

Hồ Phụ

Contents

Hồ Phụ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	86
26. Chương 26	91
27. Chương 27	94
28. Chương 28	98
29. Chương 29	102
30. Chương 30	106
31. Chương 31	112
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	124
35. Chương 35	129
36. Chương 36	133
37. Chương 37	138
38. Chương 38	143
39. Chương 39	147
40. Chương 40	151
41. Chương 41	156

42. Chương 42	159
43. Chương 43	165
44. Chương 44	169
45. Chương 45	174
46. Chương 46	178
47. Chương 47	182
48. Chương 48	186
49. Chương 49	192
50. Chương 50	196
51. Chương 51	200
52. Chương 52	203
53. Chương 53	207
54. Chương 54	213
55. Chương 55	216
56. Chương 56	221
57. Chương 57	226
58. Chương 58	231
59. Chương 59	236
60. Chương 60	239
61. Chương 61	245

Hồ Phụ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trọng sinh, phụ tử (huyết thống), niên thượng, ăm áp, phúc hắc chủ công, đơn thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phu>

1. Chương 1

“Tưởng Chính Bắc, sao ngươi vẫn chưa chết?!” Cách một tấm thủy tinh dày giọng nói của đối phương vang lên trong điện thoại có chút khàn khàn. Ánh mắt chứa đầy hận ý mà Tưởng Chính Bắc chưa từng nhìn thấy qua.

“Gấp cái gì.” Trên gương mặt của Tưởng Chính Bắc nở một nụ cười nhạt. Thậm chí còn có một chút biếng nhác, “Rất nhanh sẽ như ý nguyện của ngươi thôi.”

“Làm nhiều chuyện sai trái như vậy, ngươi xứng đáng chết đi, ha ha.” Đối phương đột nhiên cười rộ lên làm cho Tưởng Chính Bắc cảm thấy rất không thoải mái. “Ngươi là một tên cặn bã, vì tiền mà hại chết nhiều người như vậy. Ngươi căn bản chết cũng không đủ đền tội! Chỉ có điều đứa con đáng thương của ngươi, Tưởng Thần, lại vì ngươi mà tự sát.”

“Tướng Thần?” Tướng Chính Bắc sững sốt một chút, cái tên này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc với hắn. Đó là đứa con của hắn, từ lúc sinh ra đã sống ở nông thôn, thẳng cho đến mười mấy tuổi mới được lão gia tử tìm trở về. Khi đó hắn một thân một mình tiến về phía trước cố gắng trèo lên vị trí cao. Vì nghĩ đứa con đó có thể phá hủy hết thảy những gì mà hắn vất vả tranh đoạt ở Tướng gia. Cho nên Tướng Chính Bắc dường như chưa từng nhìn đến đứa nhỏ kia. Nó cư nhiên vì mình mà chết? Người hắn tín nhiệm nhất lại muốn hại chết hắn, người hắn tối căm ghét lại vì hắn mà chết.

“Không thể tưởng tượng được đi Tướng Chính Bắc?! Cả đời người làm nhiều chuyện sai trái như vậy, thế nhưng ông trời lại ban cho người một đứa con tốt như thế. Vì không muốn đứng ra chỉ chứng người nên nó đã tự sát.” Đối phương hừ lạnh, “Nó tự xác ở trong phòng của người, dùng khẩu súng người giấu trong ngăn kéo.”

“Làm sao có thể?”

“Người đương nhiên sẽ không tin. Tướng Chính Bắc, trong lòng của người rất cuộc đã từng để ý đến ai chưa? Đứa nhỏ đó đối với người như thế nào người có biết không? Nếu không có nó thì người đã sớm chết một vạn lần rồi! Là nó quỳ gối trước mặt ta ba ngày ba đêm, cầu xin ta buông tha cho người. Cảnh sát giữ nó lại cho nó thời gian suy nghĩ, nhưng nó một chữ cũng không khai. Người ngoại trừ việc cho nó sinh mệnh ra thì đã làm gì cho nó chưa? Tướng Chính Bắc, người là một tên khốn nạn cận bã, ta thật hận hiện giờ không thể chính tay giết người.”

“Là người! Là người nói cái gì đó với nó có phải không?!” Tướng Chính Bắc đột nhiên kích động đứng lên, tay hắn nắm thành quyền đánh lên tấm thủy tinh. Thư Lăng ở bên ngoài nhếch môi cười, y cúp điện thoại, cả thế giới đột nhiên yên tĩnh. Miệng của Thư Lăng mấp mấp mấy lời gì đó, Tướng Chính Bắc thế nhưng lại hiểu y đang nói gì.

Nó nói nó yêu người.

Tướng Thần yêu Tướng Chính Bắc, đây là điều mà Tướng Chính Bắc đã sớm biết.

Cả đời này của hắn chỉ vì quyền lực, tiền tài cùng địa vị. Rốt cuộc hắn có cái gì đáng giá để cho Tướng Thần thích chứ?

Nhân viên cảnh vụ ở gần đó đi đến kéo Tướng Chính Bắc trở về phòng giam. Tướng Chính Bắc nằm ở trên giường không thể ngủ được, hắn phát hiện hắn cư nhiên không còn nhớ rõ gương mặt của Tướng Thần.

Trong ấn tượng của hắn, lần đầu tiên lão gia tử dẫn Tướng Thần về nhà. Hai mắt bé chăm chú nhìn hắn, vừa đơn thuần vừa nhu thuận còn mang theo sự vui sướng. Lớn lên một chút bé bị hai đứa em họ nhỏ tuổi hơn bắt nạt. Tướng Thần khi đó khóc lóc chạy đến tìm hắn, nhưng hắn lại hung hăng đánh bé một bạt tai. Tướng Chính Bắc ghét nhất là người yếu đuối, cho tới bây giờ vẫn là như vậy. Sau này Tướng Thần chậm rãi lớn lên, cậu bé càng ngày càng không thích nói chuyện. Chỉ ngây ngốc ở trong phòng vẽ tranh. Quần gia từng đem một bức tranh đưa cho hắn, nói là tác phẩm mà thiếu gia giành được giải thưởng ở trường. Hắn lúc đó tuy tiện đặt ở bên cạnh, sau đó bức tranh kia bị mang đi đâu? Tướng Chính Bắc đã hoàn toàn không còn nhớ.

Suy nghĩ một hồi, Tướng Chính Bắc lại bật cười. Trên đời này còn có người thích hắn sao? Không phải rất buồn cười đi?

Trước buổi xét xử đứa nhỏ kia có đến thăm hắn. Lại còn cẩn thận mang cho hắn một đồng thức ăn cùng đồ dùng. Dặn hắn phải chú ý đến thân thể. Tướng Chính Bắc khi đó vì vụ kiện mà rước lấy phiền muộn nên đã nói. “Mang những thứ này đến có lợi ích gì? Biết ta sắp chết nên người cũng tới chê cười ta có phải không?!”

“Không.. không phải..”

“Đi về đi, đừng để ta trông thấy người nữa!”

Đứa bé ấy lúc đó đứng ở bên ngoài, hai mắt đều đỏ. Thời điểm đó Tướng Chính Bắc cũng không biết cậu bé muốn làm gì. Lúc ấy hắn căn bản không có thời gian quan tâm đến Tướng Thần, dù sao bản thân hắn cũng sắp là một tên tử tù. Nào còn tâm tình để chú ý một đứa nhỏ vốn chỉ là râu ria kia.

Hướng hồ dưới đáy mắt của đứa bé này, Tướng Chính Bắc làm sao có thể không đoán ra. Hắn là nhị thiếu gia của Tướng gia, về sau lại là người nối nghiệp của Tướng Thị. Bao nhiêu trai gái vây quanh hắn, những người đó xinh đẹp có quyền rũ có. So với bọn họ, nguyên bản vốn đã là một sự tồn tại mỏng manh, Tướng Thần gần như bị hắn coi là trong suốt. Khi đó hắn thường xuyên mang những người tình khác nhau về nhà. Tướng Thần lúc đó chỉ trầm mặc nhìn, hai mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm Tướng Chính Bắc, khiến cho hắn cảm thấy bực bội.

“Đây là tiểu sủng anh dường ở nhà ah?”

Lúc người phụ nữ Tướng Chính Bắc mang về nhà hỏi hắn câu đó, hắn đang dựa người trên ghế sofa thưởng thức rượu. Dưới lầu, đứa trẻ ôm giá vẽ vẫn luôn đứng ở đó, cũng không biết cậu có thể nhìn thấy gì. Tướng Chính Bắc cười lạnh, “Tiểu sủng? Cô đúng là không có mắt, nó chính là con trai của tôi.”

“Con trai?!”

Người phụ nữ dường như không nghĩ đến Tướng Chính Bắc có một đứa con lớn như vậy. Hắn cũng chưa đến bốn mươi tuổi, hướng hồ đứa nhỏ kia thoát nhìn rất đơn thuần. Một chút cũng không giống những vị thiếu gia được sinh ra trong gia tộc hào môn.

“Cô không tin?”

Người phụ nữ ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc, khoá gối lên đùi hắn. Thời điểm này đàm luận một đứa con râu ria có ý nghĩa gì chứ? Đôi môi hai người dán lấy nhau, rất nhanh rơi vào thế giới của bọn họ. Chỉ còn đứa trẻ kia vẫn luôn đứng ở đó ngẩng đầu ngơ ngác nhìn, thẳng cho đến khi người phụ nữ kia rời đi.

Cổ quái, đây là hai từ duy nhất Tướng Chính Bắc đánh giá Tướng Thần.

Thích đàn ông, lại còn thích người cha thân sinh của mình. Rốt cuộc bên trong nội tâm của tên nhóc trầm lặng này đang suy nghĩ cái gì? Tướng Chính Bắc vẫn luôn không thể hiểu được. Là muốn lấy lòng hắn sao? Muốn quyền thừa kế Tướng Thị? Hắn là một người chuyên tính kẻ người khác. Cho nên làm sao có thể hiểu được tình cảm chân thành bình thường đều không có nguyên do, hơn nữa cũng không cầu hồi báo.

Tướng Chính Bắc đem đầu chôn ở gối, suy nghĩ của hắn có chút loạn. Đột nhiên hắn nghĩ thật nhiều chuyện liên quan đến Tướng Thần. Nhưng vẫn như trước không thể nhớ được khuôn mặt của cậu bé. Chỉ có một đôi mắt long lanh đen láy lúc ẩn lúc hiện trong đầu hắn. Thì ra thời điểm một người sắp đối mặt với tử vong sẽ bùng phát rất nhiều chuyện.

Nếu có kiếp sau hắn nhất định sẽ quý trọng đứa bé này..

Sáng sớm ba ngày sau, cánh cửa bị khoá chặt được mở ra. Đối phương gõ lên cửa sắt trầm giọng nói. “Tướng Chính Bắc đi ra!”

Lại một lần nữa nhìn bầu trời bên ngoài, ánh mắt ảm đạm của Tướng Chính Bắc có chút sáng ngời. Chỉ ít hắn không phải chết trong phòng tối hắc ám. Tướng Chính Bắc đột nhiên vì vậy mà cảm thấy cao hứng.

“Xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại.”

Nghe được tiếng súng lên đạn, Tướng Chính Bắc nhắm hai mắt. Cả đời này của hắn thật đúng là đầy nghiệp chướng. Chết như vậy phỏng chừng ngay cả người nhặt xác cũng không có. Nếu Tướng Thần không chết, hiện tại sẽ vì hắn rơi lệ đi?

Đau đớn trong nháy mắt, Tướng Chính Bắc chưa kịp nghĩ đến tình cảnh sau khi mình chết sẽ như thế nào liên tục tiếp ngã trên mặt đất. Thời điểm ngã xuống, trong đầu hắn lại có thể nghĩ “thì ra là bắn vào đầu ah”. Còn tưởng rằng sẽ bắn vào tim.”

Hai mắt của Tướng Chính Bắc lâm vào hắc ám, thân thể của hắn cũng theo đó mà rơi vào trong bóng tối.

Cảm thấy bản thân mình du lang trong bóng đêm thật lâu. Tướng Chính Bắc không nhìn thấy phương hướng, hắn chỉ có thể chậm rãi thăm dò.

Đột nhiên một cổ lực lượng kéo lấy hắn. Khí lực của đối phương rất yếu, nhẹ nhàng mà lôi kéo tay hắn. Tướng Chính Bắc có thể cảm giác được hô hấp của đối phương. Nhưng bởi vì hắn rơi vào trong bóng đêm nên không thể nhìn thấy được gì. Tay của đối phương rất nhỏ, điều Tướng Chính Bắc nghĩ đến đầu tiên

là đôi bàn tay này thuộc về ai. Cấp bách muốn xác nhận, Tưởng Chính Bắc trong bóng đêm không ngừng giãy giụa.

Sợ bản thân mình chìm vào trong bóng đêm quá lâu mà mất đi phương hướng. Tưởng Chính Bắc được đôi bàn tay nhỏ bé kia chạm rãi dẫn về phía có ánh sáng.

Thời điểm Tưởng Chính Bắc mở to mắt, hần cơ hồ cho rằng mình đã đến thiên đường. Nhưng căn phòng được trang hoàng quen thuộc trước mắt này lại khiến cho hần ngây ngốc sững sốt một hồi lâu.

Nơi này là... phòng ngủ của hần ở Tưởng gia ngày trước.

Tại sao có thể như vậy, hần không phải đã chết rồi sao?

Giật giật ngón tay, bàn tay nhỏ bé lôi kéo Tưởng Chính Bắc đột nhiên buông hần ra. Tưởng Chính Bắc theo phản xạ ngay lập tức nắm chặt lấy tay của đối phương. Nhưng không nghĩ đến khí lực của đối phương lại yếu như vậy. Thoáng cái đã bị Tưởng Chính Bắc kéo lên giường. Chân trái của người kia liền trực tiếp gõ trúng vào cạnh giường. Tưởng Chính Bắc nhìn hai mắt của đối phương, hần có chút sững sốt. Đây là.. Tưởng Thần?

Thần người gầy gò nhỏ bé, đây là khi cậu vừa mới trở về Tưởng gia. Người xuất hiện trước mắt hần hiện giờ là Tưởng Thần sao?

Nhìn đôi mắt long lanh của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc buông lỏng tay xem xét chân của cậu. Da ở mắt cá chân bị ma sát có chút hồng nhưng lại không chảy máu. “Con là Tưởng Thần?”

Đứa bé ở trong lòng Tưởng Chính Bắc gật đầu.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con mười hai tuổi.”

Tưởng Chính Bắc ngây ngẩn cả người. Mười hai tuổi, đích thật là niên kỷ Tưởng Thần vừa trở về Tưởng gia. Có nghĩa là hiện giờ hần chỉ mới hai mươi chín tuổi. Làm sao có thể? Không lẽ hần trọng sinh? Ông trời cho một kẻ như hần có cơ hội trọng sinh là vì muốn hần chuộc tội sao?

“Sao con lại ở trong này?”

“Bà nội nói gọi ba xuống nhà ăn cơm.” Đứa nhỏ dường như có chút sợ Tưởng Chính Bắc. Nhưng lại không nhận được muốn gần gũi với hần. Vài hôm trước cậu mới biết mình không phải là một đứa trẻ không cha không mẹ. Thì ra cậu còn có một người cha. Hơn nữa ngày hôm qua khi nhìn thấy ba, ba thật sự rất đẹp trai, đẹp hơn cả cha của bạn cùng lớp.

Tưởng Chính Bắc buông Tưởng Thần ra, hần đi vào trong phòng tắm thay quần áo. Sau khi xác nhận mình không phải đang nằm mơ. Tưởng Chính Bắc rốt cuộc tiếp nhận hiện thực mình trọng sinh. Cũng cùng lúc đó hần kiên định lòng tin. Nếu đã sống lại vậy hần phải sống cho thật tốt.

Khi hần từ trong phòng tắm đi ra, Tưởng Thần vẫn còn đứng ở bên giường. Cậu so với những đứa trẻ cùng tuổi khác nhìn có vẻ nhỏ hơn một chút. Tưởng Thần mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, trong giống như đồng phục của hần ngày trước. Tưởng Thần nhìn Tưởng Chính Bắc đi ra liền luống cuống dõ theo hần.

“Đi thôi.”

“Ah?”

“Không phải con nói xuống nhà ăn cơm sao?” Tưởng Chính Bắc cố gắng làm cho mình thoát nhìn có chút ôn hòa. Nhưng khi Tưởng Thần vừa nghe hần nói xong liền kéo cửa bỏ chạy. Tưởng Chính Bắc thở dài, hần cảm thấy con dường trở thành từ phụ(*) của mình dường như còn rất dài.

(*) người cha hiền.

đấm lưng ôi lưng của ta ;___;..

2. Chương 2

Chỉnh lý tốt quần áo, Tướng Chính Bắc hít một hơi, đẩy cửa đi ra ngoài.

Thời điểm hần xuống dưới nhà liền nhìn thấy Tướng Thần, cậu đang ôm bát lẳng lặng ngồi ở chỗ kia. Cái đầu nhỏ của cậu thường ngẩng lên nhìn về phía cầu thang. Nhưng sau khi thấy hần cậu lại lập tức cúi đầu.

Cha của Tướng Chính Bắc ngồi ở vị trí chủ vị, kế bên là bà Tướng vợ của ông. Anh hai của hần Tướng Chính Đông cùng chị dâu ngồi ở hai bên. Tiếp đó là hai anh em sinh đôi con trai của anh hai, Tướng Hằng và Tướng Hạo. Chỗ trống chính giữa vừa khéo là của Tướng Chính Bắc, kế bên là vị trí ngồi của Tướng Thần. Nghiêm túc mà nói, cậu hiện giờ là cháu đích tôn của Tướng gia. Nhưng lại bị hai đứa trẻ nhỏ hơn trêu đùa.

Chúng nó đại khái biết Tướng Thần ở trong gia đình này không được yêu thương cưng chiều. Hoặc là vì một lòng muốn con mình nổi bật ở Tướng gia, cho nên chị dâu của hần đã nói gì đó. Làm cho ánh mắt của hai anh em song sinh kia mỗi khi quan sát Tướng Thần đều mang theo sự khinh thường.

Những thiếu gia lớn lên trong phú quý bình thường luôn như vậy. Tâm lý lấn cơ thể đều đã sớm thành thục.

Tình cảm lại càng thiếu thốn hơn vật chất.

Tướng Chính Bắc ho nhẹ một tiếng đi đến bàn ăn trước mặt. Thuận tay đem chiếc khăn ăn xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên đùi Tướng Thần mở ra. Khoé miệng cậu dính nước sốt, thoạt nhìn có chút ngốc ngốc. Tướng lão gia tử nhìn hần, biểu tình trên gương mặt của ông không được tốt lắm. “Mới nói người có một câu, người liền trốn ở trong phòng không ra. Bao nhiêu tuổi rồi mà tính tình còn giống như một đứa trẻ con.”

“Cần gì tức giận với con chứ.” Bà Tướng vỗ nhẹ lưng cha của Tướng Chính Bắc, “Chính Bắc từ nhỏ đã ở nước ngoài, người bên kia đều xem trọng tự do. Cho nên con nó mới không tránh khỏi lây nhiễm một chút.”

Khi bà Tướng nói những lời này, Tướng Chính Bắc âm thầm nở nụ cười.

Hần không phải là con trai ruột của bà Tướng. Mẹ ruột của hần bắt quá chỉ là một minh tinh nho nhỏ muốn dựa vào cái bụng mang thai của mình mà tiến vào Tướng gia. Đáng tiếc, người phụ nữ nhìn có vẻ khôn khéo nhưng lại đầu không lại bà Tướng. Cuối cùng rơi vào kết cục thân bại danh liệt.

Tướng Chính Bắc chưa bao giờ vì thân thể của mình mà cảm thấy hổ thẹn. Nhưng vẫn có người nhớ mãi không quên, không ngừng nghĩ đến chuyện cũ.

“Con cái đều bị bà làm hư. Chuyện nói lúc sáng ta đã quyết định rồi, ngày mai người vào công ty đi làm đi.” Lão gia tử giải quyết dứt khoát, bà Tướng có chút khó xử nhìn Tướng Chính Bắc.

“Chính Bắc ah’, con nghe lời cha con vào công ty đi làm đi. Tuy chức vị không cao, nhưng dù sao con cũng vừa mới trở về. Muốn giống anh hai của con trực tiếp ngồi vào vị trí phó tổng giám đốc chỉ sợ không thể dễ dàng như vậy. Cho dù cha của con có đồng ý, nhưng các thành viên trong ban quản trị khác biết được sẽ không vừa lòng. Con hiện tại cứ làm việc ở bộ phận marketing đi. Về sau cha con sẽ thăng chức cho con.”

Bà Tướng giải thích nửa ngày, nhưng Tướng Chính Bắc một câu cũng không nói. Hần đại khái nhớ hiện giờ là tình huống nào. Chính mình từ nước ngoài trở về được một năm. Khi đó đã tâm của hần bưng bưng, một lòng muốn tiến vào tập đoàn Tướng Thị chiếm lấy chức vụ quan trọng nhất. Cho nên khi cha của Tướng Chính Bắc nói ông muốn hần đến bộ phận marketing rèn luyện một khoảng thời gian, hần liền phẫn nộ bỏ ra ngoài.

Cho dù hần biết rõ là bà Tướng ở phía sau giở trò. Nhưng hiện giờ nghĩ lại, hần cũng cảm thấy bản thân mình khi đó quả thật không trầm ổn chín chắn.

Anh hai của hần, Tướng Chính Đông sau khi tốt nghiệp đại học ở trong nước liền trực tiếp tiến vào chiếm giữ Tướng Thị. Tính tới hiện giờ cũng đã mười năm, mà mười năm này hần vẫn luôn lưu lạc ở nước ngoài.

Tuy nói là đi bồi dưỡng, nhưng bà Tường đã sớm cắt hết phí sinh hoạt của hắn. Vì sinh tồn, hắn đã phải trải qua rất nhiều chuyện. Chính là vì có thể cầm được bằng tốt nghiệp hoàn mỹ trở về Tường Thị.

Cho nên khi lão gia tử nói muốn Tường Chính Bắc vào cơ sở của công ty làm việc, hắn liền tức giận.

“Đã biết, con ngày mai sẽ đi làm.”

Tường Chính Bắc cười đánh gãy lời nói của bà Tường. Tường Chính Đông vẫn luôn trầm mặc không nói gì liền nhìn về phía hắn, trong ánh mắt mang theo nghi ngờ.

“Con đã nghĩ cả một buổi chiều, cảm thấy bản thân mình mặc dù có tri thức. Nhưng năng lực vẫn không đủ, bắt đầu từ nền tảng cũng tốt. Càng về sau càng có thể khiến cho người khác phục mình. Tường Thị cho tới bây giờ không phải là gổi thêu hoa. Anh hai, anh nói xem có đúng không?”

Tường Chính Đông gật đầu.

Lão gia tử chiếm được đáp án hài lòng, tâm trạng của ông cũng bình thường trở lại. “Nghĩ thông suốt là tốt.”

Nói những lời này xong, Tường Chính Bắc liền cảm thấy vui vẻ. Sống lại lần nữa, trái lại càng khiến cho hắn nhìn rõ sắc mặt của những người này.

Lúc trước bà Tường chèn ép hắn không thành. Sau khi hắn trở về nước, bà liền khuyên nhủ lão gia tử ném hắn đến cơ sở làm việc. Con đường khi đó của Tường Chính Bắc rất vất vả. Hiện giờ hắn sẽ không lặp lại sai lầm đó một lần nữa. Tường gia không phải là vận thái dương của hắn. Để hắn đến làm ở cơ sở Tường Thị cũng vừa lúc hợp ý hắn.

Xã hội này mạnh nhất thật ra chính là nhân mạch.

“Mẹ ah’, nó làm bẩn người của con.” Đang ăn cơm, Tường Hạo đột nhiên quay về phía mẹ mình oán giận Tường Thần.

Chị dâu nhìn thoáng qua cách thức vụng về của Tường Thần, cô liền cầm lấy khăn giấy chùi quần áo cho Tường Hạo. “Ca ca không biết dùng dao nĩa, con hắn là nên chỉ cho ca ca ah’. Mẹ thường ngày không phải nói với con nên hoà thuận ở chung với ca ca sao?”

Tường Hạo liếc mắt nhìn Tường Hằng, hai anh em xấu xa nhìn nhau cười, “Mẹ, ca ca thật ngốc, dạy sao cũng không biết. Buổi sáng ca ca còn đem nước chấm salad quấy với sữa nữa.”

Tường Thần bị hai đứa nhỏ giễu cợt ở trước mặt mọi người liền cảm thấy khổ sở. Hai tay cậu cầm dao nĩa, không biết nên giải thích như thế nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu cũng đã bắt đầu tái lại.

Người ở Tường gia ai cũng biết Tường Chính Bắc không thích đứa trẻ này. Cậu lại đến từ nông thôn, cơ bản không có cha mẹ ở bên cạnh. Chị dâu Tường Chính Bắc cũng vì vậy mà không ôm bất cứ thiện ý nào dành cho Tường Thần.

Tường Chính Bắc mắt thấy Tường Thần sắp khóc. Hắn liền vươn tay cầm lấy dao nĩa của cậu. Đem cả người cậu ôm vào trong lòng mình. Tường Thần kháng cự một chút, nhưng cuối cùng vẫn thành thật chôn ở trong lòng hắn.

“Đến đây, ba dạy con dùng dao nĩa như thế nào. Cam đoan Tiểu Thần của chúng ta sẽ học được rất nhanh.”

Nghe thấy Tường Chính Bắc nói như vậy. Hai mắt Tường Thần chớp chớp theo dõi hắn. Ba vẫn luôn cực kì lãnh đạm với cậu. Nhưng không hiểu vì sao hiện giờ lại đột nhiên ôn nhu như vậy?

Về mặt của chị dâu Tường Chính Bắc lúc này như trông thấy quỷ, cô dò xét nhìn hắn. Tường Chính Bắc cũng giả vờ mắt điếc tai ngơ, hắn tỏ vẻ không thêm để ý.

“Nhìn này, tay trái cầm nĩa giữa lấy cái này. Còn tay phải cầm dao cắt, sau đó dùng sức như vậy, con đã hiểu chưa?”

Tường Thần gật đầu.

“Được rồi, vậy bây giờ thử lại xem.”

Tướng Thần cầm dao nĩa nhỏ, nhẹ nhàng dùng sức cắt miếng thịt bò. Quả nhiên thuận lợi cắt được một khối, đôi mắt to của cậu trong nháy mắt hàm chứa sự vui sướng. Tướng Thần xiên miếng thịt bò giơ lên trước mặt Tướng Chính Bắc. “Ba, ba ăn đi.”

“Con trai ngoan.”

Nhai miếng thịt bò Tướng Thần dứt cho mình, Tướng Chính Bắc tâm tình sung sướng mà nhìn những kẻ ngồi quanh bàn cơm.

Tướng Chính Bắc mà các người quen thuộc đã chết rồi. Hiện giờ chỉ có một Tướng Chính Bắc hoàn toàn mới, tuyệt đối không giống như lúc trước.

※

Buổi tối khi Tướng Chính Bắc từ trong phòng tắm đi ra, Tướng Thần vẫn còn đứng ở bên giường. Cậu mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, tóc rũ xuống che khuất đôi mắt. Bởi vì buổi chiều hắn cố gắng gần gũi với Tướng Thần. Nên đứa bé này cho đến hiện giờ vẫn luôn đi theo hắn.

“Quản gia đâu?”

“Nhị thiếu gia, có chuyện gì vậy?”

“Tại sao không dẫn tiểu thiếu gia đi ngủ?”

Quản gia dừng một chút nói, “Thần thiếu gia không chịu đi.”

“Mấy hôm nay tiểu thiếu gia ngủ ở chỗ nào? Tôi tự mình đưa qua đó.”

Quản gia không đáp, Tướng Chính Bắc biết. Bởi vì hắn không thèm nhìn đến đứa con. Nên Tướng Thần ở trong ngôi nhà hắc ám này ngay cả người hầu cũng không bằng. Lão gia tử tuy tìm cậu trở về, nhưng ông cũng không quá quan tâm đến cậu. Cho nên trong tình huống hắn đột nhiên đối xử tốt với Tướng Thần, cậu mới vây quanh hắn cả một buổi chiều.

Nhìn đôi mắt long lanh của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc thở dài một hơi. “Thôi đi, hôm nay tiểu thiếu gia ngủ ở đây. Đúng rồi, ngày mai đi mua cho tiểu thiếu gia mấy bộ quần áo mới. Còn nữa, dọn dẹp căn phòng bên cạnh phòng của tôi đi.”

Quản gia không biết vì sao Tướng Chính Bắc lại đột nhiên thay đổi thái độ với Tướng Thần. Trong mắt của ông, bất cứ một người cha nào cũng không thể đối xử tàn nhẫn với đứa con mình. Tướng Chính Bắc đại khái cũng giống như vậy đi.

Sau khi cửa đóng lại, Tướng Thần vẫn theo sát phía sau Tướng Chính Bắc, cậu nhắm mắt làm một cái đuôi đi theo hắn. “Con đừng như vậy, ba cũng không có chạy đi đâu. Đêm nay con ngủ ở đây có biết không?”

Hai mắt Tướng Thần sáng lên gật đầu với hắn.

“Con có thể nói ah’, không nên tối ngày gật đầu như vậy. Con phải dùng ngôn ngữ để biểu đạt ý nghĩ của mình. Nói cho ba nghe, có muốn ngủ cùng với ba không?”

“... muốn.”

Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu, “Được rồi, ba dẫn con đi tắm.”

Bởi vì Tướng Chính Bắc vừa mới tắm xong, nên phòng tắm vẫn còn đọng lại sương mù. Hắn kéo tay đứa con đi vào trong, sau đó lột sạch quần áo của cậu. Tướng Thần sau khi cởi quần áo lộ ra cái mông nhỏ, thân thể của cậu từ trên xuống dưới nhìn thật gầy. Có nhiều chỗ còn mang theo vết sẹo tối màu. Tướng Chính Bắc vươn tay sờ, Tướng Thần liền sợ hãi mà tránh né.

“Sao lại có những vết sẹo này?”

“Tăng đá.”

“Tăng đá? Có người lấy đá ném con sao?”

Tướng Thần gật đầu, lại nghĩ đến lời nói của Tướng Chính Bắc, cậu liền trả lời. “Dạ.”

“Tại sao bọn chúng lại lấy đá ném con?”

“Bọn họ nói con là đứa trẻ không ai cần, là con hoang.. Ba, ba không phải không cần con đúng không?” Hai mắt Tưởng Thần long lanh tràn ngập ánh sáng rực rỡ. Cậu nắm lấy tay của Tưởng Chính Bắc. Sợ hãi hẳn ngay một khắc liền có thể rời khỏi cậu. Giống như ông của cậu ngày hôm đó rời khỏi trần thế vậy.

Chết là khái niệm gì, Tưởng Thần làm sao không biết. Khi ông của cậu còn sống, cũng chỉ có một mình cậu và ông ở cùng nhau. Sau khi ông mất liền có một đồng người tự xưng là con gái con trai của ông. Bọn họ đem cậu đuổi ra khỏi nhà, thậm chí ngay cả ảnh chụp cũng đều không cho cậu.

“Mày là đồ sao chổi, đi đến nhà ai thì nhà đó liền gặp xui xẻo.”

“Nếu không phải bởi vì mày, ông ấy cũng sẽ không chết.”

“Cũng không biết đứa con hoang này ở đâu ra. Cha sao lại yêu thương nó như vậy? Hay là ông ấy ở sau lưng chúng ta lúc sinh thêm một đứa con riêng nữa!?”

Tưởng Thần đứng ở trước cửa lẳng lặng nghe bọn họ người một câu ta một câu. Bình thường trong nhà rất yên tĩnh, nhưng ngày hôm đó lại phá lệ náo nhiệt. Nhưng lại không phải vì trong nhà có người mất.

Tưởng Chính Bắc giúp con của hắn tắm rửa. Sau đó dùng khăn bọc cơ thể của cậu lại. Hắn ôm cậu vào lòng đi trở về giường.

“Loại quần áo có sợi nhân tạo này đối với làn da không tốt. Đi ngủ không cần mặc quần áo, quần gia ngày mai sẽ mua quần áo mới cho con. Hôm nay cứ như vậy mà ngủ đi.”

Tưởng Thần chui vào trong chăn, lộ ra cái đầu nhỏ nhìn Tưởng Chính Bắc. Cậu cho tới bây giờ vẫn chưa từng ngủ ở nơi nào thoải mái như vậy. Trong lòng có chút kích động, càng nhiều là do người đàn ông này mang đến.

Tưởng Chính Bắc sau khi xây khô tóc cho Tưởng Thần, liền đem cậu ôm vào lòng nhẹ nhàng nói. “Con mau ngủ đi.”

3. Chương 3

Khi Tưởng Chính Bắc thức dậy Tưởng Thần vẫn còn đang ngủ. Cậu cắn đầu ngón tay dựa vào ***g ngực của Tưởng Chính Bắc. Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn còn lại cầm lấy góc áo của hắn.

Đời trước Tưởng Chính Bắc là một kẻ có lòng nghi ngờ rất sâu. Cho dù trai gái vây xung quanh hắn rất nhiều, nhưng hắn chưa từng giữ bọn họ ở lại ngủ qua đêm. Tưởng Chính Bắc hiện giờ đã buông tha cho quyền lực cùng tranh đoạt tiền tài. Cho nên tâm tình của hắn cũng vì thế mà thả lỏng không ít.

Có lẽ cuộc sống còn rất nhiều điều quan trọng hơn quyền lực vẫn đang chờ hắn khám phá.

Tối ngày hôm qua Tưởng Thần không mặc quần áo đi ngủ. Nên thời điểm Tưởng Chính Bắc đứng dậy, hắn liền chỉnh lại chăn cẩn thận đắp cho cậu. Tưởng Thần bĩu môi, Tưởng Chính Bắc phát hiện gương mặt của cậu rất giống với mẹ cậu. Người con gái mà thời niên thiếu hắn từng yêu thích. Chung quy cũng bởi vì ngày đó hắn còn quá trẻ, chán nản nên vô tri quyết định rời đi.

Bất luận là ai trong độ tuổi mười bảy cũng sẽ không nghĩ đến chuyện mình muốn có một đứa con. Huống chi ngay lúc đó Tưởng Chính Bắc còn rất nhiều chuyện vẫn chưa làm xong. Vì thế thời điểm cô gái đó nói cho hắn biết cô mang thai. Phản ứng đầu tiên của Tưởng Chính Bắc đó chính là muốn cô đi phá thai. Đối phương khi ấy nói gì đó hắn đã không còn nhớ rõ. Hắn chỉ nhớ cô gái ấy không đồng ý làm như vậy. Sau đó chuyện của hai người dần dần không thể che giấu. Gia đình của cô biết cô chưa chồng mà đã có thai, Tưởng gia lại không phải là một gia tộc đơn giản. Điều này đối phương cũng biết rõ trong lòng.

Khi đó cha của Tưởng Chính Bắc mời cô gái ấy đến nhà nói chuyện. Nhưng trên thực tế là cảnh cáo đối phương. Cô gái đó cũng lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy. Dù sao cũng là một thiếu nữ mười mấy tuổi, nên cô có chút sợ hãi, nhưng lại phá lệ kiên định. Tưởng Chính Bắc lúc ấy cũng có chút đau lòng thương tiếc cô. Nếu như không xảy ra những chuyện đó, Tưởng Thần cũng sẽ không trở thành cô nhi lưu lạc ở bên ngoài gần mười năm. Còn đối phương cũng sẽ không mất tung tích.

Tưởng Chính Bắc rời khỏi ký ức nhiều năm trước. Hắn mở tủ quần áo lấy ra một bộ tây trang Italy. Suy nghĩ một hồi hắt lại đổi thành một bộ quần áo đơn giản.

Tập đoàn Tưởng Thị là một doanh nghiệp lớn ở thương trường. Khu trung tâm mua sắm Duyệt Gia nổi tiếng ở quốc nội hiện giờ cũng là một trong những dự án thành công của Tưởng Thị.

Tưởng lão gia tử giao một chức vụ cho Tưởng Chính Bắc. Để hắn làm quản lý cho bộ phận marketing ở Duyệt Gia.

Chức vụ ở bộ phận thị trường cũng không quá thoải mái. Năm đó Tưởng Chính Bắc làm việc ở bộ phận này một khoảng thời gian. Sau đó hắn liền trực tiếp tiến đến vị trí tổng giám đốc của bộ phận tiêu thụ. Đời này hắn không dự định dùng lại những thủ đoạn dơ bẩn đó. Ngược lại, Tưởng Chính Bắc suy tính lôi kéo một số người ở Tưởng Thị ra ngoài mở công ty làm ăn riêng.

Thương mại điện tử trong tương lai sẽ được phát triển rộng rãi.

Mà hiện giờ người sáng lập Alibaba cũng đang trong thời gian khởi bước. Chỉ cần làm tốt, tương lai công chiếm thị trường này cũng không phải không có khả năng.

Văn phòng làm việc của Duyệt Gia nằm ở giữa toà cao ốc của tập đoàn Tưởng Thị. Thời điểm Tưởng Chính Bắc được thư ký dẫn vào văn phòng, những nhân viên ở bên trong đang bận rộn thảo luận kế hoạch cho mùa tiếp theo.

Bộ phận marketing cũng không có nhiều nhân viên, tổng cộng chỉ có mười người.

Vài người thấy Tưởng Chính Bắc đi vào liền sửng sốt một chút. Những nhân viên trong công ty đã sớm nghe nói thiếu gia nhà họ Tưởng từ nước ngoài du học trở về. Bọn họ vẫn luôn cho rằng hắn khi tiến vào công ty sẽ chiếm giữ một vị trí quan trọng. Nhưng vì sao hắn lại đột nhiên tới bộ phận marketing. Hơn nữa nhìn vẻ ngoài của người này, cũng không giống với loại thiếu gia từ hào môn bước ra. Nhưng mỗi động tác giơ tay nhắc chân của hắn đều để lộ sự tao nhã cùng khí chất cao quý, khiến cho người khác không thể khinh thường.

“Từ ngày hôm nay tôi sẽ tạm thời tiếp nhận vị trí giám đốc bộ phận thị trường. Bản thân tôi không có nhiều kinh nghiệm, nếu tôi làm gì không tốt hy vọng mọi người có thể nhắc nhở. Bộ phận marketing là mạch máu của tập đoàn Tưởng Thị. Cho nên tôi hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực làm tốt công việc của mình. Thư ký, một lát nữa cô đem văn kiện đến phòng làm việc cho tôi. Mọi người cứ tiếp tục công tác của mình như thường ngày đi.”

Những người phía dưới chậm rãi tản ra. Tưởng Chính Bắc xoay người đi vào văn phòng. Hắn cũng không trông cậy vào một lần có thể để lại ấn tượng tốt cho những người này. Chung quy mọi chuyện vẫn nên làm từng bước một.

Thư ký đem tư liệu đi vào phòng làm việc đưa cho Tưởng Chính Bắc, hắn liền lập tức nói. “Đem tư liệu của các nhân viên bộ phận marketing đến cho tôi, kỹ càng tỉ mỉ một chút.”

“Của tất cả?”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, “Phải, tất cả.”

Xem tư liệu cả một buổi, Tưởng Chính Bắc không thoải mái mà xoa trán. Người của bộ phận marketing chủ yếu là những nhân viên lâu năm được thăng chức, cùng với một số nhân viên của ngành khác được điều tới đây. Bối cảnh sạch sẽ, làm việc ở mức trung bình. Không có sáng ý, nhưng cũng không gây ra rắc rối. Những nhân viên này không phải là người mà Tưởng Chính Bắc cần. Hắn muốn chính là những người đầy nhiệt tình. Có thể cùng hắn dốc sức làm nên một sự nghiệp mới.

Nhưng hiện giờ hấn vừa mới nhận chức, nếu liều lĩnh thông báo tuyển dụng nhân viên mới. Chỉ sợ sẽ rước thêm sự bất mãn của những người kia. Xem ra chuyện này thật sự phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Thời điểm Tưởng Chính Bắc đang làm việc, hấn nhận được một cú điện thoại của quản gia. Nói Tưởng Thần vẫn luôn tìm hấn, không chịu ăn cơm.

Tưởng Chính Bắc cau mày, “Để Tưởng Thần nghe điện thoại.”

“Ba ba.”

Nhìn quản gia gọi điện thoại cho Tưởng Chính Bắc. Cậu vẫn luôn vây xung quanh ông không chịu đi. Buổi sáng khi Tưởng Thần thức dậy, nhìn bên cạnh đã không còn ai. Cậu liền luống cuống, quần áo cũng chưa mặc đã bỏ chạy ra ngoài. May mắn bị quản gia ngăn lại, ông đem quần áo mới mặc cho cậu. Tưởng Thần lúc đó liền lôi kéo ông hỏi chuyện của Tưởng Chính Bắc.

“Nhị thiếu gia đến công ty đi làm.”

“Đi làm? Vậy ba khi nào sẽ về?”

“Có lẽ là buổi tối.”

Ánh mắt của Tưởng Thần có chút ảm đạm. Cậu để quản gia mặc xong quần áo, rồi ngẩng đầu hỏi ông. “Con có thể đến tìm ba không?”

“Này..”

Con của đại thiếu gia, Tưởng Hằng và Tưởng Hạo đã đi học. Tưởng Thần mới từ nông thôn trở về không lâu, nên hộ khẩu vẫn chưa đi chứng thực. Vì thế cậu vẫn luôn ngây ngốc ở nhà. Tưởng Thần bình thường chỉ biết ngây ngẩn ngồi trong phòng. Cho dù Tưởng Chính Bắc có ở nhà, Tưởng Thần hầu như cũng chỉ dám nhìn trộm phía sau lưng hấn vài lần. Giống như hiện giờ quan minh chính đại muốn đi tìm hấn, cũng là lần đầu tiên quản gia nhìn thấy.

Xem ra quan hệ giữa đứa bé này cùng nhị thiếu gia đích thật đã tốt lên không ít. Quản gia mềm lòng đành gọi điện thoại cho Tưởng Chính Bắc.

“Tiểu Thần ở nhà làm gì ah’? Con đã ăn cơm chưa? Có nghe lời hay không?” Tưởng Chính Bắc căn bản không có kinh nghiệm nuôi dạy trẻ con. Những việc hấn làm hiện giờ đều học trên TV, nhưng ở ngoài thực tế lại có chút khác biệt. Hơn nữa Tưởng Thần dù sao cũng là đứa trẻ mười hai tuổi. Mấy phương pháp đối phó với những cậu bé đi nhà trẻ này kỳ thật không thích hợp với Tưởng Thần.

“Ba, con muốn gặp ba.” Tưởng Thần không chọn lựa trả lời câu hỏi của Tưởng Chính Bắc, mà nói ra ý nghĩ của mình.

“Ba hiện giờ đang đi làm, đến công ty không thể tùy tiện gặp người khác. Như vậy mọi người sẽ cảm thấy ba không thật sự tiếp nhận công tác. Mà như thế ba sẽ mất công việc, mà mất công việc sẽ không có tiền. Không có tiền ba và tiểu Thần đều sẽ chết đói.”

“Ba con có tiền.”

“Con có tiền?” Tưởng Chính Bắc cười, “Con làm gì có tiền?”

“Ông bình thường đều cho con tiền. Con nghĩ chờ đến khi ông bảy mươi tuổi sẽ mua quà cho ông.”

Số tiền đó được bao nhiêu ah’, Tưởng Chính Bắc lắc đầu. “Nếu là ông cho con thì con hãy giữ cẩn thận, ba sẽ mau về nhà. Nếu con còn quấy rầy ba, có khi ba sẽ càng về muộn hơn đó.”

Tưởng Thần bị Tưởng Chính Bắc hù dọa liền ngoan ngoãn gật đầu.

“Muốn xem TV hoặc muốn gì thì nói với quản gia, ở nhà ngoan ngoãn chờ ba về.”

Cúp điện thoại, Tưởng Thần tìm quản gia lấy bút chì. Cậu từ nhỏ đã thích vẽ, khi còn ở nông thôn cậu thường cầm đá vẽ trên mặt đất. Vẽ cha và mẹ, tưởng tượng hình dáng của bọn họ. Nhưng cậu hiện giờ đã

có một người cha, dáng vẻ của ba cậu lại rất đẹp trai, đối xử với cậu cũng rất tốt. Thì ra lông mày của ba so với cậu tưởng tượng càng rậm hơn, đôi mắt cũng lớn hơn.

Quản gia lấy giá vẽ trước kia của Tưởng Hạo đưa cho Tưởng Thần. Lại lấy một ít màu nước cùng cọ vẽ, Tưởng Thần nhìn hồi lâu cũng không biết mấy thứ này dùng để làm gì.

“Những thứ này là gì vậy ông?”

“Đây là cọ vẽ và màu nước, tiểu thiếu gia chưa từng thấy qua sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, cầm lấy bút chì ở bên cạnh nói. “Con chỉ lấy cái này thôi.”

Quản gia nhìn lọ màu trong tay mình nghĩ, trước kia đứa bé này vẽ như thế nào ah! Ngay cả cọ vẽ cũng chưa từng nhìn thấy.

Tưởng Thần suy nghĩ một lát, cuối cùng cậu vẫn giữ lại mấy lọ màu. Bởi vì cậu muốn vẽ một bức tranh thật đẹp tặng cho ba. Chỉ có hai màu trắng đen nhìn sẽ rất đơn điệu.

Tưởng Chính Bắc khép lại tư liệu rồi nhìn đồng hồ, sắp sáu giờ rồi. Không ngờ bản thân hẫc lại vô thức chìm vào trạng thái làm việc quên giờ giấc như trước kia. Tưởng Chính Bắc bỗng nhớ tới đứa con của mình, liền sắp xếp một chút tư liệu chuẩn bị đi về nhà. Lúc hẫc ra khỏi cửa vừa lúc gặp Tưởng Chính Đông từ tầng trên đi xuống. Thấy em trai nhà mình, Tưởng Chính Đông cũng không tránh né, “Bây giờ em đi về nhà ah?”

“Phải, Tiểu Thần gọi điện thoại cho em.”

“Làm sao vậy? Nó cáu kỉnh?” Câu hỏi nghi kỵ của Tưởng Chính Đông làm cho Tưởng Chính Bắc nhú mày. Thấy thế nào Tưởng Thần cũng không giống là một đứa trẻ hay ầm ĩ cáu kỉnh.

Tưởng Chính Bắc cười lạnh nói với Tưởng Chính Đông. “Anh hai, anh cũng biết tính tình của tiểu Thần rất nhu thuận. Gọi điện thoại cho em cũng chỉ có khóc, nó làm sao có thể bướng bỉnh cáu kỉnh được chứ. Tiểu Thần bắt quá chỉ cảm thấy lẻ loi một chút thôi.”

“Anh còn nghĩ em không thích đứa con đó. Lúc trước cha bắt Lâm Tĩnh phá thai, thời điểm đó em một câu cũng không nói. Sao gần đây lại đột nhiên...”

“Tiểu Thần dù sao cũng là con ruột của em.”

Máu mủ tình thâm, ngay cả kẻ đạc mạc như Tưởng Chính Bắc cũng sẽ vì như vậy mà cảm động.

Tưởng Chính Đông nhìn bóng dáng rời đi của Tưởng Chính Bắc. Trong mắt hẫc hàm chứa sự khó hiểu, đứa em trai này của hẫc.. Tại sao đột nhiên lại không giống như trước kia?

※

Tưởng Thần ngồi trong phòng khách vẽ tranh. Mà hiện giờ hai anh em song sinh đã trở về Tưởng gia sớm hơn Tưởng Chính Bắc.

Chúng nó nhìn Tưởng Thần đang gục đầu trên bàn vẽ tranh, liền hai mặt nhìn nhau đi đến gần vây xung quanh cậu. Một trong hai đề lại Tưởng Thần, một đứa khác vươn tay cướp đi đồ của cậu. “Ca ca đang vẽ cái gì vậy?”

“Đừng đụng!” Tưởng Thần muốn lấy lại đồ của mình nhưng lại bị Tưởng Hạo giữ chặt. Hai anh em song sinh nhỏ hơn Tưởng Thần ba tuổi, nhưng khí lực lại hơn hẫc cậu.

“Đây là cái gì nha? Hạo, anh xem thử.” Tưởng Hằng đem bức tranh ném cho Tưởng Hạo, Tưởng Hạo nhìn thoáng qua bức tranh. Là một người, hơn nữa còn là đàn ông, nhìn kiểu quần áo cùng dáng vẻ, Tưởng Hạo cũng đại khái đoán được đó là ai. “Ca ca vẽ ba của mình sao?”

Tưởng Thần không nói lời nào, Tưởng Hằng cầm bức tranh ném qua một bên. “Em còn tưởng cái gì, không ý nghĩa. Ca ca, không bằng ca ca vẽ cho em và Hạo một bức tranh đi.”

Tướng Thần khấn trương đi nhặt bức tranh của cậu. Hoàn toàn không nhìn đến hai anh em song sinh. Tướng Hằng tính tình táo bạo, lúc này liền tức giận. Nhưng Tướng Hạo lại ngăn cản nó, dùng ánh mắt bảo nó đi lấy bức tranh kia.

Tướng Hằng hiểu ý, nó ngay lập tức đi đến lôi kéo Tướng Thần. Trong lúc hai bên giằng co, bức tranh không may bị xé rách làm hai mảnh.

“Xoẹt” một tiếng, khiến cho cả ba đều ngây ngẩn cả người.

4. Chương 4

Nhìn bức tranh của Tướng Thần bị xé rách, Tướng Hằng sững sờ cả người. Nó đang chuẩn bị tùy tiện nói vài câu thì bất chợt nghe thấy tiếng xe dừng lại ở bên ngoài. Chỉ sợ là Tướng Chính Bắc đã trở về.

Tướng Hằng quay đầu nhìn Tướng Hạo, Tướng Hạo liền lôi kéo nó trực tiếp chạy về gian phòng của mình. “Hạo...”

“Còn không mau chạy!” Tướng Hạo quay đầu nhìn về phía Tướng Thần uy hiếp. “Dám nói cho chú ba biết người nhất định sẽ chết!”

Chiều hôm qua chúng nó đã nhìn thấy thái độ bảo hộ Tướng Thần của Tướng Chính Bắc. Bây giờ còn không chạy quả đúng là tự đem đầu mình để ngay họng súng.

Lúc Tướng Chính Bắc đi vào trong phòng liền cảm thấy có chút kỳ lạ. Tướng Thần đưa lưng về phía hắn đang làm gì đó. Tướng Chính Bắc vừa rồi có nghe quần gia nói, đứa con của hắn cả buổi chiều đều ngồi vẽ tranh. Hắn nở một nụ cười, đoán chừng nhóc con này muốn cho mình một kinh hỉ đi. Đời trước Tướng Thần rất thích vẽ tranh. Có thể nói vẽ tranh chính là sở thích duy nhất của cậu.

Tướng Chính Bắc từ phía sau đi đến gần đỡ Tướng Thần đứng dậy. Hắn cầm lấy bức vẽ trong tay cậu, tính xem thử tiểu Thần của hắn rốt cuộc đã vẽ cái gì cho hắn. Nhưng khi nhìn thấy bức tranh bị xé rách làm đôi, Tướng Chính Bắc sững sốt, hai mắt Tướng Thần hồng hồng dõi theo hắn. Cậu cắn môi vẽ mặt giống như sắp khóc. “Sao lại xé? Không muốn tặng cho ba sao?”

“Không phải..” Tướng Thần cầm bức tranh nhỏ giọng phủ định.

“Vậy tại sao nó lại rách?”

“Là do con không cẩn thận.” Tướng Thần cầm lại bức hoạ, “Ba, để con vẽ lại rồi tặng cho ba.”

Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu, “Bây giờ đừng vẽ, đi ăn cơm trước đã. Ăn xong rồi ba dẫn con đi ra ngoài mua chút đồ.”

Chờ đến khi anh hai và chị dâu của hắn trở về nhà. Tướng Hằng và Tướng Hạo mới từ trong phòng đi ra ngoài. Tướng Chính Bắc làm sao không biết chuyện ngày hôm nay có điều kỳ lạ. Tướng Thần là một đứa trẻ rất cẩn thận, cậu lại càng không thể tự xé rách bức tranh của mình. Những nếp nhăn trên tờ giấy kia cũng quá rõ ràng, không biết hai đứa nhóc này đã làm gì với Tướng Thần, khiến cho cậu không chịu nói thật với hắn.

Phòng bếp làm cơm tối, hôm nay không dùng dao nĩa nên Tướng Thần ăn cơm gọn gàng hơn.

Tướng lão gia tử nhìn thấy cũng mở miệng ngọc khen cậu một câu. Sau đó ông lại hỏi Tướng Chính Bắc, “Hôm nay con đến công ty làm việc cảm thấy thế nào?”

“Vừa mới nhận chức nên có nhiều việc con vẫn chưa rõ lắm, nhưng sau này con sẽ làm tốt hơn.”

Tướng lão gia tử gật đầu, “Có lòng sẽ được, độ sắc bén của con ở thị trường cha vẫn luôn tin tưởng. Bản kế hoạch mùa sau mau chóng đưa lên.”

“Vâng.”

Chị dâu Tưởng gia ở dưới bàn ăn đá chồng mình mấy cái. Tưởng Chính Đông đang buồn bực, liền không để ý đến việc trưởng bối vẫn còn đang ở đây, hắt lạnh mặt liếc mắt nhìn vợ mình. Phương Bình thấy Tưởng Chính Đông như vậy liền cảm thấy uỷ khuất, cô làm nhiều như thế đều không phải vì hai đứa con trai sao. Hiện giờ nhìn thấy Tưởng Chính Bắc lấy lòng lão gia tử ở trước mặt mọi người. Còn bản thân cô chỉ có thể ngồi nhìn, trong lòng càng nghĩ càng không phục.

“Hạo Hạo, con hôm nay không phải được nhận giấy khen đứng nhất lớp sao? Tại sao không đưa cho ông bà nội xem thử.”

Bà Tưởng nghe con dâu mình nói như vậy, hai mắt liền hí thành một đường. “Phải không ah”? Hạo Hạo lợi hại như vậy sao? Mau đem cho bà nội xem thử.”

“Mau ăn cơm đi, xem giấy khen gì chứ.” Tưởng lão gia tử mở miệng nói chuyện khiến cho sắc mặt của bà Tưởng và Phương Bình nhất thời trở nên cứng ngắc.

Chỉ có Tưởng Thần không hiểu gì ngoan ngoan ngồi ăn cơm.

Tưởng Chính Bắc gấp một con tôm, lột vỏ rồi bỏ vào trong bát cho cậu.

“Cảm ơn ba.”

Tưởng Thần vì như thế liền gấp một ít thức ăn cho lão gia tử. “Ông nội ăn đi.”

“Hộ khẩu của tiểu Thần sắp làm xong rồi. Con mau chọn một trường học cho nó đi, học tập không thể chậm trễ.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu.

Sau khi ăn xong cơm tối, Tưởng Chính Bắc mang theo Tưởng Thần đi ra ngoài. Vừa lên xe Tưởng Thần đã ngồi vào ghế phó lái, rất tự giác mà thắt dây an toàn. “Con còn biết thắt dây an toàn sao, tiểu Thần thật thông minh nha.”

“Là ông nội nói cho con biết.”

Tưởng Thần lần đầu tiên cùng lão gia tử trở về. Lúc hai người ngồi trên xe, Tưởng lão gia tử đã vươn tay giúp cậu thắt dây an toàn. Tuy ông không giống như người ông hiền lành của cậu. Nhưng Tưởng Thần chung quy cũng vô thức xem ông như người ông đã chăm sóc cậu.

Tưởng Chính Bắc khi lái xe cũng không nói lời nào. Hắn kỳ thật vẫn luôn không hiểu, ngày trước lão gia tử nhất quyết bắt hắn đem đứa con này xoá sạch. Nhưng vì sao cách mười mấy năm sau ông lại tìm Tưởng Thần trở về. Hắn lúc trước luôn nghĩ lão gia tử muốn lợi dụng đứa bé này để huỷ diệt hắn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

“Ba.”

“Sao vậy?”

“Ba, sao ba lại không ở cùng với mẹ?”

Tưởng Chính Bắc dừng một chút, câu nói này của Tưởng Thần làm cho hắn nhớ tới Lâm Tĩnh. Năm đó hắn cũng không có đi tìm cô. Nghe cha hắn nói cô đã mất tích, Tưởng Chính Bắc vẫn luôn cho rằng cô đã chết. Tình yêu thời thiếu niên của hắn đều đã bị thời gian bào mòn. Hiện giờ nghĩ đến Lâm Tĩnh, hắn chỉ còn lại cảm giác áy náy.

“Mẹ con đã sớm không ở cùng với ba ba.”

Tưởng Thần thuận theo tự nhiên mà lý giải hai người bọn họ đã ly hôn. Lúc trước khi còn ở nông thôn, thời điểm cậu đến trường cũng từng nghe nói cha mẹ của bạn cùng lớp đã ly hôn. Tưởng Thần cũng không nghĩ ly hôn là chuyện đáng sợ. Ngược lại, cậu dường như cảm thấy Tưởng Chính Bắc ở một mình cùng với cậu thì càng tốt hơn.

Xe dừng lại ở khu trung tâm mua sắm của Tưởng Thị, Tưởng Chính Bắc xuống xe mở cửa cho Tưởng Thần.

Hai người liền đi thẳng vào khu trung tâm tầng năm.

“Hoan nghênh ghé thăm Tôn Phẩm Sinh Hoạt.”

Hai khu trung tâm mua sắm Tôn Phẩm Sinh Hoạt và Duyệt Gia là sản nghiệp của Tưởng Thị. Duyệt Gia là khu kinh doanh nhắm vào người tiêu dùng phổ thông. Còn Tôn Phẩm Sinh Hoạt là khu mua sắm cao cấp có danh tiếng. Muốn mua một cái bát ở đây cũng phải mất hơn bốn con số.

Hôm nay Tưởng Chính Bắc chủ yếu đến đây là vì muốn mua thêm quần áo cùng một ít đồ dùng sinh hoạt cho Tưởng Thần. Cậu sắp đi học, hần cũng không thể để cho cậu mặc quần áo cũ. Nếu đã nhận cậu là người của Tưởng gia. Vậy thì phải đối đãi cậu như một thiếu gia của Tưởng gia, một chút cũng không thể qua loa.

Tưởng Thần nhìn những món đồ đủ màu sắc đến hoa cả mắt. Tưởng Chính Bắc cười nói, “Nếu con thích thì mua hết toàn bộ.”

“Có thể sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Tưởng Thần chớp chớp mắt, vẻ mặt như đang nói “Ba thật tốt”, khiến cho Tưởng Chính Bắc cảm thấy rất thoải mái.

Hai người đi đến khu trang phục, nhân viên bán hàng liền nhiệt tình đi đến chào đón. “Ngài muốn mua quần áo cho em trai sao? Ngài muốn kiểu quần áo thế nào tôi có thể giới thiệu.”

“Đây là con trai tôi.”

Nhân viên bán hàng sửng sốt một chút, “Thành thật xin lỗi, bởi vì tiên sinh nhìn còn rất trẻ. Ngài có thể qua bên này xem thử, đây là kiểu trang phục mới nhất. Trẻ con có làn da trắng mặc cái này sẽ rất xinh đẹp.”

Tưởng Chính Bắc ở giữa gian hàng chọn vài bộ quần áo, “Con đi thử xem.”

Áo sơ mi có sọc ca rô màu trắng, quần jeans màu xanh có dây đeo. Thời điểm Tưởng Thần từ trong phòng thay đồ bước ra, khí chất cả người cậu liền thay đổi. Nhân viên bán hàng ngay lập tức đem một đôi giày đến giúp Tưởng Thần mang vào. Tưởng Chính Bắc vừa lòng gật đầu, “Thử thêm vài bộ này đi.”

“Ba ba, con chỉ muốn một bộ thôi, như vậy là được rồi.”

Tuy biết Tưởng Chính Bắc có tiền. Nhưng vừa rồi bọn họ đã mua rất nhiều. Tính toán nhỏ nhặt trong nội tâm của Tưởng Thần nói cho cậu biết, những thứ này đều rất đắt tiền.

Tưởng Chính Bắc mặc kệ lời của cậu. Hần phát hiện việc chăm sóc trẻ con thật ra rất có cảm giác thành tựu. Nhìn cậu dùng đồ vật hần mua, mặc quần áo hần đưa. Nhất cử nhất động đều học theo hần. Thậm chí cậu chỉ mới mặc mấy môi hần liền đoán được cậu muốn nói gì.

Sau khi Tưởng Thần bị mang đi thử vài bộ quần áo. Tưởng Chính Bắc mới vừa lòng mà quét thẻ thanh toán.

Sau khi từ nước ngoài trở về hần chỉ có một khoảng tiền nhỏ, không tính là nhiều lắm. Nhưng đúng lúc hần nhớ được hai cổ phiếu sẽ lên giá cao vào năm đó, nên hần đã nhanh tay mua vào.

Cuối cùng Tưởng Chính Bắc mua cho Tưởng Thần một bộ công cụ vẽ. Tuy Tưởng Thần cảm thấy rất đắt, nhưng vẫn không thể nào chống cự được sự hấp dẫn của hội hoạ, cậu đành gật đầu nói muốn.

Chờ Tưởng Thần định xong trường học. Tưởng Chính Bắc còn có kế hoạch tìm cho cậu một giáo viên dạy mỹ thuật. Nếu về sau Tưởng Thần muốn đi trên con đường này, hiện tại cũng nên chuẩn bị tốt nền tảng cho cậu.

Ngày hôm qua Tưởng Chính Bắc đã sai quản gia dọn dẹp một căn phòng kế bên phòng ngủ của hần, hiện giờ đã sắp xếp xong. Tưởng Thần tuy lời kéo Tưởng Chính Bắc có chút không nguyện ý, nhưng cậu vẫn cảm ơn đi theo quản gia.

Tính cách sau này của Tưởng Thần luôn mang theo chút âm trầm. Nhưng trái lại hiện giờ cậu tuy không thích nói chuyện, nhưng vẫn rất đơn thuần ngây ngô, lại càng thêm đáng yêu. Nghĩ đến việc đứa con này nhiều năm sau mê luyện mình, tâm tình của Tưởng Chính Bắc có chút phức tạp. Có lẽ sau khi khôi phục lại quan hệ cha con bình thường. Tưởng Thần cũng sẽ vì vậy mà buông tha sự bất chấp đó dành cho hắn.

Không biết mình muốn gì, Tưởng Chính Bắc nghiêng người. Vừa nghĩ đến việc Tưởng Thần về sau sẽ không thích hắn, Tưởng Chính Bắc bỗng cảm thấy bản thân giống như vừa mất đi một bảo vật vô giá.

Nhưng nếu cậu không thích hắn thì tốt hơn, sẽ không cần vì hắn mà tự sát.

※

Công việc của Tưởng Chính Bắc ở công ty đã dần đi vào quỹ đạo. Hắn làm một phần kế hoạch cho mùa tới. Sau đó để cho mỗi nhân viên trong phòng marketing làm một phần. Mọi người tập trung lại xử lý, dùng thời gian một tuần rồi cuộc họp bàn kế hoạch báo cáo cho cấp trên. Bộ phận marketing cũng chậm rãi thay đổi ấn tượng đối với Tưởng Chính Bắc.

Bởi vì Tưởng Chính Bắc cố gắng biểu hiện mình là một người hiền hoà. Nên nhân viên trong bộ phận thị trường đều tình nguyện thân cận với hắn. “Quản lý, nếu bản kế hoạch đã làm xong rồi. Không bằng đêm nay anh cùng mọi người đi chơi đi.”

“Thật ngại quá, tôi ở nhà có việc rồi.”

Đối phương hiểu rõ mỉm cười, “Ah~~ là bạn gái sao?”

“Không, là con trai của tôi.”

Vài cô gái ngay lập tức ngây người. Thanh danh của Tưởng Chính Bắc ở phòng thị trường ngay từ đầu đã không tốt. Khi hắn vừa mới nhận chức, tất cả mọi người đều có thành kiến với hắn. Nhưng ở chung một khoảng thời gian, bọn họ đều nhận ra Tưởng Chính Bắc không phải là loại người mà bọn họ đã đồn đãi. Vài cô gái cũng bắt đầu ngấm ngấm trao trái tim cho Tưởng Chính Bắc. Nhưng không nghĩ đến hắn ngay cả con cũng đã có rồi.

“Nếu như thế thì chúng ta cùng nhau đi thôi, đi nhanh một chút ra ngoài chơi ah!”

Thư ký sau khi đem mọi người đuổi ra ngoài mới nhẹ nhàng đóng cửa lại. Tưởng Chính Bắc ngồi trên ghế đột nhiên có chút nhớ Tưởng Thần, hắn vẫn nên về nhà sớm một chút với cậu ah’.

5. Chương 5

Trường học của hai anh em sinh đôi nhà họ Tưởng là một trường quý tộc trong thành phố. Học phí gần như là con số thiên văn. Tưởng Chính Bắc xem xét danh sách tên của những trường học ở trước mắt. Dựa lưng lên ghế, hắn không hy vọng Tưởng Thần sẽ lấy nhiệm thối xấu của những thiếu gia con nhà giàu. Nhưng dĩ nhiên hắn phải chọn một nơi có thể làm cho Tưởng Thần cảm thấy thoải mái.

Suy nghĩ nửa ngày, Tưởng Chính Bắc cầm điện thoại lên, gọi cho một người mà hắn đã lâu không liên lạc.

“Tưởng Chính Bắc, tên hỗn đản. Rồi cuộc cũng nhớ đến việc liên lạc với lão tử. Lão tử còn tưởng người chết ở xó nào bên ngoài rồi chứ!”

Tưởng Chính Bắc để ống nghe điện thoại cách xa một thước. Nghe tiếng kêu quang quác truyền đến từ bên trong. “Được rồi Âu đại thiếu gia, tôi đây không bận rộn sao?”

Đối phương trầm ngâm trong chốc lát, “Nghe nói ông già nhà cậu đem cậu ném đến cơ sở, làm sao vậy? Trong lòng không thoải mái?”

“Hoàn hảo.”

“Tiểu tử, cậu còn giả vờ với tôi làm gì?! Từ nhỏ tôi đã nghe cậu oán giận mình không được thương yêu. Hiện giờ từ nước ngoài trở về, ngữ khí đều hoàn toàn thay đổi. Cậu được Jesus cảm hoá rồi sao?” Âu Tề cùng Tưởng Chính Bắc còn có Thư Lăng, ba người từ nhỏ đã là bạn tốt. Thực lực của ba gia đình ở thành phố A cũng ngang nhau. Phạm vi giao thiệp chủ yếu cũng rất giống nhau. Cơ bản bọn họ trở thành bạn bè tốt chung quy cũng vì hoàn cảnh.

Trong ba người, Tưởng Chính Bắc là một kẻ vô tâm rất tàn nhẫn. Âu Tề là người trực tiếp thắng thắng nhất. Còn Thư Lăng thì rất yếu ớt. Đương nhiên đây chỉ là thời điểm ba người họ mới lớn.

Tưởng Chính Bắc ngày trước vì củng cố địa vị của mình ở Tưởng gia. Hắn từng lợi dụng tình cảm của Thư Lăng để mưu tính kế hoạch chiếm đoạt Thư gia. Âu Tề đến nhà Thư Lăng khuyên nhủ lại bị Tưởng Chính Bắc trách mắng là một kẻ nhu nhược. Trong lúc nóng giận Âu Tề liền đoạn tuyệt quan hệ với Tưởng Chính Bắc. Dưới sự trợ giúp của Thư Lăng, hắn nơi nơi đối nghịch với Tưởng gia.

Ba thiếu niên đơn thuần ban đầu cuối cùng bị dục vọng cắn nuốt.

Nghe lại thanh âm sang sảng của Âu Tề. Tưởng Chính Bắc rốt cuộc sinh ra một loại cảm giác được sống lại một lần nữa vô cùng chân thật.

“Không có cách nào, đi nước ngoài rồi mới biết được quan hệ giữa tôi và cha mẹ kỳ thật rất mỏng manh. Đừng nói những chuyện này nữa, tôi có việc đứng đắn nhờ cậu.”

“Việc gì?”

“Tôi muốn tìm một trường trung học tốt.”

Âu Tề tự hỏi một chút, “Sao vậy? Hai tên ma vương của anh hai cậu muốn chuyển trường ah’? Hai chúng nó thì coi như xong đi. Đừng đến trường khác tra tấn giáo viên người ta.”

“Không phải cho hai anh em song sinh kia, là cho con của tôi, Tưởng Thần.”

Im lặng hết năm giây, Âu Tề đột nhiên cười ha hả, “Biến qua một bên đi, cậu kết hôn khi nào mà không nói cho tôi biết?”

“Tôi không kết hôn, đó là con của Lâm Tĩnh.”

“Lâm Tĩnh?” Năm đó Tưởng Chính Bắc hẹn hò với Lâm Tĩnh, Âu Tề và Thư Lăng cũng biết. Cuối cùng mọi chuyện trở nên âm ỉ như vậy. Âu Tề cũng cảm thấy Lâm Tĩnh thật đáng thương. Nhưng y không thể nói gì hơn, dù sao đó cũng là chuyện của Tưởng Chính Bắc. Y suy nghĩ một chút, tính tuổi của đứa trẻ kia. Hiện giờ quả thật đã phải lên trung học. “Được rồi, xế chiều hôm nay cậu có rảnh không?”

Mắt Tưởng Chính Bắc nhìn đồng hồ, “Ngay bây giờ đi.”

Hai người hẹn nhau đến quán cafe ở gần tập đoàn Tưởng Thị. Cách nhiều năm như vậy gặp lại Âu Tề, gương mặt của y vẫn còn mang theo chút ngây ngô. Ánh mắt cũng không có cừ hận cùng không cam lòng. Đời trước, con trưởng của Âu gia một đời vì thương nghiệp của dòng họ, cuối cùng bị hắn dồn vào con đường chết.

Âu Tề nhìn người đàn ông mặc áo xanh trước mặt. Liền ngồi xuống đối diện với hắn. “Hey, đã lâu không gặp, dường như cậu có chút thay đổi nha.”

“Phải không?”

“Còn giúp đối phương gọi trước nước uống, xem ra đã tiến bộ rất nhiều ah’. Cậu năm đó nếu có một phần mười giác ngộ như bây giờ, thì nữ sinh toàn trường cũng không đến mức trốn tránh cậu~~.”

“Ngày trước trong lòng tôi nghĩ muốn rất nhiều thứ. Nhưng thôi không nói chuyện này. Tôi nhớ cha cậu cùng bộ giáo dục ở thành phố A hiện giờ có chút giao tình. Tôi không muốn Tưởng Thần học ở những ngôi trường quý tộc. Nhưng nó trước kia ở nông thôn, chỉ sợ thành tích không quá tốt.”

Âu Tề gật đầu, “Cậu nói điều này tôi hiểu được. Nhất Trung ở thành phố A quả thật đối với thành tích của học sinh yêu cầu rất nghiêm ngặt. Muốn nhập học phải thi vào, trung bình số điểm của mỗi môn đều

phải đạt hơn 70 điểm. Con của chị Thư Lãng cũng muốn thi vào đó. Nhưng thành tích không tốt đã bị đào thải.”

“Thư Lãng?” Tưởng Chính Bắc cầm ly cafe ngừng lại một chút.

“Ah, cậu còn không biết đi. Chị của Thư Lãng kết hôn với một kỹ sư công trình. Tuy chức vị và lương của người kia không cao. Nhưng ngược lại chị của Thư Lãng rất vui vẻ hạnh phúc. Cậu trở về có gặp Thư Lãng không?”

“Không có.”

Âu Tề khó hiểu, “Quan hệ của cậu và Thư Lãng trước kia không phải tốt lắm sao. Khi đó Thư Lãng có cái gì cũng đều cho cậu. Cho dù tôi ghen tị cậu ta cũng không tặng cho tôi. Hai người không có việc gì chứ?”

“Không có gì, tôi sau khi về nước vẫn luôn bận rộn.”

“Vậy cậu khi nào rảnh rồi gọi điện thoại cho cậu ấy đi. Cậu ta gần đây còn nhắc đến cậu.” Âu Tề đột nhiên đề thấp thanh âm kề sát vào tai Tưởng Chính Bắc. “Ông già nhà cậu sao rồi? Tại sao đột nhiên tìm con của cậu trở về vậy? Hay là do anh hai cùng người mẹ kia của cậu khuyến khích. Cậu chưa kết hôn lại có con trai. Nếu để cho bạn giám đốc cổ hủ biết được, cậu về sau muốn đánh bại anh trai mình có thể sẽ gặp khó khăn. Đúng rồi, đứa con kia của cậu thế nào? Tôi thấy cậu rất để ý đến nó.”

“Tiểu Thần là một đứa nhỏ tốt.”

“Có giám định DNA chưa?” Tuy biết Âu Tề nói câu này là muốn tốt cho hắn. Nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn cảm thấy có chút phản cảm. Hắn hiện giờ không thích người khác hoài nghi quan hệ của hắn và Tưởng Thần.

Tưởng Chính Bắc gật đầu. Lúc lão gia tử mang Tưởng Thần từ nông thôn đón trở về liền lén lút tìm người giám định DNA. Còn hắn khi đó vừa mới về nước, cái gì cũng không quá quen thuộc. Chờ đến khi biết lão gia tử mang Tưởng Thần về nhà, bản thân hắn lúc đó cũng là người đầu tiên hoài nghi.

Thậm chí hắn còn muốn làm giả một bản giám định DNA, chối bỏ quan hệ giữa hắn và Tưởng Thần. Nhưng lão gia tử đã sớm phòng bị. Bản thân hắn chỉ có thể không tình không nguyện mà giữ Tưởng Thần ở lại Tưởng gia nuôi dưỡng.

“Nếu như vậy cậu nên làm một người cha tốt đi. Thật vất vả cậu mới có thể trở về, còn tưởng rằng ba người chúng ta tụ họp lại cùng nhau náo nhiệt chứ. Nhưng không nghĩ tới cậu là người đầu tiên đổi tính.” Âu Tề cảm thán một hồi.

Mắt Tưởng Chính Bắc lại nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm tôi phải đi trước đây. Chuyện kia nhờ cậu dốc lòng giúp đỡ.”

“Nói cái gì mà giúp hay không giúp, chúng ta đều là người một nhà!” Nhìn Tưởng Chính Bắc vội vàng rời đi, khi đứng ở cửa còn mua thêm một chiếc bánh ngọt. Âu Tề thầm nghĩ, người này quả thật đã đổi tính. Điện thoại của y cũng đột nhiên vang lên, Âu Tề nhìn thoáng qua tên người gọi đến, y nở nụ cười nói. “Alo? Thư Lãng?”

Thời điểm Tưởng Chính Bắc về đến nhà vừa vặn là bảy giờ tối. Vừa mở cửa hắn liền nhìn thấy Tưởng Thần đang ngồi ở ghế sofa đối diện với cửa chính. Hai chân đung đưa qua lại.

Bà Tưởng tuy không thích Tưởng Chính Bắc. Nhưng đối với Tưởng Thần cũng không có la mắng. Dù sao đó cũng là một đứa trẻ con, hơn nữa tương lai có thể dùng được. Cho nên Tưởng Thần ở trong nhà, ngoại trừ nhàm chán một chút cũng không quá khổ sở. Đương nhiên loại trừ thời điểm có hai anh em song sinh kia ở nhà.

“Ba ba, ba ba đã về.”

Tưởng Chính Bắc đem bánh ngọt để trong tay cậu, “Đi ngang qua cửa hàng nên ba ba thuận tiện mua cho con, ăn cơm xong hãy ăn.”

“Vâng.”

Người giúp việc dọn xong bát đĩa, chị dâu cùng bà Tường mới từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy hai cha con Tường Chính Bắc và Thương Thần, cô tựa tiểu phi tiểu nói. “Người ta nói có con em trai liền trưởng thành hơn, quả nhiên là không sai ah’”

Bà Tường nhìn Tường Thần, đột nhiên thở dài một hơi. “Đứa nhỏ tiểu Thần này cũng thật đáng thương. Không ai cần, một mình một người sống ở bên ngoài nhất định đã chịu không ít khổ cực. Đáng tiếc mẹ của nó...”

Nghe bà Tường nhắc đến Lâm Tĩnh, Tường Chính Bắc trong lòng cảm thấy một trận ghê tởm. Hắn liền ôm Tường Thần đi vào phòng tắm.

Tường Thần nắm lấy cổ tay Tường Chính Bắc, ánh mắt đen láy nhìn hắn. “Ba ba, Tiểu Thần không phải là đứa trẻ không ai cần, tiểu Thần còn có ông.”

Tường Chính Bắc xoa mặt cậu nói, “Không chỉ có ông, tiểu Thần còn có ba ba, ba ba cần con.”

“Vậy tại sao ba ba lúc trước không đến tìm con?”

“Ba ba khi đó ở nước ngoài, cũng không biết tiểu Thần ở đây chịu khổ. Nếu không ba ba đã sớm trở về.”

Tường Chính Bắc vừa nói vừa tắm rửa sạch sẽ cho cậu. “Ăn cơm xong ba ba có chuyện muốn nói với con.”

Nhìn mấy chương này nó ngắn chứ sau này dài kinh luôn TT_TT..

6. Chương 6

Trên bàn cơm ở Tường gia luôn diễn ra những cuộc chiến tranh không bao giờ có mùi thuốc súng. Bà Tường luôn bận rộn bày ra sự từ ái của mình trước mặt Tường lão gia tử. Tường Chính Bắc cũng không tức giận. Chờ đến khi Tường Thần ăn cơm xong, Tường Chính Bắc đem bánh ngọt hân mua cho cậu để lên bàn. Hai anh em song sinh ở Tường gia nhìn thấy cảnh này liền ghen tị. Tường Hằng nhướn mày quay về phía Tường Thần nói. “Ca ca, em cũng muốn ăn bánh ngọt.”

Tường Thần do dự một chút, nhưng cậu vẫn cắt một nửa đưa cho Tường Hằng. Thời điểm cậu đưa bánh ngọt qua cho Tường Hằng, Tường Hằng liền chán ghét đẩy ra. Nó căn bản không thích ăn bánh ngọt, cái mùi vị ngọt ngọt chán ngắt này chỉ có nữ sinh mới thích. Ban đầu nó chỉ muốn để cho ông nội nhìn thấy sự keo kiệt của Tường Thần. Nhưng cho đến khi nhìn thấy miếng bánh ngọt rơi xuống mặt bàn, Tường Hằng liền ngây ngẩn cả người.

Tường Hạo thấy thế ngay lập tức lên tiếng giải thích. “Cho dù có thích ăn cũng không nên sớt ruột như vậy chứ. Xem đi, rớt xuống bàn rồi. Ca ca sắp tức giận, còn không mau xin lỗi.” Đạo lý đối nhân xử thế của Tường Hạo cay độc hơn Tường Hằng rất nhiều. Và nó cũng càng giỏi về việc đánh vào tâm lý của người khác.

Tường Hằng làm sao nguyện ý nói lời xin lỗi. Nhưng đối diện với Tường lão gia tử đang ngồi ở trước mặt. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ông. Càng không cần nói đến Tường Chính Bắc, Tường Hằng căn bản không dám nhìn mặt hắn. Tường Hạo ở dưới bàn đá chân Tường Hằng. Tường Hằng tình nguyện cúi đầu nói, “Ca ca thật xin lỗi, đều tại em không cẩn thận. Em mua một cái bánh khác đền cho anh.”

Tường lão gia tử hừ lạnh một tiếng, “Đừng có dùng tiền của cha người mà đền bù.”

Tường Hằng vẻ mặt đau khổ nhìn mẹ nó. Chị dâu Tường gia ban đầu ôm thái độ xem kịch vui. Nhưng không nghĩ tới tên nhóc con Tường Thần này, thoát nhìn nghèo kiết xác nhưng ngược lại làm việc không có kẻ hở. Nhất định là do Tường Chính Bắc nói gì đó với nó.

“Tiểu Thần đừng giận, em trai của con còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Để bác ngày mai mua lại cho con một cái bánh khác có được không?”

Tướng Thần cúi đầu chậm rãi lắc đầu, Tướng Chính Bắc đau xót trong lòng nhìn cậu. Hắn liền đem Tướng Thần ôm vào trong lòng, sau đó nói với chị dâu mình. “Chúng tôi ăn xong rồi, đi trước đây.”

“Aizz.. Chính Bắc..” Chị dâu nhà họ Tướng nhìn Tướng Chính Bắc xoay người rời đi. Sắc mặt nhất thời không tốt nói. “Cha nói xem, bất quá cũng chỉ là một cái bánh ngọt. Mấy đứa nhỏ nháo ầm ĩ thì thôi, Chính Bắc sao cũng vì vậy mà tức giận chứ.”

“Được rồi!” Tướng lão gia tử đem chén trà trong tay đập mạnh lên bàn, con dâu nhà họ Tướng cũng vì đó mà hoảng sợ.

Tướng Hạo thấy thế nhanh chóng chạy đi, Tướng Hằng không hiểu rõ nhưng vẫn chạy theo.

Tướng Chính Bắc ôm Tướng Thần trở về phòng, đem cậu thả lên ghế sô-pha. Hắn xoa xoa khoé miệng dính bánh ngọt của cậu. Tướng Hằng từ nhỏ đã không thích ăn bánh ngọt. Vừa rồi làm như vậy đơn giản chỉ muốn khiến cho Tướng Thần xấu mặt. Nhưng may mắn con của hắn đủ thông minh. Tướng Thần ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn hắn. “Ba ba.”

“Nếu đã ăn xong bánh ngọt rồi, ba ba có chuyện muốn nói với con.”

Tướng Thần nghi hoặc nhìn hắn, phát hiện biểu tình của Tướng Chính Bắc rất nghiêm túc. Cậu cũng theo đó không tự chủ được mà có chút khấn trương.

Tướng Chính Bắc vô cùng thân thiết vuốt khuôn mặt đang căng thẳng của cậu. “Đừng sợ, không phải chuyện lớn gì. Hậu khẩu của con đã được làm xong vào sáng nay. Về sau con là trưởng tôn của Tướng gia, mặc kệ hai anh em chúng nó lúc trước như thế nào. Về sau con không cần sợ bọn họ, nếu xảy ra chuyện gì đã có ba ba ở sau lưng chống đỡ cho con.”

Tướng Thần gật đầu, “Con không sợ bọn họ, ba ba, con biết Tướng Hằng và Tướng Hạo không thích con. Con cũng không thích bọn họ, con chỉ cần có ba ba là được rồi.”

“Con trai ngoan.”

Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu, nhìn vào đôi mắt long lanh như tích thủy của Tướng Thần. Hắn chung quy vẫn luôn mềm lòng. Nghĩ đến đời trước, hắn buộc Tướng Thần phải tự sát. Thời điểm đó Tướng Thần suy nghĩ cái gì? Vứt bỏ sinh mệnh của mình chỉ vì muốn che giấu chứng cứ phạm tội để bảo vệ cho hắn. Trong lòng Tướng Chính Bắc không ngừng rầu rĩ.

“Ba ba?”

“Có một số việc.” Tướng Chính Bắc bước ra khỏi ký ức ngày trước, “Mặc dù có chút chậm trễ. Nhưng chuyện đến trường không thể chậm trễ. Ba ba đã liên hệ một trường học tốt cho con. Nhưng sát hạch vào trường đó không đơn giản. Ngày mai ba ba sẽ lấy tư liệu đến cho con xem. Con phải chăm chỉ ôn tập, cố gắng thi cho tốt có biết không?”

Tướng Chính Bắc nói xong trong lòng tràn ngập thành tựu. Hắn nghĩ Tướng Thần sẽ rất cao hứng. Dù sao trẻ con ở độ tuổi này vẫn luôn thích kết thật nhiều bạn bè ở bên ngoài. Đồng trang lứa nên cảm thấy vui vẻ đi. Nhưng biểu tình của Tướng thần hiển nhiên lại không giống như hắn dự đoán. cậu cúi thấp đầu, vẻ mặt muốn nói lại thôi. “Làm sao vậy? Con không vui sao? Hay là không muốn đến trường?”

Tướng Thần lắc đầu, “Ba ba, trường học có xa không?”

Khi còn ở nông thôn, cậu chung quy đều phải đi bộ một tiếng đồng hồ mới có thể đến trường học. Ông của cậu vì không muốn quấy rầy cậu học hành nên cho cậu trọ lại trường. Cũng bởi vì như vậy nên thời gian cậu ở bên cạnh ông càng ngày càng ít. Chẳng cho đến khi ông qua đời, cậu cũng là người cuối cùng được biết.

“Trường học không có xa nhà, mỗi ngày ba ba tan tầm sẽ đến đón con, thế nào?”

“Thật vậy sao?!”

Tướng Chính Bắc gật đầu, hai mắt Tướng Thần trong nháy mắt mở thật lớn. Trong giây phút này, Tướng Chính Bắc tuy cảm thấy vất vả một chút, nhưng lại vô cùng đáng giá.

※

Hiệu suất làm việc của Âu Tề rất cao. Cũng rất nhanh Tưởng Chính Bắc đã ngồi ăn cơm cùng với vài vị trong bộ giáo dục ở thành phố A. Bộ dáng bụng phê quen làm việc nhẹ nhàng của đối phương khiến cho Âu Tề cảm thấy gai mắt. Y liền lôi kéo Tưởng Chính Bắc nhỏ giọng than thở. “Một đám ngồi không mà hưởng. Không biết đã cướp bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân. Cậu cẩn thận một chút. Những nhà chính trị này có thể còn đáng sợ hơn thương nhân nhiều.”

Tưởng Chính Bắc mỉm cười.

Âu Tề được sinh ra trong một gia đình kinh thương, nên y đã quen nhìn những thủ đoạn độc ác tàn nhẫn. Bởi vậy y đối với thương nghiệp tràn ngập sự chán ghét. Càng đối với những kẻ làm chính trị lợi dụng chức quyền để mưu tính tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân lại càng thêm khinh thường. Nếu không phải vì Tưởng Chính Bắc mở miệng. Cả đời Âu Tề có lẽ không bao giờ ngồi cùng một bàn cơm với những kẻ này.

“Tưởng thiếu gia tuổi trẻ tài cao, nghe nói hiện giờ đã làm phó tổng tài ở tập đoàn Tưởng Thị. Chỉ sợ sau này Tưởng Thị nhất định thuộc về cậu ah.”

Trong số đó có một người đàn ông mặt tròn tai to đem Tưởng Chính Bắc nhận thành Tưởng Chính Đông. Không hỏi liền mở miệng nói. Những người xung quanh liền biến sắc mặt đánh giá Tưởng Chính Bắc. Nhìn thần sắc của hắn vẫn như bình thường, cũng không tiện tức giận.

“Ông vẫn chưa uống rượu mà đã say rồi. Vị này chính là nhị thiếu gia của tập đoàn Tưởng Thị, Tưởng Chính Bắc. Cậu ấy mới từ nước ngoài du học trở về.”

Người nọ vỗ đầu có chút ngượng ngùng, “Xin lỗi, đầu óc của tôi đúng là không tốt, Tưởng thiếu gia đừng trách cứ.”

“Như thế nào có thể chứ.” Tưởng Chính Bắc cười rót trà cho đối phương. Nếu là đời trước, hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được mình sẽ làm ra chuyện gì. Vì để Tưởng Thần vào được Nhất Trung, hắn đành nén giận. “Ngồi ở đây ngoại trừ Âu Tề ra. Các bác các chú đều là trưởng bối của cháu. Cháu xin kính các vị một ly.” Hắn nói xong liền cầm ly rượu trước mặt uống cạn một hơi.

“Tưởng thiếu gia quả nhiên là người sáng khoái.” Tất cả mọi người đối ẩm uống một ly. “Nghe nói con của thiếu gia năm nay mười hai tuổi?”

“Phải.”

Về phần mẹ của đứa nhỏ này là ai, vì sao ngay từ đầu không ở Tưởng gia. Những vấn đề như vậy tất cả đều tránh đi. Chuyện của hào môn thế gia nói đơn giản chính là vì tiền. Nói phức tạp chính là vì lợi ích to lớn từ những mối quan hệ đan xen.

“Nghe cháu Âu nói Tưởng thiếu gia muốn để cho cháu nhập học ở Nhất Trung?” Ngực khí của người đàn ông mặt tròn tai to mang theo chút khinh bỉ. Đại khái cảm thấy những đứa trẻ đến từ gia đình hào môn có bao nhiêu đứa thích học hành. Gã đánh giá biểu tình của Tưởng Chính Bắc, ánh mắt mang theo chút tính toán. Tưởng Chính Bắc ở trong lòng chán ghét, nhưng ở ngoài mặt chỉ có thể nén giận.

“Đúng thật từng có dự định này.”

“Tưởng thiếu gia có thể vẫn chưa hiểu rõ lắm, Nhất Trung của chúng ta là trường học xuất sắc đứng đầu thành phố. Chính là bởi vì tiêu chuẩn tuyển nhận học sinh hàng năm rất nghiêm ngặt. Hơn nữa hiệu trưởng của Nhất Trung cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Nghe nói ông ấy có người chống lưng ở ủy ban. Cho nên chúng tôi cũng phải khiêm nhượng ông ta vài phần. Nếu thành tích của cháu nó không tệ lắm thì vẫn còn có chút khả năng.”

Nghe nói như thế, Tưởng Chính Bắc biết chuyện này vẫn còn đường sống. Hắn liền rót vài ly rượu cho bọn họ. Âu Tề ngồi ở một bên nhìn. Chung quy cảm thấy người trước mặt đã không còn giống với Tưởng Chính Bắc mà y quen biết trước kia nữa. Không còn là thiếu niên vì không hài lòng một câu nói của người khác mà đem đối phương đánh đến đầu nổ hoa. Hắn mặc một thân tây trang, ở tiệc rượu cùng với những nhà chính trị dây dưa. Cũng chỉ vì muốn cho đứa con của hắn đến ngôi trường danh tiếng nhất.

“Chuyện này đành làm phiền các vị.”

“Tưởng thiếu gia hôm nay đã cho mấy lão nhân chúng ta mặt mũi rồi. Việc chúng ta có thể làm tất nhiên sẽ làm.”

Hai chân Tưởng Chính Bắc khi đứng lên có chút vô lực. Tửu lượng của hắn cũng không tồi, nhưng năm sáu người này thay phiên công kích khiến hắn không thể chống đỡ. Tưởng Chính Bắc dựa lên người Âu Tề, hai mắt hắn đều đã đỏ lên.

“Nhìn tôi làm gì?” Tưởng Chính Bắc nắm chút tóc của Âu Tề.

Âu Tề mỉm cười, néo mặt Tưởng Chính Bắc rồi nói, “Muốn kiểm tra xem cậu có phải là Tưởng Chính Bắc không hay là tên lừa đảo nào đó đang đeo mặt nạ da người.”

“Ha ha.” Tưởng Chính Bắc biết tính cách thay đổi quá lớn của hắn khẳng định sẽ khiến cho Âu Tề sinh ra lòng nghi ngờ. May mắn hắn có vài năm du học ở nước ngoài. Võ vai Âu Tề, Tưởng Chính Bắc nghiêm mặt nói. “Tôi trước kia nằm mơ thấy một giấc mộng. Mơ thấy kết cục của mình cửa nát nhà tan, thê ly tử tán. Cho nên khi tôi tỉnh lại liền nói với bản thân mình rằng, như vậy không được, tôi phải sống thật tốt.”

“Cậu cho cậu là Lữ Đồng Tân ah? Còn có giấc mơ hoàng lương nữa.” Âu Tề dĩ nhiên không tin lời hắn. Ý khẳng định Tưởng Chính Bắc đã trải qua chuyện gì đó ở nước ngoài. Cự nhiên có thể đem một thiếu niên có nhiều góc cạnh sắc bén như vậy mài dũa thành bộ dạng như hiện giờ. Không biết Thư Lăng khi trông thấy hắn sẽ nghĩ như thế nào.

“Tôi phải về nhà, việc này cậu giúp tôi xem chừng. Xong việc tôi mời cậu ăn cơm.”

“Có cơ hội thì cho tôi gặp đứa con trai bảo bối của cậu đi.” Âu Tề đỡ Tưởng Chính Bắc ngồi vào trong xe taxi. Sau khi nói địa chỉ, đột nhiên y nói với hắn một câu. “Tôi đã nói với Thư Lăng là cậu về nước rồi. Cậu khi nào rảnh hẹn gặp cậu ấy đi.”

Ý thức của Tưởng Chính Bắc không quá rõ ràng, hắn qua loa gật đầu. “Cậu sắp xếp đi.”

(*)Lữ Đồng Tân (hay là Lã Động Tân) là một vị thần trong số Bát Tiên.

7. Chương 7

Tưởng Thần ngồi ở trong phòng vẽ tranh. Ba ba vẫn chưa về nhà làm cho lòng cậu cảm thấy bất an. Đang định nhờ quần gia hỏi khi nào ba ba về nhà, thì cậu chợt nghe bên ngoài có tiếng động. Tưởng Thần kích động đến độ giày vẫn chưa mang đã chạy ra bên ngoài. Ở trước cửa, quần gia đang đỡ Tưởng Chính Bắc giúp hắn đổi giày. Tưởng Chính Bắc một tay chống tường, một tay nới lỏng chiếc caravat trên cổ. Ý thức của hắn có thể xem như thanh tỉnh. Hắn nhìn thấy Tưởng Thần chạy đến liền vẫy tay, “Con trai, lại đây với ba ba.”

Tưởng Thần không chút chần chờ chạy tới. Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu, đem cậu ôm vào trong lòng. Tưởng Thần ngẩng đầu, hai mắt long lanh nhìn Tưởng Chính Bắc. Cậu vươn tay sờ trán hắn. “Ba ba uống rượu sao?”

“Một chút.” Nhìn đôi mắt trong sáng đen láy của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc cảm thấy cho dù mình ở bên ngoài chịu thêm nhiều uỷ khuất nữa cũng đáng giá. “Hôm nay con ở nhà làm gì?”

“Con đọc sách với vẽ tranh.” Tưởng Chính Bắc nằm ở trên ghế sô-pha nghỉ ngơi, Tưởng Thần nhanh chóng lấy nước ấm cho hắn.

Tưởng Thần vẫn chưa nói, hôm nay bác hai cố ý mua bánh ngọt cho cậu để bồi tội hộ hai anh em song sinh. Tưởng Thần không có ăn, cậu lặng lẽ đưa cho quần gia giúp mình ném đi. Tâm tư của Tưởng Hằng đơn giản, nhưng còn Tưởng Hạo thì hoàn toàn khác. Ánh mắt của nó khi quan sát cậu rất kỳ lạ. Tưởng Thần

tuy không quen tiếp xúc nhiều người. Nhưng nhiều năm lưu lạc, cậu cũng có chút bản lãnh quan sát sắc mặt của người ta. Muốn bình an vô sự ở Tướng gia thì nhất định phải tránh xa hai anh em song sinh kia.

“Thật ngoan.” Tướng Chính Bắc điểm điểm lên chóp mũi của Tướng Thần. “Ba ba đã mời gia sư cho con rồi, hẳn là ngày mai sẽ đến. Con mau đi ngủ sớm một chút. Đừng thức khuya, ngày mai bắt đầu chăm chỉ học tập.”

Tướng Thần gật đầu, lưu luyến buông tay Tướng Chính Bắc ra.

Thời điểm quân gia đi tới chỉ còn lại một mình Tướng Chính Bắc đang nằm trên ghế sofa. “Thiếu gia, ngài có sao không? Vừa rồi lão gia nói ngài tới văn phòng chờ ông ấy.”

“Biết rồi, tôi không sao. Ông cũng đi nghỉ ngơi đi, tôi lát nữa sẽ tự mình qua đó.” Tướng Chính Bắc lấy tay che khuất ánh sáng đang chiếu lên đôi mắt của hắn. Đời trước lão gia tử rất ít khi chủ động muốn gặp hắn. Chỉ có một lần duy nhất ông gặp hắn là vì muốn cảnh cáo hắn đừng mơ tưởng vứt bỏ Tướng Thần. Khi đó Tướng Chính Bắc cho rằng lão gia tử lớn tuổi nên thích con cháu đầy nhà. Nhưng theo quan sát của hắn trong khoảng thời gian này. Tướng Chính Bắc cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Thay đổi biểu tình trên khuôn mặt, Tướng Chính Bắc đẩy cửa đi vào. “Cha.”

“Ngồi xuống nói chuyện.” Lão gia tử chỉ tay vào chiếc ghế ở bên cạnh. Tướng Chính Bắc vừa lúc có chút choáng váng, cũng không từ chối ngồi xuống. Lão gia tử thấy mặt hắn mang theo một nỗi lo lắng. “Đi xã giao?”

“Chuyện nhỏ, con đã xử lý tốt.”

Lão gia tử cũng không truy vấn hắn. “Gần đây có vài người trong công ty rất xem trọng biểu hiện của con. Tháng sau trung tâm mua sắm của tập đoàn Vạn Lệ sẽ mở cửa, con có ý kiến gì không?”

Tập đoàn Vạn Lệ vẫn luôn là đối thủ một mất một còn của Tướng Thị. Đường như cũng thành lập cùng năm với Tướng Thị. Hiện giờ người bình thường cũng đều có thể nhìn ra sự cạnh tranh của hai bên. Đối diện mỗi khu trung tâm mua sắm Duyệt Gia đều sẽ có một trăm cửa hàng của Vạn Lệ. Chất lượng hàng hoá của hai tập đoàn đều ngang nhau. Trước kia hai bên cũng thường cạnh tranh giá cả. Nhưng sau đó Tướng lão gia tử cảm thấy như vậy không phải là biện pháp. Cuối cùng ông chọn cách không quan tâm đến, nên Vạn Lệ mới có thể yên ổn cho tới hiện giờ.

Nhưng lần này hoàn toàn khác biệt. Vạn Lệ không phải mở cửa hàng bách hoá thông thường. Mà muốn mở một trung tâm mua sắm cao cấp cạnh tranh thương hiệu nổi tiếng với Tôn Phẩm Sinh Hoạt. Đúng lúc kỳ hạn hợp đồng giữa Tôn Phẩm Sinh Hoạt và vài nhà thương nghiệp sắp kết thúc. Một khi các thương hiệu bị Vạn Lệ cướp đi, Tướng Thị sẽ phải chịu tổn thất trầm trọng.

“Hiện giờ điều cần làm nhất là phải ổn định lượng tiêu thụ của những nhà thương nghiệp. Những thương gia này dù sao cũng đã cùng chúng ta hợp tác ít nhất năm năm. Nếu liều lĩnh thay đổi khu trung tâm mua sắm khác, đối với bọn họ mà nói cũng không có lợi gì. Hơn nữa danh tiếng của Tôn Phẩm Sinh Hoạt trong lòng người tiêu thụ không cần phải nhắc đến. Con cảm thấy đại đa số các thương nghiệp sẽ không lựa chọn thay đổi trung tâm mua sắm.”

Lão gia tử gật đầu, “Con phân tích không sai, quả thật đại đa số các thương gia đều chọn lựa Tôn Phẩm Sinh Hoạt. Nhưng cũng có vài người bị giá cả cho thuê của Vạn Lệ hấp dẫn. Mục đích của thương gia là thu lợi. Bọn họ chỉ nghĩ làm cách nào để cho mình có thêm nhiều lợi nhuận. Thời điểm đó bọn họ sẽ không chút lưu tình mà vứt bỏ những thứ vô dụng.”

Tướng Chính Bắc nhìn lão gia tử, “So với việc giữ lại những thương gia muốn thay lòng đổi dạ này. Con cảm thấy hẳn là nên đi tìm một số nhà thương nghiệp có giá trị đặc sắc khác. Gần đây thành phố A có triển lãm các thương hiệu, đây chính là một cơ hội tốt. Nếu chúng ta điều chỉnh lại một số điều khoản trong bản hợp đồng, cùng phối hợp kích thích giá cả cho những nhà thương nghiệp mới. Như vậy Tướng Thị vẫn có lợi, mà đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất chính là người tiêu dùng.”

Lão gia tử nghe xong lời này ánh mắt có chút âm trầm, “Chuyện này cha sẽ tìm người đi làm. Công việc trọng tâm của con vẫn là nên làm tốt những chuyện ở khu trung tâm mua sắm Duyệt Gia. Mùa kế tiếp sắp bắt đầu, có thời gian thì đến trung tâm mua sắm nghiên cứu một chút, nhìn xem có thích hợp hay không.”

“Con đã biết.” Nội tâm của Tưởng Chính Bắc liền u ám. Còn tưởng lão gia tử âm thầm giao cho hắn nhiệm vụ gì quan trọng. Thì ra bất quá chỉ là muốn thăm dò ý nghĩ của hắn, sau đó giao cho người khác đi làm? Chỉ sợ về sau chuyện này cũng không tính phần mình.

“Đúng rồi.” Tưởng Chính Bắc đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, lão gia tử đột nhiên hỏi. “Tưởng Thần gần đây thế nào?”

“Rất ngoan thật nghe lời.” Nhắc đến Tưởng Thần khiến cho tâm tình của Tưởng Chính Bắc dịu đi không ít.

“Cha thấy đứa bé ấy rất thích dính lấy con.”

Đôi mắt của Tưởng Chính Bắc loé sáng. “Trẻ con chính là như vậy, ai đối tốt với nó thì nó liền thích dính lấy người đó.”

Tưởng lão gia tử cầm điều thuốc không nói gì. “Con về nghỉ ngơi trước, cha ngủ ngon.” Nói xong Tưởng Chính Bắc đẩy cửa đi ra ngoài. Huyệ thái dương của hắn phát đau. Tưởng Chính Bắc xoa trán đi về phòng mình, phát hiện ở đầu giường để một bức tranh. Hắn liền đi đến xem, thì ra là bức vẽ một người đàn ông. Phía dưới còn viết một dòng chữ xinh đẹp, tặng cho ba ba.

Tưởng Chính Bắc nở nụ cười, đem bức hoạ cất đi. Chờ thêm một thời gian nữa hắn có thể mang theo Tưởng Thần rời khỏi nơi này.

※

Gia sư Tưởng Chính Bắc tìm cho Tưởng Thần ngày hôm sau liền đến. Nghe quản gia nói, tuy người kia còn khá trẻ nhưng dường như là một thầy giáo rất lợi hại. Tưởng Thần trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng may mắn người thầy giáo kia cũng xem như hiền hoà.

Trông thấy Tưởng Thần không giống như những đứa trẻ nhà giàu khác, nên hắn cũng không quá nghiêm khắc, vẫn nhẫn nại hỏi cậu, “Tôi tên là Diệp Phong, em cứ gọi tôi là thầy Diệp. Tiểu Thần trước kia học ở đâu?”

“Em học tiểu học ở nông thôn.”

Diệp Phong sửng sốt một chút, thiếu gia của Tưởng gia tại sao lại đi học ở nông thôn? “Nghe nói em muốn thi vào Nhất Trung, có biết Nhất Trung rất khó không?”

Tưởng Thần gật đầu, “Nhưng ba ba em hy vọng em có thể vào Nhất Trung.”

“Vậy em làm thử làm bài thi này đi, để thầy xem trình độ hiện giờ của em.”

Tưởng Thần cầm lấy bài thi, ghé vào trên bàn nghiêm túc tính toán. Diệp Phong gác chân ngồi ở một bên nhìn cậu. Tuy dùng phương pháp giải toán cũ nhưng cũng làm đúng, giải bài tập khá nhanh. Mười bài sai ba bài, bởi vì nội dung vẫn chưa học đến. Trường học ở nông thôn là như vậy, những thứ bên ngoài sách giáo khoa sẽ không bao giờ đề cập đến. Thầy cô giáo cũng chỉ dùng một cách thức giảng dạy, không có sáng tạo nào. Tổng thể mà nói, đứa bé này rất thông minh, nhưng vẫn cần trao dồi nhiều thứ.

Tưởng Thần nhìn chằm chằm vào ô trống trên trang giấy giống như sắp khóc. “Thầy ah’, có phải em thật ngốc không? Em không muốn làm cho ba ba thất vọng...”

“Cũng không tính là ngốc, tin tưởng thầy của em. Nửa tháng sau em nhất định có thể thi đậu vào Nhất Trung.”

“Thật vậy sao?!” Tưởng Thần nháy mắt khôi phục lại gương mặt tươi cười. Đôi mắt mở to mong chờ nhìn chằm chú Diệp Phong. “Nếu thi đậu vào Trung Nhất, ba ba em nhất định sẽ rất vui.”

Trong ngôi nhà này còn có thể có một đứa trẻ đơn thuần như vậy. Thật là hiếm thấy.

Đến buổi trưa, Diệp Phong ở lại Tưởng gia ăn cơm. Ngoại trừ quản gia, những người khác đều đối xử lãnh đạm với đứa bé này. Nhìn Tưởng Thần đang cố sức lột tôm trong bát, Diệp Phong nhìn không được vươn tay. Bỗng điện thoại trên người hắn vang lên.

“Anh cũng quá sốt ruột rồi, hiện giờ vẫn còn sớm mà đã gọi điện thoại đến. Tốt xấu gì cũng cho tôi ăn cơm chứ.”

“Thế nào?” Đối phương nói chuyện khá lạnh lùng. Cũng không quan tâm đến cảm nhận của Diệp Phong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

“Tôi rất tốt, có người hầu hạ ăn cơm. Quả nhiên là gia đình có tiền ah’, hưởng thụ cuộc sống cũng không giống người bình thường.” Diệp Phong giả vờ như không rõ ý tứ của đối phương, cười ha hả.

“Tôi hỏi đứa bé kia thế nào?”

Diệp Phong trầm ngâm một chút, “Rất ngoan, cũng biết nghe lời. Tuy có chút nhút nhát, nhưng ngộ tính không tồi. Về ngoài không giống Tưởng Chính Bắc. Nhưng đứa nhỏ này có vẻ rất thích Tưởng Chính Bắc. Thư lang, anh còn muốn biết gì nữa?”

“Tôi..”

“Tưởng Chính Bắc ra sức làm nhiều chuyện vì đứa bé này như thế, anh cũng nên hiểu là hắn rất xem trọng nó. Tôi biết để anh chấp nhận sự thật này là một chuyện rất đau khổ. Nhưng Tưởng Chính Bắc không phải là người đàn ông vì anh mà sống. Anh phải hiểu rõ bản thân mình nên làm gì.”

Thời điểm Diệp Phong cúp điện thoại đi vào trong, Tưởng Thần đã lột hết vỏ tôm. Cậu vui vẻ cầm con tôm lên ăn, nhìn thấy Diệp Phong trở về, cậu liền gấp cho hắn một con. “Cái này để lại cho thầy.”

Diệp Phong nhìn con tôm không trọn vẹn trong bát liền thở dài một hơi. Kỹ năng này.. thật sự cũng cần phải nâng cao.

Hôm nay là sinh nhật 1 tuổi của nhà ta, vậy là ta đã làm edit một năm rồi ==))~~ thật vui, cảm ơn mọi người trong thời gian qua vẫn luôn ủng hộ ta.

8. Chương 8

Khu trung tâm mua sắm của tập đoàn Vạn Lệ được dự tính sẽ mở cửa vào đầu tháng mười. Cũng vừa lúc đến mùa khuyến mãi nhân dịp lễ quốc khách, nên Duyệt Gia cũng theo đó mà bận rộn.

Sáng sớm thư ký đã gõ cửa phòng làm việc của Tưởng Chính Bắc. “Quản lý.”

“Chuyện gì?”

“Là như thế này, tiểu Lý ở bộ phận chúng ta nói tháng sau phải về quê kết hôn nên muốn từ chức...”

Tưởng Chính Bắc mười ngón tay giao nhau ngẩng đầu nhìn cô, “Kết hôn có thể xin nghỉ một thời gian, vì sao muốn từ chức?”

“Hình như nghe nói nhà cô ấy xảy ra chuyện gì đó. Đoán chừng về sau sẽ ở lại quê nhà không trở về đây nữa. Cho nên cô ấy nhờ tôi đến nói với quản lý một tiếng, hỏi ý của ngài.” Thư ký nhỏ giọng nói, sợ đắc tội với Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc đang lo không có lý do tuyển nhân viên mới, chuyện này ngược lại là cơ hội tốt của hắn.

“Nếu như thế thì tính tiền lương tháng này cho tiểu Lý, để cô ta về nhà đi.”

“Nhưng trước mắt hiện giờ chúng ta đang cần dùng người. Tháng sau là lễ quốc khách, còn rất nhiều chuyện vẫn chưa chuẩn bị.”

“Thế thì cô liên hệ với bộ phận nhân sự đi, nói tôi muốn tuyển thêm vài nhân viên mới, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng.”

Bởi vì ngày hôm qua lão gia tử cố ý nói một chút chuyện trong công ty để thăm dò hắn. Nên hiện giờ Tưởng Chính Bắc muốn tìm hai thanh niên trẻ tuổi một chút, đi theo hắn ra ngoài thành lập công ty.

Khu trung tâm mua sắm Duyệt Gia vẫn rất náo nhiệt. Mặc dù

chỉ mới vài tuần, nhưng đã có không ít người tới. Tưởng Chính Bắc nhìn số lượng sản phẩm trước mặt. Thăm tra giá cả cùng đối chiếu với lượng tiêu thụ. Những đồ dùng hằng ngày và thực phẩm được tiêu thụ rất nhanh. Tuy giá cả đều rẻ, nhưng chung quy vẫn thu vào không ít tiền lời.

Hai cổ phiếu trong tay hắn gần đây cũng lên giá không tệ. Tưởng Chính Bắc tính toán một chút. Tiền thuê một cái xưởng có vẻ đủ dùng. Nhưng tiền mua nguyên liệu vẫn phải tích lũy.

Đến giữa trưa, Tưởng Thần đúng giờ gọi điện đến. Tưởng Chính Bắc nghe thấy tiếng chuông di động, tâm tình cảm thấy thật vui sướng.

“Ba ba.”

“Ăn cơm chưa?”

“Con ăn rồi, thầy còn dạy con lột tôm, con hiện giờ đã biết lột.” Giọng nói của Tưởng Thần mang theo chút hưng phấn. Tưởng Chính Bắc thấy bé vui vẻ cũng trầm tĩnh lại. “Ba ba, thầy nói con nhất định có thể thi đậu vào Nhất Trung.”

“Ba ba cũng tin tưởng con không thành vấn đề.”

Tưởng Thần dứt quãng đem sinh hoạt từ sáng đến giờ của bé kể lại cho Tưởng Chính Bắc nghe. Thuận tiện nói một chút kế hoạch muốn làm vào buổi chiều. Cuối cùng bé vẫn lưu luyến không muốn cúp điện thoại. “Ba ba, ba ba hôm nay sẽ trở về đúng giờ chứ?”

“Đương nhiên, ba ba phải về nhà kiểm tra thành quả học tập của con. Hiện giờ mau chóng chăm chỉ học hành với thầy giáo đi, có biết không?”

Tưởng Thần buồn bã nói một câu, “Ba ba hẹn gặp lại.”

“Ừ.”

Đều đã nói tạm biệt, nhưng Tưởng Thần một hồi lâu mới chậm rãi cúp điện thoại. Tưởng Chính Bắc cầm di động vẫn chưa buông xuống, điện thoại lúc này đột nhiên lại vang lên. “Bảo bối còn có chuyện gì sao?”

“Ai u! Tên kia, cậu đang nói chuyện với ai mà thanh âm mềm mọng như vậy? Hại tôi còn tưởng mình gọi lộn số!” Tưởng Chính Bắc nhìn thoáng qua tên người gọi, là Âu Tề. “Để tôi đoán xem, có phải là người tình mới của cậu không?”

“Là Tưởng Thần, nó mới gọi điện thoại cho tôi.”

Âu Tề sùng sốt, chung quy cảm thấy cậu bé Tưởng Thần này rất có ma lực. Có thể khiến cho Tưởng Chính Bắc, một tên đã thú biến thành sủng vật dễ bảo. “Khụ khụ, hôm nay có thời gian không?”

“Làm gì?”

“Gặp Thư Lăng ah’, không phải đã nói với cậu rồi sao?” Thanh âm của Âu Tề có chút kinh ngạc. Không ngờ cái tên trời đánh này tối ngày hôm qua căn bản không có nghe mình nói gì. “Vị thầy giáo kia cũng là do Thư Lăng tuyển chọn, cậu dù sao cũng phải cảm ơn người ta chứ.

Thanh âm trong điện thoại im lặng một hồi, “Cuối tuần đi...”

Hắn không phải không muốn gặp Thư Lăng. Nhưng bởi vì hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý. Đời trước người kia hận không thể nào dồn hắn vào con đường chết. Hai người đấu đá nhau cả đời. Cuối cùng Thư Lăng tự tay đem hắn lên đoạn đầu đài. Đối mặt với Thư Lăng, Tưởng Chính Bắc thủy chung vẫn vô pháp vượt qua chướng ngại tâm lý trong lòng.

“Vậy cuối tuần đi. Đúng rồi, chuyện đến trường của con cậu cũng gần xong rồi. Cuối tuần cậu nhớ dẫn con cậu tới cho chúng tôi xem thử. Rốt cuộc là bảo bối gì mà lại che chở như vậy.”

“Nó hơi nhát, cậu đừng có dọa nó.”

Âu Tề đề cao thanh âm, “Được rồi, tôi biết mà.”

※

Diệp Phong xem xét bài thi trong tay mình, rồi nhìn hai mắt đang loé sáng của Tưởng Thần gật đầu. “Cũng không tệ lắm.”

“Em hiện giờ có thể vào Nhất Trung được không?”

“Chưa được.” Diệp Phong tuy là một người có chút cao ngạo, nhưng làm việc rất nghiêm túc. Cũng không hy vọng đứa trẻ này quá tự mãn. Nhưng khi hắn nhìn thấy Tưởng Thần cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống đất, vẫn không đành lòng nói thêm một câu. “Kém một chút thôi.”

“Thầy ah’, Nhất Trung là trường học như thế nào? So với trường học của Tưởng Hằng và Tưởng Hạo lợi hại hơn sao?”

Diệp Phong hừ lạnh, “Trường học của chúng nó so với Nhất Trung kém xa. Cái loại trường học chỉ cần tiền liền có thể nhập học đó thì có ý nghĩa gì chứ. Bất quá giống như công viên trò chơi thôi.”

“Công viên trò chơi?” Tưởng Thần hiển nhiên đã hiểu sai trọng điểm. Cái nơi thường thấy trên TV đó chơi rất vui sao?

“Thật là, nếu em thi đậu Nhất Trung thầy dẫn em đi.”

“Cảm ơn thầy.”

Tưởng Thần đem sách giáo khoa mở ra, chỉ cần thi đậu Nhất Trung. Chẳng những ba ba sẽ vui vẻ, mà thầy Diệp cũng sẽ dẫn mình đi ra ngoài chơi. Tưởng Thần suy nghĩ một chút liền tràn ngập nhiệt huyết.

Diệp Phong nhìn vẻ mặt dễ dàng thoả mãn của Tưởng Thần. Liền nhớ đến khi hắn còn nhỏ, vì một viên kẹo mà cố gắng học để đứng nhất lớp. Nhưng cảm giác khi vận mệnh bị người ta nắm giữ trong tay. Diệp Phong hiện giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy chán ghét trong lòng. Nếu không phải có người đó ở bên cạnh, chỉ sợ Diệp Phong hắn đã sớm trở thành kẻ lang thang.

Đình linh linh ——

“Thư tiên sinh, ngài thật đúng giờ kiểm tra ah’. Tôi là thầy giáo chứ không phải gián điệp. Ngài còn như vậy nữa tôi thật sự kiểm chế không được ah’.”

Thanh âm ôn nhu của Thư Lăng vang lên. “Tôi không phải gọi cậu để hỏi việc đó. Tối nay tới nhà tôi ăn cơm.”

“Sao vậy?” Nhận thấy có cái gì đó không đúng, Diệp Phong trầm giọng hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là hôm nay có người tặng cho tôi một chai rượu ngon muốn tìm cậu uống một chút.”

Diệp Phong nắm chặt điện thoại, “Thư Lăng, anh đừng có chơi trò người điên với tôi. Anh muốn gì thì tự đi hỏi thẳng Tưởng Chính Bắc. Đừng có trốn ở trong nhà đòi sống đòi chết như thế. Anh nghĩ tôi là chỗ giải quyết tình cảm của anh sao?!”

“Ha hã, tôi không cảm thấy thế, chỉ là muốn cùng cậu nói chuyện thôi.”

Diệp Phong nghe giọng nói ôn nhu của Thư Lăng, biết hắn không thể lay chuyển được ý. Đành chờ đến buổi chiều Tưởng Thần kết thúc buổi học, trực tiếp lái xe đến đó. Trước khi Diệp Phong đi, Tưởng Thần còn kéo tay hắn, tặng hắn một bức tranh, “Thầy nhớ lái xe cẩn thận.”

Diệp Phong nhìn chăm chăm bức hoạ trong tay một hồi. Nhưng không nói gì, đứa nhỏ này thật là một đứa trẻ ngoan.

Thư Lăng ở phía đông có một căn hộ, từ sau khi ra riêng cho đến bây giờ y hầu như vẫn luôn ở đó. Diệp Phong mở cửa đi vào, đúng lúc đối phương đang bận rộn ở trong bếp làm cơm. Một tay cầm cán chảo, một tay cầm xẻng, nhìn dáng vẻ rất thành thạo.

“Cậu đến rồi ah’, trên bàn có nước hoa quả đó. Nếu đói bụng thì uống một chút đi.” Về ngoài cửa Thư Lăng có chút âm nhu. Hiện giờ còn đeo một cái tạp dề trên người, nhìn thật giống một tiểu thụ đáng yêu, mảnh mai mang theo mùi hoặc. Khiến cho người ta có cảm giác như một cô vợ nhỏ.

Diệp Phong cầm lấy chai rượu ở trên bàn, rồi quay đầu đánh giá Thư Lãng. Trong lòng hắn rất không thoải mái. Đồ ăn rất nhanh được dọn lên bàn, bốn món ăn, một món canh. Thư Lãng dọn chén đĩa xong liền ngồi xuống đối diện với Diệp Phong, rót cho hắn một ly rượu.

“Đậu phụ mapo^[1] với rượu champagne, anh thật có khẩu vị.”

Thư Lãng cười có chút yếu ớt, “Không vui sao?”

“Không thích.”

“Cậu đúng là rất thẳng thắn ah’, an ủi tôi một chút sẽ chết sao?”

Diệp Phong chọc chọc vào đĩa rau xanh bên cạnh, gấp một miếng bỏ vào trong miệng nhai. “Sẽ chết.”

Thư Lãng giống như đang đau xót, thở dài một hơi. “Haizz.. tôi đúng là kết bạn với một người vô ý.”

Cuối cùng hai người vẫn ăn sạch món đậu phụ mapo. Diệp Phong tự giác đi vào nhà bếp rửa bát đĩa. Thời điểm cậu đi ra Thư Lãng đang ôm điện thoại ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt chán chường. “Diệp Phong, hẳn nói cuối tuần muốn gặp tôi.”

Diệp Phong xoay thắt lưng, một tiếng “rắc” vang lên. Thật là ccmn đau muốn chết.

[1] Đậu phụ mapo

9. Chương 9

Thư Lãng nghiêng người, tấm chăn bông trượt xuống đất. Y muốn xuống giường nhặt lên, nhưng lại bị người phía sau giữ chặt lấy thắt lưng. Thư Lãng nắm lấy tay của đối phương, muốn người kia buông y ra. Nhưng không nghĩ tới hắn lại đem thắt lưng đẩy lên. Thư Lãng nhất thời cảm thấy mình bị người kia hung hăng đâm xuyên.

Đôi chân thon dài hữu lực của Diệp Phong áp lên đùi của Thư Lãng, chậm rãi ma sát đâm vào rút ra. Kích thích Thư Lãng đến hô hấp đều loạn.

“Diệp.. Diệp Phong...”

Diệp Phong không đáp trả tiếng gọi nhỏ của Thư Lãng. Hắn nắm chặt lấy thắt lưng của đối phương. Bởi vì chăn đã rơi xuống đất, nên hai người liền xích lỏng ngã xuống giường. Ánh sáng bên ngoài từ tấm màn cửa sổ mơ hồ chiếu lên gương mặt âm nhu của Thư Lãng. Đường như càng khiến cho cả người y thêm yếu ớt.

Chờ đến khi Diệp Phong phát tiết xong, hắn mới buông thả của lưng Thư Lãng ra. Vì dùng sức quá mức nên phần hông của y xuất hiện một chút hồng ngân. Thư Lãng thở dài một hơi, đứng dậy đem cái chăn dưới đất kéo lên giường. Diệp Phong bắt lấy cái chăn đem cơ thể mình chôn vào đó, dường như vừa nằm xuống đã ngủ.

Đầu giường là một tấm ảnh chụp ba thiếu niên đang kề vai tựa vào nhau. Thư Lãng dùng tay vuốt ve khuôn mặt của một thiếu niên. Nếu như lúc đó y có thể kiên quyết bày tỏ tình cảm này với hắn. Có phải hiện giờ người ở bên cạnh hắn là y hay không?

Thư Lãng cúi đầu mở màn hình di động, còn hai ngày nữa y sẽ được nhìn thấy hắn..

*

“Kính phí của công ty căn bản không đủ, làm gì có tiền cho các người mỗi ngày làm thông báo tuyển dụng nhân viên mới chứ. Một ngành còn chưa đủ, hiện giờ còn bắt chước nhau đi tuyển dụng ah’?” Bộ phận nhân sự đẩy một thanh niên đến hỏi ý kiến ra ngoài. “Nói cho giám đốc các người biết, có giỏi thì tự mà giải quyết công việc của mình đi. Chuyện gì cũng ném cho nhân viên thì có bản lĩnh gì chứ!”

Người thanh niên kia không phục liền gõ cửa nói to, “Dựa vào cái gì bộ phận marketing nói muốn tuyển người thì các anh cuống cuống đi làm. Còn bộ phận tiêu thụ của chúng tôi muốn tuyển người thì các anh liền một mực từ chối. Đặc quyền cũng không nên rõ ràng như vậy chứ!”

“Bộ phận marketing có nhiều ghế trống. Còn bên các người mỗi tháng đều dán thông báo tuyển nhân viên mới. Chưa hết một tháng đã đuổi nhân viên đi. Tôi thấy các người không cần tuyển người nữa, trực tiếp tìm nhân viên lâm thời đến làm thì tốt hơn.”

“Anh...!” Người nọ vươn tay chỉ vào đối phương. Lời nói thô tục cố gắng nuốt trở về, giám đốc bộ phận nhân sự cũng quay đầu đi làm việc. Người nọ chỉ có thể đứng trước cánh cửa sổ thủy tinh trút giận. “Mắt chó thấy người thấp hơn liền khinh thường! Chỉ biết a dua nịnh hót, nếu cái tên Tưởng Chính Bắc kia lợi hại như vậy cũng đã không bị cha hắt ném đến cơ sở làm việc. Có cái gì để trông cậy vào chứ!”

Tưởng Chính Bắc mang theo thư ký đi đến bộ phận nhân sự, dự định bàn bạc một chút về việc tuyển dụng. Đúng lúc hai người đi đến chỗ rẽ liền nghe thấy những lời oán giận này. Thư ký ôm văn kiện, vẻ mặt luống cuống nhìn chằm chằm Tưởng Chính Bắc, “Quản lý...”

Tưởng Chính Bắc vươn tay ý bảo cô dừng lên tiếng. Hắn đi tới phía sau người thanh niên trầm giọng hỏi. “Không biết Tưởng Chính Bắc sao lại đắc tội với cậu?”

Người nọ bị người khác phát hiện liền có chút sợ hãi. Sau khi điều chỉnh xong biểu tình, cậu quay đầu nhìn đối phương. Nhưng không ngờ người vừa bị cậu mắng “hỗn đản” khi nãy đang đứng ở trước mặt cậu. “Là anh?!”

“Là tôi, Tưởng Chính Bắc.”

“Khụ khụ.” Người nọ phải phải quần áo, hướng Tưởng Chính Bắc gật đầu. “Chào anh, tôi là thư ký của giám đốc bộ phận tiêu thụ, Mưu Lỗi.”

“Mưu Lỗi? Đường như chưa nghe qua bao giờ, xem ra không phải là nhân vật lợi hại gì. Ngày mai cậu đến bộ phận nhân sự lấy tư liệu của mình đi.”

“Anh! Anh có ý gì chứ?!” Mưu Lỗi giật mình, người này vì như thế mà đuổi việc mình?! “Anh đừng có mà lạm dụng chức quyền! Anh dựa vào cái gì khai trừ tôi chứ?!”

“Ở nơi công cộng hô to gọi nhỏ, không chấp hành kỷ luật của công ty đề ra, nhục mạ ban lãnh đạo trong công ty.” Tưởng Chính Bắc dừng một chút nhìn Mưu Lỗi. “Tuổi trẻ vốn là tài sản vô giá, nhưng cậu một chút bản lĩnh cũng không có. Suy nghĩ cẩn thận rồi đến tìm tôi. Về phần giám đốc của cậu, bộ phận nhân sự sẽ sắp xếp một người khác tiếp nhận công việc đó.”

Mưu Lỗi ngơ ngác đứng đó, thư ký của Tưởng Chính Bắc đem danh thiếp của hắn đưa cho Mưu Lỗi. Sau đó cũng theo sát phía sau Tưởng Chính Bắc rời đi.

Thật là một người kỳ lạ!

“Đem tư liệu của Mưu Lỗi đến cho tôi, càng kỹ càng càng tốt.” Tưởng Chính Bắc quay về phía thư ký nói.

“Vâng thưa quản lý.”

Lặng lẽ đánh giá biểu tình của Tưởng Chính Bắc, thư ký cũng không có dự định cầu tình cho cậu thanh niên xui xẻo kia. Tuy bọn họ có đôi khi cũng oán giận ban lãnh đạo công ty. Nhưng cậu thanh niên này quả thật xui xẻo, cứ nhiên đúng lúc bị quản lý bắt gặp. Đoán chừng sau này cậu ta muốn trở về công ty làm việc cũng sẽ rất khó khăn...

“Tưởng thiếu gia ngài đã tới.” Giám đốc bộ phận nhân sự vui vẻ hơn hờ vươn tay ra. Tưởng Chính Bắc làm bộ như không phát hiện, đem ánh mắt của mình dời đi hướng khác. Giám đốc bộ phận nhân sự xấu hổ sờ sờ cổ. “Buổi phỏng vấn nhân sự mà ngài muốn đã bắt đầu chuẩn bị, thứ hai sẽ tiến hành.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, “Địa điểm phỏng vấn sẽ được sắp xếp ở khu trung tâm mua sắm.”

“Ở khu trung tâm mua sắm?”

“Tôi sẽ tìm bảo an duy trì trật tự, các anh chỉ cần thông báo địa điểm phỏng vấn ở khu trung tâm mua sắm là được. Không cần nhiều người, chỉ cần phỏng vấn một ngày là được. Phiền anh đem sơ yếu lý lịch của những người đến tham gia phỏng vấn cho tôi. Tôi sẽ đưa cho anh bản danh sách những nhân viên cần đến phỏng vấn.”

Giám đốc nhân sự lần thứ hai sờ cổ mình, “Nhưng mà chuyện này không phù hợp với quy định của công ty.”

“Phải không?”

Vì phòng ngừa có người trong công ty kết bè kết cánh. Cho nên việc tuyển dụng nhân viên mới đều do bộ phận nhân sự phụ trách giám thị. Tưởng Chính Bắc thở dài một hơi. “Bản danh sách người đến phỏng vấn tôi đưa cho anh, anh có thể cẩn thận xem xét. Nếu không được thì cứ nói cho tôi biết. Tôi chỉ là muốn tuyển một số nhân viên có năng lực mà thôi.”

Giám đốc nhân sự gật đầu, “Chuyện này tôi đương nhiên có thể hiểu, dù sao công ty cũng là của cha ngài.”

“Được rồi, việc này cứ như thế mà làm đi. Nếu có người đến hỏi thì nói với bọn họ trực tiếp đến tìm tôi.”

Về phần người nào sẽ đến hỏi, Tưởng Chính Bắc đã sớm đoán được.

Đúng như dự kiến, Tưởng Chính Bắc vừa trở lại văn phòng liền nhận được điện thoại của Tưởng Chính Đông. “Anh hai, hiếm khi thấy anh nhớ đến em ah!”

“Chính Bắc, em có biết em đang làm gì không?” Ngữ khí của Tưởng Chính Đông có phần nghiêm túc, nghe giống như hần đang thay trời hành đạo.

“Ha hã, em còn không biết em đã làm gì đây. Xem ra tin tức của anh hai còn nhanh hơn cả em. Làm sao vậy? Có người ở bên tai anh thổi gió gì sao?”

Tưởng Chính Đông im lặng trong chốc lát, mới mở miệng nói, thanh âm hoàn toàn giống như một người anh trai. “Anh và cha cũng biết để em đến cơ sở làm việc khiến cho tâm tình em không tốt. Từ lúc em tiến vào công ty đã biểu hiện rất tốt, anh và cha cũng rất vui khi thấy em như thế. Nhưng mà em hôm nay, chẳng những vô duyên vô cớ đuổi việc một nhân viên. Đã vậy còn đem địa điểm phỏng vấn an bài ở khu trung tâm mua sắm. Em có biết như thế sẽ ảnh hưởng ra sao tới hình tượng của mình trong công ty hay không?”

“Hình tượng của em ngay từ đầu đã bị người khác xem là một tên thiếu gia con nhà giàu. Không học vấn không nghề nghiệp, bú sữa nóng nảy. Em không ngại để cho bọn họ cảm thấy những điều đó là đúng đâu.”

“Chính Bắc..”

“Anh hai.” Tưởng Chính Bắc cắt ngang lời nói của hần, tiếp tục nói. “Khi còn nhỏ, em bị một đàn anh lớp trên đánh. Dù lúc đó anh rất sợ hãi nhưng vẫn đứng ở phía trước bảo vệ em. Em vẫn luôn nhớ rõ chuyện đó trong lòng, cho nên em vẫn luôn xem anh như một người huynh đệ cùng chiến tuyến. Thật hy vọng em không nhìn lầm.”

Tưởng Chính Đông trầm mặc nửa ngày, sau đó đột ngột gác máy. Tưởng Chính Bắc nắm ống nghe điện thoại nhếch môi.

Xem ra anh hai hần không phải là người duy nhất ở trong văn phòng làm việc.

Quả nhiên rất nhanh “uy danh” của Tưởng Chính Bắc được truyền đi khắp mọi ngõ ngách ở Tưởng Thị. Thư ký mỗi lần đem báo cáo vào cho Tưởng Chính Bắc đều nơm nớp lo sợ. Tưởng Chính Bắc dùng ánh mắt hỏi cô, “Cô cũng thấy tôi là bạo quân ah?”

Thư ký ngay lập tức lắc đầu, “Không có.”

“Cô cảm thấy như vậy cũng không sao. Nhưng cho dù sợ cũng phải làm việc.”

Thư ký gật đầu, đem văn kiện trong tay đưa cho hần. “Đây là tư liệu của Mưu Lỗi mà ngài cần. Cậu ấy vốn là một trong những sinh viên có thành tích tốt nghiệp cao nhất ở trường đại học Nhất Sở. Thành tích mỗi năm cũng đều rất tốt. Năm thứ tư cậu ấy đến Tưởng Thị thực tập, sau đó bởi vì biểu hiện làm việc ưu tú nên công ty đã ký hợp đồng với cậu ta.”

“Cậu ấy học ngành lập trình phần mềm?”

“Đúng vậy, nghe nói chuyên ngành này mới vừa được phát triển. Cũng không biết về sau có khả năng làm gì.” Thư ký nhìn sắc mặt của Tưởng Chính Bắc vẫn như bình thường liền tiếp tục nói. “Mư Lỗ năm nay hai mươi lăm tuổi, làm việc ở công ty chúng ta được hai năm. Tổng thể cũng không tệ lắm, nhưng tính tình của cậu ấy rất nóng nảy. Có đôi khi quản lý của Mư Lỗ cũng không có biện pháp với cậu ấy. Ah’ đúng rồi, giám đốc bộ phận tiêu thụ ngày hôm qua nói là muốn gặp ngài. Nhưng lúc ấy ngài đi họp nên ông ấy nói hôm nay sẽ ghé qua đây.”

“Tôi biết rồi.”

Nghĩ rằng giám đốc bộ phận tiêu thụ đến đây gây chuyện, thư ký liền nhỏ giọng nói. “Dù sao đối phương cũng là người của bộ phận tiêu thụ.” Cô nói xong ôm tư liệu đi ra ngoài. Tưởng Chính Bắc nhìn cô, mặc dù có đôi khi nhát gan một chút. Nhưng làm việc rất đáng tin cậy. Hơn nữa Tưởng Chính Bắc phát hiện đối phương đã bắt đầu đứng về phía hắn.

Giám đốc bộ phận tiêu thụ là một người gần bằng tuổi với Tưởng lão gia tử. Tưởng Chính Bắc đứng lên bắt tay với đối phương, mời ông ngồi xuống. “Chuyện ngày hôm qua cháu đúng là có lỗi. Nhưng cháu không thể không làm như vậy.”

Ông thở dài một hơi rồi nói, “Mư Lỗ là một thanh niên tốt, nhưng mà tính tình cậu ta hơi nóng nảy một chút. Bộ phận tiêu thụ hai năm nay quả thật không có ai. Mỗi lần tuyển dụng nhân viên mới, bọn họ đều chọn đến làm việc ở các bộ phận khác. Chỉ còn dư lại vài người, công việc ở bộ phận tiêu thụ vốn không dễ dàng gì. Nên trong lòng bọn họ đều cảm thấy bất mãn. Tôi lớn tuổi rồi, có đôi khi không quản lý được bọn họ. Đều là Mư Lỗ giúp tôi, tính tình cậu ấy không tốt nên mới nói những lời quá khích đó. Không nghĩ tới cậu lại nghe được.”

Tưởng Chính Bắc đỡ trán, thì ra là vậy, nếu không nghe thấy thì xem như không có chuyện gì!

“Tình huống của bộ phận tiêu thụ như vậy, vì sao bác không phản ánh trước mặt mọi người?”

“Tôi sao không muốn phản ánh chứ, nhưng tôi lớn tuổi rồi. Mư Lỗ còn trẻ, cậu ta nói bọn họ còn chưa nghe. Những người kia đều thích nhàn hạ không chịu làm việc. Bọn họ ngược lại còn ước gì mình không có việc làm. Đã như vậy thì làm sao có thể nói những kẻ khác ah’.”

“Điểm này bác ngược lại kém hơn Mư Lỗ, chỉ ít cậu ta cũng dám làm.”

Giám đốc bộ phận tiêu thụ sững sốt một chút nhìn Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc uống một ngụm trà trong ly rồi nói. “Cháu đã xem qua lý lịch của cậu ấy. Đúng là một thanh niên tốt, nhưng công ty không giống như trường học. Không phải giờ cao cánh tay, hô hào một câu là có người chịu đi theo mở rộng con đường công lý. Tất cả mọi người đều vì cuộc sống của bản thân. Nếu cậu ấy không thể hiểu được, về sau hiển nhiên phải ở đây chịu thiệt.”

“Tôi cũng từng khuyên cậu ấy nhiều lần, nhưng cậu ta vẫn luôn không chịu sửa đổi.”

“Hiện tại không cần bác khuyên nữa, cháu sẽ thay bác làm chuyện này.”

Ông thoải mái cười một tiếng, “Nếu cháu đã có tính toán riêng thì bác cũng không muốn nhiều lời nữa. Hy vọng đứa trẻ kia sẽ ghi nhớ bài học lần này.”

10. Chương 10

Chuyện của Mư Lỗ đã nhanh chóng phá hủy danh tiếng của Tưởng Chính Bắc gây dựng trong công ty trước đó. Ngoại trừ người của bộ phận marketing ra, những nhân viên của ngành khác khi nhìn thấy hắn

đều có chút sợ hãi trong lòng. Tưởng Chính Bắc cũng không thèm để ý, hẩn chấp tay sau lưng mặc cho bọn họ muốn nói gì thì nói.

Bắt tay vào kiểm tra sơ yếu lý lịch, Tưởng Chính Bắc uống một ngụm caffe. Một bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn. Hắn nở nụ cười nắm lấy tay cậu nhóc, kéo cậu ôm vào trong lòng. Tưởng Thần cũng thuận theo mà dựa vào ***g ngực của hắn. Trong tay cầm một tờ giấy, hai mắt tròn xoe nhìn hắn.

Sờ cái bụng nhỏ của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc cười hỏi. “Buổi tối sao lại ăn cơm ít vậy?”

Đầu Tưởng Thần nghiêng nghiêng dựa lên vai Tưởng Chính Bắc nói. “Giữa trưa thầy Diệp dẫn con đi công viên trò chơi. Cơm trưa ăn trễ một chút, cho nên lúc này mới không có đói bụng.”

Nghe xong lời này, Tưởng Chính Bắc cau mày. Hắn cứ nhiên không chút nào cảm ơn người đã dẫn Tưởng Thần đi ra ngoài chơi lúc trưa. Trong lòng hắn không hiểu vì sao lại bỗng nhiên cảm thấy có chút sốt ruột. Vuốt ve lòng bàn tay của đứa con, Tưởng Chính Bắc xuất thần. Tưởng Thần từ khi vào Tưởng gia cho đến bây giờ cũng không thích cùng người khác qua lại. Bình thường có việc gì cậu cũng chỉ tìm hắn. Hiện giờ lại mở lòng với một người gia sư bình thường. Liệu đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Ba ba, đây là bức tranh hôm nay con vẽ, tặng cho ba ba.”

Trên bức tranh vẽ Tưởng Chính Bắc dẫn Tưởng Thần đi công viên trò chơi. Về mặt Tưởng Thần mong mỗi nói, “Thầy Diệp tuy dẫn con đến công viên trò chơi. Nhưng thầy ấy không chơi cùng với con. Con muốn cùng ba ba đi công viên trò chơi, ba ba lần sau dẫn con đi có được không?”

“Ba thấy con chính là muốn đi đến đó lần nữa ah.” Nhéo cái mũi của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc đột nhiên sinh ra cảm giác hứng thú nồng đậm đối với gương mặt phấn nộn nhỏ nhắn của cậu. Hắn nhìn chăm chăm một hồi lâu rồi cuộc không thể khống chế được mà hôn cậu một cái. Tưởng Thần sững sốt, ngơ ngác nhìn Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc vẫn còn đang đắm chìm trong hương vị mềm mại của con hắn, có chút khó hiểu hỏi. “Con sao vậy?”

“Sao ba ba lại hôn con?”

“Huh?” Bị Tưởng Thần hỏi như thế hắn có chút sững sốt. Tưởng Chính Bắc ngẩng đầu tự hỏi, “Bởi vì tiểu Thần rất đáng yêu, cho nên ba ba muốn hôn con.”

“Hôn không phải là để sinh trẻ con sao?”

Cái này.. Tưởng Chính Bắc đỡ trán, Tưởng Hằng và Tưởng Hạo nhỏ hơn bé cưng của hắn ba tuổi, nhưng đã biết hắt vảy của bạn nữ cùng lớp rồi. Mà con của hắn cứ nhiên ngây thơ đến nỗi cho rằng hôn lên mặt sẽ sinh con. Xem ra môn sinh lý và sức khỏe cần phải đưa vào hạng mục học tập của con hắn. Tưởng Chính Bắc xoa đầu Tưởng Thần, vuốt sượt tóc trên gáy của cậu. Sau đó lại hôn Tưởng Thần một cái. “Con trai sẽ không sinh con, chỉ có con gái mới có khả năng này. Cho nên chỉ cần không hôn con gái thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Con có thể hôn ba ba không?”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, về mặt tươi cười vô cùng “chính trực” nói. “Đương nhiên, hôn là biểu hiện của thích, chẳng lẽ tiểu Thần không thích ba ba sao?”

Tưởng Thần ngay lập tức gật đầu, “Con cũng thích ba ba.”

Vì thế Tưởng Chính Bắc vừa lòng mà ám chỉ Tưởng Thần hôn lên mặt mình. Tưởng Thần có chút do dự, đại khái là vì chưa từng cùng ai thân mật như vậy. Cậu cẩn thận tiến lại gần, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên mặt Tưởng Chính Bắc một cái rồi ngay lập tức lùi lại. Tưởng Chính Bắc cũng không cảm thấy có gì không ổn. Hắn phát hiện, dường như bản thân hắn còn rất thích cảm giác thân mật giữa hai cha con như thế này. Trong người đứa nhỏ này chảy dòng máu của hắn. Nghĩ đến đây, Tưởng Chính Bắc liền ngầm hiểu.

“Được rồi, đã khuya, ba ba còn có công việc, con mau về phòng ngủ đi.”

Sau khi đưa Tưởng Thần về phòng, trên đường trở về Tưởng Chính Bắc trông thấy quản gia. Quản gia cũng cúi người gật đầu chào hắn. “Nhị thiếu gia.”

“Hôm nay tiểu Thần cùng thầy giáo đi ra ngoài sao?”

Quản gia kinh ngạc gật đầu, “Thần thiếu gia cùng thầy giáo đã quy ước, nếu như lần này thiếu gia thi được 80 điểm, thầy ấy sẽ dẫn thiếu gia đến công viên trò chơi.”

“Chuyện này vì sao chưa từng nói với tôi?”

“Này..” Quản gia á khẩu không trả lời được. “Thần thiếu gia đi quá vội. Hơn nữa gần đây chuyện gì tiểu thiếu gia cũng nói với nhị thiếu gia, cho nên tôi...”

Tướng Chính Bắc thở hắt ra, “Được rồi, tôi đã hiểu. Thầy Diệp đó tên gọi là gì?”

Quản gia sửng sốt, “Tên là Diệp Phong, là thầy giáo của Nhất Trung.”

“Xác minh qua tin tức này chưa?”

“Vẫn chưa..”

Tướng Chính Bắc ngẩng đầu, trong chớp mắt một ánh mắt sắc bén quét qua người quản gia. Quản gia chấn động, cúi đầu không dám nói gì. Tướng Chính Bắc nhanh chóng thu lại ánh mắt của mình. Phân phó quản gia, “Dùng thời gian một ngày có đủ không?”

Quản gia nhanh chóng gật đầu, “Đủ.”

Diệp Phong, cái tên này dường như nghe rất quen tai. Tướng Chính Bắc nhắm mắt lại trong chốc lát. Cả đời này hắn không thể để cho Tướng Thần xảy ra chuyện gì, dù chỉ là một chút. Hắn không thể nhìn đứa bé kia rơi vào vực sâu lần nữa.

Sau khi trở về phòng, Tướng Chính Bắc tiếp tục xem sơ yếu lý lịch của giám đốc bộ phận nhân sự đưa đến cho hắn. Nhìn chung cũng không có gì đặc biệt, những người được chọn thoát nhìn cũng không tệ lắm. Gửi một email cho giám đốc bộ phận nhân sự, chỉ còn chờ buổi phỏng vấn ngày kia nữa thôi.

Danh tiếng của khu mua sắm Duyệt Gia vẫn có khả năng hấp dẫn không ít người. Tướng Chính Bắc sáng sớm đã đến, cố ý bảo nhân viên dọn dẹp một nơi dùng để phỏng vấn. Bộ phận marketing không thể so sánh với các bộ phận khác. Công việc vất vả không nói, còn có sự thách thức cao ở bản thân. Mặc dù ý định của Tướng Chính Bắc không phải là tuyển nhân viên cho nơi này. Nhưng người hắn muốn tìm phải là một nhân vật không hề đơn giản. Muốn gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, không thể chỉ dùng miệng nói những lời nói suông.

Thư ký mang caffe cho Tướng Chính Bắc, sau đó báo cáo một số thông tin của những người đến phỏng vấn. “Ngày hôm qua tôi đã gọi điện thoại thông báo cho tất cả bọn họ. Tôi đã sắp xếp thời gian đến phỏng vấn của bốn nhóm người, đây là tư liệu của nhóm thứ nhất.”

“Tốt, người của bộ phận nhân sự đâu?”

“Bộ phận nhân sự nói bởi vì quản lý muốn tự mình chủ trương. Nhưng dù sao tuyển dụng nhân viên cũng là do bọn họ phụ trách. Cho nên bên đó sẽ phái hai người đến đây phối hợp với quản lý tiến hành phỏng vấn.”

Tướng Chính Bắc cầm ly caffe, cười như không cười gật đầu. Xem ra người anh trai của hắn sau khi lăn lộn thương trường mười năm cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Phái hai người đến đây, vì mặt mũi nên mới nói qua với hắn. Nhưng mặc khác rõ ràng là muốn giám thị hắn. Nghĩ đến đời trước, khi hắn nắm trong tay Tướng Thị liền đem người anh trai này đẩy đến vị trí thấp nhất trong công ty. Tướng Hằng và Tướng Hạo bị lão gia tử mang ra nước ngoài. Hắn vẫn luôn không hiểu vì sao Thư Lăng lúc trước lại có được tư liệu trong công ty của hắn. Hiện giờ nghĩ đến Tướng Chính Đông, trong lòng Tướng Chính Bắc dường như đã hiểu được không ít.

Buổi phỏng vấn chính thức bắt đầu vào lúc chín giờ. Hắn sau khi sống lại cũng nắm bắt không ít về thị trường. Nhưng Tướng Chính Bắc cần một người kiên định để có khả năng đi theo hắn. Mưu Lỗi làm công tác kỹ thuật, nhưng cậu ta là một người rất nóng nảy. Dẫn Mưu Lỗi ra ngoài chỉ sợ sẽ cản trở chuyện làm ăn của hắn.

Tuy người đến phỏng vấn đã đầy đủ. Nhưng có một số người trẻ tuổi lại tràn ngập ảo tưởng về tương lai của mình. Có người trầm ổn nhưng lại quá bảo thủ. Những kẻ có khí phách lại quá xúc động. Tướng Chính

Bắc cuối cùng chỉ vẽ một đoá hoa hồng trên trang giấy. Dem chồng sơ yếu lý lịch ném lên tay thư ký. “Thời gian phỏng vấn buổi chiều rút ngắn lại, không cần tự giới thiệu, cũng không cần biểu diễn tài năng cho tôi. Chúng ta tuyển người cho bộ phận marketing, chứ không phải cho bộ phận văn nghệ.”

Thư ký vui vẻ cầm sắp tư liệu nặng nề trên tay. Ở sau lưng Tưởng Chính Bắc nở nụ cười bất đắc dĩ với hai vị đồng nghiệp.

Hiệu quả của buổi phỏng vấn vào buổi chiều cải thiện đáng kể. Những người đến phỏng vấn được phân chia ở những khu vực khác nhau để tiếp thị hàng hoá. Mỗi người được quy định thời gian để thực hiện. Trong số đó không ít người đi lấy lòng người khác, kêu gào những điều tốt nhất. Nhưng kết quả một món cũng không bán được. Thư ký ở sau lưng hần cười trộm, “Cậu thanh niên này chỉ biết khoa tay múa chân lia lịa về phía mọi người. Nhưng lại không suy xét xem người ta có cần dùng đến những thứ đó hay không.”

Tưởng Chính Bắc quay đầu lại cười với thư ký. Thư ký xấu hổ vội vàng ngừng nói, “Quản lý...”

“Ngay cả cô cũng nhìn ra, muốn tiếp thị sản phẩm nhất định phải hiểu rõ hàng hoá mà mình bán ra, cũng phải xác định chính xác đối tượng tiêu thụ. Hành động của cậu ta giống như đang rao bán lược cho hoà thượng ah!”

Thư ký bụm miệng cười gật đầu.

“Người kia đang làm gì vậy?”

Trong số đó có một cậu thanh niên đang vây xung quanh mấy bà cụ. Bên cạnh y là hàng mẫu được mở ra, trong tay y cầm một cuốn sổ ghi chép. Tưởng Chính Bắc nhìn trong chốc lát liền đi đến.

Đối phương thấy Tưởng Chính Bắc tới gần liền qua gật đầu chào hần. Tưởng Chính Bắc khoát tay, để y xử lý chuyện của mình. Cậu thanh niên liền tiếp tục viết lên cuốn sổ ghi chép. Là địa chỉ của những bà cụ và một ít sinh hoạt bình thường và thói quen của họ.

“Cậu ta tiếp thị cái gì vậy?”

Thư ký lật xem ký lục, “Chỉ là gạo dạng phổ thông thôi, tại sao phải ghi chép?”

“Cô nhìn xem những bà cụ ấy đang cầm gì trên tay?”

Thư ký nhìn về phía những bà cụ, gần như trên tay mỗi người đều cầm một bao lớn bao nhỏ. Bọn họ tuổi tác đã lớn, nên chỉ có thể cầm một ít đồ. Gạo hạ giá tuy là thứ cần thiết trong sinh hoạt. Nhưng một khi cung cấp dịch vụ đưa hàng miễn phí đến nhà. Đối với các lão nhân và những người phụ nữ làm việc ở bên ngoài mà nói, có thể xem là một sự hấp dẫn trí mạng.

Thư ký liếc nhìn danh sách trên quyển sổ ghi chép của cậu thanh niên. Kinh ngạc nhìn Tưởng Chính Bắc, “Trời ơi, cậu ta có thể là người tiếp thị duy nhất ngày hôm nay bán ra được sản phẩm.”

Khu trung tâm mua sắm Duyệt Gia ngày hôm đó đại hạ giá. Những người đến phỏng vấn muốn bán ra sản phẩm cuối cùng chỉ có thể đem giá gốc hạ xuống mới miễn cưỡng bán được vài món, như vậy có thể xem là đạt.

Tưởng Chính Bắc vừa lòng nhìn chằm chằm cậu thanh niên cầm quyển sổ ghi chép trên tay. Hần quay về phía thư ký nói. “Cô nhớ kỹ thông tin của người này, thứ hai bảo cậu ta đến phòng làm việc gặp tôi.”

“Ngài cứ yên tâm.”

Tưởng Thần: “Ba ba, sờ bụng nhỏ của con đi”

Tưởng Chính Bắc vươn tay xoa bụng bé : “Không biết đến bao giờ ba ba mới nuôi con thành tiểu trư mập mập đây.”

Tưởng Thần: “Con không muốn biến thành tiểu trư mập đâu >__<>”

11. Chương 11

Buổi phỏng vấn vẫn tiếp tục cho đến buổi chiều. Thư ký sắp xếp lại tư liệu của những người đến phỏng vấn, sau đó giao cho người của bộ phận nhân sự. Cô thở dài một hơi nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn tám giờ tối. Hôm nay là thứ sáu nên bên trong khu mua sắm vẫn còn rất náo nhiệt. Trong lúc nhất thời cũng không đoán được hiện tại là giờ nào.

Tướng Chính Bắc chỉnh lý lại tây trang của mình, mắt hấn nhìn đồng hồ khẽ nhíu mày. Hấn vội vàng cầm di động xoay người đi ra ngoài. “Tan tầm rồi, mọi người về nhà đi.”

“Muôn năm ah! Rốt cuộc cũng tan tầm!” Một đám nhân viên hò hét tươi cười, nháo nhào rời đi.

Tướng Chính Bắc cầm di động, vừa bước nhanh đi tới bãi đậu xe vừa bấm điện thoại gọi. Thanh âm dịu dàng của trẻ con ngay lập tức truyền đến lỗ tai hấn. “Ba ba, ba ba vẫn chưa về sao?”

“Ba mới vừa làm xong công việc lập tức trở về nhà.”

“Ba ba kiếm tiền rất vất vả sao?”

Nghe đứa con hấn hỏi như vậy, Tướng Chính Bắc vui vẻ nở nụ cười. Nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh hồi đáp. “Đúng vậy ah’, ba kiếm tiền rất vất vả. Cho nên tiểu Thần phải giúp ba giữ tiền, không cho người xấu cướp đi mất có biết không?”

“Dạ biết, ba ba, ba ba đừng làm quá sức sẽ bị bệnh.”

“Ba sẽ không bị bệnh.” Tướng Chính Bắc nói.

Người ông ở nông thôn vì bị bệnh nên đã qua đời kia thủy chung vẫn là một vết thương trong lòng Tướng Thần. Tướng Chính Bắc cũng không muốn nhắc đến những chuyện trước kia. Nhưng miệng vết thương bao giờ cũng cần được xoa dịu. Tướng Thần rất mẫn cảm, để cậu ở một mình nhất định sẽ suy nghĩ lung tung.

Thời điểm hấn cúp điện thoại, quản gia lại gọi cho hấn. Tướng Chính Bắc liền nhớ tới việc hấn bảo quản gia đi điều tra thầy Diệp.

“Nhị thiếu gia.”

“Ừ.”

“Tư liệu về thầy Diệp tôi đã điều tra được, hiện giờ có cần tôi gửi cho ngài hay không?”

“Gửi cho tôi ngay đi. Đúng rồi, vừa nãy tiểu Thần gọi điện thoại tới cho tôi, hình như cổ họng của nó có chút khó chịu. Ông pha nước mật ong cho tiểu thiếu gia uống đi.”

“Vâng nhị thiếu gia.”

Tướng Chính Bắc mở tư liệu quản gia gửi đến cho hấn. Thật đầy đủ, thậm chí ngay cả bạn học khi còn bé của Diệp Phong cũng điều tra ra được. Nhưng những thứ đó cũng không đáng chú ý lắm. Điều duy nhất hấp dẫn Tướng Chính Bắc đó chính là trường đại học của Diệp Phong, vừa khéo bọn họ lại học cùng một trường. Mà thời điểm cậu ta nhập học cũng chính là lúc Thư Lãng đang ở đó học lên tiến sĩ. Thời gian khác biệt như vậy nhưng lại rất xảo diệu. Không có bất luận tin gì về mối liên hệ giữa Thư Lãng và Diệp Phong. Nhưng sự nhạy bén ngày trước của Tướng Chính Bắc nhắc nhở hấn chuyện này có điểm thú vị.

Thư Lãng ah’ Thư Lãng, bản thân hấn dù sao cũng phải đối mặt với cậu ta.

Tướng Chính Bắc đã hẹn với Âu Tề vào giữa trưa ngày thứ bảy. Sáng sớm hấn đã cùng Tướng Thần tưới cây ở trong vườn, sau đó hai người liền nằm ở đó phơi nắng. Ánh sáng ấm áp của đầu thu chiếu lên người làm cho cả hai cảm thấy thật thoải mái. Tướng Thần yên lặng ghé lên ngực của Tướng Chính Bắc, hô hấp bình ổn, ngón tay như có như không sờ loạn. Thẳng cho đến khi Tướng Chính Bắc đem ngón tay của hấn đưa đến cho cậu nắm, cậu mới dừng lại động tác.

Tướng Hằng cùng Tướng Hạo ngày hôm nay đã đi theo chị dâu hấn về nhà Phương gia. Không biết chừng người chị dâu này trở về nhà là để cùng cha của cô ta bàn bạc đối sách. Tướng Chính Bắc cười lạnh, cậu bé trong lòng hấn đột nhiên bất an động đậy, chậm rãi mở mắt. “Ah! Ba ba?! Con ngủ quên sao?”

“Đúng vậy nha, tiểu Thần đột nhiên biến thành tiểu miêu lười biếng, áo sơ mi của ba cũng đều bị con vò nát.”

“Thật xin lỗi ba ba...”

Tướng Chính Bắc cười, gõ lên đầu Tướng Thần một cái. “Mau vào trong nhà thay quần áo, ba dẫn con đi ra ngoài.”

“Chúng ta đi ra ngoài sao? Có phải đi công viên trò chơi không?”

“Đường nhiên —— là không.”

Nhìn đôi mắt toả sáng của bé cưng nháy mắt chuyển sang ảm đạm. Tướng Chính Bắc đột nhiên sinh ra cảm giác thích thú khi trêu đùa cậu. Hắn tiến lại gần gương mặt nhỏ nhắn của Tướng Thần, hôn một cái lên đó. Tâm Tình vui sướng mà đem cậu cưng ôm vào trong lòng. “Hôm nay con cùng ba đi gặp hai người bạn quan trọng của ba. Ngày mai chúng ta đi công viên trò chơi có được không?”

“Vâng!”

Nhìn gương mặt hạnh phúc của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc hí mắt cười, kéo tay cậu trở về phòng chọn quần áo. “Cái áo sơ mi màu trắng hôm bữa ba mua cho con sao không thấy đâu nhỉ? Hay là quần gia mang đi đâu rồi?”

Nghe Tướng Chính Bắc hỏi đến chiếc áo sơ mi, Tướng Thần đột nhiên khấn trương. “Con không thích mặc áo sơ mi màu trắng!”

“Cho nên?” Thanh âm của Tướng Chính Bắc thật thấp, Tướng Thần có chút chột dạ không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn.

“Cho nên.. con đã nhờ quần gia... giúp con ném đi...” Tướng Thần nói xong đột nhiên nhào đến nắm lấy tay của Tướng Chính Bắc. Hai mắt hàm chứa nước mắt quan sát hắn. “Ba ba đừng trách quần gia, cũng đừng giận con, lần sau con sẽ không...”

“Lần sau nếu không thích thì nói với ba biết không?” Xoa cái đầu ngốc nghếch của Tướng Thần, hai mắt Tướng Chính Bắc u ám. Khi hai người đi mua quần áo, rõ ràng Tướng Thần rất thích chiếc áo sơ mi đó. Tại sao lại đột nhiên ném đi?! Xem ra khi hắn không có ở nhà Tướng Thần nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Ba ba, ba ba đừng tức giận..”

Mất thấy thời gian đã không còn sớm, Tướng Chính Bắc cũng không dây dưa chuyện quần áo nữa, hắn chở cậu nhóc đi ra ngoài.

Ở trên xe, Tướng Thần hiển nhiên vẫn còn có chút khấn trương. Cậu kéo góc áo vest của Tướng Chính Bắc, nghiêng người sát lại gần hắn. “Ba ba, ba ba vẫn còn tức giận sao??”

“Tiểu ngốc nghếch, đừng nghĩ lung tung.”

“Ba ba.. Tướng Hằng và Tướng Hạo hôm nay có trở về nhà không?”

“Có thể là có, hoặc là chúng nó ở đó rồi ngày mai trực tiếp đến trường.” Không thể tưởng tượng được Tướng Thần lại hỏi chuyện của hai anh em song sinh kia. Tướng Chính Bắc buồn bực nói. “Như thế nào, gần đây quan hệ giữa con và bọn nó chuyển biến tốt sao?”

Tướng Thần rầu rĩ lắc đầu, “Con chỉ muốn ở một mình cùng ba ba.”

Tướng Hằng và Tướng Hạo rất xấu, nhất là Tướng Hạo. Ngày thường nó nói không nhiều, ở trước mặt người lớn luôn ra vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện. Nhưng Tướng Thần biết, những chuyện Tướng Hằng làm đều do Tướng Hạo xúi dục. Xé bức tranh của cậu, còn vấy nước màu lên chiếc áo sơ mi trắng mà cậu thích nhất. Dù biết là do Tướng Hạo phá hỏng, Tướng Thần cũng rất tức giận. Nhưng cậu thật sợ ánh mắt của Tướng Hạo, nó thật giống với ánh mắt của những đứa trẻ thường khi dễ cậu trước kia. Khác biệt duy nhất chính là trong ánh mắt đó càng lộ ra sự âm ngoan.

Có thể đến Tường Gia cậu thật sự rất vui. Ba ba đối với cậu tốt như vậy, lại ở bên ngoài cực khổ kiếm tiền như thế. Cậu nhất định không thể rước thêm phiền phức cho ba ba. Nhưng.. nếu có thể cùng ba ba ở một mình thì tốt biết bao nhiêu.

Tường Thần bĩu môi mơ mộng, cậu không biết rằng Tường Chính Bắc đã đem toàn bộ những tâm tư nhỏ nhỏ đó của cậu thu vào trong mắt.

Xem ra chuyện này không thể nào không liên quan đến hai anh em song sinh kia. Tường Chính Bắc huyết sáo, có lẽ hẳn nên tìm một cơ hội để mau chóng rời khỏi Tường Thị.

Bởi vì là giữa trưa, Âu Tề sắp xếp buổi hẹn trong một nhà hàng.

Một bên gác chân nhìn thực đơn, Âu Tề lải nhải về sự thay đổi của Tường Chính Bắc sau khi trở về nước. Thư Lăng ngày hôm nay mặc một thân tây trang màu trắng nhã nhặn. Trời vào thu, y mặc thêm một chiếc áo len cao cổ mỏng ở bên trong, tay cầm ly cafe lắng lắng nghe. Đôi mắt phượng của Thư Lăng dài nhỏ, đuôi mắt hơi hơi cong lên. Y có làn da trắng, đôi môi màu hồng, vẻ ngoài xinh đẹp khiến cho những nữ nhân viên trong nhà hàng thường quay đầu lại nhìn y. Âu Tề trông thấy cũng không trách móc, một lòng nghiên cứu thực đơn trong tay mình.

Tường Thần cho tới bây giờ vẫn chưa từng đến một nơi như vậy. Cậu nắm lấy tay Tường Chính Bắc, trốn ở phía sau hắn. Tường Chính Bắc thuận theo tự nhiên che chở cậu, mỉm cười hướng về phía Âu Tề cùng Thư Lăng chào hỏi. “Trên đường tới đây hơi muộn một chút, nên đến trễ.”

“Được rồi, cậu bớt nói nhảm đi, bữa này cậu mời xem như bồi tội.”

Âu Tề hoàn toàn không để ý. Nhưng Thư Lăng sau khi nghe thấy thanh âm quen thuộc kia liền run rẩy thiếu chút nữa làm đổ cafe. Y hít sâu một hơi, mỉm cười nhìn Tường Chính Bắc. “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

“Ai u! Đây là con của cậu hả? Đến đây, để cho chú nhìn xem.” Âu Tề vốn cảm thấy nhàm chán. Nhưng hiện giờ nhìn thấy gương mặt phấn điều ngọc mài[1] của đứa con Tường Chính Bắc. Y liền muốn cầm trong tay thưởng thức một phen. Âu Tề vươn “ma trảo”, không hề cố kỵ hướng về phía Tường Thần. Tường Thần bị y giữ chặt khuôn mặt, trong nháy mắt đau đến mức thiếu chút nữa kêu lên. Tay cậu nắm lấy tay Tường Chính Bắc cũng vô thức dùng sức.

[1] Phấn điều ngọc mài: đẹp như tượng điêu khắc, mịn như viên ngọc được mài giữa

Tường Chính Bắc cảm nhận được động tác nhỏ này của cậu. Ánh mắt đang nhìn Thư Lăng liền dời đi. Hắn cúi đầu đem đứa con mình bảo hộ vào trong lòng. “Âu đại thiếu gia, muốn chơi đùa thì tự mình sinh đi!”

Âu Tề bĩu môi, vẫn như cũ cố tình làm mặt quỷ với Tường Thần, “Chính Bắc ah’ tôi nói này, hay là cậu cho tôi mượn nó chơi đùa vài ngày đi. Nó trông thật là đáng yêu nha!”

Tường Chính Bắc không để ý đến y, Thư Lăng cười cười nói. “Mau ngồi xuống đi, không biết con cậu thích ăn gì cho nên vẫn chưa gọi thức ăn cho nó. Cậu nhìn thử xem.”

“Kem, súp nấm hay mì ý là được, nó dùng dao nĩa không thạo lắm.”

Môi Thư Lăng giật giật, nhưng y lại không nói gì. Gọi bồi bàn dọn thức ăn lên, bốn người ngồi đối diện nhau, Âu Tề ngồi đối mặt với Tường Thần. Tường Thần có chút không được tự nhiên, vẫn luôn nghiêng người chui vào trong lòng Tường Chính Bắc. Tường Chính Bắc nở nụ cười, đem con mình ôm vào trong ***g ngực. Nói với Âu Tề, “Đã nói cậu đừng có dọa nó.”

“Tiểu Thần, chú cũng có nhiều tiền như ba con nha, đi theo chú chơi đi. Chú sẽ mua thật nhiều đồ chơi cho con, có được không?”

Tường Thần không chút do dự lắc đầu.

Thư Lăng thật sự nhìn không được y đùa giỡn với trẻ con, liền nhéo y một cái đem người kéo về. “Không nghĩ tới cậu ở nước ngoài lâu như vậy. Lúc cậu nói muốn đi, tôi còn tưởng là ba năm hay năm năm cậu sẽ trở lại. Nghe nói cậu hiện giờ đang làm ở cơ sở của Tường Thị?”

“Ừ.”

Thư Lăng kinh ngạc, “Cậu quả thật không giống với trước kia.”

“Cậu cũng vậy mà, quen bạn gái sao?” Thư Lăng không hiểu nhìn hấn. Tưởng Chính Bắc cười gian chỉ chỉ bên tai y. “Tuy cổ đã được che kín, nhưng dường như đối phương còn làm thêm động tác nhỏ, chiếm hữu dục thật cao ah.”

Sắc mặt Thư Lăng liền trắng bệch, mặt tự nhiên mà sờ lên tai mình. Âu Tề càng giật mình mở to miệng, lôi kéo bàn tay đang che lỗ tai của Thư Lăng, y muốn xem thử. “Tên nhóc này, cậu quen bạn gái lúc nào sao lại không nói cho tôi biết?!”

Thư Lăng khó xử, cũng không biết nên gạt đầu hay là nên lắc đầu. Bạn gái? Y làm sao có chứ.

“Không nói lời nào là sao, chẳng lẽ là nữ sinh viên trường cậu?!”

Tưởng Chính Bắc nhú mày, “Nữ sinh?”

“Cậu còn chưa biết đâu, Thư Lăng hiện giờ là tiến sĩ ở trường đại học ngày trước của chúng ta đó, dưới tay đều là những nữ sinh viên xinh đẹp.”

Thư Lăng nghe không nổi nữa, đẩy y ra, “Âu Tề, cậu đừng nói lung tung.”

“Cậu quen bạn gái cũng không nói với tôi, còn dám ghét bỏ tôi nói lung tung.”

Thư Lăng bị câu nói đó của Âu Tề đánh trở về, đành im lặng cầm ly coffe uống. Tưởng Thần không hiểu bọn họ đang nói gì. Cậu dựa lên ngực Tưởng Chính Bắc quan sát Thư Lăng. Cậu thấy y rất xinh đẹp, nhưng lại cảm thấy có chút không được tự nhiên. Bởi vì ánh mắt của Thư Lăng ngẫu nhiên sẽ nhìn cậu. Sâu bên trong đôi mắt ấy hàm chứa một loại cảm xúc nào đó, khiến cho Tưởng Thần có chút sợ hãi.

12. Chương 12

Trong ba người bọn họ Âu Tề là người sôi nổi nhất, y luôn thích không khí ồn ào náo nhiệt. Còn Thư Lăng thì ngược lại, y càng ngày càng im lặng hơn trước kia. Nhìn dấu hôn trên cổ y, suy nghĩ của Tưởng Chính Bắc đảo vài vòng. Hấn có thể khẳng định đó không phải là của phụ nữ để lại. Trong lòng hấn có chút hoài nghi, Diệp Phong là gia sư do Thư Lăng giới thiệu đến. Hai người này rất cuộc có quen biết nhau hay không. Nhưng hấn dám chắc bọn họ có mối quan hệ không đơn giản. Hôm nay nhìn thấy dấu hôn trên người Thư Lăng, Tưởng Chính Bắc lại càng không thể không đem những vết tích đó gắn liền với mối quan hệ của hai người.

Đời trước hấn chỉ đơn thuần muốn lợi dụng Thư Lăng, cho nên hấn chưa từng quan tâm đến những chuyện của y. Còn người tên Diệp Phong này, hấn hiện giờ thật sự không có chút ấn tượng nào.

Thư Lăng chậm rãi ăn thức ăn trên tay mình, bỗng điện thoại của y vang lên. Y trả lời hai câu liền ngại ngừng gạt đầu chào bọn họ. “Trong trường học xảy ra một ít chuyện, tôi bây giờ phải đi qua đó.”

“Aizz! Tôi nói, hôm nay là thứ bảy bọn họ cũng không buông tha cho cậu sao ah?!” Âu Tề lú lười. “Các cậu mỗi ngày đi sớm về trễ để làm gì chứ? Cũng đâu có thiếu tiền.”

“Cậu cũng đừng mỗi ngày không có lý tưởng như vậy. Sắp ba mươi tuổi rồi mà còn giống như trẻ con.” Thư Lăng nói xong lời này liền cầm đồ đứng dậy. Trước khi đi y liếc mắt nhìn Tưởng Thần nói, “Cũng chưa mua gì cho con cậu, hẹn gặp lại lần sau.”

Tưởng Chính Bắc gạt đầu nhìn Thư Lăng vội vàng rời khỏi, y được một chiếc xe màu đen có rèm đón đi.

“Sao lại nói tôi không có lý tưởng chứ?? Tôi tốt xấu gì cũng là một nhà sáng tạo có được không hả?!”

“Sáng tạo gì? cacbon điôxít hả?” Tưởng Chính Bắc giễu cợt y.

Âu Tề không phục nói, “Lúc đầu tôi dự tính chờ đến khi công ty chính thức hoạt động sẽ nói cho các cậu biết. Hiện giờ tôi đang tuyển vài người dự định mở công ty in ấn tạp chí ah!”

“Hả?”

“Giọng điệu của cậu là sao hả? Không tin tôi? Tôi đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi, gần đây cũng đã ký kết hợp đồng. Tôi không giống hai người trong nhà lúc nào cũng siết chặt. Cha tôi không quan tâm tôi làm gì cả, chỉ cần tôi đừng gây chuyện cho ông ta thì yên ổn.”

Nói đến các lão nhân, cha của Tưởng Chính Bắc gần đây cũng không quản chuyện của hắn. Ngay cả chuyện thông báo tuyển dụng gây ồn ào huyên náo trong công ty. Lão gia tử một câu cũng không nói. Tưởng Chính Bắc bỗng nhiên không thể hiểu được thái độ của lão gia tử. Là vì hắn đối tốt với Tưởng Thần cho nên mới ảnh hưởng đến cách nhìn của lão gia tử đối với hắn?

“Ông ấy mặc kệ cậu nhưng dù sao cũng cho cậu tiền để quây phá ở bên ngoài. Chờ đến khi em trai cậu lên nắm giữ quyền lực, chỉ sợ cậu không còn thoải mái như bây giờ ah!”

“Chuyện đó không có khả năng.” Âu Tề cười chắc chắn, “Em trai tôi và tôi không giống hai anh em nhà cậu. Em của tôi rất dính tôi, có điều tính tình tên đó không tốt lắm. Chuyện lớn tôi mặc kệ, nhưng những chuyện nhỏ nhất nó đều nghe lời tôi.”

Tưởng Chính Bắc không biết rõ chuyện của Âu gia, hắn cũng không cảm thấy hứng thú. Chỉ nghe Âu Tề nhắc tới em trai của y khi còn nhỏ nhu thuận ra sao. Bộ dạng giống như Tưởng Thần, là một thiên thần đáng yêu. Nhưng kết quả khi hắn lớn lên lại trở thành một tên ác ma không nghe lời. Tưởng Chính Bắc chỉ có một ý nghĩa trong đầu, Tưởng Thần khẳng định sẽ không như vậy.

“Đúng rồi Âu Tề, cậu có nghe nói đến một người tên là Diệp Phong không?”

“Diệp Phong? Tên nghe rất quen.”

“Học cùng trường đại học với chúng ta, nhưng nhỏ tuổi hơn.”

“Ah! Có phải là học trò lúc trước của Thư Lăng không? Nghe nói nhà cậu ta khi ấy xảy ra chuyện gì đó, âm ỉ thiếu chút nữa nghỉ học. Nếu không phải do Thư Lăng mỗi ngày chạy đến nhà cậu ta, còn cho cậu ta mượn tiền. Đoán chừng cậu thanh niên đó ngay cả tốt nghiệp đại học cũng không thể, càng miễn bàn đến chuyện làm giáo viên ở Nhất Trung.”

Nghe Âu Tề và Tưởng Chính Bắc nhắc đến Diệp Phong, Tưởng Thần lẩm nhẩm một câu, “Thầy Diệp.”

“Nói như vậy Diệp Phong và Thư Lăng quen biết nhau.”

“Đâu chỉ quen biết ah’, Diệp Phong cuối cùng thi lên tiến sĩ cũng đều là do Thư Lăng khuyên nhủ. Không biết vì sao Thư Lăng lại đặc biệt để tâm đến cậu thanh niên đó như vậy. Đối với cậu ta tốt gần giống như đối với cậu năm đó.”

Nghĩ đến dấu hôn trên cổ của Thư Lăng cùng người vừa lái xe đến đón y. Tưởng Chính Bắc càng ngày càng chắc chắn mối quan hệ giữa Thư Lăng và Diệp Phong không hề đơn giản. Một khi đã như vậy, Diệp Phong đến Tưởng gia làm gia sư cũng không có vấn đề gì.

“Nguy rồi, người trong công ty tôi gọi điện thoại tới. Tôi phải đi trước ah’, tiểu Thần, mau nói hẹn gặp lại với chú nào~~.”

Tưởng Thần vẫy tay với y, sau đó lập tức dựa vào trong lòng Tưởng Chính Bắc, “Ba ba.”

“Con mệt sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Không có.”

“Cảm thấy mấy chú thật nhàm chán?”

Tưởng Thần lần này không có phản đối. Tưởng Chính Bắc nhìn bé cưng ở một bên giận dỗi, rất vui vẻ hơn hờ hờ mà thưởng thức.

Hai anh em song sinh con của anh trai hần cuối tuần này quả nhiên không có trở về. Sắc mặt của Tưởng Thần rõ ràng cũng vì vậy mà nhẹ thở ra. Nhưng không ngờ đến tối, cậu lại đột nhiên ôm gối chạy tới phòng hần. Chân cậu không mang dép đứng ở trước cửa, đầu tóc rối loạn, hai mắt mang theo tơ máu. Tưởng Chính Bắc ngay lập tức đem cậu ôm lên giường, đắp chăn cho cậu. Tưởng thần đem đầu dựa lên ***g ngực của Tưởng Chính Bắc, ô ô nức nở khóc thật lâu.

Tưởng Chính Bắc vỗ vỗ lưng cho cậu, hần thử thăm dò hỏi vài câu. Nhưng Tưởng Thần không trả lời hần chỉ ô ô khóc. Khóc một hồi lâu cậu mới ngủ thiếp đi, Tưởng Chính Bắc nghe cậu nói trong mơ, một lúc thì gọi ông, một lúc lại gọi ba ba. Trong lòng hần liền rối bời, cảm thấy hơn mười năm trước hần thật có lỗi với Tưởng Thần.

Ngoài mặc Tưởng Thần ở Tưởng gia trải qua những ngày tháng vui vẻ. Nhưng không biết bên trong lại âm thầm chịu đựng những uỷ khuất gì.

Tưởng Chính Bắc hôn lên trán Tưởng Thần một cái, nắm chặt lấy tay của cậu, “Đừng sợ, về sau đã có ba bảo vệ cho con.”

Ngày hôm sau Tưởng Chính Bắc dẫn Tưởng Thần đến công viên trò chơi. Tưởng Thần lần thứ hai đến đây nên cũng đã quen thuộc. Cậu chọn những trò mình thích chơi nhất, sau đó lôi kéo Tưởng Chính Bắc chụp ảnh. Cao hứng mà gọi ba ba, giống như đem tất cả mọi chuyện tối ngày hôm qua quên hết.

“Tiểu Thần, con có muốn cùng ba dọn ra ngoài ở không?”

“—— ?” Tưởng Thần sững sốt, trong lúc nhất thời mở to hai mắt nhìn hần.

“Tiểu Thần không muốn cùng ba dọn ra ngoài ở một mình sao?”

“Có thể sao?”

“Chỉ cần là con muốn, ba đều có thể giúp con thực hiện.”

Tưởng gia là một gia tộc lớn, lão gia tử cả đời là thương nhân. Nhưng thứ ông quan tâm chú trọng nhất chính là thân tình. Tuy Tưởng Chính Bắc cảm thấy hoà bình ở Tưởng gia hiện giờ chỉ là một biểu tượng. Nhưng lão gia tử lại cố chấp duy trì những thứ đó hằng ngày. Hần muốn dọn ra ngoài khẳng định sẽ có chút trở ngại. Nhưng vì sức khoẻ cùng tâm lý của Tưởng Thần, dọn ra ngoài ở là cách tốt nhất.

Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, Tưởng Thần suy nghĩ một chút liền hưng phấn gật đầu, “Vâng!”

Vừa nghĩ đến mình và ba ba có thể ở riêng, nghĩ tới thế giới của ba ba chỉ có một mình cậu. Không cần nhìn thấy Tưởng Hằng hay Tưởng Hạo, Tưởng Thần cả người đều rạng rỡ lên.

*

“Xin hỏi cậu là?” Thư ký thấy cậu thanh niên trước mặt có chút quen mắt liền hỏi.

“Ah! Xin chào, tôi tên là Du Tri Hiểu, tới thi vòng hai.” Cậu thanh niên có chút ngượng ngùng. Thời điểm nhìn thấy thư ký, cậu có chút khẩn trương mà đứng thẳng lưng.

Thư ký nhìn dáng vẻ của cậu cười cười. Chàng trai này cùng với người lần trước đến phỏng vấn quả thật là hai người khác nhau ah’. “Cậu đi theo tôi, quản lý đang chờ cậu.”

Du Tri Hiểu được thư ký dẫn đến phòng làm việc của Tưởng Chính Bắc. Lúc cậu đi vào còn có một người khác ngồi ở bên trong. Người kia đang định nói gì đó với Tưởng Chính Bắc. Nhưng nhìn thấy Du Tri Hiểu tiến vào, hần liền nghiêng đầu ngồi trở lại ghế.

“Xin chào quản lý, tôi là Du Tri Hiểu, đến thi vòng hai.”

“Hừ!” Tưởng Chính Bắc còn chưa mở lời, người kia đã hừ lạnh một tiếng trước hần. Thấy Du Tri Hiểu nhìn hần, người nọ liền bắt mắt nói. “Nhìn tôi làm gì?!”

Du Tri Hiểu bị người kia làm cho có chút luống cuống. Cậu quay đầu nhìn về phía Tưởng Chính Bắc, thấy hần đang chống tay quan sát cậu. Du Tri Hiểu trầm nghĩ, liệu đây có phải là kỳ chiêu dùng để phỏng vấn mình không? Cậu suy nghĩ một hồi vẫn kiên trì ngồi xuống bên cạnh đối phương.

“Du Tri Hiểu, tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cậu. Cũng đánh giá cao biểu hiện của cậu ở buổi phỏng vấn. Cậu tính tình trầm ổn, đầu óc linh hoạt. Tôi thật cần một người tài như vậy.”

“Cảm ơn quản lý.”

Tướng Chính Bắc hạ mí mắt nhìn Du Tri Hiểu, “Cậu đi theo Mưu Lỗi đi, cậu ta sẽ nói cho cậu biết nên làm gì.”

“Vâng.”

“Tôi không có yêu cầu nào khác với cậu. Nhưng lựa chọn như thế nào là quyền quyết định của cậu. Một tuần sau tôi muốn cậu trả lời từ cậu.”

Du Tri Hiểu nghe Tướng Chính Bắc nói đến mơ mơ màng màng. Đã nhận mình đến làm việc, mình còn có thể chọn lựa cái gì ah? Cậu muốn hỏi Mưu Lỗi, nhưng nhìn vẻ mặt của đối phương giống như đang nói “đừng có đến đây”. Du Tri Hiểu chỉ có thể đi theo phía sau hần. Cậu cũng chỉ mới tốt nghiệp đại học được hai năm. Tuy đầu óc linh hoạt, nhưng vẫn chưa hiểu rõ những chuyện nội bộ trong công ty. Cậu lại nhìn Mưu Lỗi, rõ ràng hần không thích quản lý. Nhưng vì sao quản lý một chút cũng không quan tâm?

“Nhanh như vậy đã đi ra rồi sao? Xảy ra chuyện gì ah?” Thư ký khá thích Du Tri Hiểu, thấy cậu là một người tốt lại đáng tin nhiệm.

Du Tri Hiểu nhìn thấy cô liền đỏ mặt nói, “Không có chuyện gì, quản lý nói tôi hiện giờ có thể đi làm.”

“Vậy sao?! Thế cậu từ nay về sau là đồng nghiệp của bộ phận marketing chúng tôi rồi! Đêm nay theo chúng tôi đi ăn cơm đi. Tiểu Lý tháng sau sẽ về quê kết hôn, đêm nay chúng tôi làm party cho cô ấy. Cậu cũng tới tham dự đi.”

“Tôi có thể chứ?”

“Đương nhiên...”

Thư ký còn chưa nói xong, Mưu Lỗi liền đi tới phía sau Du Tri Hiểu. “Cậu còn có tâm trạng tham gia party hả? không phải lúc này quản lý nói cậu đi theo tôi sao?”

“Cái này...”

Du Tri Hiểu có chút khó xử nhìn thư ký, thư ký hiển nhiên hiểu rõ tính tình của Mưu Lỗi. Sáng sớm hôm nay hần liền xông vào văn phòng của Tướng Chính Bắc cho đến hiện giờ mới đi ra. Cô còn lo sợ hai người ở bên trong đánh nhau. Thế nhưng lại ngoài ý muốn, bên trong phòng vẫn rất yên tĩnh. Cô giả vờ đưa caffè cho hai người, thời điểm đi vào chỉ thấy Mưu Lỗi cúi đầu có chút bất mãn mà lầm bầm gì đó.

“Thật ngại quá, cô nói cho tôi biết địa chỉ đi. Nếu có thời gian tôi sẽ ghé qua.”

“Không thành vấn đề.”

Đem danh thiếp đưa cho Du Tri Hiểu, nhân tiện viết địa chỉ cho cậu ta. Thư ký có chút thay Du Tri Hiểu đổ mồ hôi, quản lý tại sao lại để cho một nhân viên mới đi theo Mưu Lỗi chứ. Mà không phải Mưu Lỗi đã bị xa thải rồi sao? Chưa kể tính cách của Du Tri Hiểu như vậy đi theo Mưu Lỗi không biết có bị khi dễ hay không. Quản lý đang nghĩ gì ah?

Chờ đến khi Du Tri Hiểu và Mưu Lỗi đi ra ngoài. Tướng Chính Bắc mở một trang web trên máy tính. Quả nhiên giống như trong trí nhớ của hần. Hai cổ phiếu này lên giá không tồi, kiểm kê một chút tiền vốn trong tay. Số tiền này cũng đủ cho hần gây dựng sự nghiệp. Nhớ tới việc mình đã hứa với Tướng Thần, Tướng Chính Bắc biết việc này không thể tiếp tục kéo dài.

Từ khi biết chuyện của Diệp Phong, Tướng Chính Bắc cố ý phân phó quản gia quan sát hần. Nhất định không thể để cho hần và Tướng Thần đi ra ngoài một mình. Tướng Thần buồn bực đến cuống cuống. Chỉ có thể mỗi ngày gọi điện thoại cho Tướng Chính Bắc, thanh âm thật thấp, biểu lộ mình đang uỷ khuất. Tướng Chính Bắc biết cậu gần đây học tập rất vất vả. Nhưng vì an toàn cũng chỉ đành để cho cậu chịu uỷ khuất.

Diệp Phong đại khái cũng nhìn ra được một chút, nhưng hắn không nói gì. Mỗi ngày vẫn như bình thường đến dạy Tưởng Thần. Lật xem bài thi trong tay, Diệp Phong nhở que kẹo trong miệng ra. “Tốt lắm, không thành vấn đề.”

Hai mắt Tưởng Thần mở thật lớn. Vừa nghe Diệp Phong nói không thành vấn đề, hai mắt của Tưởng Thần ngay lập tức hí lại lộ ra vẻ vui sướng. Đôi mắt của cậu có mí thật dày, cười rộ lên trông rất ngọt ngào, cong cong tựa như nửa vầng trăng. “Cảm ơn thầy.”

“Được rồi, nhiệm vụ của tôi xem như đã hoàn thành.”

“Thầy phải đi sao?”

Diệp Phong gãi đầu, “Đúng vậy, dù sao em cũng đã theo kịp chương trình học. Ngày kia thi xong thì có thể nhập học rồi. Tối lúc đó cũng không cần đến gia sư nữa.”

Tưởng Thần lôi kéo góc áo của Diệp Phong, hai mắt buồn bã rủ xuống. “Thầy ah, em luyến tiếc thầy..”

“Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, khóc cũng không thể giải quyết được vấn đề” Diệp Phong mặc dù có chút mềm lòng nhưng vẫn nói, “Nhất trung phân chia lớp rất nghiêm ngặt. Lớp thầy dạy là lớp thực nghiệm có thành tích cao nhất trường. Nếu luyến tiếc thầy thì cố thi đậu vào đó đi.”

Tưởng Thần ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn hắn. Lớp thực nghiệm, nghe có vẻ như rất khó.

Buổi tối Tưởng Chính Bắc về nhà nhìn thấy tâm tình của đứa con mình không vui, hắn liền hỏi nguyên nhân. Thì ra là bởi vì cái tên Diệp Phong kia. Tưởng Chính Bắc khó chịu cau mày, “Ba ở bên ngoài vất vả cả ngày sao con không lo lắng.”

“Nhưng mà ba ba sẽ không rời bỏ con.”

Vuốt ve lòng bàn tay của bé cưng, Tưởng Chính Bắc nói, “Nhưng mà tiểu Thần không phải đã từng nói chỉ cần có ba là đủ rồi sao?”

Tưởng Thần dựa lên ***g ngực của Tưởng Chính Bắc. Có chút ngại ngùng mà gật đầu, “Nhưng mà thầy Diệp đối xử với con rất tốt. Cô giáo ở nông thôn ngày trước của con cũng giống như thầy Diệp. Cô ấy thường đến thăm con, còn mua quần áo cho con. Cô giáo nói cô ấy đến đây để hỗ trợ giảng dạy. Khi đó con không biết hỗ trợ giảng dạy là cái gì. Chờ đến khi cô đi rồi, con mới nghe nói, hỗ trợ giảng dạy của cô chỉ có kì hạn là hai năm. Sau đó cô giáo phải trở về thành phố, con không còn được gặp lại cô ấy nữa. Nhưng mà thầy Diệp nói, nếu con có thể thi đậu vào lớp thực nghiệm của Nhất Trung, thầy ấy sẽ là chủ nhiệm của con.”

Tưởng Chính Bắc nhíu mày, cái tên Diệp Phong này cũng sẽ suy nghĩ cho Tưởng Thần sao? Đây rõ ràng là phép khích tướng, hắn nói như vậy là vì muốn cổ vũ cho Tưởng Thần thi tốt sao? Hắn nhớ Diệp Phong dạy cấp ba mới đúng. Như thế nào lại là giáo viên cấp hai?

Cho dù biết là như vậy, nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn cười nói. “Nếu thầy đã nói như thế thì con hãy thi cho thật tốt, đừng quá khấn trương.”

“Vâng!” Tưởng Thần vui vẻ gật đầu.

13. Chương 13

Buổi tối, người ở Tưởng gia ngồi ngay ngắn nghiêm túc trên bàn ăn. Bà Tưởng hơi cong khoé miệng nhìn chăm chú Tưởng Chính Bắc. Phương Bình ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt thoải mái gấp đồ ăn cho Tưởng Chính Đông. Tưởng lão gia tử hơi híp mắt nhìn chằm chằm Tưởng Chính Bắc và Tưởng Thần ngồi ở bên cạnh.

“Tiểu Thần hôm nay đã nhận được giấy trúng tuyển vào trường Nhất Trung. Hai ngày nữa có thể đi học, nên con dự định mang tiểu Thần dọn ra ngoài ở.”

“Cho nên nhà ngươi cũng đã tìm được rồi. Hiện tại chỉ là muốn thông báo cho chúng ta biết?” Lão gia tử hỏi lại.

Bà Tưởng cũng theo đó mà nói, “Đừng như vậy Chính Bắc, trường học nếu xa nhà thì có thể để cho tiểu Thần trọ lại trường. Gia đình chúng ta từ trước đến nay đều có truyền thống không ai dọn ra ngoài ở. Chưa kể Nhất Trung cũng không cách nơi này quá xa.”

Tưởng Chính Bắc nhìn vẻ mặt như muốn nói “mẹ đều vì muốn tốt cho con” của bà Tưởng, trong lòng liền cảm thấy khinh thường. Chỉ sợ đối phương ước gì hắn sớm dọn ra ngoài, để cho bọn họ về sau mưu tính gì cũng đều có thể thuận lý thành chương mà tránh được hắn. Nhưng dù sao hắn cũng không có ý nghĩ gì với Tưởng Thị. Cho nên bọn họ suy tính cái gì, hắn càng rõ ràng hơn. Vốn Tưởng Chính Bắc không muốn vội vàng dọn đi. Hắn muốn nhìn bà Tưởng và chị dâu mình ngày ngày nhăn mày nhăn mặt để phòng hắn. Đó cũng là chương trình giải trí của Tưởng Chính Bắc trên bàn cơm. Nhưng bởi vì chuyện mấy ngày hôm trước của Tưởng Thần. Nên hắn cuối cùng vẫn lựa chọn quyết định tốt nhất là sớm dọn ra ngoài. Nếu còn ở lại ngôi nhà này, hắn sợ sẽ xuống tay với mấy thằng nhóc tám tuổi kia.

“Tiểu Thần dù sao cũng còn nhỏ, Nhất Trung lại không cùng đường với công ty. Muốn đưa đón tiểu Thần rất bất tiện, hơn nữa con của con lại rất nhát gan. Không biết vì sao tiểu Thần ở nhà luôn cảm thấy sợ hãi. Con hỏi sao tiểu Thần cũng không nói, giống như đã chịu uỷ khuất gì đó.”

Tưởng Chính Bắc nói xong, bà Tưởng cùng chị dâu hắn đều sững sốt. Tưởng lão gia tử nhìn Tưởng Thần, Tưởng Thần sợ hãi rút người lại. Tưởng lão gia tử nhướn mày, bà Tưởng nhanh chóng đáp lời. “Ồ nhà ai lại có thể khi dễ tiểu Thần chứ. Có thể Tiểu Thần vẫn chưa quen thuộc với chúng ta, cho nên mới có người nói năng lung tung khiến nó hiểu lầm mọi người trong nhà?”

Tưởng Thần không hiểu bà Tưởng nói gì. Cậu chỉ biết khi bà Tưởng nói chuyện, ánh mắt bà tuy cười nhưng lại làm cho cậu vô thức sợ hãi. Ngoại trừ quần gia, ông nội và ba ba, Tưởng Thần chán ghét hết tất cả mọi người ở Tưởng gia. Tưởng Hằng và Tưởng Hạo thường khi dễ cậu, những người hầu luôn xem cậu như không tồn tại. Tuy cậu không để ý những người đó nhìn cậu ra sao. Nhưng Tưởng Thần vẫn luôn hoài niệm những ngày cậu sống cùng ông ở nông thôn. Tuy chỉ có hai người nhưng bọn họ là duy nhất của nhau.

“Việc này con đã quyết định rồi.” Lười tranh cãi tiếp tục, Tưởng Chính Bắc đưa ra kết luận.

Tưởng lão gia tử đập tay lên bàn một cái sau đó xoay người rời đi.

Tưởng Thần chưa từng thấy ông nội tức giận như vậy. Sự áp bách giận dữ của ông đều ảnh hưởng đến mọi người. Nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn bình tĩnh mà dứt đồ ăn cho Tưởng Thần. Lấy cái khăn quần trên cổ giúp cậu lau miệng, “Tiểu ngốc nghếch này, cơm đều rơi ra ngoài.”

“Ba ba...”

Tưởng Chính Bắc chớp chớp mắt với cậu, “Đừng lo lắng, không có việc gì.”

Bởi vì ngoại trừ Tưởng Thần ra, tất cả những thứ trong ngôi nhà này hắn đều không có bất kỳ lưu luyến nào.

Tưởng lão gia tử giận dữ rời đi, chị dâu liền cười lạnh một tiếng. “Về sau em ra ngoài sống một mình thì cũng nên biết là không thể thoải mái như ở nhà này. Mọi việc đều phải tự mình xử lý, nhớ chăm sóc tốt cho con mình. Không bằng đón Lâm Tinh về đi cũng tốt lắm ah?”

Tưởng Chính Đông liếc mắt nhìn cô, Phương Bình trừng mắt nhìn hắn. “Nhìn cái gì? Em cũng vì suy nghĩ cho Chính Bắc thôi, có gì không thể nói chứ.”

“Cô là phụ nữ thì biết cái gì, đừng có ăn nói lung tung.”

“Được lắm, anh em các người ngược lại một lòng, còn tôi là người ngoài đường.” Phương Bình biết Tưởng Chính Bắc đã quyết ý dọn đi, cho nên nói chuyện cũng không còn khách khí. “Tìm Lâm Tinh về cũng tốt hơn là dẫn mấy người phụ nữ loạn thất bát tao về nhà. Như vậy làm sao có thể giáo dục tốt con mình.”

Đời trước Tướng Chính Bắc quả thật ở trước mặt Tướng Thần dẫn không ít người về nhà. Trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với cậu. Hiện tại nghe Phương Bình nhắc đến việc này, sắc mặt Tướng Chính Bắc đột nhiên chuyển biến. “Việc này không cần nhọc lòng chi đâu hao tổn tâm trí. Có thời gian thì tốt nhất nên giải quyết chuyện của bản thân mình đi. Trong công ty gần đây tuyển khá nhiều nhân viên mới, vừa trẻ lại vừa đẹp.”

“Em...”

Tướng Chính Bắc nắm tay Tướng Thần trực tiếp rời đi. Phương Bình chỉ vào Tướng Chính Đông muốn phát hỏa. Bà Tướng liền đứng lúc ngăn lại, “Sao cô không động não một chút? Phép khích tướng mà cũng không nhìn ra được sao?”

“Mẹ!”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Bà Tướng kết thúc đề tài.

Ngày hôm sau, Tướng Chính Bắc mang theo Tướng Thần dọn ra ngoài.

Tướng lão gia tử ngồi trong phòng khách nhìn hai người không nói lời nào. Cuối cùng Tướng Chính Bắc dẫn Tướng Thần đi đến. Tướng Thần kì kèo đứng ở bên cạnh Tướng lão gia tử. Tướng lão gia tử nhìn cậu giống như muốn nói gì đó. Nhưng cũng không nóng lòng, ông vẫn ngồi đó.

“Cha, chúng con đi đây.”

“.. ông nội.” Tướng Thần đột nhiên mở miệng, buột cánh tay của Tướng Chính Bắc ra, chạy đến bên cạnh Tướng lão gia tử ôm lấy ông. “Ông nội, con sẽ nhớ ông.”

Trái tim của Tướng lão gia tử run lên một chút. Khi Tướng Chính Đông và Tướng Chính Bắc còn nhỏ, ông rất ít khi ôm hai người. Tướng Hằng và Tướng Hạo dù sống chung với lão gia tử, nhưng cũng rất ít cảm nhận được tình thương của ông. Thế nhưng hiện giờ đứa bé này ôm ông, lại làm cho ông cảm nhận được sự ấm áp đã đánh mất từ lâu. Ông chậm rãi vươn tay sờ đầu Tướng Thần. Tướng Thần ngẩng đầu nhìn ông, “Ông nội.”

“Đi thôi.”

Tướng Chính Bắc ôm lấy Tướng Thần, Tướng Thần quay đầu lại nhìn, ánh mắt mang theo chút không nỡ.

Quản gia đứng chờ ở bên cạnh cửa xe, “Nhị thiếu gia, đồ đạc đã thu xếp xong, hiện giờ có thể xuất phát.”

“Ừ.”

“Quản gia cũng đi theo ba ba và con chứ?”

Quản gia lắc đầu, “Không, tiểu thiếu gia, tôi phải ở lại đây.”

“Vì sao ah’?”

“Bởi vì tôi lớn tuổi rồi, không thể chạy đi khắp nơi.” Lời này của quản gia thuần túy là muốn xoa dịu Tướng Thần. Tướng gia có ơn với ông, ông hiển nhiên không thể rời đi nơi này. Nhưng chuyện đó không thể dùng nửa phút đồng hồ để kể hết, nên ông đành dùng lời lẽ đơn giản nói với Tướng Thần. Quản gia nhìn Tướng Chính Bắc đã ngồi ở trong xe, vì vậy ông liền giúp Tướng Thần thắt dây an toàn. “Tiểu thiếu gia nếu nhớ nhà có thể gọi điện thoại về đây.”

“Vâng.”

Tướng Chính Bắc tìm một ngôi nhà gần trường Nhất Trung. Chủ yếu là vì hắn muốn đưa đón Tướng Thần đến trường. Hắn không muốn con hắn trọ lại trường. Việc này đã trao đổi ổn thỏa với trường học. Lấy thành tích của Tướng Thần, trường học không có lý do gì từ chối lời yêu cầu của Tướng Chính Bắc. Huống hồ Nhất Trung cũng không có quy định bắt buộc học sinh phải ở nội trú.

Ngôi nhà mới của hai người có kiểu dáng đối xứng, Tướng Chính Bắc sau khi mua nhà xong liền cho người đến trang trí phòng. Hắn còn cố ý chuẩn bị cho Tướng Thần một căn phòng nhỏ dùng để vẽ tranh, treo một ít danh họa và đặt những công cụ vẽ ở bên trong. Tướng Thần đại khái vẫn còn chưa biết đến những họa sĩ đó. Nhưng cậu cảm thấy Tướng Chính Bắc đã bỏ ra rất nhiều tâm tư cho căn phòng này. Cũng cảm

thấy những bông hoa nhỏ được trang trí ở góc tường kia trông thật xinh xắn. Nhưng chuyện Tưởng Thần cảm thấy thoải mái, mãn nguyện nhất trên đời này chính là nghĩ đến thế giới hiện giờ chỉ còn lại mình cậu và ba ba.

“Con mau đi tắm rồi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học.”

Tưởng Thần có chút không nguyện ý, cậu đi đến cọ cọ Tưởng Chính Bắc. “Con muốn tắm chung với ba ba.”

Tưởng Chính Bắc đang sắp xếp lại một chút đồ vật, đều là văn kiện gần đây ở công ty. Hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn bỏ lại việc đang làm dở dang ôm lấy Tưởng Thần đi vào phòng tắm. “Được rồi, tiểu ngốc nghếch thật là càng ngày càng dính người. Về sau không có quan gia quản con nữa, muốn cái gì thì trực tiếp nói với ba.”

“Dạ!”

Tưởng Thần xoay hai ba vòng đã bị Tưởng Chính Bắc cởi hết quần áo. Tưởng Chính Bắc hiện giờ đã làm thuần thục công việc chăm sóc trẻ con. Thử xong nước ấm, hắn cũng cởi quần áo ngồi vào trong bồn tắm. Sau đó để cho Tưởng Thần ngồi ở trong lòng hắn.

Vuốt ướm mái tóc của đứa con, Tưởng Chính Bắc xoa lên đầu vai gầy yếu bóng loáng của cậu. “Ngày mai phải đến trường rồi, có cảm thấy khấn trương hay không?”

Tưởng Thần chần chờ nửa ngày cuối cùng vẫn gật đầu. Cậu khi còn nhỏ đã có ám ảnh trong lòng, gặp người lạ sẽ luôn vô thức cúi đầu. Thoạt nhìn vừa tội nghiệp vừa thảm thương. Tưởng Thần từ nhỏ không có cha mẹ ở bên cạnh, đến trường hay bị bạn cậu trong lớp khi dễ. Cũng vì học tập tốt nên càng rứt lấy sự ghen tị của một đám người. Nhìn làn da của con hắn gần đây trở nên trắng nõn. Tưởng Chính Bắc ôm lấy Tưởng Thần, hôn lên đỉnh đầu của cậu một cái. “Đừng sợ, có ba ở đây không ai dám khi dễ con.”

Sự thân mật của Tưởng Chính Bắc khiến cho Tưởng Thần rất cảm động. Lần đầu tiên khi cậu nhìn thấy Tưởng Chính Bắc, biểu tình lãnh khốc của đối phương cùng với hiện giờ quả thật giống như hai người hoàn toàn khác nhau. Cậu từng nghĩ mình ở Tưởng gia nhất định sẽ phải chịu cực khổ giống như trước đây. Nhưng chính ngày hôm đó cậu trộm đi vào phòng để nhìn Tưởng Chính Bắc. Khi đó hắn đang ngủ, đôi mày cau lại khẽ run run. Tưởng Thần nhìn hắn đến nhập thần, nhịn không được vươn tay nắm lấy tay của Tưởng Chính Bắc, nhỏ giọng gọi hắn là ba ba.

Xưng hô đó thật là ấm áp, Tưởng Thần cho rằng cậu từ nay về sau chỉ dám gọi đối phương như vậy trong lúc hắn ngủ say. Nhưng không nghĩ tới Tưởng Chính Bắc đột nhiên bừng tỉnh, hắn nắm lấy tay cậu, kéo cậu lên giường. Mắt cá chân của Tưởng Thần khi đó đụng trúng cạnh giường, rất đau nhưng cậu không dám kêu lên vì sợ Tưởng Chính Bắc sẽ quở trách.

Nhưng Tưởng Chính Bắc lúc đó lại rất kinh ngạc mà nhìn cậu. Hỏi tên của cậu, thậm chí còn xoa đầu gọi cậu là tiểu Thần. Tưởng Thần cho rằng mình đang nằm mơ, hoặc Tưởng Chính Bắc vừa mới tỉnh ngủ cho nên không kịp nhận ra cậu là ai.

Nhưng hành động tiếp theo của Tưởng Chính Bắc thật sự khiến cho Tưởng Thần sợ đến ngây người. Hắn cứ nhiên ôm cậu vào lòng, dạy cậu sử dụng dao nĩa như thế nào, ôn nhu nói chuyện với cậu. Tưởng Thần nghĩ mình khi đó rơi vào trong một giấc mộng. Nhưng sau đó cậu phát hiện vô luận như thế nào, cậu cũng vẫn chưa tỉnh dậy khỏi giấc mộng đó.

“Vật nhỏ, con đang nghĩ gì vậy?” Nhìn Tưởng Thần xuất thần, Tưởng Chính Bắc liền nảy sinh độc ác bóp cái mũi nhỏ của cậu ở dưới nước. Tưởng Thần bị hắn trêu chọc không ngừng chui vào trong lòng hắn. Tưởng Chính Bắc giống như rất thích loại cảm xúc này, hắn không chút nguyện ý buông tay.

Đôi mắt long lanh mộng lung của Tưởng Thần quay lại nhìn Tưởng Chính Bắc, cậu kéo tay hắn ra nói “... ba ba, đau.”

“Vừa rồi vì sao lại ngăn người? Con đang suy nghĩ cái gì ah?”

“Nghĩ đến ba ba.” Tưởng Thần ngoan ngoãn hồi đáp. Tưởng Chính Bắc trong lòng cảm thấy vui vẻ. Hắn buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, vuốt ve gương mặt của cậu. “Phòng của con vẫn chưa sắp xếp xong, đêm nay con ngủ cùng ba có được không?”

Tướng Thần dụi dụi đôi mắt có chút mệt mỏi của mình, vui vẻ gật đầu.

Tướng Chính Bắc căn bản sẽ không kể chuyện cổ tích cho Tướng Thần nghe. Hắn chỉ đem cậu ôm vào lòng vuốt ve. May mắn Tướng Thần lại rất thích, cậu cảm thấy Tướng Chính Bắc làm như vậy là bởi vì hắn thật lòng thích cậu. Nằm trong lòng Tướng Chính Bắc, Tướng Thần đùa nghịch nút áo ngủ của hắn. Tướng Chính Bắc đã bắt đầu khởi bước gầy dựng công ty riêng. Hắn hổng Tướng Thần trong chốc lát rồi tựa đầu vào giường xem tư liệu. Tướng Thần ngẩng đầu nhìn Tướng Chính Bắc một chút, rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi nút áo ngủ của hắn. Cứ như vậy tới lui mấy lần, rốt cuộc khiến cho Tướng Chính Bắc chú ý đến.

“Sao con không ngủ đi?”

“Con muốn ngủ cùng ba ba.”

“Ừ.” Tướng Chính Bắc cười đóng lại máy tính xách tay. Hôn một cái lên trán Tướng Thần, “Ba ngủ cùng với con, mau mau ngủ đi bảo bối.”

14. Chương 14

Tướng Thần sau khi kết thúc tuần học đầu tiên của năm học mới hoảng hốt biết được Diệp Phong đã nói dối cậu. Trong lòng không tránh khỏi sự mất mát. Nhưng mất mát nhỏ bé này rất nhanh đã được bao phủ bằng cảm giác hạnh phúc to lớn mà Tướng Chính Bắc mang đến cho cậu.

Thành tích trung bình mỗi môn học của Tướng Thần đều đạt tới 95 điểm. Diện mạo của cậu ngày thơ xinh đẹp. Mỗi ngày đi học đều có xe hơi cao cấp đưa đón, khiến cho Tướng Thần từ khi nhập học liền bắt đầu được chú ý. Cậu giống như một vương tử từ từ trong câu chuyện cổ tích bước ra. Tướng Thần dần dần vứt bỏ được sự yếu đuối tự ti trước kia, trở thành một đứa trẻ vô lo vô nghĩ.

Giữa tháng mười một, công ty của Âu Tề chính thức đi vào hoạt động. Y mời rất nhiều bạn bè cùng gia đình đến ăn mừng.

Con trưởng của tập đoàn Âu Thức tự mình gầy dựng sự nghiệp, vì thế những nhà thương nghiệp bình thường có chút làm ăn với Âu gia đều không thể không đến tham dự. Âu Tề ghét nhất là tiếp đãi người khác, cho nên y không chút khách khí mà ném hết những chuyện đó cho em trai mình là Âu Tín.

Tướng Chính Bắc sống lại lần thứ hai, hôm này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy em trai của Âu Tề. Một người đàn ông cao hơn một mét tám, cùng với người em trai đáng yêu hay dính người trong miệng của Âu Tề quả thật khác biệt quá lớn.

Âu Tín nhỏ hơn Âu Tề ba tuổi, là một kỳ tài điển hình trong giới thương nhân. Bởi vì tính cách của Âu Tề, nên ông Âu đã sớm đem toàn bộ hy vọng kế thừa tập đoàn Âu Thức ký thác lên người Âu Tín. May mắn Âu Tín cho dù còn trẻ tuổi, nhưng lại được di truyền tính cách và tính tình của ông Âu. Nên hắn làm việc rất cẩn trọng dứt khoát, giúp Âu gia giải quyết không ít vấn đề.

Có thể đoán được, nhị thiếu gia của Âu gia hiện giờ đang bị anh trai mình buộc phải đứng ở trước cửa đón khách, nhất định sẽ là người nối nghiệp tương lai của tập đoàn Âu Thức.

“Tướng tiên sinh có phải không? Anh trai của tôi rất thường nhắc đến anh.”

Hôm nay Tướng Chính Bắc không dẫn Tướng Thần đến đây. Tuy trước kia hắn không tận lực che giấu sự tồn tại của Tướng Thần. Nhưng chuyện đứa con trai thứ hai của Tướng gia có một đứa con riêng ở bên ngoài đã từng bị truyền đi ồn ào huyền ảo. Nhưng thủ đoạn của Tướng lão gia tử rất quyết đoán. Ông sát phạt tất cả những nơi truyền đi tin tức, cho nên việc này cuối cùng cũng chỉ truyền đi trong âm thầm. Đối với Tướng Chính Bắc mà nói, đây là xuất phát từ sự bảo hộ của hắn dành cho Tướng Thần. Hắn cũng không nguyện ý để cho một đứa trẻ lộ diện ở trước mặt công chúng.

Tướng Chính Bắc nhìn Âu Tín nở nụ cười, “Anh hai cậu cũng thường xuyên nhắc tới cậu với tôi. Chung quy cũng là em trai của tôi đi, nghe nói cậu khi còn nhỏ rất đáng yêu.”

Âu Tín sững sốt một chút, khoé mắt hần liền híp lại. Giọng nói cũng mang theo sự vui sướng, mà ngay cả khi Tướng Chính Bắc dùng từ “đáng yêu” để hình dung hần, hần cũng không để ý. “Khách khứa đến khá đông, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp.”

Tướng Chính Bắc gật đầu.

“Chính Bắc, sao cậu giờ này mới tới ah’?! Tôi bận đến nỗi vắt chân lên cổ rồi này, cậu mau đến đây!” Âu Tề nói xong đem một đồng hồ nhét vào trong tay Tướng Chính Bắc, “Thật là, tên Thư Lăng kia sao lại đến trễ như vậy chứ!”

Bởi vì Âu gia đã sớm mặc kệ chuyện của Âu Tề, cho nên sự kiện lần này cha của y không xuất hiện. Âu Tề chỉ có thể tìm Tướng Chính Bắc và Thư Lăng đến đây hỗ trợ cộng thêm chống đỡ cho bữa tiệc.

“Tên trên thiệp mời này là do ai viết vậy?” Tướng Chính Bắc nhìn những vị khách có mặt trong bữa tiệc, không giàu thì cũng có địa vị. Phần lớn đều là những người mà Tướng Chính Bắc chưa từng tiếp xúc qua. Âu Tề gãi đầu nói, “Tiểu Tín viết ah’, tôi chỉ phụ trách in thôi.”

Tướng Chính Bắc quay đầu nhìn Âu Tín, cậu thanh niên này quả thật không đơn giản.

“Đúng rồi, cậu gần đây đang làm gì vậy? Vẫn còn đi làm ở cơ sở hả? Cha của cậu thật nhẩn tâm như vậy?”

Tướng Chính Bắc lắc đầu, “Âu Tề, tôi nói có lẽ cậu sẽ không tin. Tôi dự định buông tha Tướng Thị.”

Âu Tề tròn tròn hai mắt, ngây ngốc nhìn chằm chằm Tướng Chính Bắc một hồi lâu, “Cậu.. cậu nói nghiêm túc sao?”

Tướng Chính Bắc gật đầu.

“Cậu không tính.. Tướng Thị là một bát cháo lớn ah’. Mấy người kia làm như thế mà cậu cũng có thể chịu đựng được. Lúc nghe cậu nói dọn ra ngoài, tôi đại khái đã đoán được. Nhưng không thể tin cậu lại thật sự làm như vậy.” Tướng Chính Bắc thích Âu Tề nhất chính là ở những điểm này, thấy là nói, cảm được bỏ được. Vẫn có thể là chính mình trong thế giới đầy rẫy ham muốn cùng quyền lực này quả thật là hiếm thấy. “Vậy cậu về sau dự định làm gì?”

“Tôi tuyển vài người, dự định làm một trang web. Gần đây đang viết hệ thống.”

Âu Tề vỗ vai Tướng Chính Bắc oán giận nói, “Sao không nói sớm để anh em còn giúp cậu tìm người.”

Tướng Chính Bắc cầm ly rượu uống một hơi. “Cậu bây giờ là người của Đại Ân, tự lo cho bản thân mình đi. Đừng cái gì cũng để cho em trai cậu làm giúp.”

Âu Tề liếc mắt nhìn hần, “Nó rất sẵn lòng ah’.”

Tướng Chính Bắc trong lòng vẫn có chút không tin. Nhưng về mặt của Âu Tín thoát nhìn rất thích ý. Nếu như Tướng Chính Bắc không dôn “kẻ thù” của hần dưới sàn xe, có thể hần và anh trai hần cũng sẽ vui vẻ giống như hiện giờ.

Âu Tín ban đầu còn ở trong đám người xã giao. Nhưng không biết khi nào đã đi đến đưa cho Âu Tề một ly sô-đa chanh. Hần xoa xoa thái dương thì thăm vài câu với Âu Tề, Âu Tề nhất thời cười ha hả. “Chính Bắc, đến đến, tôi kể cho cậu nghe một chuyện cười! Cười chết!”

Tướng Chính Bắc cũng không có đi đến gần. Hần đứng đối diện với Âu Tề, nhìn Âu Tín vô cùng tự nhiên mà ôm eo y, thân mật kể chuyện cười. Một cổ cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt bao phủ lấy cả hai khiến cho Tướng Chính Bắc đột nhiên nhớ tới Tướng Thần. Nghĩ đến lúc hần ôm cậu ngồi trong bồn tắm lớn, cậu khẽ dựa vào lòng hần. Nghĩ đến lúc hai người đắp chung một cái chăn cùng nhau đi ngủ, tay của cậu sẽ ôm lấy cổ hần. Hạnh phúc có phải là cảm giác như thế hay không?

Tướng Chính Bắc vẫn còn chưa phát hiện, bản thân hần đang đứng trong một bữa tiệc xa hoa nhưng tâm trí lại nhớ về đứa con trai của mình.

Công ty của Âu Tề xem như đã đi vào hoạt động. Còn Tưởng Chính Bắc ngồi trong văn phòng làm việc đến phát sầu.

Mưu Lỗi đem màn hình máy tính chuyển về hướng Tưởng Chính Bắc. Về mặt hấn hiêm khi chuyên chú, “Đây là hệ thống tương đối hoàn thiện hiện nay. Anh xem một chút, nếu không hài lòng gì thì tôi sẽ sửa lại. Trang web lần trước anh nói tôi đã xem qua, kỹ thuật của bọn họ cũng chỉ là đồ bỏ đi. Anh muốn tôi đem cái web này làm giống như vậy sao?”

Ngữ khí của Mưu Lỗi cao ngạo, hiển nhiên là không đem người sáng tạo công nghệ tương lai để ở trong mắt. Tưởng Chính Bắc tùy ý nhấn vào vài liên kết. Trang web nhìn đơn giản gọn gàng, xác thực đã làm tốt hơn so với một số trang web sau này.

Chờ đến khi Tưởng Chính Bắc khẽ gật đầu, Du Tri Hiểu mới lấy tư liệu mình đã chuẩn bị tốt đưa cho Tưởng Chính Bắc. “Công ty tôi đã đăng ký xong rồi, còn địa điểm tôi vẫn đang tìm.”

“Tốt, làm không tồi.”

Nghe thấy Tưởng Chính Bắc khích lệ Du Tri Hiểu, Mưu Lỗi liền hừ lạnh một tiếng. Hấn rất khinh thường những lời tán thưởng này của đối phương. Nghĩ tới giám đốc bộ phận tiêu thụ đã từng khuyên hấn không nên tiếp tục đắc tội với Tưởng Chính Bắc. Đối phương dù sao cũng có ơn tri ngộ với hấn. Lúc này Mưu Lỗi mới xoay người tiếp tục nghiên cứu mật mã của mình.

“Được rồi, hai ngày này cậu không cần chạy ra ngoài, tôi có chuyện nhờ cậu.”

Du Tri Hiểu gật đầu, cậu ngày đó đi theo Mưu Lỗi ra ngoài mới biết được, thì ra Tưởng giám đốc thông báo tuyển dụng nhân viên không phải là vì muốn tuyển người cho khu mua sắm Duyệt Gia mà là cho hấn. Đến hiện giờ cậu vẫn có chút không hiểu, vì sao Tưởng Chính Bắc lại buông tha cho Tưởng Thị, một tài sản lớn như vậy để đơn độc gây dựng sự nghiệp của riêng mình? Nhưng khi nghe Tưởng Chính Bắc miêu tả về tương lai sau này khiến cho cậu tràn ngập hy vọng hướng tới cùng mong chờ. Sự sắc bén trên thương trường của người này làm cho cậu cảm thấy khiếp sợ. Lần đầu tiên trong đời, cậu cảm thấy mình đang đi theo một người có khả năng làm thay đổi tương lai.

Tưởng Chính Bắc hiển nhiên biết làm việc không thể nóng lòng cầu thành. Hấn tuy trọng sinh, nhưng bất luận một chi tiết nhỏ nào cũng có khả năng trở thành chuyện không hay trong tương lai. Hấn chỉ có thể nghĩ biện pháp đem những chuyện như vậy đè ép ở mức thấp nhất.

Sau khi mang Du Tri Hiểu đi đến vài nhà xưởng. Hấn xoay người lái xe đi đón Tưởng Thần, nhưng trường học hiện giờ đã tan học từ lâu.

“Đã sớm tan học rồi, học sinh đều đã về hết. Anh sao giờ này mới đến đón con mình chứ?” Bảo vệ đứng ở cửa lớn trách móc Tưởng Chính Bắc vài câu. Hấn hiện giờ vẫn chưa mua điện thoại di động cho Tưởng Thần, trong lúc nhất thời không có cách nào liên hệ với cậu. Huống hồ từ sau khi chuyển nhà, mỗi lần Tưởng Thần đi ra ngoài cũng đều do hấn một tay đưa đón. Hấn không xác định được liệu cậu có biết đường về nhà hay không.

“Bác có số điện thoại của những chủ nhiệm lớp ở Nhất Trung không?”

Bảo vệ tìm trên bàn nửa ngày, cuối cùng đưa cho Tưởng Chính Bắc một chuỗi dãy số. “Về sau anh đừng như vậy. Hiện giờ đã là mùa đông, bầu trời lại mau tối, trẻ con về nhà một mình rất nguy hiểm.”

Tưởng Chính Bắc nghe bảo vệ nói như thế, tim liền đập nhanh. Hấn gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, nói lý do mình gọi đến. Đối phương cũng chỉ có thể trấn an hấn, nói Tưởng Thần đã cùng bạn học rời đi. Về phần cậu rốt cuộc có về nhà hay chưa, giáo viên không dám chắc. Khuyên Tưởng Chính Bắc không nên nóng vội, nói hấn về nhà xem thử trước.

Cúp điện thoại, Tưởng Chính Bắc ở trong xe thở một hơi, tay trái cầm vô lăng lạnh lẽo lái đi.

Tưởng Chính Bắc chưa từng nói với Tưởng Thần, nếu hấn không đến đón cậu, cậu phải về nhà như thế nào. Hấn đại khái thuận lý thành chương cảm thấy dựa vào tính cách của Tưởng Thần, nhất định sẽ chờ hấn đến đón cậu mới thôi. Nhưng hiện giờ Tưởng Chính Bắc chỉ có thể cầu nguyện trong lòng rằng Tưởng Thần không xảy ra chuyện gì.

Khi thang máy vừa mở ra, Tưởng Chính Bắc thở phào một hơi. Tưởng Thần đang dựa lưng lên cửa, dùng đèn cảm ứng ở hành lang cầu thang làm bài tập. Cậu thấy Tưởng Chính Bắc trở về liền chà sát hai tay, bổ nhào vào trong lòng hắn. “Ba ba, lạnh quá!”

Tưởng Chính Bắc bị đôi bàn tay lạnh như băng của cậu kích thích. Lúc này mới phát hiện gương mặt của Tưởng Thần đều đã tái xanh. Hắn đau lòng đem cậu ôm vào trong ngực. “Sao con không ở dưới lầu với bảo vệ, đứa ngốc.”

“Không muốn, con muốn ở đây chờ ba ba.”

“Thật xin lỗi, ba ba về nhà trễ.” Câu xin lỗi này của Tưởng Chính Bắc xuất phát từ chân tâm của hắn. “Con làm sao về nhà được vậy?”

“Con gặp thầy Diệp, thầy ấy đưa con về.”

Nghe là Diệp Phong đưa cậu về nhà, Tưởng Chính Bắc lúc này mới yên tâm. Chỉ ít con của hắn cũng không ngốc nghếch đến độ ngồi xe của một người lạ mặt, coi như hữu kinh vô hiểm[1].

[1] Một sự việc nhìn như nguy hiểm nhưng không có gì to tát đáng ngại.

Hệ thống sưởi trong phòng được mở ở nhiệt độ cao, Tưởng Thần một bên cởi giày, một bên đem tay mình cùng bao tay sưởi ấm. Tưởng Chính Bắc lúc này mới phát hiện, hắn cũng lạnh đến độ cảm thấy có chút mơ hồ.

“Về sau ba cam đoan sẽ tới đón con đúng giờ.”

“Không sao, con biết ba ba bận. Ba ba không cần lo lắng cho con, con nhớ rõ đường về nhà.”

Đến tối, Tưởng Thần từ trong phòng mình chạy tới phòng Tưởng Chính Bắc. Khi cậu tiến vào trong ổ chăn của hắn, cả người cậu đã nóng bừng sốt cao. Nhưng cậu chỉ cần mỗi một câu cũng không nói. Tưởng Thần dán lên người Tưởng Chính Bắc, mơ mơ màng màng lôi kéo tay hắn không chịu buông. Bên ngoài gió thổi mạnh, Tưởng Chính Bắc đành phải gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình ở Tưởng gia. Giăng co cả một đêm, đến rạng sáng Tưởng Thần mới ngủ thiếp đi.

“Chỉ là cảm lạnh, không có vấn đề gì lớn. Ngài để cho tiểu thiếu gia nghỉ ngơi một ngày, ngày mai hãy đưa tiểu thiếu gia đi học.”

Tưởng Thần bị sốt cả một đêm làm cho Tưởng Chính Bắc cảm thấy đau lòng. Tay hắn không ngừng vuốt lên mái tóc của Tưởng Thần, nhẹ nhàng chạm lên gương mặt nóng bừng đang dần chậm rãi hạ nhiệt của cậu. Trong lòng hắn cảm thấy mềm mại nhưng lại mang theo chút đau xót. Đây là lần đầu tiên Tưởng Chính Bắc hiểu được câu nói, muốn đối xử thật tốt với một người đôi khi chỉ dùng tâm thôi vẫn là chưa đủ.

15. Chương 15

Tưởng Chính Bắc ngày hôm nay xin nghỉ khiến cho toàn bộ nhân viên trong phòng marketing, ngoại trừ thư ký đang bận tới tối mịt đều cảm thấy sung sướng. Quản lý không có ở đây không khí trong văn phòng nhộn nhịp hơn hẳn.

“Ai ai ai, các cô các cậu có biết vì sao quản lý lại không đi làm hay không?”

“Vì sao nha?”

Gương mặt đối phương ra vẻ nhiều chuyện, nhưng lại giả vờ như “còn lâu tôi mới nói cho mấy người biết”. Khiến cho những đồng nghiệp nữ xung quanh tức giận kéo đến đập cho người nọ một phát. “Nghe nói là bởi vì con trai của quản lý bị bệnh.”

“Uy, mọi người không biết quản lý của chúng ta tuy thường ngày cao quý lạnh lùng, nhưng lại đối xử với con trai của hần tốt đến nỗi không thể nào tốt hơn nữa sao? Mỗi ngày quản lý sẽ đứng giờ đến đón con trai hần về nhà. Con hần bị bệnh liền xin nghỉ phép để chăm sóc. Quản lý làm gì cũng đều tự mình làm. Thật đúng là một chút cũng không giống với lời đồn đãi.”

Vài đồng nghiệp nữ xung quanh còn phụ họa gật đầu. “Quản lý của chúng ta thật đúng là mỹ nam hoàn hảo trong truyện ngôn tình ah’. Có thể có một người chồng như quản lý làm mẹ kế tôi cũng nguyện ý.”

“Xuỵ!” Một nữ đồng nghiệp trong đó nói. “Tôi thấy quản lý nhất định là yêu sâu đậm người mẹ của cậu nhóc kia. Nếu không tại sao lại đối xử tốt với con trai hần như vậy? Nghe nói người phụ nữ của quản lý đã mất vì khó sinh.”

“Các cô không lo làm việc lại ngồi đó nói chuyện phiếm.” Thời điểm Thư ký từ trong phòng làm việc của Tưởng Chính Bắc đi ra, liền nhìn thấy mấy nữ đồng nghiệp tụ lại một chỗ tán gẫu nhiều chuyện. Cô theo Tưởng Chính Bắc lâu như vậy, trong lòng biết rõ đối phương không phải là một nhị thế tổ. Nghe các đồng nghiệp nữ nghị luận về Tưởng Chính Bắc như thế, trong lòng cô ít nhiều cũng có chút không được tự nhiên.

“Chị tiểu Lâm đang làm gì vậy ah’?” Nữ đồng nghiệp nhìn sắp tư liệu thật dày trên tay thư ký liền nghi hoặc, thư ký bất đắc dĩ giải thích. “Đây là báo cáo gần đây, quản lý nói hôm nay muốn xem nên tôi mang đến đó.”

“Chị tiểu Lâm muốn đến nhà quản lý sao?!” Cô gái kia đột nhiên hưng phấn hét ầm lên. Thư ký nghe cô la hét ầm ĩ liền né tránh. “Sao nào? Em muốn đi ah’? Vậy em mang đi đi.”

“Ha hã, chị tiểu Lâm vẫn là tự mình đưa đến đó đi. Nếu tư liệu bị em làm rối thì làm sao mà giải thích với quản lý.”

Tuy trong lòng cô rất thắc mắc vì sao một người đàn ông đẹp trai giàu có như vậy lại dẫn đưa con trai của mình dọn ra ngoài ở riêng. Nhưng vì bảo toàn mạng sống, cô gái vẫn thức thời mà đem cơ hội đó nhường lại cho thư ký. “Mọi người cũng thật là, đừng thừa dịp quản lý không có ở đây mà ngồi chơi. Bản kế hoạch mùa tới vào tháng sau đã viết chưa ah’?”

“Yên tâm đi chị tiểu Lâm, chị đi rồi chúng em sẽ lập tức viết ngay.”

Thư ký bất đắc dĩ lắc đầu. Kỳ thật có đôi khi cô cũng suy đoán thân phận của đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này là như thế nào. Mẹ của nó có thật sự là người phụ nữ quản lý yêu hay không? Người phụ nữ kia hiện giờ đang ở đâu? Vì sao giám đốc không tìm cô ta trở về...

“Chị tiểu Lâm?” Dòng suy nghĩ của cô bị một thanh âm ầm ập đánh gãy. Thư ký quay đầu lại liền nhìn thấy Du Tri Hiểu cũng đang đứng chờ xe. “Sao cậu lại ở chỗ này?”

“Em đoán.. có lẽ chúng ta cùng chí hướng với nhau.”

Du Tri Hiểu hiềm khi trêu đùa thư ký, thư ký nghe câu trả lời chọc cười của cậu liền cười ha hã. Cậu thanh niên này lúc nào nhìn thấy cô cũng ngại ngùng. Hoàn toàn không giống với người hoạt bát tự nhiên trong phòng karaoke tối hôm đó. “Cùng nhau đi.”

Du Tri Hiểu cong khoe môi gật đầu.

※

Thời điểm Tưởng Chính Bắc mở cửa liền nhìn thấy thư ký của hần và Du Tri Hiểu cùng nhau xuất hiện ở trước cửa. “Thật đúng lúc, hai người vào nhà đi.”

Nhà của Tưởng Chính Bắc có người định kỳ đến dọn dẹp. Cho nên khi thư ký đi vào trong liền sinh ra nhiều cảm giác. Đúng là rất sạch sẽ, căn phòng lấy màu xanh và trắng làm chủ đạo, vừa ầm ập lại vừa bình yên. Gần cửa sổ đặt một giá vẽ, bên cạnh là một cái cốc xanh nhạt, có lẽ là đồ dùng của Tưởng Thần.

“Chào anh, chào chị.”

Đây cũng là lần đầu tiên thư ký nhìn thấy Tưởng Thần. Cậu mặc một chiếc áo khoác màu trắng, đắp một cái chăn thật dày nằm trên ghế sofa xem TV. Nhiệt độ cơ thể của cậu đã sớm hạ, thân thể cũng đã khá hơn nhiều. Tưởng Thần cảm thấy nằm ở trên giường ngày người thật nhàm chán. Nhưng Tưởng Chính Bắc

không đồng ý cho cậu chạy loạn. Cậu mè nheo mặc cả nửa ngày, Tưởng Chính Bắc mới lấy một cái chăn thật dày bọc cậu lại, đem cậu ôm đến phòng khách.

Tưởng Chính Bắc đi đến gần thân mật xoa đầu Tưởng Thần. Đôi mắt mang theo sự ôn nhu hiếm khi nhìn thấy, “Ba ba hiện giờ phải đi làm sao?”

“Ừ, công việc nếu để chồng chất thì sẽ rất nhiều. Nếu con cảm thấy ồn ào, ba dẫn họ vào văn phòng.”

Tưởng Thần kéo góc áo ngoài của Tưởng Chính Bắc lắc đầu nói. “Là con làm ồn đến ba ba.”

“Con nói bậy gì ah’.”

Thư ký bị đoạn đối thoại này kích thích đến trợn mắt há mồm. Ngược lại Du Tri Hiểu có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, cậu mỉm cười mà thưởng thức ly cà phê ở trước mặt.”

Thời gian thảo luận công việc cũng khá lâu, Tưởng Thần dường như còn dùng tâm lắng nghe hơn cả Tưởng Chính Bắc. Cậu đại khái cảm thấy ba ba có thể xử lý những vấn đề tối nghĩa lại phức tạp như vậy thật sự rất lợi hại. Trong lòng Tưởng Thần lại càng sùng bái Tưởng Chính Bắc sâu sắc thêm một tầng.

“Ở lại ăn cơm đi.”

“Ah?”

Tưởng Chính Bắc nhìn hành động ngây ngô của thư ký hôm nay có chút buồn cười. “Bình thường trong nhà chỉ có hai người tôi và tiểu Thần, tôi sợ nó cô đơn. Nếu hôm nay hai người đã đến đây thì cùng trò chuyện với nó đi.

Thì ra là bảo mẫu giá rẻ ah’.. Thư ký thở dài một hơi.

Ở cùng với Tưởng Thần kỳ thật là một chuyện rất thoải mái. Khi bạn nói chuyện cùng với cậu, cậu sẽ thật nghiêm túc lắng nghe. Chờ sau khi bạn nói xong, Tưởng Thần sẽ đáp lại bạn một câu tán thưởng xuất phát từ nội tâm của cậu, “thật là lợi hại ah’”. Thư ký thoải mái lòng hự vinh của mình, vì thế cô lôi kéo Tưởng Thần tiếp tục nói liên miên đông dài. Trách không được quản lý lại yêu thương đứa cậu này như vậy, thật là một cậu nhóc hiểu chuyện.

“Thấy em ngoan ngoãn như vậy làm cho chị muốn nhận em làm con nuôi!”

Tưởng Thần sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Tưởng Chính Bắc đang chuẩn bị thuốc cho cậu. “Nhưng em đã có ba ba rồi, em chỉ muốn có ba ba thôi, như vậy là đủ rồi.”

Thư ký cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể ai oán thở dài. “Thật đáng tiếc ah’.”

Cơm chiều là do Du Tri Hiểu và Tưởng Chính Bắc vào bếp nấu. Cầm chén ngồi trước bàn cơm, thư ký lần thứ hai bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến ngây người. Quản lý thật sự là một người có thể đáp ứng tất cả ảo tưởng của phụ nữ và đàn ông ah’. Nếu như những cô gái trẻ trong bộ phận marketing biết được. Cho dù là thiêu thân lao vào lửa, đoán chừng cũng có không ít người sẽ liều lĩnh đến ném thử.

“Kỳ thật tôi chỉ biết làm vài món thôi. Tiểu Thần hôm nay không thể ăn nhiều gia vị, cho nên tôi làm thức ăn nhạt một chút.”

“Rất ngon rồi quản lý.” Cư nhiên còn có món chân gà cô mà cô thích nhất nữa!

Tưởng Thần quần chăn nằm trên ghế sofa. Tưởng Chính Bắc vẫy tay về phía cậu, Tưởng Thần liền vui vẻ chạy tới vị trí ngồi của mình. Trước khi bắt đầu ăn cơm, cậu hôn lên mặt Tưởng Chính Bắc một cái. Tưởng Chính Bắc vươn tay ôm cậu, để cậu ngồi trên đùi mình. “Làm nũng vô dụng, con vẫn phải uống thuốc.”

“Ba ba, con ngày mai đến trường có được không?”

“Con thích đến trường vậy sao? Quen được bạn mới?”

Tưởng Thần gật đầu, “Thầy giáo ngày mai sẽ giảng bài mới, con không muốn mình thụt lại phía sau.”

Tưởng Chính Bắc lúc trước lựa chọn Nhất Trung cho Tưởng Thần, là vì muốn cậu có một nơi học tập thoải mái không phân chia cấp bậc. Hắn cũng không cần cậu phải cố gắng tranh hạng nhất hay so sánh thành

thích với bạn học. Tưởng Thần là con hần, hơn nữa còn có thể là đứa con duy nhất. Hần hy vọng Tưởng Thần sẽ có một thân thể khoẻ mạnh. Mà không cần cậu cầm giấy khen nói với hần rằng, ba ba con đứng nhất lớp.

Nhưng không thể phủ nhận, nếu như Tưởng Thần thật sự để ý đến việc này. Tưởng Chính Bắc nhất định sẽ cổ vũ cậu theo đuổi những thứ mình muốn. Chỉ cần đừng giống như hần đời trước trầm mê trong dục vọng.

Sau khi bọn họ ăn cơm xong thì cũng đã hơn bảy giờ. Bên ngoài trời đã tối, Tưởng Chính Bắc cho Du Tri Hiểu mượn xe của hần chở thư ký về nhà. Còn hần nhàn nhả ở nhà chăm sóc cho Tưởng Thần.

“Không thể tưởng tượng được quản lý lại thích đứa bé kia như vậy.” Thư ký ngồi trên xe cảm thán một câu từ đáy lòng. Du Tri Hiểu nghiêng đầu nhìn cô, khoé miệng hơi cong cong, “Đúng vậy, em cũng không nghĩ tới.”

“Cậu hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Thần có phải không?”

Du Tri Hiểu gật đầu.

“Cậu không thích trẻ con ah’? Chị thấy cậu không có nói chuyện với Tưởng Thần. Bé ấy rất đáng yêu ah’, những đứa trẻ hiểu chuyện như vậy hiện giờ rất ít. Không biết quản lý về sau có lấy vợ khác không? Liệu cô ta có khi dễ tiểu Thần hay không ah’? Nếu chị có thể làm mẹ của tiểu Thần thì tốt rồi.”

Tay của Du Tri Hiểu vô thức nắm chặt vô lăng. Cậu nghiêng đầu nhìn thư ký bĩu môi vẻ mặt buồn bã nói. “Quản lý gần đây hần là không có dự định kết hôn đi.”

“Bản thân của quản lý không có ý nghĩ này. Nhưng quản lý dù sao cũng là nhị thiếu gia của nhà họ Tưởng. Làm sao có thể cả đời không hết hôn. Đại thiếu gia nhà đó không phải đã cưới con gái của Phương gia sao?” Nhớ tới dáng vẻ kiêu căng thường ngày của Phương Bình, thư ký nhin không được rùng mình.

“Chị lạnh sao?”

“Không, chỉ là vừa nghĩ đến vài chuyện.”

Du Tri Hiểu mở máy sưởi trong xe, cậu vô ý hỏi, “Chị tiểu Lâm hiện giờ có bạn trai chưa?”

“Chị hả? Không có đâu. Gần đây còn tính gia nhập hàng ngũ những chiến binh độc thân ah’” Thư ký ngồi trên ghế duỗi thắt lưng một cái, “Sắp bị mẹ chị ép đi xem mắt rồi.”

Cảm xúc trong lòng Du Tri Hiểu dần dần thả lỏng, “Chị đừng lo lắng, không phải thường có câu duyên phận sẽ đến trong lúc người ta lơ đãng nhất sao?”

※

Buổi tối Tưởng Chính Bắc đem di động và chìa khoá nhà đưa cho Tưởng Thần. “Chìa khoá nhà đã sớm chuẩn bị xong, nhưng lại luôn quên đưa cho con. Điện thoại này là của ba lúc trước, chỉ cần nhấn nút số một là có thể ngay lập tức gọi cho ba.”

Chiếc điện thoại di động này là của Tưởng Chính Bắc mua khi hần vừa về nước. Máy vẫn còn rất mới, Tưởng Chính Bắc dùng mấy lần nhưng cảm thấy không thuận tay nên đã cất đi. Kiểu dáng máy không lớn, Tưởng Thần cầm trên tay ngược lại càng thuận tiện.

“Về sau có chuyện gì thì phải gọi điện thoại cho ba trước tiên có biết không?”

“Dạ!” Tưởng Thần lên tiếng trả lời, “Ba ba, trường học con gần đây tổ chức đi chơi. Đến ngoại ô để vẽ phong cảnh, con muốn đăng ký tham gia.”

Tưởng Chính Bắc vẫn còn tài liệu phải xem, hần tùy ý trả lời. “Nếu con muốn đi thì đi đi.”

“Cảm ơn ba ba!”

Tưởng Chính Bắc vẫn luôn suy xét chuyện tìm một giáo viên dạy vẽ cho Tưởng Thần. Việc học hiện tại của cậu cũng không quá bận rộn, bây giờ cũng là thời điểm thích hợp để xây dựng nền tảng. Nhưng bởi vì hần

luôn bận rộn chuyện công ty nên mới kéo dài đến hiện giờ. Tưởng Chính Bắc cũng không rõ ràng việc này. Suy nghĩ một chút, hắn vẫn quyết định liên lạc với Thư Lăng.

Cái khúc chệch gái thư ký và Du Tri Hiểu ta chỉ biết nói thầm trong miệng, tôi nhớ tôi edit đam mỹ chứ có phải edit ngôn tình đâu =.,=..

16. Chương 16

“Có một câu nói như thế này, thương nhân coi trọng lợi nhuận coi khinh biệt ly. Cha của anh hiện giờ làm như vậy là bởi vì ông ta hoàn toàn xem anh như món hàng để giao dịch lợi thế.” Diệp Phong hút sữa đậu nành giương mắt nhìn người đàn ông đang ngồi viết luận văn ở bên cạnh. Tây trang màu đen phẳng phiu, cúc áo sơ mi một cái cũng không mở được cài gọn gàng đến cổ. Đôi môi mỏng hồng phấn mang theo mị hoặc quyến rũ người khác. Hai mắt chuyên chú nhìn văn kiện trên bàn, eo nhỏ, chân thon, toát lên dáng vẻ của một người đàn ông cấm dục. Diệp Phong hút mạnh một hơi sữa đậu nành, đem hộp sữa ném thật xa ra bên ngoài. Hắn đi đến trước mặt đối phương, bá đạo nâng cằm Thư Lăng lên hôn thật sâu. “Anh tốt hơn hết nên sớm quên hắn đi, đối với anh hay đối với hắn đều tốt cả.”

Thư Lăng nghiêng đầu, hàng lông mi y khe run run. Nhớ đến lần trước y gặp Tưởng Chính Bắc, đối phương thần nhiên trên đầu dầu hôn trên cổ y. Còn bản thân y căn bản không có cách nào giải thích được. Bị Tưởng Chính Bắc trông thấy như vậy, chỉ sợ nếu hắn biết được.. chắc chắn sẽ càng thêm chán ghét y..

Không nghĩ tới Thư Lăng lại gạt đầu, Diệp Phong vô cùng kinh ngạc. Đuôi mắt của hắn cũng nhiễm một tầng vui sướng, “Đêm nay không nấu cơm sao?”

“Cậu muốn ăn gì?” Diệp Phong ôm lấy bả vai của Thư Lăng nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ. Thư Lăng cười nhìn hắn, “Cậu có một buổi chiều để từ từ suy nghĩ.”

“Buổi tối tôi lái xe đến đón anh.”

※

Diệp Phong lần nữa nhìn đồng hồ, kim ngắn lẫn kim dài đã chỉ về hướng số tám. Hắn hừ lạnh một hơi cau chặt hàng lông mày. Diệp Phong cao một mét tám, cả người ngồi bên trong chiếc xe nhỏ hẹp. Vì sợ không nhìn thấy Thư Lăng, hắn đã mở cửa sổ đợi y hơn một giờ.

Lúc này đột nhiên có vài thiếu niên nhảy xuống. Diệp Phong cẩn thận quan sát bọn họ trong chốc lát, thì ra là ba thiếu niên cứu sinh của Thư Lăng. “Tao nói, nếu đêm nay đứa nào ngủ trước thì dkm thẳng đó là cháu trai!”

“Thôi đi thẳng kia, mà lúc nào không phải là đứa nằm vật xuống đất đầu tiên? Nói nghe hay ah’, đêm nay đứa nào bỏ anh em đi ngủ trước thì nguyên tuần sau phải bao cả bọn đi ăn cơm.”

Ba thiếu niên nhiệt liệt thảo luận, đột nhiên trước mặt xuất hiện một thân ảnh không nên ở đây lúc này. Diệp Phong hút thuốc đứng ở trước mặt mặt cả bọn. Ba thiếu niên thiếu chút nữa tưởng mình gặp ăn cướp. May mắn một trong số đó nhận ra Diệp Phong, cậu ta kêu lên, “Là thầy!”

Diệp Phong phung điều thuốc qua một bên, hắn quan sát ba thiếu niên đang cầm mì ăn liền và chân giò hun khói trong tay, “Tổ chức tiệc ah’?”

“Không không không, chúng em ăn nhiều quá nên chỉ định đi tản bộ, sẽ lập tức trở về!” Nói xong cả ba thiếu niên đồng thời quay đầu bước thật nhanh.

“Đứng lại!”

Diệp Phong bởi vì bị Thư Lăng cho leo cây, nên lúc này hắn rất tức giận. Mấy thiếu niên bị hắn bắt gặp này cũng chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo. Tay hắn giữ chặt lấy hai tay của một thiếu niên, chân dưới linh hoạt chặn lại hai chân cậu. Thiếu niên mất thăng bằng liền ngã xuống mặt đất. “Sao lại chạy?!”

“Thầy ah’, chúng em đã sai.”

“Sai chỗ nào?”

“Chúng em không nên làm trái nội quy trường học, đã tới còn chạy ra ngoài lên mạng...”

Diệp Phong không nghĩ tới tên nhóc này lại không có cốt khí như vậy. Hắn cũng lười đùa với bọn họ, “Giáo sư của các cậu đâu?”

“Thầy Thư có việc bận nên đã sớm đi rồi.”

“Đi về nhà?” Diệp Phong buồn bực. Điện thoại của y vẫn luôn trong tình trạng tắt máy. Nếu y về nhà trước tại sao lại không nói với hắn một tiếng? Thiếu niên bên cạnh lắc đầu, “Thầy ấy không có về nhà, hình như có người gọi đến tìm thầy có việc, em thấy thầy ấy đi rất vội vã.”

Diệp Phong nhíu mày, có thể làm cho Thư Lăng ngay lập tức rời đi chỉ có hai trường hợp, một là người của Thư gia, hai chính là Tưởng Chính Bắc. Nhưng cho dù là trường hợp nào, chỉ cần nghĩ đến chuyện buổi sáng Thư Lăng đã đáp ứng hắn, lại càng khiến cho hắn thêm tức giận ở trong lòng.

“Thầy ah’... chúng em có thể trở về không?”

“Chuyện tối nay tôi sẽ nói cho giáo sư các cậu biết để y xử lý. Nếu lần sau các cậu còn tái phạm thì cẩn thận bài luận văn tốt nghiệp đi.”

Ba thiếu niên ủ rũ rời đi.

Trở lại trong xe Diệp Phong lại châm một điếu thuốc. Thư Lăng vẫn luôn không thích khói thuốc lá lượn lờ trong xe, cho nên hắn rất ít khi hút thuốc trước mặt Thư Lăng. Nhớ đến chuyện ngày trước, bản thân hắn dự định buông tha cho việc học. Cũng vì thế mà Thư Lăng mỗi ngày đều chạy theo sau hắn. Lúc đó Diệp Phong còn cảm thấy y phiền, thậm chí còn muốn ra tay đánh y. Bây giờ nghĩ lại hắn cảm thấy đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của hắn. Có chỗ nào giống như hiện giờ?! Diệp Phong ở ngoài mặt luôn làm ra vẻ không hề quan tâm. Nhưng hắn biết rõ trong lòng mình có bao nhiêu để ý đến Thư Lăng. Có bao nhiêu cẩn thận sợ làm y mất hứng. Cho dù là vậy, hắn cũng không thể nào sánh bằng Tưởng Chính Bắc, một kẻ ra nước ngoài bảy năm trời không hề có tin tức.

Diệp Phong sau khi thích Thư Lăng mới phát hiện trong lòng y vẫn luôn không thể vứt bỏ được kẻ đó. Khi ấy hắn tâm cao khí ngạo, cảm thấy cho dù tình cảm đó có sâu đậm hơn nữa, hắn cũng có thể có được y. Nhưng hiện thực tàn nhẫn, hắn đã hoàn toàn thất bại. Cho dù cả hai có sự thân mật của xác thịt, nhưng hắn vẫn không có cách nào tiến vào trái tim của Thư Lăng. Y uống say, y mệt mỏi, y đều theo bản năng mà gọi cái tên đó, cho tới bây giờ đều không phải là tên của hắn.

Thời điểm Thư Lăng nói Diệp Phong đến nhà Tưởng Chính Bắc làm gia sư cho con trai hắn. Sự ghen tị của Diệp Phong gần như lên đến đỉnh điểm, “Muốn tôi đi cũng được, tối nay cho tôi thượng anh, thế nào?”

Hắn cho rằng Thư Lăng sẽ từ chối, nào nghĩ đến y lại gật đầu đáp ứng...

Đêm hôm đó Thư Lăng bị Diệp Phong gây sức ép thật thảm. Diệp Phong biết Thư Lăng vẫn cảm thấy hắn là một đứa trẻ thiếu hụt tình cảm, cho nên y luôn luôn đối xử ôn nhu với hắn. Cũng bởi vì làm giáo sư một thời gian, Thư Lăng trở nên thích đi cứu vớt những học trò lầm đường lạc lối. Diệp Phong không phải là người đặc biệt trong mắt Thư Lăng. Hắn và Thư Lăng chỉ giống như thầy và trò mà thôi.

Nếu không phải thành lập mối quan hệ bạn giường. Có lẽ Thư Lăng đã quên cậu giống như quên những học trò khác của y..

Khi hắn đến Tưởng gia mới phát hiện Tưởng Chính Bắc không có tình cảm với Thư Lăng. Hắn ban đầu cho rằng hai người họ từ nhỏ đã có tình cảm với nhau. Thì ra chỉ có một mình Thư Lăng đơn phương yêu Tưởng Chính Bắc.

Mà khi Diệp Phong gặp Tưởng Chính Bắc, hần tựa hồ không giống như những gì mà Diệp Phong nghe được. Hần rất yêu thương Tưởng Thần, cơ hồ gần như là sủng nịnh. Con người sắc đá nhu tình gì đó, Diệp Phong làm không được, cũng khinh thường những thứ đó. Nhưng mỗi khi hần nhìn Tưởng Thần nhắc đến Tưởng Chính Bắc, hai mắt cậu sáng lên giống như ngôi sao trên bầu trời, làm cho Diệp Phong cũng vì thế mà thâm hăm mộ Tưởng Chính Bắc.

“Khụ khụ, sao lại nhiều khói thuốc lá như vậy?! Diệp Phong, là cậu sao? Cậu ở đó ah’?”

Thư Lăng vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trong phòng, khiến cho y muốn chảy nước mắt. Người có thể ở trong này hút thuốc cũng chỉ có một, cho nên Thư Lăng trực tiếp gọi tên Diệp Phong. Trong bóng đêm, Diệp Phong cũng không bởi vì tiếng gọi đó mà cảm thấy mình được cứu chuộc. Bóp mẫu tàn thuốc trong tay, ánh mắt Diệp Phong âm trầm.

“Thật là cậu ah’, tại sao không nói chuyện?” Thư Lăng cởi áo khoác mở cửa sổ ra để thở.

“Buổi chiều đi đâu?”

Thư Lăng nghe giọng nói lạnh lùng của Diệp Phong liền trở nên sửng sốt. Đột nhiên nhớ tới chuyện mình đã hẹn đối phương đến nhà ăn cơm. “Thật xin lỗi, tôi đã quên chuyện chúng ta hẹn nhau ăn cơm!”

“Gọi điện thoại vì sao không ai bắt?”

“Điện thoại...” Thư Lăng lấy di động ra, màn hình màu đen nhấn mấy lần cũng không lên. “.. nó hết pin, Diệp Phong...”

“Không có chuyện gì thì thôi vậy, tôi đi về trước đây.”

Thư Lăng dường như cũng cảm nhận được cảm xúc không thích hợp của Diệp Phong. Chờ đến khi hần đứng dậy đi ngang qua y, y liền kéo tay hần lại. Thư Lăng bị bàn tay lạnh như băng của hần làm cho rùng mình. “Sao người cậu lại lạnh như vậy ah’? Cậu đến đây khi nào?”

“Tìm không thấy anh nên tới.”

“Đã trễ rồi, nếu không đêm nay cậu ngủ lại đây đi.”

Diệp Phong hơi cúi đầu nhìn Thư Lăng, ánh mắt của đối phương rõ ràng không có bất kỳ ý tứ nào khác. Xem ra chỉ đơn thuần là cùng nhau đắp chăn đi ngủ. “Ngủ trên giường anh mà không làm chuyện gì tôi sợ tôi không quen.”

“Diệp Phong...”

Nhìn vẻ mặt của Thư Lăng trong nháy mắt ảm đạm, như những lời này khiến cho y thương tâm. Diệp Phong rút cuộc gạt tay Thư Lăng đang nắm lấy hần ra, mở cửa rời đi.

Là hần, chỉ có mình hần cho tới nay vẫn luôn nghiêm túc duy trì mối quan hệ không có tương lai này. Dưới đáy lòng y rút cuộc không thể tiếp nhận thêm người khác sao?

※

Sau khi gặp mặt Thư Lăng, Tưởng Chính Bắc liền vội vàng về nhà.

Thời điểm trở về mới phát hiện Tưởng Thần đang chuẩn bị đồ bỏ vào túi sách của cậu. Thấy cậu mở xem dụng cụ vẽ cùng màu nước, Tưởng Chính Bắc lúc này mới nhớ tới chuyện cậu ngày mai sẽ đi cùng thầy giáo đến ngoại ô vẽ phong cảnh.

“Con chuẩn bị đồ xong chưa?” Tưởng Chính Bắc hỏi cậu.

Tưởng Thần cẩn thận xem xét thêm lần nữa mới gạt đầu nói với hần. “Đã xong ba ba.”

“Nếu gặp chuyện không may thì nhớ phải gọi điện thoại cho ba đầu tiên.”

Tưởng Thần gật đầu.

Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu. “Tiền ở trong ngăn kéo, con tự đi lấy đi.”

“Ba ba...”

“Sao?”

“Không có gì...”

Tướng Thần rõ ràng muốn nói lại thôi. Tướng Chính Bắc đành phải vươn tay nắm lấy cậu, hắn nghiêm mặt nói. “Không được giấu ba ba.”

Tướng Thần cắn môi nửa ngày mới mở miệng hỏi. “Ba ba sẽ tái hôn sao?”

Tướng Chính Bắc bị câu hỏi của cậu chọc cười. “Ai nói cho con nghe điều này?”

“Không có ai.. là do con suy đoán.”

“Không có chuyện gì sao lại suy đoán ba ba sẽ tái hôn?” Tướng Chính Bắc hơi híp mắt lại hỏi.

Tướng Thần nghiêng đầu tránh đi ánh mắt của Tướng Chính Bắc. Cậu không biết phải nói như thế nào, buổi trưa bạn cùng bàn của Tướng Thần đột nhiên nhắc đến hàng xóm của cậu ấy. Bạn cùng bàn nói gia đình đó có một ông bố vẫn luôn độc thân, nhưng đột nhiên lại cùng một người phụ nữ khác tái hôn. Nghe thấy chuyện này, Tướng Thần không biết vì sao lại cảm thấy khó chịu trong lòng. Cậu vẫn còn chưa cảm nhận đủ cuộc sống riêng tư của cậu và ba ba. Tướng Thần không thích cuộc sống của cậu và ba ba còn có thêm một người phụ nữ khác chen ngang. Hơn nữa người phụ nữ đó lại càng thân mật với ba ba hơn cậu. Tướng Thần cảm thấy mình trở nên rất ích kỷ.

“Thật xin lỗi ba ba, con sẽ không nghĩ lung tung nữa.”

Tướng Thần bay nhanh trốn về phòng mình. Tướng Chính Bắc nhìn chằm chằm bóng lưng của cậu, ánh mắt hắn không khỏi tối lại. Hắn không quá xác định mọi chuyện như bây giờ có gì là không đúng. Tướng Thần đứa bé này.. dường như càng ngày càng ỷ lại vào hắn hơn trước kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Con đầu to, bố đầu nhỏ, một đôi bạn thân, hai cha con hạnh phúc

~~Edit: =.,=.. yêu cầu tỷ không đầu độc tuổi thơ của em..

17. Chương 17

Tướng Chính Bắc không biết từ nơi nào tìm được một hộp cứu thương, hắn bỏ vào trong túi xách cho cậu. Sau đó đưa tiền cho Tướng Thần, dặn cậu ra ngoài phải ăn cơm đầy đủ. Tướng Thần tâm tình vui sướng hôn ba ba của cậu một cái mới chịu rời khỏi nhà.

Bởi vì lúc trước dọn ra khỏi Tướng gia khá vội vàng. Nên Tướng Chính Bắc thừa dịp cuối tuần chuẩn bị trở về Tướng gia lấy vài thứ. Khi hắn đứng trước cửa Tướng gia, ầm chuông nửa ngày mới có người làm đến mở. “Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Nơi này có phải là Tướng gia?”

“Đúng vậy tiên sinh.”

Người hầu còn chưa nói xong, Tướng Chính Bắc đã tự đẩy cửa đi vào. Người làm kia không ngăn cản được hắn, liền đi theo sau không ngừng hỏi lai lịch của hắn. Cuối cùng bà Tướng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Tướng Chính Bắc đi vào, bà vô cùng sửng sốt.

“Bà chủ, vị tiên sinh này..”

“Tiên sinh cái gì! Đây là nhị thiếu gia!”

Người làm bị bà Tướng dọa sợ liền nín thở lui trở về. Tướng Chính Bắc lười nhìn bà Tướng thị uy, hắn đi thẳng trở về phòng mình. Bà Tướng đi theo sau nhiệt tình hỏi thăm. “Hôm nay sao con lại có thời gian trở

về vậy ah'? Cha và anh hai con cũng vừa đi ra ngoài gặp một vị khách quan trọng. Chị dâu con lại mang hai đứa con về nhà mẹ đẻ. Trong nhà hôm nay chỉ còn dư lại một mình bà già này."

"Quản gia đâu?"

"Con nhắc quản gia ah'. Vì dưới quê có chuyện nên ông ta đã từ chức, rồi đi hai ngày trước rồi." Tay Tưởng Chính Bắc tìm đồ vật bỗng ngừng lại một chút, nhưng hần lại không hỏi gì. Bà Tưởng vẫn tiếp tục nhiệt tâm mà nói chuyện với hần. "Gần đây ở bên ngoài có quen không? Nghe nói hai ngày trước tiểu Thần bị bệnh, hiện giờ thế nào rồi?"

Tưởng Chính Bắc không kiên nhẫn mà đóng cửa thật mạnh. Bà Tưởng bị hần làm cho hoảng hốt một chút, nghiêng người sang một bên tránh né. Tưởng Chính Bắc không thể chịu đựng được gương mặt giả nhân giả nghĩa của bà, hần trầm giọng nói. "Hôm nay lão gia tử không có ở nhà, bà không cần phải vất vả nguy trang như vậy."

"Con.. đứa nhỏ này nói cái gì vậy?" Bà Tưởng xấu hổ cười cười.

"Nói cái gì thì tự bà rõ ràng nhất đi. Năm đó mẹ tôi vì sao mà chết, chẳng lẽ bà đã quên sao?"

Nhắc đến mẹ ruột của Tưởng Chính Bắc, biểu tình trên mặt của bà Tưởng nháy mắt trở nên âm trầm. Bà đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nhờ vào trang điểm và công nghệ thẩm mỹ cao cấp, nên bà bảo trì dáng vẻ bên ngoài rất tốt. Hơn nữa bà lúc nào cũng biểu lộ mình là một người khoan dung, cho nên rất ít người dám coi khinh bà. Một người hoà ái dễ gần, còn đồng ý thu dưỡng con của kẻ thứ ba. Tưởng Chính Đông vẫn luôn cực kì kính trọng người mẹ ruột này. Chỉ có Tưởng Chính Bắc mới biết rõ người đàn bà này khẩu Phật tâm xà ra sao. Ngay tại trước mặt một đứa trẻ ba tuổi hạ độc người mẹ ruột của nó.

"Người biết cái gì?!"

Nhìn bà Tưởng bỗng nhiên khẩn trương, Tưởng Chính Bắc cười lạnh. "Tôi cái gì cũng biết."

"Người nói vậy! Người làm sao có thể biết được! Người khi đó còn chưa đến ba tuổi!"

"Nói không chừng những điều này là do báo ứng, nên những chuyện xảy ra lúc nhỏ tôi đều biết." Trên thực tế là do đời trước bà Tưởng đã nói thẳng thừng với hần. Khi đó trong lòng Tưởng Chính Bắc rất phức tạp. Ở trong mắt hần chưa từng xem bà là một kẻ tiểu nhân. Nhưng đối phương lại đánh một quyền chí mạng vào ***g ngực của hần.

Bà Tưởng nhìn sắc mặt của Tưởng Chính Bắc không biết là thật hay là giả. Nhưng bà dĩ nhiên không dễ dàng bị Tưởng Chính Bắc hù dọa. "Người, đứa nhỏ này. Mẹ của người là do hút ma túy mới chết. Hay là vì lúc đó người vẫn còn nằm trong bụng bà ta nên bây giờ bị ảnh hưởng?"

Tưởng Chính Bắc hút một ngụm lãnh khí, đánh gãy lời nói của bà Tưởng. "Tôi không cần Tưởng Thị." Bà Tưởng sững sốt, không thể tiêu hoá kịp ý tứ trong lời nói của hần. "Nói thật, con trai của bà, anh hai của tôi không phải là một kẻ có đầu óc kinh doanh. Tuy Tưởng Thị hiện giờ làm ăn phát đạt. Nhưng rơi vào trong tay của hần chỉ sợ sẽ mau sập tiệm thôi."

"Người...!"

Vừa ra khỏi cửa Tưởng gia, Tưởng Chính Bắc liền gọi điện thoại cho Du Tri Hiểu. "Những thứ đó mau chuẩn bị, tôi muốn có vào ngày mai!"

Du Tri Hiểu đang ngồi ăn cơm trưa thì nhận được điện thoại của Tưởng Chính Bắc. Cuộc gọi chưa đến một phút này khiến cho cậu đứng hình mấy giây. Thư ký nhìn cậu ngẩn người cười hỏi, "Làm sao vậy? Điện thoại của ai thế?"

"Quản lý."

Biểu tình của thư ký đột nhiên khẩn trương lên, "Có phải quản lý muốn chúng ta đi tặng ca?"

"Không có, chỉ là thúc dục tiến độ mà thôi. Chị còn muốn ăn gì nữa không? Chúng ta tiếp tục ăn đi."

Thư ký nhìn chồng chén đĩa như núi cao trước mặt mình ngại ngần lấy khăn giấy lau miệng, "Không cần, chị no rồi."

“Thế sao, thật đáng tiếc, em còn muốn tới một quán đồ nướng nữa. Cũng hy vọng chị tiểu Lâm có thể đi ăn chung với em.”

“VẬY HẢ? THẾ ĐƯỢC RỒI...”

※

Sở thích gần đây của Tưởng Chính Bắc đó chính là mua những bộ quần áo lông đáng yêu cho Tưởng Thần. Sau đó hắn sẽ tự cảm thán trong lòng một câu, “cực cưng của hắn thật giống một tiểu thiên sứ”. Nhưng đến buổi tối, sau khi Tưởng Thần đi dã ngoại về lại mặc một chiếc áo khoác mà Tưởng Chính Bắc chưa bao giờ thấy qua.

Sáng sớm khi Tưởng Thần rời khỏi nhà, quần áo cậu mặc là do chính tay Tưởng Chính Bắc cố ý chọn lựa. Tại sao cậu ra ngoài chỉ có một chuyến mà quần áo liền thay đổi?!

“Ba ba, hôm nay con vẽ được một phong cảnh rất đẹp! Ba ba có muốn xem không?” Tưởng Thần hiển nhiên tâm tình vui sướng. Áo khoác cũng chưa kịp cởi đã cầm tập vẽ chạy tới. Ống quần của cậu cũng dính một chút bùn đất và cây cỏ trên núi. Cậu mặc một chiếc áo khoác rộng màu đen không thuộc về mình, vội vã chạy đến bên cạnh Tưởng Chính Bắc. “Chỗ đó thật là đẹp, đáng tiếc con không thể cùng ba ba ngắm.”

Tưởng Chính Bắc lật xem tập vẽ của Tưởng Thần. Suy nghĩ đến chiếc áo mà cậu đang mặc, hắn không biết nên mở miệng đề cập chuyện này ra sao. Nào biết Tưởng Thần đột nhiên mở miệng nói, “Lúc bọn con xuống núi có một người bạn học bị ngã, không may cậu ấy lại rơi xuống suối, quần áo của cậu ta lúc đó đều ướt cả.”

“Huh?” Tưởng Chính Bắc hồ hững phát ra một tiếng.

“Ba ba, sau đó con đã cho cậu ta mượn quần áo của con...” Bởi vì trước kia bị Tưởng Hạo tạt màu nước, nên Tưởng Thần đối với quần áo rất cẩn thận. Hôm nay cậu có thể cho người bạn kia mượn quần áo là bởi vì nhìn bộ dạng của cậu ta rất lạnh. Tưởng Thần do dự một hồi mới quyết định giúp đỡ cho cậu bạn kia.

Sau khi cởi áo khoác ra Tưởng Thần cũng cảm thấy lạnh. Cậu vốn vừa khỏi bệnh nên đã hắc xì hơi mấy cái. May mắn người bạn ngồi cùng bàn của cậu cho cậu mượn áo khoác. Lúc này cậu mới bình yên vô sự về nhà.

“Ba ba?”

Tưởng Chính Bắc buông tập vẽ của Tưởng Thần ra, thấy bộ dạng của cậu rất cẩn thận liền theo thói quen xoa đầu cậu. “Vẽ rất đẹp, ba ba nhìn mà mê mẩn.”

Nghe Tưởng Chính Bắc khích lệ, Tưởng Thần cao hứng hí hóp đôi mắt to lại.

Buổi tối Tưởng Thần cố ý vẽ lại bức tranh của mình. Tưởng Chính Bắc ngồi ở bên cạnh kiểm tra bài tập của cậu. Thành tích giữa kỳ của Tưởng Thần không kém, được xếp vào top năm trong lớp. Xem ra Tưởng Thần cũng khá thích ứng chương trình học của Nhất Trung.

“Con hiện giờ nghe giảng có hiểu hết không?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Mỗi khi học bài mới con sẽ chuẩn bị bài trước, khi học tới sẽ nhẹ nhàng hơn.”

“Lúc nào mà con lại thông minh như vậy nha.”

“Kỳ thật là do bạn cùng bàn dạy con, cậu ấy học rất nhanh cũng rất giỏi. Ngày đó con hỏi thăm cậu ấy làm như thế nào, cậu ta nói cho con biết.”

Xem ra người bạn cùng bàn này đối với Tưởng Thần không tệ. Những đứa trẻ học ở sơ trung bình thường rất hay so đo thành tích. Có đôi khi chỉ là một bài tập đơn giản, nhưng đối phương cũng không muốn giảng cho người khác nghe.

“Cái này cho ba ba..”

Tưởng Chính Bắc cảm xúc hoá, chưa kịp nói gì Tưởng Thần đã bồi thêm một câu, “Thầy nói tác phẩm lần này của con có thể cầm đi tham gia giải đấu ở trường. Nghe nói nếu như đoạt giải nhất sẽ có thể tham gia cuộc thi vẽ ở thành phố.”

Tưởng Thần nói rất kích động, cậu trước kia rất ít khi hoa chân múa tay biểu đạt tâm tình vui sướng như vậy. Mỗi lần đề cập đến chuyện vẽ tranh, cậu liền thay đổi thành một người khác. Đồi trước Tưởng Chính Bắc từng nghe tình nhân của hắn nói một câu, đứa bé này trời sinh là một nghệ thuật gia, liếc mắt nhìn nó một lần là có thể nhận ra được. Tưởng Chính Bắc khi đó cũng không để ý, đồi trước hắn vốn dĩ là một tên hồ đồ.

“Nếu là như vậy thì con hãy vẽ cho thật đẹp, ba không quấy rầy con nữa.”

Tưởng Thần kỳ thật muốn ba ba ở bên cạnh mình. Nhưng nếu như vậy, lúc cậu vẽ tranh sẽ rất dễ bị phân tâm. Tưởng Thần cắn môi nhìn Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc bị đôi mắt đen láy của cậu nhìn chằm chằm đến dương tâm. Hắn liền ôm lấy Tưởng Thần, hôn một chút lên đôi môi màu hồng của cậu sau đó mới chịu buông tay. “Tiểu hoạ sĩ của chúng ta hãy chuyên tâm sáng tạo đi.”

Tưởng Thần sờ đôi môi vừa bị Tưởng Chính Bắc hôn. Có được yêu thương khẳng định của Tưởng Chính Bắc, lúc này cậu mới cảm thấy mỹ mãn mà vui đầu vẽ tranh.

Bởi vì Tưởng Thần đột nhiên tham gia thi đấu. Ước định tìm một giáo viên dạy vẽ cho cậu của Tưởng Chính Bắc và Thư Lăng cũng tạm thời bị gác lại trong vô hạn.

Cùng lúc đó, công ty mới của Tưởng Chính Bắc cũng chuẩn bị rống trống khua chiêng đi vào hoạt động. Hiệu suất làm việc của Du Tri Hiểu căn bản không thể hoài nghi. Ngày hôm sau Tưởng Chính Bắc liền nhìn thấy toàn bộ tư liệu của công ty mới, cùng một bản danh sách các nhà máy cửa hàng tư nhân có ý muốn hợp tác hiện nay.

“Đồng vốn có thể xoay vòng nhanh không?”

“Quy ước trong bản hợp đồng ký kết giữ chúng ta và các nhà máy hiệu buôn là sau khi tiêu thụ hết mặt hàng mới có thể tính phí chi trả. Về phần các nhà sản xuất, chúng ta trước đó đã có thể thu hồi đồng vốn. Cho nên tài chính hiện giờ hoàn toàn không có vấn đề. Còn về phần công ty vận tải, hiện giờ vẫn chưa có tiến triển gì.”

Năm 2000 rất ít người thành lập công ty chuyển phát nhanh. Ngành công nghiệp chuyển phát nhanh được ra đời và phát triển cũng là do sự bùng nổ mua sắm trên mạng internet. “Có lựa chọn nào tốt hơn không?”

Du Tri Hiểu lắc đầu, “Hiện giờ toàn bộ ngành công nghiệp chuyển phát nhanh đều khá trì trệ. Nhưng với sự mở rộng gần đây của Alibaba, nên đã có thể nhìn thấy dấu hiệu phát triển của ngành công nghiệp chuyển phát nhanh. Nhưng những công ty đó cơ bản chỉ mới thành lập được hai năm. Về phần hợp tác như thế nào, tôi cảm thấy quản lý quyết định là tốt nhất.”

“Đi, cậu đi gọi Mưu Lỗi, tôi muốn trang web của chúng ta phải trực tuyến vào tháng sau.”

“Vâng.”

Một tháng sau, Tưởng Chính Bắc quyết đoán rời khỏi Tưởng Thị, chính thức ra ngoài thành lập công ty riêng.

Thời điểm tin tức được truyền đi, Tưởng lão gia tử tức đến độ mũi gần như thở ra khói. Bà Tưởng không thể không nói một số câu trấn an ông. Nhưng về việc con trai thứ hai của Tưởng Thị chính thức tuyên bố thoát ly khỏi Tưởng Gia, tự mình thành lập công ty riêng chung quy cũng khó tránh khỏi sự suy đoán của những người bên ngoài. Tưởng Thị đã xảy ra chuyện gì? Tưởng Thị có phải đã hư thối ở bên trong hay không?

Tưởng Chính Bắc rời đi đã gây ra đả kích không nhỏ cho Tưởng Thị, mà ngay cả nhóm cổ đông cũng bàn tán sôi nổi. Tưởng lão gia tử không nói lời nào, việc này Tưởng Chính Đông đành phải tự mình xử lý. Những cổ đông đó cũng không dễ gạt gẫm, giằng co vài ngày, Tưởng Chính Đông cũng mau chóng rơi vào tình trạng kiệt sức.

“Không thể tưởng tượng được thằng nhóc này làm thật.”

Bà Tưởng than thở liền bị Tưởng Chính Đông nghe được. “Mẹ, việc này mẹ đã sớm biết?”

“Lần trước nó về nhà đã nói qua một lần, mẹ khi đó cho rằng nó nói đùa. Ai biết nó thật sự...”

“Vậy sao mẹ không nói cho con biết?!”

“Nói cho con biết thì thế nào?! Sao con lại mềm lòng với nó như vậy? Nó đi rồi không phải tốt sao? Tưởng Thị sau này sẽ là của con. Chẳng lẽ con mong nó ở lại để dè đầu con?”

Tưởng Chính Đông không vui, “Mẹ, Chính Bắc không phải là một người không biết tốt xấu!”

“Nó hiện giờ phá Tưởng Thị thành cái dạng này, con thấy chưa đủ sao?” Bà Tưởng không hiểu vì sao con trai bà lại bênh vực cho đứa con hoang của ả ca sĩ kia như vậy. “Chính Đông, tất cả những gì mẹ làm đều là vì con. Cha của con tuy cho con chức vị cao ở Tưởng Thị. Nhưng con cũng thấy, nhiều năm như vậy con có nắm được thực quyền trong tay không? Tưởng Chính Bắc vừa đi bảy năm, cha con vì sao lại muốn tìm Tưởng Thần về?”

Tưởng Chính Đông nhú mày.

“Con giấu lại đi, từ sau khi Tưởng Chính Bắc trở về. Những việc cha con làm điều là bởi vì trong lòng ông ta luôn xem trọng Tưởng Chính Bắc. Con nên hiểu điều đó.”

“Mẹ.. làm sao mẹ biết được...”

Ánh mắt của bà Tưởng chợt loé lên sự ngoan độc. “Mẹ và ông ta sống chung đã hơn ba mươi năm rồi. Những chuyện này nếu nhìn không ra được thì đúng là kẻ mù! Người bạn gái lúc trước của Tưởng Chính Bắc biến mất không có một chút tung tích, con không nghĩ tại vì sao ah?”

Người con gái một lòng muốn sinh con cho Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Đông vẫn còn chút ấn tượng. Ngày đó cha hắn không cho cô gái đó tiến vào Tưởng gia. Sau đó thì cô gái kia cũng biến mất, Chính Bắc cũng không có ý đi tìm. Cuối cùng tên của người con gái đó gần như biến mất khỏi Tưởng Gia, không lẽ cha...

“Cho nên Chính Đông, con ngàn vạn lần đừng nghĩ đến chuyện kéo Tưởng Chính Bắc trở về. Nó một khi trở về thì con coi như xong!”

18. Chương 18

Công ty mới đi vào hoạt động khiến cho Tưởng Chính Bắc hầu như bận đến sức đầu mẻ trán. Thời gian ở cùng Tưởng Thần cũng trở nên ít đi.

Tưởng Thần gần đây bận rộn tham gia cuộc thi vẽ tranh trong trường. Vốn cậu muốn tìm Tưởng Chính Bắc góp ý giúp mình. Nhưng nhìn bộ dạng vô cùng mệt mỏi của Tưởng Chính Bắc mỗi khi trở về nhà, Tưởng Thần thật sự không đành lòng đi quấy rầy hắn. Nhìn thấy Tưởng Chính Bắc ngủ quên trên ghế sofa, trong lòng Tưởng Thần cũng theo đó mà đau đớn.

Thời điểm Tưởng Chính Bắc mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, hắn ngửi thấy một mùi hương từ trong phòng bếp bay ra. Nhìn đồng hồ, đã trễ thế này ai lại có thể đến nhà hắn. Tưởng Chính Bắc gọi Tưởng Thần hai tiếng. Lúc này hắn mới phát hiện cậu đang mặc tạp dề từ trong nhà bếp chạy ra. Trong tay cậu còn cầm thìa, vẻ mặt luống cuống nhìn Tưởng Chính Bắc.

“Tiểu Thần? Con đang làm gì ở trong bếp vậy?”

“Con.. con nghĩ ba ba chưa có ăn cơm. Cho nên muốn nấu trứng chần nước sôi...” Tưởng Thần có chút sợ hãi, giống như rất sợ Tưởng Chính Bắc sẽ tức giận.

“Con ngoan, ba thật vui.”

“Vậy.. ba ba có muốn ăn bây giờ không?”

“Àn.”

Đã hơn một giờ sáng, Tưởng Thần làm trứng chần nước sôi thêm chút rau thơm cùng xì dầu cho Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc mơ hồ buồn ngủ, nhưng hần bị mùi hương dụ dỗ liền mở mắt ra. Nhìn đáng vẻ cẩn thận của Tưởng Thần, trong lòng hần thoáng cái sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc.

“Ba ba mau ăn đi, thầy con nói thân thể khoẻ mạnh mới có thể làm việc được.”

Tưởng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng của Tưởng Thần, kéo cậu vào trong ***g ngực mình. Cái tạp dề rộng thùng thình mặc trên người Tưởng Thần trông giống như một chiếc váy, nhìn cậu hiện giờ thật giống như cô bé lọ lem đáng yêu trong truyện cổ tích. “Trẻ như vậy sao con không ngủ, ba làm phiền con sao?”

“Không có.” Tưởng Thần cuống quýt giải thích, “Là con tự tỉnh lại.”

“Qua hai ngày nữa thì ổn rồi, ba lúc trước hứa mỗi ngày đều đón con tan học, bây giờ lại không thể thực hiện được.”

“Con biết ba ba rất vất vả, con cũng trưởng thành rồi, con tự biết chăm sóc bản thân mình.”

Tưởng Chính Bắc nhìn vẻ mặt của cậu như muốn nói “hãy tin tưởng con” liền bật cười. Hần hôn lên gương mặt trắng noãn của cậu một cái, “Thật ngoan, con mau đi ngủ đi. Nếu không ngày mai đến trường sẽ ngủ gà ngủ gật, đến lúc đó sẽ bị bạn học chê cười.”

Tưởng Thần đỏ mặt ôm lấy cổ Tưởng Chính Bắc, cậu cũng hôn hần một cái. “Ba ba ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” bé ngoan.

Biết rõ đối phương đã sắp tiến vào thời kỳ trưởng thành. Nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn nhịn không được đối xử với cậu giống như trẻ con. Không biết có phải là do hần cảm thấy cậu quá yếu ớt, hay là chung quy hần cảm thấy đã thiếu cậu một tuổi thơ vô lo vô nghĩ. Nhìn trên bàn dư lại nửa phần trứng chần nước sôi, Tưởng Chính Bắc cầm lấy ăn một hơi.

Bởi vì được ăn bữa ăn khuya tình yêu của đứa con mình nấu. Cả người Tưởng Chính Bắc đều có động lực không ít, công tác ban ngày đều rất thuận lợi giải quyết xong. Trừ bỏ chuyện bán lẻ ở bên ngoài, những bản hợp đồng lớn đều được bàn bạc ổn thoả. Nhân viên cũng vì thế mà nhiệt tình tăng cao. Tưởng Chính Bắc cười nói mọi người đặt chỗ cùng nhau ăn cơm, nhưng kết quả hần lại lái xe về nhà trước.

“Khẳng định là đi đón con trai, chúng ta tiếp tục đi!” Chị thư ký cầm ly giờ lên.

Tưởng Thần sau khi đem tranh vẽ của mình nộp cho giáo viên mỹ thuật, quả nhiên đã chiếm được giải nhất trong cuộc thi vẽ tranh ở trường. Nghe thầy nói, tranh của cậu sẽ để ở trường học triển lãm hai ngày. Sau đó sẽ đưa lên thành phố tham gia cuộc thi vẽ tranh dành cho thanh thiếu niên trên toàn quốc. Tưởng Thần càng nghĩ càng vui vẻ, cả người đều không giống như mọi khi im lặng nhút nhát.

“Thầy con nói sẽ có rất nhiều tuyển thủ ưu tú đến tham gia cuộc thi cấp thành phố, cũng có cả những danh hoạ đến tham dự.”

“Vui vẻ thế sao?”

Tưởng Thần gật đầu, “Như vậy sẽ có rất nhiều người nhìn thấy ba ba. Cũng sẽ có rất nhiều người biết ba ba của con là người ba tốt nhất.”

Tưởng Chính Bắc sững sốt một chút. Bản thân hần gần đây dường như luôn dễ bị đứa bé này đâm trúng sợi dây thần kinh mềm yếu nhất. “Cũng sẽ có rất nhiều người biết con của ba ưu tú ra sao.”

Đêm hôm đó, bầu không khí trong căn nhà nhỏ của hai cha con Tưởng gia thật đầm ấm. Hai người lặng lẽ ngồi sát nhau cùng ăn cơm. Tưởng Chính Bắc vĩnh viễn cũng không ngờ đến một ngày hần sẽ nghĩ “chỉ cần có đứa bé này cả đời thì đủ rồi”.

Cho dù sau này cậu lớn lên yêu chính cha ruột của mình. Như vậy cứ để cho cậu yêu đi, không gì có thể sánh bằng tình cảm đơn thuần của Tưởng Thần.

※

Ngày Tưởng Thần tham gia triển lãm tranh cũng là ngày lễ giáng sinh. Những nhà nghệ thuật trời sinh luôn có tế bào lãng mạn. Nên trước khi buổi lễ bắt đầu, ban tổ chức đã treo những dây đèn đỏ thắm xung quanh những cây thông xanh mượt. Nhiều đứa trẻ tham gia cũng vì vậy mà tăng lên không ít hứng thú.

Tưởng Thần hôm nay mặc một bộ quần áo trông giống như cậu chủ nhỏ ở nông trường. Cậu mang một chiếc khăn quàng cổ thật dày hình thoi. Một tay được Tưởng Chính Bắc nắm trong túi áo.

Xung quanh đều là gia trưởng của những đứa trẻ tham gia cuộc thi. Nhưng duy nhất chỉ có hai cha con Tưởng gia có vẻ ngoài giống như người mẫu, một lớn một nhỏ đi cùng nhau khiến cho mọi người xung quanh đều chú ý. Tưởng Thần trời sinh là người dễ thẹn thùng. Nhưng hiện giờ cậu đã đem toàn bộ tinh lực đặt trên một bức tranh được trưng bày ở đại sảnh triển lãm. Ngay cả khi Tưởng Chính Bắc buông lỏng tay cậu, cậu cũng không phát giác.

Nhìn vẻ mặt vô cùng nhập tâm của Tưởng Thần. Tưởng Chính Bắc cảm thấy mình bị bỏ rơi nghiêm trọng.

Nói ba ba là người quan trọng nhất. Kết quả còn không bằng một bức tranh xinh đẹp.

“Chính Bắc? Sao cậu lại ở đây?”

Thời điểm Thư Lăng nhìn thấy Tưởng Chính Bắc, y rất kinh ngạc. Nghe Âu Tề nói hẳn mới mở công ty nên rất bận rộn. Như thế nào lại có thời gian đến tham dự buổi triển lãm tranh vẽ của trẻ con này? Y đảo mắt lại nhìn thấy Tưởng Thần. Nhớ tới lần trước Tưởng Chính Bắc nói muốn y giúp hẳn tìm một giáo viên dạy mỹ thuật. Trong nháy mắt Thư Lăng liền hiểu được nguyên do.

“Tranh vẽ của tiểu Thần được trưng bày ở đây, tôi dẫn nó đến xem.”

“Đúng rồi, đều quên giới thiệu cho cậu biết.” Đi bên cạnh Thư Lăng là một vị giáo sư tóc hoa râm, mắt thấy ông đã gần bảy mươi tuổi. “Vị này chính là Dương lão tiên sinh. Là thầy dạy vẽ nổi danh trong giới hội họa thanh thiếu niên. Tranh vẽ của ông ấy đã giành không ít giải thưởng ở quốc tế và trong nước.”

“Giáo sư.” Tưởng Chính Bắc cúi đầu cung kính chào ông.

“Ha ha, người trẻ tuổi rất có lễ phép. Hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi xem xung quanh.”

Chờ Dương lão giáo sư xoay người rời đi, Thư Lăng mới nhỏ giọng lôi kéo Tưởng Chính Bắc nói. “Lão tiên sinh hiện giờ đã lớn tuổi, nên dự định chọn một đứa trẻ để truyền dạy. Chỉ sợ cũng là đồ đệ cuối cùng của ông ấy. Tôi có cho ông ấy xem tranh vẽ của tiểu Thần. Ông ấy nói tranh của con cậu rất sinh động, cũng đồng ý đến gặp hai người. Nhưng lần trước vì chậm trễ nên vẫn kéo dài đến hiện giờ.”

Tưởng Chính Bắc sờ cằm, “Đúng lúc tiểu Thần hôm nay đến đây, chuyện này cũng quá gấp gáp, một lát nữa phải nhờ cậu giúp đỡ tôi ah.”

“Đây là đương nhiên.”

Thư Lăng nói xong liếc mắt nhìn Tưởng Chính Bắc, đối phương cũng đang nhìn y. Thư Lăng nhìn thấy ánh mắt của hẳn không giống như trước đây luôn mang theo sự tàn bạo. Ngược lại càng ngày càng giống một người cha vây xung quanh con mình. Cũng không biết đây là tốt hay là xấu.

Từ khi Tưởng Chính Bắc tuyên bố rời đi Tưởng gia. Kế hoạch của cha Thư Lăng cũng vì thế mà tuyên cáo phá sản. Không có cha y gây áp lực, nên khi Thư Lăng đối mặt với Tưởng Chính Bắc ít nhiều cũng cảm thấy thoải mái. Nhưng y vẫn như cũ không cách nào nói ra được tâm tư giấu kín dưới đáy lòng mình. Có đôi khi y cũng không biết mình hiện giờ có thật sự còn yêu Tưởng Chính Bắc hay không. Rất nhiều chuyện tựa hồ như phản xạ có điều kiện. Chỉ cần là hẳn mở miệng, y nhất định sẽ giúp hẳn làm mọi thứ.

“Gần đây cùng bạn gái ở chung thế nào?”

“Ah? Cái kia.. kỳ thật tôi..” Thư Lăng không biết nên giải thích như thế nào về chuyện đó.

“Không thể tưởng tượng được cậu đã có người yêu. Hồi chúng ta còn nhỏ, tôi và Âu Tề vẫn thường nói cậu là một người trầm lặng.”

“Tôi..” Thư Lăng mở miệng, bất đắc dĩ mà nói. “Tôi không có bạn gái.”

“Vậy cái kia.. lần trước là?”

“Người đó không phải là bạn gái của tôi, cũng không phải là người yêu. Tóm lại không giống như cậu đã nghĩ...”

Không thể tưởng tượng được Thư Lăng cũng biết 419. Tưởng Chính Bắc kỳ thật rất giật mình. Về ngoài của Thư Lăng rất mỹ hoặc, nhưng lại là người rất bảo thủ. Mùa hè cũng tuyệt đối không mặc quần áo lộ da thịt. Ở trong nhận thức của hắn, Thư Lăng vẫn luôn là một người theo đuổi tình yêu đích thật của mình. Nhưng cuối cùng xui xẻo y lại gặp phải hắn.

Thư Lăng nói xong cũng cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng tiếp lời. “Vẫn là nên tìm Dương giáo sư, để ông ấy gặp tiểu Thần đi.”

“Được.”

Đợi cho tới khi bọn họ tìm được hai người, Dương giáo sư đang cùng Tưởng Thần nói gì đó. Gương mặt ông tươi cười như hoa, vừa nhìn đã biết ông đang rất cao hứng. Thư Lăng thở dài một hơi cười nói, “Đường như hai người họ không cần kẻ trung gian là tôi rồi.”

“Xem ra con của tôi rất ưu tú.”

Thư Lăng nghe hắn khen Tưởng Thần như vậy, liền cảm thấy Tưởng Chính Bắc cùng con người lãnh đạm trước kia khác nhau rất xa.

Trách không được Âu Tề nói Tưởng Thần là một tiểu tinh linh. Bản thân y dùng năm năm thời gian cũng không thể thành sự, mà Tưởng Thần chỉ dùng vốn vẹn mấy tháng đã thành công.

Tranh của Tưởng Thần không giành được giải nhất trong cuộc thi cấp thành phố. Cậu tuy ngộ tính rất cao, nhưng vẫn khiếm khuyết một trụ cột. Tưởng Thần có chút mất mát, nhưng lại rất vui vẻ khi được nhận làm học trò của một vị giáo sư. Tưởng Thần thâm nghĩ vào một ngày nào đó, cậu sẽ làm cho bức tranh vẽ ba ba của cậu giành được giải nhất toàn quốc.

19. Chương 19

Từ trong khu triển lãm đi ra, đường phố bên ngoài đã vô cùng náo nhiệt. Đây cũng là lần đầu tiên Tưởng Thần đón lễ giáng sinh. Ngày lễ duy nhất ở nông thôn cậu chờ đợi chỉ có tết âm lịch. Bởi vì khi đó ông sẽ làm bánh bò ngọt cho cậu. Một bữa ăn ở Tưởng gia có khả năng bằng số tiền ăn cơm một tháng của cậu và ông.

Hướng hồ ở vùng nông thôn hẻo lánh không có tin tức thời sự. Lễ giáng sinh cũng chỉ có thể nhìn thấy trên TV mới mua của thôn xóm bên cạnh.

Những dây đèn màu hồng sắc quần quanh cây thông Noel xanh thẫm, bên trên được treo những vật trang trí nhỏ nhắn xinh đẹp. Khiến cho Tưởng Thần cảm thấy mới lạ, cậu liền đứng đó ngắm nhìn cả nửa ngày. “Thích không?”

“Thích.”

“Vậy để ba mua cho con một cái.”

Tưởng Thần còn chưa hiểu Tưởng Chính Bắc muốn mua gì, đối phương đã nhanh chóng đi đến quầy hàng nói với ông chủ. “Đây là địa chỉ, phiền anh hiện giờ vận chuyển đến đó.”

“Ba ba mua cái gì vậy?”

“Cây thông Noel ah.”

Hôm nay là lễ giáng sinh mà vẫn còn người đến mua cây thông Noel. Thậm chí còn không thèm mặc cả, khiến cho ông chủ tiệm đặt biệt nhiệt tình mà tặng thêm cho Tưởng Chính Bắc một đồ đồng trang trí.

Tướng Thần nhìn giấy gói quà màu sắc rực rỡ cùng những món đồ trang trí đủ mọi kiểu dáng. Thậm chí ở đây còn có cả mũ giáng sinh lớn nhỏ.

Ông chủ đem mũ giáng sinh nhỏ đưa cho Tướng Chính Bắc, “Tiên sinh, con trai của ngài mang cái này vào nhất định sẽ rất đáng yêu.”

Tướng Chính Bắc cầm lấy chiếc mũ ướm thử lên đầu Tướng Thần. Sau đó nghiêm túc mang nó lên cho cậu, điều chỉnh xong góc độ, hần cười hì hì nói. “Đúng là rất đáng yêu.”

“Đây là mũ giáng sinh dành cho gia đình. Cái này là của các ông bố, tiên sinh ngài cũng thử xem.”

Đại khái bởi vì không khí hôm nay rất tốt. Tướng Chính Bắc cũng không do dự, hần cầm lấy đeo lên đầu. Tướng Thần ghé ở bên cạnh nhìn hần. Cho dù chiếc mũ ấy trông rất buồn cười, nhưng đeo lên đầu Tướng Chính Bắc, cậu vẫn cảm thấy ba ba rất đẹp trai, rất sáng chói.

“Còn muốn đi đâu nữa không? Ba dẫn con đi.”

Kỳ thật cũng không biết phải đi đâu, hai người nắm tay tùy ý đi trên đường. Người qua lại xung quanh phần lớn là những cặp tình nhân trẻ tuổi, bọn họ hạnh phúc đi sát bên nhau. Khiến cho Tướng Chính Bắc nhớ đến năm hần hai mươi tuổi, hần một mình một người ở nơi đất khách tha hương. Thời điểm cả nước quây quần chúc mừng năm mới, hần chỉ có một mình cô đơn ngồi trên mái nhà uống rượu. Nghĩ một ngày nào đó hần phải về Tướng Thị, đem tất cả những gì thuộc về hần đoạt lại!

Tướng Chính Bắc nắm tay Tướng Thần, trên đường có chút đông đúc, cậu liền theo bản năng nhích lại gần hần. Tay của Tướng Thần nhỏ nhắn mềm mềm, giống như đôi bàn tay trong mơ ngày đó của Tướng Chính Bắc. Trở thành động lực duy nhất dẫn dắt hần đi về phía có ánh sáng.

“Ba ba, ba nhìn xem! Là pháo hoa!”

※

Ở Tướng gia, Tướng lão gia tử ngồi nghiêm nghị trước bàn ăn dài. Tướng Chính Đông cúp điện thoại rồi lại bấm gọi, cho tới khi lão gia tử liếc mắt nhìn hần. “Còn chưa gọi được?”

“Gọi được nhưng không ai bắt máy.”

“Hừ! Nghịch tử!” Tướng lão gia tử không phải là lần đầu tiên nói như vậy với Tướng Chính Bắc. Từ khi Tướng Chính Bắc khư khư cố chấp dọn ra ngoài, còn tự tiện thoát ly khỏi Tướng gia. Mỗi lần Tướng lão gia tử nhắc đến hần dường như càng thêm bất mãn.

Tướng Chính Đông nhớ tới lời nói của mẹ hần, trong lòng cũng càng cảm thấy cha hần xem trọng Tướng Chính Bắc hơn hần rất nhiều. “Chính Bắc có lẽ bận việc của mình, nó nhìn điện thoại nhất định sẽ gọi lại.”

“Đúng vậy.” Bà Tướng cười đem đôi dưa đưa cho lão gia tử. “Chính Bắc không còn là trẻ con, hưởng hồ tiểu Thần còn ở bên cạnh nó, nó sẽ không làm chuyện xằng bậy đâu.”

“Đúng vậy cha, cha không thấy Chính Bắc từ khi dọn ra ngoài ở đều rất tốt sao?”

Ám chỉ của Phương Bình là muốn nhắc đến chuyện Tướng Chính Bắc mở công ty riêng, làm cho lão gia tử tức giận. Tướng Chính Bắc tự nguyện buông tha cho Tướng Thị. Ngay từ đầu Phương Bình cảm thấy việc này có gian trá. Chỉ bằng việc lúc trước Tướng Chính Bắc mới vừa từ nước ngoài trở về, hần đã không ngừng vội vàng muốn tiến vào Tướng Thị chiếm giữ chức vị cao. Hiện tại hần lại làm như vậy, ai dám cam đoan đây có phải là kẻ tạm thời thích ứng, chờ bọn họ lơ là buông lỏng cảnh giác liền đâm một dao? Còn không bằng thừa dịp Tướng Chính Bắc không có ở đây bỏ đá xuống giếng trước mặt lão gia tử.

“Mẹ, chúng ta có mua pháo hoa không?!” Tướng Hằng hỏi Phương Bình.

“Đã sai bảo mẫu chuẩn bị tốt cho các con, lát nữa ăn cơm xong thì ra sân sau chơi. Phải chú ý an toàn có biết không?”

Tướng Hằng buông bát bỏ chạy ra ngoài, Tướng Hạo đi theo phía sau. Nó nhìn vị trí ngồi của Tướng Thần, cái tên kia không ở đây đúng là có chút nhàm chán ah’.

Trên sân thượng vẫn còn giữ lại những cây hoa mà Tường Thần cùng Tường Chính Bắc trồng lúc trước. Bởi vì được nuôi dưỡng trong nhà kính, nên những bông hoa nhỏ màu vàng hiện giờ đã nở rộ. Tường Hằng một bên đốt pháo hoa, còn Tường Hạo ngồi trên ghế ngắm nhìn những bông hoa đó.

“Hạo, anh đang nhìn cái gì vậy? Sao không đến đây đốt pháo hoa cùng với em.”

“Em tự chơi một mình đi, không có ý nghĩa.”

Tường Hằng bĩu môi, “Anh ngồi ngây người nhìn những bông hoa thôi nát đó thì có ý nghĩa chắc?! Bất quá nói thật, thứ có ý nghĩa đã không còn ở đây rồi.”

“Em đang nói Tường Thần?” Tường Hạo cong khoé môi.

“Đúng vậy, anh có cảm thấy như vậy không?” Nhân tình Tường Hằng sáng lên, lại nghĩ tới Tường Thần hiện giờ đang ở cùng với chú ba. Muốn bắt nạt nó cũng không phải là chuyện dễ dàng. “Anh nghĩ xem nó có nói cho chú ba biết chúng ta khi dễ nó không, cho nên chú ba mới mang nó dọn đi.”

“Nó sẽ không nói, nếu chú ba biết thì hai chúng ta đã sớm tiêu rồi.”

Tường Hằng nghĩ một hồi liền gật đầu, “Nghe nói nó thi đậu vào Nhất Trung, trường học đứng đầu thành phố. Không thể tưởng tượng được nhìn nó im im như vậy mà lại lợi hại thế.”

Tường Hạo không có tiếp lời Tường Hằng. Nó nghiêng đầu nhìn những đóa hoa màu vàng bên trong nhà kính. Khoé môi nhếch lên mang theo một tia châm chọc.

Pháo hoa được bắn lên bầu trời biến thành những màu sắc rực rỡ. Những ngọn đèn đường của thành phố hiếm khi lại mang đến cho Tường Chính Bắc một cảm giác ấm áp.

Tường Thần ở trong phòng trang trí cây thông Noel. Cậu nhón mũi chân treo đồ vật lên cây. Tường Chính Bắc liền đi tới, hẩn từ phía sau ôm lấy eo cậu, đem cậu nhắt lên. “Hình như con đã béo lên rồi.”

Nhìn đôi tai đỏ bừng ở phía sau của Tường Thần, Tường Chính Bắc tiếp tục nói, “Nhưng béo lên lại có điểm tốt.”

Sau khi Tường Thần đem những đồ trang trí linh tinh treo lên cây xong, Tường Chính Bắc mới thả cậu xuống. Tắt đèn trong phòng chỉ còn lại ánh sáng của cây thông Noel, chớp tắt chớp tắt làm cho cả căn phòng phá lệ ấm áp.

Nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao. Tường Thần dựa lên ngực Tường Chính Bắc nghĩ như vậy.

※

Những nhà nghệ thuật gia lão luyện trời sinh đều mang theo chút ngông cuồng. Tường Thần từ lúc bái giáo sư Dương làm thầy, mỗi tuần vào buổi tối thứ ba và thứ tư đều phải dành thời gian hai tiếng đến nhà ông học vẽ.

Lần đầu tiên đến nhà giáo sư Dương, Tường Thần đã bị số lượng tác phẩm ở bên trong làm cho ngây người. Phòng của cậu ở nhà cũng có tranh vẽ. Những bức hoạ ấy đều là do Tường Chính Bắc mua cho cậu, cậu cảm thấy rất đẹp. Có đôi khi cũng thử nhìn theo đó mà vẽ. Nhưng nhiều bộ sưu tập được cất giữ như vậy, khiến cho Tường Thần không thể tưởng tượng được.

Giáo sư Dương dẫn Tường Thần đến phòng vẽ tranh của ông. Diện tích nhà của ông cũng không lớn, ông dùng phòng ngủ để làm phòng vẽ tranh. Bên trong đặt một chiếc bàn lớn, mặt bàn được phủ một tấm vải lụa hình sơn thủy.

Tường Thần cũng chỉ vừa mới nhập môn, nên giáo sư Dương cũng không nóng lòng bắt đầu giảng dạy mà kể cho cậu nghe lịch sử nhân loại. Cuối cùng ông đưa cho cậu xem một tập tranh.

Những bức hoạ bên trong tập tranh được sắp xếp gọn gàng dựa theo nhân vật, sơn thủy, hoa điều(*). Tường Thần rất nghiêm túc xem, tuy không biết thầy muốn cậu xem cái gì. Nhưng nhìn những bức tranh này, cậu giống như vừa được dạo một vòng bên trong thế giới hội hoạ.

(*) điều = chim

Giáo sư Dương cùng Tưởng Thần thảo luận nội dung của những bức vẽ bên trong tập tranh. Ông hỏi cậu cảm thấy những bức hoạ này có điểm gì đặc sắc, may mắn chỗ nào Tưởng Thần cũng nhất nhất hồi đáp, khiến cho lão giáo sư nheo mắt nở nụ cười. “Là một đứa trẻ ngoan.”

Hội hoạ tới quan trọng chính là dùng tâm.

Còn hơn là bày ra những màu sắc trên trang giấy. Ai thật sự dùng tâm cảm nhận mới có thể xem như là một danh hoạ thật thụ. Để có khả năng vẽ được một bức tranh tiêu chuẩn, đương nhiên cũng cần phải có kỹ năng.

Giáo sư để cho Tưởng Thần nhìn những bức hoạ này, chính là muốn nhìn xem cậu có thể “ngộ” ra được cảnh giới gì. Mà những câu trả lời của Tưởng Thần cũng làm cho lão giáo sư hết sức hài lòng. Ông đã gần bảy mươi tuổi, năm hai mươi mấy tuổi đã bắt đầu làm giáo sư dạy mỹ thuật. Ông đã dạy qua vô số học trò, cũng đã trải qua vô số hấp dẫn. Cuối cùng ông mới hiểu được, muốn vẽ một bức tranh hoàn mỹ chính là phải có một trái tim thuần khiết.

Đứa bé Tưởng Thần ngộ tính rất cao, tâm tư cũng đơn thuần. Lão giáo sư cũng vì vậy mà nhìn trúng cậu.

Có thầy dạy vẽ, Tưởng Thần còn hoạ nghiêm túc hơn trước kia. Lúc trước mỗi ngày cậu chỉ vẽ một bức hoạ, hiện tại nếu có thời gian cậu liền ôm quyển sổ nhỏ mà vẽ đường nét. Tay nghề không phải một ngày một đêm là có thể luyện thành, cho nên Tưởng Thần một chút cũng không dám buông lỏng.

Bởi vì thời gian đến trường của Tưởng Thần có chút điều chỉnh. Cho nên khi Tưởng Thần đến nhà lão giáo sư học bù, Tưởng Chính Bắc sẽ ngay ngốc ở công ty viết bản kế hoạch.

Trừ bỏ lúc đầu được vài mớ làm ăn, lợi nhuận sau này lại không đạt yêu cầu. Tưởng Chính Bắc bắt đầu liên hệ những nhà thương nghiệp để làm quảng cáo. Hắn bây giờ phải là người đầu tiên hành động để khai thác kho báu ở lĩnh vực này. Tương lai mới có khả năng cạnh tranh cao thấp.

Buổi tối Tưởng Chính Bắc đi đón Tưởng Thần, cậu vẫn còn đang ngồi vẽ. Phần lớn thời gian cậu vẽ tranh đều không để ý đến người xung quanh. Tưởng Chính Bắc ngồi trên ghế sofa lẳng lặng chờ cậu vẽ xong. Lão giáo sư ngồi cùng với Tưởng Chính Bắc. Khi ông lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, liền quyết đoán hắn là một người cha tốt, trong lòng lúc đó cũng có hảo cảm.

Sau lại biết người này chính là nhị thiếu gia nhà họ Tưởng, lão giáo sư liền kinh ngạc một hồi lâu.

Những nhà nghệ thuật gia không muốn dính dáng đến những gia đình quyền quý. Nhưng lại càng không vì vậy mà mai một nhân tài. Tưởng Thần chính là người kế tục của ông, cho nên lão giáo sư cũng không quan tâm Tưởng Chính Bắc là ai. Dù sao trong mắt ông hắn cũng chỉ là cha của Tưởng Thần.

Tưởng Thần biết Tưởng Chính Bắc đến đây, trong lòng cậu có chút bối rối. Nhưng vẫn nghiêm túc vẽ xong bức hoạ. Sau đó cậu đem tập vẽ đưa cho lão giáo sư, “Tốt lắm, thấy tâm của con có vẽ như không còn ở đây, mau cùng ba con về nhà đi.”

Tưởng Chính Bắc xoa đầu Tưởng Thần, hắn hít mắt cười ảm áp.

Cây thông mua trong dịp lễ giáng sinh về sau bị Tưởng Chính Bắc dọn đến phòng vẽ tranh của Tưởng Thần. Tuy cùng bầu không khí trong phòng vẽ tranh có chút không hợp. Nhưng Tưởng Thần không muốn đem cây thông vứt đi. Có đôi khi cậu sẽ chăm chú nhìn nó nửa ngày rồi ngay ngốc mỉm cười.

Bên cạnh đó còn đặt một con búp bê mũm mĩm. Nó là món quà giáng sinh mà Tưởng Chính Bắc ngày hôm đó đã gấp được cho Tưởng Thần. Hiển nhiên tiêu tốn không ít công sức của hắn. Nhưng Tưởng Thần ngược lại rất vui vẻ, “Đây là món quà rất có ý nghĩa đối với con, là do ba ba gấp thẳng mang về cho con.”

“Ngốc nghếch, ba ba về sau còn thắng những thứ lớn lao hơn mang về cho con.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phần hội hoạ là do ta bịa, xin mọi người không cần miệt mài đuổi theo sao hoá ah’

~~Edit: chị bịa làm em edit muốn gãy lưng =.,=..

20. Chương 20

Buổi tối hai người ôm nhau đi ngủ, Tưởng Thần đang an giấc bỗng dịch người sang một bên. Lão đại Tưởng Chính Bắc thấy vậy liền không hài lòng, hắn vươn tay kéo cậu trở về ***g ngực mình. Chờ đến khi Tưởng Chính Bắc theo bản năng muốn cúi xuống hôn lên môi của Tưởng Thần, hắn mới giật mình cảm thấy bản thân giống như đang làm chuyện gì đó rất khủng khiếp.

Rốt cuộc là Tưởng Thần rất ỷ lại vào hắn, hay là hắn rất ỷ lại vào Tưởng Thần?

Thật là rối rắm. Cho đến khi Tưởng Thần dựa vào ***g ngực hắn cọ cọ, Tưởng Chính Bắc rốt cuộc vẫn theo thói quen mà xoa đầu cậu. “Kỳ thật như vậy cũng rất tốt.”

Tình cảm đơn thuần đôi khi so với cái gì cũng đáng giá hơn.

※

Diệp Phong nhìn chăm chăm món đồ trong tay mình, hắn có chút bất đắc dĩ mà cười. Từ ngày hắn tức giận rời khỏi nhà của Thư Lăng, hắn cũng không còn chủ động liên lạc với y. Nhưng không thể tưởng tượng được, người này cư nhiên còn có thể xem như không có chuyện gì mà tặng quà giáng sinh cho hắn.

Tuy đã nói đôi bên không động chân tình với nhau. Nhưng người này ngay cả việc hắn đang tức giận hay không cũng không đoán ra. Diệp Phong đột nhiên cảm thấy sự kiên trì nhiều năm của mình thật sự không có một chút ý nghĩa nào.

“Lần trước sờ tay của cậu tôi cảm thấy rất lạnh, nên đã mua cho cậu một đôi bao tay. Cậu mỗi ngày mang theo giữ ấm đi.” Thư Lăng một bên đẩy cửa đi vào, một bên tự mình đưa ra quyết định. Tư thế ngồi xổm xuống sàn nhà dọn dẹp của Thư Lăng làm cho cái móng cắn tròn cong cong của y bày ra trước mặt hắn. Diệp Phong đứng ở phía sau nhìn động tác tùy ý của y, trong lòng hắn đột nhiên lại cảm thấy nặng nề. “Lại hút thuốc? Phổi của cậu không tốt còn hút thuốc, nói mãi cũng không nghe...”

Thư Lăng chưa nói xong, Diệp Phong đã dùng lực ôm lấy thắt lưng của đối phương, xoay người đem y đè lên giường. Hắn cúi đầu hôn lên môi Thư Lăng, thân thể hai người đã quá quen thuộc với sự tiếp xúc thân mật của nhau. Trong nháy mắt va chạm, cả hai đều thở gấp một hơi. Thư Lăng chủ động ôm lấy cổ Diệp Phong làm cho nụ hôn của cả hai càng thêm sâu.

“Thư Lăng.”

“Làm sao vậy?”

“Thầy Thư”

Diệp Phong tuyệt đối cố ý gọi xưng hô này. Gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Thư Lăng mang theo chút hồng sắc. Y dùng chút lực đánh hắn một cái, “Cậu lại phát thần kinh gì đây?”

“Em thích anh.”

Nguyên bản đang vui vẻ, nhưng khi nghe thấy câu nói đó của Diệp Phong thân thể Thư Lăng liền cứng lại. Y mãnh liệt đẩy người Diệp Phong ra, có chút không tin nhìn hắn.

“Đừng có nói những câu đùa giỡn này.”

“Anh cảm thấy tôi sẽ đem chuyện này ra đùa giỡn sao?” Diệp Phong giận tái mặt.

“Chính là.. chúng ta lúc trước đã nói rồi..”

“Thư Lăng, anh không thể ích kỷ như vậy. Muốn chiếm giữ thân thể của một người nhưng lại không muốn phụ trách linh hồn của người đó.”

“Nhưng, chúng ta lúc đó...” Thư Lăng có chút không biết làm sao. Y không thể tưởng tượng được Diệp Phong lại có tình cảm với mình. Hoặc là nói đúng hơn, y không muốn cùng học trò của mình cuốn vào cơn lốc xoáy tình cảm dây dưa không rõ. “Thật có lỗi tôi đi trước...”

Diệp Phong nắm chặt tay của Thư Lăng, ngăn cản bước chân của y. Thư Lăng trốn tránh làm cho hắn càng thêm nản lòng thoái chí. “Thầy ah’, hôm nay chúng ta kết thúc đi.”

Diệp Phong không thường gọi Thư Lăng là thầy. Đại đa số mỗi khi hắn gọi xưng hô này đều mang theo chút hương vị tình sắc. Nhưng hiện giờ Thư Lăng bị Diệp Phong áp sát, hai mắt nhìn chăm chăm của hắn khiến cho suy nghĩ của y trông nhất thời có chút bối rối. Thư Lăng nghe thấy câu nói quyết tuyệt của hắn, nhưng y lại không biết nên xử lý như thế nào. Thời điểm Thư Lăng gặp Diệp Phong đó là lúc cuộc đời y như thủy triều rút khỏi bờ biển. Khi đó Tưởng Chính Bắc vừa mới xuất ngoại, y bất chấp sự phản đối của gia tộc mà ở lại trường đại học làm giáo sư. Nếu như nói ai có thể ôm hôn ước sống cả đời, Thư Lăng trước kia nghiễm nhiên chính là người như vậy.

Nhưng từ khi Thư Lăng gặp gỡ Diệp Phong, cuộc đời của y lại có thay đổi hoàn toàn mới. Trọng tâm trong cuộc sống của y bị dời đi, mỗi ngày vội vàng xử lý chuyện của Diệp Phong luôn có thể khiến cho Thư Lăng không nhớ nhiều đến Tưởng Chính Bắc trong chốc lát. Y cho tới bây giờ không cảm thấy đây là lợi dụng. Ít nhất Thư Lăng cảm thấy bọn họ trong lúc đó là vì nhu cầu.

“Diệp Phong, tôi hiện giờ không muốn thảo luận chuyện này, cậu buông tay tôi ra, tôi muốn về nhà.”

“Thầy ah’, em thật sự rất rất thích thầy.”

Trong đôi mắt của Diệp Phong cất giấu một cảm xúc thật sâu. Hắn kéo tay Thư Lăng, ý đồ muốn nhìn vào ánh mắt của đối phương. Xem nó có ẩn giấu bất cứ tình cảm nào không. Nhưng cuối cùng đôi mắt đó chỉ có sự tránh né cùng bối rối.

“Diệp Phong, cậu đừng như vậy.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Hắn buông tay Thư Lăng ra, Diệp Phong đi đến mở cửa cho y. “Bên ngoài hình như đã thay đổi thời tiết, thầy tự mình bảo trọng, tôi không tiễn.”

“Diệp...” Thư Lăng còn chưa nói xong, Diệp Phong đã không khách khí đóng cửa lại. Thời điểm con báo liếm miệng vết thương làm sao có thể để cho người khác nhìn thấy? Diệp Phong nhìn đôi bao tay trên bàn trà, hắn cầm lên hung hăng ném lên tường.

※

Sau giáng sinh là tết nguyên đán. Thời điểm cuối năm cũng là lúc từng tấm thiệp mời tham dự tiệc rượu được gửi đến hòm thư của Tưởng Chính Bắc. Đối với những bữa tiệc rượu xã giao này, Tưởng Chính Bắc cảm thấy vẫn nên đến tham dự một chút.

Công nhân ở công ty của Âu Tề đều đã được nghỉ. Y liền hẹn Tưởng Chính Bắc đến ngoại ô câu tôm, mặc khác còn có thêm một người đi theo bọn họ, Âu Tín.

“Gọi điện thoại cho Thư Lăng, nhưng không biết tên đó làm sao. Giọng nói không có chút tinh thần, cho nên tôi bảo cậu ta ở nhà nghỉ ngơi.”

Âu Tề chỉnh lại dây câu của mình vô thức nói. Tưởng Chính Bắc nhớ tới lần trước hắn gặp Thư Lăng ở buổi triển lãm, tâm trạng của y khi đó dường như rất bình thường. Chung quy hắn luôn cảm thấy Thư Lăng có chuyện gì đó gạt bọn họ.

Không giống như Âu Tề tố chất thần kinh luôn khinh suất, Âu Tín hiển nhiên bình thường hơn. Chờ đến khi Âu Tề cầm cần câu chạy ra xa, Tưởng Chính Bắc và Âu Tín mới bắt đầu nhìn về phía đối phương.

“Vẫn luôn nói tìm cơ hội gặp Tưởng tiên sinh, nhưng vì công ty luôn bận rộn nên đã chậm trễ.”

“Không sao, hiện giờ gặp mặt cũng giống nhau.”

Âu Tín cười cười, “Tưởng tiên sinh làm cho tôi cảm thấy thật khâm phục.”

“Khâm phục tôi? Việc tôi làm hiện giờ anh hai cậu cũng làm, có cái gì đáng khâm phục?” Tưởng Chính Bắc nhướng mày.

“Dĩ nhiên là không giống. Tôi có thể nhìn ra được, tính cách của anh tôi rất thích tự do, nên thế giới của anh ấy không thể chấp nhận được sự trói buộc nào. Hoàn toàn khác với Tưởng tiên sinh, Tưởng tiên sinh

rất hiểu quy tắc. Người biết rõ luật chơi mới có thể là người thắng cuộc. Giống như việc anh để cần câu ở đây rồi ngồi chỗ này, anh của tôi và Tưởng tiên sinh kém nhau xa lắm.”

Tưởng Chính Bắc nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Âu Tín. Người này trời sinh đã mang theo cơ trí cùng trầm ổn. Là một người rất không đơn giản, “Cho nên cậu dự định chơi đùa cùng tôi hay là tính toán so tài một lần với tôi?”

“Cái này còn phải xem Tưởng tiên sinh có thể cho tôi sáng mắt hay không.”

Tập đoàn Âu Thức là nhà sản xuất điện tử lớn nhất toàn quốc. Cũng từ khi Tưởng Chính Bắc gặp Âu Tín, hắn mới một mực quan tâm đến chuyện này. Sản phẩm điện tử trong tương lai chiếm giữ phần lớn thị trường. Nếu có thể cùng Âu Thức hợp tác, như vậy khởi bước của hắn sẽ thành công hơn rất nhiều.

Tưởng Chính Bắc lung lay cần câu, một con tôm lớn được câu lên. Âu Tề ở đằng xa cảm tức chửi bậy. Âu Tín nhìn về hướng Âu Tề nở nụ cười, nét cười đó của hắn rất ôn nhu. Một cảm giác quái lạ từ trên người Âu Tín lại đánh nhẹ vào trong đầu Tưởng Chính Bắc.

“Nghe nói Tưởng tiên sinh có một đứa con?”

“Đúng vậy, nó mười hai tuổi.”

“Hy vọng có cơ hội gặp mặt một lần.”

Âu Tín đột nhiên sinh ra hứng thú nồng đậm đối với Tưởng Thần. Đứa bé mà anh trai hắn vẫn luôn khen đáng yêu, nói cực kỳ giống hắn khi còn bé.

Cuối cùng người câu nhiều tôm nhất vẫn là Tưởng Chính Bắc. Ba người đàn ông ngồi bên bờ hồ ăn tôm nướng. Trước khi đi Âu Tín đề cập đến chuyện hợp tác, hắn định ra một cái hẹn với Tưởng Chính Bắc, sau đó liền mang theo Âu Tề rời đi.

Khi Tưởng Chính Bắc về nhà, Tưởng Thần đã say giấc. Tưởng Chính Bắc cúi người hôn lên mặt cậu một cái, lúc này hắn mới cảm thấy mỹ mãn đi tắm rửa.

Sáng hôm sau, Tưởng Chính Bắc cầm một bộ quần áo mới đưa cho Tưởng Thần. “Hôm nay theo ba về nhà một chuyến.”

Tưởng Thần cầm quần áo trong tay đột nhiên ngẩn ngơ một hồi. “Chúng ta có phải dọn về nhà không...”

“Dọn về làm gì, con quên hôm nay là tết nguyên đán sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, mặc dù cậu nhớ ông nội nhưng một chút cũng không muốn gặp những người còn lại ở Tưởng gia, nhất là Tưởng Hằng và Tưởng Hạo. Nhưng dù sao ba ba cũng đã mở lời, cậu vẫn ngoan ngoãn mặc quần áo đi theo Tưởng Chính Bắc trở về.

Không muốn để cho Tưởng Thần biết quần gia đã nghỉ việc. Tưởng Chính Bắc đành phải nói với cậu là quần gia đã về nhà mừng năm mới. Tưởng Thần có chút buồn, nhưng ít ra trong lòng cậu sẽ không cảm thấy thương tâm.

Tưởng Hằng và Tưởng Hạo cũng được trường học cho nghỉ lễ. Hai đứa đang ngồi trong phòng xem phim, “Nghe nói hôm nay chú ba sẽ dẫn Tưởng Thần về nhà.”

“Ừ.”

“Chúng ta phải chuẩn bị gì để làm ca ca kinh hỉ đây?”

Lần thứ hai trở về Tưởng gia, Tưởng Thần càng không được tự nhiên. Bà Tưởng cầm kẹo cho cậu, cậu cũng không ăn, chỉ lẳng lặng ngồi phía sau Tưởng Chính Bắc. “Tiểu Thần dường như càng ngày càng không thích nói chuyện. Phải cùng mấy đứa trẻ bằng tuổi vui đùa một chút chứ, mỗi ngày kẻ cận con sao được.”

“Kẻ cận con là đủ rồi, kẻ cận người khác con lo là tiểu Thần bị bắt nạt.”

Vốn lần trước Tưởng Chính Bắc đã nói chuyện không khích khí với bà Tưởng. Cho nên hắn hiện giờ thật sự không còn muốn tiếp xúc nhiều với người phụ nữ này. Có đôi khi nghĩ về chuyện lúc trước, Tưởng Chính Bắc còn cảm thấy sự điên cuồng của người đàn bà này vượt xa hơn cả hắn.

Thời điểm Tưởng Hằng và Tưởng Hạo từ trên lầu đi xuống, chúng nó liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tưởng Thần. Cậu đang im lặng ngồi bên cạnh Tưởng Chính Bắc. Tưởng Thần mặc một bộ quần áo mới tinh thời thượng của trẻ con. Trông cậu càng ngày càng giống một vương tử của xã hội thượng lưu. “Hạo nhìn kia, nó đang đeo chiếc đồng hồ mà anh luôn muốn có. Chú ba đúng là đối với nó rất tốt.”

Tưởng Hằng chỉ vào tay của Tưởng Thần. Ánh mắt của Tưởng Hạo cũng theo đó mà âm trầm vài phần.

“Đi thôi, chúng ta tìm ca ca chơi một chút đi.”

Thanh âm của Tưởng Hạo rất thấp, Tưởng Hằng nghe nó nói như vậy liền vui sướng khi người gặp hoạ. Dù sao chủ ý của Tưởng Hạo so với nó hay hơn nhiều, cả hai cùng nhau đi xuống trong lòng đầy hứng thú.

Khi Tưởng Thần nhìn thấy Tưởng Hằng và Tưởng Hạo, cậu gần như là theo bản năng trốn ở phía sau Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc đang cùng Tưởng lão gia tử nói chuyện. Cảm giác được động tác của Tưởng Thần, hần liền vươn bàn tay to bảo vệ bàn tay nhỏ của cậu.

“Thưa chú ba.”

Tưởng Chính Bắc quan sát hai đứa cháu trai cao lớn không ít trước mắt. Cảm thấy Tưởng Thần đang sợ hãi, trong lòng hần liền hiểu rõ.

“Chú ba, chúng con có thể dẫn Tưởng Thần ca ca ra ngoài chơi không?”

“Ca ca cảm lạnh, không thể ra ngoài chơi cùng với mấy đứa.”

“Vậy chúng con ở trong phòng không đi ra ngoài.”

Tưởng Thần tránh ở phía sau Tưởng Chính Bắc lắc đầu. Tưởng Chính Bắc cười cười xoa đầu cậu. “Con vừa mới hết bệnh nên vẫn còn rất mệt, có muốn ngủ một chút không?”

Thanh âm của Tưởng Chính Bắc nghe rất nghiêm túc, giống như cậu thật sự bị bệnh. Tưởng Thần dựa vào ***g ngực của hần, nhắm mắt không muốn nhìn những người khác. Tưởng Hằng bực mình nhìn Tưởng Hạo, chú ba cũng quá che chở cho nó đi?!

21. Chương 21

Tưởng Chính Bắc che chở cho Tưởng Thần, người ngoài nhìn vào liền hiểu.

Mưu kế của Tưởng Hằng và Tưởng Hạo không thể thực hiện được. Hai chúng nó không cam tâm trong lòng nhưng đành phải rời đi. Tưởng lão gia tử quan sát hành động của bọn họ ở trong mắt, chân mày của ông cũng theo đó mà nhíu lại.

Tưởng lão gia tử dường như cũng không muốn thảo luận chuyện công ty với Tưởng Chính Bắc. Ông lúc trước đón Tưởng Thần trở về nói cho cùng là vì suy xét tương lai sau này của hần. Nhưng nhìn tình hình hiện giờ, Tưởng Chính Bắc dường như vì Tưởng Thần mà buông tha rất nhiều thứ.

“Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm một người ổn định đi.”

Tưởng Chính Bắc sững sốt một chút, không thể tưởng tượng được cha hần lại bắt đầu quan tâm đến cuộc sống riêng tư của hần. “Con gần đây không nghĩ đến phương diện này. Công ty lại rất bận, tuy tiện tìm một người chỉ sợ cô ta không chăm sóc tốt cho tiểu Thần.”

Tưởng lão gia tử cũng không phản bác, “Cuối tuần có một bữa tiệc rượu con đến đó đi.”

Tưởng Chính Bắc không có từ chối, nhưng thời điểm đến đó hần lại mang theo Tưởng Thần. Đây là lần đầu tiên Tưởng Thần tham gia một bữa tiệc như thế này. Ăn uống linh đình, cả nam lẫn nữ đều mặc quần áo sang trọng lộng lẫy, giống như những vị bá tước tiểu thư trong lâu đài Châu Âu được chiếu trên TV.

Tướng Chính Bắc cầm một ly champagne, sau đó hần lại lấy thêm một ly nước trái cây cho Tướng Thần. “Khẩn trương?”

“Ba ba, vì sao chúng ta phải tới nơi này?”

“Vì phải giải quyết một số chuyện phiền phức.”

Tướng Thần ngẩng đầu nhìn hần, cậu hiện giờ đã cao đến hai phần ba thân người của Tướng Chính Bắc. Hôm nay Tướng Thần mặc tây trang, cậu thắt một cái nơ bướm trên cổ trông rất xinh đẹp.

“Tướng tiên sinh, không ngờ ngài cũng đến.”

“Náo nhiệt như vậy tôi làm sao có thể bỏ lỡ.”

“Vị thiếu gia này là..?”

Tướng Chính Bắc xoa đầu Tướng Thần cười nói, “Đây là con trai của tôi, Tướng Thần.”

Hôm nay Tướng Chính Bắc mang Tướng Thần tới đây là vì mục đích muốn cho nhiều người biết khó mà lui. Đương nhiên trong số đó khẳng định cũng không thiếu người không ngại trắc trở mà lao vào. Nhưng ít ra cũng có thể dễ dàng dập tan ảo mộng của một số người muốn tiến tới.

“Tiểu thiếu gia thật đáng yêu.”

Tướng Chính Bắc từ chối cho ý kiến.

Hần thoát ly khỏi Tướng gia một mặt là vì muốn từ chối quyền lợi tranh giành tài sản. Một mặt khác chính là muốn thoát khỏi trói buộc của lão gia tử. Hần muốn chăm sóc tốt cho Tướng Thần, xây dựng cho cậu một thế giới trưởng thành tràn ngập tình thương cùng ấm áp. Hiện giờ cha hần lại đột nhiên buộc hần kết hôn, không biết ông lại đánh chủ ý gì đây.

Tướng lão gia tử thấy Tướng Chính Bắc mang theo Tướng Thần đến đây. Lòng mảy của ông liền dựng thẳng lên, nhưng Tướng lão gia tử là ai? Ông đã quyết định chuyện gì thì chuyện đó không thể không thành. “Chính Bắc, vị này chính là thiên kim của tập đoàn Lâm Thị, Lâm Mộ tiểu thư. Lâm tiểu thư vừa mới từ nước Mỹ du học trở về. Hiện giờ đang ở tập đoàn trợ giúp cha mình xử lý công tác.”

Tướng Chính Bắc nhướn mày, “Ah, không biết Lâm tiểu thư ăn bánh mì hamburger bên Mỹ rồi về đây ăn đồ Trung Quốc có quen không?”

“Tướng tiên sinh thật thích nói đùa.” Lâm tiểu thư cười rộ lên, cô liếc mắt nhìn Tướng Thần đang đứng bên cạnh Tướng Chính Bắc. “Vị này là..?”

“Đây là con trai của tôi, Tướng Thần. Tiểu Thần gọi dì đi con.”

Sắc mặt của Lâm tiểu thư liền trở nên khó coi. “Không nghĩ tới Tướng tiên sinh đã có con. Bà Tướng sao không theo ngài đến đây?”

“Lâm tiểu thư thông minh như vậy ắt hẳn cũng có thể nhìn ra được. Cha tôi hiện giờ đang mưu tính giúp con tôi tìm một người mẹ kế trẻ tuổi xinh đẹp ah’. Lâm tiểu thư có hứng thú không?”

“Thật có lỗi, tôi có bạn ở gần đây, lát nữa nói chuyện sau.”

Lâm tiểu thư vừa đi, Tướng Chính Bắc liền cười lạnh. Trước kia tại sao hần lại có thể hoà mình vào những bữa tiệc như thế này? Còn nguyện ý vui đùa với những kẻ đeo bộ giả dối như thế kia?

“Ba ba, ông nội hình như rất tức giận.”

“Không sao, ông nội sẽ tự hiểu. Không phải chuyện gì cũng có thể nằm trong lòng bàn tay mình.”

Tướng Thần không hiểu ý tứ trong lời nói của Tướng Chính Bắc. Nhưng cậu không muốn gây ngốc ở chỗ này, cậu thấy thật không thoải mái, “Ba ba, con muốn về nhà.”

“Đi, ba dẫn con về nhà.”

Tướng Chính Bắc sau khi trải qua sự kiện âm ỉ đó. Những gia tộc có uy danh đại khái cũng không muốn đem con gái bảo bối của mình gả cho Tướng gia. Tướng lão gia tử trong cơn nóng giận dường như cảm thấy

mình nhìn ra được chút nguyên nhân nào đó. Chẳng lẽ nó còn tình cảm với Lâm Tĩnh? Tưởng lão gia tử cầm tấm hình trong tay, ông dựa lưng vào ghế xoa xoa hai mắt.

Bởi vì muốn đuổi kịp cuộc thi, nên lão giáo sư đã đưa cho Tưởng thần một bộ cọ vẽ. Tưởng Thần thích đến độ không muốn buông tay. Mỗi ngày cậu đều mang trong túi xách, lúc không có việc gì liền lấy ra luyện tập.

Tưởng Chính Bắc ở trong văn phòng xem văn kiện, Tưởng Thần ngồi ở bên cạnh hẩn luyện vẽ. Vì để thuận tiện cho Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc đặt một cái bàn nhỏ ở bên cạnh bàn làm việc của hẩn, còn để thêm một cái đèn bàn lên đó. Hai người một lớn một nhỏ song song ngồi cùng nhau.

“Sắp nghỉ lễ con muốn đi đâu chơi?”

Có một nơi Tưởng Thần vẫn luôn muốn đi, nhưng cậu vẫn chưa dám đề cập với Tưởng Chính Bắc. Dù sao hiện giờ cũng gần được nghỉ lễ. Tưởng Thần trong lòng cảm thấy hoài niệm. Chung quy cậu vẫn muốn về thăm nơi đó, dù sao ông cũng là ân nhân dưỡng dục cậu nhiều năm.

Tự hồi nửa ngày, Tưởng Thần vẫn quyết định mở miệng nói. “Ba ba, con có một chỗ muốn đi..”

Tưởng Chính Bắc nghe xong liền lập tức đáp ứng cậu. Kỳ thật hẩn cũng rất muốn nhìn thấy nơi Tưởng Thần lớn lên.

※

Sau giữa tháng một, toàn bộ trường trung học hầu như đều đã nghỉ. Thư Lãng đứng trước cửa trường trung học, do dự không biết có nên đi vào hay không.

“Tiên sinh tìm ai ah?”

Bảo vệ trường là một người trẻ tuổi, hẩn nhìn thấy Thư Lãng lạ mặt lại đứng bồi hồi nửa ngày ở trước cửa. Xuất phát từ an toàn, hẩn đi đến hỏi người kia một câu. “Thật ngại quá, tôi tới tìm người.”

“Tìm ai?”

“Diệp Phong, cậu ấy là thầy giáo trung học.”

Bảo vệ gật đầu, nghe đến tên Diệp Phong xem như xác định Thư Lãng không phải là người xấu. “Cậu tìm thầy Diệp ah’. Vậy cậu tới trễ rồi, trường học hai ngày trước đã nghỉ lễ. Toàn bộ giáo viên đều đã về nhà đón năm mới.

“Đều đi hết sao?” Nghe được tin này trong lòng Thư Lãng liền căng thẳng.

“Đúng vậy, đều đã đi hết rồi. Ngày mai cổng trường cũng sẽ khoá lại. Cậu muốn tìm thầy Diệp thì gọi điện thoại cho thầy ấy đi.”

Từ ngày xảy ra chuyện đó, Thư Lãng căn bản không dám gọi điện thoại cho Diệp Phong. Trong lòng y nghĩ Diệp Phong không chừng chỉ là nhất thời hồ đồ thôi. Đợi hai ngày nữa thì mọi chuyện sẽ ổn. Bởi vì lúc trước Diệp Phong cũng từng đột nhiên ôm lấy y, nói hẩn thích y. Thư Lãng biết vì cãi nhau nên đối phương không muốn gặp mình. Nhưng lần này đã gần một tháng Diệp Phong không có tới tìm y.

Xem ra cậu ấy giận thật rồi..

Buổi tối Thư Lãng nằm ở trên giường, ngón tay của y khẽ lướt qua một cái tên quen thuộc trên màn hình di động. Nên gọi hay không gọi? Gọi thì phải nói gì? Xem ra y thật sự rất để ý đến người này...

Thư Lãng nằm ở trên giường lẩn qua lộn lại không ngủ được. Mắt y nhìn đồng hồ treo tường, đã mười hai giờ rồi. Diệp Phong hiện giờ đang ở đâu? Đã về quê sao?

Do dự nửa ngày, Thư Lãng vẫn gọi cho dãy số kia.

“Thật xin lỗi, số điện thoại này không tồn tại.”

Thư Lãng sửng sốt một chút, y kiểm tra lại dãy số một lần nữa. Sau đó y nhấn gọi lại, cứ nhiên vẫn là số điện thoại này không tồn tại. Ngay người nửa ngày, Thư Lãng rút cuộc đem điện thoại ném đi. Di động đập

xuống mặt đất vang lên một tiếng thanh thúy. Thư Lăng che mặt, một cảm giác vô lực muốn khóc nhưng lại khóc không được trôi chảy trong lòng y.

※

“Chị dâu, chị không cần vội.” Trông thấy chị dâu hần dụi định đi vào nhà bếp, hần liền ngăn cản bước của chân của cô. Trên bàn chất đầy quà tặng, tuy không phải là bào ngư di cá, nhưng vẫn là tấm lòng khó có được của Diệp Phong.

Diệp Phong từ khi làm thầy giáo ở Nhất Trung cũng rất ít khi về nhà. Trong nhà đã từng xảy ra chuyện nên hần cũng vì vậy mà bài xích với nơi này. Chờ đến khi người kia mất, anh hai và chị dâu hần cố gắng chống đỡ cho gia đình này. Bọn họ thường xuyên gọi điện thoại cho Diệp Phong mới dần dần khiến cho hần cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

“Năm nay sao em lại về sớm thế? Mà sao chỉ về có một mình vậy? Thầy Thư đâu? Sao thầy ấy không về cùng em ah’?”

“Thầy bận, không có thời gian.”

Anh hai hần gật đầu, “Thầy Thư trẻ tuổi như vậy mà đã lên làm giáo sư ở đại học cũng thật không dễ dàng ah’. Sao em không ở lại thành phố với thầy ấy mà lại chạy về đây một mình? Thầy Thư dù sao cũng là ân nhân của em.”

“Em cứ ở bên cạnh thầy Thư thì làm sao thầy ấy tìm được bạn gái?”

Anh hai nghe hần nói xong liền cười, “Cái này cũng có lý, thầy Thư cũng sắp ba mươi tuổi rồi.”

“Hai mươi chín, năm tới mới ba mươi.”

“Người trong thành phố bảo dưỡng thật tốt, chị hoàn toàn nhìn không ra ah’” Về mặt chị dâu lộ ra sự hâm mộ.

Diệp Phong không muốn nhắc đến bất kỳ đề tài nào có liên quan đến Thư Lăng, hần gấp một miếng cá rồi nói sang chuyện khác. “Anh hai khi nào muốn tu sửa ngôi nhà này? Em tìm người đến giúp đỡ.”

“Anh dự định tu sửa lại sân sau trước khi năm mới đến, còn lại thì chờ năm tới đi. Anh tính xây cho em một cái phòng lớn ở đó. Em sau này dẫn thầy Thư về cũng có phòng để ở, cái phòng lúc trước nhỏ quá.”

“Cũng không cần phiền phức như vậy, phòng đó em đã ở quen.” Trước kia mỗi lần về nhà hần đều cùng Thư Lăng ở trong căn phòng nhỏ đó. Hai người trưởng thành chen chúc trên chiếc giường một mét hai. Bản thân hần khi đó còn vô cùng thích thú để y nằm trên người mình. Thư Lăng tuy bất mãn, nhưng y cũng không dám nói lung tung. Hiện giờ ngay cả căn phòng kia cũng không còn.

Chị dâu từ trong nhà bếp mang đậu phộng và rượu trắng ra. “Tiểu Phong lần này về nhà phải ở lâu một chút. Anh hai của em gần đây muốn tìm cho em một người vợ, chuẩn bị dẫn em đi xem mắt đó.”

“Anh biết có nhiều cô gái tốt ở đây lắm. Tuy bọn họ là những cô gái ở nông thôn, nhưng rất hiền lành chất phát. Em thử gặp mặt xem, nếu không thích thì thôi. Việc này anh cũng không bức bách em. Em dù sao cũng là thầy giáo.”

Diệp Phong uống một hớp rượu gật đầu, anh hai hần liền cười hớn hở gấp cho hần một cái đùi gà. “Ăn nhiều một chút, đây là gà trong nhà nuôi. Chính là cái loại mà mọi người thường nói, khoẻ mạnh không độc hại đó.”

Diệp Phong cắn một cái, trong lòng hần có chút buồn bực. Rời khỏi cuộc sống của Thư Lăng đến tột cùng là xấu hay là tốt hần cũng không biết.

Buổi tối Diệp Phong sắp xếp lại hành lý, đột nhiên phát hiện di động của mình bị mất.

“Hay là bị trộm lấy đi rồi, còn mất cái gì nữa không? Tiền thì sao?”

“Tiền và di động em để riêng, không nhiều lắm chỉ một ít thôi.”

“Mấy thằng trộm cướp trời đánh!”

Diệp Phong vỗ vai anh trai, “Quên đi, sau năm mới về lại đó em mua cái khác.”

Di động bị mất như vậy cũng tốt, hắn không cần từng giây từng phút ngăn cản bản thân mình gọi điện thoại cho Thư Lăng..

22. Chương 22

Trở về quê nhà cuộc sống sinh hoạt của Diệp Phong đơn giản hơn rất nhiều. Ban ngày hắn đi theo anh hai đến nhà các hương thân giúp đỡ bọn họ. Buổi tối đi theo hàng xóm uống rượu, tâm sự nói những chuyện trong thành phố. Tính tình của Diệp Phong không phải là người thân thiện, nhưng giờ phút này hắn lại cùng các hương thân hoà thuận ở cùng nhau. Dường như những người ở trong núi đều đối với thế giới bên ngoài tràn ngập hy vọng hướng tới. Điều này khiến cho Diệp Phong nhớ đến mình năm đó, một lòng muốn đến thành phố mưu sinh. Nhận lấy hết những ánh mắt ghê lạnh, bởi vì tiền mà thiếu chút nữa đánh mất hết tất cả. Nếu khi đó Thư Lăng không xuất hiện...

Ý thức mình lại nhớ đến người nợ, Diệp Phong nhanh chóng áp chế suy nghĩ của mình.

Đứa con trai của người hàng xóm ngồi ở bên cạnh Diệp Phong không cao. Nó có một đôi mắt đen láy tròn xoe, khiến cho Diệp Phong nhớ đến Tưởng Thần. Ban đầu hắn ôm suy nghĩ ác ý đối với Tưởng Thần và Tưởng Chính Bắc. Nhưng đứa bé kia rất đơn thuần, nhìn cậu ở Tưởng gia chịu uỷ khuất. Diệp Phong lúc đó cảm thấy đứa bé này không đáng bị như vậy. Có một lần hắn hỏi cậu, “Nếu tức giận như vậy vì sao không nói cho ba của em biết? Hắn nhất định sẽ giúp em giáo huấn đám người kia.”

Đứa trẻ ấy lắc đầu nói, “Công việc của ba ba đã rất cực khổ rồi, em không muốn ba ba vì em mà tức giận nữa.”

Diệp Phong bật cười, cho nên hắn đã lặng lẽ dạy cho đứa trẻ kia một ít bản lãnh để phòng thân. Chí ít cũng có thể tránh đi hai đứa em song sinh của cậu.

“Chú Diệp, con về sau muốn thi đại học làm thầy giáo!”

Đứa trẻ ở bên cạnh hắn miêu tả tương lai tốt đẹp của mình. Diệp Phong nở nụ cười, hắn không thích cười, bình thường cả người đều toát lên vẻ lạnh lùng. Nhưng đặt mình vào bầu không khí này, Diệp Phong vô thức mà nở nụ cười. Chung quy những người dân cổ hủ này khiến cho hắn quên đi xung quanh đây vẫn còn vẩn thái dương.

“Đừng có quần chú Diệp, lại đây giúp mẹ hái đậu đi.”

Đứa bé lên tiếng trả lời rồi chạy tới, Diệp Phong cùng những người thân thích xung quanh tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm. Nói đến thời điểm hắn lên đại học, nói đến chuyện hắn làm thầy giáo. Nói thành phố quy hoạch, chế độ kinh tế, chuyện duy nhất hắn không nhắc đến chính là người kia.

※

Tưởng Chính Bắc mới vừa ngừng xe. Đứa nhỏ ngồi trên ghế phó lái đã không thể chờ đợi được thêm, cậu cởi bỏ dây an toàn ngay lập tức xông ra ngoài. Tưởng Chính Bắc bất đắc dĩ lắc đầu, từ trong xe lấy ra nón, khăn quàng cổ và bao tay đuổi theo Tưởng Thần. “Con quên giáo sư Dương nói gì sao? Muốn học vẽ phải bảo vệ tốt tay của mình.”

Tưởng Thần nhìn thấy cổng làng quen thuộc, trong lòng cậu nôn nóng cũng không chú ý đến Tưởng Chính Bắc nói gì. Cậu gạt đầu lung tung, Tưởng Chính Bắc từ phía sau nắm lấy cổ tay cậu, đem cậu kéo đến bên cạnh mình. “Ba ba.”

Tưởng Thần lúc này mới nhu thuận đi theo phía sau Tưởng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc không phải đang tức giận. Nơi này hoang vắng, từ khi ông Lưu chết, Tướng Thần rất nhanh đã được Tướng lão gia tử đón đi. Con cháu của ông Lưu vốn không ở nơi này sinh sống. Hiện giờ cũng không biết đã đem ngôi nhà kia xử trí như thế nào. Nếu bên trong có thứ gì nguy hiểm.. Tướng Chính Bắc suy nghĩ cẩn thận, nên hấn mới ngăn lại Tướng Thần.

Nhà của ông Lưu ở bên ngoài thôn, cách thôn làng một đoạn đường. Bên kia còn có vài căn nhà, bên này đều là đồng ruộng đất hoang. Tướng Chính Bắc đánh giá một vòng mới dẫn Tướng Thần đi tới đó.

Nhìn từ bên ngoài đã biết ngôi nhà này được xây dựng từ rất lâu. Xung quanh khu vườn được bao quanh bởi một hàng rào bằng gỗ. Tướng Thần đang chuẩn bị mở cửa thì một người phụ nữ ở bên cạnh đi ra ngoài. Khi bà nhìn thấy Tướng Thần và Tướng Chính Bắc liền có chút sững sốt nói. “Các người tìm ai? Nhà này đã không có người ở nữa.”

“Dì Vương.” Tướng thần mở miệng gọi đối phương. Người phụ nữ kia dường như cảm thấy thanh âm này rất quen tai. Mới cẩn thận quan sát Tướng Thần một chút, bà kinh ngạc hô, “Tướng Thần?!”

Dì Vương và ông Lưu là hàng xóm. Mỗi khi trong nhà ông Lưu khó khăn, dì Vương luôn là người đến giúp đỡ. Bà cũng rất thích Tướng Thần nhu thuận nghe lời, trong nhà bà có cái gì cũng đều mang chia cho Tướng Thần một ít. Tướng Thần không có mẹ, vẫn là dì Vương xem như thân nhân chăm sóc cho cậu. Sau đó mọi chuyện chuyển biến vội vàng, thời điểm Tướng Thần rời đi cũng không có nói lời từ biệt với dì Vương.

“Vị này là..?”

Tướng Chính Bắc gật đầu với bà, “Xin chào, tôi là cha của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc.”

Dì Vương đánh giá Tướng Chính Bắc một chút, thấy bộ dạng của hấn anh tuấn bất phàm. Trên người đều là hàng hiệu, biểu tình trên mặt bà thoáng phức tạp. “Con mới về ah’? Vào nhà dì ngồi một lát đi.”

“Dì Vương nếu bận việc con cùng ba ba vào nhà xem là được.” Tướng Thần không thể chờ đợi được nữa, cậu muốn vào nhà xem thử. Cũng không đợi dì Vương nói hết lời đã chạy đi. Tướng Chính Bắc đành phải đi theo phía sau cậu.

“Thần Thần, dì nói con đừng buồn. Cái tên vương bát đản Lưu Bằng khi rời khỏi đây đã thay ổ khoá mới rồi. Chỉ sợ con không vào được.”

Đang vui vẻ cao hứng cầm chìa khoá mở cửa Tướng Thần liền sững sốt một chút quay đầu nhìn dì Vương. “Chú Lưu đã thay ổ khoá?”

“Aizz!” Dì Vương thở dài một hơi. “Nhà của ông Lưu đã rất cũ, lại nằm trong khu vực không tốt. Bọn họ sau khi làm tang sự xong đều lập tức rời đi, chỉ còn lại một mình Lưu Bằng ở đây xử lý mọi việc. Dì có hỏi ý của hấn, hình như hấn nói ngại nơi này không tốt nên tính bán đi. Nhưng ngôi nhà này con cũng biết không có ai thèm mua. Lưu Bằng bởi vì có việc ở trấn trên, nên hấn cũng không trở về trông coi nữa.”

Tướng Thần ủ rũ rầu rĩ trả lời, “Như vậy ah’...”

Tướng Chính Bắc biết cậu buồn trong lòng liền xoa đầu cậu nói, “Đừng buồn.”

“Đúng vậy Tướng Thần, con đừng buồn. Đến nhà dì ở cũng được mà, những món đồ của con dì Vương đều đã lên giúp con giữ lại.”

Tướng Thần gật đầu, cậu liếc mắt nhìn ổ khoá trên cánh cửa gỗ sau đó xoay người đi theo dì Vương vào nhà.

Nhà của dì Vương cũng không giàu có. Chiều dài người như Tướng Chính Bắc dù sao cũng phải tỉ mỉ một chút. Đây cũng là lần đầu tiên bà biết Tướng Thần có cha, hơn nữa lại là loại người vừa nhìn đã biết rất có tiền. Dì Vương nấu nước châm trà mang đến cho Tướng Thần. “Đây là trà con thích uống nhất, đến nếm thử, cha Tướng Thần cũng uống một chút đi.”

Tướng Chính Bắc gật đầu nhận lấy ly trà trên tay dì Vương. “Ngày Thần Thần được đón đi đúng lúc nhà mẹ đẻ tôi có việc, cho nên đã không kịp nói lời từ biệt. Ngày trước tôi nhìn dáng vẻ của Tướng Thần, cũng biết nó không giống như dân quê chúng tôi. Thoạt nhìn tuy tiện...”

“Dì Vương, dì nói gì vậy..” Tướng Thần luống cuống nhìn Tướng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc cũng không để ý, dì Vương này xem ra thật lòng thích Tướng Thần. Đoán chừng trước kia bà cũng đã giúp đỡ cậu không ít. Nhưng nghe bà kể những khổ cực mà Tướng Thần đã từng trải qua. Trong lòng Tướng Chính Bắc liền cảm thấy không có chút tư vị nào, hàng ***g mày của hắn cũng khẽ cau lại.”

Ăn cơm chiều xong, thời điểm Tướng Chính Bắc đi ra ngoài nói chuyện điện thoại trở về, Tướng Thần đang ngồi ở trước cửa căn nhà cũ ngăn người. Kiểu chốt cửa cũ này kỳ thật chỉ cần dùng xẻng đập một cái là có thể mở ra được. Nhưng Tướng Thần lại luyến tiếc ngôi nhà, nên cậu không muốn làm hỏng nó. Tướng Chính Bắc cũng ném luôn ý tưởng này.

“Trước kia con thường ngồi ở đây viết chữ, ông ngồi ở bên cạnh giúp mọi người đóng đồ vật. Cái bàn cái ghế trong nhà này cũng đều do chính tay ông làm.”

Tướng Chính Bắc nhìn cái ghế nhỏ đã ố vàng, còn bị thiếu một chân trong vườn. Hắn liền tưởng tượng đến dáng vẻ ngồi đó của Tướng Thần khi còn bé. Trong lòng hắn vừa cảm thấy cậu thật đáng yêu lại vừa cảm thấy chua xót.

“Nơi đó con và ông từng nuôi gà, cũng nuôi thêm một con cừu nhỏ. Con hay dẫn nó lên núi ăn cỏ, nhưng có một lần con bị bệnh, ông đã đem con cừu ấy bán đi.”

Tướng Thần rơi vào trong hồi ức. Tướng Chính Bắc không đành lòng quấy rầy cậu. Nhưng hắn nhận không được muốn giúp cậu lau đi những chuyện đau khổ trong lòng. Chung quy tất cả đều là do hắn phạm sai lầm.

“Ba ba.”

Tướng Thần đột nhiên nhào vào trong lòng Tướng Chính Bắc. Dem đầu chôn ở trong ngực hắn, “Vì sao chú và những người cô đó không muốn giữ con lại.. Vì sao không để cho con thấy mặt ông lần cuối.. Con không phải là một điềm xui xẻo, con cũng là cháu của ông...”

Điềm xui xẻo...

Đáy mắt Tướng Chính Bắc cười nhạt, hiện giờ vẫn còn có người tin những thứ này. Đồng thời hắn cũng oán giận những kẻ làm cho Tướng Thần đau khổ. Đương nhiên cũng bao quát cả hắn. Hắn lúc trước vì sao lại có thể dễ dàng xem thường một sinh mệnh đang tồn tại như vậy? Nếu như hắn có chút trách nhiệm, Tướng Thần cũng đã không cần phải chịu nhiều khổ sở như thế.

“Không sao, ba giúp con lấy lại hết tất cả.” Tướng Chính Bắc ôm Tướng Thần, xoa đầu cậu.

Tướng Thần không biết Tướng Chính Bắc muốn giúp cậu lấy lại cái gì. Nhưng nằm trong ***g ngực của Tướng Chính Bắc, hưởng thụ sự ôn nhu của ba ba cho cậu, khiến cậu an tâm mà làm nũng.

Buổi tối dì Vương lấy một cái hộp sắt đem vào trong buồng. Cái hộp đã rất cũ, nước sơn ở mặt trên đều đã tróc hết. Nhưng Tướng Thần liếc mắt một cái liền nhận ra đây là đồ của ông Lưu.

“Con còn nhớ ah’, lúc Lưu Bằng còn chưa thay ổ khoá di đã lên lấy về đây. Trước kia ông của con đã nói với dì, nếu ông ấy qua đời thì đem cái hộp này cho con xem những đồ vật bên trong. Lần trước không kịp, may mắn lần này con trở lại. Nếu không dì còn không biết phải làm sao.”

Vốn cũng không phải là đồ vật quý giá gì, cho nên mất đi một cái hộp Lưu Bằng căn bản cũng không phát hiện. Mặt trên chiếc hộp có một cái khoá nhỏ. Chìa khoá đó luôn ở trên người Tướng Thần. Ông Lưu đã từng nói về cái hộp này với Tướng Thần, nhưng cậu khi đó chưa từng nhìn thấy cái hộp ấy. Thời điểm đó, cậu tình nguyện vĩnh viễn không muốn biết cha mẹ mình là ai. Cậu chỉ muốn ông có thể khoẻ mạnh trường thọ mà ở bên cạnh cậu cả đời.

Tướng Thần chậm rãi mở chiếc hộp. Bên trong không có đồ vật gì quý giá, chỉ có vài món đồ kỷ niệm của ông Lưu và Tướng Thần trước kia. Bên dưới đáy hộp còn có một tấm ảnh chụp. Một người phụ nữ mặc váy trắng ôm một đứa trẻ vừa tròn một tháng tuổi. Trong lúc Tướng Thần cầm tấm ảnh chụp lên, Tướng Chính Bắc gần như trong nháy mắt đã nhận ra đối phương là ai.

Ở đằng sau tấm ảnh chụp viết một chữ “Tình.” cùng một dãy số ngày tháng năm. Tướng Thần nhìn cả buổi mới quay đầu hỏi Tướng Chính Bắc, “Ba ba, đây là mẹ con sao?”

Tướng Chính Bắc không nói gì chỉ gật đầu.

Nhận được sự khẳng định của Tướng Chính Bắc. Tướng Thần cầm ảnh chụp nhìn hồi lâu. Giống như không thể xác định cô gái thoát nhìn chỉ lớn hơn cậu vài tuổi ở trước mắt này lại là mẹ ruột của cậu. “Mẹ nhìn thật trẻ.”

“Ừ.”

Thấy Tướng Chính Bắc không có hứng thú, Tướng Thần liền đem ảnh chụp cất đi. Cậu vẫn luôn nghĩ Tướng Chính Bắc và Lâm Tĩnh ly hôn, cũng không biết ngày trước đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tướng Thần thấy thái độ của Tướng Chính Bắc như vậy, cậu chỉ nghĩ rằng hẳn nhìn thấy Lâm Tĩnh nên cảm thấy không được tự nhiên. Vì thế cậu ngay lập tức đem tấm ảnh cất đi.

“Mẹ của Thần Thần đúng là một cô gái xinh đẹp.” Dì Vương cảm thán.

Tướng Thần nhìn về phía dì Vương ngại ngùng mỉm cười, cậu cũng không nói gì thêm.

Ấn tượng của cậu đối với Lâm Tĩnh đã rất phai nhạt. Khi cậu sáu tuổi, vừa tỉnh dậy không nhìn thấy mẹ cậu liền khóc lớn. Tiền thuê nhà đến kỳ hạn, cậu bị chủ cho thuê đuổi ra khỏi nhà. Bất đắc dĩ đành phải lưu lạc ở bên ngoài. May mắn ông Lưu thu nhận cậu, từ khi đó cậu biết mẹ mình sẽ không bao giờ trở lại.

“Nhà của tôi không lớn, buổi tối đành để hai cha con ngủ trong căn phòng nhỏ kia của con tôi.”

Tướng Chính Bắc nói, “Cảm ơn.”

Dì Vương làm sao biết dùng câu văn trau chuốt để nói chuyện nhiều với Tướng Chính Bắc. Bà dặn hai người nếu lạnh thì đến phòng của bà. Tướng Thần đã lâu không có ngủ loại giường đất này. Lưng nóng nhưng mặt lại lạnh đến phát run. Cậu không thể làm gì khác hơn đành không ngừng chui vào trong lòng Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc liền mở hai cánh tay ra ôm lấy cậu.

“Ba ba, thật xin lỗi, làm ba không ngủ được?”

Sợ mình làm phiền đến giấc ngủ ngon của Tướng Chính Bắc, Tướng Thần trong lòng áy náy. Những nơi có điều kiện gian khổ như thế này Tướng Thần đều đã lĩnh hội qua. Tướng Chính Bắc cảm thấy không quen là điều hiển nhiên.

Nghe thấy lời xin lỗi của Tướng Thần, ánh mắt của Tướng Chính Bắc tối lại. Hắn nhéo cái mũi nhỏ của cậu, ôm chặt cậu vào trong lòng, cũng hôn lên mặt cậu một cái.

“Ba ba.” Tướng Thần cười, cậu đã dần có thói quen để cho Tướng Chính Bắc hôn. Cậu chỉ cảm thấy đây là hành động rất thân mật của ba ba dành cho cậu, mà không cảm thấy điều này có gì đó không ổn.

Tướng Chính Bắc nhắm mắt lại trêu đùa cậu, “Ba ba đang ngủ.”

“Ba đang ngủ làm sao có thể nói ah’?”

“Bất kể là thời điểm nào chỉ cần tiểu Thần nói chuyện với ba. Ba đều có thể trả lời tiểu Thần, cho dù là đang ngủ.”

Tướng Thần bật cười, “Ba ba gạt người.”

“Ba ba không có gạt người, nhất là tiểu Thần.”

Ba không gạt con, ba chỉ dụ dỗ con thôi =))))))

23. Chương 23

Hai người lặn lội qua lại cho đến khuya mới ngủ thiếp đi. Ở trên núi, mặt trời mọc khá trễ vào mùa đông. Vì không có chuyện gì quan trọng nên khi Tưởng Chính Bắc thức dậy đã là giữa trưa. Dì Vương nấu cơm trong nhà bếp, Tưởng Thần dọn bàn, cậu đem đôi đĩa đưa cho Tưởng Chính Bắc. “Ba ba, con còn muốn đến một nơi..”

Tập tục ở nông thôn đa phần người chết đều được chôn cất, ông Lưu cũng không ngoại lệ. Đỉnh núi đối diện có ba mẫu đất, Lưu Bằng đem ông Lưu mai táng ở đó. Ngày ông Lưu được chôn cất, Tưởng Thần cũng từng trộm đến đó xem một lần. Mặc dù đường núi hẻo lánh nhưng Tưởng Thần lại nhớ rất rõ ràng.

Thời tiết hôm nay không được tốt, gió thổi mạnh, mặc dù đã là giữa trưa nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Tưởng Chính Bắc đi theo phía sau Tưởng Thần, sợ cậu té ngã. Nhưng khi nhìn thấy cậu thoải mái đi đường trên núi, hẳn lại nghĩ đến chuyện Tưởng Thần lớn lên ở nơi khổ cực này, sắc mặt của hắn cũng vì vậy mà tối sầm lại.

Rốt cuộc hai người cũng đến nơi, mộ của ông Lưu là một ngôi mộ nhỏ, phía trước dùng một miếng đá thô làm bia mộ, bên trên viết tên của ông Lưu cùng ngày sinh và ngày chết của ông. Tưởng Chính Bắc xem xét phần gia phả hai lần cũng không nhìn thấy tên của Tưởng Thần. Dù sao cậu cũng không có quan hệ gì với gia đình này.

Tưởng Thần quỳ gối trước mộ phần của ông Lưu, cậu dập đầu lạy ba lạy. Tưởng Chính Bắc đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn Tưởng Thần đang lẳng lặng quỳ gối ở đó. Thanh âm nói chuyện của cậu thật nhỏ, hẳn hầu như không nghe thấy cậu nói gì. Chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy một ít từ như “ba ba”, “lớn lên” cùng những từ khác. Tưởng Thần vẫn luôn là đứa bé nhu thuận hiểu chuyện. Tưởng Chính Bắc cũng đoán được cậu muốn nói gì.

“Ba ba, con xong rồi.” Tưởng Thần đứng lên đi đến bên cạnh Tưởng Chính Bắc. “Chúng ta xuống núi thôi, trời ở đây mau tối lắm, trời tối sẽ không dễ đi đường.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, hắn kéo tay Tưởng Thần rời khỏi.

Thời điểm về đến nhà không nghĩ tới lại có một vị khách ghé thăm nhà dì Vương. “Thần Thần, hai người rốt cuộc cũng về rồi, nhìn xem ai tới.”

Tưởng Thần liếc mắt đánh giá người đàn ông đang ngồi gần đó. Đầu to tai dài, người nọ mặc một chiếc áo khoác da màu đen. Đây không phải là con trai trưởng của ông Lưu, Lưu Bằng sao.

Lưu Bằng nhìn thấy Tưởng Thần ở đây, sắc mặt gã liền không tốt. Gã tính nói gì đó, nhưng nhìn thấy Tưởng Chính Bắc ở phía sau Tưởng Thần, gã đành phải âm thầm áp chế.

“Chú Lưu, sao chú lại ở đây?”

“Ta đến đây dĩ nhiên là vì có chuyện quan trọng cần làm. Người chạy về đây làm gì? Cha ta còn gì cho người thương nhớ sao?!”

Tưởng Thần nghe câu nói đó của Lưu Bằng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu liền tái xanh lại. Tưởng Chính Bắc ôm lấy Tưởng Thần, hắn ngồi xuống đối diện với Lưu Bằng. “Tôi là Tưởng Chính Bắc, là người hôm qua gọi cậu tới.”

Sắc mặt của Lưu Bằng ngay lập tức trở nên ôn hòa. “Ngài chính là Tưởng tiên sinh ah! Xin chào ngài, không nghĩ tới ngài lại đến nơi này. Kỳ thật chúng ta cũng có thể bàn bạc ở trấn trên, ngài cần gì phải đến đây.”

“Tôi đến đây là vì muốn dẫn tiểu Thần về thăm nơi này. Nghe nói cậu muốn bán nhà, nếu thuận tiện chúng ta bàn bạc ở đây luôn đi.”

Lưu Bằng thấy thái độ của Tưởng Chính Bắc đối với Tưởng Thần rất thân mật. Gã sớm đã nghe nói Tưởng Thần tìm được cha ruột của mình, không lẽ chính là người trước mặt này?! “Đây là nhà của cha tôi ở trước kia, trong nhà cũng không có gì đáng giá. Nhưng quý ở chỗ căn nhà này có rất nhiều kỷ niệm đối với chúng

tôi. Tôi vốn không dự tính bán đi, nhưng người sống trên đời không cách nào tránh khỏi lúc khó khăn. Tôi đây cũng không có biện pháp...”

Tướng Chính Bắc thấy sắc mặt đau khổ của Lưu Bằng, trong lòng hẳn cảm thấy hết sức ghê tởm. Ông Lưu là người có bản tính thiện lương, tại sao lại sinh ra một người con trai như vậy.

“Muốn bao nhiêu tiền cậu nói đi.”

Tướng Thần cho tới bây giờ rốt cuộc mới hiểu được Tướng Chính Bắc đang làm gì. Cậu cả kinh kêu lên một tiếng, “Ba ba, ba muốn mua nhà của Lưu gia sao?!”

Tướng Chính Bắc vuốt tóc Tướng Thần gật đầu nói, “Thấy con thích như vậy, ba mua tặng cho con.”

“Như vậy sao được...”

“Dù sao cũng tốt hơn là bị người khác phá hỏng.” Tướng Chính Bắc nói chuyện cũng không tránh né Lưu Bằng. Hẳn tỏ rõ ý mắng gã vong ân phụ nghĩa. Lưu Bằng hiện giờ làm gì còn có thời gian nghĩ đến mấy chuyện này. Gã chỉ muốn nhanh chóng cầm tiền trở về kể lể với vợ mà thôi.

“Nhưng mà ba ba, nhà rất đắt, cho dù mua chúng ta cũng không thể thường trở về đây. Chưa kể ba ba kiếm tiền rất cực khổ.”

Tướng Chính Bắc biết Tướng Thần đau lòng cho mình. Trong bụng hẳn vui mừng như hoa nở, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng thản nhiên. “Tiền tiêu rồi có thể kiếm lại, nếu nơi này không còn nữa hoặc bị bán cho người khác thì con về sau lấy cái gì để đổi lại?”

Tướng Thần cúi đầu không nói gì. Nơi này là hồi ức quý giá của cậu và ông, dù sao cậu cũng luyến tiếc.

Cuối cùng Tướng Chính Bắc nhẹ nhàng ghé vào tai Tướng Thần nói, “Hơn nữa ba có tiền, chưa kể ba cũng sẽ không để cho cái tên Lưu Bằng kia chiếm được lợi ích. Tiểu Thần ngoan ngoan nghe ba nói là được rồi.”

Tướng Thần quay đầu nhìn đôi mắt chợt loé lên biểu tình tính kế người khác của Tướng Chính Bắc. Ba ba của cậu là cao thủ trên thương trường, làm sao có thể bị chú Lưu lừa gạt được chứ. Nghĩ như vậy Tướng Thần bình tâm trở lại.

Căn nhà cũ cuối cùng được Tướng Chính Bắc mua dưới danh nghĩa của Tướng Thần. Ông khoá trên then cửa cuối cùng được mở ra. Tướng Thần đẩy cửa đi vào, một lớp bụi dày bay đến mặt cậu. Nhắm tính thời gian cậu cũng đã rời khỏi nơi này gần một năm.

Đồ vật bên trong căn phòng vẫn còn ở đó, bài trí cũng không bị ai động qua. Đối với Tướng Thần mà nói, nơi này không chỉ đơn giản là một ngôi nhà. Mà nó càng là một trong những hồi ức quý giá vô cùng ấm áp của cậu.

“Ba ba, cảm ơn ba ba.”

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Tướng Thần đỏ mặt ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc, cậu hôn lên môi hẳn một cái. Tướng Chính Bắc giả trò xấu, hẳn nắm chặt lấy cái ói của Tướng Thần, vươn đầu lưỡi liếm lên môi cậu. Tướng Thần hoảng sợ liền giãy khỏi ngực của Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc lúc này mới cảm thấy mình đùa quá trớn, hẳn xoa đầu Tướng Thần trêu chọc. “Còn thẹn thùng?”

“Không có...”

“Nhóc con.”

Nghe Tướng Chính Bắc gọi mình là nhóc con, trong lòng Tướng Thần rầu rĩ. Cậu che miệng thành thật ngồi ở vị trí của mình.

Ở nông thôn ngày người ba ngày, hai người rốt cuộc trở về nhà. Tướng Chính Bắc đem chìa khoá ngôi nhà cũ đưa cho dì Vương. Nhờ bà trông chừng nhà giúp Tướng Thần, dì Vương cười ha hả liền đáp ứng. “Cả đời đều là hàng xóm của nhau, này chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nhưng mà Tướng Thần, con trở về thành phố nhất định phải học cho thật giỏi. Tương lai thi đậu đại học cho ông của con được nở mày nở mặt.”

Tướng Thần gật đầu đáp ứng, “Dì Vương, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại, nếu con có thời gian thì trở về đây. Nhớ học cho thật tốt đó có biết không?!”

“Dạ.”

Tướng Chính Bắc rời đi công ty ba ngày. Khi trở về đã thấy thư ký dán cả người ở trước cửa nhà hắn. Thức đêm xử lý xong một bản kế hoạch hợp tác, Tướng Chính Bắc lại nghĩ đến chuyện lúc chiều. Tại sao hắn lại quyến luyến nụ hôn của một đứa bé? Chẳng lẽ gần đây hắn đối với phương diện kia có nhu cầu?

Tướng Chính Bắc cẩn thận suy nghĩ. Đường như từ khoảnh khắc hắn sống lại, hắn liền vội vàng muốn rời khỏi Tướng Thị, mỗi ngày đều cùng Tướng Thần bồi đắp tình cảm. Cứ như vậy đã gần một năm, hiện tại công ty của Tướng Chính Bắc đã dần đứng vững. Tâm tình của hắn cũng vì vậy mà thả lỏng không ít, cho nên dục vọng ẩn sâu trong cơ thể hắn mới dần dần thức tỉnh? Thở dài một hơi, Tướng Chính Bắc đóng máy tính xách tay. Thức tỉnh cái con khỉ! Sáng ngày mai hắn còn hai bản hợp đồng phải bàn bạc ah’!

Sau khi hợp tác cùng công ty sản xuất sản phẩm điện tử của Âu Tín. Tướng Chính Bắc dự định tiến thêm một bước, đem sách báo và những sản phẩm tiêu thụ du nhập đến nước ngoài.

Tướng Chính Bắc không dự định làm mỗi thương mại điện tử. Cái hắn muốn chính là mở một công ty chính quy chuyên bán hàng trực tuyến trên mạng internet. Làm trang web cho các doanh nghiệp yêu cầu cần phải có quy mô và tầm mở rộng nhất định. Mỗi công ty hầu như đều phải có một trang web riêng cho mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy những nhà thương nghiệp sẽ cắt đứt mối làm ăn với bọn họ. Du Tri Hiểu mới đầu không đồng ý, nhưng Mưu Lỗi lại ngoài ý muốn không phản đối chủ ý này. Tướng Chính Bắc làm như vậy chủ yếu cũng là vì muốn ngăn chặn những vấn đề xảy ra dồn dập, có thể làm tổn hại đến uy tín của công ty sau này.

“Hoạt động của công ty hiện giờ cần nhất chính là tiền vốn. Tự làm chủ kinh doanh thì tài chính sẽ hạn hẹp, lợi nhuận cũng vì vậy mà ít hơn. Chưa kể một khi số lượng công việc của chúng ta không đủ, thì tiền mua sản phẩm chất lượng ở đâu ra? Đồ không tốt thì cậu cho là người tiêu thụ sẽ mua nữa ah’?”

Lời này của Mưu Lỗi không phải không có lý. Nhưng Du Tri Hiểu hôm nay không biết vì làm sao lại cùng Mưu Lỗi khắc khẩu. Hai người ta một câu người một tiếng tranh cãi âm ỉ. Tướng Chính Bắc nghe đến phiền não, hắn liền nói thư ký đem hai người bọn họ đuổi ra ngoài.

“Quản lý đừng tức giận, cũng không biết vì sao hai ngày nay Du Tri Hiểu và Mưu Lỗi xảy ra mâu thuẫn càng ngày càng sâu.”

“Tôi biết tính tình của Mưu Lỗi không tốt, cô khuyên Du Tri Hiểu nhiều một chút. Ưu điểm của cậu ta chính là bình tĩnh hiền hoà, bị một người như Mưu Lỗi tùy tiện công kích vài câu, cậu ấy lại tức giận đến tẩu hỏa nhập ma như vậy, thật sự không giống với cậu ấy chút nào.”

Thư ký nghe Tướng Chính Bắc nói đùa liền bật cười. “Tôi biết rồi. Ah’ đúng rồi quản lý, đây là đồ ăn vặt mà mẹ tôi mang đến hôm tết nguyên đán. Tuy không phải đồ đáng giá nhưng mà những thứ này chỉ có ở quê hương chúng tôi mới có. Tôi mang tặng Tiểu Thần vài hộp, ngài mang về cho tiểu Thần nếm thử đi.”

“Để ở đây đi, cảm ơn cô.”

Tướng Chính Bắc đang chuẩn bị về nhà đón Tướng Thần, thì đột nhiên hắn nhận được một cú điện thoại của Âu Tề. “Chính Bắc, cậu mau tới đây, Thư Lăng xảy ra chuyện rồi!”

Tướng Chính Bắc sửng sốt một chút, hắn gọi điện thoại cho Tướng Thần, bảo cậu ở lại nhà của giáo sư Dương. Sau đó hắn lái xe đến nhà của Thư Lăng. Thời điểm hắn đi vào, Âu Tề đang giúp Thư Lăng mặc quần áo. Trong phòng tràn ngập mùi cồn, Tướng Chính Bắc cau mày, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi không biết, tôi gọi điện thoại mấy lần cho cậu ấy, nhưng không thấy ai nghe máy cho nên tôi đến xem thử. Không nghĩ tới lại như vậy, đừng nói nữa, trước hết đem cậu ta vào bệnh viện đi.”

Tướng Chính Bắc đỡ lấy người Thư Lăng, đem y bế lên. Hai mắt Thư Lăng đỏ ngầu híp lại, dường như y đã mất đi ý thức. Thư Lăng mơ mơ hồ hồ nắm lấy vai của Tướng Chính Bắc. “Chính Bắc?”

“Ừ.”

“Chính Bắc...” Thư Lăng lại gọi một tiếng, dựa vào trong lòng hắn cười ha ha. “Chính Bắc, cậu về đây hồi nào? Cũng không nói cho tôi biết, tôi ra sân bay đón cậu.”

“Cậu uống say.”

Thư Lăng cũng cho là thật mà gật đầu, “Ừ, có chút.”

“Tôi cũng lần đầu tiên thấy cậu ấy uống nhiều rượu như vậy. Thư Lăng, cậu ngoan ngoãn đi theo Chính Bắc. Chúng tôi đưa cậu đến bệnh viện.” Âu Tề cầm chìa khoá xe đi xuống lầu, Tưởng Chính Bắc ôm Thư Lăng đi theo sau.

“Chính Bắc?”

“Ừ.”

“Cậu ra nước ngoài phải thường xuyên liên lạc với chúng tôi ah!”

Tưởng Chính Bắc lắc đầu, sao lại như vậy chứ?! “Thật là, sao lại uống nhiều rượu như vậy.”

Bởi vì Âu Tề đi xuống trước nên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Thư Lăng đột nhiên giãy ra khỏi tay của Tưởng Chính Bắc, y thiếu chút nữa đã ngã xuống đất. Tưởng Chính Bắc muốn dìu y đứng lên. Nhưng đột nhiên Thư Lăng hét lên đẩy hắn ra. “Cậu không phải đi rồi sao?! Còn trở về đây làm gì...”

“Thư Lăng, cậu uống say rồi, đừng lộn xộn.”

“Đừng tới đây...”

“Thư Lăng, tôi là Tưởng Chính Bắc.”

Thư Lăng sững sốt một chút, y nhìn khuôn mặt của Tưởng Chính Bắc không biết vì sao lại bật cười. “Chính Bắc, cậu ấy đi rồi...”

Sr mọi người, ngày hôm qua ta có chút việc nên không kịp post truyện lên. Nếu như tối nay ta làm kịp chương tới sẽ post lên bù lại

~~p/s: Happy Valentine mọi người nha ^___^

24. Chương 24

Thư Lăng sững sốt một chút, y nhìn khuôn mặt của Tưởng Chính Bắc không biết vì sao lại bật cười. “Chính Bắc, cậu ấy đi rồi...”

Tưởng Chính Bắc không biết người đi rồi này là ai mà có thể khiến cho Thư Lăng biến thành bộ dạng đau khổ như vậy. Nút thang máy sáng lên từng nút từng nút hướng về dưới lầu. Hắn thầm nghĩ mau mau đem Thư Lăng đưa đến bệnh viện. Cả người y nồng nặc mùi rượu, cho dù là ai nghĩ thấy cũng sẽ mau say.

“Chính Bắc, cậu có điện thoại không?” Thư Lăng đột nhiên hỏi.

Tưởng Chính Bắc sững sốt một chút, nhưng lại ngay lập tức gật đầu. Hắn lấy lý do đưa điện thoại cho Thư Lăng mà đi tới gần y.

Thư Lăng cầm điện thoại của Tưởng Chính Bắc trong tay, y nhìn nó hơn nửa ngày, dường như đang do dự có nên gọi điện thoại hay không. Tưởng Chính Bắc lúc này đã đem Thư Lăng siết chặt trong lòng. Thư Lăng từ lúc cầm điện thoại vẫn luôn lảng lảng nhìn màn hình. Lực chú ý của y bị dời đi, Tưởng Chính Bắc cũng không hỏi nhiều. Hắn bế Thư Lăng ra khỏi thang máy, hợp lực với Âu Tề đem y đưa vào trong xe.

“Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi?”

“Không có chuyện gì, chỉ là uống rượu quá độ thôi. Hơn nữa cậu ta đã lâu không có ăn cơm, cho nên thể chất khá suy yếu, cần ở lại quan sát một thời gian.”

Nghe Thư Lăng không xảy ra chuyện gì lớn. Âu Tề thở phào một hơi xem như yên lòng. Y quay đầu thấy Tưởng Chính Bắc đang nhìn đồng hồ liền cười nói, “Sốt ruột sao ah?”

“Tiểu Thần còn ở nhà của giáo sư Dương, tôi phải đi đón nó.”

“Vậy được rồi, cậu mau đi đi, tôi ở lại đây chăm sóc cho Thư Lăng.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, hần vươn tay lấy di động của mình trong tay Thư Lăng. Nhưng đối phương lại giữ chặt lấy điện thoại của hần, như thế nào cũng không chịu buông. Âu Tề bất đắc dĩ đành phải đem di động của mình đưa cho Thư Lăng. Lúc này y mới chịu buông điện thoại của Tưởng Chính Bắc ra. “Chính Bắc, tôi cảm thấy Tưởng Lăng có chút kỳ lạ.”

“Do uống rượu thôi.”

Tưởng Chính Bắc trước khi đi vẫn luôn nhìn Thư Lăng. Thư Lăng luôn là một người im lặng, nhưng y hiện giờ lại giống như một người bị bệnh thần kinh. Tay cầm chặt lấy di động của Âu Tề, làm thế nào cũng không chịu buông ra. Y lúc đó đã nói “Cậu ấy đi rồi”, là ai đi rồi? Tưởng Chính Bắc nghĩ đến đời trước Thư Lăng yêu thầm hần liền đau đầu xoa trán.

Lúc Âu Tề có ý định lấy lại di động của mình trong tay Thư Lăng, đột nhiên điện thoại của y vang lên. Thư Lăng kinh ngạc một chút, y nắm chặt chiếc điện thoại di động rồi nhìn chằm chằm Âu Tề. “Thư Lăng, ngoan, đưa đi động cho tôi.”

Thư Lăng lắc đầu, y nhấn nút nghe điện thoại. “Cậu hiện giờ mới gọi điện thoại cho tôi sao?”

Âu Tín nghe thấy thanh âm say rượu ở đầu dây bên kia liền sững sốt một chút. Hần khẽ cau mày thoáng nhìn qua màn hình di động. Thấy mình không gọi sai số, lúc này hần bỗng nghe thanh âm gào thét của Âu Tề ở đối diện, xem ra Thư Lăng đang uống rượu.

Không nghe thấy ai trả lời Thư Lăng bất mãn nói, “Alo, sao cậu không nói gì?”

“Thư Lăng đại gia ah’, tôi quỳ xuống lạy cậu, đưa điện thoại cho tôi đi. Tiểu Tín, Thư Lăng cậu ấy uống rượu. Anh hôm nay không về nhà được, phải ở đây chăm sóc cho cậu ấy, em không cần chờ anh.”

“Ừ, em biết rồi.”

Biết Âu Tề đêm nay không trở về nhà, Âu Tín dứt khoát cúp điện thoại. Thư Lăng vẫn còn sững sờ cầm di động bỗng nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến thanh âm “tít tít”, y ngay lập tức khóc nức nở. Âu Tín luống cuống đứng ở bên cạnh, “Thư Lăng, cậu rốt cuộc làm sao vậy..? Đã xảy ra chuyện gì...?”

Thư Lăng chỉ khóc và khóc, hoàn toàn không có ý trả lời câu hỏi của Âu Tề. Âu Tề nghĩ y uống rượu đến say khướt nên mới hành động kỳ lạ như thế. Y đành cầm lấy di động thật vất vả mới cướp trở về của mình chơi games.

Thư Lăng khóc một hồi lâu dần ngủ thiếp đi, hai mắt y đỏ ngầu, khoé mắt còn đọng lại vài giọt lệ. Âu Tề lấy lại di động, hai mắt bình tĩnh đánh giá gương mặt mệt mỏi của Thư Lăng. Rốt cuộc y đang chờ điện thoại của ai? Là của Chính Bắc sao?

Chuyện Thư Lăng yêu Tưởng Chính Bắc lên đến trung học Âu Tề mới biết được.

Tình yêu nồng nhiệt của tuổi trẻ, bọn họ đại khái đều cho rằng mình che giấu rất tốt. Nhưng ánh mắt lại không thể lừa gạt được người khác. Ánh mắt mà Thư Lăng nhìn Tưởng Chính Bắc luôn khiến cho Âu Tề cảm thấy nóng bỏng đến độ làm cho người ta muốn né tránh. Cũng chỉ có một mình Tưởng Chính Bắc mới không nhìn ra được. Âu Tề khi đó cũng không có ý nghĩ muốn đâm chọc mối quan hệ của hai người họ. Thư Lăng không nói ra chung quy cũng có nguyên nhân của y. Hơn nữa nếu dựa vào tính tình lúc đó của Tưởng Chính Bắc. Một khi nói toạc ra, chỉ sợ bọn họ ngay cả làm bạn cũng không thể làm được.

Chung quy cũng bởi vì thấy Thư Lăng thầm mến Tưởng Chính Bắc quá cực khổ. Cho nên dưới đáy lòng của Âu Tề luôn thiên vị một chút cho Thư Lăng. Huống chi Tưởng Chính Bắc cuối cùng lại ra nước ngoài

nhiều năm, chưa kể còn chặt đứt liên lạc với bọn họ. Những ngày tháng đó Thư Lãng thương tâm ra sao y vẫn còn nhớ rất rõ.

“Haizz.. tình yêu là cái gì chứ, thật là phiền toái!”

Âu Tề chống tay nằm trên chiếc giường đối diện với Thư Lãng chơi games. Không biết ngày mai người này tỉnh lại có còn nhớ bộ dạng ngu ngốc của mình ngày hôm nay hay không.

Thư Lãng mở to hai mắt, nhất thời bị ánh sáng xung quanh chiếu vào mắt làm cho y đau đớn. Mình ở bệnh viện? Mình sao lại đến bệnh viện? Thư Lãng theo thói quen vươn tay tìm di động, nhưng lại phát hiện mình không mang theo di động bên người. Một cảm giác thất bại kéo đến đả kích Thư Lãng, khiến cho y ngã người nằm lại giường bệnh.

Thư Lãng đảo mắt, y nhìn thấy Âu Tề và Âu Tín đang đứng đối diện giường mình. Hai anh em đang cười tủm tỉm quan sát y.

“Thư Lãng, cậu rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.”

“Tôi làm sao vậy?”

“Cậu còn hỏi mình làm sao hả?! Uống say đến nỗi không còn biết trời trăng gì. Cậu thật là đã giày vò người ta đến chết, cậu quậy tới độ tôi và Chính Bắc thiếu chút nữa chết không toàn thây trong bệnh viện. Tôi hỏi, sao cậu lại uống nhiều rượu như vậy? Bình thường cậu gần như chẳng bao giờ đụng vào một giọt rượu ah!”

“Không có gì, tâm trạng tôi không tốt thôi.”

“Tâm trạng cậu không tốt liền uống rượu ba ngày ba đêm hả?” Âu Tề hiển nhiên là không tin. “Tôi ở đây mà cậu còn không chịu nói thật? Có phải bởi vì Chính Bắc không? Cậu thổ lộ bị cậu ta từ chối?”

Thư Lãng sững sốt một chút lắc đầu, “Không có liên quan đến Chính Bắc.”

“Vậy có thể là ai ah?”

Âu Tín cũng lần đầu biết Thư Lãng cư nhiên thích Tưởng Chính Bắc. Nhưng hắn cũng nhìn ra Thư Lãng hiện giờ không nguyện ý nói đến chuyện này. Âu Tín vỗ vai anh trai mình rồi nói. “Tâm trạng hiện giờ của Thư tiên sinh không được tốt. Anh ah’, anh không nên quấy rầy anh ấy.”

Âu Tề bĩu môi tiếp tục ăn cháo của mình.

Thư Lãng gật đầu với Âu Tín, hiển nhiên y đã hoàn toàn quên hết những chuyện xảy ra vào tối ngày hôm qua.

Sau khi Tưởng Chính Bắc đưa Tưởng Thần đến nhà giáo sư Dương, hắn chạy đến thăm Thư Lãng. Nhìn thấy tinh thần của y đã trở lại bình thường hắn liền nói. “Nếu tâm trạng cậu không tốt thì đi ra ngoài chơi một chút đi. Cậu muốn đi đâu? Tôi tìm người giúp cậu sắp xếp.”

“Cảm ơn, tạm thời tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình.”

Tưởng Chính Bắc cũng không muốn nhúng tay nhiều vào việc của Thư Lãng. Bởi vì chuyện đời trước như một tấm gương soi ở trước mặt hắn, nên hắn muốn tận lực bảo trì khoảng cách hoà bình với người này. Nhưng dù sao Thư Lãng cũng là bạn của Tưởng Chính Bắc, xuất phát từ sự lo lắng của tình bạn, hắn vẫn tìm người sắp xếp cho Thư Lãng vài kế hoạch du lịch. Nếu người mình đợi vẫn không xuất hiện thì tại sao không tự mình đi tìm chứ?

※

“Chỗ này con vẽ chưa được, phải chú ý đến độ đậm nhạt của bóng. Cầm bút phải vừa nhanh vừa chuẩn lại kiên quyết. Tốt nhất là vẽ như thế nào để không cần phải sửa lại lần thứ hai.” Giáo sư Dương nhìn Tưởng Thần vẽ rồi chỉ dẫn. Ông thuận tay cầm bút vẽ vài nét, làm cho bức hoạ trên giấy của Tưởng Thần sống động như hình ảnh ba chiều.

Tưởng Thần gật đầu.

“Được rồi, hôm nay học đến đây thôi. Qua vài ngày nữa là giao thừa rồi, con không cần đến đây nữa. Về nhà đón năm mới đi.”

“Giáo sư không ở đây cùng con đón năm mới sao...”

Dương giáo sư cười cười vỗ đầu Tưởng Thần. “Gần đây có một số danh họa xuất hiện ở thành phố X. Bọn họ mời thầy đến xem. Chỉ sợ phải mất một khoảng thời gian thầy mới có thể trở về. Con mỗi ngày nhớ luyện tập nhiều một chút, thầy trở về nhất định sẽ kiểm tra con.”

Khi Tưởng Chính Bắc đến đón Tưởng Thần liền phát hiện tâm trạng của cậu không vui. Hắn hỏi một hồi mới biết là vì giáo sư Dương phải đi ra ngoài. Tưởng Chính Bắc ôm lấy bé cưng của hắn an ủi, chờ đến khi cảm xúc của Tưởng Thần bình thường trở lại hắn liền hỏi: “Năm mới tiểu Thần muốn làm gì?”

“Ở nhà cùng với ba ba.”

“Con không muốn đi ra ngoài chơi sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, cậu lập lại lần nữa. “Con muốn ở nhà với ba ba thôi.”

Tưởng Chính Bắc cười vuốt tóc của Tưởng Thần, “Được, vậy ba sẽ ở nhà với con.”

Nhưng cùng ngày, một vị khách không mời mà tới đã ghé thăm nhà của bọn họ.

Tưởng Chính Đông quan sát thiết kế nội thất trong ngôi nhà, cùng cậu bé đang mặc bộ đồ ngủ bằng nhung màu lam nhạt. Hắn mỉm cười hỏi. “Con ở đây có quen không?”

Tưởng Thần nhìn hắn không trả lời, Tưởng Chính Bắc từ trong văn phòng đi ra. Hắn tùy ý nằm trên ghế sofa, một chút cũng không có ý định tiếp đãi Tưởng Chính Đông, “Em hôm nay không dự định về nhà sao?”

“Em hiện giờ đang ở nhà đây.”

Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, Tưởng Chính Đông cũng không tức giận. “Tính tình của em vẫn ương ngạnh như thế. Dù sao cha sắp xếp cho em đi thân cận cũng là vì muốn tốt cho em thôi. Em cũng không nên vì thế mà năm mới không trở về nhà ah’. Cha ngoài miệng không nói nhưng trong lòng luôn nhớ đến em.”

“Cho nên anh định thuyết phục em về nhà ah’?”

Tưởng Chính Đông giật mình, tiếp tục nói. “Chính Bắc, em quyết tâm đoạt tuyệt quan hệ với cả nhà sao?”

“Em nghĩ em làm nhiều chuyện như vậy có lẽ đã quá rõ ràng rồi.” Tưởng Chính Bắc quay đầu nhìn hắn. “Anh hai, em đoán anh cũng đã biết được ý nghĩ của cha. Cho dù anh không nhìn thấu, nhưng em tin là người mẹ thông minh hiểu ý người khác của chúng ta có lẽ đã đề cập qua với anh. Trên đời này vốn không có thứ gì thập toàn thập mỹ cả. Anh có thứ này thì liền sẽ mất đi thứ kia, con người cũng giống như vậy.”

“Chỉ là về nhà ăn năm mới thôi mà.”

“Anh hai, anh vẫn thiếu sự lãnh khốc, đây là điều cơ bản nhất của một người thương nhân. Nếu anh không quyết đoán thì đồ vật anh có được ngày hôm nay sẽ bị huỷ trong tay của anh. Tin chắc là anh không hy vọng có một ngày Tưởng Thị đổi sang họ Phương đi.”

Tưởng Chính Đông nhíu chặt mày hỏi, “Lời này của em là có ý gì?”

“Không phải anh là người rõ ràng nhất trong lòng sao? Anh hai, em đã hứa với Tưởng Thần cùng nó đón năm mới. Anh về trước đi, thuận tiện nói với lão gia tử, chúc ông ấy năm mới vui vẻ.”

Tưởng Chính Đông đi rồi, Tưởng Thần mới dựa lên chân Tưởng Chính Bắc nhỏ giọng nói. “Ba ba là vì con nên mới không trở về nhà đón năm mới sao?”

“Đúng vậy ah’, cho nên ba hiện giờ chỉ có một mình tiểu Thần thôi. Tiểu Thần phải ngoan ngoãn ở bên cạnh ba có biết không?”

“Con sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ba ba!”

Tướng Chính Bắc nhéo cái mũi của Tướng thần, “Tiểu ngốc nghịch cùng ba đi dán câu đối xuân đi.”

Tướng Chính Bắc dĩ nhiên sẽ không đi dạo phố mua sắm đồ tết. Những câu đối xuân trong nhà và những vật trang trí nhỏ nhắn đều là do chị thư ký muốn lấy lòng Tướng Chính Bắc mà đóng gói đưa tới. Để tiện cho việc sử dụng, chị thư ký thậm chí còn bỏ thêm một cuộn băng keo và một cây kéo nhỏ ở bên trong.

“Hiệu suất làm việc của người này cũng không tệ lắm.” Tướng Chính Bắc vừa lòng gật đầu.

Tướng Thần đứng trên ghế dựa, cậu cầm kéo khoa tay múa chân dán câu đối xuân trước cửa. Lúc Tướng Chính Bắc đi ra liền thấy cậu đang nhón chân cố sức vươn người lên, hắc cười cười đi đến gần giúp cậu.

“Ba ba?”

“Đừng có lộn xộn, để ba đỡ con.”

“Nhưng mà ba ba.. con thấy nhột..”

Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc đụng vào người không ngừng cười khanh khách. Câu đối xuân trên tay cậu cũng rất xuống. Tướng Chính Bắc không ngờ chỗ này lại là điểm mẫn cảm của cậu. Trong lòng vui vẻ liền trêu đùa Tướng Thần, hắc không những không buông tay, mà ngược lại còn nẩy ra ý xấu không ngừng kích thích cậu. Tướng Thần cười lẩn lộn, lắc lắc thân mình chui vào trong ngực Tướng Chính Bắc. “Ba ba.. mau mau buông con ra.. con nhột quá...”

“Làm sao đây, tay của ba không ngừng được.” Tướng Chính Bắc cười gian nói.

Tướng Thần rất nhanh bị Tướng Chính Bắc chọc cười đến chảy nước mắt. Hai mắt hồng hồng, cậu thở gấp gấp hỏi. “Vậy làm sao bây giờ... ba ba.. con nhột quá.. ha ha.. đừng chạm vào nơi đó.. ba ba.. xin ba ba...”

Nghe Tướng Thần cầu xin hắc, Tướng Chính Bắc lúc này mới thả lỏng sức lực. “Không đùa nữa, mau dán câu đối xuân đi.”

Cầm lấy câu đối xuân trong tay của Tướng Thần. Tướng Chính Bắc động tay hai ba cái liền dán xong. Hắc nhìn cánh cửa màu đỏ sáng bóng, hai mắt liền ảm đạm. Từ nhỏ đến lớn hắc chưa từng được cảm thụ sự ấm áp của gia đình. Cũng không cầu mong xa vời người khác sẽ quan tâm đến hắc. Nhưng đứa trẻ này lại cho hắc sự quyết tâm muốn sống một cuộc sống bình yên. Tướng Chính Bắc nghĩ đến chuyện hai người cứ như vậy ở bên cạnh nhau không phải là không tốt.

“Ba ba, ở đây có pháo hoa!”

“Buổi tối chúng ta cùng nhau đốt.”

Thức ăn trong tủ lạnh đều là đồ được mua trong siêu thị. Hai người sử dụng gia vị đơn giản trong nhà bếp, nêm nếm lại một chút. Cứ như vậy bảy tám món hợp lại thành một bàn đầy thức ăn. Tướng Chính Bắc nếm một chút, hương vị xem như không tệ.

Chuẩn bị rượu cùng đồ uống, hai người ngồi trên ghế sofa xem lễ hội mùa xuân trên TV. Cậu được câu không trò chuyện. Những điều đơn giản này Tướng Chính Bắc đã từng vứt bỏ như một đôi giày rách. Nhưng hiện giờ, trong nội tâm của hắc lại phát hiện nó có thể làm cho hắc mỉm cười.

Chờ đến khi tiếng chuông đồng hồ điểm đúng mười hai giờ, Tướng Thần đã dựa vào trong ***g ngực của Tướng Chính Bắc ngủ thiếp đi. Cậu còn mơ mơ màng màng nhớ đến chuyện phải đốt pháo hoa. Tướng Chính Bắc ôm Tướng Thần vào lòng, hắc bế cậu đi đến phòng ngủ, lột sạch quần áo trên người cậu. Sau khi hắc nhét Tướng Thần vào trong ổ chăn liền nói “Đừng nghĩ đến chuyện đốt pháo hoa nữa, con mau ngủ đi.”

Tướng Thần cầm lấy tay Tướng Chính Bắc khẽ nói, “Ba ba, năm mới vui vẻ.”

“Con cũng vui vẻ.” Tướng Chính Bắc cúi người hôn lên cánh môi phàn nộn của Tướng Thần. Sau đó đứng dậy tắt TV ôm cậu đi ngủ.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng rực rỡ đủ màu sắc của pháo hoa không ngừng được bắn lên không trung. Có lẽ ngày hôm nay là ngày hắc cảm nhận được hạnh phúc chân thật nhất trong hai kiếp nhân sinh mà bản thân hắc từng trải qua.

※

Thư Lãng sau lần cuối ấn nút tắt cuộc gọi, y dựa người lên cửa sổ ở ban công nhìn pháo hoa. Ngôi nhà cao tầng đối diện treo bốn chữ “năm mới vui vẻ” sáng ngời chói mắt. Y còn nhớ rõ năm trước, khi đó Diệp Phong còn ở bên cạnh y. Hắn đọc mồm đọc miệng mà giấu cột những người thiết kế ra thứ thị hiệu đó.

Về sau cả hai dần dần có những cử chỉ theo hướng ái muội nào đó, Thư Lãng đã không còn nhớ rõ. Y chỉ nhớ khi đó Diệp Phong nắm lấy tay y viết một câu gì đó lên cánh cửa sổ. Thư Lãng lúc đó cũng không tỉ mỉ đi tìm hiểu ý nghĩa của những chữ kia. Nhưng bây giờ nghĩ lại, những chữ nhỏ bé ấy bỗng nhiên phóng đại vô số lần trước mắt y.

Diệp Phong nói không sai, y là người ích kỷ.

Y chỉ muốn có một người ở bên cạnh sửa ầm trái tim cho y. Nhưng lại không lưu tâm đến cảm thụ của đối phương. Một lòng hăm trong tình yêu say đắm không thể chiếm được của Tưởng Chính Bắc. Rồi tự mình hối tiếc tự mình dày vò, để rồi bỏ lỡ một người thật sự quan trọng đối với bản thân mình.

Khi Diệp Phong muốn dẫn y về quê đón năm mới, y nên nghĩ đến điều này, người kia đối với mình không phải chỉ có mỗi lòng cảm kích..

Ở nông thôn?!

Mạch suy nghĩ của Thư Lãng bỗng ngừng lại, đôi mắt phượng xinh đẹp của y híp lại rồi mở ra thật to. Minh sao lại quên chuyện quan trọng như vậy?

p/s: thế là ta không thiếu chương nữa, vẫn cố gắng giữ tốc độ mỗi ngày 1 chương :”>~~

25. Chương 25

“Diệp đại ca nói anh hiện giờ đang làm thầy giáo ở trường học nổi tiếng Nhất Trung, chuyện này có thật không?” Cô gái ở trước mặt Diệp Phong có chút ngại ngùng, thậm chí cô cũng không dám ngẩng đầu liếc nhìn hắn. Diệp Phong lạnh lùng trả lời cô một câu, cô gái lập tức đỏ mặt nói. “Thật xin lỗi, có phải em đã nói cái gì đó không nên nói?”

“Không sao.”

“Em thấy sắc mặt anh rất mất hứng, nghe nói người trong thành phố không thích đi xem mắt. Có phải anh cũng vì thế...”

Diệp Phong thở dài một hơi, hắn nhìn biểu tình có chút luống cuống của cô gái liền nói, “Thật ngại, tôi trời sinh không thích cười.”

“Diệp đại ca cũng kể một ít chuyện của anh cho em nghe. Em biết anh là một người rất xuất sắc, cũng biết chúng ta không thích hợp với nhau. Nhưng có thể cùng anh nói chuyện em đã cảm thấy rất vui. Có lẽ anh không biết khi anh còn học ở trung học, những nữ sinh ở trường đều bàn tán về anh. Đáng tiếc em không học đại học, không thì đã có rất nhiều chuyện để nói với anh.”

Trước khi gặp Thư Lãng, Diệp Phong cơ bản có thể hình dung là một kẻ quái gở. Sau khi rời khỏi nơi này, hắn luôn cố gắng lảng tránh những chuyện trước kia. Nhưng hiện giờ lại bị một cô gái xa lạ bất ngờ nhắc đến, khiến cho hắn cảm thấy có chút hứng thú mà hoài niệm.

Lắc đầu, Diệp Phong bật cười. Bản thân hắn bây giờ đã bắt đầu muốn hoài niệm tuổi thanh xuân sao? Thật là buồn cười.

“Ah’ này.. về sau em có thể tới tìm anh không?”

“Ừ.”

Chiếm được lời đồng ý của Diệp Phong, cô gái cao hứng nói. “Trên trần ngày mai có hát tuồng, chúng ta có thể cùng nhau đi xem không?”

“Được.”

Cô gái vô cùng vui vẻ chuẩn bị rời đi, đột nhiên cô đứng lại ở ngoài cửa hưng phấn nói “Tuyết rơi!”. Diệp Phong nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy những bông tuyết nhỏ màu trắng từ trên trời rơi xuống.

Chị dâu khi nhìn thấy gương mặt đầy tươi cười của cô gái lúc chuẩn bị rời đi, liền nghĩ hai người nói chuyện với nhau không tệ. Vì thế chị rất cao hứng mà cùng cô gái đi ra ngoài. Anh hai của Diệp Phong đi vào phòng hỏi hần, “Thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Không được thì anh giới thiệu cho em một người khác.”

“Không cần đâu.”

Anh hai của Diệp Phong thấy hần ngẩng nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài cửa sổ liền hút một hơi thuốc lá. Hai mắt anh cũng nhìn ra bên ngoài cùng Diệp Phong. “Tuyết rơi thế này thì đường núi ngày mai sẽ không dễ đi. Nếu em muốn cùng cô gái ấy ra ngoài thì nên quan tâm người ta nhiều một chút.”

Diệp Phong hiện giờ căn bản đã không còn nghe thấy lời nói của anh. Hần đang xuất thần mà nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ. Anh hai của Diệp Phong rõ ràng cũng cảm thấy tâm trạng của hần không được tốt. Trước kia tuy hần không thích cười, thế nhưng vẫn nhìn ra được tâm tình thả lỏng của hần. Nhưng lần này Diệp Phong trở về lại mang theo một cảm giác kỳ lạ. Hơn nữa hần động một chút liền xuất thần. Diệp Phong trước kia chưa từng có hiện tượng này, hay là trong thành phố đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng Diệp Phong không nói, anh hai của hần cũng biết cho dù có hỏi hần cũng sẽ không trả lời. Cho nên anh dứt khoát mặc kệ hần.

Hát tuồng ở trần trên là sự kiện lớn mỗi năm một lần. Ngày hôm đó mọi người đều đổ xô ra đường. Vì ai cũng ra khỏi nhà nên đường phố vô cùng náo nhiệt. Cô gái đi bên cạnh Diệp Phong không ngừng bị người qua đường xô đẩy đụng vào người hần. Hần khẽ nhíu mày, cô gái đi bên cạnh liền xấu hổ áy náy nói. “Thật xin lỗi, không nghĩ tới lại có nhiều người như vậy...”

“Cô không sao chứ?”

Cô gái cười cười lắc đầu.

Diệp Phong bắt đầu dĩ nhiên nói, “Tôi cũng lớn lên ở nơi này, cô đừng xem tôi như người ngoài.”

“Nhưng anh và bọn họ không giống nhau.”

“Chỗ nào không giống chứ? Không phải mỗi người đều có hai con mắt một cái miệng sao?”

“Là khí chất, khí chất không giống.”

Nghe cô gái nói đến khí chất, Diệp Phong chung quy không thể tự chủ được mà nghĩ đến người nọ. Ở trong lòng hần người kia mới hoàn toàn khác biệt. Trên người y có một hơi thở ấm áp, đôi mắt dịu dàng như làn nước. Rất nhiều lúc Diệp Phong không dám nhìn kỹ Thư Lăng. Vì hần sợ rằng mình sẽ rơi vào cái bẫy ngọt ngào đó. Nhưng cho dù là vậy, người cuối cùng không có cách nào kèm chế được cũng chỉ có một mình hần mà thôi.

“Người như tôi cũng có thể gọi là khí chất sao? Khí chất lưu manh ah’?”

Cô gái lắc đầu, cô còn muốn nói gì đó đột nhiên bị một tiếng trống chiêng đánh gãy. Sau đó đôi phương đột nhiên vươn tay nắm chặt lấy tay của Diệp Phong, chạy vào bên trong đám người. “Em thích nhất là xem màn trình diễn này.”

Bàn tay của cô gái thật ấm áp cũng thật mềm mại. Nhưng sâu bên trong Diệp Phong vẫn cảm nhận được đôi bàn tay này không phải là đôi tay dẫn linh hồn của hần vào trong giấc mộng. Người trước mắt cũng không phải là người mà hần ngày đêm tưởng niệm. Diệp Phong nhất thời sinh ra cảm giác mất mát thật lớn.

Sau buổi trưa tuyết lại bắt đầu rơi, Diệp Phong nhìn cô gái dường như đã không còn chịu được cái lạnh. Hắn đành đem bao tay của mình đưa cho cô.

“Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu. Tuyết dường như càng ngày càng rơi nhiều. Chúng ta vẫn nên về nhà sớm một chút đi.”

Diệp Phong không nghĩ tới cô gái lại chủ động đề xuất về nhà, hắn cũng gật đầu đi theo. “Cũng được.”

Khi hắn đưa cô gái về đến nhà bầu trời đã tối đen. Mặt của cô gái lạnh đến độ đã bắt đầu đỏ lên, hai mắt long lanh của cô nhìn chằm chằm Diệp Phong. “Diệp tiên sinh, anh có người mình yêu rồi phải không?”

“Thật xin lỗi.”

“Không sao, ít ra anh cũng chưa từng lừa gạt em, em có thể nhìn ra được. Tuy biết anh đã có người mình thích, nhưng em vẫn cảm thấy rất vui khi được hẹn hò với một người xuất sắc như anh. Anh và người yêu của anh cãi nhau sao?”

“Không tính là cãi nhau, chỉ là phát hiện người đó không thích tôi mà thôi.”

“Có lẽ vì người đó gốc gác khác.”

Nghĩ đến có người dùng hai từ gốc gác để hình dung Thư Lăng, Diệp Phong bất giác cong khóe môi. Có lẽ Thư Lăng thật khác. Y không thể bước ra khỏi tình cảm sâu nặng của mình dành cho Tưởng Chính Bắc, cũng không hiểu được trái tim của bản thân mình. Thậm chí ngay cả việc đơn giản giữ lấy những thứ giả dối cũng không làm được. Đúng là một người khác.

“Ngày mai có lẽ hai chúng ta sẽ không gặp mặt nhau được, thật là đáng tiếc.”

“Nếu có việc thì cứ tới tìm tôi.”

“Hay là thôi đi.”

Cô gái khoát tay xoay người đẩy cửa đi vào trong nhà. Nếu đã biết rõ mọi thứ là vô vọng ngay từ đầu thì tốt hơn hết không nên lưu lại đường sống cho hy vọng đó.

Khi Diệp Phong trở về liền mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang đứng bồi hồi trên đường. Hắn cảm thấy đáng người kia rất quen thuộc, cũng cảm thấy hắn gần đây làm rất nhiều chuyện không giống với bản thân mình trước kia. Chẳng lẽ bởi vì bị từ chối tình yêu nên hắn mới trở nên yếu đuối thế sao? Lại còn có thể ảo tưởng Thư Lăng đến nơi này tìm hắn.

“Diệp Phong?”

Giọng nói trong trẻo mang theo chút cảm giác mát lạnh khiến cho cả người Diệp Phong cứng lại, hắn đứng im tại chỗ. Đối phương dường như không dám khẳng định lại gọi hắn thêm một tiếng. “Diệp Phong, là cậu sao?”

Thân thể hắn đã hoàn toàn không còn nghe theo sự điều khiển của lý trí. Diệp Phong ngay lập tức đi đến trước mặt đối phương. Trên đôi mắt của Thư Lăng phủ một lớp tro bụi, mà ngay cả áo khoác ngoài của y cũng đã dính đầy bùn đất, bộ dạng phong trần mệt mỏi. Thẳng cho đến khi xác nhận người trước mắt mình chính là Diệp Phong. Thư Lăng mới hít sâu một hơi, y có chút khẩn trương nhìn hắn.

“Sao anh lại tới đây?” Giọng nói của Diệp Phong có chút run rẩy.

“Tôi...” Thư Lăng dừng một chút, sau đó y nhỏ giọng tiếp tục nói. “Tôi đến tìm cậu...”

Chân mày của Diệp Phong cau lại, hắn đem hành lý dưới chân của Thư Lăng vát lên lưng. “Trở về đi.”

“Tôi vừa mới đến...”

“Tôi nói anh về nhà của tôi trước đi.”

“Ah...”

Thì ra là như vậy, thật khác.

Thư Lăng bất ngờ đến thăm khiến cho anh hai và chị dâu của Diệp Phong vô cùng vui vẻ. Hai người lôi kéo Thư Lăng hỏi han ân cần. Diệp Phong đem hành lý của y đến gian phòng của mình. Khi hắn đi ra liền nhìn thấy Thư Lăng có chút xuất hổ mà ngồi trên giường đất của hắn. Có thể là bởi vì mối quan hệ giữa hắn và y, cho nên khi Thư Lăng đối mặt với anh hai và chị dâu của hắn luôn có chút không được tự nhiên. Mọi lần Diệp Phong thường đi đến nói giúp cho Thư Lăng. Nhưng lần này hắn không đến giúp y giải vây, mà lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nhìn y.

“Thầy Thư sao lại đột nhiên đến đây ah’. Hai hôm nay tuyết rơi khá dày nên đường ở bên ngoài không dễ đi.”

“Không sao.”

Chị dâu cười nói, “Không sao gì ah’. Nhìn giày của thầy đều đã bị ướt rồi. Thầy mau cởi ra đi, mang đỡ giày của tiểu Phong.”

Thư Lăng giương mắt nhìn Diệp Phong, y thấy vẻ mặt hắn thờ ơ cũng không dám nói gì, “Không cần phiền như vậy.”

Diệp Phong lạnh giọng nói, “Nói thầy mang thì thầy mang đi.”

“Tiểu Phong, sao em lại nói chuyện với thầy Thư như vậy chứ, đi lấy dép lê của em lại đây.”

Khi Diệp Phong nắm lấy chân của Thư Lăng, cảm giác lạnh lẽo ở lòng bàn chân y thoáng chốc truyền đến tay hắn. Thư Lăng muốn trốn nhưng đôi chân của y lại bị Diệp Phong nắm chặt. Thư Lăng không dám động, chỉ có thể ngơ ngác ngồi đó. Diệp Phong sau khi đổi giày cho y xong liền ngồi trở lại chiếc ghế ở đằng xa, hắn không nói lời nào.

“Tiểu Phong một câu cũng không đề cập đến thầy, còn tưởng thầy Thư năm nay sẽ không đến nhà chúng tôi đón năm mới.”

Ánh mắt của Thư Lăng dần ảm đạm, y gượng gạo mà nói với anh hai của Diệp Phong, “Tôi cũng mới quyết định tới đây thôi, nên Diệp Phong cũng không biết.”

“Vậy đúng lúc ở lại nhà chúng tôi đón năm mới đi, chờ đến khi khai giảng thầy hãy trở về.”

“Anh hai, anh nói gì vậy. Thấy Thư ở thành phố còn có việc bận làm sao có thể ở lại đây lâu như vậy chứ.”

“Kỳ thật tôi...” Thư Lăng còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh như băng của Diệp Phong, cổ họng y bỗng nghẹn lại một câu cũng không nói nên lời. “Thật có lỗi.”

Chị dâu mang thức ăn nóng ra bên ngoài, “Ha hử thật là đúng lúc, thầy Thư nếu đã đến đây thì có thể giúp tiểu Phong nhà chúng tôi tư vấn một chút.”

“Tư vấn?”

“Anh hai của tiểu Phong gần đây dẫn em ấy đi xem mắt vài hộ gia đình. Tôi cũng không biết có hợp với nó hay không, nhưng hai ngày nay hai bên đều gặp mặt nhau. Ày, thầy hỏi tiểu Phong đi, nó hôm nay còn cùng cô gái đó ra ngoài hẹn hò ah’.”

Thư Lăng ngẩn ngơ, bát canh trong tay cũng thiếu chút nữa vẩy lên người. Y ngẩng đầu nhìn Diệp Phong, thấy hắn cũng không có ý định phản bác. Cho nên lúc này là hắn cùng cô gái đó hẹn hò trở về sao?

Anh hai của Diệp Phong gần đây đều một lòng vì việc này. Cha mẹ của hai người mất, nên anh vừa xem Diệp Phong là em trai cũng vừa xem hắn là con mình. Vì thế việc gì anh cũng muốn lo liệu giúp Diệp Phong. “Thầy Thư có học vấn cao nhất định có mắt nhìn người. Tiểu Phong nhà chúng tôi cũng đã không còn nhỏ, nên thành gia lập nghiệp rồi.”

Thư Lăng rủ mắt, từ lúc bắt đầu chuyện này cho đến khi kết thúc y cũng không nói lời nào. Trong đầu đều xoay quanh một y nghĩ, Diệp Phong muốn kết hôn...

“Tối hôm nay anh ngủ ở đây đi.”

Diệp Phong vừa định đi ra ngoài đã bị Thư Lăng kéo lại góc áo. “Cậu đi đâu vậy? Cậu không ngủ ở đây sao?”

“Tôi đi ra ngoài nấu nước nóng cho anh. Trong nhà chỉ có hai căn phòng, tôi không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Thư Lăng ngại ngùng nói, “Tôi nghĩ cậu không muốn nhìn thấy tôi...”

“Anh cho rằng tôi bằng lòng gặp anh à?” Diệp Phong hít một hơi, gạt tay Thư Lăng đang nắm lấy góc áo mình ra. “Mối quan hệ của chúng ta vốn không thể xem như không có chuyện gì. Tôi không có khả năng giả vờ như mọi chuyện chưa từng xảy ra.”

Nhà của Diệp Phong vẫn dùng loại giường đất có lò sưởi ở bên dưới. Nhưng bởi vì căn phòng khá nhỏ, nên bên trong khá ấm áp. Hơn nữa anh hai của Diệp Phong mới đổi cho hắn một cái giường lớn, cho nên hai người không còn giống như trước kia chen chúc trên một chiếc giường nhỏ hẹp. Mỗi người chiếm một nửa, thân thể thoải mái hơn nhưng trong lòng lại phả lệ trống rỗng.

“Chị dâu cậu nói là thật sao? Cậu muốn kết hôn?”

“Xem mắt là thật, nhưng về phần kết hôn thì không.” Bàn tay đang nắm chặt của Thư Lăng lúc này mới buông lỏng ra. Nhưng không nghĩ tới Diệp Phong lại ném thêm một trái bom cho y. “Tôi đã xin trường học đi hỗ trợ giảng dạy, sẽ đi ba năm. Dù sao cũng không nên để cho người khác chờ mình.”

Thư Lăng cả kinh liền ngồi dậy, “Cậu muốn đi hỗ trợ giảng dạy?! Chuyện khi nào?!”

“Trước khi nghỉ lễ đã làm xong thủ tục, chờ khai giảng thì đi.”

Thư Lăng đè nén thanh âm hỏi, “Là bởi vì tôi sao..”

Diệp Phong đưa lưng về phía bờ vai đã cứng lại của Thư Lăng, hần lạnh nhạt mở miệng nói, “Tôi cảm thấy hiện giờ là thời điểm chúng ta nên tách ra.”

“Tôi không nghĩ như vậy Diệp Phong, tôi...”

“Ngủ đi, trễ rồi.”

Tôi thích cậu...

Nếu hiện giờ tôi nói ra lời này.. cậu sẽ không tin tôi có đúng không?

Anh hai và chị dâu của Diệp Phong đều ngây người khi nghe hắn nói sẽ đi hỗ trợ giảng dạy. Cả hai có chút không hiểu được, em trai hai người ở trường học thuận lợi đủ đường vì sao còn muốn đến nông thôn chịu khổ. Diệp Phong lúc đó đã nói dối anh hai hắn rằng chuyện này có liên quan đến chức nghiệp sau này của hắn. Nên anh hai của Diệp Phong liền vỗ vai hắn nói, chúng ta là người dân quê còn sợ đi hỗ trợ giảng dạy sao. Em làm rất tốt, tranh thủ đi sớm về sớm!

Diệp Phong cười gật đầu, cũng không phải là ngồi tù, còn trông chờ được giảm hình phạt sao?

Bởi vì chuyện đi hỗ trợ giảng dạy, cho nên những buổi xem mắt sau đó đều bị huỷ bỏ. Diệp Phong hầu như mỗi ngày đều ở trong nhà cùng anh hai mình. Thư Lăng ngồi bên cạnh hắn ngẫu nhiên sẽ nói đôi lời. Về mặt của Diệp Phong luôn thờ ơ. Nhớ tới khí thế nhiệt tình khi y quyết định đến tìm hắn ngày trước. Ngồi ở một nơi hỗn tạp mùi vị như xe lửa mà y vẫn có thể cười ra tiếng. Nhưng hiện giờ khi ngồi ở trước mặt Diệp Phong, y lại không thể nói được lời nào. Thư Lăng dần bắt đầu cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Thư Lăng, người thuỷ chung chỉ là một người nhất gan. Cho dù là đối với Tưởng Chính Bắc hay là Diệp Phong.

Hai người ở nông thôn đến gần mười ngày mới trở về thành phố. Ở bên ngoài nhà ga, Thư Lăng lôi kéo tay Diệp Phong nói, “Tối nhà tôi đi.”

“Quên đi..”

“Tối nhà của tôi!”

Thanh âm của Thư Lăng đột nhiên đề cao làm cho Diệp Phong sửng sốt. Hắn chưa từng thấy y tức giận đến khó thở như vậy. Diệp Phong hiện giờ không hiểu sao lại cảm thấy Thư Lăng có chút đáng yêu. Hắn đi theo Thư Lăng về nhà của y, hắn vừa đẩy cửa liền đụng trúng mấy bình rượu trên đất. Diệp Phong sửng sốt

một chút, Thư Lãng lúc này mới kích động nhớ tới mình chưa dọn dẹp những thứ này. Y cúi người muốn nhặt những bình rượu lên nhưng lại bị Diệp Phong ngăn cản, “Để đó, anh ngồi đi.”

“Tôi đi nấu cơm cho cậu ăn, cậu muốn ăn gì.”

“Thư Lãng, anh đừng có như vậy có được không. Nếu đã muốn chấm dứt thì nên thẳng thừng chấm dứt. Anh còn không hiểu sao? Chúng ta căn bản không còn khả năng trở lại như trước.”

Tay đeo tạp dề của Thư Lãng dừng lại một chút. Y ngẩng đầu, gương mặt tươi cười nhìn Diệp Phong nói, “Chỉ là ăn cơm thôi mà.”

Cả hai ăn cơm trong bầu không khí nặng nề. Diệp Phong chủ động nhận nhiệm vụ rửa bát. Lúc hắn đi ra phòng khách và phòng ngủ đều đã tắt đèn. Hắn lần mò đi đến gần cánh cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Thư Lãng ôm đầu gối dựa vào bên sổ ngủ. Đèn neon đủ màu ở bên ngoài vẫn như trước sáng rực. Diệp Phong cúi người muốn ôm Thư Lãng vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Đột nhiên y ôm chặt lấy thắt lưng hắn, thanh âm khàn khàn nói, “Diệp Phong đừng đi.. đừng rời bỏ tôi...”

“Vì sao?”

“Vì tôi thích cậu, Diệp Phong, tôi thích cậu...”

Thư Lãng nằm trong ***g ngực của Diệp Phong, y có chút hỗn loạn bối rối. Dường như sợ đối phương không tin lời mình nói, y sốt ruột đến muốn khóc lên. Diệp Phong bất đắc dĩ kéo Thư Lãng ôm vào lòng. Cúi đầu hôn lên đôi môi mà hắn ngày đêm tưởng niệm. Hương vị quen thuộc của cả hai hoà hợp cùng một chỗ, Thư Lãng thuận theo mở miệng nghênh đón hắn xâm nhập.

Khí tức ái muội dần bốc lên, mồ hôi kích tình chậm rãi trượt đến thắt lưng thon dài trắng nõn của Thư Lãng. “A...a.. đừng ở chỗ này.. sẽ bị nhìn thấy...”

“Đã tắt đèn rồi, không có ai thấy đâu.” Diệp Phong giữ chặt lấy tay Thư Lãng ở trên cửa sổ, “Anh còn nhớ rõ tôi khi đó đã viết cái gì không?”

“A...a.. đừng.. Diệp Phong.. nhẹ một chút..”

“Thư Lãng, tôi yêu anh!”

Khi Thư Lãng tỉnh lại Diệp Phong đã rời đi, y cho rằng hắn đi ra ngoài xử lý công việc. Nhưng cho đến ngày thứ ba Thư Lãng cũng vẫn không nhận được tin tức của Diệp Phong.

“Thầy Diệp đêm qua đã rời đi rồi.”

“Cậu ấy đi đâu?!”

“Hỗ trợ giảng dạy ah’!”

Chương này không có đất diễn cho hai cha con Tưởng gia =)), ah’ mà chương sau Tưởng Thần lớn rồi ~~mọi người hiện giờ chắc đã nghỉ tết, ta ngày mai phải đi học.. haizzz.. 7-8 năm rồi chưa được đón tết :))..

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trước khi trọng sinh, Tưởng Chính Bắc chưa từng nghĩ mình có thể trải qua một cuộc sống bình bình đạm đạm như vậy. Thậm chí có đôi khi hắn còn có thể cùng Tưởng Thần ngồi ở ban công vẽ tranh ngắm phong cảnh. Hắn bắt đầu ý thức được Tưởng Thần đã trở thành toàn bộ trọng tâm trong cuộc sống của hắn. Có lần Tưởng Thần và giáo sư Dương đến thành phố khác tham gia cuộc thi vẽ tranh. Khi đó Tưởng Chính

Bắc ngay cả tâm tình ăn cơm cũng không có. Cho nên hắn từ đó kiên định một quyết tâm, hắn không thể không có Tưởng Thần.

Muốn sống con hắn, muốn ở cùng con hắn, muốn cho con hắn cuộc sống tốt nhất. Nếu như nói ba năm trước hắn còn do dự mối quan hệ giữa hắn và Tưởng Thần có nên phát triển theo hướng vượt qua tình cảm cha con mà hắn đã đoán trước đó hay không. Thì hiện tại chỉ cần Tưởng Thần muốn vật gì, Tưởng Chính Bắc cũng sẽ không chút do dự mà đặt ở trước mặt con hắn.

Âu Tề luôn nói hắn nuôi con khiến cho y ngứa ngáy trong lòng. Nhưng mỗi khi Tưởng Chính Bắc nhắc đến chuyện hôn nhân thì Âu Tề lại có vẻ thờ ơ. Ngoài miệng nói nếu gặp được người thích hợp sẽ kết hôn. Nhưng sau lưng y lại từ chối những bữa tiệc thân cận.

Tháng trước cha của Âu Tề rút cuộc cũng rửa tay gác kiếm, trao quyền lực lại cho Âu Tín. Trên vai Âu Tín hiện giờ phải gánh vác cả tập đoàn Âu Thức lớn mạnh. Âu Tề cảm thán nói em trai y đã mất đi tự do, còn bản thân mình lại như cá gặp nước. Hai người kém xa nhau rất nhiều, Âu Tề đại khái vĩnh viễn cũng không hiểu được em trai của y.

Công ty của Tưởng Chính Bắc từ lúc thành lập cho đến nay, vì biết rõ tình hình thị trường trong tương lai ở đời trước. Cho nên công ty của hắn đều tránh khỏi những vụ khủng hoảng kinh tế lớn nhỏ. Hiện tại công tác của Tưởng Chính Bắc đã dần đi vào quỹ đạo. Thậm chí các tạp chí cũng thường xuyên đến phỏng vấn hắn. Những tạp chí đó sau khi phát hành đều được Tưởng Thần mua về rất nhiều để ở trong nhà. Cậu còn chỉ vào hình của Tưởng Chính Bắc nói, “ba ba thật đẹp trai.”

Nói đến vẻ đẹp, Tưởng Chính Bắc cảm thấy Tưởng Thần mới là người xinh đẹp nhất. Thời gian đem cậu mài dũa càng ngày càng thêm tinh xảo. Thiên niên có dáng người tinh tế được thời gian kéo dài thêm chiều cao, hiện giờ Tưởng Thần đã cao gần đến vai Tưởng Chính Bắc. Gương mặt gầy nhỏ của cậu cũng đã tròn hơn trước kia, chỉ có đôi mắt đen láy và đôi môi phàn nộn vẫn không hề thay đổi. Tựa hồ theo thời gian lắng đọng mà càng thêm quyền rũ.

Khuôn mặt của Tưởng Thần có chút âm nhu. Cậu rất giống Lâm Tĩnh, đại khái chỉ có dáng người là di truyền của Tưởng Chính Bắc.

Tính tình của Tưởng Thần vẫn dịu dàng như trước. Nhưng vì đi theo giáo sư Dương một thời gian dài, cậu cũng bị lây nhiễm một ít tính cách cổ quái ngang ngược của một số nghệ thuật gia. Có đôi khi vẽ không tốt, cậu sẽ giam mình vào trong phòng cả một ngày. Tưởng Chính Bắc cũng không đi gọi Tưởng Thần. Tưởng Thần sau khi nghĩ thấu đáo sẽ tự mình đi ra ngoài, dáng vẻ của cậu vẫn nhu thuận như trước, dịu dàng gọi hắn một tiếng ba ba, sau đó tiến đến khoe hắn tác phẩm của mình.

Tưởng Chính Bắc chung quy vẫn luôn thích Tưởng Thần khi đó, giống như động một chút sẽ khóc lên. Không còn giống như lúc trước tâm tình vương bụi trần luôn mang theo sự u tối. Cả khoảng thời gian trưởng thành Tưởng Thần đều lớn lên trong sự kỳ vọng cùng yêu thương của Tưởng Chính Bắc.

Sau khi thi xong trung học, Tưởng Thần thuận lợi tiến vào trường cấp ba của Nhất Trung. Chỉ có một điều đáng tiếc, người mà cậu vẫn luôn tâm niệm niệm là thầy Diệp, hắn đã đến nông thôn hỗ trợ giảng dạy. Vì thế vào ngày khai giảng năm học mới Tưởng Thần trong lòng tràn đầy vui sướng, nhưng lại bĩu môi oán giận trở về. Trong ba năm, cậu hai lần đoạt giải nhất trong cuộc thi vẽ tranh dành cho thanh thiếu niên trên toàn quốc. Thẳng cho đến gần đây vì để khuyến khích cho học sinh tích cực sáng tạo, nên có rất nhiều cuộc thi bị hủy bỏ. Phần lớn đều được thay thế bằng những buổi triển lãm tranh. Cho dù là vậy, tranh vẽ của Tưởng Thần vẫn có đất dụng võ mà bộc lộ tài năng. Tưởng Thần đem kỹ năng hội họa trời phú của mình luyện càng ngày càng nhuần nhuyễn.

Sau khi Tưởng Chính Bắc lấy bánh ngọt từ trong tủ kính ra, hai mắt hắn nhìn đồng hồ thăm nghĩ còn kịp giờ đến đón con hắn.

Trường cấp hai và trường cấp ba của Nhất Trung được tách ra, cách nhau một con đường không xa. Khi Tưởng Chính Bắc đậu xe ở ven đường cũng đúng lúc là giờ tan học. Các học sinh như bầy ong vỡ tổ từ trong trường học lao ra ngoài, khuôn mặt trẻ tuổi của mỗi người đều tràn đầy sức sống. Tưởng Chính Bắc tháo kính râm dựa vào xe tìm kiếm thân ảnh của Tưởng Thần.

“Ba ba.”

Hai cha con gần như đồng thời nhìn thấy nhau. Tưởng Thần mặc bộ đồng phục thể thao màu xanh nhạt. Tưởng Chính Bắc đi đến tính ôm lấy con hấn, nhưng Tưởng Thần lại tránh né. Cậu nhìn người bạn học đi kế bên mình ngại ngùng nói “Tôi đi về trước.”

Cậu thanh niên có chút lạnh lùng gật đầu xoay người rời đi.

Chờ đến khi cậu bạn học của Tưởng Thần đi rồi, Tưởng Chính Bắc mới nhướn lông mày nhìn về phía Tưởng Thần. “Tiểu Thần trưởng thành rồi nên bắt đầu trốn tránh ba.”

“Không phải mà ba ba.” Tưởng Thần giữ chặt lấy tay Tưởng Chính Bắc giải thích.

“Được rồi, hôm nay là sinh nhật của con, ba không so đo.”

“Cảm ơn ba ba.” Hai người ngồi trong xe, Tưởng Thần bay nhanh đến hôn một cái lên mặt Tưởng Chính Bắc.

Tưởng Chính Bắc nhướn mày nhìn con hấn, khoé môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhàn nhạt.

Sau khi Tưởng Thần thổi nến cắt bánh ngọt, Tưởng Chính Bắc còn làm một bàn đầy đồ ăn cho cậu. Trong ba năm nay tay nghề nấu ăn của hấn tiến bộ không ít. So với lúc trước hai người luôn ăn thức ăn nhanh. Hiện tại Tưởng Chính Bắc đã có thể thuần thục nấu cơm.

“Con cầu nguyện gì vậy?”

Tưởng Thần nghiêng đầu nhìn hấn, hai mắt đen láy của cậu mở to. “Không phải người ta bảo không nên nói ra lời cầu nguyện của mình sao?”

Tưởng Chính Bắc cười, xoa đầu Tưởng Thần. “Cái gì con cũng có thể nói với ba, bởi vì ba có thể thực hiện được nguyện vọng của con.”

Tưởng Thần dường như bị lời nói của Tưởng Chính Bắc cảm động. Hai mắt cậu hồng hồng nhìn hấn, “Con hy vọng ba ba sẽ luôn khoẻ mạnh, vĩnh viễn ở bên con.”

Tưởng Chính Bắc nhéo cái mũi của Tưởng Thần, “Ba cũng hy vọng Tưởng Thần có thể mạnh khoẻ. Còn chuyện vĩnh viễn ở bên cạnh con.. Chẳng lẽ tiểu Thần về sau không kết hôn sao? Chỉ sợ sau khi con có vợ thì đã sớm quên mất lão cha này rồi.”

Tưởng Thần vội vàng lắc đầu, ánh mắt cậu nghiêm túc nhìn hấn. “Con sẽ không rời đi ba ba!”

Tưởng Chính Bắc cong khoé môi. Đây bất quá chỉ là một câu thăm dò vụng về, nhưng hấn vẫn chiếm được đáp án làm mình hài lòng. Trái tim của Tưởng Chính Bắc đều thuộc về Tưởng Thần. Dĩ nhiên hấn không hy vọng Tưởng Thần sẽ đem tình yêu của mình trao cho người khác. Tuy ngoài miệng hấn không nói không hỏi, nhưng lúc trưa nhìn thấy động tác tránh né rõ ràng của Tưởng Thần khiến cho chuông báo động trong lòng hấn vang lên.

Sau khi sống lại, Tưởng Chính Bắc dần biến thành người cha hiền từ chậm chạp. Còn Tưởng thần như đứa trẻ lớn lên dưới vầng thái dương, cậu sẽ không giống như đời trước mờ mịt thăm mẩn hấn. Rồi cuộc hiện giờ hấn có địa vị như thế nào trong lòng của Tưởng Thần?

“Ba ba?”

“Huh?” Tưởng Chính Bắc thu hồi suy nghĩ của mình.

Tưởng Thần cầm bánh ngọt, hai mắt trông mong nhìn hấn. “Kem sắp chảy hết rồi, ba ba mau mau ăn đi.”

“Có việc gì sao?”

Do dự trong chốc lát Tưởng Thần mới chậm rãi nói. “Giáo sư Dương nói buổi tối con ghé qua nhà thầy ấy, thầy nói có vài thứ đưa cho con...”

“Hiện giờ sao?”

Tưởng Thần gian nan gật đầu, “Ba ba thật xin lỗi, con sẽ trở về nhanh thôi.”

“Ba cũng không phải là người cường quyền chủ nghĩa, cho nên sẽ không can thiệp tự do của con.” Tưởng Chính Bắc cười cười, hất mặc áo khoác treo ở trước cửa cầm lấy chìa khoá. “Sao vậy? Còn không đi? Muốn ba đến bế con sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tưởng Thần nhất thời đỏ bừng lên, cậu nhanh chóng mặc áo khoác của mình sau đó lập tức xông ra ngoài.

“Thật là, lớn rồi nên không thể tùy tiện nói mấy câu trêu đùa nữa.” Nhìn thân ảnh đứa con mình chạy đến thang máy nhấn nút. Tưởng Chính Bắc nhìn không được mỉm cười lắc đầu.

Anh không can thiệp tự do của em đâu, anh chỉ nắm quần lôi em lên giường để can thiệp thôi =)). Em đã lớn rồi *tung bông cúc* *tung dưa leo* .

Ah' đây là bé Thần trong tưởng tượng của ta, há há nhìn giống giống thật

Đây là ảnh của Northern Italy trong Hetalia ấy :”>

27. Chương 27

Tưởng Thần là học trò nhỏ tuổi nhất của giáo sư Dương. Hai người lại có tiếng nói chung nên ông cực kỳ yêu thích cậu. Giáo sư Dương có một học trò năm nay đã bốn mươi lăm tuổi, hắt nhìn thấy sư phụ thiên vị tiểu sư đệ liền có chút ăn dấm chua. Hiện tại, phàm là bảo bối gì của giáo sư Dương, ông đều đưa cho Tưởng Thần. Ông nói với hắt, chung quy ông cảm thấy hắt đã lớn tuổi rồi, nên đem những món bảo bối này để lại cho những người trẻ tuổi hơn bảo quản. Ở tuổi đó mới có thể từ từ nghiền ngẫm những thứ thâm sâu trong hội hoạ.

Cả đời giáo sư Dương đều dâng hiến cho nghệ thuật, nên ông không xem trọng vật chất bên ngoài. Ông luôn muốn Tưởng Thần hiểu được đạo lý này. Chờ đến khi Tưởng Thần thấy được nhiều thứ, nghe được nhiều hơn. Đến lúc đó cậu tự nhiên sẽ hiểu được những thứ thâm sâu bên trong. Đạt được danh lợi cùng tiền tài dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng việc gì cũng có cái khó riêng của nó. Trong lòng muốn có một thứ nào đó thì luôn phải mất đi một thứ khác.

May mắn Tưởng Chính Bắc đã cho Tưởng Thần một cuộc sống đầy đủ, nên nội tâm của cậu vẫn luôn đơn thuần như thế.

“Thầy đã từng nói với tôi, cậu không phải là người thông minh nhất mà ông ấy từng gặp. Cũng không phải là người có kỹ năng tài giỏi nhất mà ông ấy từng thấy. Nhưng thầy yêu thích cậu nhất là bởi vì con người cậu rất đơn thuần.”

Nói chuyện với Tưởng Thần là người học trò lớn nhất của giáo sư Dương. Hiện giờ Trương Hiệp là hội trưởng nổi danh của hiệp hội mỹ thuật tạo hình. Hắt bái giáo sư Dương làm thầy lúc ông mới vừa bước chân vào con đường giảng dạy. Tính đến hiện giờ cũng đã gần bốn mươi năm. Học trò của Trương Hiệp rải rác khắp đất nước. Tưởng Thần đã từng gặp qua một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hắt lúc đó còn gọi cậu một tiếng “sư thúc”, làm cho cậu xấu hổ đến mức mặt mũi đều đỏ bừng.

“Tác phẩm của cậu tôi đã xem qua, rất tốt, cậu đi theo thầy nhớ học tập cho thật tốt. Tương lai sau này nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Em không cần tiền đồ làm gì, em chỉ thích vẽ tranh thôi.”

Trương Hiệp cười, “Trách không được thầy lại yêu thương cậu như vậy. Tôi hôm nay đến đây chủ yếu là có chuyện quan trọng. Tháng sau có một buổi triển lãm tranh ở thành phố B, lấy chủ đề là mùa thu. Lần này không phải là trận đấu đơn giản như những cuộc thi vẽ tranh dành cho thanh thiếu niên. Mà sẽ có rất nhiều bậc thầy nổi tiếng đẳng cấp quốc tế đến tham dự với tính chất giao lưu. Nên ở đó có rất nhiều tác phẩm đã đoạt được giải thưởng trong các cuộc thi quốc tế. Sức khoẻ của thầy dạo gần đây không tốt nên

không thể bỏn ba đường xa. Vì thế tôi đã đề cử cậu, hy vọng cậu có thể thay thầy vẽ một bức tranh mang đi tham gia triển lãm. Cơ hội lần này rất đáng giá, cậu có muốn đi hay không?”

“Thật sao? Em có thể đi?” Triển lãm tranh quốc gia, mình có thể trưng bày tác phẩm của mình ở đó sao? “Nhưng tác phẩm của em hiện giờ vẫn chưa được xuất sắc lắm, liệu mang đi có ảnh hưởng đến danh dự của thầy không?”

“Lần triển lãm tranh này sẽ có rất nhiều người mang theo học trò của mình đến tham dự. Thầy nếu như đã quyết định như vậy, khẳng định là vì tin tưởng thực lực của cậu. Người trẻ tuổi, tại sao lại sợ thất bại chứ?”

Tướng Thần nghe thấy càng thêm kích động, cậu gật đầu đáp ứng. “Em muốn thử xem.”

“Được!”

Sau đó Trương Hiệp liền nói rất nhiều thứ về buổi triển lãm tranh cho Tướng Thần. Hai người ngồi ở nhà giáo sư Dương cho đến khuya. Chờ đến khi Tướng Chính Bắc lái xe chạy trở về nhà, Tướng Thần đã ngủ nguc ở ghế phó lái. Tướng Chính Bắc thuận theo tự nhiên mà ôm cậu lên giường, sau đó hẩn lấy khăn nóng lau mặt cho cậu. Tướng Thần duỗi thắt lưng vài cái liền ngủ say.

Ngày hôm sau Tướng Chính Bắc thức dậy liền phát hiện người nằm trong lòng hẩn đã không còn. Nhìn đồng hồ mới hơn sáu giờ sáng, Tướng Thần dậy sớm như vậy để làm gì? Trong lòng Tướng Chính Bắc nghi ngờ, ngay lúc này hẩn lại nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước. Hẩn đứng dậy đi vào trong liền thấy Tướng Thần đang lén lút giặt cái gì đó trong bồn rửa tay. Tướng Chính Bắc chậm rãi đi đến gần ấn nút mở đèn, “tạch” một tiếng cả phòng tắm liền sáng lên. Tướng Thần hoảng sợ giật mình, cậu ngay lập tức giấu thứ đang cầm trong tay ra phía sau.

“Con đang giấu cái gì đó?”

“Không có...” Tướng Thần lắc đầu, phía sau lưng cậu không ngừng truyền đến tiếng nước nhỏ giọt “tí tách”. Những giọt nước ấy dường như không hề có ý tứ phối hợp với Tướng Thần. Cậu ngẩng đầu vừa lúc bắt gặp ánh mắt không tin tưởng của Tướng Chính Bắc. “... ba ba, con không có..”

“Vậy lần sau con nhớ giấu thứ đó cho thật kỹ rồi hãy nói dối ba, con đang cầm gì trong tay đó?”

Thật ra Tướng Chính Bắc đã đại khái đoán được con hẩn bị làm sao. Đời trước hẩn được xem là một tay lão luyện trong tình trường. Ngửi thấy hương vị đó làm sao có thể cảm thấy xa lạ. Nhưng nhìn Tướng Thần luống cuống không biết làm sao khiến cho Tướng Chính Bắc cảm thấy rất thú vị. Vì thế lòng tá ác của hẩn bắt tri bắt giác trời dậy.

“Con không muốn nói cho ba biết sao?”

Tướng Thần cúi đầu, cậu chậm rãi đem thứ đang giấu phía sau lưng ra. Quả nhiên là chiếc quần lót tối ngày hôm qua cậu mặc.

Tướng Chính Bắc thấy cổ và hai tai của Tướng Thần đã đỏ lên vì xấu hổ. Hẩn liền cầm lấy vật trong tay cậu bỏ vào bồn rửa mặt. “Ngày hôm qua ba mới nói, không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Tiểu Thần của chúng ta đã thật trở thành người lớn rồi.”

“.. ba ba, đừng nói giỡn mà.”

Tướng Thần dù sao cũng đang trong thời kỳ trưởng thành. Hơn nữa tối hôm qua cậu lại vừa ăn ngọt vừa ăn mỡ, còn uống thêm một chút rượu. Đến nửa đêm liền xảy ra chuyện như vậy. Sáng sớm cảm thấy phía dưới của mình dính dính, Tướng Thần liền bị dọa sợ đến ngáy người. Tuy cậu đã học về sức khỏe và sinh lý, nhưng thầy giáo cho tới giờ vẫn chưa giảng về những điều này. Vì thế thứ duy nhất Tướng Thần nghĩ đến lúc đó chính là mau chóng tiêu diệt chứng cứ. Đại khái là vì cảm thấy thẹn thùng pha lẫn thêm cảm xúc nào đó. Nên cậu cảm thấy nếu để cho Tướng Chính Bắc nhìn thấy thứ này thì thật là không tốt.

“Đừng có đứng ngây ngốc ở đây nữa, trở lại giường nằm đi. Con không thấy lạnh bên dưới sao?”

Bắt gặp ánh mắt trên đầu của Tướng Chính Bắc, Tướng Thần đột nhiên ý thức được mình hiện giờ không có mặc quần. Cậu cứ nhiên không mặc gì mà đứng nói chuyện với ba ba lâu như vậy?! Không kịp nghĩ đến những chuyện khác, Tướng Thần che mặt trở về giường. Làm sao đây ah’, thật là dọa người mà..

Chờ đến khi Tưởng Thần rời đi, ánh mắt vẫn luôn mang theo nét cười của Tưởng Chính Bắc liền tối sầm lại. Vật ngủ đông xinh đẹp giữa hai chân Tưởng Thần thật sự có chút mê người. Đôi chân thẳng tắp thon dài kia khi đi còn làm cho vật nhỏ phần nộn ấy nhẹ nhàng động đậy. Đáng yêu nhất chính là con hấn chỉ lo nghĩ che giấu cái quần lót mà hoàn toàn không chú ý đến hiện trạng của mình. Vì thế, người làm cha có tâm tư quấy phá là hấn liền không nói một câu nào.

Khi Tưởng Chính Bắc trở về phòng, Tưởng Thần vẫn còn quần chắn không chịu ra ngoài. Hấn từ trong tủ quần áo lấy ra một cái quần lót mới đặt ở đầu giường. Sau đó Tưởng Chính Bắc cúi người cách một lớp chắn đem Tưởng Thần bế lên. Vì không kịp phòng bị, cậu thất thanh la lên.

“Ba ba!”

“Không có thời gian cho con thẹn thùng đâu, nếu không nhanh lên sẽ bị muộn học đó.”

Tưởng Chính Bắc kéo Tưởng Thần ra khỏi chăn, hấn định vươn tay giúp cậu mặc quần áo. Tưởng Thần thấy thế liền kích động trốn tránh. Cậu nắm lấy tay Tưởng Chính Bắc cầu xin, “Ba ba, để con tự mặc đi.”

“Được rồi, vậy con tự mặc đi.”

Vì thế Tưởng Chính Bắc liền khoanh tay đứng ở bên cạnh nhìn Tưởng Thần mặc quần áo.

Sáng sớm xảy ra chuyện lý thú như vậy, nên Tưởng Chính Bắc rất thư thái đến công ty làm việc. Sau gần hai năm phát triển, lợi nhuận Tưởng Chính Bắc kiếm được không ngừng tăng cao. Hấn liền thuê ba văn phòng cao cấp ở toà nhà A5. Cũng tuyển thêm một nhóm người, phân công bọn họ đến làm việc dưới tay của Mưu Lỗi và Du Tri Hiểu. Hai người cũng từ cấp dưới trở thành người lãnh đạo chân chính.

Một năm trước Du Tri Hiểu và thư ký đã kết hôn. Bản thân Tưởng Chính Bắc cũng không phản đối chuyện tình yêu văn phòng. Suy nghĩ của hấn khá mở rộng, mà sau khi Du Tri Hiểu kết hôn, Mưu Lỗi từ trước tới nay vẫn luôn chống đối với hấn cũng an phận hơn nhiều. Nên Tưởng Chính Bắc cũng liền như vậy mà mặc kệ bọn họ.

“Tưởng tổng, lần trước ngài nhắc đến chuyện mua bán ở nước ngoài. Đối phương nói muốn bàn bạc lại hợp đồng, đây là đề xuất của bọn họ.”

Tưởng Chính Bắc nhìn lướt qua trang giấy liền hừ lạnh, “Cái này mà là ý kiến sao, để cho bọn họ chiếm hết lợi ích thì có.”

“Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Kéo dài đi.” Thị trường Trung Quốc rất rộng lớn, là người sáng suốt hiển nhiên sẽ nhìn ra được. Những người này muốn tiến vào đây giành chén cơm mà còn tỏ ra tự cao như vậy. Bọn họ cho là hoà thượng tụng kinh ở đâu cũng linh nghiệm ah’.

“Nhưng đối phương nói có một công ty khác đã đến tìm bọn họ trao đổi. Nếu chúng ta tiếp tục kéo dài, tôi sợ đối thủ sẽ thừa cơ hội này mà đoạt lấy mối làm ăn của chúng ta.

Tưởng Chính Bắc sững sốt, bọn họ còn muốn dùng chiêu này sao. “Bọn họ nói gì?”

“Đối phương mong muốn có một buổi gặp mặt để có thể cùng ngài thảo luận.”

“Địa điểm?”

“New York”

Tưởng Chính Bắc nhú mày, “Nói cho bọn họ biết, nếu muốn tiến vào thị trường này của Trung Quốc thì bọn họ tự mình tới đây. Có thể còn một công ty khác muốn hợp tác với bọn họ. Nhưng số lượng xí nghiệp tấn công vào thị trường Trung Quốc lên đến con số hàng trăm. Mối làm ăn này là do bọn họ quyết định có muốn làm hay không.”

Thư ký gật đầu.

Tưởng Thần cả ngày ở lớp đều không yên lòng. Chuyện xảy ra lúc sáng không ngừng xoay quanh trong đầu cậu. Nam sinh ngồi cùng bàn với Tưởng Thần vươn tay sờ trán cậu. “Không có bệnh ah’, cậu làm sao vậy? Cả ngày đều không tập trung.”

“Không có việc gì...”

Nam sinh ngồi cùng bàn với Tưởng Thần là cậu thiếu niên ngày đó đi cùng cậu ra ngoài. “Bộ dạng hiện giờ của cậu chẳng giống như không có việc gì cả.”

“Tôi...” Tuy Tưởng Thần muốn hỏi đối phương có từng trải qua chuyện như vậy hay không. Nhưng đề tài này thật sự rất khó mở miệng, Tưởng Thần cuối cùng vẫn quyết định dè nén.

“Có liên quan đến ba của cậu sao?”

Tưởng Thần gật đầu.

Nam sinh hai tay chống sau ót dựa lưng lên ghế, “Biết ngay là vậy.”

“Hả?”

Ngữ khí của nam sinh mang theo sự khinh thường, “Quên đi, chờ cậu trở về nhà khẳng định sẽ không có việc gì nữa.”

Tưởng Thần vô lực đem đầu mình đặt lên bàn. Tưởng Chính Bắc vốn không có chuyện gì, chỉ có mình cậu có mà thôi.

Buổi tối Tưởng Thần quả nhiên trở về phòng của mình. Căn phòng của cậu vài năm nay vẫn luôn bị bỏ trống. Đường như từ lúc hai người dọn ra khỏi Tưởng gia, cậu cơ bản luôn ngủ cùng với Tưởng Chính Bắc. Biết cậu thẹn thùng vì chuyện buổi sáng nên Tưởng Chính Bắc cũng không nói gì. Những chuyện xảy ra gần đây không thể không khiến hắn thừa nhận. Tưởng Thần đã trưởng thành, cậu bắt đầu có bạn bè của mình, thậm chí có cả bí mật riêng tư của bản thân.

Vài hôm sau ngày xảy ra chuyện đó. Thư ký cùng người Mỹ bên kia đã bàn thảo xong vấn đề, đối phương quyết định tự mình đến Trung Quốc để trao đổi với Tưởng Chính Bắc. Đàm phán lần này xem như vui vẻ tốt đẹp. Sau khi hai bên ký kết hợp đồng xong, đối phương nói muốn thể nghiệm một chút phong tục tập quán của Trung Quốc. Tưởng Chính Bắc không thể không đi cùng với bọn họ. Dĩ nhiên chuyến đi này không thể thiếu Du Tri Hiểu và thư ký.

Buổi chiều bọn họ lái xe đến ngoại ô, những khu vườn ở Tô Châu có kiến trúc cổ kính, thức ăn ở đây cũng theo phong cách Trung Quốc. Ăn một hồi vài người liền vỗ tay tỏ ý khen ngợi. Bất tri bất giác kéo dài đến buổi tối, “Ồ đây phong cảnh thật đẹp, không bằng tối nay Tưởng tiên sinh ở lại đây nghỉ ngơi và chúng tôi đi.”

Lái xe từ đây trở về thành phố cũng mất gần ba tiếng. Du Tri Hiểu và thư ký ngược lại không có ý kiến gì. Tưởng Chính Bắc tuy lo lắng cho Tưởng Thần ở nhà một mình. Nhưng tình huống hiện giờ hắn không thể rời khỏi. Tưởng Chính Bắc vội vàng gửi tin nhắn cho Tưởng Thần, nói mình không thể về nhà hôm nay, dặn cậu ở nhà phải cẩn thận. Tưởng Chính Bắc sau khi nhận tin xong liền bỏ điện thoại vào túi, cho nên hắn đã không nhìn thấy bản thông báo tin nhắn không gửi được trên màn hình di động.

“Được rồi, cậu đi chuẩn bị phòng đi.”

Đối phương có ba người, Du Tri Hiểu hiển nhiên ngủ cùng với vợ mình. Tưởng Chính Bắc không thể không cùng với vị tiên sinh đáng người béo lùn kia ngủ chung một căn phòng. Đối phương tuy là người da trắng nhưng lại không cao ngạo. Gã nghe Tưởng Chính Bắc từng du học ở Mỹ, liền thân thiết cùng hắn tán gẫu những chuyện thời đại học. Tưởng Chính Bắc cũng cao hứng nói rất nhiều. Không lâu sau bọn họ tắt đèn đi ngủ, trước khi ngủ Tưởng Chính Bắc kiểm tra lại di động, phát hiện điện thoại hắn đã hết pin. Bởi vì nghĩ mình đã nhắn tin cho Tưởng Thần, nên Tưởng Chính Bắc cũng không quan tâm nhiều.

Chờ đến khi hắn về đến nhà mới phát hiện Tưởng Thần đang ghé người lên bàn trà trong phòng khách ngủ quên. Tưởng Chính Bắc sững sốt, sao con hắn lại ngủ ở đây? Nhìn thấy Tưởng Thần nằm ngủ trên bàn không an ổn, hắn liền muốn ôm cậu vào phòng ngủ. Nào biết hắn vừa mới động vào Tưởng Thần, cậu liền lập tức mở mắt ra.

“Ba ba!”

“Huh?”

“Ba ba về rồi...” Tưởng Thần ngay lập tức nhào vào lòng Tưởng Chính Bắc, cậu lôi kéo áo khoác lạnh như băng của hắn, đem đầu cọ cọ lên ngực hắn. “Ba ba..”

Tưởng Chính Bắc bị tiếng gọi “ba ba” của Tưởng Thần làm cho mềm lòng. Hắn ôm cậu vỗ về, vuốt lên mái tóc có chút rối của cậu. “Sao con lại ngủ trong phòng khách?”

“Con chờ ba ba, nhưng ba ba không về nhà.”

“Thật xin lỗi, tối hôm qua ba bận việc nên không thể quay về. Con không nhận được tin nhắn của ba sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, cậu ôm lấy Tưởng Chính Bắc không nói lời nào. Tối ngày hôm qua cậu ngồi chờ ba ba về nhà, nhưng đến khuya cũng không thấy bóng dáng của ba ba. Tưởng Thần gọi điện thoại nhiều lần cho Tưởng Chính Bắc, nhưng chỉ nghe thấy thanh âm báo mạng điện thoại không kết nối được. Năm đó Lâm Tĩnh đi một đêm không trở về, cậu ngay sau đó liền lưu lạc trở thành cô nhi. Cảm giác sợ hãi của buổi tối ngày hôm qua còn lớn hơn cả đêm đó. Cậu thật sự không muốn trải qua chuyện này thêm lần nào nữa.

“Ba ba...”

“Giao, lần này là ba sai, ba xin lỗi con. Lần sau ba nhất định sẽ gọi điện thoại về cho con, có được không?”

Tưởng Thần gật gật đầu.

=>) em cọ cọ anh làm ta liên tưởng tới..

28. Chương 28

Trải qua một buổi tối hoảng sợ Tưởng Thần vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại, cậu đột nhiên hoá thân thành đứa trẻ thích kề cận Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc nấu cơm trong nhà bếp, cậu sẽ ngồi ở bàn ăn lẳng lặng nhìn hắn. Tưởng Chính Bắc đi ra ngoài lấy đồ, cậu cũng sẽ đi theo phía sau giúp đỡ hắn. Tưởng Chính Bắc không thể tưởng tượng được chỉ trong một đêm Tưởng Thần không tìm thấy hắn liền sẽ khấn trương đến như vậy. Hắn đưa lưng về phía cậu, tay đang ném ném gia vị của hắn có chút không kèm chế được mà đặc ý đến run rẩy.

Vì hiện tại đã không còn kịp giờ đến trường nên Tưởng Chính Bắc đã xin nghỉ phép cho Tưởng Thần. Hai người ở nhà cùng nhau chậm rãi ăn cơm.

Tưởng Thần cảm bất ngờ đối diện với Tưởng Chính Bắc. Cậu không còn giống hai ngày trước bởi vì chuyện kia mà trốn tránh hắn. Ngược lại, hai mắt của Tưởng Thần hiện giờ luôn chăm chú nhìn Tưởng Chính Bắc, giống như sợ hắn bỗng nhiên sẽ biến mất.

Tưởng Chính Bắc cảm thấy rất vui sướng, nhưng dưới đáy lòng hắn vẫn cảm thấy có chút đau đớn. Nếu hắn có thể sống lại sớm hơn thời gian trước đây, có lẽ Tưởng Thần đã không phải trải qua những sự việc chia ly đầy đau lòng cùng thống khổ bị vứt bỏ. Chỉ ít hắn có thể cho cậu một tuổi thơ tốt đẹp trọn vẹn.

“Hôm nay con không vẽ tranh sao?”

Tưởng Thần lắc đầu.

“Cũng không muốn đi tìm thầy Dương ah’?”

Cậu tiếp tục lắc đầu.

Tưởng Chính Bắc thở dài một hơi, hắn vỗ vỗ vị trí ở bên cạnh mình rồi nói với Tưởng Thần, “Lại đây ngồi với ba.”

Tưởng Thần nghe theo lời Tưởng Chính Bắc đi đến ngồi cạnh hắn.

“Con còn nhớ rõ những chuyện khi nhỏ không?” Đôi mắt của Tưởng Thần rủ xuống, nhưng cậu vẫn kiên trì lắc đầu. Tưởng Chính Bắc nâng cằm cậu lên, nhìn vào đôi mắt của cậu. “Con còn nhớ rõ.”

Tưởng Thần cũng không phản bác lời hắn. Nếu như là những chuyện vui vẻ cậu có thể sẽ lãng quên. Nhưng nếu là những miếng vết thương khắc cốt ghi tâm đối với một đứa trẻ sáu tuổi mà nói, những đau xót đó tựa như dấu vết in sâu trong linh hồn của cậu. Chưa kể đến nơi trưởng thành của cậu lại là một nơi heo lánh đến khó có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Tưởng Chính Bắc đem đầu Tưởng Thần dựa lên ***g ngực của hắn. “Ba biết con trước kia có rất nhiều hoài ức không vui vẻ. Tất cả những điều đó đều là trách nhiệm của ba, nhưng ba không hy vọng những ký ức đó sẽ luôn đi theo cuộc sống của con. Ba yêu con, nên luôn hy vọng con có thể sống một cuộc sống vui vẻ.”

Tưởng Chính Bắc lần đầu tiên nói từ “yêu” với Tưởng Thần. Một nửa là vì muốn trấn an sự sợ hãi của Tưởng Thần. Một nửa khác là vì muốn thẳng thắn thành khẩn nói ra bí mật sâu bên trong trái tim hắn.

“Ba ba, ba sẽ không rời bỏ con có đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Ba ba, có phải con không đủ kiên cường?”

Tưởng Chính Bắc mỉm cười, “Con không cần quá kiên cường, ba sẽ bảo vệ con.”

“Kỳ thật khi con còn nhỏ cũng biết lấy đá ném vỡ cửa kính nhà bạn học. Bởi vì chúng nó mắng ông của con, mắng con là đứa trẻ không ai cần.”

“Vậy sao? Không nghĩ tới con cũng giống như ba hồi nhỏ.”

“Con còn trộm gà con của nó mang về cho ông. Nhưng cuối cùng lại bị ông mang trả trở về. Ông nói với con, dùng bạo lực đánh trả những người kỳ thị khinh thường mình sẽ không có tác dụng. Con phải cố gắng xuất sắc hơn họ, họ mới không còn xem thường con.”

“Con hiện giờ rất xuất sắc.”

Ngày hôm đó Tưởng Thần lôi kéo Tưởng Chính Bắc nói rất nhiều chuyện. Những hoài ức mà cậu chưa bao giờ nhắc đến đều được cậu đào ra từng cái một. Thậm chí những việc nhỏ nhặt không đáng kể đến chuyện người khác đã nói những gì với cậu, cậu đều nói ra hết. Tưởng Chính Bắc nói không sai, Tưởng Thần cho tới bây giờ vẫn không thể quên đi những chuyện đó. Chính là vì cuộc sống hiện giờ của cậu quá hạnh phúc, nên cậu đã che giấu những vết thương ấy. Hiện giờ lần nữa nhắc lại, điều Tưởng Chính Bắc có thể làm là vuốt lên những miếng vết thương đó cho cậu.

Hắn không muốn Tưởng Thần giấu giếm hắn điều gì. Cũng không muốn cuộc sống của cậu có lỗ hổng. Tưởng Thần trong lòng Tưởng Chính Bắc chính là bảo bối hắn phụng trên tay. Hắn muốn mang đến cho cậu một cuộc sống thập toàn thập mỹ.

Tưởng Chính Bắc chưa từng nghi ngờ về điều này.

Sau khi mở rộng nội tâm của mình, Tưởng Thần lại càng thêm thân cận với Tưởng Chính Bắc. Những chuyện xấu hổ nhỏ giữ cậu và hắn vào hai ngày trước cũng được hoá giải. Tình yêu của Tưởng Chính Bắc đối với Tưởng Thần cũng biểu hiện càng ngày càng rõ ràng.

“Chính Bắc.”

Tưởng Chính Bắc đứng ở trước cửa nhà Tưởng Chính Bắc. Hắn thấy hai cha con nắm tay nhau đi tới, một người anh tuấn cao lớn, một người nhu thuận hiền chuyện. Cả hai thân mật dựa vào nhau, Tưởng Chính Bắc cúi đầu ghé vào tai Tưởng Thần nói gì đó, cậu bé liền thẹn thùng đỏ mặt. Rõ ràng là một hình ảnh rất bình thường, nhưng Tưởng Chính Bắc không hiểu vì sao bản thân hắn lại sinh ra một cảm giác khó diễn tả.

Sự biến hoá của Tưởng Chính Bắc vài năm nay hắn đều để trong mắt. Buông tha hết mọi thứ của Tưởng gia, mang theo một đứa bé dọn ra ngoài sống riêng. Rõ ràng trước kia hắn tràn ngập sự chán ghét đối với sự xuất hiện của Tưởng Thần. Vì sao lại đột nhiên chuyển biến tính tình? Ban đầu Tưởng Chính Bắc cũng từng nghi ngờ những điều Tưởng Chính Bắc đang làm, cộng với thái độ của lão gia tử là một âm mưu.

Nhưng ba năm qua, Tưởng Chính Bắc thật sự không hề nhúng tay vào sản nghiệp của Tưởng gia. Thậm chí ngay cả chuyện hẳn mở công ty mạng cũng chưa từng tìm Tưởng Thị hợp tác. Hẳn chính là quyết tâm muốn tách ra khỏi Tưởng gia.

Về phương diện khác, dường như lão gia tử đối với chuyện phát sinh này trở tay không kịp. Nhưng Tưởng Chính Đông luôn nhớ lời Tưởng Chính Bắc khi đó đã nói với hẳn. Đôi khi hẳn lại đột nhiên sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ, Chính Bắc có phải có điều gì khổ tâm hay không. Từ nhỏ hẳn đã biết Tưởng Chính Bắc không phải là con ruột của mẹ hẳn. Thận chí hẳn cảm thấy lão gia tử cũng không thích Tưởng Chính Bắc. Cho nên hẳn luôn ôm cảm giác đồng tình đối với người anh em không có hào quang này. Cho dù Tưởng Chính Bắc không cảm kích hẳn, cũng luôn ngoan độc nhắm tâm đối phó hẳn không ít lần.

“Chính Bắc theo anh về nhà đi.”

“Anh hai đừng nói giỡn.”

“Lão gia tử bị bệnh rồi.”

“...”

Tưởng gia, nơi mà Tưởng Thần đã rất lâu không trở về. Căn nhà này dường như chưa từng biến hoá, hoàn toàn vẫn giống như trong trí nhớ của cậu.

Hiện giờ Tưởng Thần đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Về mặt cậu có chút dè dặt, đối diện cậu là hai anh em sinh đôi, một trái một phải luôn trộm dò xét cậu. Tưởng Hằng và Tưởng Hạo vẫn giống như trước cao hơn Tưởng Thần. Cả hai có đôi mắt phượng sắc bén giống như Tưởng Chính Bắc cùng nụ cười nhàn nhạt trên môi. Tưởng Hạo ôm cánh tay ngồi trên ghế, Tưởng Hằng hai tay đút trong túi quần đứng bên cạnh nó.

“Tiểu Thần ca ca không nhận ra chúng ta sao?” Tưởng Chính Bắc đang ở phòng lão gia tử nói chuyện. Trong lúc nhất thời sẽ không trở ra. Tưởng Hằng liền lớn mật nói, “Ah’ đúng rồi, phải là chúng em hiện giờ không nhận ra Tưởng Thần ca ca chứ. Nghe nói ca ca bây giờ là họa sĩ, năm đó chúng em hẳn là nên lưu giữ những bức tranh của ca ca mới phải.”

Tưởng Hạo ngồi ở một bên không lên tiếng, hai mắt nó đánh giá hàng hiệu trên người Tưởng Thần. Khí chất trên người cậu hoàn toàn bất đồng với trước kia. Ba năm trước đây Tưởng Thần đã có thể gọi là xinh đẹp. Thì cậu hiện giờ lại mang theo sự thanh tao cùng trầm tĩnh, khiến cho người khác cảm thấy phá lệ thoải mái.

Ngay cả khi hai anh em bọn họ thi đấu vào Nhất Trung cũng vẫn cảm thấy bản thân mình chênh lệch xa với Tưởng Thần. Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Tưởng Hạo không khỏi tối sầm lại hơn phân nửa.

Tưởng Hằng không phát hiện Tưởng Hạo sinh khí. Nó tiến đến gần nắm lấy vai Tưởng Thần, khuôn mặt nó tươi cười nói, “Thần ca ca sao lại không nói lời nào ah’”

“Anh không biết phải nói gì...” Tưởng Hằng đi tới gần khiến cho Tưởng Thần ngửi thấy mùi nước hoa trên người nó. Hoàn cảnh hiện giờ rất giống với lúc cậu mới đến Tưởng gia. Mặc dù đối phương không biểu hiện như lúc trước. Nhưng Tưởng Thần cảm thấy sự trưởng thành của hai anh em song sinh này hoàn toàn khác biệt với mình. Cho nên đây cũng là nguyên nhân Tưởng Thần luôn kháng cự bọn họ.

“Em và Hạo khi còn nhỏ không hiểu chuyện, nên đã gây ra rất nhiều phiền phức cho ca ca. Nhưng mà ca ca, chúng em hiện giờ đã sửa đổi. Cũng học tập theo ca ca thi đấu vào Nhất Trung.”

“Các em học ở Nhất Trung?!” Tưởng Thần sợ hãi kêu lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang giật mình của Tưởng Thần, Tưởng Hằng có chút dặt ý nhượng mảy, “Đúng vậy ca ca, chúng em có lợi hại không.”

Tưởng Thần gật đầu.

“Vậy ca ca hiện giờ đồng ý chơi cùng với chúng em không?”

Tướng Thần không biết nên trả lời nó như thế nào. Cậu vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai mắt của Tướng Hạo đang nhìn chăm chăm mình. Cậu cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, nhưng đối phương đột nhiên lại mỉm cười, “Thần ca ca trước kia có trồng hoa ở ban công, mau đến xem thử đi!”

Không ngờ những chậu hoa lúc trước cậu và ba ba trồng vẫn còn sống, Tướng Thần kinh ngạc nhìn Tướng Hạo, “Em trồng sao?”

“Ừ.”

“Hạo chăm sóc những bông hoa đó rất tỉ mỉ. Mỗi ngày đều phải lên đây nhìn ba lần, em động một chút cũng không được.” Tướng Hằng đứng ở sau Tướng Thần nói, trong giọng nói của nó mang theo sự oán giận còn kèm theo một chút gì đó.

“... vì sao ah’?”

Tướng Hạo mỉm cười, “Không vì sao hết, em cảm thấy chúng nó trông rất đẹp nên chăm sóc thôi. Không nghĩ tới lại sống lâu như vậy.”

Tướng Thần nói, “Loại hoa này rất dễ sống.”

“Như vậy ah’.” Giọng nói của Tướng Hạo khá nhẹ nhàng, làm cho Tướng Thần không hiểu được cảm xúc bên trong.

“.. ông nội không có việc gì phải không?”

Tướng Hằng đứng ở bên cạnh nghe thấy Tướng Thần nói liền trả lời, “Ông nội đương nhiên không có việc gì!”

Tướng lão gia tử đột nhiên bị bệnh, hơn nữa lại không hề trong dự tính. Nhưng điều làm cho Tướng Thần có chút buồn bực chính là, cậu vốn muốn cùng Tướng Chính Bắc đi vào thăm ông nội. Nhưng Tướng Chính Đông lại ngăn cản cậu, nói chuyện của người lớn rất phức tạp. Tướng Thần đành phải ở lại trong phòng khách cùng Tướng Hằng và Tướng Hạo.

Thấy Tướng Thần xuất thần, Tướng Hằng liền nháy mắt ra hiệu với Tướng Hạo. Nó vỗ vai Tướng Thần, “Thần ca ca theo chúng em đi xem phim đi, ngồi ở đây lâu thật nhàm chán.”

“.. anh...”

Tướng Thần không kịp phản bác đã bị Tướng Hằng cưỡng ép đưa lên lầu hai quẹo vào trong một căn phòng. Bên trong là một phòng chiếu phim mini, xung quanh căn phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ mờ mờ ảo ảo chiếu sáng, đặt biệt có cảm giác như rạp chiếu phim. Tướng Hằng ấn Tướng Thần ngồi lên ghế sô-pha. Tướng Hạo ngồi ở bên cạnh chắn lối ra của Tướng Thần. Nó thấy cậu muốn đứng lên liền vươn tay nắm lấy tay cậu. “Làm sao vậy?”

“Anh không muốn xem phim.”

“Vậy thì Hằng quyết định đi.”

Tướng Hằng nháy mắt nói, “Được ah’, cam đoan là một bộ phim Thần ca ca chưa từng xem qua.”

Hết thấy đã được chuẩn bị, Tướng Hằng ngồi bên tay phải của Tướng Thần. Hai người đem cậu kẹp ở giữa, làm cho cậu cảm thấy rất áp bách. Tướng Thần ngồi trên ghế sô-pha rất không thoải mái, “... anh muốn uống nước.”

“Hằng, đi rót nước cho ca ca, đừng lấy nước lạnh, lấy nước nóng đó.”

“Được rồi.”

“Thần ca ca đang khẩn trương sao?” Tướng Thần bị Tướng Hạo nói trúng tâm sự. Cậu có chút xấu hổ mà quay mặt đi. Tướng Hạo trong bóng đêm cười lạnh một chút, “Ca ca, em thấy anh nên cẩn thận một chút không nên lộn xộn. Lỡ như làm tay của mình bị thương thì không còn vẽ tranh được nữa, như vậy thì thật không tốt ah’.”

Tướng Thần ngẩn ngơ, nửa ngày cậu cũng không mở miệng được.

Tướng Hằng rất nhanh liền đem nước từ bên ngoài đi vào. Nước nóng trong ly không ngừng bốc lên làn khói trắng.

“Cảm ơn.”

Tướng Thần vươn tay định cầm lấy. Nhưng Tướng Hằng không có ý định đưa cho cậu, “Thần ca ca, tay đối với hoạ sĩ có phải rất quan trọng?”

“Hả?”

Tướng Thần vẫn chưa hiểu được ý trong lời nói của Tướng Hằng thì nó đã đem ly nước nóng trên tay hất về phía tay của cậu. Nước nóng tiếp xúc với làn da của Tướng Thần làm cho cậu đau đến phải hô lên. Thậm chí sinh ra cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

“Nha, Thần ca ca thật ngại quá đi, em lỡ trượt tay, ha ha..”

Tướng Hằng nói xong liền ném cái ly trong tay xuống, giả vờ như bối rối mà chạy ra ngoài tìm người. Tướng Hạo ôm cánh tay đứng ở bên cạnh nhìn cậu. “Về mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Thần ca ca thật giống một con chuột bạch ah’. Làm cho người ta muốn bắt nạt!”

=_=” má hai thằng mất dạy, edit chương này mà tức ói máu!

hôm nay là 30 nhĩ :”>.. sắp mừng 1 rồi! Chúc mọi người năm mới vui vẻ nha.

klq, nhưng mà..

18/02/2015 – chúc mừng sinh nhật Shim Changmin ^___^

29. Chương 29

Tướng Chính Bắc đang ở phòng lão gia tử nói chuyện liền nghe thấy tiếng kêu gào bối rối của Tướng Hằng ở bên ngoài. “Cha! Không hay rồi! Thần ca ca bị phồng!”

Tướng Chính Đông vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã thấy Tướng Chính Bắc đột nhiên đứng dậy mở cửa. “Xảy ra chuyện gì?!”

“Chú ba?” Không nghĩ tới người mở cửa là Tướng Chính Bắc. Tướng Hằng liền thụt lùi về phía sau, nó thủy chung vẫn rất sợ người chú ba này. Chuyện chúng nó khi dễ Tướng Thần năm đó không biết vì sao chú ba lại biết được. Hắn liền lợi dụng việc rèn luyện thân thể mà đem nó cùng Hạo ném đến doanh trại. Làm hại hai người bọn họ phải ở trên núi tuyết vào mùa đông thiếu chút nữa chết ở đó.

“Xảy ra chuyện gì? Con vừa nói tiểu Thần bị thương? Đã xảy ra chuyện gì?!”

“Con và ca ca cùng nhau xem phim, sau đó anh ấy nói muốn uống nước. Con liền đi ra ngoài lấy cho ca ca, không nghĩ tới lúc đưa cho ca ca, nước nóng lại đổ lên tay của anh ấy...”

“Nó đi theo hai đứa xem phim?” Cho dù lo lắng cho Tướng Thần, Tướng Chính Bắc vẫn miễn cảm mà nắm chắc mấu chốt của vấn đề. Hai đứa này từ nhỏ đã không thích Tướng Thần. Như thế nào lại đột nhiên cùng con hắn xem phim. Chúng tỏ kế hoạch đã chuẩn bị tốt, tuổi còn nhỏ nhưng lại có tâm cơ như vậy. Tướng gia đúng là không thiếu nhân tài.

“Chú ba, chú nhanh đi xem ca ca đi.”

Tướng Chính Bắc bỏ Tướng Hằng ra, hắn ngay lập tức nhắm về hướng lầu hai. Cánh cửa hơi mở, lúc hắn đi vào trong Tướng Thần vẫn còn cong lưng ngồi trên ghế. Tướng Hạo đứng ở một bên lo lắng nhìn cậu.

“Chú ba.”

“Ba ba...”

Tướng Thần đau đến độ cả khuôn mặt nhỏ đều tái lại, răng của cậu cắn môi dưới đến trắng bệch. Đôi mắt đen láy long lanh của cậu cũng chứa đầy hơi nước. Tướng Chính Bắc không nói hai lời liền ôm Tướng Thần vào phòng tắm. “Đừng sợ, đưa tay qua cho ba xem.”

Nhìn làn da của Tướng Thần đã nổi lên bọt nước, tâm của Tướng Chính Bắc cũng theo đó mà đau xót. Nước lạnh tiếp xúc với làn da làm cho Tướng Thần giảm đi cảm giác đau đớn. “Con thấy tốt hơn rồi ba ba.”

Tướng Chính Bắc nhìn mồ hôi hai bên thái dương của cậu nói. “Bác sĩ lát nữa sẽ đến đây, con ráng một chút.”

“Vâng.”

Nắm lấy tay Tướng Thần để trong nước. Ánh mắt lạnh khốc của Tướng Chính Bắc tức giận nhìn về phía Tướng Hạo. Đối phương cũng không hề yếu thế mà cúi đầu. Tính tình của Tướng Hạo rất giống Tướng Chính Bắc khi còn bé. Thậm chí so với hắn còn ngoan độc hơn một chút. Chuyện xấu trước kia Tướng Chính Bắc làm là bởi vì trong lòng hắn không được cân bằng. Còn Tướng Hạo thuần túy chỉ vì muốn bắt nạt kẻ khác.

Khi Tướng Chính Đông dẫn bác sĩ vào phòng liền nhìn thấy ánh mắt của hai đang giương cung bạt kiếm đối chọi lẫn nhau. Tướng Chính Đông biết việc này khẳng định có liên quan đến hai đứa con của mình. Hắn bắt đầu dĩ thử hất ra, “Hai người các người còn không mau xin lỗi ca ca!”

Tướng Hạo không nói, Tướng Hằng khoát tay, “Thần ca ca thật xin lỗi nha.”

“Thái độ của các người là thế nào hả?”

“Cha, con cũng có lòng tốt đó chứ, nhưng ai biết Tướng Thần ca ca lại đột nhiên đùng con một cái, cho nên nước trong ly mới đổ xuống.”

“Người...”

Tướng Chính Đông nhìn Tướng Chính Bắc cúi người che chở Tướng Thần bôi thuốc. Hắn dường như theo dõi mỗi động tác của bác sĩ. Chỉ cần nhìn thấy lông mày của Tướng Thần khẽ run, Tướng Chính Bắc sẽ ngay lập tức vỗ về trấn an cậu. Điều này khiến cho Tướng Chính Đông không khỏi nghĩ tới hình ảnh khi hắn trông thấy hai người vào buổi trưa. Không khí đó.. rất thân mật.

“Quên đi, hai người các người đi ra ngoài trước đi.”

Tướng Hằng được lệnh phóng thích liền xoay người bỏ chạy. Tướng Hạo trước khi rời khỏi cửa liền dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua Tướng Chính Bắc và Tướng Thần.

“Diện tích bị phỏng không nhỏ, không nên sử dụng tay nhiều.”

“Bác sĩ, tay của con bao lâu sẽ khỏi?”

“Cái này còn phải xem tình huống của mỗi người. Một số người có làn da có khả năng tái tạo nhanh thì vết phỏng sẽ mau chóng khỏi. Thế nhưng vẫn cần ít nhất hai tuần lễ mới bình phục.”

Tướng Thần nghe thấy liền nhăn mày.

Tướng Chính Bắc thấy con hắn thương tâm liền ôn nhu hỏi. “Con làm sao vậy?”

“Con đã đồng ý với thầy tới thành phố B tham gia triển lãm tranh vẽ, bức hoạ hiện giờ vẫn chưa vẽ xong...”

“Thân thể là quan trọng nhất, con nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta khi trở về sẽ nói việc này với giáo sư Dương.”

“Nhưng mà ba ba, buổi triển lãm tranh này là cơ hội hiếm có.”

Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu, “Hiếm có nhưng cũng không quan trọng bằng con, sau này chúng ta nhất định có cơ hội tham gia buổi triển lãm đó.”

Tướng Thần trong lòng khổ sở, nhưng cậu cũng biết tình huống hiện giờ của mình hoàn toàn không thể tham gia buổi triển lãm tranh. Chỉ có thể trách bản thân mình dễ dàng tin tưởng hai anh em song sinh kia. So với bọn họ, những đứa trẻ dùng đá ném cậu còn thiện lương hơn nhiều.

“Chính Bắc, tiểu Thần thế nào?”

“Tiểu Thần không thoải mái, em dẫn nó về nhà trước.”

“VẬY CÒN CHA BÊN KIA...”

“Thân thể của cha không khỏe thì bảo ông ấy tĩnh dưỡng cho tốt, em có thời gian sẽ ghé thăm ông ấy.”

Bệnh của Tướng lão gia tử là bệnh cũ tái phát. Khi ông còn nhỏ gia đình ông rất nghèo khó. Cho dù là trời đông Tướng lão gia tử cũng phải lên núi làm việc, cho nên về sau ông mắc phải một số bệnh tật. Năm trước ông còn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Nhưng năm nay Tướng Thị bị vài công ty mới cạnh tranh thị trường mà phát triển không ổn định. Tướng lão gia tử mỗi ngày đều bận rộn các loại xã giao, vì thế mà ông đã không chú ý đến sức khỏe của mình.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

*

“Tướng Hằng hay vẫn là Tướng Hạo?” Ngồi trên xe Tướng Chính Bắc hỏi Tướng Thần.

“Sao ăh?”

“Chủ ý là của Tướng Hạo, còn Tướng Hằng hành động có phải không?”

Tướng Chính Bắc đều nhìn thấu hai anh em song sinh con trai của anh hai hấn. Tướng Hằng tuy hay gây chuyện âm ỉ, nhưng chủ ý quấy phá của nó không nhiều lắm. Nhưng Tướng Hạo thì khác, nó không hay nói chuyện cũng là vì tính tình hiểm độc dưới đáy lòng. “Thật xin lỗi, ba không nên dẫn con đến đó.”

“Ba không có sai, là do con không cẩn thận..”

Bàn tay bị phỏng tạm thời không thể băng bó, Tướng Chính Bắc nhìn bàn tay trắng nõn của Tướng Thần vì bị phỏng mà sưng đỏ nổi lên bọt nước, cả người hấn đều tản ra khí tức âm lãnh.

Bảo bối hấn để trong tim cư nhiên lại bị Tướng Hằng và Tướng Hạo, hai thằng nhóc chết tiệt kia gây sức ép. Xem ra chuyến lên núi tuyết lần trước chúng nó vẫn chưa học ngoan.

“Thật đáng tiếc không thể đi triển lãm tranh.”

“Lần sau ba sẽ dẫn con đi.”

Cùng ngày hôm đó, Tướng Chính Bắc và Tướng Thần đến nhà giáo sư Dương nói cho ông biết chuyện xảy ra. Giáo sư Dương trong lòng đau xót cho Tướng Thần. Ông cũng hoàn toàn xem nhẹ buổi triển lãm tranh kia. Tướng Chính Bắc nói không sai, Tướng Thần tuổi còn nhỏ, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội để mở mang tầm mắt. Hiện tại vẫn là nên chăm sóc cẩn thận vết thương trên tay cậu.

“Thầy Dương.. thật xin lỗi..”

“Cũng không phải là con sai, nếu sau này thầy gặp hai anh em nhà đó, thầy nhất định sẽ giúp con trừng trị bọn họ.” Giáo sư Dương bao che khuyết điểm luôn hợp tình hợp lý.

Bởi vì tay phải của Tướng Thần bị thương, nên Tướng Chính Bắc gần như không cho Tướng Thần làm bất cứ chuyện gì. Mà ngay cả công việc bình thường như mặc quần áo hay rửa mặt đều là do Tướng Chính Bắc giúp cậu làm.

“Ba ba để tự con làm đi...”

Tướng Thần đứng trong phòng tắm, cậu có chút xấu hổ mà chống cự lại ý muốn tiến vào trong của Tướng Chính Bắc.

“Bây giờ mới bắt đầu thẹn thùng với ba sao?! Cơ thể của con có chỗ nào ba chưa thấy qua. Trước kia không phải con thích nhất là cùng ba tắm chung sao?”

Tướng Chính Bắc càng nói càng khiến cho mặt của Tướng Thần đỏ hồng. “... ba ba!”

“Ngoan, đừng lộn xộn, mau đi tắm. Tay của con còn phải bôi thuốc thêm lần nữa mới được.”

Tướng Thần biết Tướng Chính Bắc không có khả năng để cho cậu tự tắm một mình. Cậu đành phải mặc kệ hần, duỗi hai tay chờ hần cởi quần áo cho mình. Tướng Chính Bắc cởi từng nút áo sơ-mi trắng của Tướng Thần. Đột nhiên hần cảm thấy như vậy rất có hương vị sắc tình. Nhất là con hần lại đẹp như vậy, hàng lông mi khẽ run run giống như cánh chim không ngừng kích thích hần.

Chiếc áo sơ-mi trắng được cởi bỏ, làn da hoàn mỹ vô khuyết của thiếu niên lộ ra trước mắt Tướng Chính Bắc. Hai điểm nhỏ màu son trước ngực của Tướng Thần bởi vì đột nhiên bại lộ trong không khí mà run rẩy. Chỉ mới cởi bỏ chiếc áo trên người Tướng Thần, Tướng Chính Bắc đã cảm thấy mình có chút miệng khô lưỡi nóng.

“Ba ba?” Thấy ba ba nửa ngày không có động tĩnh, Tướng Thần nghi hoặc nhìn bàn tay của Tướng Chính Bắc đang nắm lấy thắt lưng quần mình, “Ba ba, hay là để cho con tự cởi quần.”

“Đừng động.” Tướng Chính Bắc đột nhiên thấp giọng nói. Thanh âm của hần có chút khàn khàn, là từ tính vô cùng mị lực của đàn ông trưởng thành. Tướng Thần nghe giọng nói của hần đột nhiên không còn dám động đậy.

Quần jeans và quần lót của Tướng Thần lần lượt bị cởi bỏ. Vật nhỏ quen thuộc liền lọt vào trong mắt Tướng Chính Bắc. So với lần trước chỉ vội vàng liếc qua, lần này vật nhỏ của Tướng Thần gần như trần trụi ở trước mắt Tướng Chính Bắc. Hần khắc chế bản thân không vươn tay chạm vào. Nhưng ngay lúc này, người trong ngực hần đột nhiên chui vào trong bồn tắm. Một trận lửa nóng dâng lên trong người Tướng Chính Bắc.

Tướng Thần bối rối che giấu sự luống cuống của mình. Tay phải của cậu bởi vì bị thương mà giờ cao, nhưng cả người lại búống bình muốn đem mình nhấn chìm vào trong nước.

Tướng Chính Bắc đành phải mỉm cười, “Nếu như vậy con tắm một mình đi, những đồ con cần ba đã đặt ở kệ bên. Nếu cần ba giúp gì thì nói cho ba biết.”

Tướng Thần thối bọt nước gật đầu.

Chờ đến khi Tướng Chính Bắc ra khỏi phòng tắm, Tướng Thần mới từ trong nước chui ra. Vừa rồi trông thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của ba ba, cậu liền cảm thấy cả người như đang thiêu cháy, thật kỳ lạ...

Mà Tướng Chính Bắc đứng ở bên ngoài phòng tắm, ánh mắt mang theo ý cười lúc này của hần liền trầm xuống. Thay thế bằng một biểu cảm điên cuồng có chút âm u dưới đáy mắt.

Hần sinh ra dục vọng với Tướng Thần..

Hần sinh ra dục vọng với con trai ruột của mình..

Khi Tướng Chính Bắc nhận ra sự thật này, hần cũng không cảm thấy hoảng hốt. Mà ngược lại giống như mưu tính việc gì đó đã lâu, rốt cuộc nó cũng thành công mà xảy ra. Ở chung với Tướng Thần càng lâu càng khiến cho Tướng Chính Bắc vô pháp nào liên hệ cậu và đứa con trai đời trước là một người. Ở trong lòng Tướng Chính Bắc chung quy cũng không có cách nào đối xử với Tướng Thần như một đứa con. Nhưng còn Tướng Thần? Hần là gì trong lòng cậu? Là một người cha tốt?

Tướng Chính Bắc có chút do dự, đời trước hần đã dẫn cậu bé này đến vực sâu của tử vong. Liệu đời này hần có để cho con hần đeo trên lưng tội danh loạn luân?

Thở dài một hơi, Tướng Chính Bắc nhìn cánh cửa phòng tắm đã đóng chặt. Tiểu Thần, ba làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không?

“Ba ba? ba có ở bên ngoài không?” Tắm rửa xong Tướng Thần lộ đầu ra ngoài cửa gọi Tướng Chính Bắc. “Ba ba?”

“Huh?”

“Con tắm xong rồi.”

Tướng Chính Bắc đi vào trong đem áo choàng tắm mặc cho Tướng Thần. Sau khi dẫn cậu ra khỏi phòng tắm, hắn cầm lọ thuốc cẩn thận ôn nhu bôi lên vết thương cho cậu. Quả nhiên vẫn là người cha tốt trong trí nhớ của Tướng Thần.

“Mấy bọc nước này sẽ từ từ xẹp xuống, sau này sẽ thấy ngứa một chút nhưng con không được đụng vào, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Tướng Thần ngoan ngoãn gật đầu. Đột nhiên cậu ngửi thấy một mùi hương bay ra từ trong nhà bếp, “Ba ba đang nấu món gì vậy?”

“Đương nhiên làm món con thích nhất.”

Hai mắt Tướng Thần liền sáng rực lên, Tướng Chính Bắc nhéo mũi cậu. “Không được uống nhiều quá.”

Tay nghề nấu ăn của Tướng Chính Bắc hiện giờ rất tiến bộ. Hầm canh cũng là món sở trường của hắn. Nước canh nồng đậm mùi thơm, thịt trong canh cũng đậm đà hương vị. Dạ dày của Tướng Thần được hắn chăm nom đầy đủ nên hiện giờ rất kén ăn. Cho nên cậu không bao giờ chịu uống canh mua từ bên ngoài về. Tướng Chính Bắc ôm Tướng Thần vào lòng, ôn nhu múc từng muỗng canh dứt cho cậu uống. Nhìn làn môi Tướng Thần dính nước canh sáng bóng, hai mắt Tướng Chính Bắc cũng càng ngày càng trầm xuống. “Uống canh của ba nấu mà tiểu Thần không định cảm ơn sao?”

Về phần cảm ơn như thế nào, Tướng Chính Bắc chưa nói, nhưng Tướng Thần đã tiến lại gần. Cậu nhẹ nhàng hôn lên cằm của Tướng Chính Bắc một cái.

Hôn xong, ánh mắt trông mong của Tướng Thần ngay lập tức hướng về phía bát canh trên tay Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc cười xấu xa dùng cằm cọ lên mặt con hắn. Tướng Thần trốn không kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hắn cọ đỏ lên, “Ba ba, ba cạo râu đi.”

“Chờ tay của tiểu Thần khỏi rồi thì giúp ba cạo râu.”

“Được!”

Hôm qua ta thức tới 2h sáng xem Sing My Song của TQ, giờ ngồi trong trường buồn ngủ muốn chết! Hụ hụ.. ;___;..

30. Chương 30

Ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, vết thương trên tay của Tướng Thần dần tốt lên. Nhưng bệnh của Tướng lão gia tử không những không thuyên giảm mà ngược lại càng nặng hơn trước. Tướng Chính Bắc dù chán ghét Tướng gia, nhưng hắn vẫn có một chút tình cảm với cha hắn.

“Công tác buổi chiều giúp tôi huỷ bỏ.”

Tướng lão gia tử từ nhà chuyển đến bệnh viện. Thời điểm Tướng Chính Bắc đi tới ông mới vừa làm kiểm tra sức khỏe xong. Vì đi lại có chút khó khăn nên ông được hộ sĩ đỡ về phòng. “Tôi đi đến đây thôi.”

Cầm lấy tay của Tướng lão gia tử, Tướng Chính Bắc đỡ ông vào phòng. Tướng lão gia tử quay đầu lại nhìn hắn, đáy mắt ông mang theo sự ảm đạm. Tinh thần lão gia tử mặc dù không tốt, nhưng ông vẫn cường ngạnh gạt tay Tướng Chính Bắc ra. “Hừ, ai bảo cậu tới đây.”

“Kết quả kiểm tra thế nào?”

“Bệnh cũ thôi, giống như trước.” Tướng lão gia tử hoàn toàn không muốn đề cập đến sức khỏe của mình. Ông nằm trên giường tựa người lên gối. “Tướng Thần đâu?”

“Ở nhà nghỉ ngơi.”

“Không thể ngờ cậu lại đối xử tốt với đứa bé kia như vậy. Vì nó mà anh hai cậu lần này nghiêm khắc giáo huấn hai đứa kia. Không biết sắp tới chúng nó lại bị mang đi đâu.”

Tướng Chính Bắc mỉm cười rót một ly nước cho Tướng lão gia tử. “Thành phố S có một nơi huấn luyện quân sự chuyên dành cho thanh thiếu niên. Nơi đó được quản lý như quân đội, vừa lúc con quen biết với người phụ trách ở đó, nên đã đề nghị anh hai mang Tướng Hằng và Tướng Hạo đến đó học tập. Đây là cơ hội khó có được.”

Ý của hắn tỏ rõ là đem hai thằng nhóc kia đến nơi đó để chịu đòn.

“Hai chúng nó quậy phá ra sao cũng là cháu của nhà họ Tướng.”

Tướng Chính Bắc nhướn mày, “Chẳng lẽ Tướng Thần không phải?”

Lão gia tử đột nhiên trầm mặc, ông dùng ánh mắt cổ quái quan sát Tướng Chính Bắc. Trong lòng Tướng Chính Bắc hiện giờ đã nổi lên sấm chớp, nhưng sắc mặt của hắn vẫn bình thản như trước. “Không có khả năng, cha đã từng đưa bản xét nghiệm DNA cho con xem.”

“Chẳng lẽ con không từng nghĩ làm một bản giám định giả sao?”

Đúng vậy, lúc trước vì không muốn Tướng Thần đem lại phiền phức cho mình. Hắn quả thực đã từng làm một bản giám định giả. Nhưng lão gia tử vì sao lại muốn làm chuyện như vậy? Không đúng, không đúng! Tướng Thần cực kỳ giống Lâm Tĩnh. Thời gian cũng đều trùng khớp, làm sao không phải là con ruột mình được?! Tướng Chính Bắc ngắc đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đa mưu đầy ý cười nhạt của lão gia tử. Lúc này hắn mới ý thức được mình vừa bị ông đùa giỡn. “Không nghĩ tới cha còn thích trêu chọc người khác.”

“Không phải con trước kia luôn cảm thấy cha rất nghiêm túc sao? Con không hoài nghi thân phận của Tướng Thần khiến cho cha cảm thấy rất vui.” Lão gia tử thở dài. “Lâm Tĩnh vì con mà chịu khổ rất nhiều. Ngày xưa cha cảm thấy thân phận của hai đứa không thích hợp với nhau. Nhưng hiện tại con đã rời khỏi Tướng gia, nếu con muốn tìm nó...”

“Cha có phải đang hiểu lầm gì không?” Tướng Chính Bắc nhẹ giọng đánh gãy lời nói của ông. “Tại sao con phải tìm cô ta?”

Tướng lão gia tử sững sốt, “Con làm nhiều chuyện như vậy chẳng lẽ không phải vì nó? Hiện giờ Tướng Thần cũng đã dần hiểu chuyện, nó không có mẹ ở bên cạnh sẽ cảm thấy khổ sở. Lúc trước Lâm Tĩnh rời đi đúng là do cha bày mưu tính kế, Tướng Thần nếu muốn tìm mẹ nó, địa chỉ ở...”

“Tiểu Thần không cần mẹ.” Nghĩ tới sẽ có một người phụ nữ chen ngang vào cuộc sống của hắn và Tướng Thần. Trong lòng Tướng Chính Bắc thậm chí liền dâng lên một cỗ sát ý. Đứa bé kia đã từng nói, cậu chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn. Ba năm nay con hắn không hề nhắc đến hai chữ Lâm Tĩnh, cũng không hề nói mình muốn có mẹ. Thậm chí còn bởi vì sợ mình tái hôn mà buồn bã. Tướng Thần như vậy làm sao có thể hy vọng hắn kết hôn.

Tướng lão gia tử nhíu mày, ông khê ho khan vài cái, “Lâm Tĩnh là mẹ ruột của nó, con xác định nó không muốn gặp mẹ mình?”

“Chuyện này không cần bàn lại.”

Tướng Chính Bắc còn chưa dứt lời, Phương Bình và bà Tướng đã từ bên ngoài tiến vào. Thấy Tướng Chính Bắc trong phòng bệnh, sắc mặt của Phương Bình liền không hoà nhã. Cô hừ lạnh một tiếng cảm tức nhìn hắn. Tướng Hạo và Tướng Hằng bị mang đi đều là do người trước mặt này bày mưu.

“Chủ ý của cậu sao lại hoàn hảo như vậy hả? Tiểu Hằng và tiểu Hạo chỉ là trẻ con, thật không ngờ cậu lại nhẫn tâm đối xử với chúng nó như vậy! Nếu hai đứa nó ở đó bị thương gì, tôi nhất định sẽ sống chết với cậu!”

Tướng Chính Bắc mắt lạnh nhìn chị dâu mình tức giận mắng chửi, hắn nói. “Có đi hay không là do anh hai tôi quyết định, tôi chỉ đề nghị mà thôi. Chị dâu quá mềm lòng nên mới không dạy dỗ tốt con mình, tôi chỉ giúp chị nghĩ biện pháp dạy chúng nó thôi. Huống hồ điều kiện ở đó cũng không gian khổ như chị nghĩ. Tướng Hằng và Tướng Hạo đã lớn như vậy làm sao có thể xem là trẻ con. Bọn họ là bảo bối của chị, Tướng Thần cũng là bảo bối của tôi. Huống hồ Tướng Thần còn quý báu hơn hai đứa con chị gấp mấy lần.

“Ghe gớm!” Phương Bình chỉ vào mặt Tưởng Chính Bắc hết nửa ngày mới thốt lên được hai từ này.

Bà Tưởng lôi kéo cô ám chỉ lão gia tử vẫn còn ở bên cạnh. Nhưng Phương Bình vẫn không chịu thu liễm. Từ khi Tưởng Chính Bắc rời đi Tưởng gia, Phương Bình liền có ý nghĩ Tưởng gia về sau tất nhiên sẽ thuộc về chồng mình. Hiện giờ lão gia tử ốm đau ở trên giường, Phương Bình lại càng không sợ hãi.

“Đến chết cũng còn cố chấp nói vịt có thể bay được. Chị dâu ah’, sắc mặt của chị hiện giờ đúng là không thể nào đẹp hơn nữa!”

“... cậu!”

Tưởng Chính Bắc sửa sang lại quần áo, “Công ty của con còn có việc, con đi trước đây, cha giữ gìn sức khỏe.”

Tưởng lão gia tử nhìn theo bóng dáng rời đi của Tưởng Chính Bắc. Đôi mắt của ông nhìn hẩn không rõ cảm xúc. Đột nhiên Tưởng lão gia tử bắt đầu lo lắng, rốt cuộc đứa con út này của ông có phải giống như những gì ông đã từng nghĩ hay không.

“Ông đừng tức giận, Phương Bình cũng chỉ vì lo lắng cho con nó mà thôi.” Bà Tưởng đi đến chỉnh chăn nệm cho lão gia tử hiền lành nói.

“Buổi chiều bảo Chính Đông đến đây, tôi có chuyện muốn nói với nó.”

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lão gia tử không nói chuyện, ông dựa đầu vào giường nhắm mắt lại. Phương Bình khẽ cắn môi nhìn mẹ chồng mình, dựa vào cái gì mà lão gia tử lại thiên vị Tưởng Chính Bắc như vậy!

Đem xe đậu vào bãi đỗ, Tưởng Chính Bắc bật cười. Hôn nhân vì lợi ích thật đúng là đáng sợ. Mỗi ngày anh hai hẩn nhất định trải qua không yên ổn, bị một người vợ như vậy nhìn chăm chăm, muốn huỷ Tưởng gia cũng thật dễ dàng. Xem ra hẩn cần phải nói vài câu với người anh trai này.

“Chính Bắc, cậu hiện giờ đang ở đâu? Thư ký trong văn phòng cậu nói cậu không có ở đây.” Tưởng Chính Bắc vừa dừng xe lại liền nhận được điện thoại của Âu Tề. Từ khi Thư Lăng chạy đến nông thôn tìm Diệp Phong, tình cảm của hai người cũng theo đó mà công khai. Có một lần Âu Tề đến tìm hẩn uống rượu, lúc đó y mê mang nói những điều mình không hiểu. Vì sao Thư Lăng thích hẩn lâu như vậy lại đột nhiên thay lòng đổi dạ. Tưởng Chính Bắc cảm thấy bất đắc dĩ. Chuyện của Thư Lăng và Diệp Phong hẩn cũng không rõ ràng. Tình cảm nảy sinh có đôi khi chỉ trong một sớm một chiều, nhưng cũng có đôi khi phải chờ đến lúc rượu lên men. Về phần Thư Lăng và Diệp Phong thuộc loại nào, bọn họ chỉ là người ngoài làm sao có thể cảm nhận được hương vị đó.

Sau ngày đó, Âu Tề có một khoảng thời gian rất lâu không liên lạc với hẩn. Hai người đều có công ty cần phải quản lý, cho nên dù rất lâu không gặp mặt Âu Tề, Tưởng Chính Bắc cũng cảm thấy không có việc gì.

Tưởng Chính Bắc vừa mở cửa văn phòng, quả nhiên đã nhìn thấy Âu Tề ngồi trên ghế làm việc của hẩn. Âu Tề thấy Tưởng Chính Bắc đi vào liền cười tủm tỉm đứng lên, “Cậu vừa rồi đi đâu vậy?”

“Đến bệnh viện thăm lão gia tử.”

“Sao rồi? Nghiêm trọng không?”

Tưởng Chính Bắc nói lỏng caravat dựa lên ghế sofa, “Lão gia tử không chịu nói, tôi đi hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng không trả lời, tôi cảm thấy hình như có điều gì đó rất kỳ lạ.”

“Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Cậu còn không mau trở về Tưởng gia mà xem chừng đi.”

“Tôi và Tưởng gia không có quan hệ gì cả, người cần xem chừng phải là Tưởng Chính Đông mới đúng.”

Âu Tề bĩu môi, “Tôi nói thật, mặt này của cậu thật không giống như một người vô cầu.”

“Tôi đương nhiên không phải là người vô cầu. Chỉ là dục vọng và mong muốn không nằm ở đó thôi. Nói đi, hôm nay cậu tới tìm tôi có chuyện gì?”

Âu Tề từ đằng sau bàn đi tới, vẻ mặt y thần bí cười hề hề nói với Tưởng Chính Bắc, “Fox có một chút đồ tốt, cậu có muốn đến đó thử một lần hay không?”

“Tôi không biết Âu thiếu gia từ khi nào dính vào ma túy nha.”

Âu Tề giơ chân lên, “Ma túy cái con khỉ! Là rượu!”

“Tôi nhớ hình như em trai cậu đã hạ lệnh cho cậu, cấm – không – được – uống – rượu mà.”

Nhớ đến chuyện này Âu Tề liền nghiêng răng nghiêng lợi. Y là một kẻ mê rượu, tật xấu này y đã mắc phải từ năm lên trung học. Khi đó bọn họ đều ở trường nên có rất nhiều cơ hội uống rượu. Âu Tề gần như chỉ cần ngửi thấy mùi rượu là có thể nhận biết được tên của nó. Kết quả y đem bản thân mình ném vào bệnh viện. Kể từ đó số lần Âu Tề uống rượu cũng vì vậy mà bị hạn chế. Nhưng nếu như đã nghiện một cái gì đó thì sẽ rất khó bỏ được. Bởi vì chuyện Thư Lăng rời đi lần trước mà Âu Tề đã không cẩn thận uống quá nhiều. Sau khi y tỉnh lại liền thấy Âu Tín đứng ở bên cạnh mình, phía sau chính là gia sản mà y mấy năm nay cất giấu.

Âu Tề vừa dấm vừa xoa, nhưng Âu Tín lại thờ ơ. Hắn đem toàn bộ số rượu mà y cất giấu bao năm từng chai từng chai đập bể. Cả căn phòng tràn ngập mùi rượu ngày hôm đó cũng là ký ức cuối cùng của Âu Tề đối với rượu.

“Tiểu Tín ra nước ngoài bàn bạc chuyện làm ăn, cơ hội hiếm có ah.”

“Đắc tội với người hợp tác đối với tôi mà nói không phải là chuyện lợi ích gì.” Tưởng Chính Bắc cầm bút máy trong tay xoay tròn.

“Chuyện hợp tác gần đây cậu thường bàn với tiểu Tín, tôi sẽ giúp cậu đối phó.”

“Vậy sao?!”

“Tôi sẽ đăng tin về con cậu trên tạp chí của tôi, ba trang luôn!” Âu Tề vươn ngón tay của mình khoa tay múa chân nói.”

“Thành giao.”

*

Fox tên thật là Hứa Hoãn, hắn là bạn rượu của Âu Tề. Người này lúc trước theo đuổi Thư Lăng, nên đã bị Âu Tề vợ vét không ít thứ tốt. Sau đó bởi vì Âu Tề uống rượu quá độ mà bị đưa vào bệnh viện, Fox liền áp dụng chính sách khinh bỉ cộng thêm xa lánh đối với Âu đại thiếu gia. Sau khi tốt nghiệp, hắn ở khu trung tâm thành phố mở một quán bar. Quy định phải là hội viên mới được vào bên trong. Âu Tề, Tưởng Chính Bắc và Thư Lăng đều được hắn mời làm thành viên VIP.

“Sao chỉ có hai người các cậu, Thư Lăng đâu?” Fox cầm ly rượu đi đến. Không gặp được người mình muốn gặp, nụ cười quyến rũ ban đầu của hắn liền biến mất đôi chút.

“Cậu không biết ah?” Âu Tề không thể chờ đợi được nữa, y ngay lập tức đưa mũi tới ngửi ly rượu, “Thư Lăng đến nông thôn rồi.”

“Đến nông thôn?”

“Ngần dậm truy phu, cậu chẳng còn hy vọng nào đâu.”

Fox nghiêng đầu mắt nhìn Tưởng Chính Bắc. Không phải là người này vậy chỉ có thể là người kia, “Diệp Phong sao?”

“Cậu biết cậu ta ah?!” Âu Tề kinh ngạc.

“Gặp qua mấy lần.”

“Tôi cũng gặp Diệp Phong sao lại không nhìn ra nhỉ?”

Fox cố tình đem ly rượu mà Âu Tề đang ngửi đưa cho Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc gật đầu tiếp nhận, Fox liền mở miệng trêu chọc y. “Đại khái là bởi vì trong cơ thể của cậu không có ghen ái tình.”

“Cút đi, cậu dám cười nhạo tôi.”

“Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà ngay cả một lần hẹn hò yêu đương cũng không có. Nói thật đi, cậu chỗ đó có phải có vấn đề không?”

“Lão tử nơi đó rất bình thường! Vừa sung sức vừa dư dả!”

“Vậy thì nơi này của cậu có vấn đề.” Fox chỉ ***g ngực của mình, Âu Tề bị hấn chặn miệng liền buồn bực cúi đầu uống rượu.

Thời kỳ trưởng thành xao động, Âu đại thiếu gia cũng từng có ý nghĩ cùng hoa hậu giảng đường trong lớp nắm tay hôn môi. Nhưng dần dần lớn lên, y nhìn thấy thái độ của Tưởng Chính Bắc đối với Lâm Tĩnh, lại nhìn Thư Lăng rồi rầm trong tình cảm với Tưởng Chính Bắc. Chưa kể chứng kiến nhiều người xung quanh hết hẹn hò rồi lại chia tay, chia tay rồi lại hẹn hò. Âu Tề đứng ở bên ngoài nhìn bọn họ cũng đã đủ cảm thấy vất vả. Huống chi bắt y đi ném thử một lần, nếu như thất bại thì y làm sao có thể đối mặt với hấn...

“Âu đại thiếu gia rồi rầm rồi, thôi cậu nghĩ ít một chút, chúng ta uống rượu đi.”

Tưởng Chính Bắc mỉm cười với Fox, hấn cầm ly rượu giơ lên.

Chuyện phát sinh kế tiếp hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Tưởng Chính Bắc. Ba người bắt tri bắt giác uống không ít rượu. Âu Tề vì kiêng rượu quá lâu nên biểu hiện của y càng thêm hăng say. Y vui vẻ hơn hờ mà mượn rượu làm càn. Tưởng Chính Bắc có chút đau đầu nên không thể chăm sóc cho y. Fox chưa nói hai lời đã lấy điện thoại di động từ trong túi áo của Âu Tề. “Cậu... làm gì ah’...”

“Gọi điện thoại kêu em trai cậu đến đón cậu.”

“Không nên, không được...” Âu Tề lắc đầu liều mạng cầm di động, “Không thể gọi điện thoại, tiểu Tín sẽ tức giận.”

“Có lẽ cậu ta sẽ muốn giết cậu, nhưng chuyện đó tôi không quản được. Tôi cũng không muốn ở lại đây cả đêm chăm sóc cho một con quỷ say rượu đầu ah’. Trời ơi, tửu lượng của cậu bây giờ kém quá.” Âu Tề đang nói thì đột nhiên gục lên người Fox, Fox chán ghét đẩy y ra. “Thật là phiền phức mà!”

“Không được gọi cho tiểu Tín...” Nằm trên ghế sofa Âu Tề vẫn không buông tha mà giãy dụa. Nhưng đối phương đã trước y một bước cầm điện thoại di động gọi cho Âu Tín.

“Alo, phải, cậu mau tới đón anh cậu đi, địa chỉ là...” Hấn nói xong đem điện thoại ném lên người Âu Tề. “Giọng nói của em trai cậu rất bình thản, hấn là không có gì đâu.”

Âu Tề mơ hồ, ý thức không rõ mà than thở. “Cậu hại chết tôi rồi...”

Rất nhanh Âu Tín đã tới, Fox đem Âu Tề đóng gói thật tốt sau đó liền nhét vào trong ***g ngực hấn. “Anh cậu uống nhiều mà say cũng lạ.”

“Cảm ơn.” Âu Tín nhận lấy quần áo trên tay Fox, tự mình giúp Âu Tề mặc vào. Hai chân Âu Tề đã không còn sức lực, y mơ mơ màng màng ôm cổ Âu Tín nói, “Không được gọi điện thoại...”

Vệ sĩ đứng kế bên đi đến đỡ Âu Tề nhưng lại bị Âu Tín ngăn lại. Hấn vươn tay đem người kia ôm vào trong lòng lạnh lùng nói, “Đi mở cửa.”

Nhìn mặt của Âu Tín, Fox hiện giờ mới tin lời nói mà Âu Tề vừa rồi không ngừng lập đi lập lại bên tai hấn, em trai tôi khi tức giận rất khủng khiếp. Trong lòng hấn cảm thấy có chút áy náy, “Chuyện này... thôi cậu tự mình cầu phúc đi.”

Thời điểm hấn đi vào trong Tưởng Chính Bắc đã mặc xong quần áo. “Cần tôi giúp cậu gọi xe không?”

“Cảm ơn, tôi có thể tự làm.”

“Tôi cứ nghĩ người ở cùng Thư Lăng sẽ là cậu, cho nên khi đó tôi mới bỏ cuộc.”

Tưởng Chính Bắc hơi cong khoe môi, trong bóng đêm không thấy rõ được vẻ mặt của hấn. “Cho dù cậu không bỏ cuộc, người ở cùng Thư Lăng cũng không nhất định là cậu. Cậu không nên giận cá chém thớt với Âu Tề, cậu ấy không biết gì hết.”

“Điểm ấy tôi thừa nhận. Bất quá, ai biểu cậu lại là người tôi không bắt nạt được.”

*

Nghe tiếng chuông cửa vang lên, Tưởng Thần nhanh chóng từ trong giấc mộng mơ hồ tỉnh lại. Cậu chạy như bay đi mở cửa. Tưởng Thần vừa mở cửa liền bị một thân thể cao lớn thẳng tắp ngã lên người. Trên người của đối phương còn mang theo mùi rượu nồng đậm.

“Ba ba? Ba uống rượu?”

Tưởng Thần gian nan nâng Tưởng Chính Bắc dậy, hấn dựa người lên tường, tay xoa đầu mũi cổ làm tỉnh thần mình tỉnh táo lại. Tưởng Thần cúi người giúp hấn đổi giày.

“Ba ba, ba sao rồi?”

“Huh?”

“Con đỡ ba lên ghế sô-pha.”

Tưởng Thần chỉ có thể dùng sức tay trái, nên cậu không thể không ôm lấy thắt lưng của Tưởng Chính Bắc. Cậu chậm rãi dìu hấn, may mắn Tưởng Chính Bắc xem như phối hợp với cậu. Tưởng Thần thật vất vả mới đỡ Tưởng Chính Bắc nằm lên ghế sô-pha. Cậu dự định đứng dậy đi pha nước trà giải rượu cho hấn. Nào ngờ người phía sau đột nhiên đem cậu kéo vào ***g ngực, ấn ngã cậu lên ghế sô-pha.

“Ba...?”

Tưởng Thần vẫn còn chưa hỏi xong thì Tưởng Chính Bắc đã điên cuồng hôn môi cậu. Hoàn toàn bất đồng với cái hôn nhẹ vừa đụng vào lập tức rời đi. Tưởng Chính Bắc lúc này hung hăng ma xát lên môi Tưởng Thần. Lợi dụng lúc cậu kinh hô mà ngay lập tức dùng đầu lưỡi tiến vào bên trong khoang miệng. Đầu lưỡi của Tưởng Chính Bắc linh hoạt đảo qua nướu răng cùng hàm trên của cậu. Trong chớp mắt Tưởng Thần liền cảm thấy bản thân mình như bị cắn nuốt.

Nụ hôn ái muội càng ngày càng kịch liệt làm cho Tưởng Thần sợ hãi trong lòng. Cậu bắt đầu giãy giụa, nhưng lại bị người nằm phía trên gắt gao giữ chặt.

“Đừng.. ba.. ba ba!”

Tưởng Chính Bắc dường như cũng không nghe thấy lời nói của Tưởng Thần. Hấn vươn tay nắm chặt lấy cái gáy của cậu, đầu lưỡi hấn lưu luyến lướt lên trán, hai má và cổ cậu.

Tưởng Thần thăm dò hỏi thêm một tiếng, “Ba ba? ba còn tỉnh không?”

Mắt của Tưởng Chính Bắc vẫn nhắm lại, Tưởng Thần tự nói với mình, ba ba uống rượu nên say đến mơ hồ rồi.

Giằng co một lát, Tưởng Chính Bắc giống như đã ngủ mê man. Tưởng Thần chậm rãi di chuyển thân thể rời khỏi vòng tay của hấn. Cậu vuốt lên cánh môi vờ bị ma sát đến sưng đỏ của mình, có chút bối rối mà đứng đó. Tưởng Thần không dám tiến đến gần Tưởng Chính Bắc, cậu đành phải đem chăn từ trong phòng đắp lên người hấn.

Thẳng đến khi cánh cửa phòng khách bị đóng lại. Hai mắt của Tưởng Chính Bắc liền phản chiếu ra ánh sáng âm u trong bóng đêm. Hoàn toàn không có vẻ mặt say đến sắp bất tỉnh như vừa rồi.

Vuốt môi của mình, Tưởng Chính Bắc khoái trá mà cong khoé miệng. Nhớ tới độ ẩm khi Tưởng Thần nằm trong ***g ngực hấn. Xúc cảm ở cánh môi cậu làm cho ánh mắt của Tưởng Chính Bắc nhiễm thêm một tầng ánh sáng nguy hiểm thuộc về dã thú.

Trên đường trở về Tưởng Chính Bắc đều mong chờ kết quả khi hấn giả vờ say rượu. Quả nhiên phản ứng của con hấn giống y như những gì hấn đã lường trước. Khẩn trương, sợ hãi thậm chí còn có chút giãy giụa. Nhưng quan trọng chính là con hấn không đẩy hấn ra. Thậm chí cho đến cuối cùng cậu vẫn đem chăn đắp cho hấn. Tưởng Thần đối với hấn không phải không có tình cảm. Cái cậu cần hiện giờ là thời gian để nhận ra. Cậu cần có thời gian để đem thân tình và ái tình tách ra.

Có lẽ hấn lúc này sẽ cho cậu thời gian. Về phần là bao lâu, Tưởng Chính Bắc còn phải suy nghĩ một chút.

đầu đau quá, trời ơi.. =.,=.. hôm qua ta phải làm osin cả buổi nên tới giờ mới mò đầu lên đây được :((. tối nay ta sẽ post thêm một chương bù lại cho mọi người

31. Chương 31

Thân thể của Tưởng Thần bị treo lơ lửng giữa không trung, tựa hồ như theo cái gì đó chậm rãi dạo chơi. Hai mắt của Tưởng Thần không mở ra được. Cậu chỉ cảm thấy thân thể mình bị bao quanh bởi một cỗ hơi thở quen thuộc. Là ba ba, hơi thở của ba ba đang lấp đầy hô hấp cậu. Trông giấc mơ, thân thể cậu lơ lửng trôi nổi theo không khí. Khiến cho cậu không thể không nắm lấy người cứu trợ duy nhất bên cạnh mình, “Ba ba...”

Khuôn mặt của người kia càng ngày càng hiện rõ trước mặt cậu. Đôi mắt sắc bén trên khuôn mặt anh tuấn của Tưởng Chính Bắc cùng nụ cười nhàn nhạt trên môi hắn. Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú cậu. Tưởng Thần muốn vươn tay vượt lên gương mặt của hắn, nhưng cậu lại phát hiện hai tay mình đã bị trói buộc. Cậu giãy giụa, Tưởng Chính Bắc tiến đến gần hôn lên môi cậu, “Ba ba?! Ba ba...”

“Đừng cử động tiểu Thần, con đang nằm mơ.”

“Uhm..a..”

Nụ hôn trong mơ hồ càng ngày càng sâu, Tưởng Thần cảm thấy không khí trong buồng phổi mình bị hút cạn. Cậu nắm chặt lấy vai người nằm trên, thân thể hai người kề sát nhau. Lý trí nói với Tưởng Thần phải đẩy người kia ra, nhưng cơ thể cậu lại quyến luyến hơi ấm của người nọ. Nếu như đây là giấc mơ...

Trong phút chốc Tưởng Thần giật mình tỉnh dậy, ý thức của cậu giống như vẫn còn đọng lại trong giấc mộng. Đầu ngón tay Tưởng Thần dường như còn có thể cảm nhận được cơ thể cường tráng của Tưởng Chính Bắc. Phát hiện bản thân vẫn còn nằm trong phòng mình, Tưởng Thần liền thở phào một hơi. Nhưng khi cậu xốc chân lên chuẩn bị rời giường, thì đột nhiên ngửi thấy một mùi kỳ lạ làm cho động tác của cậu bị đánh gãy. Tưởng Thần nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng, Tưởng Chính Bắc khẳng định đã đến công ty. Tưởng Thần nhìn xuống tay mình, lại nhìn ga trải giường, cậu nhớ đến những cử chỉ thân mật sau cùng của mình và Tưởng Chính Bắc trong giấc mộng. Minh rớt cuộc bị làm sao vậy...

Không có gì tại sao lại mong đợi cùng ba ba làm những chuyện như vậy?

*

Tin tức Tưởng lão gia tử bị bệnh nặng phải nhập viện vẫn nằm trong tình trạng mơ hồ, nhưng lại nhanh chóng bị truyền đi trong giới kinh doanh. Mười mấy vị cổ đông của Tưởng Thị ở ngoài mặt vẫn vẫn đậm phong khinh(*), nhưng bên trong lại âm thầm hỏi thăm tin tức của Tưởng gia.

(*) Điềm nhiên như mây như gió

“Cha tìm con?” Thời điểm Tưởng Chính Đông đi vào Tưởng lão gia tử đã cầm remote tắt TV ở trước mặt. Nhưng Tưởng Chính Đông vẫn nhìn thấy rõ tin tức trên màn hình lúc này, “Tập đoàn Tưởng Thị phải đổi chủ?”

“Công ty gần đây thế nào?”

“Không quá bình yên, đối phương đã bắt đầu giao thiệp. Nhưng hành động cụ thể vẫn chưa thực thi.”

“Con cứ tiếp tục quan sát chặt chẽ bọn họ. Trong khoảng thời gian này không cần quá quyết đoán, còn về phần Chính Bắc...”

Tưởng Chính Đông nhăn mày, “Trước đó không lâu Chính Bắc có nhắc nhở con về chuyện này. Con cảm thấy tuy nó rời khỏi Tưởng gia. Nhưng trong lòng nó vẫn suy nghĩ cho Tưởng gia.”

“Thằng nhóc Chính Bắc này đích thực rất giống cha.” Ông năm đó cũng không thật sự yêu mẹ của Tưởng Chính Bắc. Thế nhưng ông lại đối đãi đặc biệt với hắn. Tưởng Chính Bắc từ nhỏ đã kiên cường. Vì phòng ngừa hắn phạm sai lầm, nên Tưởng lão gia tử đã trải không ít đường phía sau cho hắn. Sau đó lại xảy ra chuyện của Lâm Tĩnh, Tưởng Thần dù sao cũng là con của Tưởng Chính Bắc. Hơn nữa Lâm Tĩnh khi đó lại thật lòng thật dạ thương hắn. Ông sợ Tưởng Chính Bắc sau này sẽ hối hận, nên ông đã sai người mang Lâm Tĩnh đến một nơi an toàn để sống. Chờ đến khi Tưởng Thần lên sáu tuổi, ông sắp xếp cho Lâm Tĩnh ra nước ngoài du học. Đồng thời tính toán mang Tưởng Thần đón về Tưởng gia. Nhưng không nghĩ tới giữa đường lại xảy ra sai lầm. Tưởng Thần cũng vì vậy mà bị thất lạc ngoài ý muốn.

Thân phận của Tưởng Thần khi đó không ai biết. Tưởng lão gia tử cũng không thể rống trống khua chiêng đi tìm người. Chỉ có thể len lút phái người đi thăm dò tin tức. Nhưng không ngờ lại kéo dài đến năm năm.

“Cha, có phải Chính Bắc đã nói gì với cha không?”

“Nó cứ khẳng khẳng muốn một mình nuôi dưỡng Tưởng Thần. Cha vốn định tìm Lâm Tĩnh trở về. Aizz, thằng nhóc này lúc nào cũng không thể làm cho cha an tâm.”

Tưởng Chính Đông mỉm cười, “Cha, tính cách của Chính Bắc ra sao cha còn không hiểu. Những chuyện nó đã quyết định làm thì cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được nó. Hơn nữa cha ngày trước tự chủ trương an bài thân cận cho nó, kết quả hiện giờ cha cũng thấy đó. Tưởng Thần dù sao cũng là con trai của Chính Bắc. Nó làm như vậy phỏng chừng cũng là vì xuất phát từ sự lo lắng cho Tưởng Thần. Con thấy Chính Bắc rất thích đứa bé này.”

Tưởng Chính Đông nhớ đến mấy lần trông thấy hai cha con họ ở cùng nhau. Tính cách của Tưởng Thần khá mềm yếu, cậu lại luôn thích kề cận Tưởng Chính Bắc. Người khác nói hai cậu liền dễ dàng thẹn thùng. Nghĩ đến hai tiểu ác ma nhà mình, Tưởng Chính Đông cũng có thể hiểu vì sao Tưởng Chính Bắc lại bài xích chuyện kết hôn như vậy.

“Xương cốt của tôi đã lão rồi, còn có thể làm gì các cậu nữa chứ.”

“Cha, hiện giờ cha chỉ cần chú tâm đến sức khỏe của mình là được rồi. Vừa nãy con nghe bác sĩ nói Chính Bắc ngày hôm qua đã lên lúc hỏi tình trạng sức khỏe của cha. Xem ra nó đang lo lắng cho cha.”

“Được rồi, cha biết rồi, con đi ra ngoài đi.”

Trong phòng bệnh trở nên im lặng, Tưởng lão gia tử vươn tay đến gần kéo tủ ở bên cạnh giường bệnh. Ông mở ngăn kéo lấy ra một điều thuốc được giấu kỹ đưa lên miệng hút. Người lớn tuổi quả nhiên bỏ ngoài tai lời khuyên của con mình.

*

Tưởng Chính Bắc cau mày cúp điện thoại, Âu Tề nằm sấp trên ghế sofa gào thét.

“Thế nào rồi? Nó có phải đã uy hiếp cậu không? Cậu nói cho nó biết, hôm nay cho dù nó có nói bất kỳ cái gì tôi cũng sẽ không trở về! Không đúng! Tôi từ nay về sau không bao giờ về đó nữa!”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày, “Em trai cậu nói, nếu cậu đã không muốn trở về thì nó sẽ để cho cậu ở bên ngoài nghỉ ngơi một đêm. Em cậu sắp ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn rồi.”

“Nó thật nói như vậy?” Sắc mặt của Âu Tề ban đầu còn khấn trương, nhưng hiện giờ lại đột nhiên trở nên mất mát, “Không thể nào đâu...”

Khoan khoái dựa người lên chiếc ghế của mình, Tưởng Chính Bắc đánh giá vẻ mặt hiềm khi ngờ vực khó hiểu của Âu Tề. “Nói đi, Cậu và Âu Tín đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có xảy ra gì hết, chỉ là mâu thuẫn cãi nhau thôi.” Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua Âu Tề không khỏi rùng mình. Những chuyện đó không phải là thật, không phải là thật...

“Mâu thuẫn cãi nhau? Hai người các cậu có mâu thuẫn gì để cãi nhau chứ?” Nhớ đến tối ngày hôm qua Âu Tề ôm chặt lấy ghế sofa gào thét, Âu Tín nhất định sẽ đánh chết tôi. Tưởng Chính Bắc không khỏi bật cười, chẳng lẽ cậu ta thật sự đã bị đánh?

“Ánh mắt đó của cậu là sao hả? Hai chúng tôi thật sự không có gì!”

“Được rồi, vậy thì không có gì. Nếu đã không có gì thì Âu đại thiếu gia ah’, tôi phải tan tầm đây. Cậu cũng mau nghĩ xem đêm nay mình ở đâu đi.”

Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, Âu Tề đột nhiên nhảy đến trước mặt hắn, “Uy, cậu định mặc kệ tôi sao?”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày nghiêng đầu nhìn y. Âu Tề bị hắn đánh giá liền lạnh sống lưng, y sợ hãi lui về phía sau tránh né. Suy nghĩ một hồi lâu Âu Tề đột nhiên chán nản nói, “Được rồi, khi nào về nhà cậu tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Tưởng Thần hôm nay không phải đến trường, thời điểm Tưởng Chính Bắc trở về cậu vẫn còn ở trong phòng vẽ tranh. Nghe thấy tiếng mở cửa, tay cầm bút của Tưởng Thần run lên một chút. Ba ba về nhà?! Mình có nên ra ngoài chào ba ba hay không? Ba ba còn nhớ rõ chuyện xảy ra vào tối ngày hôm qua không?

“Tiểu Thần~~ Chú Âu tới thăm con nè~~.”

Trong khoảng khắc nghe thấy giọng nói của Âu Tề, cổ họng của Tưởng Thần đột nhiên cứng lại. Dưới đáy lòng cậu đột nhiên có chút trống rỗng, rốt cuộc chuyện tối qua xem là gì đây...

Cửa phòng bị đẩy ra, Tưởng Chính Bắc vẫn còn mặc tây trang đi làm. Hắn thấy Tưởng Thần đột nhiên xoay người lại, bộ dạng giống như chú nai con đang hoảng sợ. Tưởng Chính Bắc mỉm cười đi tới, hai tay hắn chống lên bàn đem con mình giam giữ trong ***g ngực. Hắn đặt cằm lên vai Tưởng Thần hai mắt nhìn bức tranh trên bàn. Tư thế này cũng giống như tư thế Tưởng Chính Bắc thường ôm Tưởng Thần mỗi ngày, làm cho cậu ngẩn ngơ, “Con đang vẽ cái gì vậy? Tay không phải vẫn chưa khỏi sao?”

“...Tay của con đã tốt lên rồi, con muốn luyện vẽ một chút, lâu ngày không luyện sẽ không quen tay.”

Tưởng Chính Bắc bỏ bức tranh xuống, hắn lấy tay nâng cằm Tưởng Thần. Sau đó lại dùng ngón tay gõ nhẹ vài cái, tựa như đang đùa đùa sủng vật. “Đích xác cần luyện tập, hình như có chút xuống dốc đó.”

Tưởng Thần khấn trương lên, “Thật vậy sao?!”

“Phải.” Tưởng Chính Bắc gật đầu, “Ba về nhà mà con cũng không ra nghênh đón, đúng là quá xuống dốc.”

Thì ra là nói chuyện này ah’... Tưởng Thần nắm chặt cọ vẽ trong tay. Cậu không dám ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Bắc. Hơi thở này quá quen thuộc, giống y như trong giấc mơ đêm qua của cậu. Có thể mơ thấy cùng ba ba làm loại chuyện như vậy chắc trên thế giới này chỉ có một mình cậu..

“Con làm sao vậy? Ở nhà một mình nên tâm trạng không tốt sao?”

“Không phải...”

“Vậy nhất định con đói bụng rồi, để ba dẫn con ra ngoài ăn cơm.”

“Tôi nói cha con hai người, muốn dính nhau thì trước tiên cũng phải chiều cổ vị khách này một chút chứ. Tôi tới đây hơn nửa ngày rồi mà ngay cả ghế cũng chưa được ngồi nữa.” Thấy Tưởng Thần ở trong lòng Tưởng Chính Bắc lộ nửa cái đầu ra, Âu Tề ngay lập tức thay đổi sắc mặt, y cười tủm tỉm với cậu. “Tiểu Thần càng lớn càng xinh đẹp nha. Để chú giới thiệu bạn gái cho con, thế nào?”

Tưởng Chính Bắc hơi híp mắt nghiêng đầu liếc nhìn Âu Tề. “Khách không mời mà vẫn khăng khăng một mực đến nhà người ta như cậu cũng là lần đầu tiên tôi thấy. Cậu bây giờ trở về nhà nhận sai với Âu Tín còn kịp đó.”

“Chỗ bị thương của tôi vẫn còn chưa lành ah’?! Nếu hiện giờ tôi còn... Aizz nha quên đi, không nói, tiểu Thần, chú dẫn con đi ăn cơm.”

Trên bàn cơm Âu Tề vẫn không chịu nói gì. Bất quá Tưởng Chính Bắc cũng không có thời gian đi lo lắng cho y. Hắn đang một lòng một dạ chăm sóc cho con hắn. Ánh mắt của Tưởng Thần quét qua cái gì, Tưởng Chính Bắc sẽ ngay lập tức gấp vào trong bát cho cậu. Âu Tề ngồi bên cạnh nhìn hai cha con líu lười nói không nên lời.

Tưởng Thần thấy Âu Tề nhìn bọn họ như vậy liền nhỏ giọng nói với Tưởng Chính Bắc, “Ba ba, ba không cần như vậy đâu.”

“Con nói cái gì?” Âm cuối quen thuộc của hân bỗng nâng cao.

“Chú Âu nhìn thấy sẽ cảm thấy kỳ lạ.”

Tưởng Chính Bắc quét mắt nhìn Âu Tề, “Có sao?”

“Hơn nữa.. những người xung quanh dường như đều nhìn chúng ta.” Ngày trước cậu ra ngoài cùng ba ba cũng thường bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm. Nhưng cậu hôm nay lại phá lệ miễn cảm. Tưởng Chính Bắc đương nhiên biết Tưởng Thần vì sao lại như vậy, hân liền nói. “Mọi người nhìn con là bởi vì cảm thấy con ưu tú. Huống hồ quan hệ thân thiết giữa con và ba đâu phải là chuyện một ngày hai ngày? Biểu đạt tình cảm có rất nhiều phương thức. Cách của ba và tiểu Thần là như thế này. Không cần vì ánh mắt của người khác mà che che giấu giấu.”

Những câu trước không biết Tưởng Thần có nghe lọt tai hay không. Nhưng cậu nghe rất rõ câu nói sau cùng của hân. “Không cần vì ánh mắt của người khác mà che che giấu giấu”. Tưởng Thần gật đầu nở nụ cười với Tưởng Chính Bắc. Sau đó cậu gấp món ăn mà hân thích nhất bỏ vào trong bát cho hân, “Ba ba ném thử cái này đi, đây là món ba thích nhất đó.”

Tưởng Chính Bắc xoa đầu Tưởng Thần, hân vừa lòng mỉm cười, “Đúng là đứa con ngoan của ba.”

Âu Tề ngồi một bên nhìn động tác của cả hai cha con. Y cảm thấy Tưởng Chính Bắc dường như đang có hành vi dụ dỗ trẻ vị thành niên. Nhưng vì muốn ở lại nhà hân tối nay, Âu đại thiếu gia đành nhân nhượng chịu đựng.

Sau khi trở về, Tưởng Thần cũng nhìn ra Âu Tề có chuyện cần nói với Tưởng Chính Bắc. Cậu cầm ly sữa mà Tưởng Chính Bắc đã làm nóng cho cậu trở về phòng. Nhưng Tưởng Chính Bắc kéo Tưởng Thần lại, “Con ở trong phòng khách xem TV đi, ba và chú Âu vào văn phòng.”

Tưởng Chính Bắc kỳ thật cũng không có ý định tìm hiểu về cuộc sống của Âu Tề. Nhưng hôm nay Âu Tín gọi điện thoại đến nói vài câu ý vị sâu xa, không may lại chạm đúng vào khẩu vị của Tưởng Chính Bắc. Vốn tưởng rằng mối quan hệ của hai người này đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng Âu Tín cuối cùng lại dằn dò hân, nếu Âu Tề hôm nay không dự định trở về nhà thì phiền hân để cho y ở nhờ một đêm.

So sánh với Âu Tín, hân cảm thấy vị đang cái kính trên ghế sofa kia một chút tư cách cũng không giống như người làm anh trai.

“Đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ cậu có thể nói rồi.”

Âu Tề dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, y nói. “Được rồi! Chuyện là đêm hôm qua tôi đã làm chuyện đó với tiểu Tín!”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày, vẻ mặt không tin, “Nếu tôi nhớ không lầm thì ngày hôm qua cậu say đến bất tỉnh nhân sự mà.”

“Thì... được rồi, tôi thừa nhận, kỳ thật là tiểu Tín đã làm chuyện đó với tôi...” Âu Tề chớp mắt mấy lần, y nhìn chằm chằm gương mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của Tưởng Chính Bắc, “Cậu không thấy kinh ngạc sao? Tôi và tiểu Tín..”

“Fox nói cậu là người không có tim, hiện giờ cậu nói đó là minh chứng hoàn mỹ nhất dành cho cậu. Ánh mắt của Âu Tín nhìn cậu, ngay cả người ngoài như tôi còn có thể nhìn ra được.”

“Có rõ ràng như vậy không, vì sao tôi lại không thấy gì...”

“Cho nên cậu hiện giờ chạy đến đây là vì không thích em trai cậu ah’? Nếu không thích thì sớm từ chối đi, đối với hai người các cậu đều tốt.”

“Tôi sao không thích nó chứ, nhưng mà mấu chốt là chúng tôi là anh em ruột...” Y thích hân nhiều năm như vậy, cũng đã rồi rắm biết bao nhiêu năm. Thậm chí vì một câu nói “em muốn trở thành một người như cha vậy” vào năm đó của Âu Tín. Y liền quyết định không bước chân vào thương trường. Vì muốn chiếm lấy tình cảm của Âu Tín mà y giả vờ như không quan tâm đến bất cứ điều gì. Giả vờ như xem nhẹ hết tất cả mọi thứ xung quanh mình. Vì nguy trạng qua lâu nên có đôi khi Âu Tề lại quên mất mình ngày trước cũng

có mộng tưởng, cũng có tình cảm mãnh liệt dâng trào. Sau này Âu Tề quyết tâm mở công ty in ấn tạp chí, cũng là vì muốn bồi thường cho tuổi trẻ nhiệt huyết của mình.

Y vốn tưởng rằng mình sẽ mãi giữ mối quan hệ như gần như xa, ái muội này với Âu Tín. Nhưng không nghĩ đến tối ngày hôm qua uống say rượu. Y liền nằm gục trên giường của em trai mình, nhìn dáng người kiêu mỹ quyến rũ của hắn từ trong phòng tắm đi ra. Tình cảm từng li từng tí tích góp nhiều năm của y bỗng khắc chế không được mà bùng phát. Sau đó không biết vì sao hai người liền lăn lên giường. Sau khi tỉnh dậy, ngay trong lúc y cảm thấy bản thân mình tràn ngập tội ác, thì lại phát hiện em trai y cũng giống như y, đã yêu say đắm đối phương bao năm.

Âu Tề vốn cảm thấy vô cùng vui sướng trong lòng, nhưng ngay lập tức y nghĩ đến mối quan hệ của hai người. Y thật sự không biết nên tiếp tục đoạn tình cảm này như thế nào. Chỉ có thể giả vờ như tức giận mà chạy đi.

“Ngày trước nhìn Thư Lăng không chùn bước mà đuổi theo Diệp Phong, thật ra lúc đó tôi có chút hâm mộ cậu ấy. Ít ra cậu ấy yêu còn có thể nói ra, còn có thể tìm người kia trở về. Nhưng người tôi yêu ở ngay bên cạnh, tôi lại không dám nói cho người khác biết, tôi yêu người này từ lâu rồi, từ nhỏ đã bắt đầu...”

“Nếu không thì cậu đừng quan tâm đến nó nữa, cứ nguy trang như lúc trước đi.”

“Cái gì?”

“Bên ngoài luôn đồn thổi Âu đại thiếu gia là kẻ tùy hứng kiêu căng, không chịu được sự bó buộc. Nếu cậu đã bị người ta nhận định là như thế, vậy tại sao cậu không vì chuyện quan trọng nhất đời mình mà tùy hứng một lần chứ? Nếu lúc trước cậu nguy trang là vì muốn bảo hộ cho tình cảm đó. Vậy thì hiện tại cậu nên bắt lấy nó đi.”

Âu Tề bị lời nói của Tưởng Chính Bắc làm cho dao động một chút, “Nhưng mà.. tôi sợ như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh dự của tiểu Tín...”

“Ánh mắt của Âu Tín khi nhìn cậu giống như hận đến độ không thể lột sạch quần áo của cậu ở ngay trước mặt mọi người. Cái loại danh dự này cậu cảm thấy Âu Tín sẽ để ý sao?”

Ngôn ngữ trắng trợn của Tưởng Chính Bắc càng làm cho tâm tình của Âu Tề nhộn nhạo. “Chính Bắc, cậu không hổ là anh em tốt của tôi ah!”

Âu Tề đột nhiên ôm lấy Tưởng Chính Bắc. Động tác thân mật như thế, ngoại trừ Tưởng Thần ra hẳn cơ hồ chưa từng làm như vậy với ai khác. Anh em.. cũng không cần làm đến mức này ah’. Tưởng Chính Bắc vỗ vai Âu Tề, hẩn híp mắt nói, “Vậy hiện giờ cậu có thể về nhà chưa?”

“...”

Đã bù chương xong :”>.. ta đi được nửa đường rồi~~ *uốn éo*

32. Chương 32

Âu Tề dĩ nhiên sẽ không đi, Âu Tín không có ở nhà y cũng không vội trở về độc thủ không khuê(*). Hai người từ trong văn phòng đi ra Tưởng Thần đã ngủ gục trên ghế sofa. Tưởng Chính Bắc nhẹ nhàng đi qua định đem cậu ôm trở về phòng. Nhưng không nghĩ tới hắn vừa mới đến gần Tưởng Thần đã lập tức tỉnh lại. Cậu mở to đôi mắt để phòng nhìn Tưởng Chính Bắc. “Ba ba?”

(*)một mình một trong phòng vào ngày tân hôn

Ánh mắt của Tưởng Chính Bắc chợt loé lên một chút không vui. Nhưng nháy mắt liền thay thế bằng vẻ mặt mỉm cười, “Sao lại ngủ gục rồi, ba vừa định ôm con trở về phòng.”

“Không cần, con tự mình trở về.” Tưởng Thần đứng dậy chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi thì Tưởng Chính Bắc liền ngăn cản cậu.

“Hôm nay chú Âu muốn ở lại nhà chúng ta, con ngủ cùng ba đi, để cho chú Âu ngủ phòng của con.”

“Nhưng mà..” Phản ứng đầu tiên của Tưởng Thần chính là cự tuyệt. Cậu nghĩ đến chuyện lúc sáng, nếu cùng ba ba ngủ chung.. lỡ như lại phát sinh chuyện như vậy thì mình phải làm sao?

Tưởng Chính Bắc biết Tưởng Thần muốn nói gì. Nhân lúc cậu vẫn chưa nói rõ ràng hẳn liền đánh gãy lời nói của cậu. Tưởng Chính Bắc sẽ không để cho Tưởng Thần trốn tránh hay sợ hãi hẳn. Hẳn phải là thói quen của Tưởng Thần, như vậy mới tốt. “Được rồi, con cũng mệt rồi. Đừng đứng ở đây ngăn người nữa.”

“Con..”

Không nói hai lời Tưởng Chính Bắc lôi kéo con mình trở về phòng. Âu Tề nhìn Tưởng Chính Bắc nửa kéo nửa ôm đem Tưởng Thần hồng trở về phòng ngủ của mình. Có thể dưỡng Tưởng Thần thành một tiểu vương tử có lẽ cũng chỉ có một mình Tưởng Chính Bắc.

Trở về phòng của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần dè dặt ngồi ở bên giường không dám động đậy. Tưởng Chính Bắc nhìn cậu nhướn mày, “Con không mệt sao? Hay là chờ ba cởi quần áo giúp con?”

“Không có! Con có thể tự làm...”

Phản ứng quá khích của Tưởng Thần không những không khiến cho Tưởng Chính Bắc tức giận. Mà ngược lại hẳn còn xoa đầu cười với cậu. “Con nghỉ ngơi trước đi, ba đi tắm đây.”

“Dạ”

Tưởng Thần quần thân thể trong chăn, khắp người cậu đều bị hơi thở của Tưởng Chính Bắc bao phủ. Tưởng Thần ngửi thấy mùi vị đàn ông trên người của Tưởng Chính Bắc, tim cậu đột nhiên liền đập nhanh giống như nụ hôn triền miên trong giấc mộng đó. Ngày ấy tại sao ba ba lại hôn mình? Là bởi vì rất tịch mịch sao? Ba ba bây giờ cần có một người phụ nữ ở bên cạnh sao?

Nghĩ đến sẽ có một người phụ nữ xa lạ chen giữa vào cuộc sống của cậu và ba ba. Tưởng Thần liền khó chịu lắc đầu, cậu thích cuộc sống chỉ có một mình Tưởng Chính Bắc, thích thế giới chỉ có hai người bọn họ. Nhưng cậu nghĩ như vậy có phải ích kỷ quá hay không?

“Thật đáng ghét...”

“Cái gì đáng ghét?”

“Ah?”

Không nghĩ tới cậu lại ngăn người lâu như vậy. Tưởng Chính Bắc vừa tắm xong nước nóng đi ra ngoài. Tưởng Thần từ trong chăn lộ đầu ra nhìn hẳn. Cậu liền hoảng hốt khi nhìn thấy Tưởng Chính Bắc đang xích lô đứng ở trước mặt mình. Cơ thể cường tráng, hoàn mỹ vô khuyết của đàn ông trưởng thành hiện ra trước mắt Tưởng Thần. Cũng bởi vì mới tắm xong nước nóng nên cả người Tưởng Chính Bắc mang theo hơi nước cùng sương mù. Vật ở giữa hai chân hẳn cũng hơi ngẩng đầu ngạo mạn quay về phía cậu.

“A!” Tưởng Thần kêu lên một tiếng, nhanh chóng đem đầu mình chôn vào trong chăn. “Ba ba, sao ba không mặc quần áo ah?”

“Quên lấy quần áo để mặc, sao vậy? tiểu Thần thấy thân thể ba còn then thùng sao?”

Tưởng Chính Bắc cũng không vội vàng đi mặc quần áo. Hắn chậm rãi đi đến bên giường kéo chăn trên người Tưởng Thần ra. Tưởng Chính Bắc hí mắt cong khoé miệng cười cười nhìn con hẳn. “Thật sự then thùng sao ah?”

“Ba ba...” Trốn ở trong chăn, Tưởng Thần không cách nào thoát khỏi sự trêu chọc của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc duỗi tay đi vào trong chăn nhéo cái mũi của Tưởng Thần, buộc cậu lộ đầu ra.

Tưởng Thần mở to mắt, phát hiện đối phương vẫn như trước không có mặc quần áo. Hơn nữa còn tự nhiên ngồi ở bên cạnh mình. Ánh mắt của Tưởng Thần không biết nên đặt ở nơi nào mới tốt. Rõ ràng là ba ba, vì sao lại làm cho cậu đỏ mặt tim đập dồn dập như vậy?

“Lỗi tai con đổ lên hết rồi, là do đáng người của ba rất đẹp sao?”

Tướng Thần cúi đầu không chịu nói, khuôn mặt cậu nhanh chóng vùi vào trong ***g ngực của Tướng Chính Bắc. Vì thế Tướng Chính Bắc thừa cơ hội mà ôm lấy bờ vai của Tướng Thần, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói. “Cái đó của ba rất lớn sao?”

“..Ah?!” Không nghĩ tới Tướng Chính Bắc sẽ hỏi vấn đề này, Tướng Thần mở miệng ngơ ngác, không biết phải trả lời như thế nào. Cuối cùng cậu đành luống cuống gật đầu.

Tướng Chính Bắc liền nắm lấy cằm Tướng Thần, không cho cậu dời đi tầm mắt của mình. “Ngoan, nói chuyện với ba. Ba muốn nghe con nói.”

Giọng nói của Tướng Chính Bắc trầm thấp, cũng là ma lực hấp dẫn Tướng Thần. Tướng Thần không có cách nào cự tuyệt, cậu đành phải phối hợp nói. “... lớn..”

“Con trai ngoan.”

Đùa đủ, Tướng Chính Bắc mới cảm thấy mỹ mãn mà buông Tướng Thần ra. Hắn đi mặc quần áo, sau đó ôm lấy Tướng Thần, hôn lên trán cậu nói. “Ngủ ngon con trai.”

“Ba ba ngủ ngon.”

Trong bóng tối, hai tay của Tướng Thần để lên trái tim đang đập dồn dập của mình. Tại sao hiện giờ chỉ là một nụ hôn bình thường của ba ba cũng có thể làm cho cậu kích động như vậy. Không đúng.. Tướng Thần cảm thấy có cái gì đó không giống như vậy...

Tướng Chính Bắc cũng đồng dạng không ngủ. Hắn hiện giờ giống như rắn rình mồi trong bóng đêm. Con hắn hiện giờ đang suy nghĩ gì vậy? Về mặt thật là đáng yêu, thật khiến cho hắn muốn đem cậu ăn sạch sẽ.

Ngày kế tiếp Tướng Chính Bắc liền đặt vé máy bay đem Âu Tề ném ra nước ngoài tìm Âu Tín.

Tay của Tướng Thần cũng đã dần lành hẳn, cậu kiên trì muốn đến trường, Tướng Chính Bắc cũng không ngăn cản liền lái xe đưa cậu đi học. Giáo sư Dương cũng gọi điện thoại đến vài lần hỏi thăm Tướng Thần. Tướng Thần đều báo cáo chi tiết tình trạng vết thương trên tay cậu cho ông nghe. Về nguyên nhân chuyện phát sinh ngày hôm đó Tướng Chính Bắc không có hỏi. Tướng Thần cũng không dự định nói với hắn. Tướng Hằng và Tướng Hạo cho dù có phá phách bao nhiêu cũng là con của bác hai. Tướng Thần cũng không muốn mình trở thành người phá hỏng gia đình của bọn họ. Tướng Chính Bắc đối tốt với cậu, cho tới bây giờ cũng chưa từng để cho cậu chịu uỷ khuất. Cho nên chỉ cần cậu không trở về Tướng gia thì mọi chuyện đều yên ổn. Chỉ cần không gặp hai anh em song sinh kia, đối phương cũng không có khả năng làm hại cậu nữa.

Công ty của Tướng Chính Bắc phát triển càng ngày càng tốt, nhưng Tướng Thị lại lâm vào song gió. Tướng lão gia tử bị ung thư thời kỳ cuối không biết bị nhà báo nào truyền ra ngoài. Trong lúc nhất thời gần như toàn bộ kênh tài chính và kinh tế đều đưa tin chuyện này. Khi Tướng Chính Bắc nhìn thấy tin tức đó cả người liền sững sờ.

“Việc này có thật không?”

Bệnh viện bị người vây xung quanh đông nghịt. Tướng lão gia tử vào ban đêm đã được chuyển đến một bệnh viện tư nhân để tiến hành điều trị. Thời điểm Tướng Chính Bắc đến gặp Tướng lão gia tử, hắn không thể không tin vào tin tức đó. Sắc mặt của cha hắn xanh xao, cả người còn gầy yếu hơn cả lần trước hắn nhìn thấy. Nếu không phải vẫn còn gân cốt chống đỡ, có lẽ ông bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Chuyện gì đã xảy ra? Khó trách lần trước con hỏi không ra bệnh tình của cha. Con còn tưởng là cha đang giả vờ.”

“Con nghĩ như vậy cũng không sai. Vì muốn bảo vệ Tướng Thị nên có đôi khi phải dùng một chút thủ đoạn.”

Tướng Chính Bắc nhíu mày, “ Bao lâu rồi?”

“Báo cáo xét nghiệm có khá lâu rồi.” Biết Tướng Chính Bắc muốn hỏi cái gì, Tướng lão gia tử tiếp tục nói, “Là thời kỳ cuối, hết thuốc chữa rồi.”

“Làm sao hết thuốc chữa chứ, cha đã liên hệ với thầy thuốc ở nước ngoài chưa? Khả năng chữa khỏi ung thư cũng không phải không có.”

Tưởng lão gia tử đột nhiên nhìn Tưởng Chính Bắc bằng một ánh mắt kỳ lạ. “Con đừng lo lắng cho cha.”

“Vậy cha cũng đừng làm cho con lo lắng mới được chứ.”

“Chúng ta ở tuổi này đã già rồi. Dù sao cũng phải đi, muốn ở cũng không ở lại được.”

“Còn bao lâu?”

“Ba tháng đi, cũng đủ thu xếp xong chuyện của Phương gia.”

Tưởng Chính Bắc nhìn cha của mình, một nửa thời gian của đời hắn đều dùng để hận người đàn ông này. Nếu hắn không trọng sinh, hắn đại khái vĩnh viễn cũng không bao giờ biết được lão gia tử đã làm rất nhiều chuyện cho hắn. Tưởng Chính Bắc vốn nghĩ mình rời xa Tưởng gia, thì tất cả mọi chuyện của bọn họ sẽ kết thúc như bao câu chuyện khác. Cha hắn sẽ về hưu, rồi sau đó an dưỡng tuổi già. Nhưng không ngờ rằng cả đời này của ông vẫn như đời trước, ngã xuống vì sản nghiệp của Tưởng Thị.

“Chính Bắc, chuyện trước kia cha cũng có phần sai. Cái chết của mẹ con thủy chung vẫn là chuyện khiến cho cha hổ thẹn. Đón con về Tưởng gia cũng không thể chăm sóc tốt cho con. Cha trước kia vẫn luôn muốn đem Tưởng Thị để lại cho con. Thế nhưng ngay từ đầu con lại muốn tranh giành, khoai cảm tranh đoạt khiến cho con mất đi lý trí. Nếu khi đó cha cho con tiếp nhận Tưởng Thị chỉ sợ Tưởng Thị ăn hôm nay lo ngày mai. Vốn cha định chờ con trưởng thành hơn một chút sẽ đem Tưởng Thị giao cho con. Nhưng không nghĩ tới con lại lựa chọn cách rời xa Tưởng gia, tự gây dựng sự nghiệp cho bản thân mình. Nhìn con mỗi ngày công việc bề bộn như vậy cha liền nghĩ, có lẽ người làm cha này từ trước đến giờ chưa từng thấu hiểu được con.”

“Cha.”

“Hiện giờ Tưởng Thị đã ở trong tay của anh hai con. Cha hy vọng con cho dù không nghĩ cho Tưởng Thị. Nhưng chí ít, nếu lúc nào đó nó cần sự giúp đỡ của con, con hãy giúp nó.”

Nhìn Tưởng Chính Bắc gật đầu, Tưởng lão gia tử lúc này mới yên tâm. “Tưởng Thần đâu?”

“Tiểu Thần đi học.”

“Có thời gian dẫn nó đến đây, cha có lời muốn nói với nó.”

Giọng nói như dằn dò hậu sự của Tưởng lão gia tử khiến cho Tưởng Chính Bắc rất khó chịu. Sống lại lần nữa nhưng hắn vẫn chưa kịp cảm nhận được tình thương của cha mẹ. Khi Tưởng lão gia tử nói muốn đem Tưởng Thị để lại cho Tưởng Chính Bắc, hắn có chút muốn bật cười. Tưởng Thị?! Nó đã từng là món đồ mà hắn tâm tâm niệm niệm bao nhiêu năm. Nhưng hiện giờ khoanh tay đứng nhìn lại làm cho hắn cảm thấy không có chút nào tiếc nuối.

Tối hôm đó, tâm trạng của Tưởng Chính Bắc có chút suy sụp. Biết cha mình sắp chết, hắn không thể nào không đau khổ. Tưởng Chính Bắc nghĩ đến đời trước, khi Tưởng Thần vẫn chưa trưởng thành cậu đã không có cha cũng không có mẹ. Lớn lên một chút lại mất đi người ông nuôi nấng mình. Một mình lẻ loi sống cô độc ở Tưởng gia.. con hắn rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực?

“Ba ba, con vừa pha sữa cho ba. Công việc hôm nay rất vất vả sao? Hay là bệnh của ông nội lại trở nặng?”

Thấy Tưởng Thần đi vào, Tưởng Chính Bắc vẫy tay với cậu, hắn đem cậu ôm vào trong lòng mình. Tưởng Thần đưa lưng về phía Tưởng Chính Bắc, Tưởng Chính Bắc giữ chặt lấy bờ vai cậu. Cảm hắn để lên vai Tưởng Thần, dưới ánh đèn hắn có thể thấy lông tơ mượt mà trên sườn mặt của cậu, cái mũi thẳng thanh tú đang hô hấp. “Ba ba?”

“Ngoan, để ba ôm con một lát.”

Ở trong lòng của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc là một tường thành kiên cố không có người nào phá được. Cậu hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng như vậy của hắn. Nghĩ đến Tưởng Chính Bắc vì công việc mà ngậm đắng nuốt cay để đổi lấy cho cậu có một cuộc sống sung túc, Tưởng Thần liền cảm thấy đau lòng.

Cậu muốn quay đầu lại nhìn Tướng Chính Bắc. Nhưng lại bị hấn giữ chặt cả người khiến cho cậu không thể động đậy. Loáng thoáng đoán, Tướng Thần biết Tướng Chính Bắc là vì không muốn để cho cậu nhìn thấy vẻ mặt thương tâm khổ sở của hấn.

Tướng Thần do dự trong chốc lát vẫn mở miệng nói, “Ba ba đừng thương tâm, con sẽ luôn ở bên cạnh ba.”

“Nghe tiểu Thần nói như vậy làm cho ba thật cao hứng.”

“Mặc kệ có chuyện gì khó khăn con đều nguyện ý cùng ba ba vượt qua.”

Ngay trong khoảnh khắc đầu tiên Tướng Thần biết được người đàn ông này là ba ba của cậu. Cậu vẫn luôn khắc ghi sự kích động cùng hứng phấn trong lòng lúc đó. Người khác không biết cậu có bao nhiêu may mắn, ba ba của cậu là người đàn ông xuất sắc như thế nào. Bất kể là về ngoài hay là năng lực, ba ba ở trong lòng cậu cũng giống như thần linh có thể làm được tất cả mọi chuyện. Sau đó cậu và ba ba dọn ra ngoài, hai người ở cùng một chỗ càng hiểu nhau càng gần nhau. Cả hai đều xem đối phương như tất cả của mình, tình cảm của bọn họ vô cùng thân thiết.

Cho nên Tướng Thần biết mình không có khả năng rời khỏi Tướng Chính Bắc.

33. Chương 33

Bệnh của Tướng lão gia tử bị giới truyền thông bên ngoài loan tin ồn ào hơn nửa tháng. Thừa dịp hôm nay phỏng vấn, Tướng Chính Đông rút cuộc công khai thừa nhận ở trước mặt giới báo chí, Tướng lão gia tử bị ung thư, hiện giờ đang trong giai đoạn điều trị.

Tin tức này vừa đưa ra, một đám người nhìn chằm chằm Tướng gia quả nhiên bắt đầu rục rịch.

“Lúc này em còn đi đâu?” Nhìn vợ mình chuẩn bị ra khỏi nhà Tướng Chính Đông hỏi.

“Ah’ là thế này, trong nhà có chút chuyện nên em muốn về nhà xem thử.” Phương Bình mặc quần áo sửa soạn trang điểm cho mình.

“Quan trọng vậy sao?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, hôm nay em trai của em mang bạn gái về nhà ra mắt gia đình. Đến buổi chiều em sẽ về công ty tìm anh.”

Tướng Chính Đông vui đầu tiếp tục đọc sách, hấn giống như vô ý hỏi, “Nhất định phải đi?”

“Ha hả, đúng vậy, anh cũng biết chuyện trong nhà...”

“Ừ, vậy em trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Chờ đến khi Phương Bình rời khỏi nhà, Tướng Chính Đông mới khép quyển sách trên tay lại. Hấn hít sâu một hơi, “Chuẩn bị xe đi, tôi muốn ra ngoài.”

Nhìn thấy người vừa rồi nói phải về nhà mẹ đẻ bước vào trong quán cafe. Tướng Chính Đông bỏ kính viễn vọng xuống, hấn nhấn số điện thoại gọi cho Tướng Chính Bắc. “Điều tra ra không?”

“Vừa rồi em bảo Mưu Lỗi xâm nhập vào máy tính của Phương Bình. Quả thật đã điều tra ra được một số thứ thú vị. Hai người họ đã bắt đầu tiếp xúc với nhau từ một năm trước. Email qua lại của bọn họ chị dâu cơ bản đều đã xóa bỏ. Nhưng em đã dùng kỹ thuật chuyên môn để khôi phục lại một ít email. Từ những email được khôi phục cho thấy tất cả những gì chị dâu gửi cho người nọ đều liên quan đến tin tức của công ty. Thậm chí còn bao gồm giá đầu thầu những dự án quan trọng.”

Nghe Tướng Chính Bắc nói liên tục một hồi, sắc mặt của Tướng Chính Đông liền ngưng trọng. Hấn và Phương Bình kết hôn không phải là vì yêu hay không yêu. Đối với hấn mà nói, phụ nữ bất quá cũng chỉ là

một thứ cần thiết cho cuộc sống. Hôn nhân bắt quá cũng chỉ là một phương pháp dùng để xã giao. Nhưng nhiều năm ở chung như vậy, đã là con người ai cũng sẽ sinh ra tình cảm. Tưởng gia những năm gần đây vẫn luôn giúp Phương gia khá nhiều thứ. Nhưng không ngờ bản tính của con người vẫn luôn tham lam như vậy. Vợ hắn lại hợp tác với người bên ngoài thôn tính Tưởng gia. Nếu đã là như vậy thì cũng đừng trách hắn giải quyết việc này vô tình.

“Xem ra hôn nhân của hai người ngay từ đầu là âm mưu của Phương gia.”

“Được rồi Chính Bắc, đừng nói nữa anh biết rồi.” Giọng nói của Tưởng Chính Đông nghe có vẻ lạnh nhạt. Tưởng Chính Bắc cũng không muốn nói gì thêm liền cúp điện thoại.

Qua một hồi lâu Tưởng Chính Đông mới gọi một cú điện thoại. “Lát nữa bà chủ về công ty nói với bà ấy trực tiếp đến phòng họp gặp tôi.”

“Vâng.”

Trong phòng họp ở Tưởng Thị, nhóm cổ đông tập trung tinh thần ngồi trên ghế. Bọn họ nhìn Tưởng Chính Đông đứng ở vị trí chủ vị trong lòng liền âm thầm tính toán.

“Các vị đều là những cổ đông kỳ cựu trong công ty. Nếu nói về xưng hô, tôi phải gọi các vị một tiếng bác hoặc chú. Hiện tại cha của tôi đã nhập viện, công ty lại trong thời khắc nguy cấp, nên hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực cùng tôi vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Lời này của cháu giống như đang nói chúng tôi không dùng hết sức vậy.”

Tưởng Chính Đông lạnh lùng quét mắt liếc nhìn đối phương. Người kia không nghĩ tới Tưởng Chính Đông luôn có vẻ ngoài tao nhã nhưng khi giận dữ lên lại đáng sợ như vậy. Đối phương vô thức lui về phía sau. “Tôi không biết các người đã lén lút thoả thuận cái gì. Nhưng tôi hôm nay ở đây là để giải quyết hết những chuyện này. Tưởng Thị là của Tưởng gia! Tôi có chết cũng không cho các người đoạt nó đi!”

“Chính Đông cháu khoan hãy nóng giận đã. Những lời nói này là sao chứ, cái gì mà đoạt với không đoạt. Hơn nữa chúng ta đều là những người ngày trước đi theo lão gia tử gây dựng Tưởng Thị. Nói Tưởng Thị là của nhà cháu, điều này bác không thể không thừa nhận. Nhưng cả đời chúng ta tần tần khổ khổ đi theo Tưởng Thị thì tính sao đây? Hiện giờ ông Tưởng bị bệnh, Tưởng Thị rơi vào trong tay một người trẻ tuổi như cháu làm sao chúng ta có thể yên tâm ah?”

Bọn họ cảm thấy mọi chuyện đều tiến triển trong kế hoạch, nên bọn họ không những không kích động mà ngược lại còn thoả mái thừa nhận. Tưởng Chính Đông giận dữ mà bật cười. “Chứ không phải bác Đoàn đây muốn ngồi vào vị trí chủ tịch của tập đoàn Tưởng Thị sao?”

Nghe Tưởng Chính Đông gọi mình là bác Đoàn, người đàn ông thân người mập lùn cười híp mắt vỗ cái bụng tròn của mình. “Có lẽ về sau không nên gọi là Tưởng Thị nữa.”

“Nếu các bác đã có quyết tâm như vậy, thế thì chúng ta hiện giờ hãy nói đến một vấn đề khác.” Tưởng Chính Đông lấy ra một cái USB ném lên bàn.

Không biết trong hồ lô của Tưởng Chính Đông chứa thứ gì, vài vị cổ đông hai mắt nhìn nhau. “Dùng USB để lừa chúng ta cũng quá trẻ con đi.”

“Kỳ thật các người muốn nhìn một chút cũng không phải không được.” Tưởng Chính Đông nói xong liền đem USB cắm vào trong máy tính. Màn hình lớn xuất hiện một vài người đang đối thoại với nhau. Video này dài khoảng ba mươi phút, vài vị cổ đông xem xong đều sửng sốt tại chỗ.

“Cậu làm sao có được những thứ này?!”

Tưởng Chính Đông dựa người lên ghế mỉm cười. Thần thái hiện giờ của hắn cực kỳ giống Tưởng Chính Bắc. Những chuyện điều tra được thật sự đã chọc giận sự hung tàn bên trong cơ thể của Tưởng Chính Đông. Con cháu của Tưởng gia không phải là người hiền lành, những vị cổ đông này cũng quá khinh thường Tưởng Chính Đông rồi.

“Hiện giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ?! Các chú các bác!”

Vài người hai mắt nhìn nhau, sắc mặt của bọn họ đều trầm xuống.

Lúc Phương Bình đi vào phòng họp, bên trong chỉ còn lại một mình Tưởng Chính Đông. Người đàn ông mà cô sống chung mười mấy năm hiện giờ đang đưa lưng về phía cô, hắt nhìn ra ngoài cửa sổ trông giống như một con dã thú cao ngạo.

“Chính Đông? Nghe nói anh muốn gặp em? Sao lại muốn gặp em trong phòng hội nghị ah?” Phương Bình vẫn chưa biết kết hoạch của mình đã bị bại lộ. Từ thời khắc cô kết hôn cùng Tưởng Chính Đông, cô liền phải gánh vác toàn bộ vận mệnh của Phương gia. Ngay cả khi cô yêu người đàn ông này.. cô biết những chuyện mình làm sẽ có lỗi với hắn. Nhưng cô nghĩ chuyện đó rồi sẽ không sao, cho dù không còn Tưởng gia. Cô cũng sẽ không ly hôn với Tưởng Chính Đông. Hắn vẫn sẽ là chồng của cô, vẫn là cha của Tưởng Hằng và Tưởng Hạo.

Tưởng Chính Đông quay đầu lại nhìn gương mặt trang điểm xinh đẹp của Phương Bình, hắt chậm rãi đi đến trước bàn. “Có phần văn kiện này cần em ký tên.”

“Này.. đây là cái gì?”

Phương Bình cầm phần văn kiện mà Tưởng Chính Đông đưa đến. Cô bỗng nhiên không có cách nào hồi phục tinh thần của mình. “Vì sao? Anh có ý gì? Em sẽ không ly hôn!”

“Chuyện của Phương gia đã kết thúc rồi.”

“Cái gì?” Kết thúc? có ý gì chứ? Chẳng lẽ... “Anh biết?”

Tưởng Chính Đông gật đầu, hắt tận lực không nhìn vào ánh mắt của người phụ nữ này. “Ký tên đi, tài sản sau khi được luật sư xem xét kỹ sẽ trực tiếp chuyển sang tên của cô.”

“Vì sao? Tưởng Chính Đông! Sao anh lại nhẫn tâm như vậy?!”

“Tôi không để cho bất kỳ kẻ nào thương tổn đến Tưởng gia!”

“Tưởng gia, Tưởng gia, bắt đầu từ ngày em gả cho anh, anh cũng chỉ vì Tưởng gia mà sống. Lúc em sinh con thì anh đang ở đâu? Khi em bị bệnh thì anh ở nơi nào? Anh, cha anh và thằng em trai của anh có khác gì nhau chứ!?” Phương Bình đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc, “Tưởng Chính Đông, anh có yêu em sao? Anh cần tình yêu sao? Gia đình đối với anh mà nói là cái gì chứ? Anh có từng nghĩ qua hay chưa?”

“Chúng ta không giống nhau.” Tưởng Chính Đông nhíu mày nâng Phương Bình đứng dậy, “Cô vì Phương gia, tôi vì Tưởng gia. Như vậy cũng vừa khéo rồi.”

“Không! Không phải! Em yêu anh! Từ ngày đầu tiên gặp anh em đã yêu anh!”

Hàng lông mày của Tưởng Chính Đông càng ngày càng cau chặt, “Cô có biết Tưởng gia đối với tôi mà nói là tất cả mọi thứ hay không? Hai đứa con sẽ ở Tưởng gia. Một người phụ nữ ly hôn mang theo con sẽ rất khó tái hôn. Hôm nay cô đi đi, chừng nào hai đứa con trở về tôi sẽ giải thích với chúng nó.”

“Anh không thể nhẫn tâm như vậy.”

Phương Bình vẫn khóc nức nở, Tưởng Chính Đông phất tay sai người đem cô mang ra ngoài. Căn phòng hội nghị rộng lớn lạnh như băng chỉ còn lại một mình hắn. Tưởng Chính Bắc đã từng nói hắn không đủ lạnh lòng. Kỳ thật hắn không phải không đủ lạnh lòng, mà chính vì những điều đó chưa đủ chạm đến giới hạn của hắn. Cũng giống như Tưởng lão gia tử, thời gian cả đời của Tưởng Chính Đông gần như đều đặt ở Tưởng Thị. Vì Tưởng Thị hắn đã phải trả giá rất nhiều hơn cả Tưởng Chính Bắc.

Có lẽ độc thân giống như Tưởng Chính Bắc cũng không phải không tốt. Những thứ này đã định trước không thuộc về cuộc sống của hắn.

Luôn luôn phải có một người gánh trọng trách vì Tưởng gia.

Trong bóng đêm, Tưởng Chính Đông đỡ trán, hắt vuốt mặt xoa mũi. Tất cả những chuyện này đều đã kết thúc.

Rất nhanh Tưởng Chính Đông đã chính thức tiếp nhận vị trí chủ tịch của Tưởng Thị. Ngay sau đó là những đề tài vây xung quanh hắn. Chuyện các vị cổ đông lâu năm tạm thời rời cương vị công tác. Chuyện hắn

ly hôn với Phương Bình. Mọi người đều phỏng đoán rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông này. Tưởng Chính Đông hiện giờ vẫn mỉm cười như trước, vẻ mặt hắn vẫn giống như mỗi ngày thư ký thường thấy.

Kèm theo những tin tức sóng gió Tưởng Thị đổi chủ là bệnh tình của Tưởng lão gia tử dần trở nặng.

Tưởng Thần hôm nay mặc một bộ quần áo tao nhã màu đen trắng. Cậu cầm theo một lẵng hoa có chút khăn trương đứng ở bên cạnh Tưởng Chính Bắc. “Ba ba.”

“Ba ba ở ngay bên ngoài, ông nội có chuyện muốn nói với con, con vào thăm ông đi.”

Biết Tưởng Chính Bắc sẽ không cùng mình đi vào, Tưởng Thần có chút nản lòng mà cúi đầu. Cậu gõ cửa phòng, một giọng nói gia nua từ bên trong truyền đến. “Vào đi.”

Tưởng Thần không dám chậm trễ, cậu lập tức đẩy cửa đi vào. Trong phòng cũng không có mùi thuốc sát trùng như những bệnh viện bình thường khác. Thậm chí ngược lại cậu còn ngửi thấy mùi hoa thoang thoảng trong phòng. Tưởng lão gia tử ngồi trên xe lăn, ông vừa ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Tưởng Thần.

“Ông nội.”

“Lại đây đẩy xe cho ông nội đi.”

Tưởng Thần bỏ lẵng hoa trong tay đi tới gần, “Như vậy sao?”

Tưởng Thần đi đến gần, Tưởng lão gia tử lần nữa nhìn rõ gương mặt của cậu. “Thật giống Lâm Tĩnh.”

“Dạ?”

“Con năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Con mười bảy tuổi.”

“Mười bảy ah.” Tưởng lão gia tử nhớ về chuyện trước kia, thời điểm Tưởng Chính Bắc và Lâm Tĩnh gây ra chuyện âm ỉ cũng là năm hai người mười bảy tuổi. Mà đứa bé này dưới sự nuôi dưỡng của Tưởng Chính Bắc vẫn như ngày trước, vừa đáng yêu vừa nhu thuận. Xem ra Tưởng Chính Bắc quả thật là một người cha tốt hơn ông. “Sống cùng ba con thế nào?”

“Ba ba đối với con rất tốt, cái gì ba cũng tự làm, nấu cơm hầm canh, khâu quần áo. Ba ba hầm canh uống rất ngon.”

Thấy Tưởng thần nói về Tưởng Chính Bắc với vẻ mặt tươi cười hạnh phúc. Tưởng lão gia tử không khỏi thở dài, “Xem ra con thật sự không cần một người mẹ.”

“Ông nội nói gì vậy ah?”

“Mẹ ruột của con, con có muốn gặp mẹ con không?”

“Mẹ.. mẹ không phải đã bỏ đi rồi sao?” Tưởng Thần lắc đầu. Đã bỏ mình đi sao còn trở về? Cho dù mẹ cậu trở về, cậu sẽ muốn ở cùng với bà ấy sao? Mẹ? Là người cùng ba ba sinh ra mình... Nghĩ đến đây trong lòng Tưởng Thần đột nhiên cảm thấy buồn bực. Nói về mẹ... ba ba có muốn cùng mẹ cậu sống chung nữa hay không?

“Mẹ con không có vứt bỏ con, lúc trước mẹ con để con lại cho ông. Mẹ con khi đó dự định ra nước ngoài du học, là người ông phái đi không cẩn thận để lạc mất con. Mẹ của con ngay từ đầu không biết gì cả...”

“...”

Tưởng lão gia tử chậm rãi lấy một tấm ảnh từ trong ngăn kéo đưa cho Tưởng Thần. Ảnh chụp là một cô gái trẻ tuổi ôm một đứa bé trai mập mạp trắng nõn. Bên cạnh là một vị lão nhân vẻ mặt nghiêm túc. Đây là tấm hình mẹ cậu ôm cậu chụp với ông nội.

“Đằng sau là địa chỉ liên lạc với mẹ của con. Nếu con muốn tìm bà ấy thì tự mình đi tìm đi.”

Thời điểm Tưởng Thần ra ngoài trong tay vẫn còn cầm tấm ảnh kia. Cậu thấy Tưởng Chính Bắc đứng dậy đi tới liền bối rối nhét tấm ảnh vào trong quần áo.

Nhìn thấy động tác nhỏ này của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc nheo mắt lại. Hắn đi qua vuốt trán cậu. “Con cùng ông nội nói gì vậy?”

“Không, không có gì.” Tưởng Thần đột nhiên giữ chặt lấy tay Tưởng Chính Bắc. “Ba ba chúng ta về nhà đi!”

Có chuyện! Đây là trực giác đầu tiên của Tưởng Chính Bắc. Từ lúc hắn và Tưởng Thần ở cùng nhau. Mỗi lần Tưởng Thần gặp vấn đề gì do dự không quyết định được, cậu đều sẽ lôi kéo hắn nói muốn về nhà. Về phần xảy ra chuyện gì nhất định có liên quan đến món đồ mà cậu vừa cầm trong tay. Nhưng có thể làm cho Tưởng Thần kích động như vậy chỉ có ba thứ là hắn, hội họa và Lâm Tĩnh.

Nhìn phản ứng của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc cũng đoán được việc này chắc chắn có liên quan đến Lâm Tĩnh.

Tưởng Chính Bắc đưa cho Tưởng Thần một ly nước ấm. Từ trên đường về nhà cậu vẫn luôn ngăn người, cho đến hiện giờ mới khôi phục lại tinh thần, “Linh hồn nhỏ bé của tiểu Thần bị người ngoài hành tinh câu đi mất rồi.”

“Ba ba đừng có lấy con ra nói giỡn mà.”

“Không phải sao? Còn nhận ra ba ba là ai không?”

Tưởng Thần cong khoé môi, hai mắt tròn xoe híp thành hình bán nguyệt. Cậu cười nói, “Là ba ba.”

“Vậy quan hệ của ba và tiểu Thần là như thế nào?”

“Ehh.. là cha con...” Không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu hỏi của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần nghiêng đầu tự hỏi tự trả lời.

Tưởng Chính Bắc mỉm cười nheo mũi Tưởng Thần. Một tay hắn thuận theo tự nhiên mà khoát lên bờ vai cậu, “Còn gì nữa?”

“Là bạn thân.” Thấy Tưởng Chính Bắc nháy mắt, Tưởng Thần không xác định nói một câu.

“Còn gì nữa?”

“...?” Còn gì nữa sao?

Thấy Tưởng Thần lưỡng lự, Tưởng Chính Bắc liền vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, hắn khẽ hôn cậu một cái. “Ngốc nghếch, là duy nhất. Tiểu Thần là duy nhất của ba, ba cũng là duy nhất của tiểu Thần. Cho nên giữa chúng ta căn bản không cần có thêm người khác, con hiểu không?”

Cậu và ba ba là duy nhất của nhau. Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, mặt của Tưởng Thần ngay lập tức đỏ lên. Cậu nói khẳng định này làm cho đáy lòng của Tưởng Thần cảm thấy thật ngọt ngào.

34. Chương 34

Thời điểm Tưởng Chính Bắc đẩy cửa đi vào Tưởng Thần đã ngủ say. Gương mặt bạch ngọc của cậu nhỏ bằng lòng bàn tay của hắn, mái tóc mềm mại xoã tung trên gối. Đôi môi phồng nộn khẽ mở, thân thể cậu phập phồng theo hô hấp. Tưởng Chính Bắc vươn tay vuốt lọn tóc trên trán cậu, ngón tay hắn trượt xuống miêu tả hình dạng hai má của Tưởng Thần, rồi dần chậm rãi dừng ở cánh môi cậu. Tưởng Chính Bắc ấn nhẹ lên đó trong chốc lát, sau đó hắn khẽ cúi người hôn lên đôi môi của Tưởng Thần.

Tướng Thần không có ý thức, trong giấc mộng mơ hồ cậu rên rỉ một tiếng. Tướng Chính Bắc nắm chặt lấy bàn tay để ở bên ngoài chần của cậu, mười ngón tay của bọn họ đan chặt lấy nhau.

Bàn tay của Tướng Chính Bắc tiến vào trong gối của Tướng Thần lần mò một hồi. Ngón tay hắn chạm phải một vật bằng giấy, Tướng Chính Bắc khẽ cau mày. Hắn chậm rãi đem thứ đó lấy ra ngoài.

Liếc mắt một cái hắn liền nhận ra cô gái trong tấm ảnh là Lâm Tĩnh. Đứa bé cô đang ôm trong lòng không thể nghi ngờ chính là Tướng Thần. Mà người đứng kế bên bọn họ chính là cha của hắn. Trên khuôn mặt của Lâm Tĩnh và Tướng Thần đều mang theo nụ cười. Tấm hình này cũng đã đủ chứng minh những gì mà lão gia tử nói với hắn đều là thật. Như vậy Lâm Tĩnh hiện giờ đang ở đâu? Lão gia tử đưa thứ này cho Tướng Thần là có ý gì? Muốn bảo Tướng Thần đi tìm Lâm Tĩnh sao?

Từ chuyện này suy ra, Tướng Chính Bắc liền hiểu vì sao con hắn cả một đêm lại luống cuống như vậy. Tướng Chính Bắc nhìn người nằm trên giường, ngón tay hắn lưu luyến vuốt lên làn da của đối phương. Tướng Thần nghĩ thế nào?

Không! Mặc kệ Tướng Thần nghĩ thế nào hắn cũng sẽ không để cho Tướng Thần rời đi hắn. Không thể để cho cậu tìm Lâm Tĩnh trở về.

Tướng Chính Bắc đang xuất thần đột nhiên bị mặt sau của tấm ảnh hấp dẫn. Bên trên hiển nhiên là địa chỉ và một dãy số điện thoại. Tướng Thần đã xem qua chưa? Cậu dự định sẽ làm thế nào?

*

“Tôi nói ông chủ Tướng ah’, ông muốn áp bức công nhân cũng đâu cần làm như thế chứ! Hơn nửa đêm rồi ông có để cho người ta ngủ không hả?!”

Tướng Chính Bắc cũng không thèm để ý đến mấy câu rên rỉ của đối phương. Hắn lạnh giọng nói, “Tôi có một địa chỉ, cậu đi điều tra tình huống hiện giờ của đối phương đi.”

“Sao hả? Ai lại đắc tội anh’?”

Khoé môi của Tướng Chính Bắc nhếch lên, hắn cười lạnh. “Sao lại hứng thú như vậy?! Hay là cậu muốn đi điều tra ngay bây giờ?”

“Hẹn gặp lại!” Đối phương nói xong liền cúp điện thoại.

Tướng Chính Bắc quay đầu lại kéo chăn phủ lên cánh tay để bên ngoài của Tướng Thần. Trong mắt hắn tràn ngập sự độc chiếm, “Tiểu Thần là của một mình ba thôi, có được không.”

Ánh mặt trời vào buổi sáng sớm ngày hôm sau phá lệ rực rỡ. Tướng Thần theo những tia nắng ấm áp tỉnh dậy, cậu theo phản xạ mà tìm tấm ảnh dưới gối mình. Cảm thấy nó còn ở đó Tướng Thần liền nhẹ nhàng thở ra. Cậu phải làm sao đây? Chuyện này rốt cuộc có nên nói cho ba ba biết không? Ba ba có muốn tìm mẹ trở về hay không? Địa chỉ ở đằng sau tấm ảnh Tướng Thần vẫn chưa xem. Cậu hiện giờ vẫn còn rất do dự, có lẽ cậu nên chờ thêm một khoảng thời gian..

Trong phòng khách, Tướng Chính Bắc đã mặc tạp dề vào nhà bếp làm bữa sáng. Bánh mì nướng cùng sữa đậu nành, trứng gà mềm mềm vừa chín tới, hơn nữa còn có lòng đỏ trứng mà cậu yêu thích, “Ngày hôm qua con nói muốn uống sữa đậu nành vào buổi sáng, ba đã làm cho con rồi, mau quấy lên rồi uống đi.”

“Dạ.”

Tướng Chính Bắc có dáng người tiêu chuẩn của người mẫu. Cho dù hắn đang đeo tạp dề nữ tính nhưng lại không có chút nào kỳ quái. Mà hoàn toàn trái ngược, dáng vẻ đứng trong nhà bếp nấu cơm của hắn lại càng khiến cho người ta cảm thấy tao nhã. Tướng Thần nghĩ đến mấy năm nay Tướng Chính Bắc vì muốn nấu cơm cho cậu mà học không ít trù nghệ. Một người đàn ông xuất sắc như vậy mà lại vì cậu làm những việc đáng lý không thích hợp với hắn.

“Ba ba.”

“Làm sao vậy?”

“Con có làm ba vất vả không? Thật ra con có thể tự nấu cơm một mình. Ba mỗi ngày đều bận rộn công việc lại còn phải chăm sóc con...”

Tướng Chính Bắc nghe cậu nói như vậy liền nhướn mày cười nhạt. “Ba sẵn lòng mà.”

“Dạ?”

“Có thể chăm sóc con ba cảm thấy rất vui vẻ.”

“Nhưng mà.. ba ba luôn chăm sóc cho con, nhưng con lại không thể giúp gì cho ba ba. Con cảm thấy mình có chút vô dụng.” Có phải nếu cứ như vậy ba ba sẽ bị người khác đoạt đi không?

“Vậy tiểu Thần muốn giúp ba làm gì ah?”

Tướng Thần sững sốt một chút mở to hai mắt nói với hắn, “Ba muốn con làm gì cũng được.”

Câu nói này rất ái muội, Tướng Chính Bắc không tự chủ được mà đem lời nói này hiểu sai nghĩa. Tuy hắn rất muốn trực tiếp đem con mình ôm vào trong lòng chà đạp một phen. Nhưng nhìn đôi mắt long lanh của Tướng Thần đang chăm chú nhìn hắn. Đáng tiếc chưa đến thời cơ. Tướng Chính Bắc chỉ có thể âm thầm áp chế dục vọng trong lòng mình. “Vậy.. con giúp ba mát-xa đi.”

“Mát-xa?!”

Tướng Chính Bắc gật đầu, “Không phải con cảm thấy ba rất vất vả sao, ba thật muốn hưởng thụ tiểu Thần mát-xa cho ba ah?”

Mát-sa? Có lẽ cũng không khó lắm. Tướng Thần nghiêm túc gật đầu.

Sau khi đưa Tướng Thần đến trường học Tướng Chính Bắc mới lái xe đến công ty. Hắn vừa ngồi xuống liền nhìn thấy một email lẳng lẳng trước màn hình máy tính. Tướng Chính Bắc nhìn chăm chú màn hình nửa ngày, cuối cùng hắn vẫn mở ra.

Địa chỉ đăng sau tấm ảnh quả nhiên là của Lâm Tĩnh. Mười năm trước cô ra nước ngoài du học. Về sau lại ở đó công tác một thời gian. Trong thời gian đó cô cũng từng quen bạn trai, nhưng cho tới hiện giờ vẫn chưa kết hôn. Một năm trước cô từ nước ngoài trở về thành phố A. Trong suốt khoảng thời gian này cô vẫn luôn ở đây, lại còn ở rất gần với bọn họ. Nhưng Lâm Tĩnh chưa bao giờ liên lạc với hắn, cũng chỉ đưa cho lão gia tử tấm hình này.

Hiện giờ Lâm Tĩnh đã không còn là một thiếu nữ ngây ngô. Cô mặc một chiếc áo khoác màu xám trắng, cả người đều tràn ngập khí chất cao quý. Gương mặt của cô và Tướng Thần rất giống nhau. Những tấm ảnh chụp đều là hoạt động thường ngày của cô, không đọc sách cũng là mua sắm. Một mình một người đi dạo trong thành phố, lạnh lùng đầy nho nhã.

Tướng Chính Bắc đóng máy tính lại, hắn xoa xoa thái dương. Tướng Thần và hắn đều giống nhau, gặp vấn đề liên quan đến Lâm Tĩnh đều có chút kiêng kỵ. Ở góc độ suy xét của Tướng Thần, có lẽ cậu không biết làm sao. Nhưng Tướng Chính Bắc là một người trưởng thành, hắn biết nếu một vấn đề không giải quyết kịp thời mà để nó lên men chỉ sợ hậu quả sau này sẽ càng thêm ngoài dự đoán. Đối với chuyện của Lâm Tĩnh, Tướng Chính Bắc nghĩ phải sớm giải quyết một chút, như thế hắn mới có thể an tâm trong lòng.

Nhưng Tướng Thần dù sao cũng là con trai của Lâm Tĩnh. Nếu năm đó Lâm Tĩnh không kiên trì sinh ra Tướng Thần, thì hắn làm sao có được một bảo bối như vậy. Nói cho cùng hắn thủy chung vẫn có lỗi với Lâm Tĩnh. Nếu hắn mở miệng yêu cầu cô vĩnh viễn không được tiếp cận Tướng Thần.. Tướng Chính Bắc lần đầu tiên cảm thấy mình khó xử.

Sau khi vết thương trên tay của Tướng Thần bình phục, cậu bắt đầu tiếp tục đi theo giáo sư Dương học tập. Tướng Chính Bắc chờ Âu Tề từ nước ngoài trở về, liền nhắc nhở y dành thời gian làm một cuộc phỏng vấn cho Tướng Thần. Thấy đối phương đã giúp mình giải mở khúc mắc, Âu Tề liền trọng nghĩa ngay lập tức soạn bản thảo dành ba trang tin tức cho Tướng Thần. Tuy bị công nhân viên oán trách đủ điều, nhưng Âu Tề vẫn lợi dụng quyền mình là boss mà phê zero cho những kiến nghị của bọn họ.

“Tiểu Thần nhà tôi cho cậu mượn làm phỏng vấn miễn phí như vậy, cậu hắn là nên cảm thấy mình vô cùng may mắn mới phải ah?”

“Rồi rồi, phải phải.” Âu Tề ngoài miệng nói cho có lệ, nhưng trong lòng y lại có tính toán khác. Kỳ thật y vẫn luôn muốn phỏng vấn Tưởng Thần. Nhưng vì sợ Tưởng Chính Bắc không đồng ý. Tưởng Thần là học trò của giáo sư Dương, cậu lại có thiên phú về hội hoạ. Tương lai trở thành hoạ sĩ nổi tiếng cũng là chuyện sớm muộn. Nhưng vì Tưởng Chính Bắc che chở con mình như thái tử. Âu Tề vẫn luôn lo hấn không đồng ý cho Tưởng Thần xuất đầu lộ diện. May mắn cái tên này cũng không suy nghĩ sâu xa.

Sau khi tạp chí được phát hành liền khiến cho mọi người ở trường học xôn xao. Vừa có thiên phú về hội hoạ vừa có vẻ ngoài xinh đẹp. Cho nên mỗi khi tan học Tưởng Thần luôn bị một nhóm thiếu nữ cố ý đến thăm hỏi, làm cho cậu khổ không thể tả.

“Đủ rồi! Tránh ra chỗ khác! Mấy người có biết phiền không hả!” Người bạn ngồi cùng bàn với Tưởng Thần bình thường không thích nói chuyện, nhưng hiện giờ hấn cũng bị chọc giận. Tưởng Thần cảm thấy vô cùng áy náy liền giải thích. “Thật xin lỗi, không nghĩ tới sẽ như vậy.”

“Cậu xin lỗi cái gì chứ? Cậu cũng không phải là người sai. Tôi chỉ cảm thấy mấy nữ sinh kia rất đáng ghét.” Người bạn ngồi cùng bàn với Tưởng Thần liền không kiên nhẫn mà đánh gãy lời nói của cậu.

Tưởng Thần cúi đầu cũng không biết nên nói gì với hấn. Người bạn ngồi cùng bàn thấy cậu không nói gì. Hấn từ trên ghế đứng dậy kéo Tưởng Thần rời đi. Tưởng Thần khó hiểu liền hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

“Đi chơi bóng.”

“Nhưng mà.. tôi hôm nay muốn về nhà sớm một chút...”

Nghe Tưởng Thần nói như vậy, lòng này của hấn ngay lập tức cau lại. Người bạn ngồi cùng bàn với Tưởng Thần bình thường đều có vẻ mặt tức giận. Biểu tình này luôn làm cho Tưởng Thần cảm thấy sợ hãi. Hấn thấy vẻ mặt của Tưởng Thần như chú nai con liền hít một hơi buông cánh tay đang kéo cậu ra. “Lại vì ba của cậu?”

“Hả?”

“Quên đi, cậu đi về đi.”

“Cảm ơn, ngày mai tớ sẽ chơi bóng với cậu.”

Thời điểm Tưởng Thần đi ra ngoài, Tưởng Chính Bắc đã đứng ở trước cổng trường đợi cậu. Người đàn ông mặc bộ quần áo màu trắng bạc chu đáo mở cửa xe cho Tưởng Thần. Hấn vẫn giống như ngày thường xoa đầu cậu, sau đó hai người lên xe rời đi.

Nam sinh xuyên qua cánh cửa sổ nhìn những động tác của Tưởng Chính Bắc. Tất cả những hình ảnh đó đều không khác mọi ngày. Nhưng hấn không thích ánh mắt của người đàn ông này. Mỗi lần Tưởng Chính Bắc nhìn hấn đều giống như đang xua đuổi một kẻ xâm nhập lãnh địa của mình.

Trên xe, Tưởng Chính Bắc lấy ra đồ ăn vặt mà vừa rồi hấn mua trên đường đưa cho Tưởng Thần. “Ba sợ con thấy đói nên mua, con ăn cái này trước đi.”

“Cảm ơn ba ba.” Tưởng Thần lấy một khối kẹo dứt cho Tưởng Chính Bắc.

“Gần đây con học hành sao rồi, có theo kịp không?”

“Dạ có, thầy giáo còn cho con học bù nữa.”

“Vừa rồi con tan học, ba thấy có rất nhiều cô gái lặng lẽ quan sát con. Có phải có nữ sinh theo đuổi con không?”

Tưởng Thần khoát tay, “Không phải ba ba, là bởi vì bài báo trên tạp chí của chú Âu nên hiện giờ có rất nhiều người ở trường đến nhìn con, con cảm thấy rất kỳ quái.”

“Ah?” Tưởng Chính Bắc nhướng mày, tại sao mình lúc trước không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy ah’?!, “Con có báo với thầy giáo không?”

“Mấy nữ sinh ấy chỉ tò mò thôi, nhìn con rồi sẽ không đến nữa đâu. Con cũng không muốn đem chuyện này nói với thầy giáo.”

“Ba biết con có chủ ý riêng của mình, nhưng con phải chú ý đến an toàn của bản thân. Đừng chạy loạn ở trong trường, coi chừng bạn trai của mấy nữ sinh đó biết con làm cho bạn gái của họ say đắm đến chết mê chết mệt, tức giận đến đánh con ah’.”

Tưởng Thần đỏ mặt, “Cái gì mà bạn trai bạn gái... ba ba đừng nói đùa lung tung.”

“Tuổi này của các con quen bạn trai bạn gái là chuyện bình thường. Không cần ngại ngùng với ba đâu ah’.”

“Vậy... ba quen mẹ cũng vào tuổi này sao?”

Tưởng Thần đã từng lặng lẽ tính số tuổi chênh lệch của cậu và Tưởng Chính Bắc. Vừa đúng mười bảy tuổi, cho nên ba ba lúc bằng tuổi cậu hiện giờ đã cùng mẹ cậu sinh ra cậu. Mười bảy tuổi ah’, khi đó đáng vẽ của ba ba như thế nào? Đáng tiếc cậu chỉ có ảnh chụp của mẹ, lại không có của ba ba.

Tưởng Chính Bắc vốn định nhân cơ hội này đùa giỡn Tưởng Thần. Nhưng không nghĩ tới Tưởng Thần lại đột nhiên hỏi hấn vấn đề này. “Khi ba còn nhỏ tính tình khá cổ quái, ba và mẹ con lúc đó không hiểu chuyện nên mới phạm phải sai lầm. Tiểu Thần cảm thấy chúng ta đã không chịu trách nhiệm với việc mình làm sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, cậu lại đút cho hấn một khối kẹo. “Có thể ở cùng ba ba như hiện giờ con đã cảm thấy rất vui.”

Trong trường cũng có rất nhiều gia đình bạn học của Tưởng Thần đã ly hôn. Bọn họ người đi theo cha, người đi theo mẹ. Trong số đó cũng không phải ai cũng có được hạnh phúc như cậu hiện giờ. Quỹ đạo cuộc sống của mỗi người đều không giống nhau, cũng không thể lựa chọn xuất thân cho mình. Giống như lời ba ba đã nói, con người dù sao cũng phải trải qua những năm tháng vui vẻ. Còn sống chính là phải luôn tiến về phía trước.

Tưởng Chính Bắc gãi lên cái ót của Tưởng Thần làm cậu bật cười, “Cảm ơn con.”

Buổi tối Tưởng Chính Bắc duỗi chân nằm ở trên ghế sofa xem phim. Tưởng Thần lê bước chân từ trong phòng đi ra, cậu di chuyển đến bên cạnh Tưởng Chính Bắc. “Ba ba.”

“Sao hả?”

“Con tới mát-xa cho ba ba đây.”

“Ah?! Là loại mát-xa nào?”

Loại nào? Mát-xa còn phân loại sao? Mình chỉ lên mạng tìm xem nên mát-xa như thế nào. Trên mạng cũng không có nói đến chuyện mát-xa còn phân loại ah’. “Con cũng không rõ...”

Biết Tưởng Thần không hiểu, Tưởng Chính Bắc liền yên tâm trong lòng, hấn nói bừa, “Loại ba muốn là loại thoải mái nhất đó.”

“Vậy phải làm thế nào ah’...?”

Tưởng Chính Bắc từ trên ghế sofa nâng người mình lên. Hấn chống nửa người đến gần Tưởng Thần. Một tay hấn nắm lấy cằm cậu lắc lắc, “Làm theo lời ba nói là được rồi.”

Tưởng Thần không hiểu rõ những điều này. Cậu chỉ suy nghĩ trong đầu “phải cố hết sức làm tốt vì ba ba”, cho nên cậu đã không đầu không đuôi mà đáp ứng hấn.

Tưởng Chính Bắc vì thế mà khoái trá cong khoé môi cười xấu xa, “Được rồi, vậy bây giờ bắt đầu cởi quần áo.”

Cởi quần áo ah’

đi mát-xa phải cởi quần áo đó, cái này ta chứng thực cho anh Bắc =)). Nhưng có điều mát-xa ở nhà mà phải cởi quần áo thì.. ta chưa nghe bao giờ =))

35. Chương 35

“Cởi... cởi... cởi quần áo?!” Tưởng Thần há hốc miệng sững sờ nhìn Tưởng Chính Bắc, “Ba ba.. vì sao phải cởi quần áo...?”

“Không phải tiểu Thần muốn làm cho ba cảm thấy thoải mái nhất sao? Con có thấy ai đi mát-xa mà mặc quần áo không?”

Tưởng Thần cúi đầu rầu rĩ nói, “Con chưa từng đi mát-xa, ba đi mát-xa đều cởi hết quần áo sao?”

“Haizz.. chuyện đó.” Tưởng Chính Bắc nhéo cái mũi của Tưởng Thần, “Những chỗ mát-xa ở bên ngoài đều cho khách quần khăn tắm trước, sau đó người mát-xa mới có thể đi vào. Nhưng ba và tiểu Thần rất gần gũi với nhau, cho nên không cần phải che che lấp lấp có đúng không?”

Tưởng Thần bán tin bán nghi nhìn hấn, Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu, “Đừng ngăn người nữa, mau theo ba vào phòng đi.”

Cánh cửa phòng ngủ đóng lại, Tưởng Chính Bắc lưu loát mà bắt đầu cởi quần áo. Tưởng Thần đứng ở phía sau nhìn thất lúng cường trắng của hấn chậm rãi lộ ra, đưa mắt nhìn lên một chút có thể thấy cái lưng rộng rắn chắc của hấn. Vóc người của Tưởng Chính Bắc như hình tam giác đảo ngược. Tưởng Thần cúi xuống nhìn chiếc quần rộng ở phần eo của hấn, đường cong hoàn hảo theo động tác của Tưởng Chính Bắc như ẩn như hiện.

Tưởng Thần nghĩ đến có người từng nhìn thấy thân thể của Tưởng Chính Bắc, trong lòng cậu không hiểu vì sao lại cảm thấy không được tự nhiên. Giống như đồ vật đáng lẽ thuộc về mình nhưng lại bị người khác cướp mất. Thế nhưng trên thực tế cậu cũng chỉ thấy thân thể của Tưởng Chính Bắc một lần, hơn nữa khi đó ba ba còn nói với cậu...

Tưởng Chính Bắc xoay người lại đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng đỏ mặt của Tưởng Thần. Khoé mắt hấn loé lên một đạo tinh quang. Xem ra mị lực của hấn không phải hoàn toàn không hấp dẫn được cậu.

Tưởng Chính Bắc cởi bỏ chiếc quần dài vương bận. Trên thân thể hấn hiện giờ chỉ còn độc nhất một chiếc quần lót. Đồ vật giữa hai chân hấn đem chiếc quần lót cắn chặt. Ký ức ngày đó vẫn còn in sâu trong đầu Tưởng Thần. Cậu thậm chí có thể liên tưởng đến cảnh tượng bên trong chiếc quần lót của Tưởng Chính Bắc. Không được! Minh rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì ah'...

“Đủ rồi ba ba! Như vậy là được rồi!”

Tưởng Thần nhìn thấy tay của Tưởng Chính Bắc đang cầm mép quần lót liền vội vàng ngăn cản động tác của hấn. Nếu cứ như vậy, cậu sợ mình ngay cả dùng khí nhìn ba ba cũng không có.

Tưởng Chính Bắc nhìn con hấn hỏi, “Hiện giờ có thể bắt đầu chưa?”

“Có thể.”

Tưởng Chính Bắc lần này trái lại nghiêm túc nghe lời Tưởng Thần nói. Hấn cúi người nằm lên giường, cả người thả lỏng. Bởi vì quanh năm luôn chăm chỉ vận động nên thân thể của hấn rất hoàn mỹ, làn da màu mật sáng bóng. Tưởng Thần đứng ở bên giường đột nhiên không biết nên bắt tay từ đâu.

“Trước hết mát-xa vai cho ba đi.”

“Ah, vâng.”

Tưởng Chính Bắc thấy Tưởng Thần đứng nửa ngày không có động tác liền đầy “thiện ý” mà chỉ đường cho cậu.

Tưởng Thần chậm rãi đem hai tay mình đặt lên vai của người bên cạnh. Chạm vào làn da của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần ngay lập tức cảm thấy bản thân mình giống như bị điện giật, không thể tự chủ mà run lên một chút. Cậu hít sâu một hơi, từ từ tăng lực mát-xa trên tay, xoa bóp nhất định phải dùng sức nếu không hiệu quả sẽ giảm mất một nửa. Nhưng vì Tưởng Thần chỉ nghiêng người ngồi một bên, nên lực mát-xa vai trái và vai phải của cậu không đồng đều. Tưởng Chính Bắc không thoải mái ngân một tiếng.

Tưởng Thần cẩn thận hỏi hấn, “Con làm không tốt sao ba ba?”

“Lực đạo bên phải không đủ, con ngồi lên người ba đi.”

“Ah?! Này.. có thể chứ?”

“Lực đạo hai bên không giống nhau sau khi mát-sa xong sẽ càng đau nhứt hơn. Như vậy đâu còn ý nghĩa phải không?!”

Trong lòng Tưởng Thần biết Tưởng Chính Bắc nói không sai. Nhưng khi nhìn cái eo cường tráng quang loả của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần vẫn nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng. Cậu cởi giày chậm rãi bò lên giường lướt qua thân thể của Tưởng Chính Bắc. Cậu lấy một tư thế cực kỳ mất tự nhiên mà ngồi xồm lên người hắn. Tưởng Chính Bắc tuy nằm sấp, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được người ở phía trên đang mất tự nhiên. Hắn cười cười, đột nhiên xoay người lại đem Tưởng Thần kéo vào trong ***g ngực mình.

“Ba ba!”

“Con đó, trưởng thành rồi nên không thêm gần gũi với ba nữa. Tại sao con lại trốn trốn tránh tránh ba chứ?”

“Không phải... con..” con chỉ cảm thấy thẹn thùng thôi..

Tưởng Chính Bắc xoa đầu Tưởng Thần. Hắn đem tay cậu đặt ở bên hông mình, “Là như vậy, hiểu chưa?”

Tưởng Thần gật đầu.

Cậu chậm rãi mát-xa từ bả vai đến lưng cho Tưởng Chính Bắc, cuối cùng cậu vươn tay xoa bóp phần hông vẫn luôn mê hoặc mình. Tưởng Chính Bắc cảm thụ ngón tay mềm mại tinh tế của cậu lưu luyến trên người hắn. Hắn thích ý đến độ thở hắt ra.

“Ba ba xong rồi.”

“Xong rồi?” Tưởng Chính Bắc hiển nhiên vẫn còn chưa tận hứng, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cho đứa con trên người mình như vậy. “Mát-xa chân cho ba đi.”

“Chân?” Tưởng Thần nhìn đôi chân dài rắn chắc ở trước mặt, làn da nhẵn nhụi không có vết sẹo hay mỗ thừa nào.

“Mát-xa từ bắp chân lên trên đi.”

Tưởng Thần vẫn còn đang trong cõi thần tiên liền nghe theo lời của Tưởng Chính Bắc. Cậu vươn tay đến cẳng chân của Tưởng Chính Bắc, nhẹ nhàng ấn cơ bắp ở nơi đó. Bắp thịt ở cẳng chân Tưởng Chính Bắc rất rắn chắc, chỉ cần ấn một chút cơ bắp nơi đó liền co giãn như cũ, Tưởng Thần nhìn không được xoa bóp vài lần.

“Chơi rất vui sao?”

“Ah?” Tưởng Thần kích động rút tay về. Cậu ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt treu đùa của Tưởng Chính Bắc.

“Con đừng khấn trương, từ từ thôi.” Hắn tuyệt đối không có sốt ruột.

Kết quả của việc mát-xa từ bắp chân lên trên chính là tay của Tưởng Thần cuối cùng dừng lại ở gần đùi non của Tưởng Chính Bắc. Cậu xấu hổ không biết nên làm thế nào cho phải. Tưởng Chính Bắc thư thái nằm ngửa nhìn Tưởng Thần. Đồ vật ngạo nghễ của hắn cũng đang hướng về phía khuôn mặt của cậu, hơn nữa thứ trong quần đó rõ ràng càng ngày càng có xu hướng lớn dần. Tưởng Thần thu tay nói, “Ba ba, con mát-xa xong rồi, ba mau mặc quần áo vào đi không sẽ bị cảm lạnh.”

Thấy con mình muốn chạy, Tưởng Chính Bắc cũng không nóng nảy. Hắn vươn cánh tay đem người đang muốn trốn kia kéo trở về. Tưởng Thần ngã ngồi trong ***g ngực của Tưởng Chính Bắc, hai mắt đen lấy kinh hoàng nhìn hắn. “Ba ba?”

Toàn thân Tưởng Chính Bắc hiện giờ chỉ còn mỗi cái quần lót. Người trong lòng hắn cũng chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh ở nhà. Tưởng Chính Bắc thậm chí không cần tận lực làm gì cũng có thể cảm nhận được độ ẩm đang chạy dọc trong thân thể của Tưởng Thần, cùng với trái tim không ngừng đập của cậu.

Tướng Chính Bắc thân mật ghé vào bên tai của Tướng Thần, hân hoan khoe môi nói, “Tiểu Thần sao lại gấp gáp như vậy, con muốn đi đâu?”

“Con đi mở nước nóng cho ba ba tắm rửa...”

“Tiểu Thần vừa rồi giúp ba mát-xa nửa ngày chắc cũng đã mệt rồi. Hiện giờ đổi lại ba phục vụ con có được không?”

Tướng Thần còn chưa kịp tiêu hoá ý tứ trong lời nói của Tướng Chính Bắc, thì hắn đã ngay lập tức xoay người. Thừa dịp Tướng Thần vẫn còn đang ngẩn người, Tướng Chính Bắc liền đem cậu ẵm xuống giường, không cho cậu chống cự. Tư thế này làm cho Tướng Thần ngay lập tức nhớ đến lần đầu tiên Tướng Chính Bắc hôn môi cậu.

“Ba ba?!”

Tướng Chính Bắc trao cho Tướng Thần một nụ cười đầy an tâm. “Đừng sợ, ba chỉ muốn làm cho con thoải mái một chút thôi.”

Mặc dù giọng nói của Tướng Chính Bắc có chút dụ hoặc thậm chí là lấy lòng. Nhưng thanh âm đó vẫn mang theo một cỗ khí thế chân thật đáng tin cậy. Tướng Thần đành phải im lặng nằm trên giường chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

“Cái này là thưởng cho Tiểu Thần, nên con không được từ chối lòng thành của ba ah!”

Từng chiếc nút áo của Tướng Thần được cởi bỏ. Thân thể ngây ngô của thiếu niên lần nữa bày ra trước mắt Tướng Chính Bắc. Bởi vì không khí bên ngoài có chút lạnh, hai đầu núm phần nộn nhỏ nhắn của Tướng Thần khê run lên. Cậu mất tự nhiên muốn che lại, nhưng tay cậu lại bị Tướng Chính Bắc bắt lấy. “Ngoan nào, đừng cử động để ba giúp con.”

Quần cậu cũng bị Tướng Chính Bắc kéo xuống, làn da hai người tiếp xúc thân mật với nhau. Tướng Thần rung mình cảm thấy có chút lạnh, đầu gối cậu vô tình cọ lên chân của Tướng Chính Bắc. Ánh mắt của Tướng Chính Bắc trong nháy mắt tối sầm lại. Hắn kéo cổ chân của người dưới thân, ác ý gãi vài cái lên lòng bàn chân của cậu. Tướng Thần không chịu được nhột liền bật cười ha hả, “Ba ba, đừng... ha ha...”

“Ấm hơn chưa ah?”

“Dạ rồi.”

Thân thể thiếu niên vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Tướng Thần lại không thích vận động, hơn nữa cậu luôn ngồi trong phòng vẽ tranh cả ngày, nên thân thể cậu rất mềm mại. Không giống như những thiếu niên thân thể rắn chắc cao gầy. Tướng Thần gần đây được Tướng Chính Bắc nuôi dưỡng đầy đủ nên vòng eo của cậu có chút thịt, sờ vào cảm xúc nhẵn nhụi trơn mịn. Tướng Chính Bắc dùng hai chân đè lại thắt lưng của Tướng Thần. Hai bàn tay của hắn từ phần eo ấn một đường về phía trước, tay hắn lướt qua hai bên sườn của Tướng Thần, sau đó lại từ từ ấn sang hai bên.

Lưng được mát-xa khiến cho cậu cảm thấy vô cùng thoải mái. “Ba ba đây là động tác gì?”

“Động tác này giúp xương cốt ở phần lưng của con được thư giãn. Con thường xuyên cúi người vẽ tranh, xương cổ cũng vì vậy mà bị mỏi.”

Xoa bóp qua lại mấy lần, mỗi một trên vai Tướng Thần quả nhiên được giảm bớt. Tướng Chính Bắc híp mắt lại, cảm thấy thân thể của Tướng Thần dưới tay mình dần dần thả lỏng. Động tác vẫn luôn an phận của hắn lúc này bắt đầu trượt sang hướng khác. Tướng Chính Bắc cúi người thổi lên tai Tướng Thần. Hắn giữ chặt lấy thắt lưng cậu, đem người cậu lật lại. Mặt đối mặt nhìn nhau, tầm mắt hai người cơ hồ giằng co cùng một chỗ. “.. Ba ba..”

“Đằng sau đã mát-xa xong, hiện giờ mát-xa đằng trước.”

“Đằng trước cũng cần mát-xa sao?”

“Ba ba muốn giúp con xoa bóp.” Tách khỏi tầm mắt của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc lần nữa bị hai đầu núm trước ngực cậu hấp dẫn lực chú ý. “Hai vật nhỏ này thấy lạnh sao?”

“Hả?... A!” Không nghĩ tới ba ba lại thổi một hơi lên đầu ngực mình. Tưởng Thần hoảng sợ, thân thể cậu đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tê dại xa lạ mà trước kia chưa từng nếm trải.

Tưởng Chính Bắc tâm tình khoái trá, hần cúi sát người đến gần Tưởng Thần. Khoảng cách của hai người cơ hồ gần đến độ có thể chia sẻ hơi thở cho nhau. Chóp mũi anh tuấn của Tưởng Chính Bắc rất nhanh đã đụng đến chóp mũi của Tưởng Thần. Tưởng Thần có chút mất tự nhiên nghiêng mặt tránh đi. Nhưng cậu lại bị Tưởng Chính Bắc nắm chặt cằm, “Con làm sao vậy?”

“Con không.. không có gì..” Nằm dưới người của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần cơ hồ cảm thấy thế giới của cậu chỉ còn lại một mình hần. Hai mắt cậu chỉ có thể nhìn hần, thậm chí đến thân thể cũng dựa vào hô hấp của hần mà tồn tại. Cảm giác áp bách xa lạ cùng xâm chiếm này làm cho Tưởng Thần có chút sợ hãi. Cậu muốn tránh đi, nhưng nghĩ đối phương là ba ba mình liền cảm thấy những điều này dường như cũng không quá phạh.

Ngón tay của Tưởng Chính Bắc khẽ chạm vào phần eo của Tưởng Thần. Hần cảm thấy khi đụng phải nơi nào đó thân thể cậu liền run lên. Tưởng Chính Bắc híp mắt đem những chỗ này ghi tạc trong lòng.

“Ba ba, ba đè con...” Hai chân của Tưởng Thần bị hần tách ra, Tưởng Chính Bắc chen vào giữa hai chân cậu. Hần giống như vô ý mà chạm lên phía trước của Tưởng thần. Tưởng Thần ngay lập tức mơ hồ rên rỉ một tiếng, “... Ah..a.. ba ba?”

“Thật xin lỗi, ba không cẩn thận làm đau con sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, cậu muốn mau chóng thoát khỏi khống chế của Tưởng Chính Bắc. Nhưng người phía trên cậu quá mạnh mẽ, cậu đẩy nửa ngày đối phương cũng không một chút sức mẽ, “Ba ba, ba nên đi tắm.”

“Đừng động, ba giúp con mát-xa chút nữa.”

Những điểm mẫn cảm của Tưởng Thần bị Tưởng Chính Bắc kích thích, cậu cố gắng kềm nén không phát ra tiếng. Hai mắt cậu dần dần phiếm hồng, “Ba ba đừng động, xin ba ba..”

Nghe thấy giọng nói của con mình mang theo chút nức nở. Tưởng Chính Bắc sững sốt một chút, hần ngay lập tức đứng dậy ôm lấy người kia vào lòng. Hai tay hần giữ lấy mặt đối phương quan sát một hồi lâu, quả nhiên nhìn thấy vành mắt của Tưởng Thần sưng đỏ hàm chứa nước mắt. Tưởng Thần dường như đã rất lâu không khóc, nhưng hiện giờ nước mắt cậu từng giọt từng giọt rơi xuống ngực. Tưởng Chính Bắc trong lòng đau xót, đều là do hần nóng lòng cầu thành, “Thật xin lỗi, ba không động con, ba không nên làm vậy với con.”

Tưởng Thần chôn đầu vào trong lòng hần không nói lời nào. Tưởng Chính Bắc rất nhanh đã lấy chăn quấn lên người cậu, “Tiểu Thần, con chán ghét ba sao?”

Người trong ngực vẫn như trước không nói lời nào. Tưởng Chính Bắc ủ rũ đứng dậy, hần nghĩ Tưởng Thần hiện giờ muốn yên lặng ở một mình. Nhưng hần vừa rời khỏi giường, Tưởng Thần ngay lập tức bổ nhào ôm lấy thắt lưng hần, “Ba ba đừng đi!”

Tưởng Chính Bắc bị phản ứng của Tưởng Thần làm cho ngây ngẩn cả người.

“Ba ba đừng vứt bỏ con.”

Tưởng Chính Bắc hít một hơi. Hần quay lại ôm lấy người trong ngực, xoa lên mái tóc mềm mại của cậu, “Ba ba không rời khỏi con, con có đuổi ba, ba cũng sẽ không đi.”

Tưởng Thần nghĩ đến việc ba ba yêu thương mình như vậy, mình lại bởi vì đụng chạm của ba ba mà sinh ra cảm giác sợ hãi đến rơi lệ. Tưởng Thần không biết giải thích cảm giác trong lòng này như thế nào. Rõ ràng hai người có đôi khi sẽ ôm sát nhau ngủ, cũng có đôi khi sẽ hôn môi đối phương. Nhưng vì sao lúc này ba ba làm như vậy lại khiến cho cậu cảm thấy rất sợ hãi trong lòng, cảm thấy thật rất khẩn trương. Đó là một loại cảm giác xa lạ mà cậu chưa bao giờ trải qua. Cậu cảm thấy vô cùng sợ hãi khi thân thể cậu vì những đụng chạm của ba ba mà kích động run rẩy cả người. Cậu hoảng sợ là vì cậu phát hiện cảm giác của mình đối với ba ba dường như có chút gì đó hoàn toàn không giống...

Anh Bắc dê quá *đạp*

36. Chương 36

Tướng Chính Bắc muốn buông tay Tướng Thần ra, nhưng người nằm trên giường lại theo phản xạ mà nắm chặt lấy tay hắn. Tướng Chính Bắc tâm tình có chút phức tạp, hắn ôm Tướng Thần vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại hống cậu ngủ. Tướng Thần trong lúc ngủ vẫn luôn nắm chặt tay Tướng Chính Bắc không cho hắn rời đi. Tướng Chính Bắc biết Tướng Thần không phải không có cảm giác với hắn, hoặc có thể nói Tướng Thần có tình cảm với hắn. Nhưng cậu vẫn chưa biết tình cảm đó là gì. Cậu vẫn chưa hiểu về tình yêu, cũng không biết phân biệt giữa ái tình và thân tình.

Nếu như là trước kia, Tướng Chính Bắc nhất định sẽ cao hứng vì phát hiện này của mình. Nhưng khi nhìn thấy Tướng Thần rơi lệ, trái tim hắn liền mềm nhũn, hắn thực sự yêu Tướng Thần, yêu đến nỗi không thể kềm chế được bản thân mình. Nhưng Tướng Chính Bắc không muốn cậu như vậy, hắn hy vọng cậu nhận thức tình cảm này trong vui vẻ hạnh phúc. Đối với hắn mà nói, tình yêu phải là sự lãng mạn chứ không phải là sợ hãi rơi lệ.

Tướng Chính Bắc hít một hơi, hắn cúi người nằm bên cạnh Tướng Thần đang ngủ say. Rõ ràng là một vật nhỏ yếu ớt, thế nhưng cậu lại có thể gắt gao nắm chặt lấy hắn.

*

Trong phòng làm việc, Tướng Chính Bắc mở ra email vừa nhận. Trên màn hình hiện lên một dòng tin nhắn làm cho hắn lần nữa cảm thấy đau đầu.

“Lâm Tinh ngày hôm qua đến bệnh viện thăm ông Tướng.”

Từ sau khi điều tra được Lâm Tinh trở về thành phố A, Tướng Chính Bắc vẫn luôn phái người dò la hành tung của cô. Hắn sợ Lâm Tinh nhất thời cao hứng mà chạy đến trường học của Tướng Thần gặp cậu. Nhưng không ngờ Lâm Tinh lại đến thăm cha hắn đầu tiên. Lão gia tử đã sớm biết chuyện Lâm Tinh trở về nước. Trước đó ông còn tâm tâm niệm niệm muốn hắn tìm Lâm Tinh trở về. Thậm chí còn nói cho Tướng Thần địa chỉ của Lâm Tinh. Hiện giờ hai người lại gặp nhau, không biết cha hắn sẽ giữ trò quỷ gì ở phía sau.

Đem email xóa khỏi hộp thư, Tướng Chính Bắc dựa người lên ghế. Chuyện Lâm Tinh trở về đã làm cho hắn có chút nóng nảy. Nếu không chuyện tối ngày hôm qua cũng sẽ không xảy ra. Lỡ như hiện giờ lại có chuyện gì đó liên quan đến Lâm Tinh.. hai mắt của Tướng Chính Bắc tối lại.

*

“Ahhh! Rốt cuộc cũng đã thi xong! Kiểm tra bất ngờ thật đúng là không có nhân tính mà!” Thanh âm được giải thoát trong phòng học liên tiếp được phát ra. Tướng Thần nằm trên bàn ngơ ngác nhìn bảng đen. Trong đầu cậu vẫn còn nhớ đến chuyện tối qua, cùng khuôn mặt anh tuấn của ba ba khi cậu tỉnh dậy vào sáng sớm. Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Tướng Chính Bắc, cậu đã biết ba ba mình rất đẹp trai. Trước kia cậu sẽ không cảm thấy e dè khi nói ra lời khen ngợi này. Nhưng hiện giờ không hiểu sao cậu lại không thể mở lời, trong lòng cậu cảm thấy có chút thẹn thùng.

Người bạn ngồi cùng bàn nhú mày nhìn vẻ mặt biến hoá không ngừng của Tướng Thần. Hắn đang nghĩ tới chuyện đối phương ngày hôm qua đồng ý cùng hắn đi chơi bóng, thì đột nhiên bị một đám nữ sinh vây xung quanh đánh gãy.

“Tướng Thần, Kha Thiên, tối nay hai người có làm gì không? Hôm nay là sinh nhật của tiểu Vũ, cô ấy muốn mời mọi người cùng đi chơi.”

“Chúng tôi... tôi..” Tướng Thần mở miệng nói. Cậu nghĩ đến chuyện nếu mình hiện giờ trở về nhà ở cùng với ba ba thì nhất định sẽ lại cảm thấy xấu hổ. Không bằng cùng mọi người đi ra ngoài chơi. Hơn nữa cậu cũng đã lâu không cùng bọn họ ra ngoài.

“Đi đi mà, hai người các cậu không bao giờ chịu tham gia hoạt động của lớp, coi chừng bị cô lập đó.”

“Ah? Thật sao?” Cho là mình bị mọi người cô lập, Tưởng Thần cảm thấy chấn kinh một chút.

Nữ sinh vỗ vai bạn mình, cô cười nói với Tưởng Thần, “Đừng nghe cậu ấy nói vậy, cậu là nhân vật vừa tài giỏi vừa đẹp trai trong lớp chúng ta thì làm sao có thể bị cô lập chứ. Nữ sinh trong lớp ai mà không mong ước ngồi cùng bàn với cậu ah’”

Nữ sinh trưởng thành sớm hơn nam sinh, hướng hồ Tưởng Thần lại trưởng thành chậm hơn những nam sinh khác. Hiển nhiên cậu không hề biết diện mạo cùng khí chất của mình giống như chim hạc đứng giữa bầy gà. Tưởng Chính Bắc giúp Tưởng Thần thoát khỏi sự tự ti, nhưng hẳn lại không nói cho cậu biết, cậu và những thiếu niên khác có gì bất đồng. Trong đầu Tưởng Thần chỉ nghĩ, cậu chỉ cần giống với mọi người là được rồi.

“Quyết định như vậy đi, đây là địa chỉ, các cậu lát nữa đến nha.”

“VẬY.. Kha Thiên?” Tưởng Thần nhìn sắc mặt không tốt của Kha Thiên có chút khó xử.

Nữ sinh quét mắt liếc nhìn Kha Thiên, ánh mắt cô rõ ràng hàm chứa ý tứ. “Chỉ cần cậu đi thì cậu ta khẳng định cũng sẽ đi thôi.”

Vì thế Tưởng Thần vội vàng gửi tin nhắn cho Tưởng Chính Bắc, hôm nay con sẽ về nhà trễ, con bị bạn học kéo đến phòng hát karaoke gần trường.

Cởi bỏ đồng phục, cả đám chạy đi giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương. Tưởng Thần ngồi trước mặt Kha Thiên, “Cậu cảm thấy không được tự nhiên ah’?”

Kha Thiên quét mắt nhìn cậu, thanh âm lãnh đạm nói, “Cậu mới là người không được tự nhiên hơn tôi đó.”

Tưởng Thần cong khoé môi nở nụ cười, “Tuy là hiện giờ có chút không được tự nhiên. Nhưng mà tôi rất muốn đi chơi cùng mọi người.”

Kha Thiên cổ quái nhìn Tưởng Thần. Tính tình trời sinh của Kha Thiên rất lãnh đạm, hẳn rất thông minh cho nên khá khinh thường những người bạn học ở xung quanh. Hắn gần như cũng không thích kết bạn. Nhưng cho đến cấp hai, khi Tưởng Thần vừa chuyển đến Nhất Trung, cậu đã ngồi cùng bàn với hắn. Khi đó Tưởng Thần giống như vương tử mỗi ngày đều được xe hơi cao cấp đưa đón. Vì thế ngay từ đầu cậu dường như đã là câu chuyện cho các nữ sinh bàn tán sau giờ tan học. Cộng thêm việc Tưởng Thần không thường nói chuyện, nên Kha Thiên đã theo bản năng của mình nghĩ Tưởng Thần là một tiểu thiếu gia quá được bảo vệ.

Nhưng trong lúc vô tình hắn đã nhìn thấy tranh vẽ của Tưởng Thần, tài năng đó của cậu làm cho hắn cảm thấy ấn tượng. Kha Thiên rất ít khi khâm phục người khác, và Tưởng Thần lại là một trong số đó. Thế nhưng điều này cũng không khơi gợi sự tò mò của Kha Thiên đối với Tưởng Thần.

Thứ xúc tác thực sự chính là một lần bọn họ đến ngoại ô vẽ cảnh vật. Tưởng Thần đã không chút do dự mà đem áo khoác đắt tiền của mình cho một người bạn học cả người dính đầy nước bùn muren. Khi đó biểu tình của Tưởng Thần rất cẩn thận, giống như cậu sợ đối phương sẽ từ chối. Hắn vẫn luôn cho rằng Tưởng Thần không có bạn bè là bởi vì liên quan đến thân thể của cậu. Một tiểu thiếu gia ra vào đều có xe hơi đưa đón. Nhưng chuyện lần đó làm cho Kha Thiên nhìn ra được Tưởng Thần thật sự rất muốn có bạn bè.

Không rõ vì cái gì Kha Thiên lại nguyện ý đi thỏa mãn chút huyễn tưởng về tình bạn của Tưởng Thần. Hắn nguyện ý làm bạn với cậu, cho nên khi đó hắn đã đem chiếc áo khoác còn dư lại của mình cho Tưởng Thần mượn. Khi đó hắn thậm chí còn chủ động đi tới gần một người xa lạ. Hết thấy những chuyện này đối với Kha Thiên mà nói là hoàn toàn khác biệt. Mặc dù Tưởng Thần không hề hiểu điều đó.

Hai người ở chung thật nhẹ nhàng, Tưởng Thần cũng không có yêu cầu gì với bạn bè. Cậu hầu như đều đáp ứng tất cả yêu cầu của hắn. Nhưng có đôi khi Kha Thiên bảo cậu sau giờ tan học ở lại trường cùng hắn chơi bóng, nhưng Tưởng Thần đều từ chối hắn. Sau đó hắn thường nghe cậu đề cập đến hai chữ “ba ba”.

Kha Thiên không chỉ một lần gặp qua ba ba của Tưởng Thần. Người đàn ông đó đích thực khí vũ hiên ngang, đối xử với Tưởng Thần cũng vô cùng tốt. Nhưng Kha Thiên không thích người đàn ông đó. Quan điểm của gia đình hắn chính là muốn giáo dục con mình học cách sống tự lập. Còn cha của Tưởng Thần lại

hoàn toàn tương phản, hấn khiến cho Tưởng Thần quyền luyện hấn, sùng bái hấn. Rồi khỏi hấn sẽ không có cách nào sống được.

Ba năm vốn có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Nhưng lại không thể thay đổi hình thức ở chung của Tưởng Thần và ba ba của cậu ta. Thậm chí hai người bọn họ lại càng ngày càng thân mật hơn. Kha Thiên nhìn người đàn ông cúi đầu hôn Tưởng Thần. Ánh mắt của người nọ không hề có tình cảm đơn thuần của một người cha dành cho con mình. Nhớ đến đây Kha Thiên cảm thấy có chút mờ mịt.

“Tưởng Thần, mau tới đây cùng mọi người hát một bài đi.” Tiểu Vũ đột nhiên đem mirco đưa cho Tưởng Thần. Tưởng Thần có chút thẹn thùng, cậu không biết nhiều ca khúc. Phần lớn cậu thường nghe nhạc trong máy tính của Tưởng Chính Bắc. Có một lời nhạc [Em là giấc mộng đẹp nhất trong trái tim anh. Ai cũng không thể làm cho em đau khổ. Anh muốn mang niềm vui, mang hết tất cả mọi thứ cho em. Anh muốn được làm ngọn gió dịu dàng nhất của em. Muốn được ôm em trong vòng tay mỗi khi em khóc, sẵn sàng là người cười cùng em khi em hạnh phúc.] cậu thật sự rất thích cho nên nhớ rất kỹ.

“Tôi muốn hát bài Luyện Tiếc.”

Bạn học chung của cậu rất nhanh đã chinh được bài hát. Khúc nhạc dạo đầu rất nhẹ nhàng, đây là một bản tình ca dịu dàng. Tưởng Thần có một giọng nói trong trẻo, thanh âm của thiếu niên mang theo sự ấm áp làm rung động người nghe. Khiến cho phòng karaoke náo nhiệt điên cuồng ban đầu trở nên yên tĩnh như đêm khuya.

Tiểu Vũ đưa cho Kha Thiên một ly nước trái cây, cô ngồi xuống bên cạnh hấn, “Cậu ấy thật đặc biệt, đáng tiếc lại không thuộc về chúng ta.”

Kha thiên liếc mắt nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình.

“Cậu trừng tôi cũng vô ích thôi. Nếu thích người ta thì cậu theo đuổi đi.” Tiểu Vũ uống một hơi nước trái cây, cô ngắm nhìn Tưởng Thần dưới ánh đèn màu rực rỡ. “Thật không biết cậu ấy đã từng yêu ai chưa. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy vì chuyện gì mà cuống cuống cả.”

Ánh mắt của Kha Thiên vì những lời này của tiểu Vũ mà càng thêm âm trầm.

Sau khi Tưởng Thần hát xong ca khúc, cậu đem mirco đưa cho bạn học của mình. Trở về chỗ ngồi, cậu nhấn nút màn hình điện thoại liền nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Tưởng Chính Bắc hơn nửa tiếng trước. Tưởng Thần không dám chần chờ, cậu ra ngoài tìm một góc yên tĩnh gọi điện thoại cho hấn. Tuy rằng trước đó Tưởng Thần đã gửi tin nhắn cho Tưởng Chính Bắc, nhưng không hiểu vì sao cậu lại cảm thấy có chút chột dạ.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói của Tưởng Chính Bắc xuyên qua điện thoại có chút lạnh như băng. “Con ở đâu?”

“Ba ba, con đang cùng bạn học chúc mừng sinh nhật.”

“Ba hỏi con hiện giờ đang ở nơi nào?”

“Con...” Tưởng Thần nghe thấy giọng nói có chút tức giận của Tưởng Chính Bắc. Cậu luống cuống ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh, “Nơi này con cũng không biết...”

“Con đi hát karaoke?”

Tưởng Thần gật đầu, “Chúng con đang ở trong một quán karaoke gần trường học. Hôm nay là sinh nhật của tiểu Vũ nên cả lớp đến chúc mừng.”

“Con nhìn đồng hồ xem hiện tại là mấy giờ rồi.”

Tưởng Thần sững sờ một chút nhìn lại đồng hồ trên điện thoại mình, đã gần mười giờ tối.

“Nhưng mà bạn học của con vẫn chưa về... Ba ba con muốn chờ sau khi bữa tiệc kết thúc để cùng mọi người về nhà...”

“Vì sao?”

“Bởi vì.. tất cả mọi người vẫn chưa đi...” Trong lòng Tưởng Thần biết mình không phải vì nguyên nhân này. Cậu đang trốn tránh ý nghĩ điên cuồng sâu bên trong nội tâm mình. Có lẽ gần đây cậu đã quá thân cận với ba ba, chỉ cần cách xa ba ba vài ngày. Cái cảm giác bối rối tê dại này nhất định sẽ biến mất. Cậu và ba ba sẽ có thể khôi phục lại trạng thái trước kia.

“Con nhớ mở di động, lát nữa ba ba sẽ đến đón con.”

“Không cần đâu ba ba, con tự mình về nhà.”

Cách điện thoại Tưởng Thần không thể nhìn thấy hàng lông mày đang cau chặt cùng bàn tay nắm lại thành quyền của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Thần hiện giờ đang trốn tránh mình?! Nhận thức được điều này khiến cho Tưởng Chính Bắc thiếu chút nữa ném di động trong tay mình. Không được! Không thể như thế, hắn phải bình tĩnh! Tưởng Chính Bắc hít sâu một hơi. Hắn phân tích tình huống hiện giờ. Tối hôm qua khi vừa mới bắt đầu mọi chuyện vẫn hoàn hảo. Sau đó đến lượt hắn mát-xa cho Tưởng Thần, bởi vì cố ý kích thích điểm mẫn cảm của Tưởng Thần, cho nên thân thể cậu khẳng định đã sinh ra phản ứng xa lạ với hắn. Hay là do Tưởng Thần cảm thấy bản thân cậu đã sinh ra phản ứng không nên có với cha ruột mình mà cảm thấy sợ hãi?

Nhưng đến cuối cùng hắn định rời đi thì Tưởng Thần liên sợ hãi kéo hắn lại. Cho nên con hắn hiện giờ chỉ là muốn yên tĩnh suy nghĩ?

“Vậy được, con trở về nhớ cẩn thận một chút.”

“Cảm ơn ba ba.”

Dừng một chút, thời điểm Tưởng Thần chuẩn bị cúp điện thoại Tưởng Chính Bắc đột nhiên nói, “Tiểu Thần, ba ba biết con đã trưởng thành nên muốn có một thế giới riêng. Muốn làm quen bạn bè đồng trang lứa, cùng bọn họ đi chơi. Những điều này không sai, ba chỉ vì lo lắng cho sự an toàn của con thôi. Thật xin lỗi, ba vừa nãy nói chuyện có chút tức giận.”

Tưởng Thần nghe Tưởng Chính Bắc giải thích với mình. Trong lòng cậu ngay lập tức sinh ra cảm giác có lỗi. “Thật xin lỗi ba ba, là do con ham chơi.”

“Con không có lỗi, bạn con đang chờ con đó, mau vào với bọn họ đi.”

Lúc cả hai sắp cúp điện thoại, đột nhiên Tưởng Thần nghe thấy tiếng khởi động xe ô tô truyền đến từ bên kia đầu dây. Cậu khẩn trương hỏi, “Ba ba! Ba hiện giờ ở đâu vậy?! Ba đang ở bên ngoài sao?”

Tưởng Chính Bắc trầm mặc một lúc mới dùng thanh âm nghe có vẻ thoải mái nói với cậu. “Ba vừa rồi chạy xe ra ngoài tìm con, không sao đâu, ba biết con an toàn là được rồi. Ba hiện giờ đang chuẩn bị về nhà.”

“Ba ba..”

“Sao vậy?”

“Con đang ở quán karaoke gần cổng sau trường học, ba đến ngã tư đường queo trái.”

Sau khi cúp điện thoại, khoé môi của Tưởng Chính Bắc cong lên nở thành một nụ cười khoái trá. Xem ra thỉnh thoảng làm như mình yếu thế mới là con đường tắt thông minh. Tưởng Chính Bắc xoay tròn vô-lăng chuyển hướng, hắn lái đến nơi có mục tiêu của mình.

Lúc Tưởng Thần trở lại phòng karaoke, Kha Thiên đang hát một ca khúc. Giọng hát mang theo chút trầm thấp khàn khàn của hắn không giống như Tưởng Thần. Thanh âm đó bị tiểu Vũ ví như sự quyến rũ của ma quỷ đến từ địa ngục. Kha Thiên hát xong ca khúc liền lập tức trở về vị trí ngồi của mình, dáng vẻ của hắn như người đi ngàn dặm. Tiểu Vũ đi tới hỏi Tưởng Thần, “Vừa rồi cậu đi gọi điện thoại cho ai mà lâu vậy?”

“Là ba ba của tôi.”

Về mặt của Kha Thiên như đã đoán trước được.

“Thật xin lỗi tiểu Vũ, ba ba của tôi đã đến đón tôi rồi, tôi phải về nhà đây.”

“Như vậy ah’...” Tiểu Vũ nhìn Kha Thiên ngồi một bên ôm cánh tay không nói lời nào liền đẩy hắn một cái, “Nếu như vậy để Kha Thiên đưa cậu ra ngoài đi, dù sao cậu ấy ở chỗ này cũng không có chuyện gì làm.”

“Không cần phiền như vậy đâu, tiểu Vũ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Tưởng Thần đem món quà đưa cho tiểu Vũ, sau đó cậu xách balô đeo lên lưng rồi đi. Kha Thiên vẫn bất động ngồi trên ghế sofa như trước. Tiểu Vũ nhìn hẩn như thể liền nhin không được nói, “Cậu làm sao vậy? Cơ hội tốt như vậy mà không biết nắm bắt.”

“Cơ hội tốt?” Kha Thiên hừ lạnh một tiếng.

“Sao lại không tốt chứ? Cậu ở trước mặt cha của Tưởng Thần biểu hiện tốt một chút. Về sau nói không chừng cậu còn có thể đăng đường nhập thất, đó không phải cơ hội tốt sao?”

Có lẽ đối với một gia đình bình thường mà nói đây đúng là một cơ hội tốt. Nhưng đối với cha của Tưởng Thần thì.. Kha Thiên không muốn nói thêm.

Khi Tưởng Thần đi ra ngoài Tưởng Chính Bắc đã đậu xe trước cửa quán karaoke. Một nhóm học sinh trung học vốn đã khiến cho người khác chú ý. Cho nên khi người quản lý nghe Tưởng Chính Bắc nói đến đón con trai, ông cũng không để ý thêm. Chờ đến khi đối phương thấy Tưởng Thần đeo balô đi ra liền cười nói. “Cậu bạn nhỏ, cha của cậu đến đón cậu sao?”

“Vâng.”

“Những học sinh trung học luôn khiến cho gia trưởng mình lo lắng ah’. Nhìn cha cậu tan tầm muộn như vậy mà còn đến đón cậu, thật vất vả ah’.”

Tưởng Thần cúi đầu không đáp lại đối phương, vất vả sao? Hai ngày trước mình còn nói vì không để cho ba ba vất vả mà muốn san sẻ việc nhà với ba ba. Thế mà hiện giờ mình lại hại ba ba đứng trước gió lạnh chờ đón mình về nhà. Tách ra sẽ tốt gì chứ, mình làm như vậy quả là ngậy thơ. Rõ ràng người khiến cho ba ba vất vả nhất lại là mình.

“Tiểu Thần.” Thấy Tưởng Thần một mình đi ra, Tưởng Chính Bắc liền mỉm cười đi đến chỉnh lại quần áo cho cậu, “Lạnh không?”

Tưởng Thần lắc đầu, cậu ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Bắc.

“Làm sao vậy? Có phải vì ba đến đón con về nhà nên khiến cho con mất hứng? Nếu con muốn ở lại chơi với mọi người thì ba đợi con ở bên ngoài.”

Tưởng Chính Bắc xoay người như muốn đi, Tưởng Thần từ phía sau ôm lấy thắt lưng của hẩn. Hai người nhất thời đứng im tại chỗ. Giọng nói rầu rĩ của Tưởng Thần từ phía sau truyền đến, “Ba ba, con chỉ muốn ba ba.”

“Tiểu ngốc nghếch.”

Tưởng Chính Bắc cởi áo khoác của mình khoác lên người thiếu niên ở phía sau lưng. Hẩn vươn tay nâng cằm Tưởng Thần, cúi đầu hôn lên môi cậu. Ấm áp mềm mại, đúng là hương vị mà Tưởng Chính Bắc khát vọng từ lâu.

“A.. ô... ba ba?” Hô hấp của Tưởng Thần lần nữa bị đoạt đi sạch sẽ. Cũng giống như lần trước cậu không thể phân rõ cảm xúc này là gì. Là thích hay là yêu? Tưởng Thần không dám xác định.

“Tiểu Thần, ba yêu con.”

Trái tim của Tưởng Thần đột nhiên hẫng mất một nhịp, rồi lại càng đập nhanh hơn, tựa như từng hồi trống đánh vào trái tim cậu. Thật muốn hỏi.. thật muốn biết.. ba ba nói yêu mình là tình yêu nào...

“Ba ba, con cũng yêu ba ba.”

Tưởng Thần không rõ yêu của cậu có ngang bằng với yêu của Tưởng Chính Bắc hay không. Nhưng Tưởng Thần biết mình yêu Tưởng Chính Bắc. Cho dù là tình yêu nào cũng đáng giá cho cậu nói với Tưởng Chính Bắc những lời này.

Nghe câu nói của con mình như một lời thông báo, Tưởng Chính Bắc vui vẻ nhéo mũi Tưởng Thần, đem cả người cậu ôm vào trong lòng đưa lên xe.

Mà Kha Thiên bởi vì lo lắng cho Tưởng Thần cố ý ra ngoài xem thử hiện giờ đang đứng sừng sờ tại chỗ.

Bác Tướng Chính Bắc gian manh quá =.,=, Thần Thần ơi em bị cáo già dụ rồi =)). Hôm nay là sinh nhật ta, cho nên ta nghỉ phép đây!! Chủ nhật bù lại cho mọi người sau *hôn gió*

Đây là ca khúc mà Tướng Thần hát, ai thích thì nghe thử :> là nhạc phim~~

37. Chương 37

“Kha Thiên, cậu đứng ở trước cửa nhìn cái gì vậy? Tướng Thần đi về nhà rồi sao?”

Tiểu Vũ còn chưa hỏi xong Kha Thiên đã xoay người đi vào trong phòng karaoke. Những hình ảnh vừa rồi.. nhất định đều là ảo giác...

Mấy năm nay, những chuyện lớn nhỏ của Tướng Thần đều do một tay Tướng Chính Bắc chăm lo. Thậm chí ngay cả quét dọn sắp xếp, chỉ cần hắn có thời gian đều sẽ tự mình làm. Tướng Chính Bắc ngày trước đã nói với Tướng Thần, ngôi nhà này chỉ thuộc về hai cha con bọn họ. Tướng Chính Bắc nói được thì làm được, hắn không chỉ cho Tướng Thần một gia đình, hơn nữa còn cho cậu một nơi tràn ngập sự ấm áp.

Tướng Thần sau khi vào nhà mới phát hiện trên bàn bày đầy thức ăn. “Ba ba, ba nấu cơm sao?!”

“Gần đây thấy con ăn không được ngon, nên ba làm một ít món khai vị.” Tướng Chính Bắc cởi giày ôm lấy Tướng Thần ngồi lên ghế sofa. “Đồ ăn lạnh hết rồi, ngày mai hãy ăn đi.”

Hiện giờ đã hơn mười một giờ tối cũng không phải là giờ ăn cơm. Tướng Chính Bắc đi mở nước nóng cho Tướng Thần, “Con đi tắm trước đi.”

Tướng Thần ôm khăn tắm đứng ở trước cửa, cậu do dự một hồi lâu đột nhiên quay đầu nói với Tướng Chính Bắc. “Con và ba ba tắm cùng nhau đi.”

Tuy đây đích thực là thu hoạch bất ngờ, nhưng Tướng Chính Bắc cũng không sót ruột, hắn nhướn mày hỏi cậu, “Sao vậy? Con ở trong phòng tắm một mình cảm thấy sợ à?”

“Làm gì có chuyện đó.. hiện giờ cũng đã khuya, ba ba ngày mai còn phải đi làm.. nếu như vậy thì có thể ngủ sớm hơn một chút..” Tướng Thần vất vả diễn đạt lời nói của mình. Cậu kỳ thật cũng không biết làm sao để biểu đạt tình cảm này. So với Tướng Chính Bắc luôn nói yêu cậu, thương cậu. Tướng Thần chỉ có thể theo chỉ dẫn của Tướng Chính Bắc mà nói ra những lời chân thật trong lòng mình. Đa phần mỗi khi cậu biểu đạt yêu thương dành cho hắn đều rất vụng về. Nhưng Tướng Chính Bắc lại thích sự ngốc nghếch này của cậu.

Tướng Chính Bắc biết Tướng Thần là vì muốn tốt cho mình, nên hắn cũng không từ chối. “Được rồi, con vào trước đi, ba xử lý một chút chuyện sẽ vào sau.”

Trong phòng tắm thật ấm áp, Tướng Thần cởi quần áo đứng dưới vòi hoa sen. Trong chớp mắt toàn bộ phòng tắm đã bốc đầy hơi nước. Năm phút trôi qua rồi nhưng sao ba ba vẫn chưa đi vào? Tướng Thần đang đấu tranh tư tưởng, cậu muốn ra ngoài mở cửa xem thử, nhưng lại nghĩ có lẽ ba ba còn chuyện gì đó chưa làm xong.

Tướng Thần bối rối trong lòng, cậu một bên vừa ngây ngốc, một bên vừa vươn tay lấy chai dầu gội đầu trên kệ. Đột nhiên tay cậu bị nắm chặt, nhiệt độ thân thể của người nọ tiến sát lại gần cậu. Tướng Thần sửng sốt một chút, cậu cảm nhận được người ở phía sau lưng mình đang cầm lấy chai dầu gội đầu trên kệ mà cậu vừa định vươn tay đi lấy.

Tướng Chính Bắc cầm chai dầu gội đầu đưa cho Tướng Thần, hắn nhích người ghé vào tai cậu trêu ghẹo hỏi, “Làm gì kích động vậy? Con đang suy nghĩ gì à?”

Trái tim của Tướng Thần không thể khống chế mà đập kịch liệt. Quả nhiên hiện giờ tắm chung với ba ba là một sự thử thách lớn lao dành cho cậu. Tướng Thần đấu tranh tư tưởng trong đầu, rốt cuộc cậu nên nói gì

đó với ba ba hay là lựa chọn tiếp tục trầm mặc đây? Lòng ngực mang theo nhiệt độ nóng của Tưởng Chính Bắc dần rời khỏi cậu, bàn tay to của hắn xoa lên mái tóc ướt sũng của Tưởng Thần. “Con mau tắm đi.”

“Dạ.”

Tưởng Chính Bắc lùi về phía sau đứng sang bên cạnh. Tưởng Thần cảm thấy có chút mất mát. Nhớ ngày trước cậu còn cùng ba ba ngồi trong bồn tắm lớn. Hiện giờ thì... hoá ra trưởng thành rồi sẽ có rất nhiều chuyện không còn giống như trước nữa.

Tưởng Thần thất thần một hồi lâu, bọt xà phòng trên đầu cậu vô tình chảy vào mắt. Cậu khó chịu kêu lên một tiếng.

Tưởng Chính Bắc vẫn luôn đứng bên cạnh cậu liền lo lắng tiến đến gần, “Con làm sao vậy?”

“Mắt con đau.”

Tưởng Chính Bắc kéo Tưởng Thần đứng đối diện với mình. Hắn cúi người quan sát gương mặt đang nhàu mảy của cậu. Thở dài một hơi, hắn gỡ vôi sen xuống ôn nhu nói với cậu, “Chịu khó một chút.” Sau đó hắn một tay cầm vôi sen, một tay dịu dàng xoa lên mái tóc của Tưởng Thần, rửa sạch bọt xà phòng trên mặt cậu.

Hai mắt Tưởng Thần dần không còn đau đớn, đầu cậu bị Tưởng Chính Bắc nâng lên. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng xoa lên mắt cậu, “Còn đau không?”

Tưởng Thần lắc đầu. Cậu đã không còn đau, nhưng lại muốn đứng cùng ba ba như vậy.

“Con mở mắt ra thử xem.”

Nghe câu nói đó của Tưởng Chính Bắc, Tưởng Thần chậm rãi mở mắt ra. Đúng lúc tầm mắt của cậu hướng về phía thân thể xích lô của hắn. Tám mũi cơ bụng hoàn mỹ cùng vật thể nào đó khi thoáng cúi đầu là có thể nhìn thấy. Tuy đây không phải là lần đầu tiên Tưởng Thần trông thấy vật đó, nhưng cậu vẫn cảm thấy xấu hổ tim đập dồn dập. Dù sao đó cũng là vật vô cùng riêng tư của người nọ.

“Nhìn chăm chăm nơi này của ba lại còn xấu hổ đỏ mặt, xem ra mắt của con không sao rồi.” Tưởng Chính Bắc cười nói.

Tưởng Thần bối rối đỏ mặt, hoảng loạn lui về phía sau. Tưởng Chính Bắc vươn tay kéo cậu lại, “Hình như lâu rồi ba không có tắm cho con. Nhớ hồi đó con rất dính ba, ba đi đâu con đều đi theo đó. Buổi tối còn muốn ngủ cùng ba nữa.”

Tưởng Chính Bắc nhớ đến những ngày hắn vừa sống lại. Bản thân hắn luôn là một kẻ độc lai độc vãng kháng cự bất cứ ai tiếp xúc mình. Hiện tại hắn lại trở thành một người cha thật sự. Âu Tề nói không sai, con hắn đích thực đã chi phối hoàn toàn cuộc sống của hắn.

Không nghĩ tới ba ba cũng giống như cậu hoài niệm những ngày tháng trước kia. Nhớ đến khoảng thời gian vừa mới bắt đầu, mình hầu như một tác cũng không chịu rời khỏi ba ba. Khi đó ba ba rất ghét người khác tiếp xúc, nhưng lại đặc biệt ôn nhu với mình. Lúc còn nhỏ, mỗi khi Tưởng Thần nhìn thấy những đứa trẻ khác được cha mẹ đưa đón. Cậu luôn luôn cảm thấy hâm mộ, ảo tưởng một ngày nào đó cũng sẽ có ai đó bởi vì lo lắng cho cậu mà sốt ruột, yêu thương chăm sóc cậu. Thế nhưng hiện tại...

Nhớ đến buổi tối ngày hôm nay ba ba vì lo lắng cho cậu mà lái xe đi ra ngoài. Có phải sau khi người ta chiếm được thứ gì đó liền sẽ không học được cách quý trọng nó?

Tưởng Chính Bắc cầm sữa tắm, hắn lấy bọt xà phòng sát lên người Tưởng Thần. Thân thể tuyết trắng mịn màng sau khi dính bọt xà phòng lại càng thêm trơn bóng. Tưởng Chính Bắc nhìn không được liền sờ loạn hai ba cái. Thậm chí hắn còn đem bọt xà phòng vuốt từ lưng đến hông cho Tưởng Thần, nhưng cậu một chút cũng không hề tránh né.

Hai mắt của Tưởng Chính Bắc cũng vì thế mà hướng về phía dưới. Hắn nhìn chăm chăm vật nhỏ phía trước của Tưởng Thần. Vật nhỏ ấy vẫn phần nộn xinh đẹp như trước. Tuy hắn rất muốn sờ thử, nhưng bởi vì chuyện lần trước Tưởng Thần bị hắn dọa khóc, nên cuối cùng Tưởng Chính Bắc đành phải nhẫn nhịn. Về mặt hắn bình thần ngăn đầu đem khăn tắm đưa cho Tưởng Thần, “Được rồi, con mau đi ngủ đi.”

Tướng Thần ôm khăn tắm do dự nhiều lần, cậu liếc mắt lưu luyến nhìn Tướng Chính Bắc, sau đó mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Một mình ở trong phòng tắm, Tướng Chính Bắc dựa lưng lên bức tường lạnh như băng. Gương mặt bình tĩnh của hắn hoàn toàn bị phá vỡ, trong ánh mắt của Tướng Chính Bắc hiện giờ chỉ còn mang theo sự độc chiếm tâm tột.

Thời điểm Tướng Chính Bắc đi vào phòng ngủ liền sững sốt một chút. Hắn trông thấy Tướng Thần đang cuộn người trong ổ chăn nằm trên giường. Đôi mắt đen láy của cậu từ góc chăn nhìn về phía hắn. Tướng Chính Bắc mỉm cười đi đến nằm xuống bên cạnh Tướng Thần, Tướng Thần liền dựa sát lại gần hắn.

“Ba ba.”

“Huh?”

“Chuyện hôm nay thật xin lỗi, con không phải cố ý muốn để cho ba ba lo lắng.”

Tướng Chính Bắc nghiêng người, hắn duỗi cánh tay cho Tướng Thần gối đầu. Chờ đến khi cậu đã nằm trọn trong lòng hắn. Tướng Chính Bắc mới thu cánh tay, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn xuống, khoé môi cũng cong lên thành một nụ cười mê người, “Đừng nghĩ lung tung, ba sao lại vì chuyện đó mà giận con chứ.”

“Ba ba, con muốn chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.”

“Được.”

“Ba ba...”

“Huh?”

“.. con yêu ba ba.”

Cả đêm hôm nay được nghe Tướng Thần nói hai lần “con yêu ba ba” làm cho tâm tình của Tướng Chính Bắc cảm thấy vui sướng. Hắn nắm lấy cằm của Tướng Thần, hôn lên môi cậu. Hưởng thụ Tướng Thần im lặng thuần phục trong lòng mình, nghe tiếng than nhẹ tuyệt mỹ của cậu. Tướng Chính Bắc càng không thể khống chế được sự khát khao dưới đáy lòng mình. Hắn cạy mở khớp hàm của người nằm dưới, đem đầu lưỡi của mình xông vào khoang miệng của Tướng Thần. Chiếc lưỡi của hắn lướt qua vòm miệng cùng hàm răng của cậu. Nụ hôn mang theo xâm chiếm cùng bá đạo này giống như nụ hôn đánh vỡ nội tâm bình lặng của Tướng Thần trước kia.

Hầu như tất cả các chi tiết trong khoang miệng của Tướng Thần đều bị đầu lưỡi của Tướng Chính Bắc nhất nhất thăm dò. Hô hấp của cậu hiện giờ đều tràn ngập khí tức của người đàn ông này. Ngay khi Tướng Thần sắp không còn thở nổi, đầu lưỡi vẫn luôn trên đầu cậu mới dần chậm rãi rời đi. Nhưng sau đó hắn lại ngay lập tức hút lấy đầu lưỡi cậu. Cả người Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc gây sức ép đến mềm nhũn nằm trong lòng hắn.

Bàn tay nắm lấy cái ót của Tướng Thần từ từ buông lỏng. Thời điểm môi hai người tách ra còn mang theo một đường ngân tuyến. Ánh mắt của Tướng Chính Bắc trong bóng đêm nhấp nháy toả sáng, “Chán ghét?”

Tướng Thần suy nghĩ một hồi cuối cùng lắc đầu. Hơi thở của ba ba rất quen thuộc, cậu thậm chí còn mê luyến nụ hôn đó. Giống như trong thế giới này chỉ có hai người họ, dường như bị ba ba cắn nuốt như vậy cũng không có vấn đề gì.

“Tiểu Thần biết chúng ta vừa rồi đang làm gì không?”

“Giống như ba ba thường ngày hôn con.” Tuy nụ hôn này của ba ba không giống như những nụ hôn bình thường khác. Nhưng vẫn là dùng môi để hôn ah’.

Nghe câu trả lời của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc bật cười. Con của hắn lớn như vậy rồi mà còn không phân biệt được nụ hôn gia đình hay nụ hôn ái tình. Nếu hắn không chú ý một chút chắc cậu đã bị người ta bắt đi mất.

“Ba ba, con nói không đúng sao?”

“Tiểu ốc nghếch, nhớ kỹ đây là hôn môi.”

Gương mặt của Tưởng Thần thoáng chốc như bị thiêu đốt. Hôn môi? Không phải chỉ có người yêu mới có thể làm sao, ba ba nói lời này là có ý gì? Là nói thích mình sao...

“Ba...”

Tưởng Thần còn chưa nói xong Tưởng Chính Bắc đã lấy tay đem đầu cậu ấn vào trong ***g ngực mình. “Ngủ đi, có vấn đề gì ngày mai hãy hỏi.”

Tay của Tưởng Thần để trước ngực Tưởng Chính Bắc. Tuy không hỏi được nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy ngọt ngào như mật. Cậu và ba ba làm chuyện mà người yêu mới có thể làm, điều này không phải chứng minh rằng bọn họ đã thân mật hơn trước kia sao?!

Bởi vì quá mức hưng phấn, sáng sớm ngày hôm sau hai mắt của Tưởng Thần liền xuất hiện hai vành thâm đen thật lớn. Vì đề phòng bị ba ba cười nhạo, Tưởng Thần đứng trong phòng tắm hết nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng cậu bị Tưởng Chính Bắc tóm ra khỏi phòng tắm, nhét vào trong xe.

Thời điểm Tưởng Chính Bắc từ trong ga-ra công ty đi ra, hắn liền bị một nam sinh trung học ngăn cản. Tưởng Chính Bắc nhú mày không vui, hắn phát hiện mình dường như nhận ra khuôn mặt này.

“Chúng ta phải nói chuyện.”

Thái độ của nam sinh rất ngạo mạn, hắn nói xong liền xoay người đi ở phía trước Tưởng Chính Bắc. Tuy biết đối phương sớm muộn gì cũng đến tìm mình, nhưng Tưởng Chính Bắc không nghĩ hắn sẽ tới nhanh như vậy. Tên nhóc con này vẫn còn rất trẻ, Tưởng Chính Bắc hừ lạnh một tiếng đi theo sau hắn.

“Chú không thể ở cùng với Tưởng Thần.” Kha Thiên đi thẳng vào vấn đề.

“Ah?” Tưởng Chính Bắc nhướng mày, vẻ mặt hắn không những không tức giận, mà thậm chí còn mang theo chút khinh thường.

“Tưởng Thần rất sùng bái chú.”

“Tôi biết.”

“Chú là cha của cậu ấy hắn là nên bảo vệ cậu ấy mới phải!” Dường như bị thái độ không chút để ý của Tưởng Chính Bắc chọc giận, giọng điệu của Kha Thiên cũng càng ngày càng nóng nảy. “Chú hiện giờ làm những điều đó với Tưởng Thần, chú có nghĩ đến hậu quả hay không? Nếu một ngày nào đó cậu ấy hiểu được những chuyện chú làm thì liệu cậu ấy có tha thứ cho chú hay không?”

“Chuyện này dường như là việc giữa tôi và tiểu Thần. Không biết vị bạn học này đứng ở lập trường nào mà nói những lời này với tôi?”

Kha Thiên mặt lạnh nói, “Tôi là bạn của Tưởng Thần.”

“Bạn? Nếu như là bạn bè thì cậu hắn nên tôn trọng ý nghĩ của tiểu Thần. Cậu hiện giờ tới tìm tôi nó có biết hay không? Bị bạn mình can thiệp vào cuộc sống riêng tư ở sau lưng, tôi nghĩ đối lại là ai cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ đâu.”

“Tôi không có!”

Mặt của Tưởng Chính Bắc lúc này cũng dần lạnh lại, “Có lẽ hiện giờ tiểu Thần còn xem cậu là bạn. Nhưng nếu cậu can thiệp vào quyết định của nó, chỉ sợ hai người ngay cả bạn cũng không thể làm được.”

Kha Thiên bất mãn nói, “Quả nhiên là một tên hỗn đản!”

“Tôi đúng là một tên hỗn đản, nhưng tên hỗn đản này có khả năng bảo vệ nó.”

Nói xong Tưởng Chính Bắc xoay người rời đi. Đánh trả loại cấp bậc tình địch này một chút cũng không sáng khoái.

Kha Thiên cả ngày không lên lớp, Tưởng Thần gọi điện thoại vài lần hắn cũng không bắt máy. Thẳng cho đến khi tan học Tưởng Chính Bắc tới đón cậu, cậu cũng vẫn không thấy bóng dáng của Kha Thiên. Tưởng Chính Bắc nhìn cậu không yên lòng liền hỏi, “Con sao vậy?”

“Bạn ngồi cùng bàn với con hôm nay không đến lớp, điện thoại cũng không nhận. Con lo cậu ấy đã xảy ra chuyện.”

Tướng Chính Bắc mỉm cười, “Có lẽ là cậu ta có chuyện gì đó, nói không chừng ngày mai cậu ấy lại đi học. Ba nhớ bạn ngồi cùng bàn với con là một người rất cao lớn, cậu ta sẽ không bị bắt nạt đâu.”

Tướng Thần cười nói, “Tiểu Thiên là cao thủ Taekwondo!”

“Thế sao? Vậy thì những người ăn hiếp cậu ta sẽ gặp xui xẻo rồi.” Tướng Chính Bắc không dấu vết mà đem hình tượng của Kha Thiên từ người bị hại thành kẻ hại người.

Tướng Thần cảm thấy lời nói của ba ba rất có lý liền gật đầu. Cậu nói thêm, “Nhưng mà trong lòng con ba ba vẫn là người lợi hại nhất.”

“Vậy sao? Nhưng mà ba ba không biết Taekwondo ah!”

Tướng Thần giương mắt nhìn hấn, “Nhưng ba ba vẫn luôn bảo vệ con.”

Hai tháng sau, Tướng Thần sau khi thi xong học kì cuối ở trường liền toàn tâm toàn ý mà tập trung tinh thần vào hội họa. Cậu từng muốn mang bức tranh vẽ ba ba của mình giành giải nhất trong cuộc thi vẽ toàn quốc. Mục tiêu này ngày nào vẫn chưa thực hiện được, cậu tuyệt đối cũng không dám lơ là.

Thư ký trong công ty của Tướng Chính Bắc bởi vì mang thai nên đã tạm thời ở nhà tĩnh dưỡng. Cũng vì thiếu người giúp đỡ mà công tác của Tướng Chính Bắc đột nhiên gia tăng không ít. Đến cửa ải cuối năm công việc cần xử lý lại càng lúc càng nhiều hơn. Tướng Chính Bắc không thể không tạm thời kéo một người từ công ty của Âu Tề đến hỗ trợ hấn. Đối phương cũng là một thanh niên vừa tốt nghiệp đại học. Nhưng tính tình lại đặt biệt trầm ổn, xử lý mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Mà ngay cả người điều ngoa nhất công ty là Mưu Lỗi cũng bị hấn gắt gao áp chế.

Phòng kỹ thuật gần như chạy khắp nơi nói với mọi người rằng cứu tinh đã đến. Người thanh niên kia cũng chỉ cười. Tướng Chính Bắc nhìn người nọ cực kỳ giống Du Tri Hiểu trước đây. Lúc trước Mưu Lỗi cũng thường xuyên đấu võ mồm với Du Tri Hiểu. Nhưng không biết về sau đã xảy ra chuyện gì, hai người đột nhiên không còn nói chuyện với nhau. Mà người thanh niên này lại hoàn toàn không giống như vậy. Mưu Lỗi hình như có chút sợ người nọ.

Tướng Chính Bắc sau khi sắp xếp tư liệu giao cho người thanh niên kia liền chuẩn bị tan tằm đi đón Tướng Thần về nhà. Nhưng đột nhiên hấn lại nhận được một cú điện thoại của Tướng Chính Đông. “Chính Bắc mau trở về đi, Cha không xong rồi..”

Tướng Chính Bắc ban đầu còn có biểu tình thoải mái, nhưng trong nháy mắt gương mặt hấn liền đông cứng lại.

“Chính Bắc? Em có nghe anh nói không?”

“Em nghe rồi.”

Giọng nói của Tướng Chính Đông rõ ràng mang theo sự nôn nóng, “Em mau dẫn tiểu Thần đến đây đi...”

“Được, em biết rồi.”

“Mà này Chính Bắc, em tốt nhất là nên nói trước với Tướng Thần một chút, để cho nó chuẩn bị tâm lý.”

“...”

Sinh ly tử biệt đối với kẻ sống hai kiếp như Tướng Chính Bắc mà nói kỳ thật cũng không phải là chuyện gì mới mẻ. Nhưng có lẽ bởi vì đời này hấn sống rất bình yên, sống rất dụng tâm, nên hấn mới hiểu ra rất nhiều chuyện. Khi Tướng Chính Bắc biết cha mình không còn sống được bao lâu nữa. Trái tim hấn gần như ngừng đập, cảm giác tê dại từ sống lưng lan ra khắp thân thể. Mũi hấn thậm chí còn cảm nhận được một cổ đau xót.

Chương sau hơi hơi buồn vì cha của anh Bắc chết :(.. Bạn Kha Thiên là trái tim bên lề, tội bạn quá ;___;..

Mà ta xin lỗi, há há.. dạo này ta bị lười, hy vọng tuần sau siêng hơn bù lại cho mọi người =))

38. Chương 38

Thời điểm Tưởng Thần từ trong nhà của giáo sư Dương đi ra, cậu nhìn bầu trời âm u mù mịt liền cảm thấy không thoải mái mà nhũn mảy. Tưởng Thần không thích mùa đông, dường như tất cả mọi chuyện không tốt cậu từng trải qua đều xảy ra vào mùa đông. Tưởng Thần theo bản năng mà sinh ra kháng cự với mùa này.

Hôm nay khi giáo sư Dương phân tích tranh vẽ lại ho khan. Ông đã lớn tuổi nên khó tránh khỏi bị bệnh tật đeo bám. Nhưng cảm giác ảm đạm bất lực này khiến cho Tưởng Thần cảm thấy áp lực. Nhìn sống lưng luôn thẳng của ông vì ho khan kịch liệt mà phải khom xuống. Tưởng Thần trong lòng liền nhớ đến người ông ở nông thôn của cậu. Sinh mệnh của một con người sao lại mỏng manh như vậy? Một lần ngã xuống thì không có cách nào đứng lên.

Tưởng Thần nắm thật chặt chiếc khăn quàng cổ, cậu ngẩng đầu nhìn thân ảnh của người đàn ông đang đứng cách đó không xa. Chiếc áo khoác màu đen của Tưởng Chính Bắc bị gió lạnh thổi bay lên, ngón tay của hắn đang kẹp điều thuốc lá, ánh lửa tàn thuốc cùng làn khói nghi ngút dần bị dập tắt. Tưởng Chính Bắc thấy Tưởng Thần từ bên trong đi ra liền tắt điều thuốc lá, hắn vẫy tay về phía cậu.

Tưởng Thần không chỉ một lần cảm thấy mình may mắn. Ba ba của cậu còn trẻ như vậy, còn mạnh khỏe như thế. Rất nhiều người không thể tin rằng ba ba lại có một người con trai lớn như cậu.

Tưởng Thần hai ba bước chạy chậm chậm đến bên cạnh Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc nhận lấy giá vẽ từ tay cậu. Hắn thuận thể mở cửa xe đem người nọ đưa vào trong. Trên xe đã mở điều hoà, trong chớp mắt cả người Tưởng Thần đã tràn ngập hơi ấm.

“Ba ba, trong xe ấm áp như vậy sao ba còn đứng ở bên ngoài?”

Tưởng Chính Bắc mỉm cười, “Trời hôm nay tối đen, hiện giờ đèn đường cũng chưa sáng lên nên ba sợ con không thấy ba.”

Trong lòng Tưởng Thần thoáng chốc cảm thấy cảm động, nhưng cậu vẫn nói, “Lần sau ba ba đừng như vậy, con có thể nhận ra xe của ba ba.”

“Được rồi, ba nghe lời con.”

Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, khoé miệng của Tưởng Thần cong thành một nụ cười khó trông thấy. Dường như bắt đầu từ buổi tối hôm đó cậu càng ngày càng thích quẩn ba ba.

“Ah! Ba ba mua hoa sao?” Nhìn chỗ ngồi phía sau đặt một lẵng hoa màu trắng Tưởng Thần hơi kinh ngạc, ba ba mua hoa làm gì?

“Bây giờ chúng ta đến thăm ông nội.”

“Thân thể của ông nội thế nào ba ba? Không tốt lắm sao?”

Tưởng Chính Bắc trầm mặc một hồi, hắn xoay người lại sắc mặt có chút u tối mà nói với Tưởng Thần, “Tiểu Thần, ba có một chuyện muốn nói với con.”

“Ba làm sao vậy?” Tưởng Thần nhìn sắc mặt nghiêm túc của Tưởng Chính Bắc, trong lòng cậu đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Bệnh của ông nội rất nghiêm trọng, không phải là viêm phổi bình thường.”

Tưởng Chính Bắc chỉ nói một nửa, hắn cũng không biết nên nói như thế nào. Đành phải để cho Tưởng Thần tự mình lý giải. Tưởng Thần chớp chớp hai mắt, cậu cúi đầu nhìn đồ vật trước mặt. Ngón tay cậu mất tự nhiên mà gảy lên chiếc ghế đệm. “Thật nghiêm trọng sao?”

“Phải.”

“Ba ba vì sao hiện giờ mới nói cho con biết?” Trước kia Tưởng Chính Bắc cũng chưa từng nói bệnh tình của ông nội cho cậu biết. Vì sao ba ba hôm nay lại đột nhiên nhắc đến? Ba ba lại còn mua hoa, hiển nhiên đã có chuyện xảy ra. “Ông nội hiện giờ không ổn sao?”

Tưởng Chính Bắc trầm mặc một lát mới hồi đáp cậu, “Ông muốn gặp con.”

“... con hiểu rồi.”

Có ngu ngốc đến đâu Tưởng Thần cũng biết sinh mệnh của ông nội cậu đã như ngọn đèn dầu trước gió. Tưởng Chính Bắc không muốn nói ra nhưng cậu cũng có thể hiểu được. Cho dù trước kia ba ba cùng Tưởng gia xảy ra mâu thuẫn, nhưng ông nội nói cho cùng vẫn là cha của ba ba. Tưởng Thần nghiêng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Đèn ne-on đủ màu sắc làm cho cảnh đêm ở thành phố càng thêm rực rỡ. Dưới những hình ảnh nhộn nhịp này thế nhưng lại là sự tịch mịch sâu sắc.

Thân thể của Tưởng lão gia tử đã hoàn toàn bị căn bệnh ung thư phá hủy. Tưởng Chính Đông đứng lên nhẹ nhàng mở cửa, hẩn nhìn Tưởng Chính Bắc và Tưởng Thần nói, “Đến là được rồi, em vào nhìn cha đi, nhớ đừng cho cha nói nhiều quá. Bác sĩ nói thân thể cha hiện giờ rất đau”

Tưởng Chính Bắc nắm lấy tay Tưởng Thần gạt đầu.

Gần hai tháng không gặp, thân thể của lão gia tử hoàn toàn không còn bằng trước kia. Lần trước khi hẩn đến thăm ông, ông còn có thể ngồi dậy ăn được vài thứ. Hiện giờ ngay cả việc mở miệng cũng có chút khó khăn. Tư thế cả người ông có chút kỳ quái cúi về phía trước. Thân thể khoẻ mạnh ban đầu hiện giờ chỉ còn da bọc xương. Tưởng Thần đi tới nắm chặt lấy tay của lão gia tử, cậu ngồi xổm bên giường. “Ông nội.”

Tưởng lão gia tử vươn tay vuốt tóc của Tưởng Thần, “Con đã đến rồi.”

“Ông nội, ông đừng nói, bác hai nói thân thể của ông sẽ đau.”

Ánh mắt của lão gia tử đã sớm không còn tiêu cự, ông nhìn chằm chằm Tưởng Thần một hồi lâu sau đó thì thảo lẩm bầm. “Chính Bắc, cha biết con hận cha, hận cha bỏ rơi mẹ con. Hận cha từ nhỏ đã đối xử lạnh lùng với con. Cha quả thật không bằng con, nhìn con chăm sóc cho Tưởng Thần cha cảm thấy bản thân mình không phải là người cha tốt...”

Tưởng Thần sững sốt một chút, không nghĩ tới Tưởng lão gia tử lại nhìn nhăm cậu thành ba ba. Tưởng Thần ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Bắc đang đứng ở đối diện giường. Sắc mặt của hẩn vẫn âm lãnh như trước, nhưng đuôi lông mày luôn cao ngạo của hẩn hiện giờ đã rủ xuống. Hai mắt Tưởng Chính Bắc nhìn chằm chằm lão nhân nằm trên giường. Tưởng Thần biết hẩn đang đau khổ trong lòng, nhưng theo tính cách của ba ba, ba ba nhất định sẽ không biểu hiện cảm xúc của mình ra ngoài.

“Ba ba?”

Tưởng Chính Bắc đưa tay ngăn cậu lại, hẩn đem ngón trỏ đặt ở trên môi làm động tác im lặng, Tưởng Thần lại chậm rãi ngồi xổm xuống.

Tưởng lão gia tử vẫn còn lẩm bầm, “... Khi con đi học cha không cho con đánh nhau, cũng không cho phép con chơi với những đứa bạn không đứng đắn. Mẹ của con quen biết với những người không rõ ràng.. cha không muốn con lại phạm phải vết xe đổ của bà ấy...”

Ký ức của lão gia tử giống như có chút hỗn loạn. Trong chốc lát ông nhắc đến Tưởng Thần, trong chốc lát lại nói về chuyện khi Tưởng Chính Bắc còn nhỏ. Bởi vì Tưởng Chính Đông trước đó đã tiến vào nói không nên để lão gia tử nói nhiều. Tưởng Chính Bắc thấy cha mình vẫn tiếp tục lẩm bầm liền ghé vào lỗ tai ông nói, “Cha, cha đừng nói nữa, con không hận cha.”

“...”

“Cha, con cảm ơn cha.” Cho dù là Tưởng Thần hay là Tưởng Thị, Tưởng lão gia tử đều đã hao hết tâm huyết cho hẩn vượt xa cả Tưởng Chính Đông. Đối mặt với một người cha như vậy, Tưởng Chính Bắc căn bản không có lý do gì để hận ông.

Tưởng lão gia tử lơ mơ mở to hai mắt nhìn Tưởng Chính Bắc. Ông cả đời này bướng bỉnh cố chấp, đem toàn bộ tinh lực của mình ném vào sự nghiệp. Ông là một người lãnh đạo tốt nhưng chưa chắc lại là một

người cha tốt, là một người chồng tốt. Tưởng lão gia tử nắm lấy tay Tưởng Chính Bắc gật đầu nói, “Được.. được...”

Rạng sáng hơn hai giờ, Tưởng lão gia tử lỵ khai trần thể. Tưởng Thần đang ngủ mơ thì bị tiếng gào khóc đánh thức. Tưởng Chính Bắc đưa lưng về phía cậu ngồi ở đầu giường. Hắn cảm giác được Tưởng Thần tỉnh dậy liền quay đầu nhìn cậu. Biểu tình trên khuôn mặt hắn vẫn như mặt hồ không gợn sóng. Nhưng Tưởng Thần vẫn cẩn thận phát hiện được khoé mắt hắn đã dần ảm đạm. “Ba ba?! Ông nội...”

Tưởng Chính Bắc đáp chặn lại cho cậu, “Ba biết.”

“Ba.. không đi nhìn ông nội lần cuối sao...”

Tưởng Chính Bắc ngẩng đầu nhìn con hắn, “Không nhìn, ba không muốn nhớ kỹ vẻ mặt khi chết của ông ấy.”

Lời nói này làm cho trái tim của Tưởng Thần đau nhói. Cậu vươn tay nắm lấy mu bàn tay của Tưởng Chính Bắc. Lại bị bàn tay lạnh như băng của đối phương kích thích, “Ba ba, sao tay của ba lại lạnh như vậy chứ? Ba vừa rồi không có ở trong phòng sao?”

“Ba mới vừa đi ra ngoài một lát.”

“Ba ba, con thật lo cho ba.” Đôi lông mày thanh tú của Tưởng Thần khê cau lại, Tưởng Chính Bắc cười nhạt dùng đầu ngón tay mình gãi gãi mũi cậu, “Con lo lắng vớ vẩn gì ah’, ba không sao hết.”

“Ba ba.” Tưởng Thần ôm lấy cổ Tưởng Chính Bắc, vùi đầu vào hõm vai của hắn. Cậu biết mình lúc này không nên khóc, nhưng cậu lại cảm thấy trong lòng mình thật đau đớn. Cậu cảm hận tử vong.. không chỉ một lần..

“Được rồi, lớn rồi còn khóc nhè, nếu bị người khác thấy họ sẽ cười con đó.” Vuốt cái mũi của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc nói đùa.

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Chờ đến bình minh.”

Bệnh của lão gia tử kéo đến nhanh như núi sập. Bác sĩ đã nhiều lần thông báo bệnh tình của ông rất nguy kịch để mọi người trong nhà chuẩn bị hậu sự. Vì thế những đồ vật cần thiết trong đám tang bà Tưởng đã đặt mua từ trước. Sáng sớm ngày hôm sau là đám tang của Tưởng lão gia tử. Tưởng lão gia tử, người đã từng oai phong lẫm liệt trong giới thương nghiệp vì bệnh mà lỵ khai trần thể. Tin tức này chiếm không ít giấy mực của báo chí. Những người dân trong thành phố đều xem tin tức này. Một người như vậy qua đời kỳ thật đối với bọn họ mà nói không có bất luận ý nghĩa gì.

Ngày chôn cất lão gia tử thật ảm đạm, gió thổi lạnh đến thấu xương. Tưởng Thần và Tưởng Chính Bắc đều mặc một bộ tây trang màu đen. Đứng ở phía trước chính là Tưởng Chính Đông, sắc mặt của hắn đầy bi thương. Công tác mấy ngày hôm nay đã vượt xa trọng trách hắn phải gánh vác. Nhưng hiện tại hắn vẫn như cũ, đứng thẳng lưng ở phía trước mà đọc diễn văn. Là một nhà lãnh đạo doanh nghiệp cũng là một người đứng đầu trong gia đình, hắn đã làm vô cùng hoàn hảo.

Những trình tự liên tiếp được diễn ra, hiện giờ trời đã gần tối. Trên đường trở về Âu Tề tiến đến gần nói với Tưởng Chính Bắc, “Thư Lăng nói trời ở bên kia đột nhiên đổ tuyết lớn, có thể cậu ấy sẽ đến trễ.”

Tưởng Chính Bắc không yên lòng gật đầu.

“Anh hai của cậu xem ra rất không đơn giản. Trước kia luôn cảm thấy hắn là một người nho nhã, hiện giờ đã có chút cảm giác của bá chủ rồi.” Âu Tề thấy Tưởng Chính Bắc không có tinh thần, nên y cũng không tiếp tục nói gì thêm.

Ngược lại Tưởng Thần đi bên cạnh đột nhiên nói, “Ba ba, con không biết con đã để ô ở đâu rồi.

“Ô?”

“Dạ, ba ba chờ con một chút, con đi tìm ô.”

Tưởng Thần vừa nói vừa chạy trở về, Tưởng Chính Bắc đành phải đứng lại đó chờ cậu.

Bởi vì thời tiết âm trầm, Tưởng Thần sợ tuyết sẽ rơi nên sáng sớm cậu đã cố ý mang ô theo. Nhưng không nghĩ tới lúc rời khỏi đây lại quên mang theo. Khi Tưởng Thần chạy trở về, xung quanh ngôi mộ đã không còn nhiều người. Tưởng Thần rất nhanh đã tìm thấy ô, trước khi rời đi cậu khom người cúi chào trước bia mộ của Tưởng lão gia tử. Sau đó cậu vội vàng xoay người rời đi. Bầu trời hiện giờ đã gần tối, không khí quý dị như vậy làm cho cậu có chút sợ hãi.

Tưởng Thần không nghĩ tới mình vừa đứng lên chạy một hồi lại đụng phải người đi bên cạnh. Đối phương thân thể mềm mại bị cậu đụng phải cũng không phát ra tiếng kêu. Tưởng Thần nói xin lỗi, cậu ngẩng đầu lên nhìn đối phương. Là một người phụ nữ mặc đồ đen, trên tay cô cũng cầm một cây dù. Nhưng trong khoảng khắc khi đối phương ngẩng đầu lên, Tưởng Thần gần như sững sờ đứng im tại chỗ, khuôn mặt này... rất quen thuộc..

“Thật.. thật xin lỗi, cháu không phải cố ý.”

Người phụ nữ kia nhẹ nhàng nở nụ cười gật đầu về phía Tưởng Thần, “Không sao, cũng do cô không cẩn thận.”

“Cô.. cô là...”

“Cô là Lâm Tĩnh.” Người phụ nữ cười thật tao nhã, thanh âm mềm mại không nhanh không chậm nói. Cái nhìn của người phụ nữ này cực kì giống cậu.

“...” Tưởng Thần mở miệng nhưng không biết nên gọi người này là gì. Bà ấy nhận ra mình sao? Bà ấy liệu có biết mình là ai hay không?

Người phụ nữ nở nụ cười, ánh mắt ra hiệu cho Tưởng Thần nhìn về phía sau, “Ba của con hình như đang chờ con.”

“Ah! Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

“Nhưng mà...” Trước khi đi Tưởng Thần vẫn cố lấy dũng khí nói rằng, “Con là Tưởng Thần.”

Người phụ nữ cười nói, “Cô biết.”

Tưởng Thần triệt để ngây ngẩn cả người. Bà ấy biết mình là Tưởng Thần? Bà ấy biết mình là con của bà ấy? Vậy vì sao bà ấy không nhận mình là con?

Tưởng Chính Bắc đi tới ôm lấy thất lưng của Tưởng Thần, hẩn gật đầu với Lâm Tĩnh, “Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Biểu tình trên mặt của Lâm Tĩnh rất tự nhiên, câu nói của cô giống như một người vừa đi xa trở về chào hàng xóm của mình.

“Cô tới đây là để...?”

“Đến cúng bái ông Tưởng, dù sao ông ấy cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, “Nếu như vậy lần sau có thời gian chúng ta gặp lại. Tôi và tiểu Thần hôm nay có chút việc.”

“Cũng tốt, anh có cần tôi đưa số điện thoại di động không?”

Tưởng Chính Bắc nở nụ cười, “Cô đã không còn giống như trước kia.”

“Anh cũng đã thay đổi.” Lâm Tĩnh quét mắt nhìn thái độ thân mật của Tưởng Chính Bắc và Tưởng Thần. Quả nhiên giống như lời nói của Tưởng lão gia tử. Tưởng Chính Bắc rất thích Tưởng Thần, như vậy cũng khiến cho cô an tâm, “Không nói nữa, hai người hẳn là có việc bận.”

“Ừ.”

Tưởng Chính Bắc cũng không muốn ở lại nơi này thêm. Nhìn vẻ mặt của Tưởng Thần hẳn đã hoàn toàn đoán ra được cậu biết đối phương là ai. Hẳn nên sớm nghĩ tới lão gia tử qua đời Lâm Tĩnh nhất định sẽ xuất hiện. Ngay trong lúc hắn còn chưa kịp chuẩn bị bất luận điều gì thì Tưởng Thần và Lâm Tĩnh lại gặp nhau. Chuyện kể tiếp phát triển như thế nào Tưởng Chính Bắc cũng không dám xác định.

Ngồi trong xe, hai người đều có tâm sự. Cuối cùng vẫn là Tưởng Thần nhin không được hỏi trước. “Ba ba, đó là.. mẹ con sao?”

Tưởng Chính Bắc nhủ mảy, hấn nắm chặt vô-lăng một chút rồi ngay lập tức buông lỏng ra, “Giật mình lắm sao?”

Kỳ thật Tưởng Thần cũng không quá giật mình, lúc trước ông nội đã nói cho cậu biết mẹ cậu đã về nước. Là do cậu vẫn luôn không muốn xem địa chỉ ở phía sau tấm ảnh kia. “Ba ba cũng biết chuyện mẹ trở về sao?”

“Biết một chút.”

“Vậy ba và mẹ vẫn luôn liên lạc với nhau sao?”

Tưởng Chính Bắc quay đầu liếc mắt nhìn Tưởng thần. Hấn phát hiện ánh sáng mập mờ trong đôi mắt cậu. Tưởng Chính Bắc không biết Tưởng Thần đang suy nghĩ gì trong đầu. Vì đề phòng cậu hiểu lầm, hấn liền lắc đầu nói, “Không có, ba gần đây cũng mới biết thôi.”

Nghe Tưởng Chính Bắc nói như vậy, trong lòng của Tưởng Thần vẫn rối bời như trước. Cậu không phải không thích mẹ mình, mà ngược lại có đôi khi cậu cũng sẽ tưởng tượng mẹ cậu đang ở bên cạnh cậu. Thế nhưng về phương diện khác.. sau khi dần dần nhận ra tình cảm của mình, cậu biết.. cậu yêu ba ba cậu. Cho nên cậu không muốn bất kỳ kẻ nào cướp đi người ba ba thuộc về cậu. Nếu cậu bị bắt buộc phải lựa chọn giữa mẹ và ba ba, cậu hiển nhiên sẽ chọn ba ba.

Bởi vì không có bất kỳ người nào có thể quan trọng hơn người đàn ông này.

Mấy chương sau càng ngày càng dài, tại sao ah ah ah!! *ngẩng đầu nhìn trời*

39. Chương 39

Nhà ga thành phố A.

Thư Lăng đem hành lý của mình để trên mặt đất. Y khó chịu mà xoa xoa cái cổ. Ngồi trên xe lửa hai ngày một đêm, hơn nữa vì không còn vé giường nằm mà y đành phải mua vé ghế cứng ngồi trở về đây. Hiện giờ cả người y đều mệt mỏi, ngay cả ngón chân cũng đã sưng lên.

Tuy ở đây không lạnh như ở nông thôn. Nhưng thời tiết giá rét này vẫn khiến cho Thư Lăng hắt hơi một cái. Y lấy di động ra nhìn, trên màn hình vẫn trống không như trước. Ánh mắt của Thư Lăng ảm đạm, y đưa tay bắt xe taxi.

“Alo, Chính Bắc.”

“Tôi hiện giờ đang ngồi xe.”

“Ừ, tôi đang đi qua đó.”

“Cậu nén bị thương...”

Thanh âm cuối của Thư Lăng bắt tri bắt giác kéo dài. Những chuyện xảy ra ở Tưởng gia vài năm nay, y vẫn thường nghe Âu Tề nhắc đến. Tưởng Chính Bắc giúp Tưởng Chính Đông bảo vệ Tưởng gia. Tưởng thị đổi chủ, cuối cùng là Tưởng lão gia tử mất. Trong nhà liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu là ai gặp phải cũng đều có thể suy sụp. Hơn nữa với tính cách của Tưởng Chính Bắc, cho dù tan nhà nát cửa hấn cũng chỉ tự nuốt trong lòng. Vì thế, dù hiện giờ gặp phải chuyện đau thương như vậy hấn cũng sẽ không bao giờ chịu nói ra.

Cúp điện thoại Thư Lăng dựa lưng lên ghế, y ngăn người nhìn ra cửa sổ. Tài xế vừa lái xe vừa nói, “Cậu từ nơi khác trở về ah’?”

“Ah, đúng vậy.”

“Hiện giờ ngồi xe lửa rất mệt có phải không?”

“Vâng.”

“Cậu kết hôn ah? Sao không thấy người nhà đến đón cậu?”

Thư Lăng cúi đầu hai mắt lại nhìn màn hình điện thoại. Động tác này của y liền bị tài xế xe thấy được, ông cười nói, “Cãi nhau với vợ cậu ah? Sao không gọi điện thoại cho cô ấy, nói không chừng cô ấy đang lo lắng cho cậu đó.”

“Thật ra thì cũng không có...”

Tài xế vui vẻ cười nói, “Người trẻ tuổi là như vậy, chờ đến khi lớn tuổi rồi mới hiểu được cãi nhau chính là đang lãng phí thời gian. Chờ đến khi cậu chán chính muốn ở bên cạnh một người trải qua cuộc sống bình yên, thì liền phát hiện ông trời đã không còn để lại nhiều thời gian cho các cậu nữa.”

Những lời này đâm trúng trái tim yếu ớt của Thư Lăng.

Lúc trước y không rõ tình cảm của mình đối với Diệp Phong, làm cho hai người xảy ra những mâu thuẫn trong quá khứ. Sau đó y ra sức đuổi đến nông thôn, tưởng rằng có thể chứng minh y thật sự yêu hắn. Nhưng Diệp Phong lại chẳng quan tâm đến y. Có đôi khi Thư Lăng hoài nghi trong lòng, có phải Diệp Phong vì yêu y quá sâu đậm, nên hắn dự định không bao giờ tha thứ cho y hay không.

Trước khi đi, Thư Lăng cố ý đi theo Diệp Phong nói lời tạm biệt. Nhưng thái độ của đối phương lúc đó cũng chỉ thờ ơ không nóng không lạnh. Cuối cùng hắn nói với y một câu bảo trọng. Trong lòng Thư Lăng rầu rĩ, có đôi khi Diệp Phong làm cho y tức giận đến muốn ngắt xiu. Nhưng đảo mắt một cái đối phương liền đứng ở bên cạnh y. Hắn yêu y sâu sắc nhiều năm như vậy, nhất định là đã nhẫn nại chịu đựng khổ sở hơn y hiện giờ rất nhiều.

Xin lỗi cũng đã nói, giải bày tâm sự cũng đã làm. Thư Lăng cũng không biết mình còn phải làm như thế nào nữa. Hai người đã giằng co như vậy ba năm. Y thật không biết mình còn có thể kiên trì tiếp tục nữa hay không. Thời điểm xe lửa xảy ra trục trặc không may trên đường về thành phố, y rất muốn gọi điện thoại cho Diệp Phong. Nhưng y lại sợ phải nghe giọng nói lạnh như băng của đối phương, sợ hắn không nhận cuộc gọi của mình. Y dù sao vẫn là Thư Lăng, trong lòng y vẫn tồn tại sự kiêu ngạo.

“Đến rồi người trẻ tuổi.”

Thư Lăng trả tiền nói lời cảm ơn với tài xế. Sau đó y đem hành lý xuống xe, y không về nhà của mình mà đi đến nhà của Tưởng Chính Bắc. Dựa theo lời chỉ đường trong điện thoại của Tưởng Chính Bắc, Thư Lăng rất nhanh đã tìm thấy nhà của hắn. Nhưng không nghĩ tới người mở cửa cho y lại là Âu Tề.

“Xem ra cậu chui đầu đến nông thôn ở ba năm nhưng cũng không biến thành kẻ ngốc nghếch ah?” Cảm lấy hành lý của Thư Lăng, Âu Tề mở miệng trêu ghẹo.

Tưởng Thần lấy giày mang trong nhà đưa cho Thư Lăng, “Chú Thư Lăng mang đôi này đi.”

“Cảm ơn.”

Ba năm không gặp, Tưởng Thần từ một cậu nhóc gầy yếu bị người ta nói vài câu liền thẹn thùng, hiện giờ đã trưởng thành thành một cậu thiếu niên xinh đẹp nhả nhận mang theo chút khoảng cách. Tưởng Chính Bắc thương cậu bao nhiêu hiện giờ chỉ cần nhìn một chút liền có thể hiểu được.

Đem nước ấm đưa cho Thư Lăng, Âu Tề nhiệt tình thúc giục y ngồi xuống ghế sofa. Âu Tín cũng đi đến ngồi đối diện với Tưởng Chính Bắc. Âu Tề niềm nở đi tới trước mặt Thư Lăng bắt chuyện, y giống như không thể chờ đợi được liền hỏi, “Sao có mình cậu về đây vậy? Diệp Phong đâu?”

“Cậu ấy...” Thư Lăng dừng một chút nói, “Trong trường học khá bận rộn nên cậu ấy không rời đi được.”

“Thôi dẹp đi, ở cái khe tuổi đó thì có gì để bận chứ? Chẳng lẽ là vì mấy đứa học sinh ở đó mang cừu đến lớp nên Diệp Phong phải chạy đi tìm?”

Thư Lăng nghe y trêu đùa liền bật cười, “Cậu đừng nói nữa, lúc đó quả thật đã lạc mất con cừu ấy, làm cho nữ sinh kia bị doạ hoảng hồn. Toàn bộ giáo viên trong trường phải ra ngoài tìm con cừu đó. Kết quả nó lại chạy lên sườn núi ăn cỏ, tôi cũng không còn cách nào khác đành phải đi theo. Sau cùng mới bắt được con cừu đó mang về.”

“Thư Lăng cậu cần gì phải vậy chứ?”

Thư Lăng nghiêng đầu nhìn y, “Cậu có ý gì?”

“Không có ý gì, cậu coi như tôi nói lung tung đi.” Âu Tề bĩu môi, lúc này Âu Tín ngồi ở đối diện tiếp lời anh mình, “Thư tiên sinh ở nông thôn hỗ trợ giảng dạy cảm thấy thế nào?”

“Tôi cũng không biết nên nói sao, chỉ có thể nói những học sinh ở đó xem thành phố như thiên đường.” Nghĩ đến Diệp Phong khi còn nhỏ cũng từng trải qua cuộc sống như vậy, trái tim của Thư Lăng liền đau nhói. Y lúc trước giúp đỡ Diệp Phong học xong đại học hoàn toàn là xuất phát từ trách nhiệm của một người thầy giáo. Nhưng sau khi nhìn thấy những đứa trẻ ở nông thôn y liền hiểu được vì sao Diệp Phong lại cảm kích y như thế.

Một người thanh niên tâm cao khí ngạo nhưng lại bởi vì tiền mà bất đắc dĩ cúi mình.

“Thư Lăng, cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Ah? Thật ngại quá, vì ngồi xe lửa lâu nên tôi có chút mệt.”

“Tôi hỏi cậu dự định khi nào trở về đây?”

“Không bao lâu nữa, cũng sắp đến thời hạn rồi.”

“Vậy còn Diệp Phong?”

“Cậu ấy.. hẳn cũng sẽ trở về đi.”

Tuy rằng đi hỗ trợ giảng dạy là một chuyện tốt nhưng trường học cũng có quy định riêng. Sau khi đi hỗ trợ giảng dạy ba năm, tất cả giáo viên đều phải về trường báo cáo công tác một lần.

Âu Tề nhíu mày hỏi, “Cái gì mà hẳn chứ? Hai người các cậu hiện giờ sao rồi? Đừng nói ba năm rồi mà cậu vẫn chưa thu phục được cái tên bướng bỉnh đó nha?!”

“Tính tình của tiểu Phong không xấu.”

Âu Tề lú lờ, “Đây là trọng tâm câu hỏi của tôi sao? Thư Lăng, cậu hiện giờ rốt cuộc đang tính toán gì ah?” Cậu còn bao nhiêu cái ba năm để tiêu phí cho cậu ta đây?”

Âu Tín thấy tinh thần của Thư Lăng rất kém liền đi tới ôm lấy thắt lưng của Âu Tề, hắn kéo y ngồi lên ghế sofa. “Thân thể của Thư tiên sinh đang mệt mỏi, anh đừng vây xung quanh anh ấy như vậy.”

“Anh đang quan tâm cậu ấy mà!”

“Anh quan tâm đến em là được rồi.”

Âu Tề xấu hổ quay đầu nhìn Âu Tín, y kích động mà gạt bàn tay đang ôm eo mình ra, “Em ngồi qua một bên đi, tiểu Thần vẫn còn ở đây đó.”

Tướng Thần cong hai mắt cười nói, “Tình cảm của chú Âu Tề và chú Âu Tín thật tốt.”

Hai anh em nhà họ Âu ngồi ở bên cạnh tiếp tục “tương thân tương ái”.

Thư Lăng nhìn Tướng Chính Bắc nói, “Chính Bắc, lát nữa tôi đến viếng cha của cậu.”

Tướng Chính Bắc gật đầu.

Vì lo lắng cho tinh thần của Thư Lăng không tốt, nên Tướng Chính Bắc đã tự mình lái xe đưa y đến đó. Trên đường Thư Lăng thỉnh thoảng nói hai câu, y luôn tỏ ra mình rất vui vẻ. Nhưng Tướng Chính Bắc vẫn nhìn ra được sự ảm đạm cùng mệt mỏi trong mắt của Thư Lăng.

“Thật xin lỗi, ngồi hai ngày xe lửa nên tôi có chút mệt mỏi.”

“Là tôi nên nói xin lỗi mới phải, đã phiền cậu trở về đây một chuyến.”

“Cậu nói gì vậy, chúng ta là anh em đương nhiên tôi phải quay về chứ.”

Tưởng Chính Bắc bị hai từ anh em này của Thư Lãng chọc cười, khoé miệng hần không nhịn được cong lên.

“Cậu cười cái gì ah’?”

“Tiếng phở thông của cậu hình như có chút biến vị.”

“Ah?! Cậu nói thật sao?!”

“Không sao đâu, chỉ một hai từ thôi, cậu trở về đây một khoảng thời gian thì sẽ hồi phục như cũ.”

Thư Lãng mặt mũi cúi đầu, “Chính Bắc, cậu nói xem tôi có phải đã làm sai gì không.”

“Cái gì cũng không làm mới là sai.”

“Nhưng.. cậu ấy chán ghét tôi...” Trước kia Diệp Phong cũng không đối xử với y như vậy. Ba năm nay, hần không chạm vào y lần nào. Thư Lãng cảm thấy trái tim mình đã bắt đầu nguội lạnh.

“Cậu ta là học trò của cậu, cậu ấy thích gì, nghĩ gì muốn gì, cậu hần rõ ràng hơn tôi.”

“Tôi không biết, thật không biết...”

Tưởng Chính Bắc thở dài, “Thư Lãng, cậu từ khi nào trở nên thiếu tự tin như vậy ah’?”

“Chính Bắc, tôi đã gần ba mươi hai tuổi rồi, còn tiểu Phong mới hai mươi bảy tuổi thôi. Cậu ấy hiện giờ còn rất trẻ, ngay cả nơi bảo thủ như nông thôn cũng có vài cô gái lớn mật bày tỏ tình cảm với cậu ấy. Tôi hiện giờ.. đã già rồi..”

“Nếu cậu còn nghĩ như vậy thì đừng trách tại sao Diệp Phong lại không thêm để ý đến cậu.”

Thư Lãng mở to hai mắt mờ mịt nhìn Tưởng Chính Bắc, “Chính Bắc, cậu có ý gì?”

Tưởng Chính Bắc lấy điện thoại di động từ trong túi của Thư Lãng ra, rồi ném về phía y. “Gọi điện thoại cho cậu ấy đi.”

“Gọi điện thoại?”

“Dem những lời cậu vừa nói lúc nãy lặp lại một lần cho Diệp Phong nghe.”

Thư Lãng bỏ di động xuống, “Chính Bắc, cậu đùa với tôi sao?”

Tưởng Chính Bắc cong cong khoé môi nhưng không nói thêm gì.

Bái tể Tưởng lão gia tử xong Tưởng Chính Bắc chở Thư Lãng về nhà. Căn nhà ba năm không ai ở hiện giờ chỉ có bụi cùng mùi đất. Trong phòng khách vẫn còn đồ vật mà y chưa kịp chỉnh lý sau khi vội vàng rời đi. Thư Lãng không thể không tổng vệ sinh cả căn nhà. Đối diện với những toà lâu đài của bọn côn trùng, cùng với đèn điện không cách nào sáng lên được. Thư Lãng dựa vào cửa sổ ở ban công nghịch di động, Diệp Phong...

Diệp Phong...

Là vì y lúc đó quá bối rối nên mới không thổ lộ rõ ràng với hần sao? Nhưng khi đó hần rõ ràng nói yêu y, tại sao lúc sau hần vẫn luôn duy trì khoảng cách với y? Diệp Phong rốt cuộc đang nghĩ gì ở trong lòng...

*

Cúp điện thoại, Tưởng Chính Bắc mở email mà hần vừa nhận được. Ngón tay hần cầm chuột trượt xuống máy tính bỗng dừng lại.

“Cuối tuần này có rãnh không? Hẹn gặp ở quán cafe ở phía thành đông.”

Sắc mặt của Tưởng Chính Bắc có chút âm trầm. Đối phương hiện giờ đã ra chiều, còn hần phải làm gì? Hần tuyệt đối sẽ không buông tay Tưởng Thần. Tưởng Chính Bắc đang trầm tư suy nghĩ đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tưởng Thần lộ đầu vào, khuôn mặt cậu tươi cười đi đến gần hần.

“Ba ba? Đã khuya rồi, con đem sữa đến cho ba ba nè.”

“Ngoan.”

Tướng Chính Bắc cầm ly sữa trong tay, phát hiện Tướng Thần đã làm nóng ly sữa, độ ẩm thích hợp vừa lúc có thể uống được ngay. Tướng Chính Bắc uống một hơi cạn sạch, hần cười trả lại ly sữa cho Tướng Thần, “Lại đây ngồi với ba một lát đi.”

Dựa vào ***g ngực của Tướng Chính Bắc, Tướng Thần nhìn ba chồng tài liệu cao như núi trên bàn liền cảm thán hỏi. “Tối rồi mà ba phải xem nhiều tài liệu như vậy sao?”

“Không có, ba đã làm xong rồi.”

“Nhưng mà tinh thần của ba ba không được tốt lắm, ba vẫn nên đi ngủ sớm đi.”

Tướng Chính Bắc cười, hần đem đầu mình vùi vào cổ Tướng Thần hít lấy mùi hương của cậu. “Chỉ cần có con ở bên cạnh, dù ba mệt mỗi tối đâu cũng sẽ không sao hết.”

“Ba ba...”

Tướng Chính Bắc cúi người hôn lên đôi môi quyến rũ mà hần đã nhiều lần nhắm nháp. Hần ôm lấy cậu, kéo người cậu đến gần hần. Tướng Thần liền thuận thế ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc. Hai người hôn càng ngày càng kịch liệt. Tướng Thần cảm thấy toàn bộ cơ thể mình như bắt đầu nóng lên, nóng quá...

Trong mũi đều là hơi thở của Tướng Chính Bắc. Cả người Tướng Thần giống như bị nước biển nhấn chìm. Chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, lạc vào trong thế giới của Tướng Chính Bắc.

Tướng Thần ngẩng đầu, hai mắt cậu mông lung nhìn hần, “Ba ba, con có chút nóng.”

“Không sao, lát nữa sẽ hết.”

Tướng Chính Bắc lưu luyến buông người trong ngực ra. Hần chỉnh lại quần áo vừa bị hần làm lộn xộn. “Con đi ngủ đi.”

Tướng Chính Bắc dựa lưng lên ghế, hai tay hần nắm thật chặt. Dục vọng của hần đối với con hần càng ngày càng gia tăng. Có đôi khi chỉ cần nhìn thấy cậu hần đã miệng khô lưỡi nóng, càng không cần phải nói đến lúc cậu vừa mới tắm xong. Mái tóc ướt dán hai bên má hoà hợp với từng giọt nước. Những hình ảnh đó luôn làm cho Tướng Chính Bắc thất thần. Giống như vừa rồi, đôi môi hé mở đó bị hần hôn đến đỏ bừng, hai mắt mông lung nhìn chăm chú hần. Tướng Chính Bắc thật hận không thể ngay lập tức đem con mình nuốt vào bụng.

Tướng Thần là con trai của hần, cậu chỉ có thể thuộc về hần.

Sự chiếm hữu gần như điên cuồng của Tướng Chính Bắc hoàn toàn bộc lộ trong căn phòng không người.

40. Chương 40

Thư Lăng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo thì đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện không biết mình từ lúc nào đã nằm trên giường. Đèn ở ngoài phòng khách vẫn còn sáng. Thư Lăng trong lúc mông lung nghe thấy có tiếng người. Y giương mắt nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng, giờ này còn ai đến nhà y?

Phản ứng đầu tiên của Thư Lăng chính là nghĩ đến nhà mình có trộm. Tuy bảo an khu này không tồi, nhưng dù sao căn nhà này cũng đã không có ai ở ba năm. Buổi chiều khi trở về y cũng đã sơ ý không xem xét đồ vật trong nhà còn hay mất.

Thư Lăng thuận tay cầm lấy vợt tennis trong tủ quần áo, y có chút khấn trương đi ra ngoài.

Thư Lãng đi đến phòng khách mới phát hiện không có ai ở đó. Y sững sốt một chút, chợt ý thức được thanh âm kia truyền đến từ nhà bếp. Nhà bếp có gì để trộm chứ? Chẳng lẽ tên trộm này dúi đến nỗi phải vào nhà bếp nấu mì ăn?

Ngay lúc Thư Lãng đang cảm thấy kỳ lạ thì “tên ăn trộm” quả thật bưng một tô mì nóng hầm hập từ trong nhà bếp đi ra. Thư Lãng theo phản xạ giơ vợt tennis lên. Nhưng ngay lúc y nhìn thấy gương mặt của người kia, tay cầm vợt tennis của y liền ngừng lại giữa không trung, “Cậu... cậu..”

Diệp Phong hiện giờ đang mặc một chiếc áo len màu xám, trên lưng đeo tạp dề hình phim hoạt hình của Thư Lãng. Hắn nhìn y cười cười, “Tôi vừa trở về nên có chút đói bụng.”

“Cậu.. cậu vừa trở về?” Thư Lãng lúc này mới nhìn thấy đồng hành lý ở trước cửa. “Cậu sao lại trở về?”

Diệp Phong ngồi trên ghế sofa ăn mì, hai mắt hắn vẫn nhìn tư thế giơ cao vợt tennis của Thư Lãng, “Anh cầm vợt tennis làm gì vậy? Muốn ra ngoài vận động ah?”

“Ah?! Tôi khi này còn tưởng...” Thư Lãng buông vợt tennis xuống nhìn gương mặt ăn mì đầy thích ý của Diệp Phong, “Sao cậu lại đón xe lửa trở về đây trễ như vậy? Có việc gì gấp sao?”

Động tác ăn mì của Diệp Phong ngừng lại, hắn ngừng đầu nhìn y, “Tôi lo lắng cho anh nên mới về đây.”

Thư Lãng nghe Diệp Phong nói xong liền hoảng sợ, y tròn tròn hai mắt không thể tin được mà nhìn hắn. “Tôi nghĩ cậu không muốn gặp tôi.”

“Thật xin lỗi.”

Hai mắt Diệp Phong nghiêm túc chuyên chú nhìn Thư lãng. Y không hiểu vì sao hắn lại nói xin lỗi, y có chút bối rối. Diệp Phong rốt cuộc có ý gì? Thích hay là không thích, sao lại nói xin lỗi chứ?

“Ý của cậu là gì?”

“Thật xin lỗi, tha thứ cho tôi là một kẻ vừa tự ti vừa nhát gan. Ngay từ đầu tôi biết trong tim anh đã có người khác, nhưng tôi lại cố chấp xảy ra quan hệ với anh. Rõ ràng tôi cái gì cũng không làm, ngay cả tâm ý của mình cũng không dám thổ lộ. Nhưng không biết lại lấy đầu ra tự tin muốn làm cho anh cảm động. Tôi vẫn luôn tự dằn vặt bản thân mình, cảm thấy anh mới là người có lỗi với tôi. Cuối cùng tôi không thể nhẫn nhịn được thêm, sau khi thổ lộ với anh tôi đã kích động chạy đi. Về sau anh lại đến tìm tôi, trong lòng tôi lúc đó mừng như điên. Nhưng tôi vẫn không thể nào quên được lúc anh từ chối tôi. Thẳng cho đến hôm đó anh nói anh thích tôi...” Diệp Phong chậm rãi đứng dậy đi tới gần người hiện giờ đã ngây ngốc. “Thư Lãng, tôi rất sợ hãi. Tôi luôn tự hỏi anh có thật sự thích tôi không, hay chỉ đơn thuần là vì thói quen ỷ lại vào một người đột nhiên không còn ở bên cạnh..”

“Diệp Phong...”

“Thật xin lỗi vì đã để cho anh ở nông thôn cùng với tôi lâu như vậy.”

Thư Lãng chợt đẩy người kia ra, y cau mày hỏi hắn, “Diệp Phong, cậu rốt cuộc có ý gì? Cậu còn yêu tôi sao?”

“Tôi vẫn luôn yêu anh, tôi chỉ yêu một mình anh thôi Thư Lãng.”

“Vậy vì sao ba năm nay cậu luôn lạnh nhạt với tôi?” Thư Lãng hỏi vấn đề này làm cho Diệp Phong không biết nên trả lời như thế nào.

“Nông thôn dù sao cũng không giống như thành phố. Những người ở đó khá bảo thủ. Vừa mới bắt đầu tôi cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng cho tới một ngày chủ nhiệm cố ý đến hỏi tôi về mối quan hệ của chúng ta. Giọng điệu nói chuyện của hắn làm cho tôi cảm thấy không thoải mái. Thư Lãng, anh không biết anh có bao nhiêu quyền rũ. Tôi biết anh tới nơi đó hỗ trợ giảng dạy là vì tôi. Nhưng dù sao chuyện của chúng ta cũng liên quan đến thanh danh và an toàn của anh ở trường học, vì thế tôi mới lãnh đạm với anh.”

“Cậu nói chủ nhiệm, hắn...? Cậu thấy tôi sẽ để ý đến lời nói của người khác sao?” Thư Lãng há miệng thở dốc, chuyện này cũng quá buồn cười đi?

“Anh không quan tâm nhưng tôi để ý. Anh là vì tôi nên mới phải đến nông thôn, tôi không thể để cho anh bị cuốn vào những chuyện phiền phức đó.” Giọng nói của Diệp Phong rất bình tĩnh. Ba năm trôi qua, hắn đã không còn là người thanh niên mỗi khi kích động sẽ nóng nảy gào to như lúc trước. Hắn đã có sự phán đoán của mình, và cũng có ý muốn bảo vệ Thư Lăng. Một người khi đã có nhược điểm thì liền sẽ có uy hiếp. “Nhìn anh mỗi ngày luôn không vui tôi thật sự cũng không thể nào chịu được. Anh có biết tôi muốn ôm anh nhiều như thế nào không Thư Lăng.”

Thư Lăng bị ánh mắt nóng bỏng của Diệp Phong làm cho xấu hổ. Y bất giác lui về phía sau một bước. Diệp Phong cười khở liền vươn tay ngăn y lại. “Anh có đồng ý tha thứ cho tôi không?”

“Thế nhưng.. tại sao lúc cậu muốn về thành phố A lại không gọi điện thoại cho tôi?”

“Lúc anh đi rồi tôi mới bắt đầu cảm thấy lo lắng, nên đã ngay lập tức xin nghỉ phép với trường học. Nhưng không nghĩ tới xe lửa đi đến nửa đường lại bị chặn lại ở ngọn núi, di động của tôi cũng hết pin.”

“Thật vậy sao?”

Diệp Phong bắt đầu nhìn chiếc điện thoại đang sập pin ở góc tường. “Không tin anh có thể kiểm tra. Lúc đầu tôi có gọi điện thoại cho anh, nhưng hình như lúc đó anh đã rời khỏi ngọn núi, tín hiệu không kết nối được nên tôi đã không thể gọi cho anh. Bị kẹt lại đó tôi thật lo lắng, cũng may sau đó xe lửa đã tiếp tục chạy.”

Thư Lăng cũng nhìn chiếc điện thoại di động đang sập pin ở góc tường chợt loé lên. “Diệp Phong, tôi có chút hỗn loạn..”

“Tôi hiểu.”

“Tôi đi ngủ một chút.”

Diệp Phong gật đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Lăng nhìn thấy Diệp Phong đang đứng hút thuốc ở ban công, y giật mình cảm thấy bản thân như đang nằm mơ. Thư Lăng lấy mắt kính ở đầu giường đeo vào, y bất mãn nói, “Tôi đã nói cậu không được hút thuốc lá ở trong nhà. Sao cậu lại không nghe? Đêm qua cậu không phải...”

Giảng đến đây Thư Lăng đột nhiên sững sốt một chút.

Diệp Phong tắt điếu thuốc đi tới gần Thư Lăng, hắn cúi đầu hôn y một cái. “Đã tỉnh?”

“Ừ.”

“Anh bị sốt, nằm xuống trước đi. Tôi đã gọi điện thoại hỏi kênh dự báo thời tiết và tuyến đường giao thông. Xe lửa vẫn chưa thể chạy vào đường núi, trường học nói chúng ta tuần sau hãy trở về.”

“Ừ.”

“Đói bụng không?”

Thư Lăng lắc đầu.

Diệp Phong đắp chăn cẩn thận cho y, “Bên ngoài tuyết rơi, anh ngủ thêm chút đi.”

“Tuyết rơi àh’?”

“Muốn ngắm sao?”

Dĩ nhiên một người đàn ông hơn ba mươi tuổi sẽ không bao giờ chịu thừa nhận mình thích tuyết, thứ mà những cô gái trẻ thường yêu thích. Thư Lăng hiển nhiên không trả lời, Diệp Phong cười cười, hắn đem chăn bọc cả người Thư Lăng lại sau đó bế y lên.

“Cậu làm gì vậy?!”

“Bé anh đi ngắm tuyết.”

“Uy! Diệp Phong!” Trời bên ngoài đã sáng, hiện giờ còn bọc chăn ra đó thì rất dễ bị người ta trông thấy!

“Không phải anh nói anh không để ý sao? Ánh mắt của người khác đó.”

“Cậu đang cười nhạo câu nói tồi qua của tôi sao?” Nhìn ánh mắt đùa giỡn của Diệp Phong, Thư Lăng liền đỏ mặt.

“Tôi hiện giờ rất muốn đùa giỡn, nhưng đáng tiếc anh bị sốt.”

“Cầm thú!”

*

Đứng ở trước quán cafe, ánh mắt sắc bén của Tưởng Chính Bắc đã ngay lập tức nhìn thấy đối phương.

Hôm nay Lâm Tĩnh mặc một chiếc áo lông choàng, cô mang kính đen, mái tóc dài xoã ngang vai. Lâm Tĩnh nhìn thấy Tưởng Chính Bắc tiến vào, trên mặt cô vẫn như trước nở một nụ cười mang theo sự thân thiết cùng hiền hoà. “Ồ đây, tôi còn tưởng anh sẽ không đến.”

“Vậy ngược lại làm cho cô thất vọng rồi.”

Lâm Tĩnh lấy một viên đường bỏ vào ly cafe của mình, cô cười nói, “Anh lúc nào không làm cho tôi thất vọng.”

Lời nói này có ẩn giấu thâm ý khác, Tưởng Chính Bắc nhướn mày nhìn cô, “Không biết cô tìm người luôn làm cho cô thất vọng này để làm gì?”

Lâm Tĩnh bật cười một tiếng, “Thật xin lỗi, tôi thất thố rồi. Anh thật sự không giống với trước kia. Ngày xưa tôi luôn vây xung quanh anh, đi theo anh, tất cả mọi chuyện đều nghe anh. Nhưng tôi chỉ kiên trì một việc duy nhất.. không nghĩ tới kết quả lại là như vậy...”

Tưởng Chính Bắc bình tĩnh quan sát sắc mặt của người phụ nữ trước mặt mình. Hiện giờ Lâm Tĩnh đã hoàn toàn không giống như trước kia. Cô không còn là cô gái đơn thuần theo đuổi tình yêu của mình nữa. Một người khi đã có vết thương trong lòng luôn sẽ trưởng thành rất nhanh. Lâm Tĩnh cũng không ngoại lệ, cô hận hấn, Tưởng Chính Bắc có thể cảm nhận được điều đó.

“Nói đi cô muốn gì?”

“Để Tưởng Thần theo tôi một năm.”

“Cái gì?”

Lâm Tĩnh cười nói, “Tôi sang năm sẽ chuẩn bị kết hôn, trước khi đó tôi muốn ở cùng với Tưởng Thần một khoảng thời gian. Yên tâm đi, tôi biết anh có quyền giám hộ Tưởng Thần, tôi muốn cướp cũng không cướp được. Tôi chỉ hy vọng anh hãy thông cảm cho một người mẹ như tôi. Chính Bắc, anh đừng quên lúc trước tôi đã mạo hiểm tính mạng của mình để sinh ra nó.”

Tưởng Chính Bắc khẽ nhíu mày, để Tưởng Thần đi theo Lâm Tĩnh một năm? Điều này làm sao có thể.

“Cô muốn kết hôn? Vậy tiểu Thần sẽ ở đâu với cô?”

“Paris, Charles là người Pháp. Chúng tôi sẽ kết hôn ở đó, tôi muốn tiểu Thần sẽ ở cùng tôi trong khoảng thời gian này.”

Người phụ nữ này điên rồi, cô ta muốn mang Tưởng Thần ra nước ngoài.

“Nó sắp phải thi học kỳ rồi, thời điểm hiện giờ rất quan trọng.”

“Paris là thành phố nghệ thuật, ra ngoài mở mang tầm mắt đối với tương lai của nó có lợi chứ không có hại.”

“Chuyện này tôi không thể làm chủ, tôi phải về hỏi ý kiến của tiểu Thần.”

Lâm Tĩnh cười khê, “Cũng có chuyện anh không thể tự làm chủ sao? Xem ra Tưởng lão tiên sinh nói không sai, tiểu Thần thật sự đã làm cho anh thay đổi rất nhiều. Nói thật hiện giờ tôi cảm thấy anh giống như một người xa lạ. Không có chỗ nào làm cho tôi liên tưởng đến cậu thanh niên mười bảy tuổi kia.”

“Chúng ta không thể dùng danh nghĩa làm cha mẹ của tiểu Thần mà khống chế cuộc đời của nó. Tiểu Thần đã mười bảy tuổi, nó có tự chủ và quyền quyết định riêng của mình.”

“Anh tự tin cho rằng nó nhất định sẽ chọn lựa ở bên cạnh anh sao?” Lâm Tĩnh uống một ngụm caffe nói. Cô hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Tưởng Chính Bắc. “Một đứa trẻ bình thường có tình cảm như thế nào với mẹ nó anh nên hiểu rõ. Chúng ta cược bằng bản lĩnh đi.”

Nhìn ly caffe đã nguội lạnh, Tưởng Chính Bắc đỡ trán đứng dậy. Lúc hắn dự định đi tính tiền thì bồi bàn nói caffe đã được thanh toán. Tưởng Chính Bắc thở hắt ra, hắn biết người phụ nữ này một chút cũng không muốn mình yếu thế.

Khi Tưởng Chính Bắc về nhà, Tưởng Thần đang ở trong bếp bận rộn. Hắn đi đến gần, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cậu. Tưởng Chính Bắc mở nắp nhìn lướt qua món ăn trong nồi. “Con đang làm cái gì vậy?”

“Gần đây con thấy tinh thần của ba ba không tốt, nên con đã mua gà về hầm canh cho ba ba uống.”

Tưởng Chính Bắc cười gõ lên trán cậu, “Con lúc nào học hầm canh vậy?”

“Con là danh sư xuất cao đồ, cha nào con nấy!”

“Theo như lời con nói, nếu con hầm canh không ngon thì là do ba dạy không tốt sao?”

Tưởng Thần chớp chớp hai mắt, nhìn cậu làm vẻ mặt đáng yêu, trái tim của Tưởng Chính Bắc liền mềm mại. Đứa con tri kỷ như vậy làm sao hắn có thể để cho Lâm Tĩnh mang đi. Tuy nói chỉ một năm, nhưng vẫn mạo hiểm quá lớn. Nếu như Tưởng Thần cuối cùng đổi ý không muốn trở về với hắn...

Hắn không thể nào mạo hiểm như vậy.

Trên bàn cơm, Tưởng Chính Bắc hỏi chuyện học hành gần đây của Tưởng Thần. Cậu cảm xúc không cao nói, “Sức khỏe của giáo sư dạo gần đây không tốt, con thấy thầy lúc nào cũng ho khan. Vợ của thầy nói vì thầy lớn tuổi rồi nên thường bị bệnh, nhưng con có chút lo lắng.”

Tưởng Chính Bắc sờ đầu cậu, “Hay là ba tìm một vài bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe cho lão tiên sinh, ngừa bệnh trước?”

“Thật không ba ba?! Ba ba thật tốt!”

“Tiểu Thần, con có ý muốn ra nước ngoài không?”

“Cái gì?” Tưởng Thần cảm thấy khó hiểu, Tưởng Chính Bắc đột nhiên hỏi vấn đề này làm cho trái tim cậu hẫng mất một nhịp.

“Nghe nói ở nước ngoài có rất nhiều danh họa và những tác phẩm nổi tiếng. Con có muốn đi xem thử không?”

“Con không muốn.”

“Sao vậy?”

Tưởng Thần gấp chân gà bỏ vào trong bát cho Tưởng Chính Bắc. “Bởi vì con không muốn rời khỏi ba ba quá xa. Tác phẩm đẹp ở đâu cũng có thể thưởng thức, nhưng rời khỏi nơi này con sẽ không thể nhìn thấy ba ba, con không thích.”

Tưởng Chính Bắc bắt đắc dĩ gập ngón tay gõ đầu cậu, “Nếu là như vậy thì ba cũng sẽ không rời khỏi con.”

“Như thế là tốt nhất.”

Tưởng Chính Bắc cong khoé môi cười vô cùng vui vẻ. Hắn rất thích sự chiếm hữu này của Tưởng Thần. Cảm giác được yêu và được cần này làm cho Tưởng Chính Bắc cảm thấy mình làm gì cũng đều đáng giá.

Dạo này hay có chuyện lừa đảo trên mạng ah' -_-.. ta xem nữa đã bị mất tiền, mọi người nhớ cẩn thận nha :-SS..

41. Chương 41

Tình yêu đến tột cùng là gì, Tưởng Thần cũng không quá hiểu rõ. Khi Tưởng Thần còn nhỏ không có ai kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ cho cậu nghe, cậu cũng không biết kết cục Lương Chức hoá thành hồ điệp. Ấn tượng ban đầu của Tưởng Thần đối với tình yêu cũng chỉ giới hạn trong một cuốn sách giáo khoa mở rộng khi cậu học ngoại khoá. Cậu vẫn còn nhớ câu chuyện mình đọc khi đó tên là “Tàu Titanic”, Jack và Rose gặp nhau chỉ trong vài ngày, nhưng lại có thể hy sinh vì nhau trong giây phút sinh tử.

Khi đó Tưởng Thần vẫn chưa xem qua bộ phim điện ảnh nổi tiếng một thời này. Thậm chí câu chuyện cảm động sâu sắc đó cũng là lần đầu tiên cậu nghe nói. Trước sinh tử tồn vong, con người đa phần đều không thể vượt qua được bản thân mình, họ luôn nghĩ kỹ thậm chí không còn tín nhiệm nhau.

Tưởng Chính Bắc cười khẽ đem khăn tay nhét vào trong tay người bên cạnh, hẩn xoa đầu Tưởng Thần nói, “Con khóc thật giống nữ sinh, coi chừng một lát nữa ra ngoài mắt đều sưng lên.”

Tưởng Thần cầm khăn tay chùi nước mắt, cậu ngại ngùng cúi đầu, “Ba ba, con không bao giờ muốn xem lại bộ phim này nữa.”

“Được được.”

Đèn trong rạp chiếu phim sáng lên, Tưởng Thần kích động trốn vào trong ngực của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Được rồi, chúng ta mau mau chạy nhanh ra ngoài đi.”

Sau khi ăn cơm chiều xong, Tưởng Thần đột nhiên nhiệt huyết dâng trào muốn đi xem phim. Tưởng Chính Bắc không nói hai lời liền lái xe đưa cậu đi xem. Nhưng không nghĩ tới rạp chiếu phim ngày hôm nay lại chiếu những bộ phim cũ. Tưởng Thần nhìn thấy poster Titanic liền không muốn rời bước chân.

“Con thích cái này sao? Vậy chúng ta xem cái này đi.”

Tưởng Chính Bắc đi đến quầy mua vé xem phim cùng đồ ăn vặt. Cô gái bán vé thấy một người đàn ông cao lớn đẹp trai dẫn theo một cậu thiếu niên xinh đẹp, liền nhìn không được lôi kéo người thanh niên bán vé ở bên cạnh nhiều chuyện. “Tớ dám cá bọn họ là người yêu của nhau! Ôn nhu công với nhân thê thụ! Trời ơi! Tớ hoàn toàn không có sức chống cự ah’!!”

Người thanh niên bán vé ghét bỏ tránh khỏi cánh tay đang vươn tới của cô, “Cậu làm ơn bình thường một chút đi! Bọn họ rõ ràng là cha con, vừa rồi tôi còn nghe cậu thiếu niên kia gọi người đàn ông đó là ba ba.”

“A! Còn chơi trò đóng giả nhân vật sao! Thật là lãng mạn mà!”

Người thanh niên không chịu được liền gãi lỗ tai, “Nào cậu rốt cuộc chứa gì vậy hả?”

“Chứa tình yêu!”

Tưởng Chính Bắc không thể tiêu hoá được bộ phim tình yêu này. Hắn rất ít khi xem phim cũng không có hứng thú với thể loại tình yêu. Mấy năm gần đây lượng công việc của Tưởng Chính Bắc quả thật rất nhiều, nên hắn cũng không còn thời gian lui tới những nơi này. Ngay khi bộ phim được chiếu trên màn hình Tưởng Thần liền chăm chú theo dõi. Cậu vẫn còn nhớ rõ kịch bản của bộ phim Titanic trong cuốn sách giáo khoa. Lời thoại của bộ phim này luôn có thể chạm đúng chỗ mềm mại trong trái tim của mọi người.

Tuy tất cả những câu chuyện bi thảm đều có một khởi đầu ngọt ngào. Nhưng cuộc gặp gỡ của bọn họ đã được định trước là sai lầm. Sau đó, ngay trong lúc tất cả mọi người đều đắm chìm trong hạnh phúc thì vận mệnh lại bất ngờ cho bọn họ một đòn nghiêm trọng. Tiếng khóc nức nở cùng thét chói tai trong phim lẫn bên ngoài làm cho Tưởng Chính Bắc có chút không thoải mái mà nhíu mày. Nhưng hắn lại bị thiếu niên ngồi ở bên cạnh lôi kéo tay. Cảm thấy ngón tay của Tưởng Thần lạnh như băng, Tưởng Chính Bắc liền nắm chặt lấy tay cậu, đem bàn tay nhỏ bé ấy bao lại trong tay hắn.

Hai mắt Tưởng Thần có chút phiếm hồng nhìn hắn. Trong bóng đêm, ánh sáng huỳnh quang trên màn hình lớn tối lại, kết thúc một bộ phim cảm động.

“Ba ba.”

Hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, gió lạnh liền thổi qua cổ áo của Tưởng Thần. Tưởng Chính Bắc ôm chặt lấy cậu đi đến ga-ra.

“Nước ấm ở phía sau chỗ ngồi con lấy uống đi.”

Tưởng Thần thuận theo đi lấy nước ấm, Tưởng Chính Bắc vươn tay mở điều hoà trong xe.

“Nhìn con khóc kia, mắt có đau không?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Con không thấy đau, chỉ cảm thấy hơi khô một chút thôi.”

Tưởng Chính Bắc cười nheo mũi cậu, “Không ngờ con lại khóc thành như vậy, sớm biết như thế ba đã không để con xem bộ phim đó.”

“Không sao ah’, bộ phim đó rất hay. Người xem khóc không phải chứng minh bộ phim đó rất tuyệt vời sao?”

Tưởng Chính Bắc bật cười.

“Có phải ba ba cảm thấy nó không có ý nghĩa?”

“Không phải, chỉ là ba không thích xem phim về tình yêu thôi.”

“Ba ba như vậy cho nên tế bào tình yêu mới không phát triển.”

Tưởng Chính Bắc nhướn mày, “Nói như vậy tế bào tình yêu của tiểu Thần rất phát triển sao? Thế mà ba cảm thấy con rất trì độn ah’, con biết cảm giác thích một người rồi sao?”

“Con đương nhiên biết.”

Tưởng Chính Bắc sững sốt một chút, nhưng hắn vẫn cười nói, “Vậy sao? Thế tiểu Thần thích ai? Là bạn cùng lớp ah’?”

“Không phải.”

“Ah? Chẳng lẽ là bạn khác lớp?”

“Ba ba đừng nói lung tung...” Tưởng Thần cũng không biết làm sao giải thích lời mình vừa nói ra. Cậu đành phải ngăn cản Tưởng Chính Bắc không được đặt câu hỏi. Giọng nói của Tưởng Chính Bắc rất bình thản, sắc mặt của hắn cũng giống như thường ngày. Tưởng Thần quan sát vẻ mặt hắn, trong lòng có chút sợ sệt. Cậu không dám nghĩ đến chuyện thăm dò ba ba, vì cậu có chút sợ.

Lâm Tinh xuất hiện, không chỉ làm cho Tưởng Chính Bắc sứt đầu mẻ trán, đồng thời còn làm cho Tưởng Thần cảm thấy khẩn trương. Mẹ cậu đã trở về, bà ấy còn xinh đẹp trẻ tuổi như vậy. Liệu ba ba có thích mẹ cậu thêm lần nữa hay không?

Tuy là ba ba đã nói chỉ muốn ở cùng cậu. Nhưng buổi chiều ba ba lại hỏi cậu có muốn ra nước ngoài hay không. Ba ba muốn đưa mình ra nước ngoài? Hay là ba ba dự định mang mình ra nước ngoài ở cùng với mẹ?

Cho dù là kết quả nào cũng đều khiến cho cả người Tưởng Thần cảm thấy sợ hãi đến phát run. Cậu không muốn! Cậu không cần.

Cậu vất vả lắm mới có được một gia đình ấm áp cùng cuộc sống bình lặng như hiện giờ. Cậu không muốn bị ai phá nát sự bình yên này. Khi Tưởng Thần còn nhỏ, cậu mỗi ngày đều ngóng trông mẹ cậu có thể trở về đón cậu. Tưởng Thần vẫn luôn ngóng chờ, nhưng cho đến cuối cùng phần mong chờ đó lại bị sự cô độc của năm tháng bào mòn.

Sau đó Tưởng Thần nói với mình, không có mẹ cũng không sao, cậu có thể sống một mình, cậu sẽ không sợ hãi.

Ông nội nói mẹ cậu ra nước ngoài du học, vì sao bà ấy ra nước ngoài du học lại không mang theo cậu? Vì sao nhất thiết phải bỏ rơi cậu? Thậm chí bà ấy cũng không thêm đợi người đến đón cậu mà ngay lập tức rời đi? Nghĩ càng nhiều Tưởng Thần càng cảm thấy bóng dáng người mẹ hiền dịu của mình trôi đi rất xa. Cậu vẫn luôn cho rằng mẹ cậu không phải cố ý bỏ lại cậu. Nhưng trên thực tế, bà ấy lại thật sự tính toán ra nước ngoài một mình, cũng không nói với cậu một lời.

“Mẹ của con...”

“Dạ?”

Đột nhiên nghe thấy Tưởng Chính Bắc nhắc đến mẹ mình, Tưởng Thần sửng sốt một chút. Cậu kích động mà quay đầu nhìn hắt, Tưởng Chính Bắc thấy hai mắt cậu mở lớn, bộ dạng như nai con. Hắt càng nghĩ càng cảm thấy chuyện của Lâm Tĩnh vẫn là nên nói với Tưởng Thần, để cho cậu chuẩn bị tâm lý. Chưa kể nếu những lời này nói ra từ miệng của Lâm Tĩnh, chỉ sợ Tưởng Thần sẽ cảm thấy hắt đã giấu giếm cậu điều gì. Tưởng Chính Bắc không thể để cho Tưởng Thần có khúc mắc với hắt, cũng không thể để cho Lâm Tĩnh mang cậu đi.

“Ba ba, ba có chuyện muốn nói với con sao?”

Tưởng Chính Bắc gật đầu nghiêng mặt nói, “Chuyện này rất quan trọng nên ba không muốn giấu con.”

“Là.. chuyện gì?” Trái tim của Tưởng Thần bỗng loạn nhịp, cậu rất sợ Tưởng Chính Bắc nói ra những việc mà cậu không thể tiếp thu được.

Tưởng Chính Bắc dừng xe đậu sang một bên, hắt xoa đầu Tưởng Thần nhìn thẳng vào hai mắt cậu. “Mẹ của con chiều hôm qua đến tìm ba.”

“Mẹ tìm ba?! Mẹ nói cái gì? Ba ba! Ba đừng rời bỏ con! Con không muốn ra nước ngoài!” Vẻ mặt bối rối của Tưởng Thần hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tưởng Chính Bắc. Nhìn đôi bàn tay của Tưởng Thần đang lúi lét kéo hắt giống như sợ hắt sẽ vứt bỏ cậu, khiến cho hắt cảm thấy mình vừa may mắn lại vừa xót xa trong lòng.

“Yên tâm đi, ba sẽ không rời bỏ con. Con ngoan ngoãn nghe ba nói xong đã.”

Tưởng Thần gật đầu.

Tưởng Chính Bắc thở dài bất đắc dĩ nói, “Mẹ con muốn con đến Paris ở cùng với bà ấy một năm.”

“Không muốn.”

“Con không vui sao?” Tưởng Thần gợn gàng dứt khoát cự tuyệt làm cho Tưởng Chính Bắc ngay lập tức cong khoé môi. Không hổ là con của hắt! Tưởng Chính Bắc nở nụ cười nhìn cậu. “Mẹ con dự định sang năm sẽ kết hôn, đối phương là người Pháp. Bà ấy dù sao cũng là mẹ của con, nếu con muốn ở cùng với bà ấy một khoảng thời gian ba cũng sẽ không phản đối.”

“Con chỉ muốn ở cùng với ba ba thôi, ba ba đừng đuổi con đi.”

Tưởng Chính Bắc bật cười nhéo mũi con mình. Tuy hắt đã trù tính mọi chuyện cả đêm, nhưng thẳng thắn cho đến lúc vừa rồi Tưởng Chính Bắc mới biết trong lòng mình khấn nguyện cỡ nào. Hắt sợ Tưởng Thần sẽ rời đi hắt. Ôm lấy thắt lưng con mình Tưởng Chính Bắc ghé vào lỗ tai cậu nói. “Kỳ thật ba cũng không muốn con rời đi. Nhưng Lâm Tĩnh dù sao cũng là mẹ của con, nên ba không muốn trong lòng con có khúc mắc gì với bà ấy. Chuyện năm đó chung quy vẫn là ba có lỗi với mẹ con.”

“Vậy ba còn thích mẹ sao?”

“Huh?” Tưởng Chính Bắc lắc đầu, “Làm sao có thể, huống hồ ba hiện giờ đã có người mình yêu.”

“Cái gì?!” Tưởng Thần cả kinh ngồi thẳng lưng, “Ba ba.. ba ba.. yêu..”

Tưởng Chính Bắc nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu liền nhún nhún mày. Hắt tiến đến gần bên tai con mình xâu xá nói, “Sao lại đột nhiên nói lấp? Con muốn hỏi cái gì?”

“Ba ba đã có người mình yêu sao...”

“Ừ.”

“Người kia.. là ai?” Đa phần là vì có liên quan đến những chuyện lúc nhỏ, nên Tưởng Thần đối với chuyện tình cảm luôn mang theo sự chấp nhất. Vì thế dù cậu biết rõ sẽ hỏi đến vấn đề làm cho mình thương tâm, nhưng Tưởng Thần vẫn không từ bỏ ý định mà hỏi ra miệng.

Nhìn vẻ mặt tò mò cùng mất mát của con mình, tâm tình hôm nay của Tưởng Chính Bắc liền lên đến đỉnh điểm. “Tiểu ngốc nghếch, người ba yêu dĩ nhiên là con rồi.”

“Con?” Tưởng Thần nghiêng đầu, cậu đột nhiên ử rữ mà ngã về vị trí ngồi. “Ba ba gạt con.”

“Ba có lúc nào gạt con chưa?”

“Yêu này cùng với yêu kia không giống nhau...”

Tưởng Chính Bắc cong khoé môi, “Ah? Chỗ nào không giống chứ?”

“Ba ba ngu ngốc!”

Tưởng Chính Bắc rút cuộc nhin không được cười ra tiếng. Trong vòng một ngày mà hắn đã bị con mình mắng ngu ngốc hai lần. Tưởng Chính Bắc cảm thấy bản thân hắn ngày hôm nay đã thu hoạch được rất nhiều thứ kinh hỉ ngoài ý muốn. Bởi vì hiện giờ Tưởng Thần không giống như bình thường. Con hắn là bị phim tình cảm kích thích sao? Không nghĩ tới ngoài trừ chất cồn ra, phim tình cảm cũng có hiệu quả kỳ diệu như vậy.

“Được rồi, ba thừa nhận mình ngu ngốc. Vậy tiểu Thần có thể giải thích cho ba nghe hay không?”

Tưởng Thần đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hắn. Trông thấy đôi mắt của Tưởng Chính Bắc giống như con sói đang muốn cắn nuốt con mồi của mình, trái tim cậu càng đập kịch liệt. Tất cả mọi người khi nhìn người yêu mình đều cảm thấy như vậy sao? Muốn đổi phương là của riêng mình, hận không thể đem người đó hoà lẫn làm một.

“Ba ba..”

“Huh?”

“Ba yêu con thật sao?”

“...” Tưởng Chính Bắc không có lên tiếng, hắn cảm thấy Tưởng Thần vẫn còn chưa nói xong. Tưởng Thần do dự nửa ngày cuối cùng cậu vẫn quyết định hỏi.

“Ba yêu con giống như con trai yêu con gái sao?”

Ánh mắt xâm chiếm của Tưởng Chính Bắc trong chớp mắt trở nên nhu hoà. Hắn chậm rãi đến gần Tưởng Thần, vươn tay nắm lấy cái gáy của cậu, đem cậu ôm vào trong lòng ngực. Tưởng Chính Bắc cảm nhận được thân thể của Tưởng Thần đang run rẩy kịch liệt. Hắn liền nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu. “Tiểu Thần.”

“Ba ba.. con..”

“Không sao, hãy nghe ba nói.” Giọng nói của Tưởng Chính Bắc rất dịu dàng, nếu Tưởng Thần đã bước ra một bước đầu tiên. Hắn sao có thể để cho con mình thừa nhận hết tất cả. “Ba thích con, yêu con, muốn chiếm hữu con. Mỗi ngày ba nhìn con đều mang theo suy nghĩ như vậy. Tiểu Thần hiện giờ đã hiểu lời ba nói chưa?”

Tổ tình rồi ;___;.. cuối tuần ta sẽ post bù chương =))~~ hị hị

42. Chương 42

Trong đời mỗi người đều có một tình yêu làm cho bạn cam tâm tình nguyện vì nó mà cho đi tất cả.

Nằm trong lòng ba ba, trái tim của Tưởng Thần đập kịch liệt. Giọng nói của ba ba thật dịu dàng, lời nói của hắn vẫn còn vang vọng bên tai cậu. Ý của ba ba là..? Ba ba đang nói là...

“Ba ba?”

Bàn tay của Tưởng Chính Bắc vẫn chậm rãi vỗ lưng cậu, “Tiểu Thần, con có hiểu ý của ba không?”

“Ba ba...” Tưởng Thần muốn hỏi lại thôi. Cậu không dám xác định lời nói của Tưởng Chính Bắc có phải là ý kia hay không. Có phải giống như những gì cậu đang suy nghĩ hay không..

Nhìn phản ứng của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc bắt đầu hít một hơi, hần ôm lấy cậu nói rằng, “Tiểu Thần, ba yêu con, ba muốn ở bên con. Giống như nam thích nữ, tựa như phim tình cảm con đã xem qua.”

“Ba ba.” Tưởng Thần cảm thấy hốc mắt mình ướt át, thì ra ba ba cũng có tâm tình giống như cậu. Thì ra ba ba cũng yêu cậu giống như cậu yêu ba ba. Hẳn là của cậu, duy nhất thuộc về cậu. “Ba ba, con yêu ba ba, con muốn cùng ba ba vĩnh viễn ở bên nhau.”

Trên mặt Tưởng Chính Bắc mang theo nụ cười tà mị, “Vậy con có đồng ý làm người yêu của ba không?”

“Ah?”

“Ba hiện giờ muốn hôn con.”

“...”

Tưởng Thần sửng sốt, không rõ vì sao đề tài lại đột nhiên chuyển biến nhanh như vậy. Gương mặt anh tuấn của Tưởng Chính Bắc dần phóng to, Tưởng Thần lảng lảng mở hai mắt thật lớn nhìn người đang tới gần mình. Đôi môi mỏng quyến rũ của đối phương cong lên tạo thành một nụ cười đẹp mắt, thanh âm của Tưởng Chính Bắc trầm thấp nói, “Nhắm mắt lại.”

Đầu lưỡi của Tưởng Chính Bắc cạy mở răng hàm của Tưởng Thần, thuận lợi tiến vào trong. Hắn trực tiếp lướt qua hàm trên của Tưởng Thần, làm cho cậu vừa nhột vừa tê dại. Tưởng Thần rên rỉ ra tiếng, đối phương lại càng hung hãn cắn nuốt cậu. Chiếc lưỡi của Tưởng Chính Bắc công thành đoạt đất đảo qua toàn bộ khoang miệng cậu. Cảm giác bị chiếm hữu lan khắp toàn thân Tưởng Thần.

Cậu chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên cậu rất muốn xem thử biểu tình trên khuôn mặt của ba ba hiện giờ. Hẳn cũng giống như cậu tràn ngập hạnh phúc trong lòng.

Cả hai bốn mắt nhìn nhau, đầu tiên Tưởng Chính Bắc sửng sốt một chút. Nhưng ngay sau đó hắn đột nhiên cầm lấy tay Tưởng Thần, đẩy cậu ngã lên lưng ghế. Tưởng Thần bị hắn đẩy đau liền hô “A” một tiếng, “Ba ba?”

Tưởng Chính Bắc không nói gì, vẻ mặt hắn rất nghiêm túc. Trong ánh mắt của hắn mang theo sóng ngầm của thủy triều. Ánh mắt một tắc lại một tắc quét lên khuôn mặt của Tưởng Thần. Bàn tay của Tưởng Chính Bắc tiến vào bên trong lớp áo dày của Tưởng Thần. Thân thể của đứa bé này hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Dục vọng mỗi thời mỗi khắc đang không ngừng gào thét trong đầu Tưởng Chính Bắc, chiếm hữu đứa bé này, xâm lược đứa bé này. Để cho Tưởng Thần biết tâm tình của hắn, để cho cậu hiểu được sự thống khổ cùng nhẫn nhịn của hắn bấy lâu nay. Nhưng điều quan trọng hơn những điều này chính là.. Tưởng Chính Bắc rất muốn cho con hắn được hạnh phúc. Hy vọng con hắn luôn mang theo nét tươi cười trên mặt. Hy vọng từng biến hoá nhỏ bé trong thế giới của Tưởng Thần đều là vì hắn.

Động tác lén lút của Tưởng Chính Bắc trên người Tưởng Thần càng ngày càng ái muội. Tưởng Thần không ngừng vặn vẹo né tránh ngón tay của hắn, “Ba ba, ba làm gì ah’? Chúng ta nên về nhà đi.”

Lời nói của Tưởng Thần làm cho động tác của Tưởng Chính Bắc ngừng lại. Thật đáng chết! Mình thiếu chút nữa đã muốn đứa bé này trong xe.

“Xem ra ngày mai chúng ta sẽ nhận không ít đơn phạt.”

Khoé môi của Tưởng Chính Bắc mang theo nụ cười, Tưởng Thần cũng cười theo hắn. Hiện giờ cậu đã cảm thấy bầu không khí giữa hai người có chút không giống trước kia. Có lẽ là vì dưới thân phận làm một người con của Tưởng Chính Bắc, cậu còn có thêm một thân phận khác là người yêu của hắn. Người yêu.. nghĩ đến hai từ này làm cho Tưởng Thần ngủ cũng cười ra tiếng.

Tưởng Chính Bắc nhìn vẻ mặt ngơ ngác đáng yêu của Tưởng Thần từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn không được cong khóe môi. Hắn lần nữa nắm lấy cằm Tưởng Thần trộm hôn lên đó một cái.

*

Bởi vì Tưởng Thần nói không muốn đi du học nước ngoài, cũng không muốn rời khỏi hân. Nên Tưởng Chính Bắc liền an tâm đắm chìm trong thế giới của hai người bọn họ. Hân gần như mau chóng vút Lâm Tĩnh ra sau đầu.

Sáng sớm Tưởng Thần nhìn thấy Tưởng Chính Bắc đang ở trong nhà bếp làm bữa ăn sáng. Cậu liền dụi hai mắt buồn ngủ đi qua cọ cọ hân. “Ba ba hôm nay không đi làm sao?”

“Sắp năm mới rồi, công ty cũng phải nghỉ lễ chứ.”

“Thật nhanh ah’, sắp năm mới rồi.”

Tưởng Chính Bắc đem ly sữa đưa cho cậu, hân cởi tạp dề trên người xuống rồi nói với cậu. “Ba đã gọi điện thoại cho Dương tiên sinh rồi, hôm nay ba sẽ dẫn ông ấy đến bệnh viện kiểm tra.”

“Con cũng đi!”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày, “Ba biết con nhất định sẽ đòi theo mà. Đi cũng được, nhưng ở bệnh viện có rất nhiều vi khuẩn. Ba không muốn sắp đến năm mới mà con lại bị bệnh.”

“Con sẽ cẩn thận, ba ba cho con đi đi~~.” Tưởng Thần hiếm khi làm nũng khiến cho Tưởng Chính Bắc không còn sức chống cự mà đáp ứng, “Cảm ơn ba ba!”

Sau khi ăn sáng xong Tưởng Chính Bắc lái xe đến nhà giáo sư Dương đón ông. Lúc ra khỏi nhà ông có chút không muốn đi, nhưng nhìn thấy lòng chân thành của Tưởng Thần ông đành phải lẩm bầm than thở vài câu, sau đó lên xe đi cùng hai người.

“Tiên sinh đừng khẩn trương, chỉ kiểm tra một chút thôi, đến trưa là xong.”

“Đúng vậy thầy ah’, rất nhanh thôi.”

Giáo sư Dương bĩu môi không nói lời nào. Tưởng Chính bắc nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Tưởng Thần đang cười nháy mắt với hân, vẻ mặt hoạt bát nghịch ngợm của cậu thật đáng yêu.

“Tưởng tiên sinh ngài đã tới.”

“Ừ, bác sĩ đã tới chưa?”

Đối phương gật đầu, “Là một nữ bác sĩ.”

“Nữ?”

Tưởng Chính Bắc nhíu mày, không phải hân xem thường nữ bác sĩ. Nhưng hân nhớ rõ người cùng hân trò chuyện trong điện thoại là đàn ông, sao hiện giờ lại đột nhiên biến thành phụ nữ.

“Người bác sĩ hôm trước ngài nói chuyện hôm nay có một ca giải phẫu quan trọng. Vị nữ bác sĩ này là vợ chưa cưới và cũng là bạn học của bác sĩ Charles. Cô ấy cũng là một người rất xuất sắc. Hơn nữa dù sao đây cũng chỉ là kiểm tra bình thường nên hân không có vấn đề lớn.”

“Cũng được.”

Thật vất vả mới kéo được giáo sư Dương từ trong nhà đến bệnh viện. Làm sao chưa kiểm tra mà lại rời đi, chưa chắc lần sau sẽ dễ dàng kéo ông ấy đến đây.

“Xin các vị qua bên này, bác sĩ Lâm nói cô ấy ở văn phòng chờ các vị.”

Bác sĩ Lâm, Charles, vợ chưa cưới, những xưng hô hỗn loạn này làm cho Tưởng Chính Bắc trong nhất thời sinh ra cảm giác xấu. Ngay trong chớp mắt hân đẩy cửa ra liền nhìn thấy Lâm Tĩnh đang ngồi trên ghế sofa.

“Ba ba sao không đi vào?”

Tưởng Chính Bắc nhìn Tưởng Thần, rồi lại quay đầu mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh, ánh mắt hân tựa tiểu phi tiểu.

“Tướng tiên sinh vị này chính là bác sĩ Lâm. Vị này chính là Tướng tiên sinh, hai người đằng sau là con trai của ngài ấy và giáo sư Dương.”

Trong khoảng khắc Tướng Thần nhìn thấy Lâm Tĩnh, cậu cũng ngây ngẩn cả người. Mẹ chính là bác sĩ mà ba ba tìm cho giáo sư Dương sao?

Lâm Tĩnh nhìn thấy Tướng Thần liền đi vài bước đến trước mặt cậu, “Thật là vui, chúng ta lại gặp nhau.”

“... chào cô.” Tướng Chính Bắc thấy Tướng Thần sợ hãi, hần liền đi đến dùng thân thể mình ngăn chặn tầm mắt của Lâm Tĩnh, “Vị này mới chính là người bệnh.”

Lâm Tĩnh cười không nói gì, cô đi đến trước mặt giáo sư Dương quan sát ông, “Thức đêm, ăn uống không điều độ, cao huyết áp, mất thâm quần. Lão tiên sinh ngài bao nhiêu tuổi?”

“Tám mươi hai.”

“Nếu ngài không chú ý tới sức khỏe sẽ rất khó sống đến sang năm.”

Giáo sư Dương chưa mở miệng oán giận lời nói của Lâm Tĩnh. Tướng Thần đã kích động mà vọt đến, “Bệnh của thầy rất nghiêm trọng sao? Phải nằm viện không? Có thể chữa trị chứ?”

“Lớn tuổi nên sức khỏe không thể chịu nổi sự kích thích. Vị lão tiên sinh này tuy không bệnh nặng nhưng ông có rất nhiều bệnh vặt. Cái nào cũng có thể chuyển biến thành nghiêm trọng. Nếu không chăm sóc sức khỏe tốt sẽ càng thêm nguy hiểm. Con trước hết dẫn ông ấy đi làm kiểm tra đi.” Lâm Tĩnh cầm một bản danh sách đưa cho Tướng Thần, nhìn cậu khẩn trương cô liền cười nói, “Đừng sợ, cô sẽ giúp con chữa bệnh cho ông ấy.”

Tướng Thần ngây ngốc gật đầu, “.. cảm ơn.”

Đối phương ôn nhu cười nói, “Không cần khách sáo mau đi đi.”

Tướng Thầy quay đầu nhìn Tướng Chính Bắc xin ý kiến của hần. Tướng Chính Bắc bảo cậu mang giáo sư Dương đi kiểm tra trước. Tướng Thần lúc này mới xoay người rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Lâm Tĩnh và Tướng Chính Bắc, đối phương đem caffe đưa cho hần. “Nó thật nghe lời anh.”

“Bởi vì thể giới của tiểu Thần chỉ có tôi là người thân duy nhất của nó.”

Lâm Tĩnh khẽ cười, “Lời nói này thật làm cho người ta khó chịu.”

“Có phải cô ngay từ đầu đã biết người đến là tôi không?”

“Lúc mới đầu có chút hoài nghi, nhưng sau đó xem qua tư liệu tôi mới hoàn toàn xác định. Dù sao tôi không thể cứ nhìn thấy tên Tướng Chính Bắc là nghĩ người kia nhất định là anh ah.”

“Tiểu Thần sẽ không đi theo cô, một năm cũng không có khả năng.”

“Đây là nó nói?”

Tướng Chính Bắc nhướn mày, “Đương nhiên.”

“Tôi còn tưởng anh sẽ không nói chuyện này với Tướng Thần.”

“Không có chuyện gì là tuyệt đối.”

Lâm Tĩnh dựa người lên bàn, hai tay cô đút túi, “Câu này rất đúng, không có chuyện gì tuyệt đối. Anh cũng không biết lúc nào nó sẽ thay đổi chủ ý ah.”

Đem tư liệu đưa cho bác sĩ, Tướng Thần đỡ giáo sư Dương chậm rãi nằm lên giường bệnh.

“Thả lỏng, hít sâu, cậu bé ah’, cậu ra ngoài chờ trước đi.”

“Vâng ah.”

Tướng Thần lúc ra khỏi phòng bệnh có chút khẩn trương. Tuy Lâm Tĩnh vừa rồi đã nói giáo sư Dương không bị bệnh nặng, nhưng cậu vẫn có chút lo lắng. Tướng Thần không muốn trong vòng một năm mà mất đi hai người thân của mình.

Thở dài, Tưởng Thần có chút thương tâm mà cúi đầu.

“Đừng sợ, không phải cô đã nói ông ấy không có việc gì sao?”

“... ! ! !” Tưởng Thần cả kinh, không nghĩ tới Lâm Tĩnh lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cậu. Lần nữa trông thấy mẹ mình, tâm tình của Tưởng Thần càng thêm phức tạp. Mẹ cậu là người yêu trước kia của ba ba, mà cậu lại là người yêu hiện giờ của ba ba. Nếu mẹ biết mối quan hệ giữa cậu và ba ba.. liệu bà ấy sẽ nghĩ như thế nào...

“Tiểu Thần, mẹ là mẹ của con, con không muốn nhận mẹ sao?”

“Con...” Tưởng Thần mở miệng. “... mẹ..”

Nghe Tưởng Thần gọi cô là mẹ, sắc mặt của Lâm Tĩnh cũng dần trầm tĩnh lại. Ngón tay trắng nõn của cô chậm rãi vuốt lên đỉnh đầu của Tưởng Thần. Cuối cùng dừng lại ở lọn tóc của cậu. “Thật xin lỗi, mẹ không biết mấy năm nay con lại gặp nhiều chuyện như vậy. Mẹ vẫn luôn nghĩ con đã sớm trở về Tưởng gia.”

“...” Tay của Lâm Tĩnh thật ấm áp, làm cho Tưởng Thần không khỏi nhớ tới người luôn ôm lấy cậu khi cậu còn nhỏ, người phụ nữ đó mỗi buổi tối luôn vỗ lưng dỗ cậu ngủ, luôn nói chuyện ôn nhu với cậu. Cho dù bà tức giận cũng không mắng chửi cậu, đó là mẹ của cậu..

“Tiểu Thần, con còn giận mẹ sao?”

Tưởng Thần lắc đầu, Lâm Tĩnh trong nháy mắt nở nụ cười, “Mẹ rất nhớ con, mẹ...”

“Con hiện giờ rất tốt.” Tưởng Thần đột nhiên đánh gãy lời nói của Lâm Tĩnh, “Con không muốn ra nước ngoài, cũng không muốn rời khỏi ba ba.”

“Con..” Lâm Tĩnh sửng sốt một chút. Cô khiếp sợ nhìn cậu, nhưng biểu tình của cô ngay lập tức chậm rãi dịu xuống. Chỉ có giọng nói vẫn mang theo chút khàn khàn, “Tiểu Thần, chẳng lẽ con không nhớ mẹ sao?”

“Nhớ.”

“Vậy sao con không muốn ở cùng mẹ? Hơn nữa chỉ là một năm thôi.”

“Trước kia con thường nhớ đến mẹ. Con luôn tự hỏi vì sao con không thấy mẹ? Có phải mẹ đã gặp chuyện gì không? Có phải mẹ cũng giống như con trải qua nhiều vất vả? Từ trước tới giờ con không hề oán giận mẹ, trong trí nhớ của con mẹ vẫn là người mẹ tốt. Vừa ôn nhu lại hoà ái, mắng cũng không mắng con một câu, cho nên con vẫn luôn rất nhớ mẹ, muốn gặp mẹ, suy nghĩ khi nào mẹ sẽ tới tìm con.”

“Thật xin lỗi, mẹ khi đó là vì bất đắc dĩ. Vì sinh ra con mẹ đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Khi đó mẹ chỉ mới mười bảy tuổi, không có kinh nghiệm xã hội, không có bất luận công việc nào. Tất cả đều dựa vào sự giúp đỡ của Tưởng lão gia tử. Mẹ cảm thấy mình rất thất bại. Mỗi lần nhìn con mẹ muốn nói gì cũng không dám nói, muốn dạy gì cũng không dám dạy. Con muốn đến trường nhưng mẹ lại không có đồng nào trong túi.” Nhớ đến những ngày tháng đó Lâm Tĩnh cảm thấy có chút bi thương trong lòng. Nếu đổi lại là hiện giờ, cô có thể tự mình sống rất thoải mái. Nhưng thời điểm đó cô rất yếu đuối cũng rất nhu nhược. “Mẹ biết mẹ không thể tiếp tục như vậy, là mẹ lúc trước đi tìm ông nội con, nói mẹ muốn ra nước ngoài du học.”

“Ra nước ngoài vì sao không thể mang con theo?”

“Đương nhiên không thể, tiểu Thần, con không hiểu sao? Điều kiện tiên quyết của ông nội con khi đồng ý giúp đỡ mẹ chính là muốn con một ngày nào đó có thể trở về Tưởng gia. Ông ấy làm sao có thể để cho mẹ mang con rời đi, hơn nữa còn là nước ngoài. Chưa kể một khi mẹ đã có cuộc sống yên ổn ở ngoại quốc làm sao có thể để cho con trở về Tưởng gia.”

“Cho nên cuối cùng mẹ đã bỏ con ở lại.”

“Lúc đó mẹ đã nghĩ, chỉ cần mẹ có đủ thực lực nhất định có thể mang con đi. Nhưng lại không hề nghĩ tới khi mẹ vừa rời khỏi con, con liền xảy ra chuyện như vậy. Thật xin lỗi, tất cả đều là do mẹ không tốt, nhưng mẹ hiện giờ đã trở về rồi.”

Hai mắt Lâm Tĩnh long lanh nhìn Tưởng Thần, Tưởng Thần lớn lên rất giống Lâm Tĩnh, chưa kể hai người đứng cạnh nhau trông càng giống hơn.

“Con thật xin lỗi.”

“Sao?”

Tưởng thần cắn môi dưới nói, “Con vẫn không thể đi theo mẹ.”

“Chỉ một năm thôi mà.”

“Nghe nói mẹ muốn kết hôn.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Ừ.”

“Mẹ có yêu người đó không?”

Lâm Tĩnh cười, “Từ tuổi này rồi còn nói yêu hay không yêu gì chứ, chỉ là cảm thấy thoải mái nên sống cùng nhau thôi.”

“Vậy mẹ còn yêu ba ba của con không?”

Lâm Tĩnh tiếp tục lắc đầu, “Không yêu.”

Tưởng Thần hít vào một hơi, cậu xoay người nhìn thẳng vào Lâm Tĩnh, “Mẹ ah’, cho dù là một năm hay là mười năm thì đối với chúng ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì cả. Có lẽ mẹ chỉ muốn bù lại những năm tháng con thiếu hụt tình cảm. Nhưng không sao cả, những ngày tháng đó con đã không còn nghĩ đến nữa. Con hiện giờ chỉ có ba ba, con muốn sống cùng ba ba. Nếu mẹ cảm thấy thật có lỗi với con thì hãy để cho con tiếp tục sống như hiện giờ.”

“Tiểu Thần con...”

“Nếu con đi theo mẹ ra nước ngoài, ba ba phải sống một mình ở đây một năm. Không có con ba ba nhất định sẽ cảm thấy cô đơn.”

“Tình tình của ba con làm sao có thể cô đơn chứ.”

Tưởng Thần lắc đầu, “Lúc trước con cùng giáo sư Dương đến thành phố khác tham dự buổi triển lãm tranh. Ba ba hầu như mỗi buổi tối đều gọi điện thoại đến hỏi con đang ở đâu, đang làm gì. Ba ba cho dù cảm thấy cô đơn nhưng cũng sẽ không chịu nói ra. Con có thể cảm nhận được, ba ba rất cần con, con cũng rất cần ba ba, cho nên con sẽ không rời khỏi ba ba.”

Lâm Tĩnh vô thức nhíu mày.

Cửa phòng bệnh lúc này mở ra, giáo sư Dương từ bên trong đi ra. “Bản xét nghiệm một hồi nữa mới có kết quả. Hai vị xin chờ một chút, bác sĩ Lâm đây là một phần kết quả giao cho cô.”

Tưởng Thần đi đến đỡ giáo sư Dương, “Thầy không sao chứ?”

“Tiểu Thần, con đỡ giáo sư Dương trở về phòng làm việc của mẹ trước đi.”

Tưởng Thần liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh, sau đó cậu nghiêng đầu không nói thêm gì.

Khi bọn họ trở về, Tưởng Chính Bắc đang đứng ở hành lang. Hắn thấy ba người đi tới liền đi đến dò hỏi, “Thế nào?”

Lâm Tĩnh dương dương tự đắc cầm kết quả báo cáo trong tay, “Anh thắng, đi vào trong hãy nói.”

Bàn tay vẫn luôn nắm chặt thành quyền của Tưởng Chính Bắc rốt cuộc cũng buông lỏng. Hắn quay đầu đi đến bên cạnh Tưởng Thần, nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai cậu. Hắn nở nụ cười vuốt lên đỉnh đầu cậu.

“Ba ba? Ba làm sao vậy?”

“Không có gì, ba chỉ là đang vui vẻ thôi.”

“Có việc gì vui sao?”

“Không biết, tự nhiên cảm thấy vui không được sao?”

“...” Tưởng Thần hiển nhiên đã không còn đuổi kịp bộ não của Tưởng Chính Bắc. Cậu chớp chớp hai mắt, sau đó liền bị Tưởng Chính Bắc đẩy vào trong phòng.

Cảm ơn con, Tưởng Thần của ba.

Lâm Tĩnh mất hết một buổi trưa đắn đo giáo sư Dương phải làm gì và không được làm gì. Nghe những điều không thể làm khiến cho giáo sư Dương mệt mỏi đến mức ngủ gục. Nhưng Tưởng Thần lại vô cùng nghiêm túc mà ghi chú lại tất cả.

“Tiểu Thần, con đưa giáo sư Dương vào xe trước đi, ba cùng bác sĩ đi lấy thuốc.”

“Ba ba.” Tưởng Thần nhìn Tưởng Chính Bắc, lại nhìn Lâm Tĩnh, cuối cùng cậu nói, “Vậy ba nhanh lên một chút.”

“Ừ.”

Ngồi vào trong xe giáo sư Dương thở phào một hơi. Tưởng Thần thấy vẻ mặt thoát đi khổ ải của ông liền bật cười nói, “Thầy không thể như vậy ah’, phải chú ý tới sức khỏe.”

“Con hiện giờ còn trẻ nên không hiểu đâu. Sống đến từng tuổi này rồi, còn lo sống chết gì chứ. Chỉ mong mình vui vẻ trải qua những ngày còn lại thôi.”

“Thầy..” Tưởng Thần trong lòng khổ sở, “Con không thể cười khi thấy thầy mất, hơn nữa con một chút cũng không muốn thầy chết.”

Giáo sư Dương híp mắt cười, “Con đó, còn nhỏ nhưng lại là một đứa trẻ ngoan.”

Tưởng Chính Bắc lấy thuốc từ tay bác sĩ. Sau đó hắn xoay người chuẩn bị rời đi thì Lâm Tĩnh đột nhiên gọi hắn lại, “Chính Bắc, anh và tiểu Thần...”

“Làm sao?”

“Sang năm tới tham dự hôn lễ của tôi đi.”

Tưởng Chính Bắc cười khẽ, “Mời không chính thức như vậy tôi phải suy nghĩ có nên đi hay không ah’.”

Lâm Tĩnh nghe hắn nói đùa liền bật cười, cô che miệng, ánh mắt vẫn đơn thuần ngây thơ như thời còn trẻ. “Anh cũng còn giống như ngày trước rất hay so đo ah’.”

Tưởng Chính Bắc cười nhưng không nói gì.

Thật lâu trước kia, ngay khi Lâm Tĩnh bước lên máy bay, cô đã từng tự nói với mình, cô sẽ không nhớ nữa, những điều đó là vô ích thôi. Nhưng đến cuối cùng chỉ có một mình cô mới là người nhớ mãi không quên. Đối phương khoát tay hay mở miệng, cô cũng đều có thể ngay lập tức phát hiện ra những thứ thay đổi nhỏ nhặt của hắn.

chương này dài thấy mà sợ *run rẩy*

43. Chương 43

Sau khi Tưởng Thần đưa cho vợ của giáo sư Dương bản danh sách những điều cần chú ý. Cậu liền an tâm đi theo Tưởng Chính Bắc về nhà chuẩn bị đón năm mới.

“Tiểu Thần thích cái này sao?” Tưởng Chính Bắc quơ quơ con quái vật mắt xanh trong tay, hắn híp mắt nhìn về phía Tưởng Thần hồ hởi.

“Ba ba! Con không phải là trẻ con! Con không thích món đồ chơi đó!” Tưởng Thần đỏ mặt nhìn những nhân viên trong cửa hàng đang cười trộm sau lưng mình. Cậu liền đem món đồ chơi trong xe bỏ lại lên kệ, sau đó xoay người chạy đi.

Tưởng Chính Bắc nhanh chóng vươn tay giữ chặt lấy cậu, “Được rồi, ba không trêu con nữa, sao lại dễ đỏ mặt như vậy chứ?!”

“Ba đừng luôn xem con là trẻ con, con hiện giờ đã mười tám tuổi rồi.” Hai người bọn họ có chỗ nào giống người yêu chứ, rõ ràng vẫn là hình thức hai cha con ở chung. Tưởng Thần cúi đầu về mặt uể oải.

Ánh mắt sắc bén của Tưởng Chính Bắc đảo qua gương mặt của Tưởng Thần. Bàn tay to của hắn xoa lên đỉnh đầu cậu. “Giận dữ sao? Ba nhớ con còn vài tháng nữa mới mười tám tuổi mà.”

Tưởng Thần nhỏ giọng phản bác, “Thầy con nói đến năm mới tất cả mọi người đều lớn hơn một tuổi.”

Tưởng Chính Bắc vui vẻ híp mắt cười, “Nói như vậy cũng không sai. Thế nhưng trong luật pháp con vẫn là trẻ vị thành niên. Thôi được rồi đừng so đo những chuyện này nữa, cùng ba qua bên kia xem đi.”

Tưởng Chính Bắc và Tưởng Thần đang ở Tôn Phẩm Sinh Hoạt của Tưởng Thị mua đồ trang trí. Thậm chí ngay cả cá chép Koi màu đỏ hai người cũng mua hai con.

“Ba thấy đồ ngủ của con gần hết rồi, tiện thể hiện giờ qua bên kia mua luôn đi.”

Hai người liền đi vào cửa hàng bán quần áo. Nhân viên quầy hàng thấy hai người nam giới cao gầy bằng nhau đi vào. Một người thì anh tuấn cao lớn, một người thì ngại ngùng thẹn thùng. Trên mặt cô gái bán hàng ngay lập tức sáng lên, “Cửa hàng của chúng tôi gần đây có nhập vài mẫu quần áo đôi dành cho tình nhân, hai vị có muốn xem không?”

“Tình nhân...?!” Mặt của Tưởng Thần đỏ lên vì xấu hổ, cậu cuống quýt giải thích, “Chúng tôi không...”

Tưởng Thần chưa nói hết câu thì đã bị Tưởng Chính Bắc từ phía sau ôm lấy. Thân thể Tưởng Thần cứng lại, cậu khó hiểu quay đầu nhìn Tưởng Chính Bắc. Nhưng chỉ thấy sắc mặt hắn rất ung dung bình thản. Thậm chí trên môi hắn còn mang theo nụ cười sung sướng. Tưởng Chính Bắc hướng về phía cô gái bán hàng nói, “Vây cô mang vài bộ cho chúng tôi xem thử.”

“Không biết hai vị thích kiểu nào? Đây là tác phẩm mới nhất của nhà thiết kế trong công ty chúng tôi năm nay. Kiểu dáng nổi bật của những bộ quần áo này được kết hợp hoàn hảo giữa tình yêu và ***. Biểu hiện cho quan điểm phóng khoáng trong cuộc sống.” Cô gái bán hàng rất nhanh lấy ra hai bộ quần áo đưa cho hai người xem thử. Tưởng Thần liếc mắt một cái liền lập tức quay đầu đi chỗ khác, bộ đồ này... cũng quá khiêu khích đi.. Toàn bộ nơi đó điều lộ ra, cái này cũng xem là quần áo ngủ sao?!

Tưởng Chính Bắc vẫn ung dung thản nhiên quan sát phản ứng của Tưởng Thần. Sau đó hắn lắc đầu với cô gái bán hàng. “Bảo bối nhà tôi thích kiểu mộc mạc một chút.”

Cô gái bán hàng ngay lập tức hiểu ý mà mang hai bộ quần áo đó cất đi. Cô lại lấy ra hai bộ đồ ngủ màu xám có sọc caro đưa cho hai người. Hai bộ quần áo đều cùng màu, nhưng hoa văn của bộ đồ ngủ người nằm dưới có phần nghịch ngợm hơn. “Cái này rất thích hợp với người đó của ngài.”

Tưởng Chính Bắc cong khoé môi vỗ lưng Tưởng Thần, hắn ghé vào lỗ tai cậu nói, “Thân ái, con xem thử có thích không?”

Tưởng Thần lúc này mới nhìn thoáng qua bộ quần áo trong tay cô gái bán hàng. Hai bộ đồ ngủ đều rất bình thường, không có hoa văn rườm rà. Trông giống như quần áo ở nhà mà cậu vẫn thường hay mặc. Vì thế Tưởng Thần gật đầu với Tưởng Chính Bắc. “Vây lấy cái này đi.” Sau đó cậu kéo tay Tưởng Chính Bắc nhỏ giọng nói, “Chúng ta đi nhanh đi.”

“Chúng tôi lấy cái này, nhờ cô gói lại giúp chúng tôi.”

Khi cô gái bán hàng đem túi đồ đưa cho Tưởng Thần, cậu liền ngay lập tức cầm lấy, sau đó giống như ăn trộm mà chạy đi mất. Tưởng Chính Bắc đi theo phía sau cậu, ánh mắt của hắn tràn ngập ý cười. Đứa bé này thường ngày luôn lo cái này lo cái kia. Nhưng chỉ cần hắn hơi trêu đùa một chút là cậu ngay lập tức thẹn thùng chui vào vỏ ốc, trông thật giống những tiểu động vật.

Tướng Chính Bắc đi đến ngã quẹo liền trông thấy Tướng Thần đang đứng đó chờ hần. Hần đi tới nắm lấy tay cậu, “Con còn muốn mua gì nữa không?”

Tướng Thần lắc đầu.

“Vậy chúng ta về nhà thôi?”

“Dạ.”

Hai người chưa đi được vài bước thì đã gặp hai vợ chồng Du Tri Hiểu và thư ký đi ra ngoài mua sắm. Chị Tiểu Lâm hiện giờ đã sắp đến ngày sinh, bụng cô tròn vo, gương mặt cũng tràn ngập hạnh phúc. “Tướng tống.”

“Hai người cũng đến mua sắm sao?”

“Đúng vậy, thật hiếm khi có cơ hội đi mua sắm mà lại gặp phải ông chủ ở đây, đúng là xui xẻo!” Chị tiểu Lâm vui đùa nói, Tướng Thần lặng lẽ nhìn bụng cô. Thư ký hiển nhiên biết cậu đang tò mò trong lòng, “Tiểu Thần hình như cao lớn hơn trước nha, gần đây em học tập có vất vả không?”

“Không vất vả lắm chị tiểu Lâm.” Thư ký vẫn luôn thích Tướng Thần, mặc dù cậu là do chính tay Tướng Chính Bắc nuôi dưỡng. Nhưng tính cách của cậu lại hoàn toàn khác biệt với hần. Tướng Thần thật giống một tiểu thiên sứ đáng yêu, con của cô nếu có thể như vậy thì tốt rồi.

“Thế hai người cứ tiếp tục đi, tôi và tiểu Thần phải về trước đây.”

Thư ký vẫy tay với Tướng Thần, “Có rãnh thì đến nhà chị chơi nha tiểu Thần.”

Tướng Thần gật đầu.

“Con đang suy nghĩ gì vậy?” Rời khỏi khu trung tâm mua sắm Tướng Chính Bắc liền thấy con mình ngẩn người. Hần cài dây an toàn cho cậu thấp giọng hỏi.

“Không có gì...”

“Con còn nói dối ba sao?! Để ba đoán xem, con đang nghĩ đến con của thư ký Lâm?”

Tướng Thần ngay lập tức mở to hai mắt nhìn Tướng Chính Bắc, “Làm sao ba biết?”

“Lúc này trông thấy con nhìn chăm chăm bụng người ta, ba không muốn biết cũng hơi khó ah.”

Tướng Thần ngại ngùng cắn môi, “Con cảm thấy chị tiểu Lâm và anh Du Tri Hiểu thật hạnh phúc. Ba ba, ba có muốn có con không?”

“Chẳng lẽ con không phải là con của ba sao?”

“Nhưng mà con...” bây giờ là người yêu của ba ba ah’... Không phải gia đình bình thường nào cũng có một đứa trẻ sao? Tướng Thần trầm nghĩ, nếu hai người có một đứa nhỏ đáng yêu dễ thương nhỏ giọng gọi cậu là ba ba, rồi quay sang gọi ba ba là cha... Tướng Thần cảm thấy mặt mình hiện giờ rất nóng...

Dưới đáy mắt của Tướng Chính Bắc mang theo nét cười cứng chiều. Hần vươn tay gõ lên trán Tướng Thần một cái, “Chẳng lẽ tiểu Thần cảm thấy vừa làm con trai lại vừa làm người yêu của ba rất vất vả, cho nên muốn có thêm một đứa trẻ đến san sẻ?”

“Con không có ý này...” Tướng Thần lắc đầu, “Con không thấy khổ cực ah?”

“Ba có con là đủ rồi, về phần con cái, ba đương nhiên hy vọng là của hai chúng ta.”

Mặt của Tướng Thần càng thêm đỏ, “Nhưng mà.. chúng ta đều là nam...”

Chuyện con cái tốt hơn hết vẫn nên thuận theo tự nhiên. Việc này hần và Tướng Thần phải đồng thời đưa ra quyết định mới tốt. Nhưng không ngờ hai người bọn họ vừa mới bắt đầu mà Tướng Thần đã nghĩ xa như vậy. Tướng Chính Bắc đột nhiên ý thức được, đứa bé này luôn mộng tưởng dự trù kế hoạch tương lai cho hai người bọn họ. “Con còn nhỏ mà đã nghĩ đến chuyện đó rồi, nhất định là do ở trường học xấu. Ba có nên nói chuyện với thầy giáo của con không đây?”

Tưởng Thần sững sốt một chút, cậu tròn mắt nhìn Tưởng Chính Bắc. Người đàn ông đang lái xe đột nhiên quay đầu nắm lấy cằm Tưởng Thần, hôn lên môi cậu. “Con còn nhìn ba như thế thì ngày mai chúng ta sẽ bị nhận đơn phạt.”

Tưởng Thần nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Cậu lui người ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình.

Cậu hiện giờ đã sắp thành niên nên hiển nhiên biết hai người yêu nhau không chỉ đơn giản là hôn môi. Nhưng ba ba cho tới bây giờ vẫn chưa làm gì quá mức. Sau khi hai người xác định quan hệ thậm chí thời gian thân mật với nhau cũng rất ít. Có đôi khi ba ba ôm lấy cậu, ngón tay hần vuốt ve dọc theo sống lưng cậu, khiến cho cậu nhớ đến cảm giác tê dại vừa xa lạ vừa quen thuộc kia. Cảm giác khi thân thể nóng lên làm cho đáy lòng của Tưởng Thần càng thêm hư không. Cậu muốn cùng ba ba thân cận hơn nữa..

Tưởng Thần rõ ràng cảm thấy trái tim của ba ba đập kịch liệt hơn cậu. Nhưng vì sao sau khi ba ba hôn môi cậu xong liền có thể giống như không có việc gì mà rời đi. Ba ba đến tột cùng nghĩ như thế nào?

Buổi tối Tưởng Thần trốn trong phòng tắm gửi tin nhắn cho Kha Thiên, “Hai người yêu nhau bình thường sẽ làm gì?”

Tưởng Thần đợi hơn nửa ngày tin nhắn mới chậm rì rì gửi đến, Tưởng Thần mở di động nhìn nội dung trên màn hình. Cậu liền nhin không được mà bĩu môi, “Cậu ta giống như đang tức giận vậy. Còn viết cho mình người yêu bình thường sẽ cãi nhau rồi chia tay. Mình còn lâu mới cãi nhau với ba ba, lại càng không chia tay với ba ba.”

Sau khi Tưởng Thần tắt phần tin nhắn, cậu mở ra internet viết vào phần tìm kiếm, “Làm sao xác định người yêu bạn có thật yêu bạn hay không.”

Quả nhiên vẫn là internet đáng tin, hai mắt của Tưởng Thần lướt qua những địa chỉ tìm kiếm một hồi, khuôn mặt cậu dần dần đỏ lên.

“Những cái này... làm sao có thể làm được chứ...”

Tưởng Thần đang tập trung tinh thần xem những thứ đó thì đột nhiên cậu nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Tưởng Thần ngay lập tức đóng di động lại. Nhưng những nội dung loạn thất bát tao lúc này vẫn còn xoay quanh trong đầu cậu.

“Tiểu Thần con tắm xong chưa? Quần áo ba để ở bên ngoài cho con.”

“Cảm ơn ba ba.”

Lúc Tưởng Thần đi ra ngoài liền nhìn thấy Tưởng Chính Bắc đang nằm trên ghế sofa xem TV. Vì không mặc tây trang nên thân thể hần cũng đồng dạng cao gầy, Tưởng Thần nhìn bộ quần áo trên người Tưởng Chính Bắc liền đỏ mặt. Đây là bộ đồ ngủ tình nhân mà hai người vừa mới mua hôm nay.

Tưởng Chính Bắc vẫy tay với Tưởng Thần, hần giang cánh tay ý bảo Tưởng Thần đến ngồi bên cạnh. “Ba lột quýt rồi, con ăn xem có thấy chua không?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Không chua, rất ngọt.”

“Thế sao? Vậy ba cũng muốn ném thử.”

Bàn tay to của Tưởng Chính Bắc kéo lấy đầu Tưởng Thần. Hần hơi đứng dậy hôn lên môi cậu, nhẹ nhàng dùng răng gặm cắn cánh môi cậu vài lần. Đầu lưỡi của Tưởng Chính Bắc liếm lên môi Tưởng Thần. Tưởng Thần liền thuận theo hé miệng, cảm nhận đầu lưỡi của Tưởng Chính Bắc đang trêu đùa trong khoang miệng mình. Hần kéo đầu lưỡi của cậu dây dưa cùng một chỗ. Nước bọt dư thừa của hai người theo kẽ môi chảy xuống.

Tưởng Thần muốn đứng dậy, nhưng Tưởng Chính Bắc đã xoay người cậu lại, đè cậu dưới thân hần. Hai tay Tưởng Thần bị Tưởng Chính Bắc kéo lên đỉnh đầu, Tưởng Thần say mê nhìn người phía trên. Cảm giác tê dại này lại đến..

“Ba ba...” Tưởng Thần giãy khỏi bàn tay đang giam cầm mình của Tưởng Chính Bắc. Hai tay cậu ôm lấy cổ hần, “Ba ba.. còn muốn...”

Giọng nói dịu dàng của Tưởng Thần mang theo chút khàn khàn. Tuy hai mắt cậu nhắm nghiền, nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt cậu đang luống cuống. Hai mắt của Tưởng Chính Bắc tối sầm lại, hần cúi người cắn lên lỗ tai của Tưởng Thần.

“Ừm.. ba ba...”

Đầu lưỡi linh hoạt của hần không ngừng khuấy động tiến vào bên trong lỗ tai của Tưởng Thần, làm cho cậu có chút không thể khống chế, “Ba ba.. không.. đừng...”

“Thoải mái không?” Tưởng Chính Bắc hơi híp mắt lại, ánh mắt sắc bén của hần nhìn người nằm bên dưới, “Nói cho ba biết con có thoải mái không?”

“Ừm... thoải mái..”

“Còn muốn nữa không?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Đừng liếm nơi đó, bần.”

Đôi môi mỏng của Tưởng Chính Bắc cong lên. Hần rời khỏi lỗ tai của Tưởng Thần, nhưng lại bắt đầu công kích các điểm mẫn cảm khác trên cổ của cậu. Đầu ngón tay hần chậm rãi lướt qua xương quai xanh xinh đẹp của Tưởng Thần. Thân thể của đứa bé này hần là người hiểu rõ nhất. Chỉ cần tùy ý đụng vào một chút thì người nằm dưới thân hần sẽ sung sướng đến khóc lên. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ hần không thể nhẫn nhịn đến khi cậu thành niên.

Tưởng Thần thấy Tưởng Chính Bắc đột nhiên không còn làm gì nữa, cậu liền cho rằng hần sẽ giống như mọi ngày ngồi dậy rời đi. Vì thế cậu liền cuống quýt ôm lấy cổ Tưởng Chính Bắc nói, “Ba ba, đừng đi...”

“...”

“Ba ba.. ba không muốn con sao?...”

Câu nói này của Tưởng Thần rốt cuộc đã bẻ gãy lý trí không còn nhiều lắm trong đầu của Tưởng Chính Bắc. Hần ôm chặt lấy thắt lưng con mình, giam giữ cậu vào trong ***g ngực. Một tay hần nắm lấy cằm cậu đem đầu lưỡi dò xét vào bên trong. Gần như không để cho đối phương có cơ hội nói thêm lời nào.

Cảm thấy Tưởng Chính Bắc đột nhiên mãnh liệt công kích, Tưởng Thần gất gao ôm lấy vai hần, “Ba.. ba ba...”

Tưởng Thần: Ba ba vì sao không ăn tôi?

Tác giả: Bởi vì hần sợ phạm tội *móc mũi*

Tưởng Thần: Không lẽ ba ba không yêu tôi sao?

Tác giả: Bởi vì hần sợ ngồi tù *móc mũi*

Tưởng Thần: Ba ba...

Tưởng Chính Bắc: *lườm tác giả* cô còn nói nữa tôi sẽ giết cô!

Tác giả: ha hã ha hã~~ hay là chương sau chúng ta hầm canh thịt uống đi

~~Edit: *gãi* đừng mừng vội *run đùi* còn lâu lắm mới H thật bà con ạch =))))

44. Chương 44

Tưởng Chính Bắc cảm thấy lý trí của mình đang trên bờ vực sụp đổ.

Đôi mắt chim ưng của hắn chống lại ánh mắt sương mù của cậu bé nằm dưới thân. Bàn tay hắn không ngừng vuốt ve chơi đùa trên làn da nhẵn nhụi của thiếu niên. Tướng Chính Bắc bế Tướng Thần từ trên ghế sofa lên chiếc giường lớn mềm mại. Đầu Tướng Thần trong nháy mắt nằm lên gối, cậu hiện giờ có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc của ba ba đang bao phủ lấy toàn thân cậu. Hai tay của Tướng Chính Bắc chống hai bên đầu Tướng Thần, hô hấp của hắn mang theo sự nguy hiểm thuộc về đàn ông trưởng thành chậm rãi đến gần cậu. Tướng Thần bất giác rụt cổ lùi người lại.

Rõ ràng vừa rồi là cậu chủ động nhưng hiện giờ lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Tướng Chính Bắc khẽ cười một chút. Đầu ngón tay hắn cong lại bắt đắc dĩ gõ lên đầu cậu một cái. Tướng Thần theo bản năng mà nhắm chặt hai mắt.

“Ba ba?”

Tướng Thần mở to hai mắt, cậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông nằm phía trên. Từ cổ áo đến thắt lưng hắn lộ ra thân thể cường tráng. Tướng Chính Bắc nhìn Tướng Thần có chút miệng khô lưỡi nóng. “Con sợ sao?”

Tướng Thần lắc đầu, “Con không sợ.”

Một tay của Tướng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng của Tướng Thần. Một tay khác của hắn cởi bỏ từng nút thắt trên chiếc áo ngủ của cậu. Ngực của Tướng Thần phập phồng, vạt áo cũng theo hô hấp của cậu tản ra hai bên. Làn da trắng nõn cùng hai điểm phấn nộn trong nháy mắt lộ ra bên ngoài không khí.

Tướng Thần then thùng muốn lấy tay che lại nhưng Tướng Chính Bắc ngay lập tức ngăn cản cậu. Hắn cúi người chậm rãi tới gần, Tướng Thần thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương đang bắt đầu hỗn loạn bốc lên hơi nóng.

“Ba bắt đầu nhắm nháp con đây.” Âm cuối khoái trá của hắn bao phủ lấy tiếng hô ghen ngào của Tướng Thần. Đầu lưỡi linh hoạt của Tướng Chính Bắc không ngừng đánh vòng xung quanh điểm đỏ trước ngực cậu. Sự kích thích này làm cho thân thể của Tướng Thần cong lại. Tư thế như vậy càng làm cho Tướng Chính Bắc tiến công dễ dàng, “Không ngờ tiểu Thần lại gấp gáp như vậy.”

“Con.. không...” Vì sao ba ba còn nói nhiều như vậy trong lúc này chứ, thật là xấu hổ muốn chết...

“Con đúng là đứa trẻ không thành thật.”

Dù nói như thế, nhưng Tướng Chính Bắc rất khoan dung cho hành động nghĩ một đằng nói một nẻo của con mình. Hắn lần nữa ngậm lấy viên hồng châu ở trước mắt, dùng răng nhẹ nhàng lôi kéo, làm cho Tướng Thần thể nghiệm những cảm giác chưa bao giờ trải qua.

Thân thể giống như hoàn toàn không còn thuộc về mình.

Những động tác nhỏ này đều là của ba ba mang đến cho cậu. Ngón tay của ba ba, đầu lưỡi của ba ba. Chỉ cần ba ba nhẹ nhàng động một chút cũng có thể đánh gãy thần kinh yếu ớt của cậu.

“Ba ba...”

Tướng Thần nắm lấy tay của Tướng Chính Bắc, Tướng Chính Bắc bị động tác bất ngờ này của cậu làm cho mềm lòng. Hắn cúi người hôn lên môi cậu, “Tiểu Thần, bảo bối của ba ba.”

“Ừm.. ba ba...”

Thân thể hai người càng dán chặt nhau, chờ đến khi Tướng Thần kịp phản ứng thì chiếc quần trên người cậu không biết từ lúc nào đã bị cởi bỏ. Thân thể xích lõa của cậu và ba ba gất gao dán cùng một chỗ.

Tướng Chính Bắc đem hai lọn tóc của Tướng Thần vuốt ra sau tai. Hắn chậm rãi tách hai chân cậu vòng ngang hông mình, “Lạnh không?”

Tướng Thần lắc đầu.

“Sao con lại nhắm mắt?” Tướng Chính Bắc lại nổi lên ý xấu, “Tiểu Thần nhìn ba đi.”

“Ừm...” Hồng châu trước ngực mình lại bị ba ba cắn nhẹ một cái, Tướng Thần cong người áp lực kêu một tiếng. “... Ba ba, đau...”

“Cái này không phải gọi là đau.” Tưởng Chính Bắc tiến đến bên tai Tưởng Thần thì thầm, “Nơi này là điểm mẫn cảm của tiểu Thần, chỉ cần ba cần nhẹ một chút cũng có thể làm cho con bắn ra.”

“Đừng như vậy mà ba ba... đừng đụng vào nơi đó...”

Khoé môi của Tưởng Chính Bắc khẽ nhếch lên, “Được rồi, ba không đụng vào, vậy tiểu Thần nói cho ba biết ba phải chạm vào nơi nào đi?”

Tưởng Thần lắc đầu, “Con.. không biết...”

“Để ba đoán xem, là nơi này sao?” Tưởng Chính Bắc nói xong liền cầm lấy vật nhỏ đã ngóc đầu lên của con mình. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tính khí của Tưởng Thần. Nhưng vật nhỏ phần nộn này rất đáng yêu, làm cho Tưởng Chính Bắc nhin không được mà muốn thưởng thức một chút.

Nơi mẫn cảm nhất bị người kia nắm trong tay, Tưởng Thần liền cong thắt lưng. Cậu không biết mình nên đẩy ra hay là nên làm gì khác. Cuối cùng cậu chỉ đành bất động rút người vào lòng hắn.

“Nơi này của tiểu Thần có cảm giác, muốn ba giúp vật nhỏ của con bắn ra không?”

“Ừm...”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày ôm lấy cậu bé dưới thân. Hắn để cậu ngồi lên giường đưa lưng về phía ***g ngực hắn. Từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc hành động chuyển tư thế này, tay của Tưởng Chính Bắc vẫn nắm lấy vật nhỏ đáng thương của cậu. Trong quá trình di chuyển, Tưởng Thần cảm thụ vật nhỏ của mình được ngón tay của ba ba má-xa qua lại. Hai chân cậu bất giác vô lực, thậm chí một chút sức lực cũng không có.

Nhìn gương mặt ửng hồng của người trong lòng, ngay cả lỗ tai của cậu cũng đã đỏ như máu. Tưởng Chính Bắc khẽ hôn lên môi Tưởng Thần, ngón tay hắn bắt đầu hoạt động, nhìn cậu chậm rãi phun ra chất lỏng trong suốt. Tưởng Chính Bắc vừa lòng mỉm cười, “Bắn ra rồi.”

Mặc dù đây là lời trần thuật sự thật, nhưng nó vẫn mang theo hương vị tình sắc kích thích thân thể của Tưởng Thần không ngừng run lên. Mà vật nhỏ vẫn chưa hiểu chuyện đời của cậu được Tưởng Chính Bắc chăm sóc hai ba lần liền tước vũ khí đầu hàng.

Nhìn dịch thể màu trắng trên tay mình, tâm tình của Tưởng Chính Bắc vô cùng khoái trá.

Sau khi phóng thích xong ý thức của Tưởng Thần cũng dần thanh tỉnh lại. Nhìn chất lỏng trên tay Tưởng Chính Bắc, khuôn mặt của Tưởng Thần liền đỏ bừng, cậu bối rối luống cuống nói, “.. ba ba phải làm sao đây?...”

“Đừng hoảng hốt, con lấy khăn giấy lại đây.”

Tưởng Thần nhanh chóng bò đến đầu giường lấy hộp khăn giấy. Tưởng Chính Bắc nhìn cái mông căng tròn bạch ngọc của cậu đang vện vẹo ở trước mặt. Vật ở giữa hai chân hắn liền không chịu nổi kích thích mà vô thức run lên. Đúng lúc Tưởng Thần đang lau tay cho hắn nhìn thấy.. Nơi đó của ba ba thì ra là như vậy...

Trước kia cậu bị ba ba buộc hỏi nơi đó của ba ba có lớn hay không. Tưởng Thần thủy chung vẫn vô cùng thẹn thùng khi nhìn thấy nơi đó của Tưởng Chính Bắc. Hơn nữa nhìn tính khí của hắn cương đến độ thấy cả mạch máu, làm cho cậu cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng mà.. nếu cứ như vậy ba ba nhất định sẽ rất khó chịu...

Trong mối quan hệ giữa cậu và ba ba, cậu hiển nhiên cảm thấy mình là bên yếu thế. Cậu nguyện ý đem bản thân mình trao cho ba ba. Tuy nghe nói rất đau nhưng điều đó cũng không sao cả.

Tưởng Chính Bắc đem tờ khăn giấy ném vào trong giỏ rác. Hắn quay đầu nhìn về mặt khăn trương muốn nói lại thôi của Tưởng Thần, “Ba ba.. con...”

“Sao?” Tuy đoán được Tưởng Thần muốn nói cái gì nhưng Tưởng Chính Bắc không muốn giải vây cho cậu. Hắn giả vờ như không hiểu hỏi, “Con sao vậy?”

“Kế tiếp.. muốn.. làm thế nào...” Tưởng Thần nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi vươn tay nắm chặt lấy đại gia hỏa của Tưởng Chính Bắc, “Ba ba, như thế này phải không?”

Huyệt thái dương của Tướng Chính Bắc vang lên thành tích. Hắn thật muốn tách hai chân của Tướng Thân ra, sau đó đem tính khí một chút lại một chút tiến sâu vào bên trong hậu huyệt của cậu. Nhưng hiện giờ vẫn chưa đến lúc, hắn muốn chờ cậu thành niên. Vì suy nghĩ đó nên Tướng Chính Bắc không có cách nào đột phá vòng tuyến cuối cùng trong lòng mình. Mặc dù hắn vào năm mười lăm tuổi đã làm chuyện đó. Nhưng đây là trước khi hắn trọng sinh, Tướng Chính Bắc khi đó chỉ là kẻ ích kỷ ngạo mạn, không đem bất kỳ kẻ nào đặt ở trong lòng.

Nhưng Tướng Thân lại hoàn toàn khác biệt. Đây là đứa con bảo bối mà hắn chăm sóc nhiều năm. Hắn không muốn vì nóng lòng nhất thời mà làm chuyện như vậy. Chỉ cần đợi thêm một chút nữa, đứa bé này rất nhanh sẽ hoàn toàn thuộc về hắn.

Thở ra một hơi, Tướng Chính Bắc cầm lấy tay của Tướng Thân, chậm rãi dạy cậu cao thấp vuốt ve. Ngón tay thon dài luôn cầm bút vẽ của cậu trúc trắc bắt chước theo hắn.

“Tiểu Thân nhanh một chút.”

Tướng Chính Bắc chống hai tay ở phía sau làm cho Tướng Thân dễ dàng hoạt động. Bàn tay không có có bất luận kinh nghiệm nào thế nhưng lại khiến cho Tướng Chính Bắc cảm nhận được khoái cảm chưa từng có từ trước tới nay. Tướng Thân là của hắn, thật sự là bảo bối của hắn.

Đến cuối cùng ngón tay của Tướng Thân có chút run lên, cậu không biết vì sao lực kéo dài của Tướng Chính Bắc lại mạnh như vậy. Nhưng nhìn hai mắt hí lại cùng vẻ mặt hưởng thụ của Tướng Chính Bắc, Tướng Thân bất giác mỉm cười.

Gầm nhẹ một tiếng, Tướng Chính Bắc bắn ra trong tay Tướng Thân. Hắn cầm lấy khăn giấy lau tay cho cậu. Sau đó từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tướng Thân, gặm cắn lên cổ cậu.

“Ba ba...”

“Đừng lộn xộn.”

Cảm thấy xương sống mình đụng phải vật nào đó có diềm báo muốn cứng lên. Tướng Thân liền ngồi yên không dám lộn xộn.

Tướng Chính Bắc đem người cậu lật lại, hắn ôm cậu vào trong lòng. Mút lên xương quai xanh của cậu tạo thành một dấu hôn hồng sắc. Tướng Thân sợ nhột kéo cổ hắn, “Ba ba, nhột ah!”

Tướng Chính Bắc nhéo mũi cậu, “Đã nói con đừng lộn xộn, tiểu ngốc nghếch.”

Tướng Thân tròn tròn hai mắt nhìn hắn, “Con giúp ba ba làm.”

“Lần sau không đơn giản dùng tay như vậy đâu.”

Mặt của Tướng Thân đỏ lên, cậu đem đầu mình chôn vào trong ***g ngực của Tướng Chính Bắc, “Ba ba làm gì con cũng được.”

Khoẻ miệng Tướng Chính Bắc không thể khổng chế mà cong lên. Hắn kéo cậu ôm vào trong lòng, “Ba ba thật sự rất muốn làm chuyện xấu với con nhưng ba muốn chờ con thành niên.”

“Vì sao phải chờ đến thành niên?”

“Ba muốn con có thêm thời gian để suy xét về mối quan hệ của chúng ta. Con về sau không phải chỉ đối mặt với mỗi tình yêu, mà còn có xã hội, áp lực của dư luận. Nếu đến lúc đó con vẫn kiên quyết ở cùng với ba, thì ba nhất định sẽ không bao giờ để cho con đi. Bởi vì đến khi đó con không còn có lý do nào để cự tuyệt ba.”

Trong lòng của Tướng Thân có chút cảm động. Đến thời điểm này Tướng Chính Bắc vẫn để lại đường lui cho cậu. Hắn lo cậu sẽ sợ hãi, lo cậu sẽ hối hận.

Tướng Thân ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc hỏi, “Ba ba sẽ cùng con đối mặt có phải không?”

“Đương nhiên.”

“Ba ba, con về sau cũng sẽ dũng cảm như ba ba.”

Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu.

Những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật lần đầu tiên cậu thổi tắt cũng là do ba ba thấp lên. Điều ước trong đêm sinh nhật đó của cậu là hy vọng những ngày tốt đẹp như thế này vẫn luôn tiếp diễn. Cậu muốn vĩnh viễn ở cùng với ba ba. Một năm, hai năm... Ý nghĩ này vẫn luôn không ngừng lên men trong đầu cậu. Hy vọng xa vời đột nhiên có thể chuyển biến trong gang tấc. Cậu hiện giờ mới phát hiện mình có một sự độc chiếm mạnh mẽ như thế nào với ba ba.

Tướng Thần cũng hy vọng có một ngày cậu có thể đứng ngang hàng ở bên cạnh người này. Bảo vệ hắn, chăm sóc hắn, cho hắn tất cả mọi thứ của mình.

Đây là bản năng sâu bên trong thân thể của cậu, và cậu cũng nguyện ý theo đuổi nó.

Giữa tháng tư, Tướng Thần nhận được một tấm thiệp mời của Lâm Tĩnh từ nước Pháp gửi đến. Trên bìa mặt xung quanh được tô điểm những bông hoa màu đỏ cùng văn bản lệ phí. Điều này làm cho người không hiểu tiếng Pháp như Tướng Thần buồn rầu nửa ngày. Cuối cùng Tướng Chính Bắc vươn tay cầm lấy tấm thiệp xem xét. “Mẹ con hai tháng sau sẽ kết hôn, bà ấy mời chúng ta đến Paris tham dự hôn lễ.”

“Paris?!” Tướng Thần giật mình, “Nhưng mà nghỉ hè con phải học bù.”

“Ba sẽ giúp con xin phép, hơn nữa ba nghe nói tháng sáu này sẽ có một buổi triển lãm quốc tế được tổ chức ở Paris. Đợi khi chúng ta tham dự xong rồi sẽ trở về.”

Tướng Thần vui vẻ gật đầu, “Cảm ơn ba ba.”

Tướng Chính Bắc nhướng mày, “Ba trước kia đã dạy con thế nào? Phải làm sao để cảm ơn ba?”

Tướng Thần bay nhanh đến hôn lên môi Tướng Chính Bắc. Người nọ cũng đã sớm chuẩn bị trước đem cậu kéo vào lòng. Răng môi hai người gấn bó với nhau. Hô hấp của Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc đoạt lấy. Bầu không khí lãng mạn bao quanh thế giới của hai người.

Thời tiết đã dần dần ấm lên, thân thể của giáo sư Dương cũng rõ ràng chuyển biến tốt. Hơn nữa trong khoảng thời gian không gián đoạn việc điều trị, nên sức khỏe của ông sau mùa đông đã tốt hơn trước kia không ít. Giáo sư Dương nghe Tướng Thần muốn đến Paris, ông liền vuốt râu mình nói, “Việc này thầy cũng đang định nói với con. Trận đấu này thầy đã thay con báo danh, con chuẩn bị đi.”

“Thầy nói như vậy là sao ạ..”

“Con còn hai tháng để chuẩn bị. Lần trước bởi vì tay phải của con bị thương nên mới không tham gia được trận đấu đó. Cơ hội lần này càng hiếm có hơn cả lần trước. Con yên tâm đi, những người tham gia thi đấu cũng không lớn hơn con bao nhiêu nên đừng khẩn trương. Hơn nữa lấy trình độ hiện giờ của con đã có thể tiến quân đến quốc tế tham gia các trận đấu, chuyện này không thành vấn đề.”

“Nhưng thầy ah’...” Cũng quá đột ngột đi... mình phải làm sao để chuẩn bị đây...

“Thế lệ trận đấu và thủ tục ở trong này, con nhìn sơ qua một chút đi.”

Nhìn sơ qua một chút.. thầy ah’, thầy cũng quá tùy ý đi...

“Một người họa sĩ giỏi sẽ không sợ người khác trưng bày tác phẩm của mình. Nếu một tác phẩm mà ngay cả mình cũng không công nhận, nhưng lại muốn người khác tán thưởng thì lại càng buồn cười hơn. Con rất có thiên phú, nhưng lại có khuyết điểm là thiếu tự tin. Nghệ thuật cần một tình yêu nồng cháy và sự biểu đạt táo bạo. Con muốn lớn tiếng nói cho mọi người biết cái con yêu thích nhất hay là muốn đè nén chôn giấu nó dưới đáy lòng? Những điều đó con có thể diễn đạt thông qua nghệ thuật.”

“Thầy...”

“Được rồi, con trở về suy nghĩ một chút đi.”

mọi người hỏi sao không có H trọn vẹn? Là bởi vì *gãi gãi* tác giả không thích quan hệ dưới tuổi vị thành niên, pã nói thế ==))

~~p/s: 8/3 vui vẻ mọi người <>

45. Chương 45

Tướng Thần gãi đầu nằm lên bàn ngẩn người. Kha Thiên nghiêng đầu rũ mắt nhìn cậu. Đột nhiên hắn bị hồng ngân sau tai cậu hấp dẫn, liền nhin không được nhìn thêm vài lần. Tướng Thần lúc này lại bất ngờ quay đầu lại, đôi mắt đen láy của cậu bắt gặp ánh mắt của hắn. Cậu liền nở một nụ cười dịu dàng với hắn.

Kha Thiên vì nụ cười đó của Tướng Thần mà càng thêm không vui. Từ lúc bắt đầu khai giảng, trong đầu hắn vẫn luôn xoay quanh một suy nghĩ đáng sợ. Và suy nghĩ đáng sợ đó trong hai tháng này dần dần được chứng minh. Tướng Thần thật sự cùng người đàn ông kia ở bên nhau.

Nghĩ đến chuyện đối phương có thể đã bị người kia chiếm đoạt thân thể, nghĩ đến những vết tích chướng mắt luôn hiển hiện trên người Tướng Thần. Trong lòng Kha Thiên càng nóng như lửa đốt. Bản thân hắn thủy chung vẫn quá yếu ớt, hoặc có lẽ ở trong lòng Tướng Thần hắn chưa bao giờ có được vị trí như vậy.

Tay của Kha Thiên nắm càng ngày càng chặt. Hắn quay đầu đem tầm mắt của mình dời khỏi người Tướng Thần.

Thời tiết đầu xuân đã hoàn toàn ấm lên, ánh nắng tươi sáng, là thời điểm tốt hiếm có trong ngày. Tướng Thần vẫn còn đang suy nghĩ về bức tranh của mình thì đột nhiên cậu nhận được tin nhắn của Tướng Chính Bắc gửi đến, “Con tan học chưa?”

Tin nhắn đơn giản như vậy nhưng lại có thể làm cho Tướng Thần mỉm cười, cậu trộm cảm động hồi âm cho hắn. “Con đang trong giờ học.”

Tin nhắn rất nhanh được gửi đến, “Trong giờ học mà còn dám nhắn tin, lát nữa ba có việc bận, có thể tới buổi chiều mới đến đón con được.”

“Không sao, con chờ ba ba.”

“Ngoan, thật muốn hôn con một cái.”

Gương mặt của Tướng Thần ngay lập tức đỏ lên vì dòng tin nhắn này. Không biết từ lúc nào tin nhắn cuối cùng của hai người luôn kết thúc theo hướng ái muội như vậy. Tướng Chính Bắc dường như không hề cố kỵ cùng cậu nói những lời như vậy. Có đôi khi Tướng Thần sẽ gửi lại một icon nụ hôn cho Tướng Chính Bắc, làm cho hắn trên đường trở về luôn nhận hoá đơn phạt.

Đóng di động lại, Tướng Thần cầm bút vẽ phác thảo bản vẽ trên trang giấy. Ba ba! Đúng rồi! Ba ba là người duy nhất cậu muốn biểu đạt cho toàn thế giới. Người đàn ông này chính là ba ba của cậu, ngay cả khi ba ba mặt cơ mày cau cũng trông rất đẹp trai. Tướng Thần cúi đầu tự hỏi mình nên vẽ như thế nào.

Kha Thiên ngồi một bên quan sát cậu, tay hắn vẫn nắm chặt, biểu tình ảm đạm mang theo sát khí.

Tan học Kha Thiên xách cặp chuẩn bị rời đi, Tướng Thần gọi hắn lại, “Cậu đi đâu vậy?”

“Chơi bóng.”

“Tôi đi với cậu.”

Hàng lông mày của Kha Thiên cau lại một chút, “Ba cậu hôm nay không đến đón cậu sao?”

“Ba tôi nói có việc bận nên tới chiều mới đến đây được, tôi đi chơi bóng cùng cậu thuận tiện chờ ba ba.”

Là ngồi ở chỗ đó chờ ông ta thuận tiện xem mình chơi bóng thì có. Ánh mắt của Kha Thiên trầm xuống. Mặc dù hắn không mở miệng nói ra những lời này. Nhưng hắn lại hoàn toàn không nhìn thấu được tâm tư của mình, cũng không biết mình đang ghen tị.

“Cậu muốn thì cùng đi.”

Tưởng Thần vui vẻ mỉm cười, cậu đeo ba-lô cùng giá vẽ lên lưng sau đó đuổi theo Kha Thiên.

Nhất Trung là trường học được xây dựng từ rất lâu, khuôn viên trường học kỳ thực không lớn, mặc dù bên trong đã được xây dựng lại. Nhưng bởi vì Nhất Trung nằm trong khu trung tâm thành phố, giá đất ở đây lại đắt đỏ, nên đất dùng để xây dựng thêm phòng học cũng bị giới hạn. Vì thế ngoại trừ những phòng học quan trọng, sân vận động của Nhất Trung cũng không lớn, sau khi tan học tất cả mọi người đều về nhà, chỉ có những học sinh trọ lại trường mới đến đây chơi bóng. Vì thế sân vận động của Nhất Trung cũng không quá eo hẹp.

Nhưng hôm nay khi Kha Thiên đi vào, sáu sân bóng rổ đều bị người khác chiếm lấy.

Tưởng Thần nhìn túi xách ném dưới đất cùng kiểu dáng đồng phục của bọn họ liền nói, “Hình như họ không phải là học sinh của trường chúng ta.”

Kha Thiên nhìn lướt qua sân bóng rổ. Không may thay, dường như có người hấn quen biết.

Đối phương tựa hồ cũng nhận ra Kha Thiên, một thiếu niên từ trong đám người đi tới gần hai người. Tóc mái của thiếu niên che khuất một con mắt, bên mắt còn lại lộ ra đuôi mắt cong cong. Tưởng Thần hoàn toàn không quen biết người có gương mặt tinh xảo này. Thiếu niên một đường vẫn luôn nhìn Kha Thiên, người nọ chậm rãi đi tới gần hấn cười nói, “Lại gặp nhau.”

“Các người tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là để chơi ah.” Thiếu niên cười hì hì.

Kha Thiên nhíu mày chán ghét, “Cút đi, bọn Thập Thất Trung rác rưởi!”

Mới đầu Tưởng Thần còn tưởng đối phương là bạn của Kha Thiên, nhưng khi nghe hấn nói như vậy cậu liền sững sốt. Nhìn vẻ mặt cứng đờ của thiếu niên kia, Tưởng Thần ở phía sau khẽ kéo ống tay áo của hấn, “Thật ngại quá, bạn của tôi có chút kích động. Nhưng quy định của trường Nhất Trung là không cho phép học sinh trường khác tiến vào, các cậu đi nhanh đi.”

Thiếu niên nhướng mày đầy hứng thú nhìn Tưởng Thần, “Cậu có phải là tiểu hoàng tử vẽ tranh của Nhất Trung không? Bộ quần áo này bao nhiêu tiền vậy?”

Thiếu niên định vươn tay kéo quần áo của Tưởng Thần thì đột nhiên bị tay của Kha Thiên hất ra. “Nói các người cút đi còn đứng đây làm gì?!”

Cổ tay của thiếu niên bị hất ra làm cho những học sinh còn lại của Thập Thất Trung nhìn không vừa mắt, “Xú tiểu tử, mày làm gì vậy?! Mày cho mình là đại ca của Nhất Trung.. A!”

Đối phương chưa nói xong một quyền của Kha Thiên đã lập tức đánh tới. Tưởng Thần và thiếu niên đứng đối diện liền ngậy ngẩn cả người, “Kha Thiên cậu điên rồi sao!”

“CCMN!” Đám người Thập Thất Trung cũng không cam lòng yếu thế ngay lập tức phản kích.

“Kha Thiên cậu...!” Thiếu niên dường như không ngờ tới Kha Thiên lại đột nhiên đánh người, “Các cậu dừng tay cho tôi!”

Nhưng hai bên vẫn hừng hực lửa đánh nhau. Căn bản không ai nghe lời thiếu niên nói. Tưởng Thần nhìn thiếu niên, “Cậu làm thế cũng vô dụng thôi, cậu đi kéo người cao to kia lại, tôi đi kéo Kha Thiên. Nếu giáo viên phát hiện bọn họ đánh nhau thì sẽ bị ghi vào hồ sơ. Hiện giờ vẫn chưa có ai đi gọi giáo viên chúng ta phải mau chóng can bọn họ ra.”

Thiếu niên liếc mắt nhìn Tưởng Thần với vẻ mặt kỳ lạ, “Được rồi, cứ theo cậu nói mà làm.”

Trong lòng của Kha Thiên không hiểu sao càng ngày càng nóng như lửa đốt. Trên mặt và trên người hấn đã bị trúng không ít đòn. Dù sao hấn một chọi bốn, thấy thế nào cũng không chiếm được ưu thế. Nhưng dù là như vậy trong lòng hấn vẫn cảm thấy sáng khoái. Tay không ngừng đánh đấm.

Kha Thiên đang muốn đánh người kia một đòn, thì đột nhiên hấn bị một đôi tay ôm lấy thắt lưng. Cảm nhận được thân thể mềm mại kề sát phía sau mình, hấn bỗng nghe Tưởng Thần lớn tiếng nói, “Kha Thiên đừng đánh!”

Kha Thiên sững sốt một chút bỏ tay Tưởng Thần ra, “Cậu đi ra ngoài!”

“Cậu làm sao vậy, vì một hai câu mà đánh nhau. Một chút cũng không giống với cậu thường ngày, huống chi người ta cũng không có ác ý, Kha Thiên!” Người cao to ở phía bên kia bị thiếu niên kéo lại. Tưởng Thần thừa dịp người kia vẫn còn đang ngẩn người liền lập tức ôm lấy thắt lưng của Kha Thiên kéo hẳn ra khỏi vòng vây của những người xung quanh.

Nhìn Kha Thiên ngồi dưới đất, mắt và bên mặt của hắn đều xanh tím, Tưởng Thần bắt đắc dĩ thở dài, “Cậu dẫn bọn họ đi trước đi.”

“Hừ! Có bản lĩnh lần sau đánh nữa!” Thiếu niên kia liền đánh lên đầu người nọ một cái, “Uy! Tôi nói sai gì chứ...”

Thiếu niên đi tới nhìn Tưởng Thần cười nói, “Chuyện lần này quả thật là Kha Thiên không phải trước, nhưng vì cách xử lý của cậu nên tôi quyết định tha thứ cho cậu ta.”

Kha Thiên nghiêm mặt trừng thiếu niên, đối phương đột nhiên khoái trá cười rộ lên, “Kha Thiên ah’ Kha Thiên, cậu thật thảm thương.”

Lúc Tưởng Thần đỡ Kha Thiên đi ra ngoài Tưởng Chính Bắc đã đứng chờ cậu ở cổng trường. Hắn thấy mặt mũi của Kha Thiên bầm dập liền ngay lập tức đi qua giữ chặt lấy Tưởng Thần kiểm tra một phen, “Ba ba, con không có bị thương, là Kha Thiên...”

Tưởng Chính Bắc mắt lạnh nhìn Kha Thiên, sau đó hắn liền dời tầm mắt mình chú ý lên người Tưởng Thần, “Sao con trẻ như vậy mới ra? Gọi điện thoại con cũng không bắt máy, ba còn tưởng con xảy ra chuyện gì.”

Tưởng Thần xấu hổ cười, “Ba ba, con muốn mang Kha Thiên đi tiệm thuốc mua thuốc trước.”

Tưởng Chính Bắc bình thần quan sát Kha Thiên. Kha Thiên bị ánh mắt điều hâu của hắn nhìn chằm chằm liền cảm thấy rất khó chịu. Hắn đột nhiên nắm lấy tay Tưởng Thần ngay trước mặt Tưởng Chính Bắc.

“Kha...” Tưởng Thần bị hắn làm đau, cậu muốn đối phương buông mình ra. Nhất là khi cậu nhìn thấy sắc mặt không tốt của ba ba. “Kha Thiên, cậu làm tôi đau.”

“Đau lắm sao?”

Tưởng Thần liếc mắt nhìn Tưởng Chính Bắc, thấy hắn không nói chuyện liền càng muốn rút tay mình ra khỏi tay Kha Thiên. “Kha Thiên cậu làm sao vậy, buông tôi ra, ba ba...”

“Ba ba?” Kha Thiên cười lạnh, “Dù đỡ cậu lên giường mà cậu còn gọi ông ta là ba ba sao!”

Tưởng Thần sững sốt một chút, cậu không thể tin mà nhìn Kha Thiên, “Cậu nói cái gì..”

“Chẳng lẽ không đúng sao Tưởng tiên sinh?”

Tưởng Chính Bắc rút cuộc thay đổi sắc mặt, hắn lạnh lùng đi đến trước mặt Tưởng Thần ôm lấy bờ vai cậu, “Tôi nghĩ cậu dù sao cũng là bạn bè của tiểu Thần nên mới nhường nhịn cậu hết lần này đến lần khác. Nhưng cậu đã can thiệp quá nhiều vào chuyện của tiểu Thần. Hơn nữa vừa rồi còn kéo tiểu Thần vào nguy hiểm, có lẽ tôi nên suy xét xem tiểu Thần có nên tiếp tục làm bạn với cậu hay không.”

“Ba ba.” Tưởng Thần ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Bắc. Chỉ cần bàn tay của ba ba chạm vào thân thể cậu, cậu liền cảm nhận được sự ấm áp cùng an tâm, “Kha Thiên, tôi không biết cậu làm sao biết được chuyện này. Nhưng tôi và ba ba là thật tâm yêu nhau, tôi hy vọng cậu có thể thông cảm cho tôi. Nếu cậu bởi vì chuyện này mà không muốn làm bạn với tôi nữa, tôi cũng chỉ có thể nói thật xin lỗi.”

“Cậu thật sự hiểu tình yêu là thế nào sao? Hắn bắt quá chỉ lợi dụng sự vô tri của cậu để lừa dối tình cảm mà thôi. Có người cha nào lại đi thích con trai của mình?! Có người cha nào lại muốn đẩy con mình vào vực sâu không đáy chứ?! Tưởng Thần, cậu bây giờ quay đầu vẫn còn kịp!”

Tưởng Thần lắc đầu, “Tôi sẽ không quay đầu, tôi đã đồng ý cùng ba ba ở bên nhau.”

“Nhưng ông ta là ba ba của cậu!”

“Là ba ba thì sao? Kha Thiên, cậu chưa từng thích ai làm sao có thể hiểu được...” Cậu rất may mắn mới có một người cha như thế. Quan hệ của bọn họ lại vô cùng chặt chẽ, sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể chia cắt bọn họ.

“Đủ rồi! Cứ xem như tôi nhiều chuyện!” Kha Thiên buông tay Tưởng Thần ra, hần xoay người không quay đầu lại rời đi.

Chưa từng thích ai? Ha hả, người tôi thích là cậu...

Tên kia nói không sai, mình đúng là một người rất thảm thương.

“Ba ba?” Thấy Kha Thiên rời đi không thèm quay đầu lại, Tưởng Thần lo lắng nắm lấy tay Tưởng Chính Bắc.

“Cậu ta nói như vậy mà con còn lo lắng cho cậu ta sao?”

“Cậu ấy dù sao cũng là người bạn duy nhất của con.”

Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu, “Nhưng cậu ta căn bản không xem con là bạn.”

Dám dùng ánh mắt như vậy nhìn bảo bối của mình, Tưởng Chính Bắc thật hận không thể móc mắt của đối phương. Đáng tiếc mình chưa ra tay thì nó đã không chống đỡ nổi. Dù sao tên nhóc đó vẫn còn rất trẻ, bị một chút kích thích liền không thể nhẫn nhịn.

“Được rồi, về nhà với ba đi. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, hiện giờ suy nghĩ cũng vô dụng.

Tưởng Thần gật đầu.

Kha Thiên làm sao biết chuyện của mình và ba ba? Cậu ấy còn biết điều gì nữa? Cậu ta sẽ nói chuyện này cho người khác biết hay không? Càng nghĩ càng thêm rối, có lẽ ba ba nói đúng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng. Cậu tin Kha Thiên không phải là người như vậy.

“Đúng rồi ba ba, con hôm nay đã vẽ phác thảo rồi.”

“Vậy sao? Là gì vậy? Nói ba nghe thử.”

Tưởng Thần đỏ mặt nói, “Là ba ba.”

“Huh?”

“Chính là con và ba ba.”

Tưởng Chính Bắc cong khoe môi, nắm lấy cằm Tưởng Thần, “Không tốt.”

“Sao vậy?!”

“Ba không muốn bảo bối của mình bị mọi người trên thế giới nhìn thấy.” Tưởng Chính Bắc cúi người, đầu lưỡi hần lướt lên cánh môi của Tưởng Thần. Khoé mắt sắc bén của hắn mang theo nét cười gian xảo, làm cho khuôn mặt của Tưởng Thần càng thêm đỏ.

“Nhưng chỉ là vẽ thôi mà.” Tưởng Thần nhỏ giọng phản bác.

“Nhưng ba sẽ ăn dấm chua.”

“Kia.. làm sao đây... con rất muốn vẽ...”

Tưởng Chính Bắc nhướn mày, “Nếu ba vui vẻ không chừng sẽ đồng ý.”

Biết người đàn ông này lại có chủ ý xấu xa. Tưởng Thần đỏ mặt ôm lấy cổ Tưởng Chính Bắc, cậu vươn đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng của hắn. Đầu lưỡi cậu gấp gờ đầu lưỡi của đối phương liền bị hần hung hăng cuống lấy. Hô hấp của hai người trở nên gấp gáp, trái tim dường như cũng đập cùng một nhịp.

Tưởng Thần không rõ vì sao Kha Thiên lại nói đây là vực sâu không đáy?! Cậu rõ ràng cảm thấy hạnh phúc tột đỉnh.

“Ba ba, con yêu ba,”

“Ba cũng yêu con.”

“Ngày mai con muốn đến nhà thầy Dương bàn chuyện trận đấu, thầy ấy gần đây luôn bỏ con một mình.”

“Giáo sư Dương đại khái muốn con luyện tập một mình. Dù sao vẽ tranh cũng là chuyện của con. Không nên lúc nào cũng ỷ lại vào thầy chỉ điểm, con như thế sẽ rất khó thành công.”

Tưởng Thần gật đầu, “Vây ba đồng ý cho con vẽ không?”

“Ba không dễ lấy lòng như vậy đâu, con vẫn phải không ngừng cố gắng ah!”

Buổi tối, Tưởng Thần tắm rửa xong quần khăn tắm đi phòng, cậu nhào vào trong lòng Tưởng Chính Bắc. Tiếp xúc làn da xích loã của con mình, ánh mắt của Tưởng Chính Bắc có chút tối lại, Tưởng Thần ngẩng đầu nói với hắn, “Ba ba..”

Tưởng Thần biết Tưởng Chính Bắc sẽ không động vào mình, nên cậu càng ngày càng không kiên nhẫn. Tưởng Thần nằm trong lòng Tưởng Chính Bắc không ngừng kích thích thần kinh hắn.

“Con đúng là đứa trẻ hư hỏng.”

Cảm nhận ngón tay của Tưởng Thần đang đánh vòng xung quanh đầu ngực mình, Tưởng Chính Bắc liền bắt lấy hai tay người trong ngực kéo lên trên. Khoé miệng cùng ánh mắt của Tưởng Thần tràn ngập ý cười, làm cho hắn cũng bật cười theo.

“Ba ba, đêm nay con đến giúp ba ba đi.”

Tưởng Chính Bắc bị lời nói của Tưởng Thần kích thích, ánh mắt của hắn liền dậy sóng tình. Hắn nắm lấy cằm của Tưởng Thần nói, “Bảo bối muốn làm gì đây? Huh?”

“Làm chuyện mà ba ba thích.”

46. Chương 46

Tưởng Chính Bắc từ trên cao nhìn Tưởng Thần. Cậu bé xinh đẹp bởi vì thẹn thùng mà cả người ửng hồng. Hai mắt đen láy của cậu khẽ chớp, làm cho Tưởng Chính Bắc điên cuồng mà dâng trào tình cảm. Đây là con của hắn. Vui vẻ của con, bi thương của con, ham muốn của con, hết tất cả mọi thứ của con đều thuộc về hắn.

Nếu có ai đó muốn cướp đi người này từ tay hắn, hắn nhất định sẽ bắt chấp tất cả mà cắn chết bọn họ.

Chỉ có hắn mới có thể độc chiếm đứa bé này.

Tưởng Thần thấy Tưởng Chính Bắc xuất thần, dấy mắt mang theo sự âm trầm liền đưa tay để lên ***g ngực rắn chắc của hắn. Nhịp tim đập mạnh của Tưởng Chính Bắc xuyên qua dây thần kinh truyền đến thân thể của Tưởng Thần, “Ba ba, ba đang nghĩ gì vậy?”

Tưởng Chính Bắc nắm chặt lấy Tưởng Thần, hai mắt hắn nhìn thẳng cậu. “Ba đang nghĩ bảo bối chuẩn bị làm gì để cho ba vui vẻ.”

Mặt của Tưởng Thần đỏ lên, cậu tránh khỏi bàn tay của Tưởng Chính Bắc. Không biết mình nên làm thế nào, cậu đành ngơ ngác nằm ở đó.

Tưởng Chính Bắc mỉm cười xoay người nằm bên cạnh cậu. “Dù sao đêm nay ba chỉ nằm hưởng phúc thôi, bảo bối muốn làm gì thì làm đi.”

Tưởng Thần suy nghĩ nửa ngày nhìn Tưởng Chính Bắc. Cậu chậm rãi đứng thẳng dậy. Tưởng Chính Bắc hơi híp mắt, tứ chi mở rộng, bộ dạng vô cùng thoải mái. Nhưng Tưởng Thần biết bên trong khối thân thể kiện mỹ đầy nam tính này chất chứa một sức mạnh cường đại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn

nuốt cậu. Bao nhiêu trai gái mơ ước có được thân thể này, Tưởng Thần nghĩ đến đó liền cảm thấy sợ hãi. Ba ba của cậu xuất sắc như vậy, làm cho cậu luôn lo sợ mình không đủ tốt.

Bởi vì biết mình có quan hệ huyết thống với Tưởng Chính Bắc, nên Tưởng Thần mới có phần nào an tâm. Cậu muốn giữ chặt lấy ba ba ở bên cạnh, cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Tưởng Thần cúi người, cậu đột nhiên ngậm lấy đầu ngực của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc sững sờ giữ lấy đầu cậu. “Vật nhỏ học xấu.”

Tưởng Thần cong khoe môi cười rộ lên, “Con học của ba ba.”

“Lần sau ba sẽ dạy con thứ không giống như vậy.”

Ba ba là như thế, luôn dễ dàng nắm bắt tâm tình của cậu. Rõ ràng hần hiện giờ chỉ nằm yên trên giường không làm gì. Nhưng chỉ cần hần nói một câu tâm tình của cậu liền dễ dàng bị tác động.

Đầu lưỡi của Tưởng Thần trức trặc liếm mút ngực của Tưởng Chính Bắc. Cậu không biết rõ những điểm mẫn cảm trên người hần như hần hiểu biết cậu. Tưởng Thần luôn là người bị động mỗi khi thân mật với Tưởng Chính Bắc. Lực tự chủ của ba ba rất mạnh, đây là kết quả khẳng định mấy tháng qua của cậu. Rõ ràng ngay trong lúc hần bùng nổ vẫn có thể hoàn hảo bảo vệ cậu. Có đôi khi Tưởng Thần nảy sinh ý xấu đi dụ dỗ hần. Nhưng đối phương vẫn thờ ơ, nhiều lần Tưởng Thần nghĩ, có phải vì mị lực của cậu không đủ nên ba ba mới không làm gì cậu?

Vì sao phải chờ cậu đủ mười tám tuổi? Khi đó ba ba muốn làm gì?

Ngón tay của Tưởng Thần lướt qua phần eo của Tưởng Chính Bắc. Cậu đem đầu lưỡi mình liếm lên rốn của hần. Cảm thấy thân thể cường tráng kia vì kích thích của mình mà run nhẹ. Trong lòng của Tưởng Thần liền dâng lên một cảm giác dặt ẹo. Nhìn xem! Ba ba cũng muốn cậu, ba ba cũng vì kích thích của cậu mà hoàn toàn khác với bình thường.

Ánh mắt của Tưởng Thần di chuyển xuống phía dưới, dừng lại trên người con quái vật to lớn ở trước mắt. Mặt trên của nó hiện giờ đã nổi đầy gân xanh. Tưởng Thần bắt giác nuốt nước miếng, thật lớn ah’.

Đỉnh đầu cậu vang lên tiếng cười khàn khàn trầm thấp của Tưởng Chính Bắc. “Sao nào? Sợ ah’?”

“Ba ba không được khinh thường con!” Tưởng Thần bắt lấy bắp đùi má, cậu vươn tay nắm chặt lấy thứ trắng kiện kia. Đầu Tưởng Thần cúi xuống sát gần với thứ to lớn mang theo khí vị đó. Hô hấp nóng bỏng của cậu phun lên vật đang cương cứng của Tưởng Chính Bắc. “Ba ba.”

“Huh?”

“Không được khinh thường con.” Tưởng Thần cũng không để cho Tưởng Chính Bắc phản bác. Cậu ngay lập tức mở miệng ngậm lấy tính khí của hần. Khoang miệng ấm áp chật hẹp của cậu làm cho Tưởng Chính Bắc nhận không được mà hít sâu một hơi.

“Bảo bối, đừng lộn xộn mau nhả ra.”

Tưởng Thần không nói chuyện nhưng tay cậu vẫn không ngừng động. Cánh môi của Tưởng Thần ngậm lấy tính khí của Tưởng Chính Bắc, đầu lưỡi cậu bắt đầu liếm lên đó. Ngón tay cũng cao thấp hoạt động chăm sóc cho phần còn lại của con quái vật. Tưởng Chính Bắc nắm chặt cái gáy của Tưởng Thần, thân thể hần vì mỗi động tác của cậu mà trở nên căng thẳng. “Tiểu Thần...”

Chiếc lưỡi của Tưởng Thần liếm lên đầu đỉnh của tính khí, làm cho Tưởng Chính Bắc sung sướng đến độ ngửa đầu tựa lên giường. Hần chưa từng có ý nghĩ Tưởng Thần sẽ làm chuyện như vậy, trong mắt của hần cậu tựa như một thiên sứ vô cùng thuần khiết. Hần làm sao có thể để cho cậu làm chuyện như vậy. Nhưng hiện giờ Tưởng Thần ngậm lấy tính khí của hần, làm cho hần sinh ra một loại dục vọng muốn hung hăng lẳng ngược cậu.

Hàm trên lẫn hàm dưới của Tưởng Thần bắt đầu đau đớn. Nhưng cậu vẫn cố gắng đem động tác của mình di chuyển nhanh hơn. Hy vọng Tưởng Chính Bắc có thể mau chóng bắn ra.

Đột nhiên Tưởng Chính Bắc nắm lấy vai cậu, đem tính khí lấy ra khỏi miệng cậu. Tưởng Thần ngẩng đầu luống cuống nhìn hần. “Ba ba?”

Tướng Chính Bắc vươn tay xoa xoa gò má của cậu, cúi đầu nhẹ hôn lên đó, “Đủ rồi.”

“Nhưng mà ba vẫn chưa có...” Rõ ràng cậu vẫn còn cảm nhận được thứ đồ vật kia đang đâm lên đùi mình, Tướng Thần cau mày nhìn hấn.

“Thật ra cũng có thể làm như vậy.”

Tướng Chính Bắc bỗng đem Tướng Thần đẩy ngã lên giường. Hấn lật người cậu lại, để cậu vùi đầu lên gối. Sau đó đem hai chân của cậu khép lại.

“Ba ba?”

“Hừ.” Tướng Chính Bắc đem tính khí của mình kẹp ở giữa hai chân Tướng Thần, làn da nhẵn nhụi của cậu làm cho hấn sảng khoái đến độ thở hắt ra. “Giúp ba kẹp nó đi.”

Tướng Thần không nói lời nào, đỏ mặt vùi đầu vào trong gối.

Ra vào mấy lần ở giữa hai chân cậu Tướng Chính Bắc rốt cuộc cũng bắn ra. Chất lỏng màu trắng dính lên đùi Tướng Thần làm cho cậu nhiễm một tầng sắc thái quyến rũ.

“Bảo bối, vật nhỏ của con cứng lên rồi.”

“... ba ba giúp con đi.”

“Tuân lệnh.”

“Ừm... ừm..”

Chỉ cần nhìn thấy người kia cười cũng đủ làm cho bạn cảm thấy hạnh phúc, thì tình cảm đó đôi khi còn thân mật hơn cả tình yêu. Mà tình cảm của hấn và Tướng Thần là sự hoà trộn của tình yêu và tình thân, hai thứ này dần dần hoà quyện với nhau không thể tách rời.

Sáng ngày hôm sau, Tướng Chính Bắc bị đồng hồ báo thức đánh thức. Sợ làm Tướng Thần tỉnh giấc, hấn nhanh chóng ấn nút tắt chuông báo.

Tướng Chính Bắc vừa quay đầu đã nhìn thấy Tướng Thần cuộn người nằm bên cạnh mình. Cậu ngủ thật an giấc, cánh môi bị hấn hôn đến sưng đỏ phá lệ tiên diễm. Dưới cổ đầy hồng ngân, giữa hai chân cũng vì ma sát mà đỏ lên. Tướng Chính Bắc nhường mày, đợi thành niên cái quỷ gì chứ, mình hiện giờ chỉ muốn ăn luôn đứa bé này!

Tướng Chính Bắc suy nghĩ một hồi, tất cả mọi thứ của đứa bé này rồi sẽ thuộc về hấn, không cần nóng lòng nhất thời.

Tuy Tướng Chính Bắc lúc trước nói muốn Tướng Thần suy nghĩ kỹ về mối quan hệ của hai người. Nhưng trong lòng hấn biết, cho dù Tướng Thần đến lúc đó muốn chạy hấn cũng không cho phép cậu rời đi. Cho dù phải giam cầm Tướng Thần, hấn cũng phải đem cậu giữ chặt ở bên người. May mắn đứa bé này rất yêu thương hấn.

Tướng Thần bắt đầu vẽ đường nét trên giấy. Thành quả lao động tối ngày hôm qua của cậu rốt cuộc cũng không uổng phí. Tướng Chính Bắc cuối cùng cũng đồng ý cho cậu vẽ về hai người. Đương nhiên không thể vẽ quá giống.

Khi Tướng Thần đặt bút lên trang giấy, cậu nhịn không được nhớ đến khuôn mặt anh tuấn của Tướng Chính Bắc. Nhớ tới những năm tháng hai người nương tựa bảo vệ lẫn nhau. Nhớ tới lần đầu tiên khi cậu nhìn thấy hấn, vẻ mặt của Tướng Chính Bắc lúc đó rất kiêu căng. Ban đầu cậu cho rằng mình chẳng qua từ hầm băng này chuyển qua hầm băng khác mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, trong một lần cậu cả gan đến nhìn trộm hấn lại có thể nhanh chóng xoay chuyển cục diện của hai người.

Sự dịu dàng của ba ba, sự hoà ái của ba ba, sự quyến rũ của ba ba. Giống như chỉ cần là ba ba cậu đều cảm thấy hạnh phúc.

Bản phát thảo cuối cùng cậu vẽ một thiếu niên tựa như thiên thần được cha mình nhẹ nhàng hôn lên trán. Thiếu niên mở ra hai tay, tư thế như đang nghênh đón cha mình.

Buổi tối khi Tưởng Chính Bắc trở về Tưởng Thần đang vẽ phần còn lại của bức tranh. Hoá ra hấn trong mắt của Tưởng Thần là như vậy. Tưởng Chính Bắc mỉm cười, ôm lấy thắt lưng cậu, “Lát nữa ba sẽ hầm canh cho con uống.”

“Thật sao?!”

“Phải khao tiểu thiên tài của chúng ta chứ, lần này ba có dự cảm con sẽ làm ra một chuyện chấn động kinh ở Paris.”

“Ba ba, ba đang mèo khen mèo dài đuôi đó.”

Ánh mắt của Tưởng Chính Bắc hiện lên sự xấu xa, hấn nhéo lên đầu ngực cậu một cái, “Ba tự sinh tự xài.”

Câu nói của Tưởng Chính Bắc làm cho Tưởng Thần nói không nên lời, cậu xấu hổ đến mức phải cúi đầu.

Thời gian dần trôi mùa hè dần đến, sau khi kỳ thi cuối kỳ chấm dứt, bọn họ chuẩn bị bước vào năm thứ ba. Môn học cuối cùng vừa thi xong, thầy giáo có ý thông báo chuyện học hè, làm cho cả lớp ban đầu còn hưng phấn liền oán than rên rĩ. Nhưng bọn họ cũng không có cách nào làm cho thời gian ngừng lại, ngày thi lên đại học tàn nhẫn sắp tới. Những thứ đơn thuần tốt đẹp của cấp ba cũng dần chậm rãi khép lại.

Tưởng Thần nhìn Kha Thiên nhanh chóng rời đi. Cậu định mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng đành phải nuốt trở về. Từ ngày đó, mối quan hệ giữa cậu và Kha Thiên trở nên khá xấu hổ. Cậu có thể nhìn ra Kha Thiên đang tránh né cậu, thậm chí chỗ ngồi cũng đã đổi đi. Hai người quen biết nhau từ cấp hai cho đến bây giờ. Tưởng Thần không hề nghĩ tới bọn họ cuối cùng lại đến bước này. Cậu vẫn luôn cho rằng hai người sẽ cùng nhau vào đại học...

Tiểu Vũ đi đến hỏi cậu, “Cậu và Kha Thiên cãi nhau ah’?”

“Không...”

“Tính tình của tên quỷ đó là như vậy, cậu đừng để ý đến cậu ta, qua một thời gian cậu ta sẽ ổn thôi.”

Tưởng Thần cũng không biết nên nói như thế nào. Đại khái mối quan hệ giữa cậu và Kha Thiên đã bị thời gian đẩy lên đầu ngọn sóng.

“Đúng rồi, tôi nghe nói cậu muốn đi Pháp tham gia thi đấu.”

“Ừ.”

“Cố lên nha!”

“Cảm ơn.”

Tưởng Thần dọn dẹp sách vở, Tưởng Chính Bắc trước đó đã đến gặp thầy giáo xin nghỉ phép cho cậu. Lâm Tĩnh sẽ kết hôn vào tháng sau, trận đấu cũng ở giữa tháng bảy. Cho nên cậu sẽ đến Paris ở một thời gian. Tưởng Thần cho rằng hai người sẽ ở lại nhà của Lâm Tĩnh. Nhưng không nghĩ tới Tưởng Chính Bắc đã sắp xếp nơi dừng chân cho bọn họ. Dù sao với quan hệ hiện giờ của hai người khi ở cùng lâm tĩnh sẽ rất xấu hổ

Lúc về đến nhà Tưởng Thần nhìn trên bàn có một hộp quà, cậu liền sửng sốt một chút.

“Bác hai của con đưa tới, nói tặng cho mẹ con.”

Tưởng Thần gạt đầu, cậu đột nhiên phát hiện mình dường như vẫn chưa chuẩn bị quà cho mẹ.

“Ba biết con đã quên nên đã thay con chuẩn bị, nhìn xem có thích không?” Tưởng Chính Bắc đưa một hộp quà nhỏ màu hồng cho cậu. Tưởng Thần vừa mở ra liền nhìn thấy một chiếc vòng cổ đính kim cương cùng bông tai hình hoa hướng dương bằng vàng sáng bóng.

“Thật đẹp!”

“Biết con sẽ thích mà.”

Tưởng Thần cẩn thận cất hộp quà, “Ba ba..”

“Sao tự nhiên lại biến thành tiểu quỷ dính người rồi.”

Tưởng Thần cười, “Con là cái bóng sau lưng ba ba, vĩnh viễn dán trên người của ba ba.”

Tưởng Chính Bắc cong khoẻ miệng, hất buông cái nôi trong tay ra, “Con lúc nào cũng thích câu dẫn ba, cẩn thận ngày nào đó ba ăn luôn con.”

“Vậy ăn con đi.”

Lông mày của Tưởng Chính Bắc nhướng lên, một tay hất vỗ lên mông Tưởng Thần, “Con ah’, về sau chịu thiệt là do con tự tìm.”

Tưởng Thần vui vẻ mỉm cười. Trong mắt của Tưởng Chính Bắc cậu luôn là một đứa trẻ, an tâm làm nũng, an tâm ỷ lại.

“Trong tủ quần áo có treo tây trang ba mua cho con, mau đi thử đi.”

“Tây trang?”

“Tham dự hôn lễ dù sao cũng phải nghiêm trang một chút. Bảo bối của ba xuất sắc như vậy thì phải để cho người ta nhìn chứ. Nếu con mặc không vừa thì ba sẽ nói bọn họ sửa lại, con đi thay cho ba xem đi.”

Tưởng Thần gật đầu xoay người đi thay quần áo.

47. Chương 47

Mở tủ quần áo ra, Tưởng Thần liền nhìn thấy bộ tây trang màu trắng được treo ở giữa. Phẳng phiu không một nếp nhăn, kiểu dáng bộ tây trang còn mang theo chút thanh xuân dạt dào, làm cho người mặc vào không cảm thấy quá tẻ nhạt. Tưởng Thần mặc bộ đồ vest rất vừa vặn, cậu nở nụ cười. Ba ba lúc nào cũng vậy, cái gì cũng giúp mình chuẩn bị tốt. Giống như làm cho cậu không có cách nào sinh tồn nếu rời khỏi hắn.

“Đẹp không?” Giọng nói của Tưởng Chính Bắc ở ngoài cửa vang lên.

Tưởng Thần sửa lại cúc áo ở cổ tay bước ra ngoài.

Bộ tây trang làm cho Tưởng Thần có hương vị nhã nhặn hoàn toàn khác biệt. Áo vest vừa vặn đem vóc dáng thon dài của thiếu niên triển lộ ra rõ ràng. Từ trên xuống dưới một màu thuần trắng làm cho cậu mang theo sắc thái cấm dục. Tưởng Chính Bắc mỉm cười nhìn Tưởng Thần. “Xem ra còn thiếu một cái nơ.”

“Không cần đâu ba ba, con không thích nơ.”

“Nơ làm con cảm thấy mình giống một món quà sao?” Tưởng Chính Bắc đá lông mày, biểu tình trêu đùa hiện rõ trên gương mặt hắn không sót một điểm.

Tưởng Thần sững sốt một chút mới hiểu được ý tứ trong câu nói của hắn. Hai má cậu liền ửng hồng, “Ba ba đừng nói giỡn.”

Tưởng Chính Bắc cười không nói gì.

Đến cuối tháng, hai người rút cuộc lên máy bay đến Paris. Tưởng Chính Bắc vẫn như trước, mặc một bộ tây trang giày da. Còn Tưởng Thần mặc một bộ đồ thể thao thoải mái. Trên đầu còn đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai. Xuyên qua vành nón chỉ có thể trông thấy chiếc cằm nhọn cùng đôi môi hồng nhuận của thiếu niên xinh đẹp.

Dọc đường đi hai người đều nắm tay nhau làm cho vô số ánh mắt xung quanh nhìn chăm chú. Tưởng Thần có chút thẹn thùng, nhưng cậu không bỏ tay Tưởng Chính Bắc ra. Cậu yêu người đàn ông này, nên cậu

không nghĩ những điều đó là sai trái. Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy còn làm cho cậu cảm thấy vui vẻ. Nhìn xem! Người đàn ông này thuộc về cậu.

Chuyến bay rất dài, Tưởng Thần lần đầu tiên đi máy bay nên rất hưng phấn, nhưng cảm giác đó duy trì không lâu. Cuối cùng cậu dựa đầu lên vai Tưởng Chính Bắc ngủ thiếp đi.

Tiếp viên hàng không cầm chăn đưa cho Tưởng Chính Bắc đắp lên người Tưởng Thần. Nhìn hẩn cẩn thận chăm sóc cậu như vậy, làm cho phần lớn những người xung quanh không ai nghĩ bọn họ là hai cha con.

“Hai người thật hạnh phúc.”

Tưởng Chính Bắc cười, hẩn nắm lấy tay Tưởng Thần nói, “Cảm ơn.”

“Cậu ấy hình như có chút say máy bay, nếu có chuyện gì xin ngài hãy báo với chúng tôi.”

“Được.”

Ngồi hai mươi mấy tiếng trên máy bay quả thực khó có thể chịu đựng. May mắn cuối cùng Tưởng Thần cũng dần thích ứng, cậu sau khi tỉnh lại liền nhìn thấy Tưởng Chính Bắc đang cúi đầu làm ấm chân cho cậu. “Ba ba? Ba từ này đến giờ không có ngủ sao?”

“Không sao, cũng sắp đáp máy bay rồi con đi rửa mặt đi.”

Phi cơ đáp xuống vào lúc bảy giờ sáng. Lâm Tĩnh gọi điện thoại đến nói sáng nay cô có một buổi hội nghị quan trọng. Cho nên Charles sẽ đến đón bọn họ thay cô. Tưởng Thần không được tự nhiên mà nhú mày.

Charles là đối tượng kết hôn cùng Lâm Tĩnh. Nếu xem xét về quan hệ thì hẩn là cha dượng của cậu. Nghĩ đến đây Tưởng Thần càng cảm thấy không thoải mái.

Ra khỏi cửa sân bay hai người quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông cường tráng đang giơ cao một tấm bảng viết hai chữ Tưởng Thần bằng tiếng Trung. Đối phương dường như còn nhận thức Tưởng Thần. Thời điểm nhìn thấy cậu hẩn liền vỗ tay mỉm cười, dùng tiếng Trung nói với cậu, “Tưởng Thần?”

Tưởng Thần gật đầu.

“Vị này nhất định là Tưởng tiên sinh rồi, chuyện lần trước thật xin lỗi. Bởi vì bận chuyện cá nhân mà tôi đã mang đến phiền phức cho anh, thật là xin lỗi.”

Tưởng Chính Bắc hoà nhã bắt tay hẩn, “Không có gì.”

“Lâm nói hai người đã sắp xếp chỗ ở rồi, hiện giờ hai người có muốn tôi đưa đến đó hay không?”

“Vâng cảm ơn anh nhiều.”

Charles là một người đàn ông vui tính, ăn mặc cũng rất gọn gàng sạch sẽ. Tưởng Thần nhìn móng tay được bảo dưỡng của hẩn, quả thực có dáng vẻ của một người bác sĩ. Người đàn ông này thật xứng đôi với Lâm Tĩnh. Nhưng Tưởng Thần có chút khó hiểu, Tưởng Chính Bắc sao có thể nói chuyện tự nhiên với hẩn như vậy, ba ba không cảm thấy ngại ngùng sao?

“Tưởng tiên sinh nghỉ ngơi trước đi, tối chiều tôi sẽ đến đón hai người đi xem hội trường.”

“Vậy làm phiền anh.”

“Dùng câu mà Trung Quốc các cậu thường nói ‘đây là chuyện tôi nên làm.’ Charles mỉm cười nhìn Tưởng Thần. “Mẹ con nói không sai, con quả thật là một đứa trẻ xuất sắc, mẹ con vẫn luôn yêu con.”

“...”

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Tưởng Chính Bắc đưa ly sữa cho Tưởng Thần. Hẩn quan sát vẻ mặt ngây người của cậu, “Sao lại xuất thần lâu như vậy?”

“Không có gì, ba ba sao không nghỉ ngơi?”

“Chuẩn bị đây.” Tưởng Chính Bắc đem di động trong tay đưa cho cậu nói, “Bấm số 1 là có thể gọi cho ba, di động này có trang bị hệ thống định vị. Nếu con đi lạc thì gọi điện thoại cho ba, sau đó đứng ở đó không được đi đâu.”

“Cái này...”

“Để phòng hờ thôi.”

Tướng Thần đem di động cất vào trong túi, sau đó cậu ôm lấy thắt lưng của Tướng Chính Bắc. “Ba ba, con cùng ngủ với ba ba.”

“Cũng được, đến trưa ba dẫn con đi ăn cái gì đó.”

“Vâng.”

Ở một đất nước xa lạ, Tướng Thần cảm thấy mình giống như còng gần với Tướng Chính Bắc hơn.

Hai người ôm nhau ngủ thật lâu, Tướng Thần ngược lại tỉnh dậy trước Tướng Chính Bắc, cậu ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của hắn cùng hai vành mắt màu đen. Liên tiếp hơn hai mươi giờ không ngủ, tuy lúc cậu tỉnh dậy trông thấy hắn rất có tinh thần. Nhưng cậu biết người đàn ông này rất ít khi ngủ trầm như vậy.

Không muốn thức dậy, Tướng Thần tiếp tục dựa vào ***g ngực Tướng Chính Bắc ngủ. Thẳng cho đến khi người kia dần tỉnh lại, Tướng Thần mới lần nữa mở to hai mắt. “Ba ba, ngủ có ngon không?”

Mắt của Tướng Chính Bắc nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ trưa, “Thật xin lỗi, vừa rồi ba không chú ý liên ngủ quá giờ.”

“Không sao, con biết ba ba rất mệt. Hiện giờ ăn cơm cũng được.”

Tướng Chính Bắc nhéo mũi Tướng Thần.

Kế hoạch ra ngoài ăn cơm của bọn họ đã bị phá hỏng. Vì tiết kiệm thời gian, Tướng Chính Bắc đành mang theo Tướng Thần ăn cơm trong khách sạn. Đối mặt với ngôn ngữ xa lạ cùng những chữ viết không rõ nghĩa ở xung quanh, Tướng Thần cảm thấy sợ hãi liền đem thực đơn đưa cho Tướng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc trông thấy cậu giống như chú chuột bạch lạc đường liền trêu đùa cậu vài câu. Hai người nam giới ưu tú đến từ Châu Á ngồi ở nơi này có chút nổi bật.

“Nơi này mát hơn thành phố A một chút.”

“Chờ mẹ con kết hôn xong, chúng ta sẽ ở lại đây một khoảng thời gian, tới lúc đó ba sẽ dẫn con đi tham quan xung quanh.”

Hai người vừa ăn cơm vừa nhỏ giọng nói chuyện. Có đôi khi Tướng Chính Bắc sẽ nói một ít chuyện không đúng đắn trêu đùa Tướng Thần, làm cho cậu che miệng cười không ngừng.

Đột nhiên một người thanh niên mặc tây trang đi tới, y dùng tiếng Pháp nói gì đó với Tướng Thần. Tướng Thần nghe không hiểu, nhưng khi cậu quay về phía Tướng Chính Bắc, liền trông thấy ánh mắt của hắn có phần âm trầm.

Đối phương dường như cũng không cảm nhận được sự bất mãn của Tướng Chính Bắc. Y cầm chai rượu rót vào chiếc ly ở trước mặt Tướng Thần. Tướng Thần sững sốt một chút, đối phương cười nâng bàn tay cậu lên, sau đó khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Thậm chí y còn nghịch ngợm nháy mắt với cậu. Sau đó vẫn giống như trước nói một câu Tướng Thần nghe không hiểu.

Tướng Chính Bắc đứng lên đẩy tay người thanh niên kia ra. Đối phương cũng không để ý mà xua tay, đột nhiên y nói một câu tiếng Trung, “Sau này còn gặp lại.”

Người thanh niên kia đã rời đi, thế nhưng Tướng Thần vẫn có chút mơ hồ không rõ ràng tình huống. Nhưng khi trông thấy những người xung quanh đang trộm quan sát mình. Cậu đại khái cũng ý thức được đối phương vừa rồi dường như không phải đơn thuần biểu đạt sự hoan nghênh với người nước ngoài.

“Ba ba?”

“Về sau cách xa tên nhóc đó một chút.”

“Ba ba đang ghen phải không?” Tướng Thần chớp mắt.

Tướng Chính Bắc quay đầu nhìn cậu. Đột nhiên hắn có chút không biết làm sao với con mình, “Sớm biết như thế ba đã không mang con ra ngoài, thật là nguy hiểm!”

“Con từ nay một bước cũng không rời ba ba.”

Hai người ăn cơm trưa xong Charles cũng rất nhanh đã lái xe đến. Nơi Lâm Tĩnh chọn kết hôn là ở ngoại ô. Tướng Thần nhìn cảnh vật mới lạ mà mình chưa bao giờ trông thấy bên ngoài cửa sổ, tâm tình khẩn trương của cậu cũng dần thả lỏng. Từ nông thôn đến thành phố, quỹ đạo sinh hoạt của cậu cho tới hiện giờ chỉ có một. Sau khi tốt nghiệp cấp hai việc học của cậu càng ngày càng nhiều. Cậu dường như không có thời gian cùng ba ba đi du lịch. Ngay từ đầu cậu còn cho rằng mình phải tốt nghiệp xong cấp ba mới có thể cùng hắn đi du ngoạn.

Tướng Chính Bắc đeo kính mát cho cậu, “Đừng nhìn thẳng mặt trời, như vậy sẽ tổn thương giác mạc.”

“Ba ba, mấy con cừu kia đang nhìn con kìa.”

Charles bị câu nói này của cậu chọc cười. Trên đường đi hắn luôn cảm thấy đứa bé này rất nhút nhát lại có chút âm trầm. Nhưng hiện giờ nhìn cậu biểu lộ tính cách trẻ con hắn cũng yên tâm không ít. “Bên kia đều là nông trường, nếu hai người thích có thể đến đó tham quan.”

“Hai người muốn kết hôn ở đây sao?”

Charles gật đầu, “Nông trại này là của một bệnh nhân của tôi, nơi này bình thường không cho mượn.”

Tướng Thần gật đầu. Vào mùa hè, ánh mặt trời chiếu sáng cùng bóng mát cây cỏ ở đây hoàn toàn khác biệt với bầu không khí ở thành phố. Không có sự oi bức của nắng gắt, không khí cũng trong lành hơn nhiều.

Lễ đường được trang trí bằng hoa tươi, ghế dựa màu trắng được xếp thành hai hàng, chính giữa là một cái thảm đỏ dành cho cô dâu và chú rể. Tất cả nhân viên đều bận rộn đi tới đi lui làm việc. Nhìn thấy bọn họ, Lâm Tĩnh từ trong đám người đi tới. Cô liền ôm lấy Tướng Thần.

“Mẹ.”

“Thật ngoan.” Lâm Tĩnh xoa đầu cậu, mới mấy tháng không gặp nhưng cô cảm thấy cậu dường như đã khác với trước kia. Là bởi vì cậu cao hơn sao? Thấy thế nào cũng giống như mang theo chút hương vị phong tình.

Tướng Chính Bắc hỏi, “Muốn giúp đỡ không?”

“Không cần, đã có nhân viên công tác giúp tôi bố trí rồi. Tôi chỉ muốn trông thấy Tướng Thần thôi, con thấy nơi này thế nào?”

Tướng Thần thành thật đáp, “Rất đẹp.”

“Vậy con có muốn tới đây ở cùng mẹ một khoảng thời gian không?”

Tướng Thần lắc đầu, “Tham gia thi đấu xong con phải trở về trường để học bù.”

“Nếu con muốn mẹ có thể làm thủ tục cho con đến đây du học.”

“Con ở trong nước rất tốt.”

Lâm Tĩnh thấy mình không thể lay chuyển được cậu đành phải từ bỏ. Hiện giờ cô cũng không muốn để lại ấn tượng xấu cho Tướng Thần. “Như vậy cũng được, nếu con muốn đến đây chơi thì gọi điện thoại cho mẹ.”

“Vâng.”

Ngày hôm sau chính là ngày tổ chức hôn lễ.

Hội trường chật ních người lui tới, danh vọng của Lâm Tĩnh và Charles trong giới y học có thể xem như nổi bật. Những người đến tham dự hôn lễ đa phần đều là người của giới y học. Thậm chí còn có một số quan chức đến tham dự. Người bên ngoài nhìn vào đều cảm thấy hai người rất xứng đôi. Lâm Tĩnh mặc áo cưới màu trắng, cô mỉm cười nhìn Tướng Thần cũng đang mặc một bộ tây trang màu trắng, “Tiểu Thần, con có muốn đưa mẹ qua đó không?”

“Này.. có thể sao?” Chuyện này không phải là cha của cô dâu làm sao?

“Hiện giờ mẹ chỉ còn mình con là người thân, nếu con không muốn mẹ sẽ qua đó một mình.”

Cậu nhớ Lâm Tĩnh từng nói, năm đó vì muốn sinh cậu ra cô đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Hiện giờ cô kết hôn, cậu lại là người thân duy nhất của cô. Tưởng Thần nhìn ánh mắt mong chờ của Lâm Tĩnh liền gật đầu. Cậu cũng hy vọng Lâm Tĩnh sẽ có thể hạnh phúc. Như vậy chỉ ít mình sẽ không vì thế mà cảm thấy áy náy.

Khúc nhạc quen thuộc của buổi lễ kết hôn vang lên, Lâm Tĩnh nắm tay Tưởng Thần cười vui vẻ. Lúc cậu đem tay cô đặt lên lòng bàn tay của Charles, cô liền xoay người hôn lên má cậu một cái, “Cảm ơn con tiểu Thần, mẹ rất vui.”

Charles cũng xoa đầu cậu cười nói, “Không thể trở thành người một nhà với con, chú thấy thật đáng tiếc. Nếu chú có một đứa con trai xinh đẹp tài giỏi như con thì nhất định sẽ cảm thấy rất tự hào.”

Tưởng Thần nở nụ cười, có lẽ sống cùng bọn họ cậu sẽ cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc. Nhưng điều kiện tiên quyết chính là cậu chưa từng gặp Tưởng Chính Bắc.

Ồi thật không biết mình edit có tốt không, nếu không ổn mọi người cứ nói ta sẽ tiếp thu :(.. nhà này chỉ có một mình ta thôi, làm gì cũng một mình một người nên nhiều khi có sai sót. mong mọi người thứ lỗi nhé

48. Chương 48

Nhìn hai người trao lời thề cùng đeo nhẫn và hôn môi xong, Tưởng Thần xoay người tìm kiếm thân ảnh của Tưởng Chính Bắc.

Ánh mắt của cậu đảo qua toàn quảng trường, rốt cuộc nhìn thấy Tưởng Chính Bắc một thân tây trang màu đen đang ngồi trong góc. Hắn giơ ly champagne trong tay mỉm cười nhìn về phía cậu. Tưởng Thần liền lập tức đi tới bên cạnh hắn.

“Ba ba, sao ba lại ngồi một mình ở đây?”

Nói cho cùng, Tưởng Chính Bắc tham gia hôn lễ này cũng có phần không được tự nhiên. Nhưng hắn và Lâm Tĩnh dường như không để ý đến điều đó. Thậm chí ngay cả khi bạn bè của Lâm Tĩnh đến hỏi thăm, cô cũng không hề cố kỵ mà nói hắn là cha của con trai cô. Tiếp đó Tưởng Thần liền không tránh khỏi ánh mắt đánh giá của đối phương.

Tưởng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng của Tưởng Thần, kéo cậu sát lại gần ***g ngực hắn. Ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước. Tưởng Thần sợ bị người khác nhìn ra điều gì, lưng cậu có chút căng thẳng, “Ba ba?”

Nghe Tưởng Thần nhỏ giọng gọi mình, nhưng dây thần kinh trong đầu Tưởng Chính Bắc vẫn buộc chặt như trước. Nhớ đến hình ảnh ba người bọn họ cười vui vẻ bên nhau lúc này. Trái tim của Tưởng Chính Bắc liền không thể khống chế mà điên cuồng đập loạn. Không ai biết hắn có bao nhiêu sợ hãi mất đi Tưởng Thần. Nhìn cậu từng ngày từng ngày lớn lên, Tưởng Chính Bắc cũng càng lúc càng sợ. Sợ khi nào đó cậu sẽ nói với hắn rằng “con mệt rồi” “con sợ”, sau đó không quay đầu lại mà biến mất khỏi cuộc đời hắn.

Nghi thức vừa chấm dứt, tất cả mọi người có mặt ở đây đều vỗ tay chúc mừng cô dâu chú rể. Tưởng Thần nhìn Lâm Tĩnh mỉm cười liền nắm chặt lấy tay Tưởng Chính Bắc. “Ba ba, chúng ta cũng sẽ hạnh phúc có phải không?”

Tưởng Chính Bắc quay đầu lại, ánh mắt sắc bén của hắn trong nháy mắt trở nên nhu hoà đầy mỉa mai hoặc, “Đương nhiên.”

“Charles tiên sinh có lẽ là một người đàn ông tốt, hy vọng ông ấy có thể đối xử tốt với mẹ. Dù sao bà ấy cũng đã chịu nhiều đau khổ.”

Tướng Chính Bắc rủ mắt nặng nề nhìn cậu, “Thật xin lỗi.”

“Ah?”

“Những điều này là do ba khi còn trẻ gây ra.”

Tướng Thần nắm lấy tay Tướng Chính Bắc, cậu mỉm cười lắc đầu, “Ba nhìn xem, con đã giúp ba tìm cho mẹ một hạnh phúc rồi. Cho nên ba đừng tự trách mình, mẹ con về sau sẽ rất hạnh phúc.”

Tướng Chính Bắc cảm thấy một phen trong lòng. Tốc độ hiểu chuyện của Tướng Thần còn hơn hẳn tướng tượng rất nhiều. Tướng Chính Bắc nắm lấy vai hôn lên tai cậu một cái. Tướng Thần cứng đờ người, cậu ngay lập tức nhìn xung quanh, “Ba ba, ba làm gì vậy?”

“Lễ tiết của người nước ngoài có đôi khi không xấu.” Chỉ ít, hẳn có thể quang minh chính đại hôn Tướng Thần ở trước mặt mọi người giống như hiện giờ.

Lỗ tai của Tướng Thần liền đỏ lên, trong suốt bữa tiệc cậu vẫn luôn cúi đầu, thẳng cho đến khi hai người trở về khách sạn.

Từ khi xảy ra chuyện Tướng Thần bị một cậu thanh niên người Pháp khinh bạc. Mỗi khi đi ra ngoài cậu đều đi cùng Tướng Chính Bắc. Hiện giờ cách trận đấu không đến mười ngày, Tướng Chính Bắc thừa dịp này mang Tướng Thần đi khắp nơi ở Paris.

Paris không hổ là thành phố nghệ thuật, nơi này đích thực có những phong cảnh mà Tướng Thần chưa từng trông thấy. Thậm chí ở ven đường cũng có những nhà nghệ thuật hành vi ăn mặc cổ quái biểu diễn. Nền văn hoá văn minh ở đây làm cho Tướng Thần cảm nhận được hơi thở của sự tự do.

Trên đường bỗng xuất hiện hai người đàn ông nắm tay nhau đi dạo. Trông bọn họ thật tự nhiên, giống như những cặp tình nhân bình thường khác. Mọi người xung quanh cũng không nhìn bọn họ bằng cặp mắt kỳ lạ.

Tướng Chính Bắc vươn tay nắm lấy tay Tướng Thần. Đáy mắt hẳn mang theo ý cười gian xảo, hẳn nhìn về phía Tướng Thần vừa rồi nhìn đến ngây người. “Con đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì..”

Tướng Chính Bắc nắm lấy cằm Tướng Thần, đem mặt mình dán sát lại gần mặt cậu. “Không có gì? Hai mắt con nhìn người ta chằm chằm như thế, người ta đẹp trai hơn ba sao?”

“Không.. không phải...”

“Ah? Ý của con là ba chỉ hơi đẹp trai thôi phải không?”

Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc nắm cằm, khiến cho cậu không thể không nhìn thẳng hẳn. Ánh mắt của Tướng Chính Bắc chứa đầy sự xâm lược, giống như chỉ cần cậu lắc đầu một cái, đối phương sẽ ngay lập tức phá huỷ cậu. Tướng Thần đỏ mặt nói, “Ồ trong lòng con ba ba là đẹp trai nhất.”

Tướng Chính Bắc nheo mắt lại cười rộ lên, “Trả lời chính xác, ba phải thưởng cho con mới được.”

Ngay trong thời khắc Tướng Thần vẫn chưa kịp phản ứng, cậu đã bị người kia ôm chặt vào lòng. Tướng Chính Bắc nâng cằm hôn lên môi Tướng Thần. Cậu hơi giãy giụa, người kia liền ôm chặt lấy hông cậu. Cả người Tướng Thần xụi lơ chỉ còn biết chìm đắm trong nụ hôn của hẳn.

Bốn cánh môi chạm vào nhau, đầu lưỡi của Tướng Chính Bắc không hề cố kỵ tiến vào trong khoang miệng của Tướng Thần. Tiếng nước vang lên kích thích giác quan, làm cho cậu ngay lập tức đỏ mặt. Đầu Tướng Thần dần thả lỏng, cậu theo thói quen ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc. Tiếng huyết sáo bỗng vang lên ở xung quanh kéo cậu quay về với hiện thực.

Cậu và ba ba cứ nhiên hôn nhau trên đường!

Tướng Chính Bắc bình thản đứng ở bên cạnh Tướng Thần, hẩn lấy tay lau nước bọt trên khoe miệng cậu, đem chiếc mũ lưỡi trai chỉnh lại giúp cậu. Sau đó hẩn ôm lấy Tướng Thần tiếp tục đi về phía trước.

“Ba ba, bọn họ đang nói gì vậy?” Tướng Thần cảm thấy những người xung quanh đang bàn luận về hai người bọn họ, nhưng cậu lại không hiểu đối phương nói gì. Tướng Thần tỏ ra lo lắng hỏi.

“Con để ý đến lời bọn họ sao?”

Tướng Thần suy nghĩ một hồi, cho dù người khác có nghĩ gì đi nữa thì những điều đó cũng không có ý nghĩa đối với cậu. Một người ở gần cậu như Kha Thiên còn không thể hiểu được hạnh phúc của cậu, thì làm sao những người ngoại quốc này có thể thấu hiểu được tình cảm của bọn họ. Tướng Thần lắc đầu hồi đáp, “Lời bọn họ không đáng cho con để ý.”

Tướng Chính Bắc mỉm cười, “Bọn họ đang khen chúng ta.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, họ nói chúng ta là trời sinh một đôi.”

Trời sinh một đôi, Tướng Thần then thùng bật cười. Ý nghĩ của người khác có đôi khi thật không quan trọng. Bởi vì bọn họ vĩnh viễn chỉ là những người đứng ngoài, làm sao có thể thấu hiểu được cảm giác của người trong cuộc. Nhưng nếu đó là lời chúc phúc thật tâm, Tướng Thần thật lòng cảm ơn họ.

Sau một tuần dạo chơi, Tướng Thần cũng dần thu tâm. Trận đấu càng ngày càng tới gần khiến cho cậu không có tâm tư làm những việc khác. Cậu gọi điện thoại cho giáo sư Dương mấy lần, nhưng đối phương cũng chỉ tùy ý nói vài câu khích lệ. Tướng Thần có chút khẩn trương, trận đấu ở quốc tế cậu chưa từng tham gia, chưa kể lần này thầy lại để cậu một mình đến đây.

“Đừng sợ, con còn có ba.”

Tướng Thần dựa vào ***g ngực ôm lấy thắt lưng của Tướng Chính Bắc làm nũng, “Ba ba, con khẩn trương.”

“Con khẩn trương gì?”

“Con sợ.. mình không thể đoạt giải.”

Tướng Chính Bắc bình tĩnh nói, “Tiểu Thần, con vẽ tranh vì đoạt giải sao?”

Tướng Thần vẽ tranh hiển nhiên không phải vì muốn đoạt giải thưởng cao. Điều cậu muốn chính là biểu đạt cho mọi người trên toàn thế giới biết những thứ cậu vẫn luôn đè nén trong lòng. Cậu yêu ba ba mình, khát vọng có thể nắm tay hôn môi ba ba ở trước mặt người khác. Mặc dù chỉ ở đây vài ngày ngắn ngủi, nhưng ở quốc gia kỳ diệu này những điều cậu muốn thực hiện dường như không hề bị ai cản trở.

Tướng thần mỉm cười, bản thân cậu ngay từ đầu đã không có ý nghĩ đoạt giải. Nhưng cuối cùng, cho đến lúc tham gia cậu vẫn luôn lẩn quẩn trong cái bẫy đoạt giải này. Mặc kệ người khác có tán thành hay không tiếp thu cậu vẫn muốn làm thử. Cậu muốn biểu đạt những gì mình muốn trong lòng.

Nhìn vẻ mặt của Tướng Thần trở nên thoải mái, Tướng Chính Bắc vuốt lên mái tóc cậu, “Con nghĩ thông suốt chưa?”

“Dạ.” Tướng Thần ngẩng đầu, cậu hôn lên môi Tướng Chính Bắc một cái, “Cảm ơn ba ba.”

“Xem ra ba đã dạy con rất tốt.”

Hai má của Tướng Thần biến hồng, cậu ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc chậm rãi đem người kia kéo về phía mình.

Cuộc thi đấu cũng được tổ chức vào ngày hôm nay, Tướng Thần đã sớm theo Tướng Chính Bắc tới đây. Những thi sinh đến tham gia tới từ khắp nơi trên thế giới. Tướng Thần ở trong này nghe được rất nhiều loại ngôn ngữ, khiến cho đầu cậu càng ngày càng nhức.

“Bảo bối, khẩn trương sao?”

“Không phải, chỉ là con muốn đi toilet.” Không khẩn trương gì chứ?! Dù nghĩ như vậy, nhưng Tướng Chính Bắc cũng không đành lòng vạch trần lời nói dối của cậu. Hẩn chỉ bảo cậu đi nhanh về nhanh.

Tuy ở đây có khá nhiều người lớn tuổi hơn cậu đến tham gia trận đấu. Nhưng nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của bọn họ, Tưởng Thần liền không tránh khỏi có chút khản trương. Cậu hất nước lạnh lên mặt, im lặng điều chỉnh hô hấp của mình.

“Hi, cute boy~~” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói đánh vỡ trái tim vừa mới bình phục của Tưởng Thần.

“Excuse me, I..”

Vóc dáng của đối phương cũng giống như những người Châu Âu bình thường khác. Cách ăn mặc cực tùy ý, bộ dạng cà lơ phất phơ này làm cho Tưởng Thần liên tưởng đến một người ăn chơi lêu lổng của xã hội. Cậu liền tránh về phía bên cạnh, nhưng đối phương đã nhanh tay lẹ mắt kéo cậu lại. Dùng tiếng Trung không rành rọt nói, “Cậu là Tưởng Thần?”

“Anh biết tôi?”

Đối phương nhếch môi mỉm cười, lộ ra chiếc răng khểnh phía bên trái, “Chúng ta đã từng gặp nhau.”

Tưởng Thần nghi hoặc chờ đối phương giải thích, “Ở đại sảnh khách sạn XX.”

Ở đại sảnh khách sạn.. người duy nhất Tưởng Thần có thể nghĩ đến chính là người thanh niên hôn tay mình hôm đó. “Anh là người mặc bộ đồ vest màu đen hôm đó...”

Đối phương hưng phấn gật đầu, “Cảm ơn trời đất, cậu còn nhớ tôi, thật là vinh hạnh ah!”

“Anh biết nói tiếng Trung sao? Quần áo của anh...” Lần trước người này còn mặc tây trang giấy da. Nhưng hôm nay sao lại đột nhiên biến thành cái dạng này. Không biết có phải vì nguyên nhân y đã cạo râu hay không, Tưởng Thần cảm thấy đối phương lần này thoát nhìn khá trẻ.

“Thật có lỗi, để cậu nhìn thấy bộ dạng lúc trước của tôi quả thật là thất lễ. Thật vinh hạnh được gặp cậu, tôi tên là Gass.”

“Chào anh, tôi tên là Tưởng Thần.” Tưởng Thần bắt tay đối phương. Bộ dạng lần trước quá thất lễ gì chứ, như bây giờ mới gọi là thất lễ ah’.

“Tôi đã xem tranh của cậu, thật làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.”

“Cảm ơn.”

Gass mang theo nụ cười nghịch ngợm. “Cậu hôm nay cũng đến tham gia trận đấu sao?”

“Đúng vậy.”

“Ah~~.” Ngữ điệu của đối phương đột nhiên trở nên mất hứng, “Thật không ngờ cậu lại tới tham gia trận đấu không có ý nghĩa này. Những kẻ tới đây không vì danh cũng vì lợi, cậu không thích hợp với nơi này.”

“Thầy của tôi đã báo danh thay tôi. Hơn nữa, hội hoạ đối với tôi mà nói chỉ đơn thuần là vẽ những thứ mình thích. Vẽ một bức tranh không phải là để cho mọi người thưởng thức sao?!”

Gass mở to hai mắt, y bỗng vươn tay ôm lấy vai Tưởng Thần, “Lời này của cậu rất giống với lý tưởng của tôi. Tôi thật sự càng ngày càng thích cậu!”

“Vậy còn anh, nếu không thích nơi này vì sao anh lại tới đây?”

“Tôi dĩ nhiên là tới gặp cậu rồi!” Gass không hề e dè nói, “Cho dù cậu vẽ cái gì cũng đều khiến cho tôi mê muội, trong lòng tôi cậu giống như một thiên sứ vậy.”

Lần đầu tiên gặp phải cách thức biểu đạt trắng trợn như vậy, Tưởng Thần có chút ăn không tiêu. Ngoại trừ Tưởng Chính Bắc ra, cậu không có thói quen cùng bất kỳ người nào thân mật. Nhưng Gass lại cao hơn Tưởng Thần một cái đầu, y dường như còn dùng toàn bộ sức lực để ôm lấy cậu, làm cho cậu không có cách nào chống cự. Hơn nữa, đối phương lại giống như rất thân quen với cậu. Tưởng Thần có chút bó tay không có biện pháp nào với người này.

“Nhưng mà.. anh có thể buông tôi ra trước không?” Ánh mắt Tưởng Thần ngụ ý bảo đối phương bỏ cánh tay đang gát trên vai cậu ra. Nhưng Gass vẫn nở nụ cười rất tươi, giống như không hiểu lời cậu nói.

“Thật xin lỗi, tiếng Trung của tôi không tốt lắm, không hiểu cậu nói gì.”

“...”

Lần trước ba ba đã dặn cậu không được tiếp xúc với người này. Xem ra nhất định khi ấy y đã nói điều gì đó quá phận, nên mới khiến cho ba ba trong nháy mắt thay đổi sắc mặt như vậy. Nhưng hiện giờ nhìn vẻ mặt cà lơ phất phơ của y. Tưởng Thần thở dài một hơi, vẫn là nên thoát khỏi người này trước khi bị ba ba nhìn thấy.

“Tiểu Thần, con đang làm gì vậy?”

“Ba ba?!”

Tưởng Chính Bắc ban đầu còn lo lắng không hiểu vì sao Tưởng Thần đi lâu như vậy mà vẫn chưa trở lại. Hắn vừa đi đến đại sảnh thì trông thấy một người thanh niên đang ôm lấy cậu. Đáy mắt của Tưởng Chính Bắc ngay lập tức dậy lên lửa giận, sắc mặt hắn cũng trở nên phá lệ băng lãnh.

Tưởng Thần hiển nhiên biết Tưởng Chính Bắc đang tức giận, cậu vội vàng giãy khỏi tay Gass bước nhanh đến gần hắn. “Ba ba, anh ta là người lần trước ở đại sảnh khách sạn.”

“Ba ba?” Gass ngây ngẩn cả người, “Hắn không phải là top của cậu sao?”

Trên người của hắn toát lên một cỗ khí tức nguy hiểm

thuộc về dã thú khi bị kẻ khác xâm phạm lãnh địa. Là một người cha hắn không nên có thái độ như vậy đối với con mình.

Tưởng Chính Bắc mặt không đổi sắc, hắn không để ý đến lời của Gass mà nhìn thẳng Tưởng Thần nói, “Đi theo ba vào trong.”

Tưởng thần nhú mày quay đầu nhìn Gass. Đối phương cười cười chỉ túi áo của cậu, bàn tay ra hiệu cậu gọi điện thoại cho y. Tưởng Thần vươn tay sờ túi áo mình, quả nhiên tìm được một tấm danh thiếp. Bên trên tấm visicard thuần trắng chỉ có một cái tên cùng một chuỗi điện thoại. Gass Sezer, cái tên này có chút quen thuộc.

“Ba ba?” Tưởng Thần còn chưa kịp nhìn số điện thoại trên tấm danh thiếp, thì đã bị Tưởng Chính Bắc đoạt đi ném vào thùng rác.

“Không phải ba đã nói con đừng lui tới với người đó sao?”

“Là anh ấy luôn đi theo con.”

Tưởng Chính Bắc quay đầu ánh mắt lạnh như băng nhìn cậu, “Không biết ba sẽ ăn đấm sao?”

“Dạ?”

Tưởng Chính Bắc nghiêng đầu không nói thêm gì, Tưởng Thần lại nhin không được cười trộm.

Những tác phẩm dự thi vào tháng trước cũng được đem tới đây. Sau đó ban tổ chức tập hợp lại số tranh này, mang từng bức hoạ của mỗi hoạ sĩ ra trưng bày trong trận đấu ngày hôm nay. Tưởng Thần nhìn những người xung quanh, đa phần bọn họ đều nhỏ tuổi hơn cậu.

Hàng trên là ban giám khảo, ngồi phía sau là các phóng viên, người xem và những người giàu có. Bọn họ đang chờ mua những tác phẩm mới nhất hay các hoạ sĩ, những người muốn lợi dụng vị thế của mình mà kiếm một số tiền. Giáo sư Dương nói không sai, có đôi khi vì muốn sinh tồn mà những người làm nghệ thuật không thể không cúi người. Cậu hắn là một người rất may mắn, vì Tưởng Chính Bắc đã cho cậu một cuộc sống dư dả đầy đủ vật chất.

“Và phía trước chúng ta sắp được chiêm ngưỡng tác phẩm của hoạ sĩ Tưởng Thần đến từ Trung Quốc, bức tranh có tên “One Way”.”

Trái tim của Tưởng Thần đập theo từng động tác của người MC, giống như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực của cậu. Tưởng Thần theo phản xạ nắm lấy tay người bên cạnh. Tưởng Chính Bắc trông thấy cậu như vậy cũng liền đem tay mình bao lấy tay cậu.

Tác phẩm của Tưởng Thần chậm rãi được bày ra. Hai màu đen trắng đơn giản, bức tranh vẽ một người đàn ông anh tuấn cùng một đứa bé mỉm cười như thiên thần. Ở phía sau bọn họ còn có một con đường kéo dài vô hạn. Những người dưới đài trong nháy mắt trầm mặc. Bỗng một giọng nói của ai đó vang lên, “Bức tranh này rất giống với “Thiên Đường”.”

Thanh âm nghị luận bỗng vỡ oà.

“Nếu như không có tác phẩm “Thiên Đường” thì bức tranh này quả thực là kiệt tác. Cậu thanh niên này cũng chính là thiên tài.”

“Tuy dùng sắc thái khác nhau, nhưng cấu trúc của hai bức tranh lại tương tự. Nếu nói không bắt chước quả thật làm cho người ta không thể nào tin nổi.”

Tuy Tưởng Thần đa phần không hiểu bọn họ nói gì, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng cảm nhận được thanh âm lên giọng xuống giọng của bọn họ. Đầu của Tưởng Thần ơ ơ, “Con Đường Lên Thiên Đường”? Cậu đã từng nghe nói đến tác phẩm nổi tiếng này. Nhưng cậu vẫn chưa từng xem qua bức tranh đó, lại càng không thể nào bắt chước nó. Tác phẩm kia vào ba năm trước đây đã vô cùng nổi tiếng. Mà người tác giả của bức tranh ấy khi đó chỉ mới hai mươi tuổi, được mọi người xem là họa sĩ trẻ thiên tài —— Gass Sezer!

Chúa ơi , Gass Sezer! Hoá ra người kia là tác giả của bức tranh “Thiên Đường.”

Thanh âm dưới đài càng lúc càng lớn, MC liền đặt câu hỏi cho Tưởng Thần, “Xin vị họa sĩ này giải thích một chút, bức tranh này cậu đã vẽ trong hoàn cảnh nào? Biểu đạt cái gì? Có chỗ nào khác với tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường”?”

Tưởng Chính Bắc nhú mày, cả người hấn tẩn ra khí tức âm lãnh. Những vấn đề người MC này hỏi đều nhắm vào Tưởng Thần.

“Tôi không có sao chép, đây là tác phẩm của tôi!”

“Vậy cậu hãy giải thích vì sao bức hoạ này lại giống với tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường” như vậy.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường”.”

Người MC nở nụ cười châm chọc, “Ah! Vậy nhân viên công tác của chúng tôi có thể giúp vị họa sĩ trẻ đây xem thử tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường” đến tốt cùng là như thế nào.”

Dưới đài có người bật cười, nhân viên công tác rất nhanh đã chiếu bức tranh đó lên màn hình lớn. Tưởng Thần hiện giờ triệt để ngây dại. Không sai, cấu trúc của bức hoạ này khi vừa nhìn thoáng qua trông rất giống với bức tranh của cậu. Nhưng tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường” chỉ vẽ một tiểu thiên thần cô đơn một mình. So sánh với bức tranh “One Way” tình yêu ảm áp của cậu, thì bức hoạ “Con đường lên thiên đường” từ đầu đến cuối đều toát lên vẻ tịch mịch.

“Vị họa sĩ trẻ này có lời giải thích nào không?”

Rốt cuộc không chịu được những lời chế nhạo của đối phương dành cho Tưởng Thần. Tưởng Chính Bắc bỗng đứng lên muốn kéo Tưởng Thần ra ngoài. Nhưng Tưởng Thần lại bất động, “Ba ba, con không có sao chép.”

“Ba biết.”

“Con có thể giải thích cho bọn họ nghe.”

Ánh mắt của Tưởng Thần đột nhiên kiên định, đây là bức tranh vẽ cậu và ba ba. Cậu muốn nói cho người khác biết tình cảm của mình và ba ba. Sự biểu đạt của hai bức tranh này hoàn toàn không giống nhau. Cậu có thể giải thích rõ ràng, cậu nhất định có thể!

“Được, ba tin tưởng ở con.”

Tưởng Chính Bắc ngồi xuống, hấn mở di động gửi tin nhắn. Tưởng Thần đứng ở giữa đám người, cậu thẳng lưng nhìn xung quanh, “Tôi muốn nói hai điều, thứ nhất tôi không có sao chép, thứ hai tôi chưa từng gặp người họa sĩ đó. Bức tranh này hoàn toàn là tác phẩm của tôi. Điều nó muốn biểu đạt chính là tình cảm sâu sắc của người cha và người con. Bọn họ cho nhau tình yêu thương cùng lòng dũng cảm. Tuy tôi chỉ dùng

hai màu trắng đen đơn giản, nhưng điều này không có nghĩa là bức tranh của tôi mang chủ đề u ám. Mà hoàn toàn ngược lại, trắng và đen là hai màu sắc vô cùng thuần túy. Đại biểu cho tình cảm tinh khiết của hai người. Còn bối cảnh của tác phẩm “Con Đường Lên Thiên Đường” này tôi hoàn toàn không rõ. Nhưng tôi có thể cảm nhận được tác giả của bức tranh này muốn biểu lộ sự cô đơn sâu sắc, là bi kịch, là u ám. Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện sắc điệu của người này không phải là màu đen mà là màu xám đậm. Còn về phần kết cấu hai bức tranh này cũng hoàn toàn đối lập. Ngoại trừ con đường kéo dài ở phía sau ra, tôi không nhìn ra bất kỳ điểm nào giống nhau.”

“Bingo! Nói rất hay!” Một câu tiếng Trung không rành rọt lần nữa vang lên trên sân khấu. Không biết từ lúc nào Gass đã đứng ở đây, dáng vẻ của y vẫn như trước, nghịch ngợm nháy mắt với Tưởng Thần.

“Chúa ơi! Gass sao lại ở đây?!”

“Nghe nói người tổ chức ba năm nay đều mời cậu ấy tới tham gia trận đấu, nhưng cậu ta chưa một lần đến đây. Chẳng lẽ nghe thấy chuyện này nên cậu ấy đã chạy tới?”

Tưởng Thần đứng ở dưới đài nhìn y, Gass cũng nhìn về phía cậu. Ánh mắt của y vẫn nóng bỏng như trước không hề e dè.

Tiết tấu đột nhiên bị người khác đánh loạn, MC bất đắc dĩ dò hỏi Gass. “Cậu đột nhiên xuất hiện ở đây là vì chuyện gì? Chẳng lẽ là vì nghe nói Tưởng Thần sao...”

“Ah! Tôi không thích từ tiếp theo của cô, hy vọng cô chú ý một chút tôi không muốn đánh phụ nữ.”

MC xấu hổ cười trừ.

Gass cầm micro nói với mọi người rằng, “Cậu ấy không có sao chép bức tranh của tôi, tôi có thể làm chứng.”

thêm một couple nữa sắp trời lên =))~~ *gãi* ta bắt đầu lười

49. Chương 49

Người bên dưới sân khấu châu đầu ghé tai bàn luận. Bọn họ dường như rất kinh ngạc, một người luôn độc lai độc vãng, làm việc quỷ dị như Gass lại đột nhiên đi giải thích cho một cậu thanh niên xa lạ đến từ Trung Quốc. Hoặc có thể nói, ngữ khí của y tràn ngập sự bảo vệ cho cậu thanh niên này. Tất cả những điều đó hết thảy là vì sao?

“Nói cậu ấy sao chép của tôi, tôi cảm thấy rất buồn cười. Trước đó tôi đã xem qua tác phẩm “One Way” và ngay cả bản thân tôi cũng không phủ nhận cậu ấy chính là một thiên tài siêu việt. Nếu mọi người không phiên thì tôi có thể bảo nhân viên công tác chiếu vài tác phẩm của cậu ấy trên tạp chí Trung Quốc cho mọi người xem thử.” Gass nhướng mày liếc mắt nhìn ban tổ chức, người kia liền gật đầu. Lúc này nhân viên công tác liền chiếu những tác phẩm mà Gass vừa nhắc đến.

Trên màn hình lớn là những bức tranh của Tưởng Thần trên tờ tạp chí của Âu Tề. Tất cả đều là những bức tranh cậu vẽ trong lúc rảnh rỗi.

“Những tác phẩm này cho dù dùng kỹ thuật sắc xảo, nhưng vẫn giữ được nét thanh tao cùng thoát tục của cảnh ý. Từ đó có thể nhìn ra tác phẩm “One Way” cũng do cậu ấy vẽ. Đặc biệt là tác phẩm “Ngày Xuân” này tôi cực kỳ tâm đắc.”

Tưởng Thần nhìn Gass ở trên sân khấu giảng giải rõ ràng các tác phẩm của mình, vì mình mà biện giải. Trong lòng Tưởng Thần liền dâng lên một sự cảm động khó có thể nói thành lời. “Cảm ơn.”

Gass cười vẫy tay với Tưởng Thần.

“Khi tôi nhìn thấy những tác phẩm của Tưởng Thần trên tờ tạp chí này, tôi liền chú ý đến cậu ấy. Cậu ấy là học trò cuối cùng của Dương lão tiên sinh, một họa sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc. Điều trùng hợp chính là, tôi phát hiện ý tưởng của chúng tôi ở bất kỳ thời điểm nào cũng luôn có thể vi diệu dung hợp lẫn nhau.” Nói tới đây, Gass cũng không quên nháy mắt với Tưởng Thần. Tưởng Thần bị y gây sức ép đến khần trường đỏ mặt. Cậu ngơ ngác đứng ở đó quên mất cả việc ngồi xuống.

Gass rất nhanh đã lấy ra những tác phẩm đối lập của hai bọn họ. Những bức tranh này thật sự có cảm giác vi diệu tương tự lẫn nhau. Trong thời điểm mấu chốt, Gass liền trưng bày tác phẩm mà y chưa bao giờ cho bất kỳ người nào xem qua. Tưởng thần càng không thể nào ngờ được, những người xem cũng ồ lên ngạc nhiên.

“Nửa tháng trước tôi đã nhìn thấy tác phẩm “One Way” của cậu ấy. Bức tranh này rất xuất sắc, nó là tác phẩm đối lập với “Thiên Đường”. Bức tranh “Thiên Đường” của tôi biểu hiện cho bầu không khí đen tối, còn bức tranh “One Way” của Tưởng Thần hướng về tình yêu ấm áp. Tôi đoán cậu ấy nhất định là một người rất hạnh phúc. Cho nên, khi Tưởng Thần đến Paris tôi đã ngay lập tức đến tìm cậu ấy. Và không ngoài dự đoán của tôi, cậu ấy không biết tôi, cũng chưa từng xem qua tác phẩm của tôi. Tác phẩm của Tưởng Thần thật sự hơn tôi rất nhiều.”

“Nếu như vậy, phong cách vẽ tranh của hai người đích thực rất khác nhau, hơn nữa còn vô cùng đặc sắc. Tuy kết cấu tương tự nhưng liếc mắt một cái là có thể phân biệt được tác phẩm của từng người...”

“Trời à! Xem những tác phẩm lúc trước của cậu ấy, tôi thật sự xác định cậu ấy là một thiên tài.”

“Một thiên tài như Gass sao...”

Trong đám người liền có kẻ trầm giọng phủ định, “Không đúng! Tôi cảm thấy cậu thanh niên này càng xuất sắc hơn Gass.”

Người phủ định liền bị người đàn ông ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn. Người nọ bị ánh mắt sắc bén đó làm cho đông cứng. Khí tức cường đại hắc ám trên người của đối phương khiến cho gã quên mất việc phải phản bác. Trong lòng người kia liền cảm thán. “Chúa ơi, người này cũng là thương thân sao? Tại sao mình cảm thấy gã giống như mafia vậy ah’?!” Người đàn ông kia nhìn Gass đứng trên sân khấu biểu đạt tình yêu với Tưởng Thần. Khoé môi hắn liền nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh. Thật là một đứa trẻ đáng thương, khát cầu yêu thương đến điên rồi sao.

Mọi chuyện phát triển theo hướng càng ngày càng quỷ dị. Tưởng Chính Bắc đứng di động lại, hần nhú chặt mày thở dài một hơi. Trận đấu này có rất nhiều phóng viên ở đây. Một khi tin tức Tưởng Thần sao chép tác phẩm bị truyền đi, thì thân phận họa sĩ của cậu sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Vừa rồi Tưởng Chính Bắc gửi tin tức giải thích tình huống với Tưởng Chính Đông, bảo hắn nghĩ biện pháp tạm thời khống chế tin tức trong nước. Một khi thế cục biến hoá, Tưởng Thần bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đổ lên đầu ngọn sóng.

Gass nói không ngừng gần nửa ngày, MC cuối cùng cũng tìm thấy chỗ cho mình chen chân. “Nếu là như vậy, tôi có một chủ ý nhỏ, xin mời Tưởng Thần lên đây. Mọi người cho hai người họ một đề tài để xem Gass và Tưởng Thần thật sự có linh cảm giống nhau hay không. Mọi người thấy thế nào?”

Gass lúc này cũng không nóng lòng trả lời mà dùng ánh mắt hỏi ý kiến Tưởng Thần, Tưởng Thần gật đầu.

“Ba ba.” Tưởng Chính đứng ở bên cạnh cho cậu một cái ôm ấm áp.

“Con chỉ cần làm tốt hết sức là được rồi, cho dù toàn thế giới chối bỏ con, ba cũng sẽ ở bên con.”

Hốc mắt của Tưởng Thần có chút đỏ lên, nhưng cậu vẫn nhẫn nhịn. Giáo sư Dương đã dạy cậu, làm người không thể không có ngạo khí. Nhưng cũng không thể vì thế mà kiêu ngạo ngông cuồng. Cậu không làm chuyện sai, hiển nhiên không thể chịu sự vũ nhục của người khác.

Tưởng Chính Bắc ôm cánh tay ngồi ở đó, ánh mắt hắn âm trầm nhìn Tưởng Thần đứng trên sân khấu. Đây là lần đầu tiên hắn nhận ra, Tưởng Thần và Lâm Tĩnh rất giống nhau. Bọn họ đều mềm yếu như nhau, nhưng khi gặp chuyện gian nan bọn họ ngược lại càng cứng cỏi hơn. Tưởng Chính Bắc dường như có thể nhìn thấy tương lai tươi sáng của Tưởng Thần.

“Được rồi, vậy xin hai người hãy lấy chủ đề “khắc khẩu” để vẽ ra một tác phẩm. Thời gian không có giới hạn, xin hai vị không được nhìn lên nhau.”

Chủ đề này làm Gass nhú mày, Tưởng Thần đứng ở một bên cũng sững sờ. Cậu rất ít khi cùng người khác tranh chấp. Ở nhà Tưởng Chính Bắc tuyệt đối là người cha tuyệt vời. Ở trường học cậu cũng chưa bao giờ cùng Kha Thiên hay người khác khắc khẩu. Cuối cùng Tưởng Thần chỉ đành dùng trí tưởng tượng của mình để vẽ.

Gass nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tưởng Thần, y cũng bắt đầu cầm bút.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tất cả mọi người hồi hộp đến nín thở. Bọn họ muốn xem thử hai người rốt cuộc có phải thực sự tâm linh tương thông hay không. Những phóng viên ban đầu không ngừng chụp ảnh, nhưng hiện giờ bọn họ đều bỏ máy ảnh trong tay xuống. Biết đâu kết quả lại thật sự xảy ra như mọi người dự kiến?! So với tin sao chép bình thường, thì tin tức hai hoạ sĩ trẻ tài năng tâm linh tương thông lần đầu gặp gỡ nhau ở nước Pháp lãng mạn không phải hot hơn sao?

Tưởng Thần và Gass gần như đồng thời buông bút xuống.

Tưởng Thần quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Tưởng Chính Bắc trong đám người, Gass hiện giờ cũng quay lại nhìn Tưởng Thần. Mà hình ảnh vi diệu trên hai bức tranh làm cho người đàn ông vẫn luôn ngồi im lặng trên đài nhú mày.

MC xem tranh vẽ của Tưởng Thần, rồi lại đi qua xem tác phẩm của Gass. Cô không khỏi kinh ngạc hô lên, “Chúa ơi!”

Thanh âm cảm thán này không lớn cũng không nhỏ, nhưng lại đủ cho những vị khách ngồi dưới đài hiểu được ý nghĩa trong đó. Gass cười đi đến bên cạnh Tưởng Thần, tự nhiên mà ôm lấy cổ của cậu, “Cậu xem, tôi nói không sai mà.”

Tưởng Thần nở nụ cười, trên người cậu tản ra khí chất nhàn nhạt, tựa như một di sản văn hoá được truyền thừa từ ngàn năm của Trung Quốc. Ở quốc gia lãng mạn này lại càng giống như một ngọn gió xuân tươi mát.

“Cảm ơn anh.”

“Phải là tôi cảm ơn cậu mới đúng.”

“Hả?”

Gass cười nói, “Tranh vẽ của cậu luôn cho tôi nhìn thấy sự hy vọng, giống như một con người khác của mình đang sống một cuộc sống hạnh phúc vậy.”

Hai mắt đen láy của Tưởng Thần mở to, bởi vì cậu vừa nhìn thấy sự cô đơn chột lóe trong mắt của Gass. Cậu đã sớm cảm nhận được tác phẩm của Gass luôn biểu đạt sự đau đớn trong lòng y. Mọi người chỉ nhìn thấy tài năng trời ban cho y. Nhưng họ lại không ai nhìn thấy sự tuyệt vọng trong từng nét vẽ của Gass. Có lẽ y nói không sai, nơi này chỉ có danh và lợi. Nghệ thuật chân chính chỉ nằm trong tim mỗi người.

Cậu muốn biểu đạt cho toàn thế giới biết tình yêu cấm kỵ của cậu và ba ba. Thế nhưng bọn họ lại không để tâm đến điều đó. Cái bọn họ để ý chính là bức tranh này có giống với những bức tranh khác hay không.

Các phóng viên chen chúc bay tới trước mặt Tưởng thần. May mắn Gass đã sớm có kinh nghiệm trốn tránh phóng viên. Y ngay lập tức kéo Tưởng Thần ra sau hậu trường. Tưởng Chính Bắc cũng đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Hai người đứng ở cửa sau, Tưởng Thần nhìn thấy Tưởng Chính Bắc liền bay nhanh đến bên cạnh hắn. Tưởng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng cậu, ánh mắt băng lãnh nhìn Gass.

“Ba ba!”

“Mẹ của con ở ngay bên ngoài, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.”

“Này này, hai người muốn bỏ lại tôi sao?”

Tướng Thần không thể làm gì khác hơn đành phải nhìn Tướng Chính Bắc xin giúp đỡ, “Ba ba, anh ấy dù sao cũng đã giúp con.”

“Chúng ta có thể bỏ lại cậu ta ở dọc đường.”

Tướng Chính Bắc rất hiếm khi không tính toán với người khác, Tướng Thần le lưỡi nhìn Gass.

“Anh trước kia luôn chạy trốn như vậy sao?” Ngồi ở giữa Tướng Chính Bắc và Gass, Tướng Thần xấu hổ cố gắng giảm bớt bầu không khí cứng ngắc xung quanh.

Gass đặt ý dặt dào nói, “Tôi chính là vua chạy trốn đó.”

“Tại sao cách phát âm tiếng Trung của anh lại kỳ lạ như vậy?”

“Ah.. cái này.. là do thầy giáo dạy tiếng Trung của tôi hăm hại ah~~.”

“Thầy dạy tiếng Trung của anh phát âm không chuẩn sao?”

Gass lắc đầu, “Anh ta là người Trung Quốc.”

“Vậy anh nhất định đã bị người kia lừa tiền rồi.”

“Đúng vậy ah’, người kia chính là anh trai hỗn đản của tôi. Nhưng mà tôi đã sa thải hắn rồi, hay là cậu tới dạy tôi đi.”

“Ah?”

“Cậu dạy tiếng Trung cho tôi được không?”

“Này...” Tướng Thần trộm nhìn Tướng Chính Bắc ngồi ở bên cạnh, “Tôi sắp trở về nước rồi, e là không có thời gian để dạy anh.”

“Không sao, tôi có thể đến Trung Quốc tìm cậu. Tôi rất quen thuộc Trung Quốc, cũng đã từng sống ở đó khá lâu.”

“... chờ anh đến Trung Quốc rồi nói sau.”

Gass đem hai cánh tay để ra sau đầu, cả người y dựa lên ghế hưởng thụ làn gió lạnh bên ngoài. Tướng Thần nhìn Gass, ở chung với y một khoảng thời gian làm cho cậu cảm thấy y không phải là một người đơn giản, trên người y cất giấu rất nhiều bí mật. Sống ở Trung Quốc nhiều năm như vậy, nhưng tiếng Trung của y lại không tốt. Chưa kể đến tranh vẽ của Gass. Bên trong những tác phẩm của y đều lộ ra sự tuyệt vọng sâu sắc. Đã có chuyện gì xảy ra với Gass? Những việc đó tại sao lại làm cho y bi quan như vậy?

Xe hơi chạy như bay đột nhiên ngừng lại, Tướng Thần nghi hoặc nhìn ra ngoài, nhưng lại bị Tướng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng kéo lại, “Đừng nhúc nhích.”

“Xảy ra chuyện gì vậy mẹ?”

Lâm Tĩnh nói, “Phía trước đột nhiên lao tới một chiếc xe chặn đường chúng ta.”

“Là phóng viên sao?”

Lâm Tĩnh lắc đầu.

Khi cánh cửa của chiếc xe thể thao được mở ra, một người đàn ông cao ngất mặc áo khoác màu xám bước xuống. Đối phương cho dù đã đeo kính mát nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn là một người có kiến thức uyên bác. Người đàn ông kia chậm rãi đi đến gõ nhẹ lên cửa kính xe của Lâm Tĩnh. Gass đột nhiên xoay người nhảy ra khỏi chiếc xe hơi vui vẻ.

“Gass?”

Gass quay đầu lại nhìn Tướng Thần, tay y làm dấu bảo cậu nhớ gọi điện cho y. Sau đó Gass liền chạy như bay vào trong một cái hẻm nhỏ. Người đàn ông kia giơ tay ra hiệu, những vệ sĩ ở phía sau ngay lập tức đuổi theo Gass.

“Thật có lỗi quấy rầy các vị.”

“Khoang đã...” Tưởng Thần gọi người đàn ông đang chuẩn bị rời đi, “Gass làm sai gì sao? Tại sao chú lại muốn bắt anh ấy?”

Người đàn ông mặc áo khoác màu xám từ trên cao liếc nhìn Tưởng Thần, hần nói, “Tôi là cha nuôi của cậu ta.”

“Ah! Thật xin lỗi, cháu không nghĩ đến chú là...” Thì ra là người thân của Gass ah’.

Người kia không đợi Tưởng Thần nói xong liền lên xe rời đi. Lâm Tĩnh quay đầu lại nhìn Tưởng Chính Bắc nói. “Người đó là Hạ gia của Hồng bang ah’, xem ra tiểu Thần của chúng ta kết bạn với một người rất lợi hại.”

Tưởng Chính Bắc không cùng cô trêu chọc Tưởng Thần. Hần không thể để cho cậu bị cuốn vào bất kỳ nguy hiểm nào. Xem ra không nên để cho Tưởng Thần liên lạc với người tên Gass kia nữa. Thừa dịp cậu vẫn còn đang ngẩn người vì chuyện vừa rồi. Tưởng Chính Bắc nhặt tấm danh thiếp mà trong lúc hỗn loạn Gass đã ném vào trong xe cho Tưởng Thần.

Cầu khích lệ, ta đang bị yếu năng lượng... bóng đèn đứt là ta đi du lịch ah’

p/s: -___- ta cực kỳ ngứa mắt với cái câu “Thật là một đứa trẻ đáng thương, khát cầu yêu thương đến điên rồi sao.”

Người tưởng người là ai a a a ah ah!! Sao dám nói tiểu Gass như vậy *chơi dếp*

50. Chương 50

Tuy trước đó đã ngăn chặn mọi tin tức trong nước. Nhưng bức tranh tham gia thi đấu của Tưởng Thần ở nước Pháp không lâu sau liền xuất hiện trên những trang web lớn nhỏ ở Trung Quốc. Nếu không phải cố kỵ Tưởng Thần là người của Tưởng gia, chỉ sợ ngay cả thân thể của cậu cũng đã bị tuồn ra ngoài. May mắn Tưởng Chính Đông nhiều lần tạo áp lực cho giới truyền thông. Bọn họ vì vậy đành phải buông tha cho những tin tức nóng hổi đó.

“Thiên tài và thiên tài chạm trán nhau, Tưởng Thần và Gass là sự kỳ diệu của thế giới”, nhìn người MC sinh động kể lại chuyện xảy ra ở Paris ngày hôm đó, Tưởng Chính Bắc khẽ cau mày. Cái tên Gass này thật là tùy hứng làm vậy.

Nghe được tiếng mở cửa, Tưởng Chính Bắc tắt TV. Hần quay đầu lại liền trông thấy Tưởng Thần mở cửa đi vào, “Ba ba hôm nay ở nhà ah’?”

“Sao con về sớm vậy? Bây giờ mới giữa trưa thôi.”

“Sắp khai giảng rồi, nên trường học để cho chúng con nghỉ vài ngày.”

Tưởng Chính Bắc gật đầu, thuận thế lấy nước trái cây từ trong tủ lạnh ra đưa cho cậu, “Vậy con gần đây ở trong nhà đi đừng đi ra ngoài, muốn cái gì ba đi làm về sẽ mua cho con.”

“Dạ.” Tưởng Thần không phản đối, bản thân cậu cũng không thường đi ra ngoài chơi, cũng không có nhiều bạn bè. Ở nhà ngược lại thoải mái không ít. “Đúng rồi ba ba, gần đây ba có nhận được tin nhắn hay điện thoại của Gass không?”

Sắc mặt của Tưởng Chính Bắc rất bình tĩnh nói, “Không có.”

Nhớ đến tấm danh thiếp bị Tưởng Chính Bắc ném đi Tưởng Thần liền thở dài, cũng chỉ có thể chờ Gass chủ động đến tìm cậu. Tuy chỉ mới ở chung vài ngày ngắn ngủi, nhưng Tưởng Thần vẫn có thể cảm nhận được trên người cậu và Gass có chung một luồng khí không giải thích được. Nếu có thể làm bạn với nhau thì tốt rồi.

Điều may mắn trong năm thứ ba này của Tưởng Thần chính là người cậu vẫn luôn mong chờ rốt cuộc cũng biến thành chủ nhiệm lớp của cậu. Trong khoảnh khắc Diệp Phong cầm giáo án đi vào phòng học, những nữ sinh ngồi dưới bàn ngay lập tức xôn xao. Tưởng Thần cười cười, quả nhiên thầy Diệp rất nổi tiếng trong giới nữ sinh.

Diệp Phong cũng nhìn thấy Tưởng Thần. Mấy năm nay cả hai người bọn họ đều biến hoá rất lớn. Tưởng Thần hiện giờ nhìn rất hiểu chuyện, Diệp Phong cũng đã không còn là người chặn đường các nghiên cứu sinh ở trước cửa trường đại học với bộ dạng muốn hành hung người ta nữa.

“Học kỳ kế tiếp tôi chính là chủ nhiệm của các em. Tôi biết các em đều là thiên tài, không sầu khổ vì học tập. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở các em, làm và không làm, là hai kết quả hoàn toàn khác nhau. Các em đừng tự kiêu mà chậm trễ tương lai của mình. Mặc khác, từ ngày hôm nay trở đi hãy xác định trường đại học mà các em muốn vào.”

“Xác định trường đại học?”

“Phải, các em muốn vào trường đại học nào thì hãy viết ra. Thi đại học không phải vì muốn có một số điểm cao, các em phải suy nghĩ thật kỹ sau này mình muốn làm nghề gì.”

Nhất Trung không phải là trường học quý tộc, trong những lớp học xuất sắc cũng có rất ít học sinh có gia thế. Trong những người này, gia cảnh của Tưởng Thần được xem là tốt nhất. Đại đa số học sinh ở đây đều xuất thân từ những gia đình bình thường. Thi đậu vào một đại học danh tiếng đối với bọn họ mà nói giống như thay đổi vận mệnh cuộc đời.

Đến giờ nghỉ giải lao Tưởng Thần đi tìm Kha Thiên. Lúc cậu tìm thấy Kha Thiên thì nhìn thấy hắn đang hút thuốc lá. Tưởng Thần sững sốt một chút chỉ vào tay của hắn, “Cậu...”

Kha Thiên không muốn trả lời cậu, vốn định tắt điếu thuốc trên tay nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm. Kha Thiên nhìn Tưởng Thần nói, “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi chí nguyện của cậu, cậu muốn thi vào trường nào?”

Kha Thiên ngồi trên bàn đánh bóng bàn từ trên cao nhìn xuống, “Thuận theo tự nhiên.”

“Chuyện này sao có thể thuận theo tự nhiên ah? ” Nhìn thái độ không quan của Kha Thiên, Tưởng Thần hơi buồn bực. Cậu ngửa đầu lên đối diện với hắn. “Thầy Diệp nói chí nguyện rất quan trọng.”

“Tôi không có chí nguyện nào hết, học cái gì cũng được.”

Tưởng Thần sững sốt, “Kha Thiên...”

“Còn cậu? Chí nguyện cậu là gì?”

“Tôi? Tôi muốn vào đại học J.”

Kha Thiên nghe cậu yết hầu của hắn liền cứng lại, “Cậu muốn ở lại thành phố A?”

“Đúng vậy, như thế tôi sẽ không cách quá xa ba ba.”

Kha Thiên búng mạnh điếu thuốc trên tay, ngọn lửa của tàn thuốc chọt loé lên. Hắn dùng giọng điệu băng lãnh nói, “Cậu chừng nào mới có thể cai sữa hả?”

“Cậu biết tôi vì cái gì không?”

Bởi vì hắn thừa biết nên mới không cam lòng như vậy, “Trường đại học J không phải là trường đại học mỹ thuật, chẳng lẽ cậu không muốn tiếp tục theo đuổi hội hoạ?”

“Hội hoạ và việc học hành đối với tôi mà nói không có xung đột. Hội hoạ là sở thích của tôi, tôi có thể chu toàn nó. Hơn nữa tôi đã bái giáo sư Dương làm thầy.”

“Cũng phải, bằng danh tiếng của cậu hiện giờ còn cần gì vào mấy học viện mỹ thuật tạo hình đó.” Kha Thiên khẽ hít một hơi dài, tuy hắn không muốn thừa nhận. Nhưng Tưởng Thần thật sự xuất sắc hơn hắn rất nhiều. Thích chuyện gì sẽ cố gắng đi làm thật tốt, yêu người nào đó liền sẽ không quay đầu mà tiếp tục tiến về phía trước.

“Thật ra tôi cảm thấy cậu xuất sắc hơn tôi rất nhiều, thể dục thể thao đều giỏi, thành tích cũng tốt hơn tôi. Từ lúc quen biết cậu cho tới giờ tôi vẫn luôn hâm mộ cậu. Luôn hy vọng mình có thể trở thành một người như cậu.”

“...” Kha Thiên bị những lời nói của Tưởng Thần làm cho ngẩn người. Hắn đang chuẩn bị đưa điều thuốc lên miệng hút thì tay hắn bỗng dừng lại ở giữa không trung. “Chuyện chí nguyện tôi sẽ suy nghĩ lại.”

“Thật vậy sao?!” Tưởng Thần cao hứng mà mở to hai mắt, “Thật ra tớ luôn hy vọng cậu có thể cùng tớ vào đại học J. Nhưng nếu cậu không muốn thì thôi. Dù sao đại học J cũng không nhất định có ngành nghề cậu thích. Huống hồ dựa vào thành tích của cậu thì vào đại học B cũng hoàn toàn có khả năng...”

Giọng nói của Tưởng Thần ở bên tai Kha Thiên càng ngày càng nhỏ. Thế giới của hắn chậm rãi không còn tiếng động, chỉ còn lại thiếu niên đang nói chuyện trước mắt, vẻ mặt thẹn thùng xinh đẹp. Người này.. nếu như cũng thích mình thì tốt biết bao nhiêu...

Buổi tối Tưởng Chính Bắc và Tưởng Thần ăn cơm chiều xong liền ngồi trên ghế sofa xem TV. Cậu nói với hắn chuyện chí nguyện của mình, “Ba ba, con định thi vào trường đại học J.”

“Đại học J?”

“Dạ, thầy Diệp nói trường đại học thiết kế J đứng đầu toàn quốc, nên con nghĩ muốn thử.”

Tưởng Chính Bắc ôm lấy vai Tưởng Thần, hắn nắm lấy cằm cậu, nhìn vào ánh mắt của cậu. “Sao lại đột nhiên muốn đi học thiết kế? Ba còn tưởng con sẽ thi vào học viện mỹ thuật. Hơn nữa gần đây có vài trường đại học có ý hỏi đến con.”

Tưởng Thần lắc đầu, “Thành phố A chỉ có một trường nghệ thuật... hơn nữa...”

Tưởng Chính Bắc cong khoe môi cười cười, “Không muốn rời khỏi thành phố A?”

“Dạ.”

“Vì sao?”

Vì sao... Tưởng Thần nhìn ánh mắt trên đầu của Tưởng Chính Bắc. Không hiểu vì sao đối phương rõ ràng biết nguyên nhân nhưng vẫn luôn không ngừng hỏi cậu lý do. Làm cho cậu lúc nào cũng giống như động vật nhỏ bị trên đầu.

“Không vì sao hết, con thích nơi này.”

“Ah?” Tưởng Chính Bắc nhướn mày, “Không có nguyên nhân khác sao?”

“Thật ra nếu so sánh, con cảm thấy thiết kế thực dụng hơn hội họa một chút. Hội họa là sở thích của con, học thiết kế là vì sinh hoạt cuộc sống. Với lại ba ba vẫn thường nói thành phố A về sau sẽ phát triển... ừmm...”

Thấy Tưởng Thần vẫn luôn nói trái nói phải, Tưởng Chính Bắc nhướn lông mày, cúi người ngăn lại cái miệng lải nhải của đối phương. Thẳng cho đến khi người kia bị hôn đến thiếu dưỡng khí. Tưởng Chính Bắc mới buông tha cho đôi môi đỏ mọng kia. “Cho con không nói lời thật.”

“...” Ánh mắt và khuôn mặt của Tưởng Thần đều đỏ bừng, cậu dựa vào ***g ngực của Tưởng Chính Bắc. “Ai bảo ba ba luôn trên đầu con, con cũng không còn là trẻ nhỏ.”

Tưởng Chính Bắc cười nheo mũi cậu, “Thì ra bảo bối đang làm mình làm mấy.”

Tưởng Thần nằm trong ***g ngực của Tưởng Chính Bắc, hai cánh tay ôm lấy thắt lưng hắn. “Ba ba, con không muốn cách ba ba quá xa.”

“Ngao, ba muốn con hiểu chuyện này rõ ràng. Dù sao nó cũng có liên quan đến tương lai của con.”

Tưởng Thần gật đầu, “Thật ra con từ trước đã nghĩ rồi, đại học J rất tốt, cũng là trường đại học nổi tiếng nằm trong top 10 cả nước. Hơn nữa trải qua chuyện lần trước con cảm thấy mình không thích hợp đi làm họa sĩ. Với con mà nói về tranh là tự do và cảm hứng. Nếu như vì danh lợi tiền tài thì sẽ mất đi lý do tại

sao con thích hội hoạ. Hơn nữa thiết kế cũng gần giống như hội hoạ. Trong mắt của con, hội hoạ là tự do để vẽ những thứ mình muốn chứ không phải cố gắng để làm.”

Tướng Chính Bắc nghe Tướng Thần không ngừng giảng về việc mình vì sao muốn học thiết kế, trong lòng hẳn càng thêm mềm mại. Đứa bé này mỗi một lần luôn làm cho hẳn cảm thấy ngoài ý muốn. Cậu lại càng cho hẳn thấy sự cứng cỏi cùng dùng cảm bên trong con người của cậu. “Nếu như vậy thì cứ làm những điều con thích đi.”

“Thật sao ba ba?! Con không học hội hoạ ba ba không tức giận sao?”

“Dĩ nhiên không rồi.” Đương nhiên suy nghĩ này của Tướng Chính Bắc hoàn toàn xuất phát từ tâm tư của hẳn. Hẳn muốn khoá chặt đứa bé này, muốn giam cầm Tướng Thần ở bên cạnh hẳn. Nhưng Tướng Chính Bắc vẫn luôn sợ mình một ngày nào đó không cẩn thận sẽ làm tổn thương đến cậu. Tướng Chính Bắc vẫn luôn cho rằng chỉ có mình hẳn mới là người yêu điên cuồng trong tình cảm cấm kỵ này. Nhưng hiện giờ hẳn mới hiểu được, đứa bé này không bao giờ muốn rời khỏi hẳn. Tướng Chính Bắc nhìn Tướng Thần đang cúi đầu nghịch tập tranh vẽ của mình. Cậu đơn thuần tốt đẹp như vậy, cậu là đứa con của hẳn, của một mình hẳn.

“Ba ba.”

“Huh?”

“Qua tháng sau sẽ là sinh nhật của con.”

“?” Tướng Chính Bắc cúi đầu nhìn Tướng Thần. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của cậu nhưng hẳn vẫn miễn cưỡng phát hiện lỗi tai cậu đã biến hồng, ngón tay lật tới lật lui tranh vẽ cũng khẽ run rẩy. Tướng Chính Bắc dùng lực đem cậu ôm vào trong lòng mình. “Con muốn quà gì?”

“Không phải cái này... tháng sau sinh nhật xong con sẽ thành niên..”

“Đúng vậy, đến lúc con thành niên ba sẽ tặng cho con một món quà thật lớn được không?!”

Tướng Thần đỏ mặt không nhìn Tướng Chính Bắc. Nhưng cậu lại vươn tay ôm lấy cổ hẳn, ngồi lên người của hẳn. Đầu Tướng Thần chôn vào trong ngực Tướng Chính Bắc. “Ba ba, lần trước ba nói đợi đến khi con thành niên sẽ cho con hiểu rõ chuyện đó...”

“...”

“Ba ba, con yêu ba ba!” Lỗi tai của Tướng Thần dán lên ***g ngực của Tướng Chính Bắc, cậu nghe từng nhịp đập mạnh mẽ hữu lực của trái tim hẳn ở bên tai, “Ba ba, con yêu ba ba. Tướng Thần yêu Tướng Chính Bắc, ba có biết không?”

Tướng Thần liên tiếp nói lời yêu hẳn, những câu này giống như mê hoặc Tướng Chính Bắc, làm cho hẳn không kiềm nén được sự say đắm. Trong lòng hẳn vừa cảm thấy tê dại vừa cảm thấy chua xót. Tướng Chính Bắc không kiềm lòng được liền vươn hai tay ôm chặt lấy người trong lòng mình. Hẳn cúi đầu hôn lên môi cậu, “Tướng Chính Bắc biết, ba biết, ba cũng yêu con.”

“Ba ba...”

“Từ trước đến giờ ba không nghĩ sẽ dùng tình yêu của mình để ngăn trở đôi cánh của con. Thế nhưng mỗi lần nhìn con, ba vẫn không nhịn được ý nghĩ đem con khoá ở bên cạnh. Tuyệt đường lui của con, làm cho con chỉ có ba, chỉ có thể có ba. Ba quá yêu con nên không biết lúc nào sẽ không cẩn thận làm tổn thương con.”

“Con không sợ, con muốn cùng ba ba vĩnh viễn ở bên nhau. Con cũng muốn độc chiếm ba ba, muốn thế giới của ba ba chỉ có mình con. Cho nên, con và ba ba giống nhau, phải không?”

Hai trái tim xao động kề sát một nơi, Tướng Thần ngẩng đầu nhìn Tướng Chính Bắc, cậu đột nhiên nở nụ cười.

“Tiểu ngốc ngếch.” Tướng Chính Bắc xoa đầu cậu.

Tướng Thần liền thuận thế nắm lấy tay hẳn, “Ba ba chúng ta ra ban công ngắm sao đi.”

Tình cảm của hai người giống như việc uống nước vậy, chỉ có người trong cuộc mới biết nó là ấm hay là lạnh.

Ngọt quá trời ơi *che mặt*

p/s: White Valentine vui về nha các nàng~~

51. Chương 51

Tháng mười, Lâm Tĩnh từ Pháp gửi email đến nói cô đã có thai. Tưởng Thần nhìn ảnh Lâm Tĩnh gửi đến, trông cô thật có tinh thần. Bụng cô vẫn chưa lớn, Charles đứng ở bên cạnh đỡ lấy hông cô, tư thế như đang che chở cho Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh nở nụ cười hiền từ trên khuôn mặt, làm cho Tưởng Thần không khỏi nhớ đến những ngày tháng cậu ở cùng mẹ mình.

Tuy những ngày ấy thật vất vả, luôn không được ăn ngon. Nhưng khi đó cậu cảm thấy thật thoải mái khi ở cùng Lâm Tĩnh. Bởi vì có mẹ cậu sẽ không cảm thấy cô đơn.

Tưởng Chính Bắc đóng máy tính xách tay lại, hẩn từ phía sau ôm lấy Tưởng Thần vào lòng. “Cuối tuần bác hai của con sinh nhật, con muốn đi theo ba tới đó không?”

Cuối tuần chính là sinh nhật của Tưởng Chính Đông. Cái gọi là sinh nhật của một vị chủ tịch tập đoàn Tưởng Thị, hiển nhiên không thể nào đơn giản như một gia đình bình thường tổ chức tiệc tùng cùng nhau ăn cơm. Tưởng Chính Đông đã gửi thiệp mời riêng cho Tưởng Thần, nếu cậu nói không muốn đi chỉ e là không ổn.

“Con đi cùng ba ba.”

“Đến lúc đó con chỉ cần đi theo ba là được, Tưởng Hằng và Tưởng Hạo cũng không dám làm gì con.”

Tưởng Thần gật đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tưởng Thần, bữa tiệc sinh nhật này giống như một yến hội. Thời điểm Tưởng Thần xuống xe liền nhìn thấy những chiếc xe hơi đắt tiền chạy tới chạy lui xung quanh như nước chảy. Các hàng xe thể thao có tiếng xếp thành một hàng, những người đàn ông đến tham dự hầu như đều mang theo người tình, chỉ có một mình Tưởng Chính Bắc dẫn theo Tưởng Thần.

“Tiểu Thần đến rồi ah’, bác hai còn tưởng con không thích ồn ào náo nhiệt nên không tới.”

Tưởng Thần ngại ngùng cười, “Chúc bác hai sinh nhật vui vẻ.”

Tưởng Chính Đông nghênh đón hai người đi vào trong. “Tiểu Thần thật hiểu chuyện, chẳng bủ với hai đứa sát tinh nhà bác.”

Tưởng Hằng và Tưởng Hạo hôm nay cũng mặc tây trang màu đen, trên cổ còn thắt một cái nơ màu trắng. Cũng không biết là cố ý hay là thói quen, hai người đều ăn mặc cực kỳ giống nhau. Cho dù vậy Tưởng Thần liếc mắt một cái liền phân biệt ai là Tưởng Hạo ai là Tưởng Hằng.

“Tiểu Thần ca ca đến rồi ah’, gần đây ca ca càng ngày càng nổi tiếng, muốn gặp ca ca cũng chỉ có thể nhìn trên mấy bản tin tức.”

Tưởng Chính Đông nhíu mày liếc mắt đông lạnh Tưởng Hằng, Tưởng Hằng liền thức thời mà im lặng.

Tưởng Hạo ngược lại vươn tay về phía Tưởng Thần. Ngày trước, hai người bởi vì làm phổng tay của Tưởng Thần mà bị Tưởng Chính Đông ném vào trong quân đội tra tấn hơn mấy tháng. Hiện giờ cả người bọn họ thoát nhìn càng âm trầm, “Thần ca ca năm nay thi vào đại học nào? Có mục tiêu không?”

Tưởng Chính Đông cũng hỏi theo, “Đúng rồi, Tiểu Thần sắp thi đại học, thế con đã chọn trường chưa?”

“Con đã chọn rồi bác hai.”

“Vậy thì tốt, nếu gặp chuyện gì khó khăn thì đến tìm bác hai, bác hai nhất định sẽ giúp con giải quyết.”

“Cảm ơn bác hai.”

“Ai u, đây không phải là nhị thiếu gia của Tưởng gia sao? Ngồi suốt ngày bận rộn hôm nay cũng đến đây ah!” Người nói chuyện là tổng giám đốc của công ty nào đó, Tưởng Chính Bắc không thể không quay lại xã giao với người đó vài câu. Tưởng Thần đứng ở bên cạnh cảm thấy không thú vị liền cầm đĩa bánh ngọt lên ăn.

Cách đó không xa xen lẫn trong đám người uống rượu, Tưởng Hằng vỗ tai Tưởng Hạo, “Em đi đây, mấy đứa con gái quen mặt trong đại sảnh này đều không có mắt! Lại đi thích cái tên Tưởng Thần ngu ngốc kia! Bọn họ không thấy nó vẫn chưa cai sữa sao, suốt ngày chỉ biết kề cận với ba của nó!”

Tưởng Hạo cười lạnh liếc mắt nhìn cánh tay Tưởng Hằng đang đặt trên vai mình, ánh mắt đó dọa Tưởng Hằng hoảng sợ, y lập tức rút tay về, “Ê ê, em là anh em song sinh của anh đó, anh có cần phải ghét bỏ em như vậy không?”

Tưởng Hạo không thèm để ý đến y, ánh mắt hắn vẫn luôn theo dõi người đang ăn bánh ngọt không xa đằng kia. Là một đứa con riêng quê mùa. Vì sao lại có thể chiếm được những thứ tốt hơn hắn? Về mặt vô tội ngu ngốc kia chỉ biết suốt ngày trốn vào trong lòng cha mình mà khóc lóc. Vì sao lại hấp dẫn ánh mắt của người khác như vậy?

Tưởng Hạo vẫn luôn nhớ rõ dáng vẻ của Tưởng Thần lúc mới đến Tưởng gia. Cậu mặc một bộ quần áo rộng thùng thình màu xanh dính đầy bùn đất, cả người bẩn hề hề thậm chí ngay cả mặt cũng không được rửa sạch. Nhưng cậu lại có một đôi mắt sáng ngời, thời điểm Tưởng Hạo ngẩng đầu nhìn cậu, hắn liền không được tự nhiên mà đem tầm mắt mình dời đi. Sau đó ông nội đem Tưởng Thần đến trước mặt bọn họ nói, “Đây là ca ca của hai con tên là Tưởng Thần.”

Tưởng Thần trong nháy mắt liền nở nụ cười với hắn. Hắn nhìn ra được cậu vốn muốn vươn tay ra, nhưng khi nghe thấy Tưởng Hằng than thở “bẩn muốn chết” cậu liền xấu hổ rút tay trở về. Khi đó dưới đáy lòng Tưởng Hạo đã nghĩ, cuộc sống của hắn sau này sẽ không còn nhàm chán nữa.

Bảo mẫu dẫn Tưởng Thần đi tắm rửa sạch sẽ, lấy quần áo cũ trước kia của hắn cho cậu mặc vào. Rõ ràng cậu lớn hơn hắn và Tưởng Hằng, nhưng cơ thể lại phả lệ gầy yếu. Thậm chí ngay cả quần áo năm trước của hắn, cậu mặc cũng không vừa. Ngâm qua nước ấm làm cho làn da của cậu trắng nõn, những vết sẹo màu đen rải rác trên thân thể cũng theo đó mà lộ ra rõ ràng. “Trên người anh bị gì vậy?”

“A?” Tưởng Thần ngay lập tức nhìn hắn khó hiểu.

Bị ánh mắt chăm chú của hắn dán ở trên người làm cho cậu không được tự nhiên. Tưởng Hạo quay mặt đi lập lại một lần nữa, “Trên người anh có vết sẹo sao? Có người từng đánh anh ah?”

“Tôi...” Tưởng Thần đột nhiên ngẩng đầu định nói gì đó, nhưng khi cậu nhìn thấy Tưởng Hằng đi tới gần. Cậu liền cuống quýt cúi đầu chạy đi, “Ê, nó sao lại bỏ chạy chứ, em đáng sợ vậy sao?”

Tưởng Hạo lạnh lùng liếc Tưởng Hằng một cái rồi xoay người rời đi.

Khi đó Tưởng Hạo cảm thấy, đứa trẻ nhút nhát mới tới này thật có ý tứ. Nhất là khi cậu trốn tránh Tưởng Hằng, nhưng lại nguyện ý nói chuyện với hắn. Điều này có nghĩa cậu có thể phân biệt được hắn và Tưởng Hằng. Đây là người đầu tiên...

Đến buổi trưa Tưởng Hạo theo thường lệ trở về Tưởng gia, lại nhìn thấy chú ba hiếm khi có mặt ở nhà.

Bọn họ ở trong phòng khách, Tưởng Thần chôn đầu gối trên ghế sofa trong góc phòng khóc thút thít. Chú ba và ông nội đang cãi nhau chuyện gì đó rất kịch liệt. Sau đó Tưởng Hạo nhìn thấy chú ba lạnh lùng nhìn Tưởng Thần. Cuối cùng hắn rời đi trở về phòng của mình. Tưởng Hạo lúc đó biết được, chú ba không thích đứa trẻ này. Không ai ở Tưởng gia che chở cho Tưởng Thần, chỉ cần không kinh động ông nội thì người ca ca này sẽ thuộc về hắn.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Hạo vứt bỏ Tưởng Hằng, muốn một mình độc chiếm một món đồ.

Hắn đi tới trước mặt Tưởng Thần ngồi xuống bên cạnh cậu, “Anh khóc?”

“A?!”

“Anh thật nhút nhát.”

Tưởng Thần vẫn như trước mở to hai mắt nhìn hắn, Tưởng Hạo cười lạnh, “Ở nơi này không ai có thể bảo vệ anh đâu.”

Vì thế Tưởng Hạo ở trong lòng liền lập mưu kế trên đầu Tưởng Thần. Hắn muốn cho cậu biết, ở Tưởng gia này ai cũng vì lợi ích của mình mà sống. Nếu muốn sống tốt thì bản thân phải có giá trị. Mà giá trị của cậu chỉ có thể dựa vào hắn để có được.

Nhưng Tưởng Hạo vẫn chưa kịp thực thi những điều này thì mọi chuyện đột nhiên xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Tưởng Chính Bắc sau một đêm bỗng đổi tính, đột nhiên vô cùng cưng chiều yêu thương Tưởng Thần. Nhìn Tưởng Thần đỏ mặt ngồi trong lòng Tưởng Chính Bắc, nhìn hai người vui vẻ cùng nhau ăn cơm. Trong nội tâm của Tưởng Hạo bỗng phần nộ. Giống như món đồ chơi mình đã nhìn trúng thật lâu nhưng cuối cùng lại bị người khác đoạt mất.

Có lẽ bởi vì hắn năm lần bảy lượt lộ ra sự bất mãn với Tưởng Thần, nên Tưởng Hằng luôn tìm cách khi dễ cậu. Hơn nữa mỗi khi không có chú ba ở nhà, Tưởng Hạo liền có cảm giác mình nắm được người này trong tay, mặc cho hắn chà đạp nghiền nát.

Nhưng những ngày như vậy cũng không kéo dài bao lâu. Chú ba bỗng mang Tưởng Thần dọn ra khỏi Tưởng gia. Ngày cậu rời đi, Tưởng Hạo nhìn rõ vẻ mặt cậu lúc đó. Hắn không hiểu vì sao một kẻ đơn thuần như vậy lại có thể đạt được hạnh phúc. Tưởng gia dường như khôi phục lại sự bình lặng trước kia. Nhưng ở bên trong mẹ hắn ngày ngày muốn thôn tính sản nghiệp của cha hắn. Cha hắn mỗi ngày bận rộn công tác căn bản không có khả năng rảnh rỗi đi quan tâm hắn và Tưởng Hằng.

Cuộc sống mà người bên ngoài hâm mộ bất quá chỉ là một toà biệt thự lạnh như băng trống rỗng mà thôi.

Thế nhưng cùng lúc này Tưởng Thần lại càng ngày càng xuất sắc. Những tác phẩm của cậu xuất hiện hàng loạt trên các tạp chí. Ngay cả trường học Nhất Trung nổi tiếng là khó khăn, cậu cũng đạt được thành tích không tầm thường. Chưa kể đến người đàn ông luôn không kiên nhẫn với con cái như cha hắn cũng lên tiếng khen ngợi Tưởng Thần nhu thuận hiểu chuyện ở trước mặt bọn họ. Lý trí của Tưởng Hạo không ngừng nói với hắn. Người ca ca cả người dính bùn lầy lúc trước đã càng ngày càng cách xa hắn..

Ở ban công vẫn còn những chậu hoa mà Tưởng Thần ngày trước trồng. Vì hứng thú nên hắn đã chăm sóc cho số hoa đó. Tưởng Hằng không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy, mà ngay cả chính hắn cũng không rõ bản thân mình đang làm gì. Hắn chỉ có chút nhớ người gọi là ca ca kia. Tuy bọn họ không có bất luận tiếp xúc nào rõ ràng, nhưng thời điểm Tưởng Hạo nhìn thấy Tưởng Thần. Trong mắt hắn chỉ có hận, chỉ có khát vọng đem tất cả những gì của cậu chiếm hữu. Nhưng vì sao Tưởng Thần luôn sợ hãi hắn..

Khi Tưởng Hạo nói kế hoạch của mình cho Tưởng Hằng nghe, dưới đáy lòng hắn thật sự muốn huỷ đi tay của Tưởng Thần. Nhưng Tưởng Hằng cảm thấy làm như vậy quá nguy hiểm, nếu bọn họ làm không tốt Tưởng Chính Bắc chắc chắn sẽ đem bọn họ đến đồn cảnh sát. Vì thế cuối cùng hắn chọn lựa nước sôi. Nhìn vẻ mặt căn rằng chống đỡ của Tưởng Thần, Tưởng Hạo rốt cuộc nở nụ cười. Ở Tưởng gia này không có bất kỳ ai có quyền được hạnh phúc.

“Hạo?! Anh sao lại ngăn người vậy? Anh nhìn xem người bên kia là ai?”

Tưởng Hạo lần nữa lặng lẽ tránh đi bàn tay của Tưởng Hằng. Hắn quay về phía Tưởng Hằng chỉ liền nhìn thấy một người đàn ông cường tráng to lớn được bốn người vệ sĩ vây quanh đang đi đến. “Là người của Hạ gia.”

“Sao em lại không biết cha quen với những người này?”

Kể đó Tưởng Hạo liền nhìn thấy bên cạnh người đàn ông cao lớn đột nhiên xông tới một cậu thanh niên tóc vàng. Người nọ vội vàng chạy hai ba bước tới gần Tưởng Thần, ôm lấy cổ cậu thân mật nói chuyện.

“Aizz! Người kia không phải là vị hoạ sĩ thiên tài náo loạn cùng Tưởng Thần ở Paris sao? Aizz, tên người ngoại quốc thật khó nhớ.”

“Gass Sezer”

“Phải phải, chính là cái tên đáng chết kia. Tưởng Thần và Hạ gia có quan hệ gì ah’? Hạ gia tới đây không phải vì nó chứ?”

Tưởng Hạo đút hai tay vào túi đựng khăn tay, “Có thể, ai thèm để ý.”

Tưởng Hằng thấy hắn rời đi liền bĩu môi, y tiếp tục ở lại bữa tiệc trộm uống rượu. Ai thèm để ý? Dù sao mình cũng không quan tâm.

Sự xuất hiện của Hạ gia làm cho bầu không khí của bữa tiệc trở nên có chút khẩn trương. Theo lý thuyết, thế lực của Hồng bang luôn ở nước ngoài. Nhưng vì sao hiện giờ bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở bữa tiệc rượu của Tưởng Thị? Hay là bởi vì Hồng bang và Tưởng Thị đang thành lập hiệp nghị nào đó?! Người trong bữa tiệc cầm ly rượu, tuy vẫn như trước kia tùy ý nói chuyện với nhau. Nhưng ánh mắt của bọn họ lại không nhìn được di chuyển sang bên này.

Còn người thanh niên quần lầy Tưởng Thần kia.. chẳng lẽ bọn họ là bạn bè?

“Tôi nhớ cậu muốn chết!” Gass vươn hai tay ôm lấy Tưởng Thần. Tưởng Chính Bắc ở phía sau thấy thế liền cảnh giác. “Cậu sao không gọi điện thoại cho tôi, danh thiếp tôi đưa cho cậu đâu?”

“Cái đó... tôi không cẩn thận làm mất rồi...”

Gass ngẫm hiểu, y liếc mắt nhìn chăm chú Tưởng Chính Bắc, “Không sao, tôi gần đây sẽ ở lại đây.”

“Thật vậy sao?!” Tưởng Thần nhìn người đàn ông đang nói chuyện cùng Tưởng Chính Bắc, cậu đến gần khẽ hỏi y. “Lần trước tôi thấy anh bị cha nuôi mình truy đuổi, anh làm gì sai sao?”

Gass xua tay, “Không có gì, tôi chỉ bỏ một chút thuốc cho ông ấy thôi.”

“...?!”

Tưởng Hạo là một người không biết yêu, thật đáng thương.. haizz..

52. Chương 52

Gass trông thấy Tưởng Thần đứng im không nói lời nào, thầm nghĩ hay là mình đã dọa người này sợ rồi?! Y liền vỗ vai Tưởng Thần trấn an, “Thật ra cũng không có gì đâu, tôi chỉ đùa thôi.”

“Làm gì có chuyện đùa như thế...” Tưởng Thần bất đắc dĩ mỉm cười.

“Không phải hiện giờ tôi đã bị bắt về rồi sao.”

Tưởng Thần khi này mới nhớ tới lúc Gass leo xuống xe chạy trốn, cha nuôi của y đã phái vệ sĩ bắt y lại. Sau đó cậu vội vàng về nước cũng không có thời gian liên lạc với y. Xem ra không lâu sau đó Gass đã bị cha mình bắt được. “Anh cũng đừng như vậy, cha của anh sẽ tức giận.”

Gass nói một câu đầy thâm ý, “Nếu ông ta tức giận thì tốt rồi.”

Tưởng Thần nhìn gương mặt nghiêng của Gass. Cậu luôn cảm thấy y có rất nhiều bí mật trên người, nhưng lại thiếu đi một cái la bàn dò đường để khám phá những điều ẩn sâu bên trong đó. Đôi khi Gass làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Đây là số điện thoại và địa chỉ của tôi, tháng sau là sinh nhật tôi, anh nhớ đến.”

Gass cười tủm tỉm nhận lấy, “Cậu quả nhiên là người dịu dàng nhất.”

“Anh lại nói lung tung gì ah’?” Tưởng Thần cầm đĩa bánh ngọt trên bàn tiếp tục lấp đầy bụng mình. Hai mắt Gass chăm chú nhìn cậu. Cuối cùng y bị đôi mắt phượng ở cách đó không xa hung hãn liếc nhìn, y liền

bíu môi nghĩ, cô gái kia làm như con nít, thật không thú vị. Gass vỗ vai Tưởng Thần nói, “Aizz, cậu nói xem những mỹ nhân bên kia có phải đang nhìn tôi không?”

Tưởng Thần theo ánh mắt của y nhìn qua đó. Quả nhiên có một cô gái xinh đẹp đang giơ chén rượu mỉm cười với Gass, này... “Hình như là đang nhìn anh đó, hai người biết nhau sao?”

Gass nghe Tưởng Thần hỏi liền cười ha hả. “Cậu thật ngốc.”

Tưởng Thần khó hiểu nhưng lại cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa. Cậu nhìn Tưởng Chính Bắc cùng vài người nói chuyện, đột nhiên cậu bắt gặp ánh mắt của cha nuôi Gass đang liếc nhìn cậu. Tưởng Thần cảm thấy cả người mình chấn động. Ánh mắt của đối phương thật dọa người ah! Cậu khẽ nhích lại gần phía sau Tưởng Chính Bắc.

Tưởng Chính Bắc từ phía sau nắm chặt lấy tay cậu. Hắn dùng ngón tay xoay tròn trêu chọc lòng bàn tay Tưởng Thần, làm cho cậu càng ngày càng ngứa.

Trước đó, bởi vì chuyện của Diệp Phong mà Thư Lăng đã triệt để trở mặt với gia đình mình. May mắn y vốn không bị Thư gia không chế. Ngược lại, Diệp Phong đã giải thích chuyện của hai người cho anh hai và chị dâu hắn nghe từ lâu. Trong lòng anh hai và chị dâu Diệp Phong đều nghĩ thầy Thư là một người vô cùng tốt. Nhưng hiện giờ y lại biến thành “em dâu” của bọn họ, làm cho bọn họ luôn cảm thấy có chút kỳ quái. Thư Lăng cũng biết hai người họ cần có thêm thời gian, nên y đành khuyên Diệp Phong không nên gấp gáp.

Tưởng Thần quay đầu lại phát hiện Gass đảo mắt một cái đã không thấy. Cậu liền kéo tay Tưởng Chính Bắc nhỏ giọng nói, “Ba ba, con ra ngoài một lát.”

“Con đi đâu?”

“Con ra ngoài hít thở không khí một chút.” Dĩ nhiên cậu không thể nói mình muốn đi tìm Gass.

Tưởng Chính Bắc lúc này mới gật đầu, “Trở về nhanh một chút.”

Âu Tề nhường mầy nói với Tưởng Chính Bắc, “Cậu đúng là ông bố quản chặt con! Làm cho tiểu Thần một chút tự do cũng không có. Tiểu Thần con mau đi chơi đi, chú ở đây trông chừng ba con.”

Tưởng Thần đỏ mặt buông lỏng tay Tưởng Chính Bắc đi ra ngoài.

Toà biệt thự này Tưởng Thần vẫn còn nhớ đôi chút. Cậu dạo quanh một vòng nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Gass. Tưởng Thần dự định đến hoa viên phía sau xem thử. Cậu nhớ rõ trước kia khi cậu còn ở Tưởng gia, cậu thường cùng ba ba đến nơi đó ngắm sao. Hiện giờ không biết hoa viên đó như thế nào.

Phía trước đèn đuốc sáng trưng, nhưng hoa viên sau nhà lại không bật đèn. Chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu vào vườn hoa. Ánh sáng phản chiếu làm cho cảnh vật xung quanh như sáng bừng lên. Tưởng Thần đi hai ba bước trong hoa viên, đột nhiên cậu nghe thấy trong góc phát ra một thanh âm mỏng manh. Hiện giờ còn ai ở đây sao? Chân cậu đi về phía trước một bước, liền nghe thấy thanh âm rên rỉ của một người thanh niên. Tưởng Thần ngốc đến đâu cũng biết bọn họ đang làm gì, bước chân định bước của cậu liền lùi lại.

Sao lại có người làm chuyện đó ở đây chứ...

Tưởng Thần đỏ mặt lui trở về.

Tưởng Thần vừa đi, Gass liền buông tay đang che miệng mình ra. Mái tóc vàng óng vì chảy mồ hôi mà dán lên mặt y. Làn da trắng nõn cũng vì sử dụng lực mà hơi phồng hồng. Đôi mắt y mở lớn nhìn người đàn ông phía trên.

Hạ thân của người kia vẫn tiếp tục những động tác kịch liệt. Nhưng trên mặt hắn lại không có bất kỳ biểu cảm nào, hắn lạnh lùng nói, “Cậu ta đi rồi.”

“Con hôm nay không có bổ thuốc cho cha.” Cánh tay Gass vô lực khoát lên vai người đàn ông. Cả người y bị nâng lên, hậu huyệt phía sau bị tính khí thô to đâm vào. Gass cảm thấy khó chịu tới cực điểm, trong nhất thời không nói được lời nào.

Người đàn ông mắt lạnh nhìn y, “Muốn cho cậu ta biết sao?”

Gass không trả lời vấn đề này, y chỉ nói, “Cha thua, cha vẫn yêu con.”

Người đàn ông nhú mày, động tác dưới thân liền tăng tốc, những câu nói còn lại của Gass biến thành tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Vì sao.. vì sao con không thể hạnh phúc như cậu ấy.. Vì sao cha lại muốn nhận nuôi con...”

Người đàn ông nhìn y, gương mặt hắc vẫn lạnh lùng, “Con còn một năm.”

Gass vô lực cười rộ lên.

Mệt mỏi quá, từ năm mười tuổi khi y nhìn thấy người đàn ông này, y đã cảm thấy mệt mỏi. Thậm chí cho dù y đã thăm dò hắc hơn mười năm, nhưng rốt cuộc y vẫn không thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì trong lòng.

Tướng Thần dự định rẽ vào một con đường khác để trở lại đại sảnh. Nhưng cậu vừa đi tới đó thì đột nhiên bị người ở phía sau bịt miệng. Trong lòng Tướng Thần hoảng sợ, nhưng cho đến khi thân thể của đối phương kề sát cậu, cậu liền nở nụ cười, “Ba ba.”

Tướng Chính Bắc buông tay nhướn mày nói, “Như vậy mà con cũng nhận ra sao?”

“Mùi trên người ba ba không giống với những người khác.”

Tướng Chính Bắc gật đầu, “Nghe nói giống đực sẽ để lại mùi trên người bạn phối ngẫu của nó. Trên người của tiểu Thần hiện giờ cũng có mùi của ba phải không? Để ba ngửi một chút xem.”

Tướng Thần cuống quýt đẩy hắc ra, “Ba ba, sẽ bị người ta nhìn thấy.”

Tướng Chính Bắc ngăn tay cậu lại, đem mũi mình tới gần, “Sao lại đi lâu như vậy? Còn chạy đến nơi này?”

“Con định đến hoa viên ngồi một chút nhưng không nghĩ tới...”

“Huh?”

“Có người ở bên trong...”

Trông thấy hai má Tướng Thần biến hồng, Tướng Chính Bắc ngay lập tức đoán được nguyên do. Trong những bữa tiệc tụ hợp như thế này, không hiếm thấy những chuyện “đánh dã chiến”. Kỳ thật nhị thiếu gia hắc cũng đã từng ném thử một lần. Nhưng nhìn dáng vẻ hiện giờ của Tướng Thần phỏng chừng sẽ không cho hắc làm gì.

“Ba ba chúng ta rời khỏi nơi này đi, lát nữa bọn họ đi ra thì sẽ rất xấu hổ.”

“Nhưng ba muốn con hôn ba một cái.”

“Nhưng mà...” Tướng Thần chần chờ liếc nhìn hoa viên lại đảo mắt nhìn Tướng Chính Bắc. Sau cùng cậu nhón chân hôn thật nhanh lên môi hắc, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Nụ hôn này của con cũng quá sơ sài ah.”

Tướng Thần đỏ mặt, “Về nhà con hôn ba ba.”

“Con lại thiếu ba thêm lần nữa.” Tướng Chính Bắc từ phía sau ôm lấy thất lưng cậu, thanh âm trầm thấp nói, “Đến ngày đó ba muốn đòi lại toàn bộ.”

“... cũng không phải con bắt ba ba chờ đến ngày đó.”

Khoé môi mỏng của Tướng Chính Bắc liền cong lên, “Tới ngày thành niên con sẽ biết. Ba còn tưởng tiểu Thần rất thận thủng, không lẽ ba đã nghĩ sai rồi sao? Thật ra tiểu Thần mới là người không thể chờ đợi được, mong muốn ba làm chuyện xấu với con?”

“Con không có...”

“Nhìn xem lỗ tai con đỏ lên rồi, cả người nhất định cũng đã đỏ bừng. Tiểu Thần chỉ cần thận thủng thì vật nhỏ kia cũng sẽ biến hồng. Ba hiện giờ thật muốn xem thử ah.”

“Ba ba!” Tướng Thần cả kinh lùi về phía sau, “Chúng ta về nhà làm có được không...”

“Về sau con còn chạy loạn ba sẽ lấy vòng trang sức khoá con lại.”

“Con không có...”

Tướng Chính Bắc vuốt mặt cậu, “Cái người tên Gass đó có bối cảnh gia đình rất phức tạp. Con tốt nhất ít lui tới với cậu ta. Ba không phản đối con kết bạn, nhưng ba không muốn con gặp nguy hiểm gì.”

“Gass không phải là người xấu.”

“Cha nuôi cậu ta là lão đại của Hồng bang thuộc thế lực hắc đạo ở nước ngoài. Gass mười tuổi đã được người này nhận nuôi. Cậu ta cũng đã trốn nhà đi mười mấy lần, nhưng đều bị cha nuôi cậu ta bắt về. Ba trước đó nghĩ Gass không hoà thuận với gia đình. Nhưng hôm nay, ba thấy quan hệ của hai người bọn họ không cứng nhắc như vậy. Tóm lại hai cha con này rất kỳ lạ, con hiểu ý ba nói không?”

Tướng Thần gật đầu, “Nhưng mà.. con cảm thấy Gass đã gặp chuyện gì đó, những tác phẩm anh ấy vẽ rất cô độc, cũng rất tuyệt vọng.”

“Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình. Giống như chúng ta vậy, con đừng quan tâm nhiều đến người ngoài. Sinh nhật con muốn tổ chức ở đâu? Có muốn mời bạn bè không?”

“Ba ba sắp xếp là được rồi, con cũng không có nhiều bạn bè. Chỉ có Kha Thiên và Gass...” Mà dường như ba cũng không thích hai người họ..

“Vậy mời bạn học con đến nhà ăn đồ nướng đi.”

“Ba không thích khói với mùi dầu mà.”

Tướng Chính Bắc nhú mày, “Quả thực ba không thích, nhưng ba nghe nói đồ nướng hiện giờ rất phổ biến ở giới trẻ. Nếu như vậy thì bạn của con sẽ không cảm thấy mất tự nhiên.”

“Còn Gass...”

“Con muốn làm sao thì làm.”

Ấn tượng của người khác đối với Tướng Chính Bắc không phải lạnh lùng cũng là ngoan độc. Nhưng trong lòng Tướng Thần, ba ba rất ôn nhu làm cho cậu mê muội. Ba ba không có một khuyết điểm nào, lại rất đẹp trai cao lớn, luôn bảo vệ chống đỡ cho cậu.

Sau khi Tướng Thần phân phát thiệp mời cho bạn cùng lớp. Tất cả mọi người đều hưng phấn vây xung quanh cậu, “Mỗi ngày đắm đuối vào bài vở làm cho tôi muốn thất cổ tử tử, hiện giờ rốt cuộc cũng có người mời đi ăn sinh nhật. Tướng Thần, cậu đúng là thần linh kéo tôi thoát khỏi khổ ải mà!”

“Yên tâm đi yên tâm đi, tới lúc đó chúng tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Tướng Thần nở một nụ cười nhàn nhạt.

Kha Thiên nhìn thiệp mời trong tay mình lại nhìn tin nhắn di động. Không ngờ hai người này lại sinh cùng một ngày. Hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Tướng Thần, “Kha Thiên, cậu nhất định phải tới đó.”

Kha Thiên gật đầu.

Sinh nhật của Tướng Thần càng lúc càng tới gần. Hai mắt của Tướng Chính Bắc cũng càng ngày càng phát sáng. Mỗi lần bị hắn nhìn chăm chú một hồi lâu, Tướng Thần liền cảm thấy lưng mình phát sốt. Rõ ràng cậu ngày trước không hề ghét chuyện này, thậm chí còn có chút mong chờ. Nhưng bị ánh mắt đó của Tướng Chính Bắc nhìn làm cho cậu có chút sợ hãi. Cậu luôn cảm thấy ngày đó mình sẽ bị hắn gây sức ép thật thắm.

Thở dài một hơi, Tướng Thần buông bút vẽ trong tay. Rõ ràng trước đây đều là do ba ba nhấn nhay. Kết quả cuối cùng lại thành tai ương của mình.

Nhưng Tướng Thần mỗi khi nghĩ đến mình và ba ba sẽ mau chóng hoà thành một. Trái tim cậu liền không ngừng đập mạnh.

Cuối tuần hai người đến siêu thị mua đồ chuẩn bị cho bữa tiệc nướng. Mỗi người cầm một bản danh sách những thứ cần mua. Tướng Chính Bắc phụ trách việc đẩy xe, Tướng Thần đi ở phía trước lấy đồ ăn. Đồ vật nào cậu không với tới, hần liền vươn tay giúp cậu đi lấy. Nhìn hai người hoà hợp ở bên nhau trông vô cùng hạnh phúc.

“Con đang nghĩ gì vậy?”

“Dạ... bạn con nói bọn họ muốn ăn hẹ, cái này cũng có thể ăn được sao?”

Tướng Chính Bắc tùy ý nói, “Nếu bạn con thích thì mua đi, con muốn ăn gì nữa không? Muốn mua thêm hải sản không?”

Tướng Thần lắc đầu, cậu chỉ vào một món khác, “Con muốn ăn mực ống.”

Tướng Chính Bắc liền vươn tay cầm hai bao.

“Ba ba, ba muốn ăn gì?”

“Ba ăn con là đủ rồi.”

Vanh tai của Tướng Thần nóng lên, “Nhưng mà ba ba cũng phải ăn cơm. Ba không thích đồ nướng, con nấu món khác cho ba được không? Hay ba ăn sủi cảo đi? Đến tối ăn thêm chút cháo cũng được...”

Tướng Thần nói nửa ngày nhưng lại không thấy đối phương phản ứng gì. Cậu tò mò ngẩng đầu nhìn hần, thì phát hiện Tướng Chính Bắc đang dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn cậu. Tướng Thần sờ mặt mình, “Ba ba, sao ba lại nhìn con như vậy?”

“Trông tiểu Thần hiện giờ thật giống một cô vợ nhỏ.”

Ta đang chán đời ah'... haizz.. =.,=..

53. Chương 53

Sau lần bị Tướng Chính Bắc trêu ghẹo thành cô vợ nhỏ, Tướng Thần phát hiện đối phương dần đem những công việc nhà giao cho cậu xử lý. Hần không còn giống như trước kia, mọi chuyện đều thay cậu giải quyết tốt. Ngược lại như bây giờ làm cho Tướng Thần cảm thấy, cậu thật sự là một nửa chủ nhân của ngôi nhà này.

Cậu có thể mời bạn bè đến nhà làm khách. Có thể cùng Tướng Chính Bắc đến siêu thị mua thêm đồ vật. Cậu bắt đầu cảm nhận được mình từ thân phận của một đứa con trai chậm rãi chuyển sang một địa vị khác.

“Cái kệ đặt ở đây là tốt nhất, buổi tối gió sẽ thổi về bên này.” Tướng Chính Bắc nghe Tướng Thần nói xong liền đem cái kệ chuyển về hướng đó. Bởi vì ban công nhà bọn họ không đủ lớn, nên Tướng Chính Bắc mấy ngày hôm trước đã liên hệ với công ty xây dựng sửa lại tầng trên ngôi nhà thành một sân thượng trống. Sau đó hần kéo hai vợ chồng đáng thương Du Tri Hiểu và thư ký đến đây.

“Mưu Lỗi nói đêm nay cậu ấy sẽ không đến.”

Tướng Chính Bắc gật đầu, lấy tính tình của Mưu Lỗi, cậu ta không đến đây thì tốt hơn.

Sau khi sắp xếp xong sân thượng, vài người đi xuống lầu. Thư ký ngồi ở phòng khách lấy đồ ăn sắp ra đĩa. Cô thấy Tướng Thần đi xuống liền cười hi hi ngoác tay với cậu, “Lại đây ngồi với chị đi.”

Tướng Thần nhìn đứa trẻ trong xe đẩy, khuôn mặt mồm mĩm nhắm mắt uống sữa, cũng không biết bé đang tỉnh hay đang ngủ.

Thư ký nhìn vẻ mặt hứng thú của cậu cười nói, “Em sờ nó xem.”

“Ah? Em có thể không?”

Thư ký liền đứng lên đem đứa trẻ từ trong xe bế ra, “Cánh tay này em để ở đây, còn cánh tay kia em đặt ở đây, thả lỏng một chút, có phải nó rất ngoan không?”

Tướng Thần cực kỳ không tự nhiên nhìn đứa bé trong lòng. Đối phương mở to hai mắt nhìn cậu, lông mi bé thật dài thật mượt, trông giống như một tiểu thiên sứ. Bé ở trong lòng Tướng Thần loay hoay, không khóc cũng không nháo. Chỉ vươn tay nắm lấy tóc của Tướng Thần, y y nha nha cười.

“Nó thích em đó.”

“Thật sao?”

Sinh mệnh mềm mại như vậy rốt cuộc đã phí bao nhiêu tâm huyết để nuôi lớn.

“Tiểu Thần, sắp tới giờ rồi, con đi đón bạn con đi.” Tướng Chính Bắc và Du Tri Hiểu từ tầng trên đi xuống. Nhìn Tướng Thần ôm đứa nhỏ trong lòng, vẻ mặt của Tướng Chính Bắc ngay lập tức cứng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

Tướng Thần đem đứa trẻ đưa cho thư ký. “Tướng tổng có định sinh thêm một đứa em cho tiểu Thần không?” Không đợi Tướng Chính Bắc trả lời, Du Tri Hiểu liền chen vào, “Con đã uống sữa chưa em?”

“Mới uống rồi, cứ cho nó uống hoài anh không sợ ôm nó không nổi sao?”

“Anh lại quên.” Du Tri Hiểu nói xong liền liếc trộm Tướng Chính Bắc, thấy vẻ mặt hần vẫn bình thường cậu mới tiếp tục nói, “Tướng tổng, bây giờ cảm thấy thế nào lên kia chưa?”

“Chờ bạn của tiểu Thần lên đó đã.”

Thư ký cũng phát giác giữa chồng cô và ông chủ có cái gì đó không đúng, nhưng cô vẫn cười hì hì chơi đùa cùng con mình.

Danh tiếng của Tướng Thị rất lớn mạnh, nên bạn học của Tướng Thần luôn cho rằng nhà của cậu là một toà lâu đài trong truyền thuyết. Chờ đến khi xuống xe mới phát hiện ngôi nhà Tướng Thần ở chỉ thuộc loại cao cấp mà thôi. Lòng tò mò của bọn họ nhất thời mất đi phần nửa.

Hai năm nay tiền Tướng Chính Bắc kiếm được đích thực có thể mua cho hai người bọn họ một toà biệt thự ở bất cứ đâu. Nhưng Tướng Thần lại thích không khí ở nơi này. Nhất là hai người đã sống ở đây vài năm. Huống hồ Tướng Chính Bắc cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện chuyển nhà, Tướng Thần hiển nhiên càng không nhắc đến.

“Chúng cháu chào chú Tướng, chào anh.” Một đám thiếu niên thiếu nữ hô to về phía Tướng Chính Bắc và Du Tri Hiểu.

Từ khi Tướng Thần chuyển đến Nhất Trung, Tướng Chính Bắc hầu như mỗi ngày đều đưa đón cậu. Hơn nữa diện mạo cùng khí chất của ba ba Tướng Thần ở trong lớp bọn họ đã nhanh chóng biến thành truyền thuyết. Người không biết mặt hần cũng rất ít. Tướng Chính Bắc nắm lấy thắt lưng của Tướng Thần khẽ gạt đầu với bọn họ. “Các cháu lên lầu chơi đi, chú không quấy rầy các cháu.”

“Cảm ơn chú!” Cả bọn xách đồ vật nhanh chóng xông lên lầu.

Tướng Thần quay đầu kéo tay Tướng Chính Bắc, “Ba ba, ba thật không lên đó sao?”

“Ba ở dưới này chờ con, một chốc nữa đem bọn họ đuổi đi.”

“...”

Tướng Chính Bắc nhéo mũi cậu, “Được rồi, ba nói giỡn thôi. Một lát nữa ba sẽ lên đó.”

Tướng Thần đỏ mặt buông tay Tướng Chính Bắc ra, cậu đi lên lầu cùng nhóm bạn.

Trong lớp có một thiếu niên bình thường luôn thích náo nhiệt. Lúc Tướng Thần vừa đi lên y đang gào thét vây xung quanh mọi người. Nhìn thấy cậu đi đến liền hưng phấn chạy tới hỏi. “Tướng Thần, đây là đồ nhập khẩu phải không?! Con tôm lớn như vậy tôi chưa bao giờ thấy qua ah’?! ”

Nam sinh ở bên cạnh vỗ vai y, “Cậu đúng là đồ kém kiến thức!”

Thiếu niên kia liền ủ khuất ôm đầu nói, “Gia đình của tôi thuộc tầng lớp trung lưu được không...”

“Số hôm nay vừa đưa tới sáng nay, ba tôi nói là từ siêu thị vận chuyển đến. Tôi cũng không biết nó có phải là nhập khẩu hay không.”

“Ba cậu chắc chắn rất giàu! Nghe nói ba cậu mở công ty, là công ty gì vậy? Buôn bán gì?”

“Hình như là công ty bán hàng trên mạng.”

“Tên gì?”

“Tên đầy đủ tôi không nhớ, chỉ nhớ tên viết tắt của công ty ba tôi là Tinh Tuyền Thương Thành.” Tưởng Thần nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của bọn họ liền hỏi, “Các cậu cũng biết sao?”

“Đâu chỉ là biết?! Trời ơi! Tôi nhìn không được mà, tôi phải xuống dưới tìm ba cậu xin chữ ký! Ba cậu đúng là thiên tài ah!”

Tưởng Thần mỉm cười nhìn cậu thiếu niên vội vàng chạy xuống lầu. Trong lòng cậu cảm thấy vô cùng tự hào vì sự thành công của Tưởng Chính Bắc.

Nữ sinh trong lớp vây xung quanh cùng nhau nướng thịt, nam sinh ở một bên tán gẫu chơi đùa. Không biết là người nào lấy rượu từ trong thùng ra, bọn họ hưng phấn huyết sáo. “Tưởng Thần, là cậu tàng trữ cái này sao?”

Tưởng Thần sững sốt một chút, cậu cũng không nhớ mình có mua rượu ah. Vì sao lại có rượu ở đây? “Tôi không có mua, đừng mở ra, để tôi đem đi cất.”

“Đừng đừng đừng ah, vất vả lắm tôi mới phát hiện được thứ tốt, cậu còn muốn đem đi cất? Cậu như vậy không phải là anh em tốt nha, hơn nữa hôm nay cậu cũng đã thành niên rồi, vừa khéo chúng ta tới thử đi.”

Tưởng Thần có chút khó xử, rượu này không phải là cậu mua, vậy chỉ có thể là Tưởng Chính Bắc. Không nghĩ tới ba ba lại chuẩn bị rượu cho bọn họ. Nếu ba ba đã ngầm đồng ý, bọn họ uống một chút cũng không sao đi.

“Ly đâu? Ly đâu?”

“Tôi đi lấy cho, tên nhóc kia cậu cũng quá quỵ quyết. Tất cả mọi người chỉ rót có nửa ly, cậu chơi nguyên một ly, không sợ say ah?!”

“Tay của tôi không có run nha.”

“Cậu chưa uống thì làm sao tay run chứ, một lát nữa hai tay hai chân run rẩy thì làm sao ah?”

Những nam sinh xung quanh bật cười cùng nhau, thiếu niên kia cũng không thèm để ý. Y cầm ly rượu nói với Tưởng Thần, “Tưởng Thần tôi chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Nói thật, trước kia cảm thấy cậu rất ngạo mạn. Cả ngày chỉ chơi cùng với tên Kha Thiên kia. Nhưng hiện giờ xem xét lại, cậu chẳng những xinh đẹp mà tính tình cũng tốt không chỗ nào chê, còn có một người cha quá lợi hại. Thật sự làm cho chúng tôi hâm mộ muốn chết! Uống chén rượu này chúng ta từ nay về sau là anh em. Có việc gì cứ nói với anh đây! Anh giải quyết cho cậu!”

“Cậu ta đang muốn hỏi đáp án đề toán cuối cùng mà thầy hôm nay cho đó! Cậu định giải quyết công bằng thế nào đây?”

“Tôi nói cậu hôm nay đừng có bối mớ tôi có được không hả?”

Tưởng Thần nhìn thấy thiếu niên mới uống một ly rượu mà mặt cùng tai đã đỏ hồng, còn cùng đối phương giằng co. Cậu liền vội vàng kéo y lại, nhưng bị mọi người xung quanh ngăn cản, “Hai người này mỗi ngày đều đấu võ mồm, cậu mặc kệ bọn họ đi, đừng xen vào, cả hai người bọn họ càng đấu càng thân ah. Chúng tôi bên này chúc cậu sinh nhật vui vẻ. Tuy lời chúc này rất tầm thường, nhưng chúng tôi vẫn chúc cậu có thể thi vào trường đại học mà mình mong muốn, tương lai phú đại quý.”

“Cảm ơn.”

Tướng Thần cầm ly rượu uống vài hớp. Cậu thấy đối phương uống cạn ly liền ngại ngừng uống sạch. Rượu vừa vào miệng Tướng Thần liền cảm nhận được vị ngọt, nhưng khi chảy xuống yết hầu cậu lại cảm thấy cay cay. Trong nháy mắt sinh ra nhiều loại hương vị, làm cho nước mắt của cậu sắp chảy ra.

“Đến đến, mọi người uống đi, thịt mấy nữ sinh nướng đâu?”

“Các cậu uống chết luôn đi, thịt chúng tôi ăn hết rồi.”

“Ăn đi ăn đi, các cô cứ ăn cho mập ra như Bàn Tử đi, về sau còn ai dám lấy.”

“Cút qua một bên đi!”

Tướng Thần lại uống mấy ly, trên mặt cậu càng ngày càng hồng, yết hầu cũng đã bắt đầu thiêu cháy. Kha Thiên thấy cậu như vậy liền giúp cậu ngăn rượu, hần nói. “Cậu không sao chứ? Không biết uống thì đừng uống, coi chừng say.”

“Tôi không sao...” Cả người của Tướng Thần bỗng trượt ngã vào lòng Kha Thiên.

“Tôi đưa cậu xuống lầu.”

Tướng Thần lắc đầu, hai mắt cậu hoa lên nhìn chăm chú Kha Thiên, làm cho hần cảm thấy bối rối. Hần đang nghĩ nên làm thế nào thì Tướng Thần đột nhiên nở nụ cười, “Ba ba!”

Tướng Chính Bắc vốn định lên xem bọn họ như thế nào. Kết quả hần vừa mở cửa liền nhìn thấy Tướng Thần say khướt nằm trong lòng Kha Thiên. Nhìn thoáng qua cũng đủ biết cậu đã say rượu. Tướng Chính Bắc cau mày đi tới.

“Chú Tướng?”

“Các cháu cứ chơi tiếp đi, chú đưa Tướng Thần xuống rửa mặt.” Hần nói xong liền đem người ngồi trong góc bể lên, mấy nữ sinh bên cạnh liền hưng phấn phát gào thét.

“Đẹp trai quá đi! Đẹp trai quá!”

“Nếu là ba của tôi thì tốt rồi! Tuổi trẻ nhiều tiền! Quả thực là tình tiết trong tiểu thuyết!”

Khuôn mặt của Kha Thiên lạnh như băng nhìn người đàn ông bế Tướng Thần đi xuống. Quên đi, dù sao mình cũng không làm gì...

Du Tri Hiểu vừa rồi đã đưa vợ và con cậu về nhà. Trong phòng chỉ còn lại hai người và một đồng thùng thức ăn. Tướng Thần vui vẻ vỗ về mặt của Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc vừa lau mặt cho cậu vừa trầm giọng hỏi, “Con cười cái gì?”

“Có phải công ty của ba ba rất lợi hại không?”

“Con cảm thấy nó lợi hại thì lợi hại đi.”

“Vậy ba ba có phải có rất nhiều tiền không?”

“Tiểu Thần là đang sốt ruột muốn nắm quyền tài chính trong nhà sao?”

“Không phải...” Mặt của Tướng Thần càng hồng, cậu mềm nhũn dựa vào trong lòng Tướng Chính Bắc. “Bọn họ nói rất hâm mộ con có một người ba giỏi như vậy.”

“Vui vẻ sao?”

Tướng Thần thành thật gật đầu, “Đúng rồi, là ba mua rượu sao?”

“Ừ.”

“Con chỉ uống một chút mà đã chóng mặt rồi.”

Thật sự rượu đó là Tướng Chính Bắc mua về chuẩn bị cùng Tướng Thần uống. Không nghĩ tới lại nhét vào trong thùng thức ăn, cuối cùng lại rơi vào trong tay đám nhóc kia. May mà hiệu quả cũng không tồi. Tướng Chính Bắc nhìn hai má hồng hồng của Tướng Thần, hần liền vươn bàn tay có chút lạnh vuốt ve cậu.

Thân thể khô nóng của Tướng Thần vì cái lạnh dễ chịu này mà gắt gao dán chặt lên tay hần, “Ba ba...”

Tướng Chính Bắc nâng cằm Tướng Thần, hôn lên đôi môi màu hồng của cậu, cắn hút vài cái lên đó. Trong miệng Tướng Thần vẫn còn mang theo mùi rượu thơm ngát, từng chút từng chút tiến vào bên trong lục phủ ngũ tạng của Tướng Chính Bắc.

Răng môi hai người gấn bó với nhau. Tướng Chính Bắc không chút nào khách khí đem đầu lưỡi của mình tiến vào bên trong khoang miệng của Tướng Thần. Hắn quét qua mọi ngõ ngách, liếm hút đùa giỡn cùng đầu lưỡi của cậu. Nước bọt của hai người giao hoà lẫn nhau.

“Con ngoan ngoãn ở đây, ba đi tiễn bạn học của con.”

“Ba ba...” Hai mắt sương mù của Tướng Thần nhìn Tướng Chính Bắc, làm cho ánh mắt của hắn càng trầm xuống.

Thấy Tướng Chính Bắc xoay người lên lầu, Kha Thiên mới từ chỗ rẽ đi ra. Về mặt hắn có chút kỳ lạ nhưng tay vẫn nắm chặt điện thoại di động. Đột nhiên hắn quát về phía đầu dây bên kia, “Tôi nói rồi! Sinh nhật cậu tôi ccmn không quan tâm!”

Kha Thiên đóng di động lại, cậu lập tức xoay người chạy đi.

Trên lầu mọi người đều đã vui chơi thoải thích. Huống hồ nhân vật chính đã đi xuống lầu. Bọn họ trông thấy Tướng Chính Bắc đi lên liền cảm thấy hiện giờ nên trở về nhà.

“Tiểu Thần uống rượu say nên không thể lên đây, cảm ơn các cháu đến tham dự sinh nhật của nó. Đây là quà chú cảm tạ các cháu, có rãnh thì lại đến chơi.”

Nhận được thứ trong tay, tất cả mọi người đều lấp bấp kinh hãi. “khu nghỉ mát bên bờ biển, bao ăn, ở khách sạn năm sao!!! Chú Tướng, chú thật tuyệt vời!”

Tướng Thần mơ hồ ngồi ở trên ghế sofa chờ Tướng Chính Bắc. Cậu nghe thấy bạn học mình lục tục đi xuống lầu, có người còn đi vào trong chào cậu, “Thật đã say rồi, vậy cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp cậu ở trường.”

“Ừ.”

“Tướng Thần này, ba cậu còn muốn có thêm một đứa con không... A! Sao cậu lại néo lỗ tai tôi?!”

“Ai bảo cậu nói nhiều làm gì!”

Tướng Thần cười cười, nghe bọn họ nói một lát ý thức của cậu dần thanh tỉnh. Nghe thấy thanh âm đóng cửa, cậu biết Tướng Chính Bắc đã quay trở lại. Quả nhiên vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đối phương đang đi tới, “Ba ba.”

Tướng Chính Bắc thuận thế đè lên người Tướng Thần. Ngón tay lạnh như băng của hắn chạm lên mặt cậu. Hô hấp nóng rực của hắn phun lên cổ cậu, “Hiện giờ chỉ còn hai chúng ta.”

“... vâng.”

“Biết ba muốn làm gì sao?” Vành tai của Tướng Thần liền đỏ lên, cậu gật đầu tùy ý để Tướng Chính Bắc cởi bỏ nút áo của mình. “Không phản kháng? Thích ba như vậy sao?”

Áo bị mở ra, ngón tay của Tướng Chính Bắc chạm vào hồng châu trước ngực Tướng Thần, kích thích cậu run rẩy giật giật cả người. Đây không phải là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật với nhau. Nhưng đêm nay Tướng Thần phá lệ khẩn trương, trái tim cậu cũng kịch liệt đập như lần đầu tiên thân mật cùng Tướng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc liếm lên vành tai cậu, cuối cùng chậm rãi ngậm lấy nó nhẹ nhàng cắn hút. Tướng Thần theo phản xạ ôm lấy cổ hắn. Tướng Chính Bắc đứng thẳng dậy bế cậu lên, “Chúng ta trở về phòng.”

“...”

Tướng Thần tùy ý để Tướng Chính Bắc bế cậu trở về phòng ngủ. Hắn mở đèn trong phòng, ánh sáng ngay lập tức chiếu vào trong mắt Tướng Thần, hại cậu không thể không nhắm mắt lại, “Sáng quá, ba ba tắt đèn đi.”

Tướng Chính Bắc nắm chặt lấy tay Tướng Thần, đầu lưỡi hắn trượt lên trượt xuống trên làn da trắng nõn của cậu, “Không được, ba muốn nhìn con. Đây là lần đầu tiên của tiểu Thần, ba đương nhiên muốn ghi tạc trong lòng.”

“Ba ba.. như vậy rất kỳ quái.. xin ba ba...”

Khoé môi của Tướng Chính Bắc khẽ nhếch lên, “Hiện giờ con cầu xin ba hơi sớm, chờ một lát nữa ba sẽ làm cho con cầu ba.”

Hồng châu trước ngực Tướng Thần bị ngón tay của Tướng Chính Bắc kích thích, không ngừng xoa nắn điểm mẫn cảm làm cho nó cứng lên. Đầu lưỡi của hắn liếm dần xuống dưới, trượt một đường đến quần lót của cậu. Hắn dùng đầu lưỡi khẽ liếm lên vật nhỏ được che giấu bên trong chiếc quần lót. Tướng Thần cảm thấy tính khí của mình chầm phả cảm của Tướng Chính Bắc, hạ thân cậu liền run rẩy, vật bên trong chầm rãi có cảm giác.

“Thật là, ba mới liếm một chút con đã có cảm giác rồi.” Tay của Tướng Chính Bắc trượt xuống vuốt ve cái mông tròn của Tướng Thần. “Ba trước đây đã cảm thấy tiểu Thần rất mẫn cảm. Thân thể nhạy cảm như vậy mà phải nhẫn nhịn đến bây giờ thật là không dễ dàng.”

“Ừm.. đừng mà.. ba ba...”

Ngón tay của hắn tiến vào trong quần của Tướng Thần, nhẹ nhàng vuốt ve cái mông của cậu. Bàn tay hắn vừa mới trượt xuống, người dưới thân đã nhịn không được mà run rẩy. Nghe cậu nói vừa rồi của Tướng Chính Bắc, Tướng Thần cảm thấy mình dường như càng thêm mẫn cảm. Tướng Chính Bắc cảm thấy vô cùng sung sướng, bàn tay hắn không ngừng bóp lên hai cánh mông của cậu. Khoái cảm xa lạ như dòng điện đánh thẳng vào trong đầu Tướng Thần. Cả người cậu liền phiến hồng.

“Thật đẹp.”

Tướng Thần giãy dụa nhưng lại bị Tướng Chính Bắc nắm chặt lấy thắt lưng, ngay cả tính khí ở phía trước cũng bị hắn nắm lấy. Tướng Thần dần dần chìm đắm trong khoái cảm mà đối phương mang đến.

“Đừng... ba ba...”

Lực đạo ngón tay của Tướng Chính Bắc không nhanh không chậm. Hướng chỉ vật nhỏ sớm đã quen thuộc sự động chạm của hắn, rất nhanh đã run rẩy muốn bắn ra. Tướng Chính Bắc ngay lập tức nắm chặt lấy nó, “Đừng vội, đêm nay chúng ta từ từ đến.”

“Ba ba.. đau...”

Ngón tay của Tướng Chính Bắc không ngừng vuốt lên khe hở giữa hai cánh mông cậu, “Ngốc nghếch, đến bây giờ con vẫn không phân biệt được đau với thoải mái sao?”

“Không.. thoải mái...” Gương mặt Tướng Thần ửng đỏ, cậu mở miệng nói.

“Ah? Chỗ nào thoải mái? Nói cho ba biết đi.”

“Nơi đó...” Hai cánh mông không ngừng truyền đến cảm giác tê ngứa tra tấn Tướng Thần. Cậu muốn vươn tay gãi một chút, nhưng cảm giác tê ngứa này không giống như cảm giác ngứa ngáy bình thường. Nó mang theo một sự hư không khó hiểu, “Ba ba... cứu con..”

Tướng Chính Bắc đến gần nhẹ nhàng hôn lên môi Tướng Thần. “Ôm ba đi.”

“..Ah?”

“Từ hôm nay trở đi con là của một mình ba.”

54. Chương 54

Tướng Chính Bắc nắm rõ từng điểm mẫn cảm trên người Tướng Thần. Huống hồ hắn có kỹ xảo của đời trước, đối phó với người không hiểu tư vị ái tình như Tướng Thần quả thực dễ như trở bàn tay.

Tướng Thần ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc, thân thể bởi vì run rẩy mà không ngừng chui vào lòng hắn. Tướng Chính Bắc đành phải rút tay ra khỏi quần Tướng Thần, hắn vuốt lên mái tóc trắng an cữu.

Bàn tay kia của hắn vẫn không ngừng lại, như trước nắm lấy vật nhỏ đang cố sức chờ phát động của Tướng Thần. Bởi vì không thể phóng thích, vật nhỏ trong tay Tướng Chính Bắc không ngừng run rẩy. Tướng Thần vô thức cọ lên hai chân hắn, cậu chỉ có thể như lực bình trôi nổi theo từng động tác của Tướng Chính Bắc. Tướng Thần rốt cuộc không thể nhẫn nhịn thêm, giọng nói của cậu mang theo nước mắt cầu xin hắn tha thứ, “Ba ba, giúp con.. giúp con..”

“Bảo bối con muốn ba giúp cái gì?” Tướng Chính Bắc vừa nói vừa cố tình dùng tay mình nắm chặt lấy vật nhỏ của Tướng Thần. Kích thích cậu thiếu chút nữa khóc lên.

“Ba ba, để con đi ra ngoài...”

“Đi ra ngoài? Đi đâu?”

Tướng Thần mở to đôi mắt chứa đầy hơi nước nhìn Tướng Chính Bắc. Tay cậu vuốt lên bàn tay đang nắm lấy vật nhỏ của cậu. “Ba ba, cầu ba ba... buông ra, để con đi ra ngoài được không...”

“Con muốn cho vật nhỏ này biến ra sao?”

Tướng Thần cuống quýt gật đầu.

Tướng Chính Bắc nhìn sắc mặt đỏ ửng của Tướng Thần. Thân thể cậu không ngừng run lên, giống như thật sự sắp không xong. Tướng Chính Bắc không trêu đùa cậu thêm liền nói, “Hôn ba một cái, ba sẽ buông ra.”

Tướng Thần cũng không kịp thẹn thùng, cậu ngay lập tức hôn lên môi hắn. Tướng Chính Bắc giữ lấy đầu Tướng Thần, liếm hút đầu lưỡi của cậu. Hắn dùng ngón tay gãi lên đỉnh tính khí, kích thích nó run rẩy sau đó chậm rãi buông lỏng. Tướng Thần kích động ngay lập tức biến ra.

Chất lỏng màu trắng chảy trên tay Tướng Chính Bắc, hắn nhướn mày xấu xa nhìn cậu nói, “Thư thái sao?”

“...vâng..”

Tướng Thần giống như thường ngày nhanh chóng đi lấy khăn giấy lau tay cho Tướng Chính Bắc. Thân thể cậu mang theo hương vị *** nhanh chóng nhào vào trong lòng hắn, làm cho hắn không thể nào kiềm chế được. Tướng Chính Bắc tùy ý vứt tờ khăn giấy qua một bên. Hắn ôm lấy thắt lưng Tướng Thần, đem cả người cậu lật lại đè lên giường. Tướng Thần giãy giụa hai cái liền đụng phải tính khí đã cương cứng ở phía sau của Tướng Chính Bắc. “Ba ba...”

Tướng Thần không dám nhúc nhích, nằm im chờ động tác tiếp theo của hắn. Tướng Chính Bắc đè lên người Tướng Thần. Lặng lẽ lấy tuýp bôi trơn đã sớm chuẩn bị, hắn ghé vào tai Tướng Thần nhỏ giọng trêu chọc. “Sao vậy? Sao lại đột nhiên không nhúc nhích nữa?”

“Con...”

Tướng Chính Bắc cố ý đem tính khí vẫn còn nằm trong quần lót mình cọ lên người Tướng Thần. Cả người Tướng Thần cứng lại, cậu đem đầu mình chôn vào trong gối. Tướng Chính Bắc mỉm cười, tựa hồ như muốn gây sức ép cho cậu, hắn hỏi, “Nhớ lúc trước con còn khen cái đồ của ba lớn, hôm nay ba muốn nghe con nói lại lần nữa.”

“...” Tướng Thần không nói gì.

“Không nói sao?” Tướng Chính Bắc mỉm cười, hai tay hắn dùng lực đem cậu bế lên.

“Ba ba?! Ba muốn làm gì ah’?”

“Mang con đi ngắm sao.”

Tướng Thần cúi đầu nhìn thân thể gần như xích lỏng của hai người, “... như vậy làm sao ngắm ah’?”

Tướng Chính Bắc nhướng mày, “Phong cảnh ngoài cửa sổ rất đẹp, nói không chừng hiện giờ còn có người cầm kính viễn vọng xem lâu đài điện đang làm cái gì ah’.”

“Ba ba?!” Người đơn thuần như Tướng Thần cũng biết người đàn ông này đang đe dọa mình. Nhưng cậu hiển nhiên càng không tiếp nhận được việc bị người khác nhìn thấy. Cậu liền đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Lớn..”

“Huh? Cái gì lớn?”

Tướng Thần nhắm mắt, vẻ mặt bi thảm nói, “... cái đó của ba rất lớn...”

“Con trai ngoan.” Theo lời nói của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc chậm rãi thả cậu lại giường. Hắn tách hai chân cậu vòng ngang hông mình. Tướng Thần có thể rõ ràng cảm nhận được tính khí nóng như lửa kia đang đứng trước cửa huyệt mình.

Tướng Chính Bắc đem bôi trơn trên tay thăm dò nơi đó của Tướng Thần. Ngón tay hắn vừa chạm vào, Tướng Thần liền nhích người né tránh. Tướng Chính Bắc đành giữ chặt lấy thắt lưng cậu. Ngón tay mang theo bôi trơn nhẹ nhàng vẽ loạn bên trong hậu huyệt không ngừng co rút của cậu.

Cảm giác đụng chạm của Tướng Chính Bắc không ngừng phóng đại rõ ràng trong đầu Tướng Thần. Khuôn mặt cậu càng ngày càng ửng hồng. Cậu ngẩng đầu có ý muốn đem lực chú ý của mình dời về hướng chiếc đèn ngủ. Nhưng Tướng Chính Bắc lại bá đạo đem mặt hắn hướng về phía đó. “Nhìn ba này.”

“... Uhm!”

Hai ngón tay đâm vào hậu huyệt cùng một lúc làm cho Tướng Thần không thể kềm chế thét chói tai một tiếng. Cậu nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Tướng Chính Bắc. Đột nhiên cảm thấy những hình ảnh này vô cùng tình sắc.

“Đừng bịt miệng.” Tướng Chính Bắc đem hai tay của Tướng Thần để lên vai mình. “Nắm vai của ba đi.”

Ngón tay của hắn nương theo tác dụng bôi trơn mà thoải mái ra vào bên trong thân thể của Tướng Thần. Trong lòng Tướng Thần bắt ép bản thân mình phải trầm tĩnh tiếp nhận ngón tay của Tướng Chính Bắc. Chờ đến khi cậu dần quen với độ lớn của ngón tay cùng tốc độ ra vào của hắn. Tướng Chính Bắc mới động thân, đem tính khí cương cứng đến sắp nổ của hắn đến trước cửa hậu huyệt. Không để cho Tướng Thần kịp khấn trương. Tướng Chính Bắc thẳng lưng đem thứ thô to đó của mình đẩy vào bên trong thân thể của Tướng Thần.

Tính khí thô to hoàn toàn không giống với độ lớn của hai ngón tay. Tướng Thần ngay lập tức phát ra tiếng rên rĩ, “... Ummm! ... ba ba..”

“Ngonan, thả lỏng.” Tướng Chính Bắc một bên vừa tiến thẳng vào bên trong, một bên vừa trấn an vỗ về lưng Tướng Thần. Thẳng cho đến khi tính khí của hắn đã hoàn toàn tiến sâu vào bên trong hậu huyệt của cậu. Hắn mới dừng lại động tác, chờ cậu thích ứng.

“Ba ba..”

“Ngonan, một chốc nữa là được.” Cảm thấy thân thể của Tướng Thần không còn khấn trương giống như lúc đầu. Tướng Chính Bắc liền đem tính khí rời khỏi hậu huyệt của cậu, sau đó ngay lập tức đẩy mạnh vào bên trong. Hắn mượn tác dụng bôi trơn bên trong hậu huyệt không ngừng khai thác thân thể ngây ngô bên dưới.

Đưa đẩy một lát, Tướng Chính Bắc mới bắt đầu thăm dò điểm mẫn cảm của Tướng Thần. Cả người Tướng Thần cứng đờ, móng tay bầu chặt lên vai Tướng Chính Bắc. “Ah.. uhm..”

Khoé miệng của Tướng Chính Bắc cong lên, hắn đè chặt người trong ngực xuống giường. Đem tính khí nhắm thẳng đến điểm mẫn cảm của Tướng Thần không ngừng tiến công. Khoái cảm đan chéo giữa tâm lý và thân thể nhất thời đánh thẳng đến đại não của Tướng Thần. Cậu kịch liệt run rẩy rồi lại gắt gao ôm lấy lưng của Tướng Chính Bắc. “Ba ba.. ba ba.. sâu quá...”

Tướng Chính Bắc không để ý đến ý kiến của Tướng Thần. Hắn nâng một chân cậu lên, nhanh chóng tăng tốc chọc sâu vào bên trong. Làm cho tiếng rên rỉ nức nở của Tướng Thần tan thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại tiếng thở gấp dồn dập.

Tính khí của hắn được hậu huyết nhỏ nhắn của Tướng Thần cắn chặt. Tướng Chính Bắc trầm luân trong thân thể nóng bỏng tuổi trẻ của Tướng Thần. Người hắn mong nhớ ngày đêm cuối cùng đã nằm trong lòng hắn. Thân thể cậu theo từng động tác của hắn mà lay động. Cảm giác tuyệt vời này làm cho Tướng Chính Bắc gần như điên cuồng. Hắn cuối cùng đã có được Tướng Thần. Đứa con này rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Hôn lên môi Tướng Thần, hắn cướp đoạt toàn bộ không khí của cậu. Ánh mắt hắn trầm thấp, “Tiểu Thần, tiểu Thần.”

“Ba ba.. ah..aa..”

“Nói con là của ba.”

Tướng Thần mở miệng dứt quãng nói, “Con là của ba ba, con là của ba ba. Ba đừng rời bỏ con.”

Tướng Chính Bắc sưng sốt một chút, hắn ôm lấy người trong ngực, “Ba làm sao có thể bỏ con được.”

Cả đời này, con là người mà ba mãi mãi muốn nắm trong tay.

Mồ hôi trên người cả hai thấm lên ra trải giường. Khi Tướng Thần một lần nữa phóng thích trong tay Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc rốt cuộc mới buông lỏng người hắn đang giam cầm bên dưới. Đem chất lỏng nóng bỏng bắn vào bên trong thân thể cậu.

“Ừmmm..” Vách tường bên trong hậu huyết như bị thiêu đốt. Tướng Thần không thoải mái rên rỉ vài tiếng. Bởi vì đã hao tổn quá nhiều sức lực cho lúc ban đầu, nên đến cuối cùng Tướng Thần chỉ có thể thuận theo dục vọng của mình mà phối hợp với động tác của Tướng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc làm xong lần thứ hai mới lưu luyến buông người trong lòng mình ra. Hắn hôn lên môi, hai bên má cùng cổ của cậu. Tướng Thần cảm thấy nhột liên cười ha hả, “Ba ba... nhột...”

“Ngủ đi.”

Tướng Thần chưa nói xong đã ngủ thiếp đi. Tướng Chính Bắc nhìn cả người cậu đầy dấu hôn đỏ tươi, đầy mắt hắn liền tràn ngập tình yêu. Tắm rửa xong Tướng Thần cũng không tỉnh lại. Tướng Chính Bắc biết cậu thực sự đã mệt nên cũng không tiếp tục làm gì. Nhưng hắn vẫn không kiềm lòng được hôn lên môi cậu. Càng hôn hắn lại càng cảm thấy không đủ, “Nhóc con, con mãi mãi cũng không thể trốn thoát khỏi ba.”

Bên ngoài cánh cửa sổ, ánh trăng dịu dàng soi rọi khắp mọi nơi. Trên chiếc giường lớn, hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau chìm vào mộng đẹp.

Thẳng cho đến khi hừng đông, đồng hồ báo thức đánh thức Tướng Thần từ trong giấc mơ tỉnh dậy. Cậu muốn vươn tay đi tắt đồng hồ báo thức. Nhưng lại phát hiện cả người mình cứng ngắc, giống như bị ai đó đánh cho một trận. Nơi tư mật phía sau lại càng nóng rát. Tướng Thần hơi đứng dậy nhưng ngay lập tức lại ngã xuống giường.

“Bảo bối? Con tỉnh?”

Nghe giọng nói của Tướng Chính Bắc, gương mặt của Tướng Thần nhất thời ửng hồng, cậu liền ném chiếc đồng hồ báo thức qua một bên.

Tướng Chính Bắc biết Tướng Thần đang thẹn thùng. Hắn nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cậu, sau đó mới đem đồng hồ báo thức tắt đi. “Con thấy không thoải mái sao?”

“Dạ...” Tướng Thần rầu rĩ gật đầu.

“Vậy để ba giúp con xin phép thầy, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi.” Nghe giọng điệu đáng tin đầy chân thật của hắn, Tướng Thần cũng chỉ biết thuận theo. Cậu vẫn chưa soi gương nên không biết bộ dạng của mình hiện giờ, nếu đi đến trường sẽ gây ra không ít sóng to gió lớn trong lớp. “Nằm đi, ba làm điểm tâm cho con.”

“Ba sao không đi làm?”

“Bỏ vợ mới cưới của mình đi làm, ba là người đàn ông vô tình như vậy sao?”

“Cái gì mà... vợ mới cưới.. ba ba, ba lại nói lung tung.” Tưởng Thần thấy Tưởng Chính Bắc lại trêu chọc mình. Cậu liền xấu hổ phản bác, nhưng lại không thấy hấn cười nói gì. Cậu buồn bực khoát tay liền trông thấy chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình, “Này...”

Tưởng Chính Bắc nâng cầm cậu lên, hôn nhẹ lên môi cậu, “Bảo bối, con có đồng ý gả cho ba không?”

“Này...” Tưởng Thần có chút ngốc lảng, nhưng trong lòng lại vui mừng như điên. Cậu ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, thật sợ mình đang nằm mơ.

Tưởng Chính Bắc ngồi đối diện với Tưởng Thần. Hai mắt hấn nhìn cậu nghiêm túc nói, “Đây là nguyên nhân ba muốn chờ con thành niên. Vì ngày hôm nay ba nhất định phải đem con buộc chặt bên người. Như vậy con vĩnh viễn sẽ không bao giờ chạy đi được.”

Tưởng Thần nhìn Tưởng Chính Bắc, rồi lại nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình. Vẻ mặt cứng ngắc của cậu rốt cuộc buông lỏng. Hai má cậu đỏ bừng mà ngay cả vành mắt cũng phấp hồng. “Ba ba...”

“Sao lại khóc rồi?”

“Ba ba...” Tưởng Thần nhào vào trong lòng Tưởng Chính Bắc, ngón tay cậu nắm lấy áo của hấn, “Con thật hạnh phúc.”

“Thật không?” Tưởng Chính Bắc vỗ lưng cậu, “Ba cũng rất hạnh phúc, con ở trong lòng ba là người quan trọng nhất.”

“Của ba ba đâu?”

“Cái gì?”

“Nhẫn của ba ba đâu?” Tưởng Chính Bắc đưa một chiếc hộp cho cậu. Tưởng Thần lấy chiếc nhẫn bạc từ bên trong ra. Cậu kéo tay Tưởng Chính Bắc nhẹ nhàng đeo vào, sau đó cười nói. “Hiện giờ con cũng đã buộc chặt ba ba.”

“Con có biết ngón áp út vì sao lại gọi là ngón áp út không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngón tay này trước khi tìm thấy định mệnh của mình, nó không có tên. Chỉ đến khi người định mệnh đó xuất hiện, đeo chiếc nhẫn cưới vào ngón tay áp út này thì nó mới có tên gọi. Cho nên ngón áp út của ba hiện giờ chính là tên của con.”

Còn một chương nữa thì hết chính văn =)) cố lên cố lên *tự cổ động mình* nếu không lại ẻo như mấy hôm trước thì... *gãi cằm*

55. Chương 55

Nhân dịp giáo sư Dương được bầu chọn là họa sĩ xuất sắc nhất của năm. Vợ của giáo sư gọi điện thoại cho Tưởng Thần mời cậu đến nhà chúc mừng. Tưởng Thần dĩ nhiên không dám từ chối, cậu nhanh chóng thay quần áo rồi chạy đến nhà giáo sư Dương.

Nhưng không ngờ lúc cậu vừa đến nơi Gass cũng đã ở đó. Y thấy cậu đi vào liền vui vẻ hơn hờ nắm lấy tay cậu.

“Anh sao lại ở đây?”

Vợ giáo sư Dương cười nói, “Cậu nhóc này khi còn nhỏ từng theo thầy con học vẽ một khoảng thời gian. Đạo gần đây cậu ấy vẫn luôn ở đây cùng với ông ấy. Nghe nói hai đứa là bạn thân của nhau, thật đúng là hữu duyên.”

Tướng Thần kinh ngạc, “Giáo sư Dương là thầy dạy vẽ của anh sao?”

Gass gật đầu, “Nhưng đó là chuyện khi tôi còn nhỏ, lúc đó tôi vẫn còn ở Trung Quốc.”

Thời điểm đó, thế lực của Hạ gia vẫn chưa hoàn toàn chuyển dời đến nước ngoài. Người đàn ông đó mỗi ngày đều rất bận rộn. Gass đành phải nói mình muốn đi học vẽ. Ngày hôm sau người kia liền ném y đến đây, ba tháng hơn cũng thêm không đến đón y. Sau khi ở đây một khoảng thời gian dài, Gass từng nghĩ rằng người đàn ông đó đã bỏ rơi mình.

Tướng Thần từng tò mò vì sao phát âm của Gass lại không được tốt. Thật ra chuyện này cũng không kỳ lạ. Y ở Trung Quốc ngay người vài năm, quan hệ với người khác ít lại càng ít. Gass cũng không thích nói chuyện, giáo sư Dương lại đắm chìm trong nghệ thuật. Những người giúp việc hầu như đều kín như miệng bình. Tuy y nghe hiểu bọn họ nói gì, trong lòng cũng biết phải biểu đạt ra sao. Nhưng y lại không có cách nào nói thông thuận.

“Gần đây anh đều ở nhà của giáo sư sao?”

Gass gật đầu, “Tôi còn tưởng đến nơi này ở sẽ được gặp cậu. Ai ngờ hơn nữa tháng cũng không thấy bóng dáng của cậu. Hôm nay nếu giáo sư không có chuyện vui chắc cậu cũng không đến.”

Tướng Thần bị lời nói của Gass làm cho đỏ mặt. Kể từ khi cậu và Tướng Chính Bắc phát sinh quan hệ đó. Hầu như mỗi đêm cậu đều bị hấn lòi lên giường làm một mạch. Sức lực đến trường gần như không còn, làm sao có thời gian tới nhà của giáo sư nữa, “Gây đây tôi hơi bận...”

“Năm nay Tiểu Thần học cuối cấp phải không, vậy con sắp thi đại học rồi. Dĩ nhiên là phải đem tâm huyết dồn vào việc học hành.” Vợ giáo sư Dương đặt đĩa trái cây lên bàn cười nói, “Tiểu Thần chọn trường học chưa? Nghe nói con vừa nhận được phần thưởng ở nước ngoài, hẳn là khi chọn trường học sẽ được cộng thêm điểm.”

“Con không dự định thi vào đại học mỹ thuật.”

Vợ giáo sư Dương và Gass liền sững sốt, “Cậu nói gì vậy? Cậu không thi vào đại học mỹ thuật thì cậu thi vào đâu?”

Hai người đều ngạc nhiên hỏi, chỉ có giáo sư Dương không nói lời nào. Ông vẫn một mực im lặng rửa bộ trà cụ của mình.

Tướng Thần lặng lẽ liếc nhìn ông, sau đó vẫn kiên trì nói, “Con muốn ở lại thành phố A, con dự định ghi danh vào trường đại học thiết kế J.”

“Cậu muốn học thiết kế ah’?” Gass quan sát cậu hỏi.

Tướng Thần gật đầu, giáo sư Dương ho khan một tiếng sau đó nói. “Đại học J cũng không tồi, học thiết kế cũng rất tốt. Nếu con muốn học ngành đó thì cố gắng thi vào, muốn vào đại học J cũng không phải chuyện đơn giản.”

Gass chớp mắt nắm lấy tay Tướng Thần nói, “Còn tưởng rằng cậu sẽ vào học cùng tôi. Nhưng thôi như vậy cũng tốt, đỡ giống như tôi không có việc gì làm.”

Tướng Thần cười thâm nghĩ, chỉ cần Gass mang bức tranh y vẽ gần đây đến chỗ giao dịch nào đó, liền có thể đổi lấy hơn hai mươi vạn đôla. Chưa kể y mặc hàng hiệu từ trên xuống dưới. Chỗ nào giống với người không có việc làm chứ, đây cũng là do y nói đùa mà thôi.

“Thôi không nói việc này nữa, hôm nay đến đây ăn mừng với thầy, thầy mới là nhân vật chính.” Gass đứng dậy ôm lấy Tướng Thần đi tới bàn ăn. “Nghe nói hôm nay có rất nhiều đồ đệ của thầy tới đây. Con và Tướng Thần cũng coi như có vai vế ah’~~.”

“Về vai vế con đừng có ảo vọng.”

Gass nhướn mày, “Con đương nhiên biết rõ chuyện nào có thể chiếm tiện nghi.”

Y nói xong liền đem mặt mình dán sát lại gần Tường Thần. Tường Thần lui về phía sau tránh né. Áo cậu cũng vì thế mà bị kéo hở sang một bên, những dấu vết xanh tím vẫn chưa phai mờ lọt vào trong đôi mắt xanh lam của Gass. “Cậu...”

“Huh?”

“Không có gì, ăn cơm đi.”

Trên bàn cơm, Tường Thần, Gass và những đồ đệ khác cầm ly rượu hướng về phía giáo sư Dương chúc mừng. Về mặt của ông ngược lại rất bình thản, giống như không xem trọng chuyện này.

Thẳng cho đến khi tất cả mọi người rời đi, giáo sư Dương mới gọi Tường Thần một mình vào phòng sách. Ông đem một chiếc chìa khoá đưa cho Tường Thần, “Đây là chìa khoá của ngân hàng bảo hiểm. Hôm nay thầy muốn đem đồ vật bên trong tặng cho con.”

“Con làm sao có thể nhận nó được?!” Tường Thần ngay lập tức đem chìa khoá trả lại cho ông. Thứ giáo sư để trong ngân hàng bảo hiểm hiển nhiên là món đồ trân quý, cậu làm sao có thể nhận được.

Giáo sư Dương hơi nhíu mày nhìn Tường Thần, “Thứ đó nếu lọt vào tay người khác, thầy thật không biết tương lai vận mệnh của nó sẽ như thế nào. Thầy biết con có tình yêu cuồng nhiệt với hội hoạ, cũng biết con sẽ không phá hỏng thứ đó, nên ta mới yên tâm giao nó cho con.”

“Thầy ah, con...”

“Chuyện của con ở nước Pháp thầy biết rất rõ. Nguyên nhân con chọn ngành thiết kế thầy cũng hiểu được. Thầy hiện giờ ngoại trừ bộ não ra gần như toàn bộ cơ thể đều đã chôn xuống lòng đất. Đối với chuyện thể sự cũng hoàn toàn xem nhẹ. Thầy có rất nhiều đồ đệ, nhưng người thầy yêu thích nhất chính là con. Thầy mong con sẽ không đi lầm đường, cẩn thận suy nghĩ những việc mình làm. Như thế sẽ không sợ bị người khác lên án. Nếu khuyên con đi theo khuôn phép cũ, có vẻ như thầy rất gần gũi.”

Giáo sư Dương không đầu không đuôi nói một hồi. Những câu ông nói đều chỉ về chuyện của cậu và Tường Chính Bắc. Tường Thần cúi đầu ngồi một chỗ không dám nhìn ông. Tường Thần kính trọng giáo sư Dương, nên cậu quan tâm đến suy nghĩ của ông. Khi nghe lời nói cuối cùng của giáo sư, cậu liền ngẩng đầu. “Thầy ah’...”

“Con hiện giờ vẫn còn rất nhỏ. Con đường về sau nên đi như thế nào, chỉ cần con không hổ thẹn với lương tâm là được rồi.”

“Thầy, con cảm ơn thầy.”

Giáo sư Dương khẽ gật đầu, “Vậy thứ trong tủ sắt ngân hàng con giúp thầy bảo quản đi. Có lẽ nó sẽ giúp ích cho tương lai sau này của con.”

“...” Tường Thần nhìn chiếc chìa khoá nặng trĩu trong tay mình. Cuộc sống này luôn có những điều bất lực mà ai cũng phải trải qua..

Lúc cậu đi ra liền nhìn thấy Gass đang nằm úp sấp trên cánh cửa nghe lén, “Tiểu Thần, cậu phải về nhà sao?”

“Ừ.”

“Tôi đưa cậu về.”

“Không cần đâu, tôi tự ngồi xe về là được.”

Gass nhỏ giọng nói, “Tôi cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Tường Thần không có cách nào khác đành phải theo y ra ngoài.

“Cha của anh đâu?” Tường Thần nhớ rõ người đàn ông lạnh lùng đó có đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của bác hai. Nói là cha nuôi của Gass, nhưng nhìn ông ta không lớn hơn Gass bao nhiêu, “Cha nuôi của anh nhìn rất trẻ.”

“Ông ta cũng chỉ mới hơn ba mươi thôi, dĩ nhiên là trẻ rồi.”

“?” Tưởng Thần giật mình.

“Khi tôi năm tuổi ông ta đã nhận nuôi tôi. Lúc đó ông ấy mới hai mươi tuổi thôi.” Mặc dù nội dung có chút khinh miệt. Nhưng Tưởng Thần vẫn nghe ra được sự sùng bái trong lời nói của Gass. Hai mươi tuổi mà đã có thể nắm giữ một gia tộc hiển nhiên không phải là người bình thường. Huống chi bản lĩnh của đối phương lại rất nổi tiếng trong giới hắc đạo.

“Khi đó nhất định rất vất vả, cha của anh không có con ruột sao?”

“Ông ta sẽ không kết hôn, nhưng thay tình nhân như thay áo. Ba của cậu hẳn cũng vậy đi.”

Tưởng Thần liền cau mày phủ định, “Ba của tôi không như thế, ông ấy không làm chuyện xằng bậy ở bên ngoài.”

“Tiểu Thần, cậu là con ruột của ba cậu sao?”

“Đúng vậy.”

Gass liếc nhìn cậu nhưng lại không nói gì. Một lát sau y đột nhiên hít sâu một hơi, “Thật không hiểu vì sao tên kia lại không được tự nhiên.”

Người ta rõ ràng ngay cả quan hệ huyết thống cũng không quan tâm.

“Gass, anh làm sao vậy?”

“Không có gì, ah! Ba của cậu kìa!” Gass đột nhiên chỉ vào một người đàn ông đang đứng dưới đèn đường. Tưởng Thần nhìn về hướng chỉ tay của Gass, quả thực nhìn thấy Tưởng Chính Bắc. Cậu vội vàng vẫy tay với hắn.

“Ba ba!”

Vừa dừng xe lại, Tưởng Thần nhanh chóng đi về phía Tưởng Chính Bắc. Hắn cầm khăn quàng cổ quăn cho cậu, “Sao con đi lâu vậy?”

“Thầy có chuyện nói với con, nên bây giờ con mới về nhà.”

“Chào chú Tưởng.”

“Gass gần đây ở nhà của thầy. Không ngờ lúc anh ấy còn nhỏ cũng theo thầy học vẽ.”

Tưởng Chính Bắc ôm lấy thắt lưng của Tưởng Thần. “Giờ cũng trẻ rồi, chúng ta đưa cậu ta về nhà nhanh đi. Ba còn muốn cùng tiểu Thần trải qua thế giới hai người.”

“... dạ..”

Nhìn động tác của hai người, Gass càng kết luận chắc chắn suy đoán của mình. Lúc trước ở Paris, y từng nhận lầm Tưởng Chính Bắc là người yêu của Tưởng Thần. Huống hồ lần đầu tiên gặp mặt, khi Gass có ý định muốn đến gần Tưởng Thần thì liền nghe đối phương nói một câu mà y vẫn còn ghi tạc trong lòng, “Cậu ta là vợ của tôi.”

Thẳng cho đến khi Gass nghe thấy Tưởng Thần gọi Tưởng Chính Bắc là ba ba. Nhưng vẻ mặt của đối phương lúc đó vẫn vô cùng bình tĩnh. Không hề xấu hổ khi bị vạch trần mối quan hệ cấm kỵ. Gass khi đó rất giật mình, cũng không nói nên lời hâm mộ.

Hâm mộ Tưởng Chính Bắc dũng cảm, hâm mộ Tưởng Thần có được hạnh phúc như vậy.

Giữa tháng sáu trong một ngày tàn nhẫn, người người đứng ở bên ngoài phơi nắng đến ướt đầm mồ hôi.

Tưởng Chính Bắc đứng giữa một nhóm phụ nữ trung niên. Gương mặt đẹp trai cùng khí chất bất phàm của hắn hấp dẫn ánh mắt của vô số người. Một người phụ nữ đứng gần hắn không nhịn được mở miệng hỏi, “Tiên sinh, con của ngài cũng đến thi đại học sao?”

Tưởng Chính Bắc gật đầu.

“Con ngài học trường cấp ba nào vậy?”

“Nhất Trung.”

Nhóm phụ nữ trung niên nghe thấy liền sợ hãi. “Nghe nói học sinh đến từ Nhất Trung đều học rất giỏi, con của ngài chắc chắn sẽ thi đậu. Mà nó định thi trường đại học nào thế?”

“Nó nói muốn thi đại học J.”

“Đại học J tốt ah.” Những người phụ nữ xung quanh cũng gật đầu phụ họa. Tưởng Chính Bắc không hiểu vì sao, rõ ràng đứng giữa trời trưa nắng nóng, lại phải nghe những người xung quanh ầm ĩ. Nhưng hắn lại cảm thấy rất thoải mái trong lòng, khi nghe thấy những người phụ nữ tay cầm quạt này khen ngợi Tưởng Thần.

Tiếng chuông nộp bài thi vang lên, những học sinh từ trong trường lục tục đi ra. Tưởng Chính Bắc liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh của Tưởng Thần. Tưởng Thần cũng nhìn thấy hắn, cậu đeo balô trên vai chậm rãi chạy tới. “Ba ba!”

“Ai u! Con trai của ngài rất đẹp nha!”

Tưởng Thần đỏ mặt đứng sững sờ ở đó, Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu mỉm cười nói, “Con của tôi rất dễ xấu hổ.”

“Tiên sinh ngài thật là may mắn ah’, có được một đứa con trai như vậy.”

“Nó quả thực là bảo bối của tôi.”

Tưởng Thần ở phía sau nắm chặt lấy tay Tưởng Chính Bắc. Ánh mắt đen láy của cậu sáng ngời không thua kém gì ánh nắng mặt trời.

Cậu cảm thấy hạnh phúc, chỉ đơn giản là vậy thôi.

Giữa tháng bảy, Tưởng Thần nhận được điểm thi đại học. Thành tích của cậu cao hơn số điểm tuyển sinh của trường đại học J. Đến cuối tháng, cậu thuận lợi nhận được thư thông báo trúng tuyển vào đại học J.

Tưởng Chính Bắc mở tiệc đãi khách, Âu Tề vẫn như trước trêu ghẹo hắn là ông bố quản chặt con.

“Trong số chúng ta, Chính Bắc là người có vận khí tốt nhất. Cậu nói thử xem, cậu đời trước rốt cuộc đã tích bao nhiêu đức mà ông trời lại ban cho cậu một đứa con bảo bối như vậy?”

Tưởng Chính Bắc nhìn Tưởng Thần mỉm cười, “Có lẽ đời trước tôi đã nợ tiểu Thần rất nhiều. Cho nên đời này tôi một tác cũng không rời khỏi tiểu Thần, luôn che chở bảo vệ cho nó.”

“Đủ rồi, đủ rồi, không thể tưởng tượng được cậu cũng có lúc sến súa như vậy.”

Tưởng Thần đỏ mặt trốn vào trong góc.

Tưởng Chính Bắc cách một đám người nhìn cậu. Hắn nhớ đời trước bên cạnh hắn có đủ loại người. Nhưng hiện giờ nhìn bọn họ hoà thuận như vậy. Có lẽ hắn đã sống không uống kiếp này.

“Ba ba.”

“Huh?”

“Ba uống say rồi...”

_____Hoàn chính văn_____

hoàn chính văn rồi nhé, còn 6 phiên ngoại~~ :”>

56. Chương 56

Khi Âu Tề vừa vào cửa, Âu Tín vẫn còn đang gọi video hội nghị với đối phương.

“Hạng mục đó tạm thời quan sát một khoảng một thời gian, công trình khai phá tiến triển ra sao rồi?”

“Chuyện này tôi không biết, tôi sẽ liên hệ với người bên kia. Các cậu cứ làm tốt công tác của mình là được rồi.”

Đóng máy tính lại, Âu Tín ôm lấy người bên cạnh, đem y kéo vào lòng mình. Âu Tề bấu môi ôm lấy cổ hần. “Chuyện công ty của em sao nhiều như vậy chứ?”

“Anh còn nói, lúc trước là ai chạy lấy người đem công ty cột cho em?”

“Anh cũng vì muốn tốt cho em thôi.”

“Huh?” Âm cuối của Âu Tín bỗng cao lên, Âu Tề phát hiện mình dường như đã lỡ lời.

“Ai nha, không có gì ah’. Dù sao em xử lý công việc này cũng tốt hơn anh. Anh còn lâu mới làm mất thứ này.”

Ánh mắt của Âu Tín trầm xuống, hần nhẹ nhàng cắn khoé môi y. “Anh hai, anh thông minh ra sao em là người hiểu rõ nhất.”

“Em để cho anh tự do tự tại không phải tốt hơn sao?”

Âu Tín không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này, “Hôm nay mẹ đã nói gì với anh?”

“Không có gì... A!” Âu Tề thét lên một tiếng. Y còn chưa nói xong ngón tay của Âu Tín cách một lớp áo khoác đã nhéo lên đầu nhũ hơi cương cứng của y, “Em làm gì vậy?”

“Phạt anh không nói thật với em.”

“Anh sao lại không nói thật với em chứ, mẹ không có nói chuyện gì quan trọng với anh cả.”

“Thế sao?” Ngón tay của Âu Tín từ cơ ngực trượt xuống chiếc quần của Âu Tề. Kích thích đồ vật giữa hai chân y, bàn tay hần như có như không muốn tiến vào bên trong chiếc quần lót của y. Âu Tề bị hần trêu đùa đến ngứa ngáy, y định cởi quần áo nhưng lại bị Âu Tín nắm chặt lấy thắt lưng. “Anh cũng biết thủ đoạn của em mà, có nói hay không?”

“A! Nói, anh nói...” Đầu ngực mẫn cảm lần nữa bị hần kích thích. Âu Tề cong thắt lưng cầu xin tha thứ, “Mẹ lại giới thiệu bạn gái cho anh.”

“Ah?”

“Nhưng anh đã từ chối.”

“Lý do từ chối lần này là gì?”

“Ừm.. anh nói mình bị dị ứng với nước hoa của phụ nữ. A! đừng, đừng, đừng ngắt nơi đó...”

“Thật là lý do ngu ngốc.”

Âu Tề bấu môi, nghĩ thầm, y là vì ai mới phải lao tâm lao lực suy nghĩ lý do từ chối một đồng phụ nữ xinh đẹp như vậy? Còn nói y ngu ngốc. Âu Tề càng nghĩ càng khó chịu, nên y liền cắn lên đầu vai Âu Tín.

“A!”

“Anh hai.” Đau đớn trong chớp mắt làm cho hàng lông mày của Âu Tín nhướng lên. Hần nắm lấy thắt lưng của Âu Tề, tách hai chân y ra, để y ngồi trong lòng mình. Đầu Âu Tề dựa lên vai Âu Tín, “Anh hai, chỗ này của anh cứng lên rồi.”

“Cút đi!” Âu Tề quần bách mắng.

Âu Tín không những không giận mà ngược lại còn bật cười. Hắn lột quần trong lẫn quần ngoài của Âu Tề xuống. Bàn tay tùy ý để lên hai cánh mông của y, “Anh hai, em nhớ rõ là không cho anh nói lời thô tục mà.”

“Ừmm! Em nói lúc nào? Sao anh không nhớ rõ...”

Khuôn mặt của Âu Tín vẫn bình thản, hắn nắm lấy vật nhỏ đã ngấn đầu của Âu Tề trong tay bắt đầu trên đùi. Ngón tay hắn trượt lên trượt xuống, thỉnh thoảng còn nảy sinh ý xấu kích thích đầu đỉnh. Hắn nhìn vẻ mặt không thể nhẫn nại của Âu Tề liền cong khoé môi khoái trá cười, “Không nhớ rõ sao? Chính là cái lần chúng ta đến ôn tuyết đó. Anh một bên vừa cầu em thao anh, một bên vừa khóc lóc cam đoan sau này không nói lời thô tục. Anh quên rồi sao? Hay là để em mang anh trở về hồi ức một lần nữa?”

Âu Tề xoa khuôn mặt đã phồng hồng của mình, “Em... nói bậy bạ gì đó ah’...”

Lần trước y và Âu Tín đi ra ngoài chơi đùa có chút quá mức. Nhớ tới ôn tuyết ở đất nước kia, Âu Tề vẫn nhìn không được mà đỏ mặt. Tình huống ngày hôm đó, Âu Tề cũng không nhớ rõ mình bị hắn bắt ép cam đoan bao nhiêu chuyện. Chỉ biết dường như cuối cùng y xỉu trong hồ nước nóng đó. Sau khi tỉnh lại chỉ thấy vẻ mặt đầy dặt ý của Âu Tín. Đi nhầm một bước thua cả ván cờ ah’...

“Anh vẫn chưa nhớ ra sao?”

Âu Tề nhanh chóng gạt đầu, “Nhớ, nhớ, anh nhớ mà!”

Âu Tín cong khoé môi, động tác trên tay cũng bắt đầu nhanh hơn. Một tay hắn cởi quần áo trên người Âu Tề, đem hai chân y nâng lên thành chữ M. “Tự mình nắm đi.”

“A?” Âu Tề tuy bắt mãn nhưng vẫn bất đắc dĩ vươn tay nắm lấy chân mình.

Tư thế như vậy làm cho hậu huyết của Âu Tề hoàn toàn lộ ra trước mặt Âu Tín. Hắn đem ngón tay dính dịch thể của y thoải mái tiến vào bên trong tiểu huyết.

“Ừm! Âu Tín, em!”

“Anh hai, thân thể của anh thật là *** đáng, chỉ cần em động vào một chút là anh liền rên rỉ như vậy. Chưa hết đâu, chỉ cần em đâm vào như thế này, vật nhỏ phía trước của anh sẽ liền theo tiết tấu đó của em mà run rẩy.”

“Còn lâu mới có ah’!... Ừm!”

Âu Tín xoay người, hai người vừa lúc nhìn thấy một tấm gương trong góc. Âu Tề hí hóp mắt nhìn tư thế mở chân của mình trong gương. Ngón tay của Âu Tín vẫn còn đâm vào tiểu huyết của y. “Anh hai không tin lời em sao, vậy tự mình xem sẽ biết.”

Nói xong Âu Tín ngay lập tức hạ thủ. Âu Tề một tay ôm lấy cổ Âu Tín một tay ôm lấy bắp đùi mình. Hai mắt y nhìn rõ vật nhỏ của mình đang theo tiết tấu ngón tay của Âu Tín mà run lên, “Ừm.. đừng mà...”

“Thấy không anh hai? Thân Thể của anh đã hoàn toàn bị em điều khiển.”

“Ha... chậm một chút...” Âu Tề mở miệng cầu xin tha thứ, “Ah.. sâu sâu một chút...”

“Chắc.” Âu Tín rút ra ngón tay dính chất lỏng của mình, “Anh hai, em cho anh một thứ càng lớn hơn được không?”

“.. được.. được.. cho anh...”

Âu Tín mỉm cười, chậm rãi đem tính khí của mình đẩy mạnh vào bên trong cơ thể của Âu Tề. Hậu huyết đã quen với tình ái ngay lập tức nuốt lấy tính khí của Âu Tín. Nhìn tiểu huyết của Âu Tề từng chút từng chút nuốt lấy tính khí thô to của mình. Hai mắt Âu Tín càng thêm âm trầm, ngón tay hắn lần nữa xoa lên hồng châu trước ngực Âu Tề, không ngừng vuốt ve qua lại. “Thật là trơn tru ah’, xem ra tiểu cục hoa của anh đã quen với tính khí của em.”

“Nữa.. tiến vào.. một chút nữa...”

“Anh đó.” Âu Tín nói xong liền đem đoạn dư còn lại của tính khí đẩy mạnh vào bên trong Âu Tề. Kích thích y hô to một tiếng. “Vừa lòng chưa?”

“Đau...”

“Biết đau sao? Ai biểu anh tham ăn.”

Bị Âu Tín hoàn toàn cướp lấy vị trí chủ động, Âu Tề chỉ có thể bủi môi, ánh mắt y phiến hồng. Muốn mở miệng phản bác nhưng lại không nói được câu nào. Vì sao chứ? Vì sao y lại yêu người này như vậy? Cho dù đem toàn bộ cơ thể giao cho hắn, y cũng không thêm để ý. Rõ ràng người này là em trai ruột của mình.

Tính khí thô to nóng rực chậm rãi nghiền nát tiểu huyết của Âu Tề. Y hiện giờ giống như một chú cá thiếu nước dán lên người Âu Tín, “Âu Tín... Tín...”

“Huh?”

“Anh muốn nhìn em.”

“Anh có thể nhìn em trong gương.”

“Không, anh muốn nhìn em một chút...”

Mỗi lần làm tình anh trai hắn đều biến thành đứa trẻ thích gây sự cộng thêm háu ăn, làm cho hắn vừa cảm thấy bất đắc dĩ vừa cảm thấy buồn cười, “Hiện giờ đã như vậy, anh muốn xoay lại thế nào đây?”

“Em buông thắt lưng anh ra, anh tự mình xoay lại...”

Âu Tín nhìn chăm chú bộ vị tương liên của hai người. “Anh thật sự muốn như vậy?”

“Em nghe anh là được rồi..”

“Aizz..”

Tư thế như hiện giờ muốn đem Âu Tề xoay lại thực sự có chút khó khăn. Động tác xoay người của Âu Tề làm cho đồ vật bên trong cơ thể y chuyển động. Điểm mẫn cảm không ngừng bị đầu đỉnh kích thích khiến cho cả người Âu Tề xụi lơ trên người Âu Tín.

“Em nói, anh có phải cố ý không?”

“Huh?”

“Có phải anh cảm thấy em làm anh quá ít, cho nên mới tự chơi một mình?”

“Ah?!”

Động tác nhỏ nhặt như vậy thế nhưng lại khuấy động sự ghen tị của Âu Tín. Người trong lòng này là của hắn, hắn từ nhỏ đã bảo vệ y, tất cả mọi thứ của y đều là của hắn. Bất luận là khóc hay là cười, là phiền lòng hay là ham muốn, cũng chỉ có thể do hắn kiểm soát. Những người khác, cho dù chính bản thân y cũng không được.

“Xem ra em phải nghiêm túc một chút mới được.”

“Ừm.. aa... em nói gì vậy... a..”

Âu Tề ôm đùi trực tiếp xoay người lại. Y rốt cuộc cũng đối mặt với Âu Tín, lấy tư thế khoá gối trên người hắn. Nhìn sắc mặt cùng ánh mắt của em trai mình, gương mặt của Âu Tề liền phiến hồng. Nhưng lại bị tốc độ đột ngột nhanh chóng của Âu Tín tra tấn, y chỉ có thể theo động tác không ngừng tiến nhập của hắn mà thổ dốc.

Âu Tín vươn tay bắt lấy vật nhỏ của Âu Tề, “Nơi này của anh thật có tinh thần.”

“Dừng động, đau.”

“Đau? Xem ra anh muốn bắn rồi.”

“Thật rất đau...” Âu Tín lúc này sinh lòng tà ác đã dùng dây buộc vật nhỏ của y lại. Thống khổ không thể phóng thích làm cho thân thể của Âu Tề không ngừng run lên. “Cởi ra cho anh được không? Đừng, đừng... cầu em...”

“Cầu em?”

Âu Tề ôm lấy cổ Âu Tín, đem mặt mình chôn vào trong ***g ngực hắn, “Cầu em... A! Tín!”

Âu Tín hít một hơi, hắn cởi bỏ trói buộc cho vật nhỏ đáng thương của Âu Tề. Âu Tề nằm trong lòng hắn, thân thể y run rẩy một hồi rồi cuộc bắn ra, “Hô...”

“Thoải mái?”

“... ừ..”

“Vậy hiện giờ đến lượt em.” Động tác phía dưới của hắn càng lúc càng nhanh. Âu Tín nắm chặt lấy thất lưng của Âu Tề, đem tính khí đâm sâu vào bên trong hậu huyệt, làm cho thân thể y càng tiếp xúc thân mật với hắn.

Âu Tề bị Âu Tín đâm chọc đến đầu óc choáng váng. Ý thức vừa thanh tỉnh liền bị hắn đánh cho tan rã. Cánh tay vô lực của y khoát lên lưng Âu Tín, phía dưới theo thói quen mà phối hợp với động tác của hắn.

Âu Tín vươn ngón tay tìm kiếm bộ vị tương liên của hai người. Hắn nhẹ nhàng vuốt lên đó. Âu Tề quả nhiên không chịu được mà run rẩy, “Anh thật là mẫn cảm mà, nơi này đang gắt gao cắn chặt em.”

“... đừng nói lời vô nghĩa.”

“Lại có cảm giác, thật là mau mà. Em rất muốn để cho mẹ nhìn thấy bộ dạng này của anh. Xem bà ấy còn giới thiệu bạn gái cho anh nữa không!” Cảm thấy Âu Tề bởi vì lời nói của mình mà khẩn trương co rút. Âu Tín vỗ lưng y, “Nhưng mà em lại luyến tiếc, anh chỉ thuộc về một mình em.”

“Ừm.. anh cũng không muốn mỗi ngày tìm cớ để lừa hai người họ.”

“Vậy thì phải giải quyết một chút.”

“Em muốn làm gì?”

“Ngã bài.”

“Không được.. hiện giờ không được...”

“Tại sao?”

“Cha mẹ đã lớn tuổi rồi, anh không muốn bọn họ chịu đả kích. Hơn nữa em hiện giờ cũng là chủ tịch của Âu Thị. Anh không muốn mình biến thành gánh nặng của em...”

“Anh sao lại là gánh nặng của em chứ?! Anh là tất cả sự kiêu ngạo của em. Em hận không thể để cho tất cả mọi người trên thế giới biết anh là của em!”

Âu Tề xấu hổ đỏ mặt, “Nhưng mà cha mẹ... đợi thêm một thời gian nữa đi, có thêm thời gian thì mọi chuyện sẽ tốt lên.”

“Thật không có biện pháp với anh, nhưng em miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu này. Hôm nay anh ở đây với em đi.”

“A! Chậm thôi... chậm một chút...”

“Anh hai, hiện giờ anh phải nghe lời em.” Âu Tín nắm lấy ngón tay của Âu Tề, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

“Ngày mai anh còn phải đi làm...”

“Giao cho Đỗ Đàm làm đi.”

“Không được... Ah..a.. Cậu ta nói ngày mai phải đến công ty của Chính Bắc...”

“Sao cậu ta mỗi ngày đều chạy tới đó vậy?” Âu Tín nhướn mày.

Âu Tề lắc đầu, “Anh cũng không biết... hình như bên đó cậu ta có một người bạn rất thân...”

“Ngày mai em sẽ gọi điện thoại cho cậu ta. Con hiện giờ anh phải thành thành thật thật nghĩ về em.”

Sau khi bắn ra một lần, Âu Tín nâng Âu Tề dậy để y lên bàn làm việc. Mặt bàn lạnh như băng làm cho cả người Âu Tề dựng tóc gáy. Âu Tín nâng hai chân y đặt trên vai mình, cảm tính khí tiến vào trong một lần nữa.

“Đừng làm ở đây... trở về phòng đi...”

“Anh đừng lộn xộn, cẩn thận đừng làm dơ tài liệu. Mấy thứ đó ngày mai sẽ giao cho thành viên ban giám đốc xem ah!”

“Trở về phòng đi...” Đối diện với gương mặt này, Âu Tề vẫn luôn đỏ mặt tim đập. Âu Tín nhìn người dưới thân đã hoàn toàn trầm mê. Về mặt sa vào tình yêu này khiến cho hắn vừa cảm thấy cảm kị vừa cảm thấy hạnh phúc.

“Anh đừng lộn xộn kẹp em đau.” Âu Tín vỗ lên mông Âu Tề mấy cái.

“Rõ ràng là em biến lớn..”

Khoé môi của Âu Tín cong lên, mỉm cười nói, “Hoá ra anh cảm nhận được cái đó của em biến lớn sao?”

“Loại chuyện này...” Nó ở bên trong như thế làm sao y không cảm thấy chứ!

Tuy Âu Tề vẫn luôn không ngừng nói với Âu Tín muốn trở về phòng. Nhưng cuối cùng y vẫn bị Âu Tín đặt ở trên bàn làm cả đêm. Không biết vì sao, Âu Tín bình thường luôn lãnh đạm nhưng ở phương diện làm tình lại phá lệ kịch liệt như vậy. Ngày hôm sau Âu Tề tỉnh lại, cảm thấy xương cốt từ trên xuống dưới của mình đều đã kêu cọt kệt.

Y gọi điện thoại đến công ty, quả nhiên là Đỗ Đàm bắt máy. Âu Tề nói đến chiều mình mới có thể qua đó. Đối phương chỉ cười không nói gì. Người thanh niên tên Đỗ Đàm ở phương diện này cực kỳ giống với Âu Tín và Tưởng Chính Bắc.

Sau khi cường bách chính mình đứng dậy rửa mặt, y liền nhận được điện thoại của Âu Tín gọi tới, “Anh dậy chưa?”

“Rồi.”

“Hôm nay không cần đi làm, chuyện trong công ty em đã bảo Đỗ Đàm làm rồi.”

“Uy, chuyện trong công ty của anh em từ lúc nào rảnh như vậy?”

“Đừng lộn xộn, thân thể của anh không thoải mái thì ở nhà nghỉ ngơi đi, tối trưa em sẽ về ăn cơm với anh.”

“Tên nhóc con xấu xa, anh là anh trai của em!”

“Em biết.”

“Em phải là người nghe lời anh chứ?! Khi còn nhỏ không phải rất nghe lời sao, tại sao lớn lên lại không đáng yêu như vậy ah!”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lại nói, “Anh hai, nếu như anh có thể đè được em trên giường thì nói không chừng em sẽ nghe lời anh. Chưa kể, nếu em vẫn còn nhỏ làm sao có thể giống như tối qua thoả mãn thân thể *** đáng của anh đây?”

“Uy! Ban ngày ban mặt mà em nói gì đó?!”

“Anh, em yêu anh.”

“Ách...” Âu Tề gãi đầu, hai má đột nhiên đỏ lên, y than thở nói, “Em lại nói khùng điên gì đó.”

“Không có gì, thành thật ở nhà nghỉ ngơi đi, chờ em, tối trưa em sẽ về.”

“Được, được, vậy em về sớm một chút..”

Cúp điện thoại, khuôn mặt nghiêm nghị từ xưa đến nay của Âu Tín bỗng treo lên một nụ cười nhàn nhạt. Chiều này đối phó với người anh trai mạnh miệng nhưng luôn mềm lòng của hắn thật là tốt mà.

Nguyên chương H, cập này ít đất diễn quá nên tác giả bù lại nguyên chương thịt cho chúng ta. Nói chung 6 phiên ngoại thì hết 4-5 chương là H =))

~~p/s: cầu cổ vũ nha!!!!!!! ai muốn xem H tiếp thì cổ vũ cho ta đi~~

57. Chương 57

Đồng hồ báo thức vừa vang lên, Tưởng Thần liền vươn tay tắt đi. Cậu thật cẩn thận xuống giường, đi vào phòng tắm rửa. Tưởng Thần nhìn đồng hồ, mới bảy giờ hơn. Cậu mặc quần áo tử tế chuẩn bị đi ra ngoài, người nằm đối diện giường Tưởng Thần bỗng gọi cậu lại. “Tưởng Thần?”

“Lục Hàn, cậu dậy rồi ah’?”

Đối phương nhìn bộ quần áo của Tưởng Thần rồi hỏi, “Cậu đi chạy bộ ah’?”

“Ừ.”

“Cậu thật là kiên trì.”

Tưởng Thần mỉm cười, “Cậu có muốn ăn điểm tâm không? Tôi mang đến phòng học cho cậu.”

Nam sinh dịu dàng mỉm cười, “Không cần đâu, cậu đi đi. Lát nữa hãy đánh thức Tần Kiêu, cậu ta sắp mắc bệnh vương tử rồi.”

Tưởng Thần gật đầu, y lướt ánh mắt qua Lục Hàn nhìn về phía giường của Tần Kiêu. Gương mặt anh tuấn của hắn bị mái tóc rối che hết phân nửa khuôn mặt. Hàng lông mày hơi cau lại, cũng không biết hắn đang mơ thấy gì. Vị này chính là vương tử của diễn đàn trường BBS. Vẫn chưa gia nhập giới giải trí, nhưng rất được nhiều người chú ý. Nghe nói hắn đã ký hợp đồng với một công ty giải trí nào đó. Chờ sau khi tốt nghiệp đại học sẽ đi làm minh tinh.

Gia cảnh của Tần Kiêu dường như cũng không đơn giản. Hắn là một người có tính tình vương tử. Bình thường chưa nói hai câu đã nóng nảy động tay động chân. Nhưng vừa ra khỏi ký túc xá lại biến thành bạch mã hoàng tử đầy hoa lệ trong lòng nữ sinh. Ôn nhu sẵn sàng, ngay cả lời nói cũng mang theo khí tức quyền rũ.

Tưởng Thần nhìn khuôn mặt trẻ tuổi vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành của Tần Kiêu, bỗng nhớ đến gương mặt sắc bén, thành thực của Tưởng Chính Bắc. Trái tim cậu không hiểu vì sao lại đột nhiên đập mạnh.

Sau khi khai giảng, Tưởng Thần định ra cho mình một mục tiêu, chính là mỗi ngày kiên trì chạy bộ. Trừ phi gặp phải chuyện gì đó bất khả kháng, cậu mới không hoàn thành thói quen này.

Sân trường của đại học J là một bãi cỏ đạt tiêu chuẩn 400m2. Mỗi buổi sáng Tưởng Thần luôn đến đây chạy một vòng. Cậu làm vài động tác khởi động đơn giản, sau đó bắt đầu chạy bộ. Bởi vì Tưởng Chính Bắc luôn lo lắng cho Tưởng Thần ở trường gặp chuyện không hay. Nên cậu một chút cũng không dám lơ là, luôn chăm sóc cho bản thân mình.

Kì nghỉ hè sắp đến, nên có khá nhiều người tới sân trường đọc sách. Tưởng Thần vừa đeo tai nghe nghe tiếng anh vừa chậm rãi chạy bộ. Trường đại học J có quy định sinh viên phải ở nội trú, nên tới cuối tuần Tưởng Thần mới có thể trở về nhà ở cùng Tưởng Chính Bắc. Có đôi khi phải tham gia hoạt động xã đoàn, Tưởng Thần đành phải xin phép Tưởng Chính Bắc ở lại trường học. Tuy hắn không can thiệp cậu tham gia hoạt động xã hội. Nhưng mỗi lần cậu vất vả lắm mới có thể trở về nhà, thì cơ bản luôn phải nằm trên giường cả ngày. Hiện giờ nghĩ đến chuyện đó Tưởng Thần bỗng cảm thấy mông mình có chút đau.

Cuộc sống sinh viên năm thứ nhất bất tri bất giác sắp kết thúc. Tưởng Thần từng nghĩ mình sẽ không chịu nổi việc gần thì ít xa thì nhiều này. Nhưng hiện giờ ngẫm lại, những điều đó cũng không đáng chú ý. Cậu sờ lên chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình, khoé môi liền mỉm cười.

Ở tuổi này của bọn họ, đại khái đều cảm thấy đây là trang sức đeo tay. Trên người Tần Kiêu cũng đeo đủ kiểu dáng trang sức long lanh. Nhưng cũng có người tò mò hỏi về chiếc nhẫn trên tay của Tưởng Thần. Mỗi lần như thế Tưởng Thần đều không trả lời. Đối phương cũng theo đó mà tự động định nghĩa chiếc nhẫn kia là món quà của bạn gái cậu tặng.

Chạy bộ xong, Tưởng Thần đi vào quán cơm ăn điểm tâm. Bầu trời vào tháng bảy luôn tràn ngập ánh nắng. Trên đường những sinh viên nối đuôi nhau chạy tới phòng học.

“Tưởng Thần!”

Nghe thấy có người gọi mình, Tưởng Thần liền quay đầu lại. Trông thấy trưởng lớp đang vội vàng chạy về phía cậu, trong tay còn mang theo một hộp cơm nhỏ, “Cậu đang ăn sáng hả?”

“Ừ.”

“Sao cậu không ăn sáng mà lại chạy ra đây?”

Trưởng lớp ngại ngừng mỉm cười, “Đây là điểm tâm của Tần Kiêu, tôi đã ăn rồi.”

“Cậu ta lại ép buộc cậu mang cơm nữa sao?”

“Không, là cậu ấy nhờ tôi.”

Cái này mà là nhờ sao? Rõ ràng là lợi dụng mà... Tưởng Thần nhớ lúc mình ra khỏi cửa, tên kia vẫn còn đang ngủ chổng vó trên giường. Nghĩ đến mỗi ngày Tần Kiêu lúc nào cũng sai trưởng lớp làm này làm kia, khiến cho Tưởng Thần nhớ về thời thơ ấu của mình.

Đại học J là đại học nổi tiếng nhất của thành phố A. Phần lớn sinh viên ở đây đều đến từ những trường học danh tiếng. Ai cũng mát tay hơn đầu, tư tưởng ích kỷ trưởng giả. Tất cả mọi người bình thường đều mặc kệ chuyện của nhau. Cho nên chức vị trưởng lớp vì nước vì dân này, bọn họ tự nhiên không ai muốn làm. Vài kẻ trông thấy trưởng lớp là người thành thật liền đẩy cho y. Sau này trong lớp có chuyện gì khó sống, một chết người đều đổ lên đầu trưởng lớp.

Tưởng Thần có vài lần phản ánh chuyện này với giáo viên. Nhưng giáo viên lại bất lực không thể làm gì. Mỗi lần hỏi trưởng lớp, y đều cười nói bạn học trong lớp rất tốt. Nhiều lần đều như vậy, nên Tưởng Thần chỉ có thể mặc kệ y.

“Cuối tuần này thi rồi, cậu chuẩn bị thế nào? Lần này có thể giành giải thưởng quốc gia không?”

“Thành tích của tôi mà muốn lấy giải thưởng quốc gia có hơi khó khăn.”

Trưởng lớp cười, “Nhưng tôi hy vọng cậu có thể giành được giải thưởng quốc gia.”

Tưởng Thần xuyên qua cặp mắt kính nhìn đôi mắt y nheo lại, cong cong giống nửa vầng trăng. Gương mặt bình thường của trưởng lớp cũng vì vậy mà tăng thêm một tầng cảm giác sinh động.

“Uy! Cậu sao lại chậm như vậy hả?! Tôi sắp chết đói rồi đây!” Hai người còn chưa đi đến cửa lớp thì đã nghe thấy tiếng hô lớn của Tần Kiêu. Đôi mắt phượng của hắn mang theo thần thái khó hiểu liếc nhìn về phía Tưởng Thần. Nhưng nó rất nhanh liền chuyển dời đến người của trưởng lớp. Trưởng lớp cười vẫy tay với Tưởng Thần, chạy đến gần đi theo Tần Kiêu.

Ngồi ở hàng ghế thứ hai, Lục Hàn vẫy tay đi về phía Tưởng Thần, “Cậu nhìn gì đó?”

“Tần Kiêu lại bắt trưởng lớp mang cơm cho cậu ta.”

“Cậu thật để bụng chuyện của trưởng lớp.”

Nghe lời này của Lục Hàn, động tác trên tay của Tưởng Thần dừng lại. “Tôi chỉ cảm thấy Tần Kiêu có chút quá phận, cứ tiếp tục như vậy không phải rất giống với bạo lực trường học sao?”

“Tần Kiêu không phải là người như vậy đâu.”

Tưởng Thần quay đầu lại nhìn người ngồi ở phía sau đang tùy tiện ăn điểm tâm. Trưởng lớp có chút nhút nhát ngồi đọc sách bên cạnh hắn. Đột nhiên một người nam sinh đi ngang qua làm rớt sách giáo khoa của trưởng lớp. Y định cúi người nhặt sách lên, nhưng lại bị Tần Kiêu kéo lại, “Sao vậy? Tôi muốn nhặt sách.”

“Để cậu ta nhặt.” Ánh mắt của Tần Kiêu ra hiệu cho người nam sinh kia nhặt quyển sách hắn vừa làm rớt xuống đất.

“Không cần đâu, tôi tự nhặt là được rồi.”

“Mày còn đứng ngơ ngác ở đó làm gì?! Làm rớt đồ của người ta mà không biết nhặt lên hả?”

Nam sinh kia than thở mấy câu, sau đó nhặt sách giáo khoa của trưởng lớp lên. Trưởng lớp nhận lấy rồi nói cảm ơn, y quay đầu nhìn Tần Kiêu nói, “Cậu ấy cũng không phải cố ý.”

“Sao cậu lại nói nhiều câu vô nghĩa như vậy hả?! Lo mà giải bài tập nâng cao của cậu đi.”

Các khóa học mới gần như đã kết thúc, nên những khóa kế tiếp đều đổi thành giờ tự học. Khi Tưởng Thần đang đọc sách thì bỗng nghe thấy tiếng chuông tin nhắn. Cậu mở di động ra nhìn, là của Tưởng Chính Bắc.

“Bao giờ con có thể về nhà?”

“Con hôm qua mới về trường, cuối tuần này con phải thi. Thi xong con sẽ về.”

“Cuối tuần ba đến đón con.”

“Không cần đâu, con tự mình bắt xe về nhà.”

“Nhưng ba muốn sớm một chút nhìn thấy con.”

Tưởng Thần ôm di động vui vẻ mỉm cười. Lục hàn quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc thẹn thùng của cậu, trái tim hắn đột nhiên hẫng mất vài nhịp.

Tưởng Thần còn đang nghĩ phải hỏi âm cho Tưởng Chính Bắc thế nào, thì đối phương đã nhanh chóng gửi tới một tin nhắn cho cậu, “Con có nhớ ba không?”

“Nhớ.”

Khi Tưởng Thần gửi chữ này cho hắn, cậu cảm thấy mặt mình nóng bừng. Tin nhắn của Tưởng Chính Bắc rất mau liền gửi đến, là một hình nhân vật chu môi tư thế như muốn hôn.

“Ba sao lại có cái này...”

“Ba thấy nó ở chỗ thư ký, nghĩ con sẽ thích nên gửi cho con xem.”

“Con sao lại thích cái này ah’...” Thấy thế nào cũng thực ấu trĩ.

Ngay sau đó, Tưởng Chính Bắc lại gửi một loạt hình ảnh đến. Là hình hai người thanh niên xích lô ôm nhau. Mặt của Tưởng Thần gần như bị thiêu đốt, “Đây là cái gì ah’?”

“Thư ký nói đây là hình đam mỹ.”

“Đó là cái gì?”

“Nghe nói đó là tiểu thuyết về hai người nam giới yêu nhau. Hiện giờ trên mạng có rất nhiều người thích cái này.”

“Bọn họ không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao lại có người thích cái đó?”

“Mặc kệ người ta có thích hay không thích, ba cũng sẽ không rời khỏi con.”

Khoé môi của Tưởng Thần cong lên, cậu nhanh chóng hồi đáp hắn, “Con cũng vậy.”

“Ngao ngao thi xong đi, cuối tuần ba sẽ đến đón con.”

Đóng di động lại, trong đầu Tưởng Thần vẫn còn nghĩ đến hai chữ “đam mỹ” mà ba ba vừa nói. Cậu lặng lẽ sao chép từ kia rồi dán lên khung tìm kiếm internet. Quả nhiên nhìn thấy những thứ khiến cho cậu đỏ

mặt tim đập. Khó hiểu chính là những người viết bình luận này không cảm thấy kỳ quái. Mà ngược lại càng kêu gào, thật đáng yêu, thật dễ thương.

Hoá ra mọi người rất thích những chuyện như vậy, Tưởng Thần cảm thấy điều này thật vi diệu.

Đến tối khi trở về phòng, trong đầu Tưởng Thần vẫn còn xoay quanh những hình ảnh mình vừa trông thấy. Cậu muốn vẽ một bức tranh trong sáng một chút. Thế nhưng khi cậu đặt bút lại vẽ hai người đàn ông đang đối mặt với nhau. Tưởng Thần đỏ mặt, đắp chăn muốn đi ngủ, nhưng làm cách nào cũng không ngủ được. Cuối cùng cậu lại cầm bút vẽ xong bức tranh kia. Hai người đàn ông ôm chặt lấy nhau, trên mặt còn mang theo biểu tình hạnh phúc. Tưởng Thần sau khi xem xong liền lập tức xé bỏ.

“Tưởng Thần? Cậu còn chưa ngủ sao? Đừng xem sách nữa, sáng ngày mai phải thi đó.”

“Ah! Tôi ngủ ngay đây.”

Đem mấy mẫu giấy bị xé rách bỏ vào thùng rác. Tưởng Thần ném những suy nghĩ lung tung của mình ra sau đầu. Lúc này cậu mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Kỳ thi bắt đầu từ thứ ba kéo dài cho đến cuối tuần. Sau khi thi xong môn cuối cùng, tất cả mọi người đều bù đầu bù cổ chạy đi.

Tưởng Thần ở trong phòng ký túc xá sắp xếp vài thứ chuẩn bị về nhà, thì đột nhiên trưởng lớp cẩn thận đẩy cửa đi vào, “Tưởng Thần cậu về nhà chưa?!”

Tần Kiêu ngồi ở trước cửa khinh thường nhìn về phía trưởng lớp, “Người lớn như vậy đứng ở trong phòng mà cậu không thấy ah?”

Trưởng lớp gãi đầu, quần bách cười nói, “Vì đẩy cửa nhanh quá nên không kịp chú ý.”

Tần Kiêu nhướn mày, “Có tới bốn con mắt mà cậu vẫn chưa thấy đủ hả?”

Trưởng lớp vuốt kính đen có chút xấu hổ. Tưởng Thần bỏ đồ trên tay xuống đi đến trước mặt y. “Cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Ah.. chuyện là.. kỳ nghỉ hè này có một hoạt động tình nguyện. Mỗi lớp bị cưỡng chế phải có ít nhất hai sinh viên tham gia. Nhưng mà tất cả mọi người đều đã đi hết rồi. Bây giờ còn thiếu một người.. Tôi muốn hỏi cậu có thể đi được hay không... Thầy nói, nếu ai tham gia hoạt động này sẽ được cộng thêm điểm cho học kỳ tới.” Đại khái cũng biết thỉnh cầu chuyện này rất khó xử, nên trưởng lớp càng nói càng ngại ngùng, cuối cùng y đành phải cúi đầu.

Nếu là ngày bình thường, Tưởng Thần có thể giúp đỡ y. Nhưng vất vả lắm mới đến kỳ nghỉ hè, ba ba lại ở nhà chờ cậu. Trên mặt Tưởng Thần mang theo nét cười, nhưng cậu lại không biết làm thế nào để từ chối lời đề nghị nhiệt tình của đối phương.

“Thế nào... cậu có đi không?”

“Cái này...”

Người ngồi ở trước cửa vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên đứng dậy đi tới gần hai người, “Tôi đi.”

“Ah?!” Trưởng lớp kinh ngạc hô một tiếng.

Cậu hoàng tử đẹp trai nhất thời trường mắt nói, “Kêu la cái gì, tôi nói tôi đi.”

“Cậu đi có được không?” Ở trong mắt của trưởng lớp đối phương hiển nhiên chính là một tên nhị thế tổ hết ăn rồi nằm.

“Tôi có gì không làm được chứ hả?! Cậu không thấy tôi chạy 100km vẫn khoẻ như trâu sao?!”

Trưởng lớp cúi đầu ánh mắt cầu cứu nhìn Tưởng Thần, “Nhưng mà Tưởng Thần...”

“Đừng để cậu ta đi, cậu ấy còn có việc phải làm. Chưa kể, tay của Tưởng Thần như thế mà cậu lại bắt cậu ta tới đó làm việc nặng? Nếu xảy ra chuyện gì cậu bồi thường thế nào cho cậu ấy?”

Toàn trường ai cũng biết Tưởng Thần là hoạ sĩ nổi tiếng. Trưởng lớp nghĩ tới chuyện mình lôi kéo một hoạ sĩ đi làm việc nặng, liền cảm thấy xấu hổ. Bình thường y chỉ cảm thấy Tưởng Thần đối xử rất tốt với y. Nhưng lại hoàn toàn quên mất đối phương là người không cùng thế giới với mình.

“Thật xin lỗi.. cậu vừa rồi chắc khó xử lắm...”

Tưởng Thần gãi đầu, “Thật ra trong nhà tôi có việc bận, không phải tôi không muốn đi cùng cậu.”

“Nếu đã như vậy thì tôi đi cùng cậu ấy, được rồi hẹn gặp lại cậu.”

Tần Kiêu không kiên nhẫn liền kéo tay trưởng lớp, “Uy! Cậu còn đứng sững sờ ở đây làm gì?! Bao giờ thì xuất phát?”

Trưởng lớp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tần Kiêu. Hắn rõ ràng có gương mặt đẹp trai như vậy, lúc nào cũng đối xử dịu dàng săn sóc cho nữ sinh viên. Nhưng vì sao hắn lại luôn thích gây khó dễ cho y chứ?!

“Đồ bốn mắt đáng ghét! Người nhìn chằm chằm lão tử đến chảy nước miếng rồi kìa!”

“Tôi không...”

“Mau về phòng thu dọn đồ đạc! Khi nào thì đi?!”

“Cuối tuần...”

Chờ đến khi trưởng lớp rời đi, Tưởng Thần nhìn Tần Kiêu nói. “Mẹ cậu không phải vẫn luôn thúc giục cậu nghỉ hè trở về nhà sao?”

“Ai muốn về cái nơi quỷ quái đó chứ!” Tần Kiêu đeo tai nghe xoay người nằm lên giường. Tưởng Thần đành cười trừ, cậu sắp xếp quần áo bỏ vào vali xong liền gọi điện thoại cho Tưởng Chính Bắc.

“Ba ba, con thu dọn xong rồi. Vâng, lát nữa con sẽ về, không cần đâu, con tự bắt xe về là được. Dạ, hẹn gặp lại ba ba.”

Tuy đã nói Tưởng Chính Bắc không cần đến đây đón cậu. Nhưng khi Tưởng Thần kéo hành lý đi ra ngoài, cậu liền nhìn thấy chiếc Audi Sedan màu đen của hắn, “Ba ba?!”

Tưởng Chính Bắc rất hiếm khi mặc áo thun Polo. Hắn mang kính râm, dáng vẻ trang nhã thanh lịch. Thấy thế nào cũng giống như một quý công tử mới vừa từ sân bóng thư thái trở về. Hắn hấp dẫn vô số ánh mắt của nữ sinh viên xung quanh. Bọn họ không ngừng nhìn về phía bên này.

Tưởng Thần đi đến gần hắn nói, “Không phải con đã nói ba đừng tới sao.”

Tưởng Chính Bắc cầm lấy hành lý trong tay Tưởng Thần, ôm lấy cậu nói, “Ba không chờ được, ba muốn nhìn thấy bảo bối của ba.”

“...”

Tưởng Chính Bắc mở cửa xe để Tưởng Thần ngồi vào bên trong trước. Sau đó hắn đem hành lý của cậu để sau cốp xe. Vừa ngồi xuống ghế lái hắn liền nắm lấy cầm của Tưởng Thần, đem đầu lưỡi mình tiến vào bên trong khoang miệng, cướp đoạt hô hấp của cậu. “Ừm.. ba ba.. đừng ở chỗ này...”

“Ngoan, không có ai nhìn thấy đâu.”

“Ừm.. đừng...”

“Có nhớ ba không? Huh?”

Tưởng Thần thở gấp gấp nhỏ giọng nói, “Nhớ...”

Tưởng Chính Bắc lại cắn lên môi Tưởng Thần vài cái. Hắn đem mười ngón tay của mình đan xen với mười ngón tay của cậu. Tưởng Chính Bắc nhìn đôi mắt long lanh hoà lẫn với sự ẩn nhẫn của Tưởng Thần. Lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà buông người trong lòng ra, hắn khởi động xe hỏi, “Chúng ta đi ăn cơm trước chứ?”

“Dạ.”

“Con muốn ăn cái gì? Hay chúng ta đến nhà hàng Nhật Bản lần trước?”

“Ba quyết định đi.”

Tần Kiêu độc mồm độc miệng quá =))))))

58. Chương 58

Mùa hè nóng bức làm cho Tưởng Thần mất đi hứng thú ra ngoài du ngoạn. Khó có được ngày nghỉ, cậu nằm ở nhà trộm làm chú mèo lười biếng. Tưởng Thần bỗng nhớ đến truyện tranh mình xem trên mạng hôm trước. Lòng tò mò lại nổi lên, cậu liền chạy lên mạng xem thử lần nữa.

“Mục tiêu tìm người của Cấp Cầu Sơn Cẩn Lãng !!! Cảm ơn các vị đại hiệp !!!”

Tưởng Thần nhìn không được lòng hiếu kỳ liền nhấn chuột vào trang web xem thử. Cậu nhất thời bị nội dung của bộ truyện hấp dẫn. Sau khi xem xong một chương cậu viết bình luận bên dưới. “Cái này là đam mỹ sao?”

Rất nhanh Tưởng Thần liền nhận được câu trả lời nhiệt tình của một cô gái, “Đúng vậy, đúng vậy, đây là đam mỹ ah!”

“Lại một cô gái rơi vào cái bẫy ngọt ngào này sao?! Chúng ta ở cái động không đáy này hoan nghênh nàng.”

“Khẩu hiệu của chúng ta là, “Đường vào đam mỹ sâu tựa biển, từ nay về sau tiết tháo là người qua đường!”

Tưởng Thần bị bình luận của bọn họ chọc cười, “Mọi người hiện giờ đều xem cái này sao? Không cảm thấy tình yêu này rất kỳ quái ah?”

Ngay lập tức có người phản bác nói, “Sao lại kỳ quái chứ? Hiện giờ là niên đại nào rồi? Tính hướng sớm đã tự do! Hơn nữa người không thấy bọn họ rất xứng đôi sao? Chưa kể tính hướng là chuyện của người ta. Giống như ta ủng hộ Tiểu Hoàn Tử với Hoa Luân ở bên nhau vậy. Chính là vì cảm thấy bọn họ ở cùng một chỗ rất hạnh phúc thôi.”

“Tiểu Hoàn Tử với tiểu Ngọc mới là một đôi chứ?! Ta không đồng ý!”

Những cô gái lúc đầu còn kiên nhẫn giải thích cho Tưởng Thần, thì đột nhiên bị một đề tài khác hấp dẫn lực chú ý. Tưởng Thần không tiếp tục chú ý đến bọn họ, cậu lật vài trang truyện ở phía sau liền nhìn thấy tình tiết làm cho người ta đỏ mặt tim đập. Cái kia hình như vẽ có chút lớn hơn bình thường ah’...

“Khoang đã, người mới đâu rồi? Diễn đàn này là của chúng ta, ở trong này có rất nhiều đại thần, đặt biệt có cả họa sĩ vẽ truyện nữa. Nếu người có hứng thú thì đăng ký vào nhóm nói chuyện với chúng ta. Phần xác minh người viết ID của ta là được rồi.”

“Cảm ơn.”

Tưởng Thần lại cảm thán, tính tình của những cô gái thích đam mỹ này là thật tốt.

Xem truyện tranh cả một buổi chiều, cổ Tưởng Thần có chút mỏi. Cậu không thường ngồi trước máy tính lâu như vậy, nhưng hôm nay lại đặt biệt ngồi đây. Nhớ tới người kia bảo cậu tham gia nhóm nói chuyện. Cậu liền lấy email đã lâu không dùng của mình đăng ký tài khoản. Phần xác minh cậu nhập ID của đối phương. Quả nhiên ngay lập tức thông qua.

“Ai u, giờ này mà cũng có người gia nhập sao?? Người mới đến đây làm quen với mọi người đi.”

“Mỗi lần có người mới vào nhóm là các nàng liền trêu chọc người ta. Đây là tiểu cô nương tôi vừa gặp trong topic kia, người ta mới lọt hố, các nàng đừng có dọa người ta chạy ah’!”

“Giờ này mà có người mới sao!!! Nhưng mà các nàng, có ai biết tin tức của Bối Gia đại nhân không? Hắn mới vừa lên Q kia?! Tôi muốn xem chương mới!! Phải tróc nã hắn ngay!!”

“Tôi vừa pm hắn rồi. Hắn nói chín giờ tối hôm nay sẽ lên đây, nàng chờ đi.”

Tướng Thần vuốt bàn phím nửa ngày nhưng chỉ đánh vài chữ. “Bối Gia là ai?”

“Bối Gia đại nhân là một cao thủ vẽ truyện đam mỹ nổi tiếng ở thế giới của chúng ta. Tác phẩm của hắn rất hắc ám, làm cho chúng ta tan nát cõi lòng. Nhưng nó thực sự khiến người ta si mê!!! Để ta lấy địa chỉ web cho người xem thử.”

Cô gái vừa nói xong liền ném cho Tướng Thần một chuỗi địa chỉ web. Cậu theo địa chỉ đó vào trong một trang web, bên trong được trang trí rất u ám đen tối. Hình đại diện của người kia là bức tranh một thiếu niên bị đóng đinh trên cây thánh giá. Không thể không nói, trình độ sáng tác của Bối Gia rất phong phú. Cậu bấm vào trang chuyên mục của hắn, truyện dài truyện ngắn có hơn mười cái. Hầu như mỗi truyện đều có hơn trăm triệu lượt xem. Xem ra người này rất có danh tiếng.

Tướng Thần chọn một truyện ngắn tên là “Khi tôi còn nhỏ” xem thử. Nhất thời bị sự tăm tối trong tranh vẽ của đối phương tra tấn làm cho cậu có chút đau lòng.

Tướng Thần không khỏi tò mò hỏi, “Những truyện này sao đều là bi kịch vậy?”

Rất nhanh Tử Dạ liền trả lời cậu, “Chuyện của Bối Gia đại nhân vốn không nên nói ra. Nhưng ta sợ người trong diễn đàn nói lung tung làm cho đại nhân tức giận. Bối Gia đại nhân có một lần nói, những truyện hắn vẽ là để cho một người xem. Chờ đến một ngày nào đó người kia đáp ứng ở bên hắn, hắn mới có thể vẽ kết cục HE. Nói thật chúng ta cũng rất muốn xem kết cục HE, ngọt ngào như mật. Thế nên mọi người hiện giờ ai cũng thủ ở chỗ này. Chúng ta luôn hy vọng một ngày nào đó Bối Gia đại nhân sẽ có kết cục viên mãn.”

“Hoá ra là như vậy, tôi thấy kỹ xảo vẽ tranh và tình cảm của anh ta đặt rất đúng chỗ. Nhưng nó lại rất u ám, tôi nghĩ có lẽ anh ấy đã trải qua chuyện gì đó không may trong cuộc sống đời thật. Truyện “Khi tôi còn nhỏ”, anh ấy đã dùng ba loại màu sắc khác nhau hoà lẫn cùng một chỗ, thật đúng là có sáng ý.”

“Không ngờ người cũng hiểu về hội hoạ.”

“Bình thường tôi cũng có vẽ một chút.”

“Thật vậy sao?! Người cho ta xem tranh vẽ của người đi. Đúng lúc gần đây có một tác giả đang dự định tìm hoạ sĩ vẽ truyện. Nếu người vẽ đẹp ta có thể đề cử người. Bối Gia đại nhân rất hay xuất quỷ nhập thần. Đúng rồi, người là sinh viên phải không?”

“Ừ.”

“Vậy tốt quá! Mau cho ta xem tranh của người đi.”

Tướng Thần liền chọn một vài bức tranh bình thường mình hay vẽ gửi cho đối phương.

“Uy, người cho ta xem bình hoa thì có lợi ích gì ah?... người có vẽ người hay không?”

Tranh vẽ người Tướng Thần cũng chỉ vẽ mỗi Tướng Chính Bắc. Nhưng những bức hoạ này không thể gửi cho đối phương được. “Thật ngại quá, tôi không có vẽ người, hay là hiện giờ tôi vẽ sơ lược cho cậu xem.”

“Cũng được, người vẽ nhanh lên.”

Rất nhanh Tướng Thần đã đem tranh vẽ của mình gửi cho Tử Dạ. Cô gái kia ngay lập tức nồng nhiệt đáp trả cậu, “Đẹp quá trời ơi! Người vẽ thật đẹp mà! Ta đi đây, ta thật sự đã nhật được bảo bối rồi. Ta đem cái này cho mọi người trong diễn đàn xem thử, có được không?”

“Ừ.”

Tử Dạ đem tranh của Tướng Thần gửi lên nhóm, rất nhanh liền có người vây xem.

“Không ngờ Tử Dạ có thể dụ dỗ được một người xuất sắc như vậy. Nhóm này của chúng ta sắp có thêm một đại thần rồi.”

“Mà tiểu Thần? Người còn vẽ cái gì nữa không, cho mọi người xem đi.”

Tử Dạ chen vào nói, “Tiểu Thần không có vẽ nhân vật, đây là tranh nàng ấy mới vẽ cho ta xem đó. Ta lúc nãy kêu nàng ấy gửi tranh cho ta xem. Nàng ta liền gửi cho ta một bức tranh hình bình hoa, thật là ngốc nghếch mà!”

“Oa! Hoá ra là một cô gái dễ thương ah’!”

“Thật sự thì.. tôi là con trai..”

“Cái gì? Ta đi chết đây!! Tiểu Thần thì ra là một tiểu hủ nam saooo? ! ! !”

“Nam ? ! ! !”

“Trời ơi, Tử Dạ nàng rõ ràng là chó ngáp phải ruồi mà ! ! !”

Hủ nam trong thế giới đam mỹ hiếm đến nỗi có thể so sánh với trường nam sinh có nữ giáo viên. Chỉ một lát sau Tưởng Thần đã bị mọi người nồng nhiệt vây quay. Tử Dạ cảm thấy đối phương dù sao cũng là mình mang vào đây. Nhìn cậu luống cuống trả lời vấn đề của mọi người, cô liền tưởng tượng ra vẻ mặt ngốc nghếch dễ thương của cậu.

“Mọi người đang thảo luận cái gì mà náo nhiệt vậy?”

“Oa! Bối Gia đại nhân xuất hiện!”

“Bối Gia đại nhân vạn phúc kim an!”

“Bối Gia đại nhân vạn phúc kim an! +1

“Bối Gia đại nhân vạn phúc kim an! +2

“Các vị ái phi miễn lễ, nói xem các nàng lúc này đang nói cái gì ah’?”

“Tử Dạ vừa quyến rũ được một người biết vẽ tranh. Cậu ta còn rất ngốc nghếch đáng yêu. Tất cả mọi người đang nói chuyện với cậu ấy, nghe nói cậu ấy là sinh viên.”

“Ah?”

“Đúng vậy đại thần, cậu ấy gọi là Tiểu Thần, đây là tranh vẽ của cậu ấy.”

“Tiểu Thần?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mặc dù cách một màn hình nhưng Tưởng Thần không hiểu vì sao mình lại cảm thấy có chút khẩn trương. Nhìn đối phương viết tên mình, cậu bỗng cảm thấy có một chút quen thuộc khó hiểu.

“Tôi cảm thấy tác phẩm của đại thần Hồ Vĩ giao cho tiểu Thần vẽ đi. Vừa lúc Bối Gia đại nhân không có ở đây, chúng ta vẫn có người vẽ tranh.”

Một lúc sau Bối Gia lên tiếng, “Các nàng cũng đừng khi dễ cậu ấy.”

“Chúng ta biết rồi, cần tuân thánh chỉ của đại nhân.”

Cứ như vậy, Tưởng Thần đột nhiên trong cái vòng luẩn quẩn này, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai biến thành họa sĩ vẽ đàm mỹ cho tác giả Hồ Vĩ. Từ những cảnh mơ hồ của chương đầu tiên, cho đến những cảnh H không tiết tháo. Chờ đến khi Tưởng Thần ý thức được cậu mới quần bách phát hiện mình rất thích thú làm chuyện này.

Sau khi đem truyện của mình vẽ bỏ vào trong thư mục, Tưởng Thần nhận được tin nhắn của Bối Gia. “Có ở đó không?”

“Có.”

“Gần đây có quen hay không?”

“Rất ổn, tất cả mọi người đối xử rất tốt với tôi.”

“Tử Dạ nói cậu là nam?”

“Ừ.”

“Là gay ah’?”

Lần đầu tiên bị người khác hỏi thẳng thường mình có phải là gay hay không. Tưởng Thần có chút không biết nên trả lời thế nào.

“Tôi hỏi như vậy có phải hơi lỗ mãng không? Vì nam giới trong cái vòng luẩn quẩn này đều là như thế. Tôi chỉ muốn hỏi cậu vậy thôi.”

“... phải.”

“Có người yêu chưa?”

“Có rồi.”

“Thật là đáng tiếc ah’, nếu cậu không có bạn trai tôi sẽ theo đuổi cậu.”

“Anh không phải có người mình thích sao?”

Bối Gia gửi cho cậu một biểu tượng gãi mũi. “Tôi nếu có người như vậy thì hạnh phúc quá rồi.”

“Anh nhất định sẽ có mà.”

“Hy vọng như lời cậu nói.”

Khi Tưởng Chính Bắc trở về nhà liền phát hiện Tưởng Thần còn đang ngồi trong phòng làm việc. Gần đây đứa nhỏ này rất hay ở trong phòng chơi máy tính. Điều này làm cho Tưởng Chính Bắc có chút kinh ngạc. Trong lúc nhất thời hắn cũng sinh lòng nghi ngờ.

Khi hắn đẩy cửa đi vào liền trông thấy Tưởng Thần vươn tay vội vàng tắt màn hình máy tính. Về mặt cậu có chút hoảng hốt nhìn hắn, “Ba ba, ba về rồi ah’?”

“Con vẫn còn ở trong này sao? Buổi trưa đã ăn cơm chưa?”

“Con đã gọi cơm ở bên ngoài ăn rồi.”

“Gần đây ba thường thấy con hay chơi máy tính. Trong trường học có hoạt động gì sao?”

Tưởng Thần cuống quýt lắc đầu, “Không phải, chỉ là...”

“Huh?” Tưởng Chính Bắc nhướng mày, chờ Tưởng Thần trả lời.

“Gần đây con đọc vài cuốn sách trên mạng, cảm thấy rất hay nên vẫn luôn xem...”

“Sách gì vậy? Hay lắm sao?” Nhìn Tưởng Chính Bắc chuẩn bị mở màn hình máy tính, Tưởng Thần liền kích động giữ chặt tay hắn.

“Chỉ là tiểu thuyết trên mạng internet thôi, ba nhất định sẽ không thích đâu...”

Nhìn ánh mắt trốn tránh của Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc hiển nhiên biết chuyện này không có khả năng đơn giản như vậy. Sau khi ăn cơm chiều xong, Tưởng Thần ở trong phòng khách xem TV cùng Tưởng Chính Bắc. Hắn vừa mới đứng dậy, cậu liền vội vàng hỏi, “Ba ba, ba đi đâu đó?!”

“Ba vào phòng làm việc kiểm kê số liệu.”

Tưởng Thần nhớ đến trang web mình vẫn chưa tắt đi, liền kích động giữ chặt tay Tưởng Chính Bắc. Hai mắt đen láy của cậu mở to nhìn hắn, “Ba ba không ở lại với con sao?”

“Bảo bối muốn ba ở lại đây làm gì ah’?”

Tưởng Thần ngại ngùng mím cười, cậu đứng lên ôm lấy cổ Tưởng Chính Bắc, môi cũng dán lên môi hắn, vừa hôn vừa cắn lên đó hết nửa ngày. Chờ đến khi Tưởng Chính Bắc hé miệng, Tưởng Thần liền đem đầu lưỡi của mình tiến vào bên trong khoang miệng của hắn.

“Ừm... ba ba...”

Tướng Chính Bắc nắm lấy gáy Tướng Thần, đoạt lấy nước bọt trong miệng cậu. Sau đó lại chậm rãi rời khỏi khoang miệng của Tướng Thần. Hắn nhẹ nhàng cắn lên môi cậu, “Được rồi chứ, hiện giờ ba có thể đi làm việc được chưa?”

Thấy Tướng Chính Bắc còn muốn đi, Tướng Thần ngay lập tức đem cả người mình dựa sát lên người Tướng Chính Bắc, ôm chặt lấy cổ hắn nói, “Không muốn.. ba ba ở đây với con...”

Tướng Chính Bắc nhướng mày, một tay trượt xuống cái mông căng tròn của cậu bóp nhẹ vài cái, “Bảo bối đang câu dẫn ba sao?”

“Mấy ngày nay đều không có làm.. ba không muốn con sao...” Tướng Thần nói xong liền vươn đầu lưỡi liếm lên ngực hắn. Đầu ngực của Tướng Chính Bắc chính là điểm mẫn cảm của hắn. Hơn nữa Tướng Thần lại dùng ngôn ngữ treu đùa kích thích, làm cho ánh mắt của hắn ngay lập tức tối sầm lại.

“Là ai lần trước nói làm xong lần này phải nghỉ ngơi một tuần? Hiện giờ con lại muốn tìm bất mãn sao? Vật nhỏ?!”

“Con chỉ muốn ở cùng với ba ba...”

Vì mùa hè nóng bức, nên Tướng Thần chỉ mặc một chiếc áo thun cùng quần đùi. Chất liệu vải của bộ quần áo lại rất mỏng, nên Tướng Chính Bắc chỉ cần dùng một chút lực liền có thể đụng đến đầu ngực đang bắt đầu đứng thẳng của Tướng Thần. “Hai vật nhỏ này cứng lên rồi, thật là mẫn cảm mà, con có muốn nhiều hơn nữa không?”

“Ừm.. ah a.. ba ba, thật là sướng...”

Chiếc áo thun của Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc kéo lên cao. Sau đó hắn liền dùng miệng tra tấn hai đầu núm đã sưng đỏ của cậu. Tướng Chính Bắc cười xấu xa nói, “Chỗ nào sướng? Là nơi này sướng sao?” Hắn nói xong liền dùng tay búng lên đầu ngực Tướng Thần, kích thích mãnh liệt làm cho lưng cậu cong lên.

“Ah! Là chỗ đó.. ba ba đừng đụng...”

“Không đụng sao được ah’, để ba giúp con hút một chút, làm nơi này của con hết sướng.”

“Ừ.. a a...” Đầu ngực của Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc hút đến phát ra tiếng. Cậu đỏ mặt vì đầu ra phía sau lưng hắn. Sao lại đùa người như vậy ah’...

“Bảo bối, cả người con đang run rẩy ah’, không thích ba làm vậy với con sao?”

Tướng Thần vô thức lắc đầu, Tướng Chính Bắc khoé miệng khẽ nhếch lên. Dem người đã không còn con tinh táo đề lên ghế sofa. Ngón tay của hắn trượt xuống chạm vào vật đã cương cứng bên trong chiếc quần lót. “Ah.. ba ba...”

“Vật nhỏ, nơi này của con sướng lên rồi.”

“Ah... không...”

“Còn không thừa nhận, bảo bối của ba rất mẫn cảm, cho dù bị ba làm bao nhiêu lần cũng sẽ thẹn thùng giống như lần đầu tiên vậy. Con nói xem có đúng hay không?”

“...ah..a..”

Tướng Chính Bắc đem quần lót của Tướng Thần kéo đến mắt cá chân. Bàn tay hắn nắm lấy vật nhỏ ở giữa hai chân cậu, “Hay là chúng ta bắt đầu từ vật nhỏ này trước đi.”

=>) và từ đó tiểu Thần trở thành hủ nam~~

59. Chương 59

Mới vừa bị bàn tay lạnh lạnh của Tướng Chính Bắc nắm lấy, Tướng Thần liền cong người. Vật nhỏ phía dưới cũng run rẩy theo thân thể của cậu. Tướng Thần muốn ngăn cản sự đụng chạm của Tướng Chính Bắc, nhưng lại bị đối phương nắm chặt tay.

“Vật nhỏ của con lại run rẩy rồi.”

Tướng Thần đỏ mặt che miệng Tướng Chính Bắc lại. “Ba ba, xin ba đừng nói nữa...”

“Ba không nói thì làm sao bảo bố biết thân thể mình có bao nhiêu mẫn cảm ah’”

Mười ngón tay của Tướng Chính Bắc chăm sóc cho vật nhỏ của Tướng Thần. Nhìn nó nhảy dựng trong tay mình, hần đột nhiên nảy sinh ý xấu liếm lên đó một chút.

“Ah! Ba ba!” Tướng Thần hét lên một tiếng, vừa đỏ mặt quăn bách vừa luống cuống nhìn Tướng Chính Bắc.

Tướng Chính Bắc không ngờ con mình lại phản ứng kịch liệt như vậy. Tâm tư trêu đùa của hần bỗng nổi lên, hần mở miệng ngậm lấy toàn bộ vật nhỏ của Tướng Thần. Vật nhỏ được vòm miệng ấm áp của hần bao bọc lại càng thêm run rẩy. Tướng Chính Bắc hí mắt cười, đầu lưỡi hần bắt đầu trêu đùa tính khí của Tướng Thần, không ngừng kích thích lên linh khẩu nơi đó.

“A... a..ah.. ba ba... đừng...” Tướng Thần đỏ mặt, hai tay cậu để trên đầu Tướng Chính Bắc. Cũng không biết nên đẩy ra hay là càng muốn đem tính khí của mình tới gần vòm miệng đối phương hơn.

Động tác của Tướng Chính Bắc vẫn không ngừng lại. Đầu lưỡi vẫn một lòng hầu hạ vật nhỏ của Tướng Thần. Chịu không nổi sự kích thích của hần, chưa đầy hai ba phút cậu đã bắn ra. Tướng Thần đỏ mặt nhìn Tướng Chính Bắc, cậu vội vàng vươn tay lau đi dịch thể trên miệng hần, “Thực xin lỗi ba ba, thực xin lỗi... con không phải cố ý...”

Tướng Chính Bắc đem dịch thể phun lên tay mình, hần nhướn mày nói, “Hương vị của tiểu Thần hôm nay thật nặng ah’”

“Làm sao như thế được...”

“Tiểu Thần có muốn biết hương vị của mình thế nào không?”

“Dạ?!” Không đợi Tướng Thần kịp phản ứng, Tướng Chính Bắc đã nắm lấy cổ cậu. Bốn cánh môi chạm vào nhau, hần đem đầu lưỡi mang theo mùi vị dịch thể tanh nồng tiến vào bên trong khoang miệng cậu. “Ừm.. ba ba...”

“Thích hương vị của mình không?”

Tướng Thần cúi người luống cuống lắc đầu, ai sẽ thích thứ này chứ ah’.

“Không thích của mình vậy có thích của ba không?”

Tướng Chính Bắc nói xong liền ngụ ý bảo Tướng Thần cởi quần của hần. Tướng Thần vươn tay kéo quần hần xuống. Tính khí thô to của Tướng Chính Bắc như một viên đạn bắn ra ngoài, thiếu chút nữa đánh lên mặt Tướng Thần.

Con quái vật hùng tráng nổi đầy gân xanh đứng đối diện với đôi môi đỏ mọng của Tướng Thần. Tướng Chính Bắc hơi thẳng lưng, đem tính khí của mình đưa đến bên miệng cậu, ý tứ không cần nói cũng hiểu được.

Hai mắt Tướng Thần nhìn Tướng Chính Bắc. Cậu do dự một chút mới chậm rãi mở miệng ngậm lấy tính khí của đối phương. Tướng Thần chỉ mới ngậm đầu đỉnh đã cảm thấy vất vả, trong miệng phát ra tiếng ô ah ah không hiểu rõ.

Tướng Chính Bắc nhẹ nhàng nắm lấy gáy cậu, ôn như nói, “Bảo bố, từ từ mở miệng, đừng dùng răng.”

“Hừmm..”

“Ngoan, con dùng đầu lưỡi liếm nó đi.”

Tướng Thần vươn đầu lưỡi chạm lên đầu đỉnh thật lớn của tính khí. Cậu nhẹ nhàng liếm một chút, lại phát hiện tính khí trong miệng mình lại trưởng thêm một vòng.

Tướng Chính Bắc kéo tay cậu nắm lấy phần còn lại của tính khí, “Cứ như vậy, chậm rãi động, hô.. dùng đầu lưỡi liếm, đừng có ngừng.”

Hai tay cậu nắm lấy tính khí nóng như lửa của hắn. Đầu lưỡi không ngừng hầu hạ đầu đỉnh của tính khí. Trong chốc lát Tướng Thần cảm thấy cảm của mình bắt đầu mới.

Nhìn hai mắt Tướng Thần phiếm hồng, Tướng Chính Bắc đau lòng, hắn chậm rãi đem tính khí của mình rời khỏi khoang miệng của Tướng Thần. Hắn ôm cậu lên, xoa xoa cảm cậu. “Làm đau con sao?”

Tướng Thần đỏ mặt nói, “Ba ba.. rất lớn..”

“Cái gì?”

“Cái đó của ba ba rất lớn...”

Khoé miệng của Tướng Chính Bắc cong lên, hắn hôn lên má Tướng Thần một cái, “Ba thích nghe tiểu Thần khen ba nhất. Thật ra ba còn có rất nhiều ưu điểm khác nữa, ví dụ như rất mạnh mẽ, tốc độ rất nhanh, làm cho bảo bối rất hưng phấn.”

“Ba ba...” Nghe Tướng Chính Bắc không hề cố kỵ khoe mình dũng mãnh, mặt của Tướng Thần liền đỏ như máu. Nghĩ tới đại gia hỏa của hắn tiến vào bên trong thân thể cậu, Tướng Thần liền không nhịn được mà sinh ra phản ứng.

Nhìn người trong ngực mình một bên vừa thẹn thùng, một bên vừa sinh ra phản ứng chân thật. Khoé môi của Tướng Chính Bắc liền cong lên, nhưng thanh âm của hắn vẫn bình tĩnh ghé bên tai Tướng Thần nói, “Tiểu Thần thật là đứa trẻ hư hỏng, nơi này của con lại cứng lên rồi.”

Tướng Thần co chân tránh né động tác của Tướng Chính Bắc. Cậu nỗ lực ngăn cản cảm giác trống rỗng phía sau hậu huyệt của mình. Nhưng bởi vì thân thể cậu dán sát với đối phương, khiến cho tiểu cục hoa không cẩn thận chạm phải tính khí đang không ngừng bánh trướng của Tướng Chính Bắc. ” !!! ”

“Bảo bối sốt ruột vậy sao? Con muốn ba đến vậy ah?”

“...”

Tướng Chính Bắc bật cười vươn hai tay ôm chặt lấy người trong lòng. Hắn tách hai chân cậu ra vòng lấy thắt lưng mạnh mẽ của hắn. Dùng răng nanh nhẹ nhàng ngậm lấy lỗ tai của Tướng Thần, “Bảo bối, gọi ba đi, ba liền cho con.”

Hai tay của Tướng Thần ôm lấy vai Tướng Chính Bắc. Cậu đem đầu mình chôn trong lòng ngực hắn. Tiểu huyệt phía sau không ngừng đụng phải tính khí thô to. Quy đầu ma sát lên cửa động sinh ra khoái cảm tra tấn Tướng Thần, làm cho cậu thống khổ nhịn không được phát ra tiếng kêu dịu dàng, “.. ba ba... ba ba..”

Ánh mắt của Tướng Chính Bắc trầm xuống. Hắn chậm rãi buông tay Tướng Thần ra. Trọng lực liền di chuyển xuống dưới, Tướng Chính Bắc chậm rãi đem tính khí mình tiến vào bên trong hậu huyệt của Tướng Thần. Tiểu huyệt hư không phía sau dần dần được cự vật nóng bỏng lấp đầy. Tướng Thần ngửa cổ thất thanh rên rỉ.

Nhìn vẻ mặt thoả mãn của Tướng Thần, Tướng Chính Bắc liền thẳng lưng, đem đầu đỉnh đâm đến điểm mãn cảm bên trong tiểu huyệt của cậu.

“A! Ba ba!”

“Thích không bảo bối?”

Tướng Thần lắc đầu, “Rất kích thích...”

“Bảo bối không thích kích thích sao?”

Hai tay Tưởng Thần ôm lấy lưng của Tưởng Chính Bắc, cậu vô lực lắc đầu, “Nhanh quá.. con chịu không được...”

“Sao có thể? Ba biết thực lực của bảo bối. Làm như thế này cũng chưa đủ thoả mãn bảo bối đâu.”

“... không có.. không có...”

Khuôn mặt của Tưởng Chính Bắc mang theo ý cười. Hắn không ngừng phản bác lời nói của Tưởng Thần. Cũng nắm chặt lấy thắt lưng cậu, đem tính khí ra vào càng nhanh hơn. Mỗi một lần đều đâm vào nơi yếu ớt kia của Tưởng Thần. Kích thích cậu thất thanh thét lên, ý thức trong đầu cậu dần tan rã.

“Quên mất vật nhỏ này của con.” Tưởng Chính Bắc nắm chặt lấy tính khí của Tưởng Thần trêu chọc nói.

Phía trước và phía sau đều bị tấn công, Tưởng Thần cảm thấy có một luồng điện không ngừng đánh lên não cậu. Mỗi lần bị Tưởng Chính Bắc dùng tính khí đâm vào bên trong, cậu liền cảm thấy bản thân mình như muốn bất tỉnh. Nhưng khoái cảm này lại làm cho cậu nhịn không được mà muốn nhiều hơn. Mười ngón tay của Tưởng Thần dùng sức bắt lấy cánh tay của Tưởng Chính Bắc. Cả người cậu bị lực đạo của đối phương kéo vào dục vọng của khoái cảm. Giống như bị làn nước của đại dương nhẹ nhàng nhấn chìm trôi nổi dạo chơi.

Tưởng Thần đã sớm quen thuộc với những đụng chạm mãnh liệt của Tưởng Chính Bắc. Thân thể của cậu không những không cảm thấy khó chịu, mà hoàn toàn ngược lại, cậu vô thức động eo phối hợp với tính khí của Tưởng Chính Bắc.

“Nhìn xem, bảo bối càng ngày càng có cảm giác. Nói cho ba biết, ba có phải rất dũng mãnh không?”

“Ah.. aa..?”

Môi Tưởng Chính Bắc ngậm lấy hồng châu trước ngực Tưởng Thần, cậu cảm thấy mình nhất định sẽ chết trong tay người này, “... ba ba...”

“Không nói sao? Nhất định là do ba làm chưa đủ.”

“Không.. không phải...” Tưởng Thần lắc đầu, mơ mơ màng màng dựa lên vai Tưởng Chính Bắc, “Ba ba thật dũng mãnh.. làm con chịu không nổi...”

“Thích không?”

“... thích..”

“Ba biết con thích mà, con lúc nào cũng như vậy. Ngoài miệng thì phản bác nhưng thân thể lại phối hợp với ba. Sướng đến nỗi phải lắc mông.”

“Ba đừng nói nữa...”

“Thẹn thùng sao?”

Tưởng Thần gật đầu.

“Ở đây chỉ có ba và bảo bối thôi, con không cần thẹn thùng trước mặt ba. Ba muốn nhìn vẻ mặt chân thật của con.” Tưởng Chính Bắc kéo bàn tay của Tưởng Thần để trên môi nhẹ nhàng hôn lên đó. Nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón tay áp út của cậu phát sáng, khoé môi hắn mang theo ý cười, “Bảo bối, đêm nay con làm cô dâu của ba đi.”

“Dạ?”

Tưởng Chính Bắc bế đứng Tưởng Thần lên, hắn ghé vào bên tai cậu thấp giọng nói, “Cô dâu phải gọi chú rể là gì?”

“... ông xã..”

Tưởng Chính Bắc cười, tiến đến gần hôn lên môi cùng trán của Tưởng Thần, “Thật dễ nghe, tiểu Thần gọi thêm mấy tiếng nữa đi.”

Mặc dù là xưng hô nghịch luân, nhưng tiếng gọi đó lại làm cho đáy lòng Tưởng Thần cảm thấy hạnh phúc. Cậu ngượng ngùng lại gọi hẳn thêm một tiếng, “Ông xã.”

“Bà xã ngoan.”

Rõ ràng bầu không khí ngọt ngào như vậy. Nhưng Tưởng Thần lại không kèm được nước mắt của mình. Cậu ôm lấy cổ của Tưởng Chính Bắc, viên mắt phỉếm hồng. “Ba ba..”

“Không cho con gọi ba ba, đêm nay phải gọi ba là ông xã.”

“Ông xã.”

Ôm Tưởng Thần nằm lên giường, Tưởng Chính Bắc lần thứ hai tiến vào bên trong Tưởng Thần, kịch liệt đâm rút. “Mặt sau cắn chặt ba như vậy, con muốn bắn rồi sao?”

“Uhhh.. ah aa..”

Tưởng Thần run lên, vật nhỏ phía trước lại bắn ra lần nữa.

“Ông xã vẫn chưa bắn ra, bảo bối nên cố gắng đi.”

Tưởng Thần cắn môi, cậu cố gắng buộc chặt tiểu huyết phía sau. Tưởng Chính Bắc thấp giọng chửi tục một tiếng. Hắn liên tục trườ sáp hơn mười lần, rốt cuộc bắn vào trong tiểu huyết của Tưởng Thần. “Bà xã thật đúng là một tiểu yêu tinh.”

“Con không có... ba ba đừng kêu bà xã nữa.. thật là kỳ quái...”

Tưởng Chính Bắc nở nụ cười nhưng lại không nói gì. Hắn đem hai chân của Tưởng Thần giơ lên cao, thay đổi tư thế của hai người, rồi lại đem tính khí của mình chọc vào bên trong tiểu huyết của Tưởng Thần. “A! Ông xã!”

“Còn nói mình không nhạy cảm, ba sắp bị con ép khô rồi.”

Mỗi lần làm tình chỉ có mình Tưởng Chính Bắc luôn tranh luận. Tưởng Thần không thể nói được lời nào, chỉ có thể theo động tác của đối phương mà đứt quãng rên rỉ. Không biết bị hắn làm mấy lần, cuối cùng cậu bất tri bất giác ngất đi.

Sau khi lau sạch sẽ người cho Tưởng Thần, Tưởng Chính Bắc mới đi đến phòng làm việc. Vừa mở màn hình máy tính lên, hắn liền có chút giật mình.

“Câu chuyện càng ngày càng ngọt mà! Đại nhân vẽ đẹp quá trời quá đất ahhh~~!!”

“Ba ba và con trai thật xứng đôi mà à a a a ! ! Ngọt chết tôi rồi *gào hét-ing* ! !”

“Bộ phụ tử này của Thần đại nhân thật không ai bằng ah’. Ba ba đúng là một người yêu tuyệt vời ! ! !”

Xem đến trang cuối cùng Tưởng Chính Bắc không nhịn được liền bật cười. Tiểu bảo bối nhà hắn ở trên mạng học được rất nhiều thứ tốt àh. Ngày mai phải thử mấy tư thế này mới được.

Ai muốn đọc H nữa giờ tay đi =))))))~~

60. Chương 60

“Đại nhân! ! ! Đã mấy ngày rồi sao lại không có chương mới vậy?? Kết thúc của ba ba và con trai như thế nào ah’?! Ta thật sự rất muốn biết! Gọi hồn đại nhân về đây!”

“Sau khi ba ba cầu hôn con trai thì thế nào vậy?! Đại nhân nói sẽ có màn khẩu vị nặng mà, hiện giờ người ở nơi nào!”

“Đại nhân, cầu người hiền linh đi!”

Đã nửa đêm nhưng Tưởng Thần vẫn luôn nhận được email gửi đến. Khuôn mặt hiện giờ của cậu đỏ bừng, hai tay run rẩy muốn ngước đầu lên. Nhưng người ngồi phía sau bỗng va chạm một chút, Tưởng Thần liền “A” một tiếng tê liệt ngã xuống bàn vẽ, “Uhm.. ba ba..”

Tưởng Chính Bắc giữ lấy vòng eo trắng mịn trong lòng. Tính khí của hắn vẫn tiếp tục đâm chọc hậu huyệt của người phía trên. Hắn nhìn Tưởng Thần vô lực nằm trên bàn, bút vẽ cũng lăn qua một bên liền ghé vào tai đối phương trêu ghẹo nói, “Tiểu Thần thật không chuyên tâm, bút vẽ của con rơi xuống rồi kia.”

“Uhm... ba ba.. buông tha cho con đi..”

“Buông tha cho con? Không phải tiểu Thần đã hứa vẽ cho ba xem sao? Hiện giờ kế hoạch mới xong một nửa mà con lại nói bỏ cuộc? Con như thế ba sẽ tức giận ah!”

Tưởng Thần nắm bút vẽ trong tay, cậu vừa cầm bút bắt đầu vẽ thì liền bị Tưởng Chính Bắc hung ác đâm chọc mất đi khí lực.

Vài ngày trước Tưởng Thần bị Tưởng Chính Bắc phát hiện cậu vẽ truyện cho một diễn đàn đam mỹ. Hơn nữa tình tiết trong truyện của cậu lại lấy từ sinh hoạt của hai người mà viết ra. Cậu vốn nghĩ ba ba sẽ tức giận. Nhưng ba ba lúc đó lại nói không sao, còn khen cậu vẽ rất đẹp.

Tưởng Thần cho rằng chuyện đó sẽ qua đi đơn giản như vậy. Nhưng cậu không thể nào ngờ tới, tới hôm nay ba ba đột nhiên nói muốn xem cậu vẽ tranh. Phản ứng đầu tiên của Tưởng Thần là từ chối.

Bởi vì tình tiết cậu vẽ hôm nay đúng lúc là cảnh ba ba và con trai kết hôn. Nếu ba ba ở bên cạnh nhìn cậu vẽ, cậu nhất định sẽ không thể vẽ được gì...

“Làm sao vậy? Tiểu Thần không muốn cho ba nhìn con vẽ tranh sao?”

“Không phải ba ba...”

“Ba rất muốn xem tiểu Thần vẽ như thế nào ah!”

Tưởng Chính Bắc nói xong liền tự mình ngồi xuống kế bên Tưởng Thần. Tưởng Thần nhích người qua một chút, Tưởng Chính Bắc liền nhích lại gần cậu. “Ba ba.. ba như vậy con sẽ không có chỗ ngồi...”

“Vậy con ngồi lên đùi ba là được rồi.” Tưởng Chính Bắc nói xong liền đem Tưởng Thần ôm lên đùi hắn. Hai tay hắn vòng qua thắt lưng cậu, đem đầu dựa lên vai Tưởng Thần. “Như vậy không tốt sao?”

“Như vậy con...”

“Đây có phải là bút vẽ của tiểu Thần không? Để ba nhớ lại xem, bộ truyện lần trước của con tiến triển đến đâu rồi?”

Tưởng Thần đỏ mặt hồi đáp, “Cầu.. cầu hôn...”

Tưởng Chính Bắc nhướng mày cười rộ lên, “Đúng rồi, hoá ra là cảnh ba ba cầu hôn con trai. Thế người con trả lời thế nào?”

“Đồng ý...”

Tưởng Chính Bắc dùng giọng điệu nghiên cứu vấn đề khoa học tiếp tục hỏi cậu, “Nếu người con đã chấp nhận lời cầu hôn của ba ba. Vậy hai người họ không còn là cha con nữa, hắn là vợ chồng đi? Đúng không tiểu Thần?”

Cảm nhận được hơi thở của Tưởng Chính Bắc khi nói chuyện luôn phả lên lỗ tai cậu. Tưởng Thần liền rụt cổ, cậu cầm bút vẽ trong tay nhưng lại không vẽ được gì, “... Phải, đúng vậy...”

“Vậy tiểu Thần dự định vẽ cái gì tiếp?”

“.. Con không biết...”

Tướng Chính Bắc nghiêng đầu tỏ vẻ sầu não. Hắn nhìn Tướng Thần một hồi đột nhiên bật cười nói, “Nếu người con đã đồng ý lời cầu hôn của ba ba. Vậy người ba ba có nên vì con trai mình mà tổ chức một hôn lễ không?”

Tướng Thần sững sốt hỏi, “Hôn lễ?”

“Đúng vậy, người con mặc áo cưới nắm tay ba ba của mình. Tình tiết như vậy có được không?”

Mặc dù Tướng Thần biết Tướng Chính Bắc đang nói đến nhân vật trong truyện. Nhưng cậu vẫn không nhận được liên tưởng đến cảnh mình mặc áo cưới nắm lấy tay của ba ba. Mặt Tướng Thần đỏ bừng, trong lòng càng thêm thẹn thùng. Cậu cúi thấp đầu, không biết nên trả lời thế nào.

“Tiểu Thần sao lại không nói gì? Con cảm thấy như vậy không ổn sao?”

“... Không phải..”

“Thế con làm sao vậy?”

Tướng Thần do dự nửa ngày rốt cuộc mới lên tiếng, “... Con trai mặc áo cưới thì sẽ rất kỳ quái.”

“Sao lại kỳ quái? Là do tiểu Thần chưa thấy con trai mặc áo cưới thôi.” Tướng Chính Bắc nói xong liền bế Tướng Thần lên, “Bây giờ ba mang con đi xem con trai mặc áo cưới có đẹp hay không nha.”

“...?!”

Tướng Thần cả kinh, cả người cậu bị Tướng Chính Bắc ôm ra khỏi phòng vẽ tranh, bế lên giường ngủ.

Ngồi trên giường Tướng Thần sững sờ nhìn Tướng Chính Bắc lấy ra một chiếc áo cưới trắng như tuyết. Trên thân áo còn được thêu những hoa văn tinh xảo trông vô cùng nổi bật. Tướng Thần ngay lập tức liền hiểu được ý của Tướng Chính Bắc, “Ba ba?!”

“Có thích không?”

“Ai sẽ thích cái này ah’...”

Mặt Tướng Thần càng ngày càng đỏ, hiện giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn thôi. Nhưng chưa kịp thực thi ý đồ, cậu liền bị Tướng Chính Bắc nắm chặt lấy, hắn híp mắt nói. “Vật nhỏ lại không nói lời thật lòng. Không phải con chưa thấy con trai mặc áo cưới sao? Ba hôm nay để cho con mở mang tầm mắt.”

“Con không muốn... ba ba..”

Áo ngủ trên người Tướng Thần bị Tướng Chính Bắc hai ba cái lột sạch. Cả người Tướng Thần xích lô không còn chỗ nào trốn.

“Con mà không nghe lời ba nói, một lát nữa không cho phép con mặc quần lót.”

Tướng Thần biết Tướng Chính Bắc luôn hứng thú ác liệt với những chuyện này. Cậu cũng không dám lơ mãng, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở đó tùy ý để Tướng Chính Bắc đem áo cưới mặc lên người mình, “Đẹp không?”

“Xoay người sang đây.”

Tướng Thần xoay người về phía Tướng Chính Bắc nói, vừa khéo hướng đó lại có một tấm gương. Nhìn mình mặc áo cưới đứng trước gương, mặt của Tướng Thần liền đỏ bừng như quả táo. Cậu càng ngày càng xấu hổ, mình sao lại để cho ba ba mặc cái này lên người ah’...

Loại áo cưới Tướng Chính Bắc mua là loại váy ngắn, nên bắp đùi của Tướng Thần đều lộ ra ngoài. Hai chân thẳng tắp trắng nõn phối cùng vải lụa màu trắng mềm mại. Tạo nên sự quyến rũ hấp dẫn sự chú ý của bất kỳ người đàn ông nào trông thấy cậu. Hai mắt Tướng Chính Bắc tối sầm lại, hắn vươn tay sờ lên đùi trong của Tướng Thần.

“Con trai mặc áo cưới có đẹp không?”

“...”

“Con cứ dựa vào đây mà vẽ có biết không?”

“... Ba ba..”

Tướng Chính Bắc nở nụ cười, hần giữ lấy thắt lưng của Tướng Thần đem cậu bế lên. “Ba ba?!”

“Huh?”

“Quần lót.. con chưa có mặc...”

“Một lát nữa mặc.”

Biết mình nhất định lại vô duyên với tiểu quần lót. Tướng Thần đành phải nhận mệnh bị Tướng Chính Bắc khiêng trở về phòng vẽ tranh. Cậu ngồi trước màn hình máy tính. Bởi vì không mặc quần lót, da thịt xích lửa trực tiếp ma sát lên chiếc quần vải cứng của Tướng Chính Bắc. Điều này khiến cho Tướng Thần dần dần sinh ra cảm giác.

Tướng Chính Bắc cười xấu xa, bàn tay to của hần cầm lấy vật nhỏ nơi đó của Tướng Thần. “Con thật là háo sắc, nhanh như vậy liền cứng lên.”

“... Ba ba, đừng nói nữa...”

“Ba hảo tâm giúp con mua áo cưới, còn con lại ở trong này suy nghĩ mấy chuyện xấu xa. Tiểu Thần thật làm cho ba cảm thấy thương tâm mà.” Bàn tay của hần chậm rãi trượt lên trượt xuống đùa bỡn vật nhỏ trong tay. Cảm nhận được hô hấp của Tướng Thần trở nên gấp gáp, Tướng Chính Bắc nhếch môi nở nụ cười, “Ba muốn phạt con.”

“... Không, đừng mà...”

“Phạt con vừa vẽ vừa dùng cái miệng nhỏ ngậm chặt ba.”

“Ừm.. đừng..”

Tướng Chính Bắc kéo khoá quần, đem tính khí đã cương cứng đến phát đau của hần ra ngoài. Hần dùng mũi nhọn không ngừng ma sát lên khe rãnh chính giữa cặp mông trắng mịn của Tướng Thần. Kích thích cậu đến khóc nức nở, “Ba ba... tha cho con.. tha cho con đi..”

“Tha cho con?”

“Đạ...”

“Vậy con hiện giờ vẽ tiếp chương mới đi, ba sẽ tạm tha cho con.”

Tướng Thần cầm lấy bút vẽ, cậu vừa chạm đến bàn vẽ thì Tướng Chính Bắc liền không ngừng vuốt ve hai nơi trước và sau của cậu. Trên màn hình lập tức xuất hiện một vết màu đen. Kích thích cùng gây sức ép như vậy làm cho Tướng Thần không cách nào bình tĩnh để vẽ tranh. Cậu chỉ có thể nỗ lực nắm lấy bàn tay của Tướng Chính Bắc cầu xin tha thứ, “Đừng vuốt nữa ba ba... con không thể vẽ...”

“Ba đang làm khảo nghiệm cho con. Hiện giờ ba cho con mười phút, nếu con còn không vẽ ba sẽ bắt đầu trừng phạt con.”

Tướng Thần bị hần bức hiếp đến sắp khóc. Cậu chỉ có thể vươn một tay nắm lấy tay Tướng Chính Bắc ở bên dưới, một tay miễn cưỡng cầm bút vẽ. Mới vẽ được hình dạng đại khái, nào ngờ Tướng Chính Bắc lại đột nhiên vươn tay vuốt lên vật nhỏ phía trước của cậu. Tướng Thần vô thức run rẩy, dịch thể liền bắn ra làm bắn chiếc áo cưới màu trắng.

“Dơ rồi.”

“Ba ba...”

“Ba giúp con kéo nó lên.” Tướng Chính Bắc vươn tay vén chiếc váy cưới che khuất phía trước của Tướng Thần lên. Vật nhỏ vừa phóng thích vẫn chưa trầm tĩnh lại. Nó vẫn còn hơi cương lên, triệt để bại lộ ở trước mặt Tướng Chính Bắc. Tướng Chính Bắc trêu đùa, vươn tay gậy lên vật nhỏ của Tướng Thần. “Thích vậy sao? Nó còn đang run rẩy này.”

“... Không có..”

Tướng Chính Bắc lắc đầu, “Áo cưới bị con làm dơ rồi. Xem ra ba nhất định phải trừng phạt con mới được. Vẫn là kiểu trừng phạt ba mới nói lúc nãy đi, có được không?”

Tướng Thần không ngừng cự tuyệt. Nhưng Tướng Chính Bắc không nghe lời cậu nói. Chiếc váy cưới của cậu bị hắn kéo cao đến eo. Phần eo trắng nõn cũng theo đó triệt để bày ra trước mặt hắn. Tướng Chính Bắc vươn một tay vuốt ve phần thắt lưng của Tướng Thần. Một tay khác dấn đầy dịch thể của cậu tiến vào bên trong khe hở giữa hai cánh hông.

Chạm vào bức tường mềm mại, hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay nhuần. Thúc giục Tướng Thần thả lỏng.

Hai ngón tay mang theo chất lỏng màu trắng đậm chọc vào bên trong thân thể Tướng Thần. Thẳng cho đến khi hai ngón tay của Tướng Chính Bắc hoàn toàn tiến vào, hắn mới chậm rãi rời khỏi, sau đó ngay lập tức chọc sâu vào bên trong. Trêu chọc người trong lòng đến mềm nhũn. Tướng Thần hiện giờ chỉ có thể dựa vào ***g ngực của Tướng Chính Bắc không ngừng thở dốc.

“... Ba ba...”

“Ba dốc sức dạy con vẽ như vậy mà con lại lười biếng. Thật là một tiểu họa sĩ không có trách nhiệm.”

“Ừm.. ahh...”

Cảm giác nơi đó đã hoàn toàn tiếp nhận ngón tay của mình, Tướng Chính Bắc liền rút hai ngón tay ra khỏi người Tướng Thần. Hắn đỡ lấy cự vật nóng như lửa chạm rãi tiến vào bên trong tiểu huyệt của Tướng Thần.

Tính khí của Tướng Chính Bắc vừa tiến vào bên trong liền bị vách tường mềm mại của Tướng Thần bao bọc. Hắn nhẹ nhàng đưa đẩy một chút, cả người cậu liền run rẩy thất thanh hô lớn.

“Nhìn xem, độc giả của con đang chờ chương mới kìa.”

“Từ bỏ... ba ba.. con không muốn vẽ nữa...”

Tướng Chính Bắc giữ lấy thắt lưng của Tướng Thần, đem cậu ôm vào ***g ngực, “Sao vậy? Con không muốn làm đại thần sao?”

“.. Ah.. không muốn...”

“Nhưng mà ba muốn xem kết cục của bộ truyện.”

“Ngày mai con vẽ.. ngày mai.. được không..”

“Vậy hiện giờ phải làm gì đây?”

Tướng Thần ôm chiếc váy cưới vào lòng, khàn giọng nói, “Hiện giờ ở cùng ba ba..”

Tướng Chính Bắc nắm lấy tay Tướng Thần, nhẵn cười của hai người hoà lẫn với nhau. Hắn cười nói, “Thật ra ba cũng rất thích tiểu Thần mặc áo cưới.”

“... Dạ?”

“Làm cô dâu của ba có được không?”

“... Dạ được..”

Tướng Chính Bắc xoay người Tướng Thần lại, hắn cúi đầu cắn nhẹ lên cánh môi của cậu. “Thật ngoan.”

Tướng Thần đỏ mặt ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc, đem đầu mình chôn lên vai hắn. “Ba ba nhẹ thôi... áo cưới sẽ bị hư...”

“Nếu nó hư thì ba mua cái khác cho con.”

“Không cần đâu.”

“Sao vậy?”

“... Rất đắt...” Tưởng Thần mơ hồ nói. Tưởng Chính Bắc nghe thấy lời nói của cậu, khoé miệng liền cong lên. Động tác dưới thân không ngừng gia tăng tốc, “Thật là một người vợ tốt ah’, biết tiết kiệm cho chồng mình.”

“Ừm.. ba ba.. chậm một chút..” Chịu không nổi kích thích, Tưởng Thần đành bám lên vai Tưởng Chính Bắc, nhận lấy từng cú thúc người của hắn. Cho đến khi tới giới hạn, Tưởng Chính Bắc vẫn không ngừng gia tăng tốc độ đâm rút phía dưới.

“Bảo vệ áo cưới của con cho tốt. Có lẽ về sau tiểu Thần chỉ có một chiếc áo cưới này thôi.”

“Ừm...” Cho tới khi vật nhỏ bắn ra dịch thể, Tưởng Thần vẫn dựa theo bản năng của mình mà ôm chặt lấy chiếc áo cưới vào lòng. Tưởng Chính Bắc bật cười nhìn động tác nhỏ bé của cậu. Trong lòng hắn càng thêm dâng trào tình cảm yêu thương.

Tưởng Thần ở trong lòng Tưởng Chính Bắc nhỏ tiếng gọi. “Ba ba...”

“Huh?”

“Thật ra con chỉ muốn cho nhiều người biết chúng ta ở cùng nhau rất hạnh phúc thôi...” Dừng một chút cậu bé lại tiếp tục giải thích, “Con không phải cảm thấy hiện giờ chúng ta không hạnh phúc... con chính là muốn... chính là..”

Tưởng Chính Bắc xoa đầu cậu nói, “Ba hiểu.”

“Ba ba...”

“Cho nên chương này con hãy mau vẽ cho xong, ba cũng thực mong chờ nó.” Tưởng Chính Bắc nhướn mày, hắn đem bút vẽ đặt lên tay Tưởng Thần. “Nhưng mà.. đêm nay ba cần phải dạy con nên vẽ như thế nào.”

“Ah!...”

Ngày hôm sau, truyện của Thần đại nhân rốt cuộc có chương mới...

“Oa!! Đại nhân cuối cùng cũng hiển linh rồi! Chương mới này thật là tình sắc quá đi ah ah ah a a

Lại còn play áo cưới nữa!”

“Ba ba đúng là quỷ sức phúc hắc công, người con đáng thương bị hắn ăn gấu gao. Cúc Nhất đang rơi nước mắt cảm thương cho em nó đây. Hắc hắc, nhưng mà ta vẫn rất thích thịt, có thịt thật thích mà. Cầu cho người con bị chà đạp hơn nữa!”

“Ba ba thật là yêu con mình ah’. Nhưng mà lúc nào trên tay người con có nhẫn vậy? Sao ta không biết gì hết ! ! !”

“...”

Tưởng Thần đóng lại máy tính. Khi cậu quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy đôi mắt phượng cười như không cười của Tưởng Chính Bắc. Ánh mắt đó làm cho Tưởng Thần cảm thấy có chút quẫn bách.

“Ba ba...”

“Hiện giờ con có cảm thấy hạnh phúc không?”

“...Dạ có.” Tưởng Thần ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Bắc, cậu nhỏ giọng nói, “Ba ba, cảm ơn ba.”

“Câu ba muốn nghe không phải là câu này.”

Tưởng Thần đỏ mặt nhào vào trong lòng Tưởng Chính Bắc, “Ba ba, con yêu ba.”

“Con trai ngoan, lần sau lại cùng ba chơi trò này được không?”

“... Không muốn!”

không biết mọi người sao, ta đọc mà cười sặc máu =))~~

61. Chương 61

Vào năm thứ hai đại học, trưởng lớp được mọi người trong ban đề cử vào làm thành viên của hội sinh viên. Tần Kiều cũng theo đó vào ban tuyên truyền. Hắn vừa vào ban tuyên truyền, Tưởng Thần và toàn bộ người trong ký túc xá ai cũng không được bình yên. Nếu là bạn cùng ký túc xá với Tần Kiều nhất định sẽ bị hắn lợi dụng triệt để không hề có lý do.

Đương nhiên không giống với trưởng lớp làm những công việc lật vật ở hội sinh viên. Tần Kiều vừa vào ban tuyên truyền liền ngay lập tức được bầu làm phó hội trưởng. Chưa kể hắn cũng không nghe theo ban chỉ huy, lại quá mức ngông cuồng nghênh ngang. Nên cuối cùng hội trưởng ban tuyên truyền đành phải bỏ gánh giữa đường mặc kệ mọi chuyện. Tần Kiều đắc ý dạt dào ở ban tuyên truyền vênh mặt hất hàm sai khiến mọi người.

Năm nay là kỷ niệm trường đại học J thành lập được 100 năm. Lãnh đạo nhà trường rất coi trọng lần kỷ niệm này. Hội trưởng hội sinh viên mỗi ngày đều cố ý gọi các hội trưởng được bổ nhiệm của mỗi ban đến hội họp để đề ra ý tưởng. Cuối cùng bọn họ cũng hoàn thành xong kế hoạch.

“Không ngờ Tưởng Thần lại hợp với tây trang màu trắng như vậy!” Trưởng lớp vui vẻ hớn hở vây xung quanh Tưởng Thần. Lão đại Tần Kiều ở phía sau bịt môi bất mãn.

“Có cái gì đáng xem chứ?! Công việc trong hội sinh viên cậu làm xong chưa?!”

Trưởng lớp đẩy mắt kính nhỏ giọng nói, “Một lát nữa mới mở màn mà, tôi vừa này đã mang hết đạo cụ tới đây rồi.”

Tần Kiều nhú mày, “Bọn họ kêu cậu dọn đồ hả?”

“Đúng vậy, dù sao cũng không đủ người nên ai cũng giúp đỡ một tay. Hội trưởng nói tối nay sau khi kết thúc lễ kỷ niệm sẽ mời mọi người đi ăn cơm.”

“Thật mất mặt mà! Một bữa cơm là mua chuộc được cậu rồi sao?”

Trưởng lớp nghe câu nói của Tần Kiều liền cảm thấy xấu hổ. Tưởng Thần cười vỗ vai y. Đúng lúc này vài nam nữ xinh đẹp trẻ tuổi đi về phía Tần Kiều. Trưởng lớp còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng thấy tình huống như vậy đành im lặng đứng bên cạnh Tưởng Thần.

“Bọn họ hình như không phải là sinh viên trường chúng ta.” Cách ăn mặc của những người này nhìn sao cũng không giống sinh viên trường đại học J.

Trưởng lớp bật cười hi hi, “Mọi người đều nói tôi tầm mắt hạn hẹp, sao ngay cả cậu cũng không biết bọn họ ah’. Đây là ban nhạc mới của công ty Tần Kiều, nghe nói bọn họ được đánh giá rất cao.”

“Ngôi sao ah’?”

“Bốn mắt lại đây.” Tần Kiều vẫy tay với trưởng lớp, ý bảo y đi về phía hắn. Trưởng lớp có chút do dự nhưng vẫn rời khỏi Tưởng Thần đi qua đó. “Tôi đi trước, cậu làm gì làm đi.”

“Ừ.” Tưởng Thần không có hứng thú với những ngôi sao này, nên cậu tiếp tục chuyện chú nhìn bản nhạc của mình.

Hai mắt ngó qua ngó lại, Tưởng Thần có chút không yên lòng bỏ bản nhạc xuống. Vài hôm trước cậu có nói với Tưởng Chính Bắc rằng trường đại học J sẽ tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường. Mặc dù Tưởng Thần không nói với Tưởng Chính Bắc là cậu sẽ tham gia biểu diễn. Nhưng trong lòng cậu vẫn hy vọng hắn có thể tới. Thế nhưng cho đến bây giờ ba ba vẫn chưa gọi điện thoại cho cậu. Nghĩ tới đây, Tưởng Thần liền thở dài. Đoán chừng đêm nay ba ba sẽ không tới.

Buổi lễ kỷ niệm bắt đầu đúng bảy giờ rưỡi.

Mở màn cho buổi lễ là vũ đạo bóng rổ độc đáo. Thoáng chốc đã thu hút sự chú ý của các sinh viên. Màn biểu diễn của Tưởng Thần ở giữa. Cậu còn được xếp thêm vài tiết mục ở những màn sau, tất cả đều được đánh giá rất đặc sắc.

Thời điểm Lục Hàn đi tới, Tưởng Thần vẫn còn đang xuất thần ngồi ở phía sau. Lục Hàn cầm bánh mì đưa cho cậu, “Cả buổi chiều cậu chưa ăn gì rồi, ăn cái này đi.”

“Cảm ơn.”

“Thế nào? Khăn trương sao?”

Tưởng Thần khẽ gật đầu, “Có chút.”

Sau khi màn biểu diễn mở đầu kết thúc, cậu mới phát hiện bên dưới sân khấu có tới gần mấy ngàn sinh viên, không khăn trương mới là lạ.

“Cậu thoải mái đi, dù sao mấy người ngồi dưới kia đâu phải ai cũng biết thưởng thức đàn piano. Cậu tùy tiện đàn một chút đánh lừa bọn họ là được rồi.”

Tưởng Thần ha hả bật cười.

“Đúng rồi, có người đến ký túc xá tìm tôi không?”

“Không ah, có chuyện gì sao?”

“Ah.. không có việc gì..”

Lục Hàn cười ngồi xuống bên cạnh cậu, ngón tay của hắn lướt qua phím đàn piano, tùy tiện đánh vài cái. Âm thanh tuyệt vời bỗng vang lên làm cho Tưởng Thần kinh hãi lắp bắp. Cậu kinh hỉ nhìn hắn, “Cậu cũng biết chơi đàn piano sao?”

“Khi còn bé bị người trong nhà bắt học một chút.” Lục Hàn nhướn mày, “Cậu có muốn hợp tấu một khúc nhạc với tôi không?”

“Hiện giờ sao?”

“Ừ.”

Vừa dứt lời Lục Hàn liền bắt đầu đánh một khúc dạo đầu, Tưởng Thần cũng phụ họa theo hắn. Không đầy một lúc hai người đã vui vẻ cùng nhau hợp tấu.

Sau khi một khúc kết thúc, Lục Hàn vỗ vai Tưởng Thần, “Còn khăn trương không?”

“Hết rồi, cảm ơn cậu.”

Đang sau bức màn, vẻ mặt của Tưởng Chính Bắc mất tự nhiên mà tối lại. Nhân viên công tác đi bên cạnh hắn thật cẩn thận nói. “Tưởng tiên sinh, xin mời đi bên này.”

“Được.”

Tưởng Thần quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đi ngang qua. Cậu có chút sững sốt, trong lòng thầm nghĩ, nếu đối phương tới đây nhất định sẽ nói với mình.

“Cậu nhìn gì vậy?”

“Ah, không có gì.”

Rốt cuộc đến phiên Tưởng Thần biểu diễn. Cậu hít sâu một hơi, lẩm bẩm vài câu liền đi lên sân khấu. Ánh đèn chiếu thẳng lên người cậu. Bộ tây trang màu trắng khéo léo tôn lên khí chất độc nhất vô nhị của Tưởng Thần. Dưới đài vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tưởng thần thở dài một hơi. Thời điểm cậu mở to hai mắt liếc nhìn về phía hàng ghế người chủ trì, cậu liền ngây dại...

Ba ba?!

Ba ba đến?!

Tướng Chính Bắc ôm cánh tay ngồi ở hàng ghế người chủ trì. Khuôn mặt sắc sảo của hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Hắn thản nhiên gạt đầu về phía Tướng Thần.

Tướng Thần ngồi trước đàn piano vô cùng kích động. Phát hiện Tướng Chính Bắc đến đây, hắn còn ngồi dưới hàng ghế nhìn cậu. Tướng Thần bỗng trở nên vui vẻ nở nụ cười. Khúc nhạc dịu dàng bị cậu đàn đến tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía. Thẳng cho đến khi thanh âm cuối cùng chấm dứt, Tướng Thần mới híp mắt nhìn về phía Tướng Chính Bắc. Phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, cậu liền xấu hổ trốn mắt.

Sau khi xuống sân khấu, Tướng Thần liền lấy di động ra viết tin nhắn cho Tướng Chính Bắc, “Ba đến đây sao lại không nói với con?”

Tướng Thần vừa nhắn gửi tin nhắn, cửa phòng thay quần áo bỗng bị đẩy ra. Cậu quay đầu lại liền nhìn thấy Tướng Chính Bắc hai tay đút túi đứng ở trước cửa.

“Ba ba!” Tướng Thần cười nhào vào trong lòng Tướng Chính Bắc, “Ba không phải ngồi ở dưới sân khấu sao? Sao lại vào đây?”

“Ba đến để xem con có làm bậy ở sau lưng ba hay không.”

“Ba ba, ba nói bậy bạ gì đó...”

Tướng Chính Bắc nâng cằm người trong lòng lên, nhẹ nhàng cắn lên môi cậu. Tướng Thần cả kinh cuống quýt đẩy hắn ra. “Ba ba, nơi này là trường học!”

“Thế thì làm sao bây giờ?! Ba hiện giờ rất muốn bảo bối ah.”

Tướng Chính nói xong liền nắm lấy tay Tướng Thần để lên nơi nào đó giữa hai chân hắn. Bị hắn gây sức ép khuôn mặt của Tướng Thần liền đỏ bừng như bị thiêu đốt. Cậu ngay lập tức rút tay khỏi nơi đó. “Không được đâu ba ba.. một lát nữa nơi này sẽ có rất nhiều người.. ba nhìn một chút đi...”

Tướng Chính Bắc nhướng mày, xem ra vật nhỏ này quyết tâm không để ý đến mình, muốn đẩy mình ra. Nghĩ như thế, nhị thiếu gia nhà họ Tưởng liền bắt đầu nghiêm túc, hắn bỗng khiêng người trong lòng lên.

“Ba ba?! Ba muốn làm gì ah?”

Tướng Chính Bắc cười cười, bàn tay hắn vỗ lên cái mông căng tròn của Tướng Thần. “Ngoan nào, con còn nói lớn tiếng như vậy coi chừng bạn học con kéo tới đây ah. Như thế thì không tốt đâu.”

Lễ kỷ niệm thành lập trường đại học được tổ chức ở bãi cỏ sân vận động. Đằng sau sân vận động có một cái kho cũ ít người lui tới. Bình thường cho dù là ban ngày cũng không có ai đến hướng hồ là hiện giờ. Tướng Chính Bắc khiêng Tướng Thần đi tới đó, sau khi đến nơi hắn mới thả cậu xuống.

“Ba ba...”

Một tay của Tướng Chính Bắc giữ lấy gáy của Tướng Thần, tay còn lại ôm lấy thắt lưng cậu. Hắn cúi đầu hôn lên môi Tướng Thần. Bên ngoài tối đen một mảnh, Tướng Thần dựa vào trong lòng Tướng Chính Bắc. Cậu bị hắn hôn đến hô hấp dồn dập, trên mặt cũng càng ngày càng đỏ.

Nhưng bởi vì là ở bên ngoài, Tướng Thần càng thêm khẩn trương hơn vừa rồi, “Ba ba, dừng.. ba ba..”

Tướng Chính Bắc rời khỏi cánh môi của Tướng Thần nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Nơi này là bên ngoài ah’...”

“Một lát nữa ba còn phải trở về đọc diễn văn. Bảo bối, chúng ta nắm chặt thời gian đi.” Tướng Chính Bắc nói xong cũng không chờ Tướng Thần phản bác. Hắn liền vươn tay tiến vào bên trong bộ tây trang màu trắng của Tướng Thần dò xét. Hắn cởi bỏ áo khoác của cậu, ném qua một bên, “Ày, tây trang màu trắng thật phiền toái.”

“Vậy đừng làm ba ba...”

“Con cởi đi.”

“Dạ?!”

Bàn tay của Tưởng Chính Bắc thuận thực cởi nút áo sơ mi của Tưởng Thần, “Con cởi hết đi, nếu không sẽ làm dơ ah!”

Tưởng Thần cả kinh, hai mắt cậu trợn tròn kích động lắc đầu. “Không được! Không được!”

“Ngoan, nghe lời ba, đừng nói lớn tiếng.” Ngón tay của Tưởng Chính Bắc lướt qua thắt lưng của Tưởng Thần, kích thích điểm mẫn cảm của cậu. Hai cánh môi của hắn cũng dán lên môi Tưởng Thần, cướp đi lý trí của cậu. “Yên tâm đi, sẽ không có ai tới đây đâu.”

“Ba ba..” Tưởng Thần dụ ngoan ôm lấy Tưởng Chính Bắc, cậu thật sợ tây trang của mình bị vò nát. Tưởng Chính Bắc chỉ mới cởi áo khoác, gió lạnh đã lướt qua làn da của cậu, “Lạnh quá ba ba..”

“Thả lỏng nào, lát nữa sẽ không lạnh. Ba ngay lập tức làm cho con nóng lên.”

Cánh tay trắng mịn của Tưởng Thần gặt gao ôm lấy vai của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Chính Bắc đem cậu ôm vào trong lòng. Một tay hắn ôm chặt lấy Tưởng Thần, một tay không ngừng vuốt ve khắp người cậu. Cảm thấy người trong lòng bắt đầu nóng lên, Tưởng Chính Bắc mới vừa lòng nhướng mày.

“Bảo bối khấn trương sao?”

“Dạ..”

Khoẻ miệng của Tưởng Chính Bắc cong lên, “Khấn trương đến nỗi nơi này đều cứng lên, con đúng là đứa trẻ hư hỏng.”

“Không có.” Tưởng Thần chôn đầu vào trong lòng Tưởng Chính Bắc bất mãn phản bác, “Đều là do ba cương quyết muốn... Nơi này thật là tối... lỗ như bị người khác nhìn thấy thì sao?...”

“Sẽ không bị ai nhìn thấy. Ngoan, mở chân ra, vòng qua thắt lưng của ba đi.”

Tưởng Thần đem hai chân mình mở ra, khiến cho hậu huyết cùng song cầu của cậu trực tiếp ma sát lên quần áo của Tưởng Chính Bắc. Tưởng Thần không kiềm nén được liền rên rỉ một tiếng, “..Ừm...”

Hai chân cậu muốn khép lại, nhưng hành động này chỉ càng thêm vòng chặt lấy thắt lưng của Tưởng Chính Bắc.

Hắn cười gian xảo, cắn lên lỗ tai cậu, “Xem ra tiểu Thần rất muốn ba.”

“...Ah...”

Tưởng Chính Bắc nắm chặt lấy vật nhỏ ở phía trước của Tưởng Thần. Hắn dùng ngón tay gầy lên cái miệng nhỏ của nó. Cảm nhận sự run rẩy vụn vặt của Tưởng Thần, tâm tình của hắn càng thêm khoái trá, “Muốn bắn sao?”

“Muốn...”

“Vậy tiểu Thần phải làm thế nào đây?”

Bị cảm giác muốn bắn tinh kích thích cơ thể đến tê dại. Cậu ghé vào bên tai Tưởng Chính Bắc nói, “Xin ba ba... để cho con bắn đi.. ba ba, con xin ba...”

Bàn tay to của Tưởng Chính Bắc vẫn nắm lấy vật nhỏ đang run rẩy của Tưởng Thần, hắn nói. “Bảo bối, con có biết không?! Toàn bộ cơ thể của con đều là của ba. Cảm giác của con, mọi thứ của con đều thuộc về ba, con có biết không?”

“... Ah.. a a.., con biết..”

“Về sau không cho phép con quá thân cận với sinh viên nam trong trường học.”

“.. Con không có... ba ba, con không có...”

Tưởng Chính Bắc cười cười, ngón tay của hắn đột nhiên chọc lên eo cậu. Tưởng Thần hiện giờ đã lên đến đỉnh điểm, cậu một chút phòng thủ cũng không có liền bắn tinh lên chiếc áo sơ mi trắng của Tưởng Chính Bắc.

“Làm dơ rồi.”

“Đừng lo cái đó, con trước hết quan tâm cái này của ba đi.” Tưởng Chính Bắc đem cự vật đang dâng trào của hắn, cách một lớp quần ma sát lên tiểu huyết của Tưởng Thần. Cảm giác phóng thích vẫn còn xâm chiếm thân thể của Tưởng Thần, khiến cho cậu miễn cảm thấy thanh kêu lên.

“Nhìn thấy cái này cứng lên như vậy con có thích không?”

Tưởng Thần đỏ mặt lắc đầu, “... Con không có..”

Cách đó không xa, trên sân khấu đột nhiên bùng nổ những tiếng reo hò kích động lòng người. Tưởng Chính Bắc ngẩng đầu nhìn đồng hồ nhú mây, “Bảo bối, xem ra chúng ta không còn nhiều thời gian lắm, muốn hét lên thì cần quần áo của ba đi.”

Tưởng Chính Bắc kéo khoá quần, đem tính khí thô to của hắn ra ngoài. Cự vật nóng như lửa tiếp xúc với làn da miễn cảm phía sau của Tưởng Thần, khiến cho cậu nhịn không được run lên. Tưởng Chính Bắc khẽ cười, cậu không thể làm gì khác hơn đành luống cuống dựa vào lòng hắn. Tính khí chậm rãi tiến vào tiểu huyết của Tưởng Thần. Nương theo tư thế cơ thể, cự vật thật thuận lợi chọc sâu vào bên trong cậu.

Tưởng Chính Bắc giữ chặt lấy thắt lưng của Tưởng Thần, hắn chậm rãi đem người trong lòng thả xuống dưới. Đem tính khí tiến sâu vào nơi chưa từng chạm đến trước đây. Khiến cho Tưởng Thần thiếu chút nữa hét lên, “... Đừng.. ba ba.. sâu quá...”

Tính khí bị vách tràng ấm áp bao quanh, Tưởng Chính Bắc mãnh liệt tăng nhanh tốc độ đâm chọc. Mỗi lần đâm vào rút ra đều va chạm đến điểm miễn của của Tưởng Thần. Người trong lòng hắn dần mất đi sức lực. Tưởng Thần yếu ớt bắt lấy người Tưởng Chính Bắc, nhưng tiểu huyết ở phía sau lại theo từng cú đâm chọc của hắn mà khi thì thắt chặt khi thì thả lỏng. Vách tràng bao bọc lấy tính khí của Tưởng Chính Bắc làm cho hắn thoải mái đến cực điểm. “Bảo bối, con thật là tuyệt vời! Phía dưới vẫn luôn cắn chặt ba không buông.”

“Ừm.. a a...” Tưởng Thần vô lực chỉ còn biết rên rỉ.

“Bảo bối, con giỏi quá, ba muốn bắn vào bên trong con.”

“Không... đừng.. con không thể mặc quần áo..”

Tưởng Chính Bắc tâm tình sung sướng như mây. Động tác ở phần hông của hắn vẫn không ngừng gia tăng tốc độ, “Bảo bối, bảo bối của ba...”

“Ba ba... đừng... A!”

Một cổ chất lỏng nóng bỏng cuối cùng vẫn tiến nhập vào bên trong cơ thể của Tưởng Thần. Sau khi phóng thích xong, Tưởng Chính Bắc lẳng lặng ôm lấy cậu. Tưởng Thần muốn xuống dưới đất nhưng lại bị Tưởng Chính Bắc giữ lấy. “Đừng nhúc nhích, như thế này một lúc đã. Bên trong con thật nóng ah!”

“Ba ba.. không còn thời gian...” Tưởng Thần vặn vẹo thân người, muốn hắn buông cậu ra. Nhưng Tưởng Chính Bắc vẫn nắm chặt lấy thắt lưng cậu, “Đừng lộn xộn, con còn nhúc nhích nữa thì hai chúng ta thật sự bị muộn đó.”

“...”

Thấy Tưởng Thần đã ngoan ngoãn, Tưởng Chính Bắc vươn tay xoa lên tóc cậu, “Tiểu Thần hôm nay thật xinh đẹp.”

“Cảm ơn ba ba.”

“Thật ra ba đã nhận được thư mời của trường con lâu rồi. Nhưng ba muốn cho con một kinh ngạc, nên mới không nói với con. Nhưng mà xem ra Tưởng Thần không nhớ đến ba ah!” Lại còn ở phía sau sân khấu hợp tấu với kẻ khác, đã thế còn cười vui vẻ như vậy.

“Không có ba ba! Con vẫn luôn chờ ba..”

“Thật không?”

Tưởng Thần gật đầu. Cậu cúi đầu chơi đùa nút áo sơ mi của Tưởng Chính Bắc. “Con còn tưởng ba bận công việc nên không đến...”

Tướng Chính Bắc nhéo mũi Tướng Thần, “Chuyện của con là chuyện ba để bụng nhất.”

“...” Tướng Thần đỏ mặt, cậu ôm lấy cổ Tướng Chính Bắc, cắn nhẹ lên cổ hắn, “Con cũng quan tâm ba ba nhất!”

Thời điểm Tướng Thần trở lại hậu trường, Lục Hàn đang tìm cậu khắp nơi. Thấy cậu đi đến hắn liền sốt ruột hỏi, “Cậu đi đâu vậy? Gọi điện thoại cậu cũng không bắt máy?”

“Tôi vừa mới gặp ba tôi, nên cùng ông ấy nói chuyện một chút..”

“Ah, tôi thấy chú Tướng đang ở trên sân khấu đọc diễn văn. Tình cảm cha con hai người thật tốt.”

Tướng Thần đỏ mặt, cậu mất tự nhiên chỉnh lại tây trang của mình.

Trên sân khấu, mặt của Tướng Chính Bắc không đổi sắc hướng về phía mọi người truyền đạt những thành công mà hắn đã đạt được. Nhìn thấy Tướng Thần từ phía sau hậu trường đi ra, hắn bỗng hướng về phía cậu nở nụ cười. Vẫn là nụ cười nhàn nhạt như trước. Nhưng Tướng Thần biết, người này chỉ có một mình cậu, trong lòng cậu cũng theo đó mà tràn ngập thoải mái.

Người đàn ông xuất sắc đó là người yêu cậu hơn bất kỳ ai trên thế giới này. Và hắn cũng là người mà cậu yêu nhất trong cuộc đời này.

_____Toàn văn hoàn_____

Xong hết rồi nha bà con cô bác :((~~ cuối cùng ta cũng làm xong một bộ nữa!! *khóc vì mừng rỡ*

Chân thành cảm ơn những ai đã cmt cổ vũ cho ta trong thời gian quá *hôn gió*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phu>